

မောင်ထွန်းသူ

တော်လှန်ရေး ဝတ္ထုတိုများ

Twenty Three Tales
by
LEO TOLSTOY

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏
 ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
 နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူ များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော
 ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
 အမျိုးသား ပြန်လည်စည်လုံးညီညွတ်ရေး
 ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
 ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော
 နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
 တည်ဆောက်ရေး
 ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍
 စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
 နိုင်ငံတော်စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်
 တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
 အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး
 လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
 မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

UNITY စာအုပ် အမှတ်စဉ် (၂၁)

မောင်ထွန်းသူ

(မြန်မာပြန်)

တော်လှန်ရေးတိုင်းဝတ္ထုတိုများ

BURMESE
CLASSIC

TWENTY THREE TALES

BY

LEO TOLSTOY

အမှတ် ၃၆၊ အပေါ်ဆုံးထပ်၊ ဟင်္သာတလမ်း၊
စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၈၆၇/၂၀၀၂ (၉)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၅၀/၂၀၀၃ (၅)

မျက်နှာဖုံး

ရှေ့ဖုံး - Barneet Newman ၏ Onement I
(27¼ "x 16¼" Oil - 1948)

နောက်ဖုံး - တော်လှန်ရေးတိုင်း ၎င်း၏မြေးများကို ပုံပြောနေပုံ
(ခွန်ကျော်စွာ၏ ဒီဇိုင်း)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် (မတ်၊ ၁၉၉၅) အားမာန်သစ်စာပေ
ဒုတိယအကြိမ် (ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၀) Unity Publishing House
တတိယအကြိမ် (ဇွန်၊ ၂၀၀၃) Unity Publishing House

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

ကွန်ပျူတာစာစိ

UNITY

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးထွန်းထွန်းဦး (နှင်းဦးလွင်စာပေ)
၅၃၃ အေ၊ ၈ ရပ်ကွက်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်သန္တာကျော် (၀၄၃၃၉) ဟေမန်အော့ဖ်ဆက်
၂၃၆၊ ပြည်လမ်း၊ မြေနီကုန်း၊ စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၈၀၀ ကျပ်

မောင်ထွန်းသူ (၁၉၃၁ -)

မန္တလေးတိုင်း၊ ရမည်းသင်းခရိုင်၊ ပျော်ဘွယ်မြို့တွင် အဖ မြေတိုင်းစာရေး ဦးဖေတင်၊ အမိ ဒေါ်ဖြူတို့မှ ၁၉၃၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ သားနှစ်ယောက်တွင် အကြီးဖြစ်၍၊ အမည်ရင်းမှာ ဦးတင်ထွန်း ဖြစ်သည်။

ပျော်ဘွယ်၊ ရမည်းသင်း၊ ပျဉ်းမနားမြို့များတွင် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ ရမည်းသင်း အထကမှ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း (၁၉၅၁)၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (၁၉၅၅)၊ စင်ကာပူနိုင်ငံ၊ မာလာယုတက္ကသိုလ်မှ လူမှုသိပ္ပံ ဒီပလိုမာဘွဲ့ (၁၉၅၅-၅၈)၊ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ ပညာသင်ဆုဖြင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင် လူမှုသိပ္ပံပညာရပ်ဆိုင်ရာ သင်တန်း (၁၉၇၅) များ တက်ရောက် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၁၉၅၈ ခုနှစ်၌ လူမှုဝန်ထမ်းဌာနတွင်လည်းကောင်း၊ ထို့နောက် အထူး စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဌာန (၁၉၆၂ ခုနှစ်ထိ) နှင့် ပြန်ကြားရေးဌာန (၁၉၆၂-၁၉၈၃) တို့တွင် အစိုးရအရာရှိအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် အငြိမ်းစား ယူခဲ့သည်။

အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက စာတိုပေစများ ရေးသား ခဲ့သည်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်မှ စ၍ ပြန်ကြားရေးဌာနတွင် ဝင်ရောက် အမှုထမ်း ခဲ့ရာမှ မောင်ထွန်းသူ၊ ထွန်းနိုင်ဦး၊ ဉာဏလုပ်သားတစ်ဦး စသော ကလောင် အမည်များဖြင့် ခရီးသွားဆောင်းပါးများ၊ ဘာသာပြန်ဆောင်းပါးများနှင့် ဝတ္ထုတိုများ စတင် ရေးသားခဲ့သည်။ ပင်ကိုရေး ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် **တောင်ပံ မဲ့ သည် ငှက် ငယ် များ**(၁၉၈၀)၊ ခရီးသွားဆောင်းပါးပေါင်းချုပ် **ခေတ်တစ်ခေတ်၏ ကြေးမုံပြင်** (၁၉၈၁) နှင့် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုပေါင်း ခုနစ်ဆယ်ကျော်မျှ ထုတ်ဝေ ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ထင်ရှားသော ဘာသာပြန်စာအုပ်အချို့မှာ **ရဲတိုက်** (၁၉၈၃)၊ **ကင်မီလီ၊ ဆဋ္ဌမသုခရိပ်မြိုင်၊ တက်စ်၊ အကျဉ်းစံ၊ သံမဏိကြက်ခြေ၊ မြိုင်ခေမာ၊ ဆိုင်းလတ်မာနာ** (၁၉၈၅)၊ **ဒေါသမာန်** (၁၉၈၆)၊ **ရှန်ဂရီလာ၊ အနီနှင့်အနက်၊ တို့ပိုင်တဲ့မြေ၊ တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ** (၁၉၈၈)၊ **စိမ်းရက်လေအား၊ ဇာစ်မြစ်၊ နှစ်လောက၊ သစ္စာရှင်** (၁၉၉၃)၊ **ဆိုင်ဂုံ၊ နောက်ဆုံးမြေ၊ ရမ္မက်မီး** (၂၀၀၁) နှင့် **ရှားလော့ဟုမ်း၏ ရှားလော့ဟုမ်း** (၂၀၀၁) တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ‘ရဲတိုက်’ ဖြင့် ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် အမျိုးသားစာပေဆု (ဘာသာပြန်၊ ရသ) ရရှိခဲ့သည်။

ယနေ့အချိန်အထိ စာပေများ ဆက်လက်ပြုစုနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲကို ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ထိုနှစ်မှာပင် ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသို့ရောက်ကာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်လာခဲ့ရပါသည်။ ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်း လောက်ကတည်းက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်လိုသောဆန္ဒ ကြီးမားခဲ့သည့် ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝတွင် ပထမဆုံး သင်ကြားခွင့် ရခဲ့သည့် စာအုပ်မှာ “ပုံပြင်နှစ်ဆယ့်သုံး” အမည်ရှိ စာအုပ်ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်ပထမနှစ် ကျောင်းသားများအတွက် မယူမနေရ ဘာသာရပ် ဖြစ်သည့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၏ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ရေးသူမှာ စာရေးဆရာ “လီယိုတော်လ်စတိုင်း” ဖြစ်၏။

စတင်သင်ကြားရသည့် ပထမနေ့တွင် ဆရာသည် စာအုပ်အကြောင်း ကို ပြောသည်။ စာအုပ်ထဲမှ ပုံပြင်များ၏အကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ်၍ ဝေဖန်ပြသည်။ နှစ်ဆယ့်သုံးပုဒ်စလုံးကို ဝေဖန်ခြင်းမပြုပါ။ အားလုံးကို ခြုံငုံ၍လေ့လာပြခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်လည်း စာရေးဆရာကြီး လီယိုတော်လ်စတိုင်း၏ လက်ရာတစ်ခုဖြစ်သော “ဝတ္ထုတို ကိုးပုဒ်” စာအုပ်နှင့်လည်း နှိုင်းယှဉ်ချက် ထုတ်ပြသည်။ ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်ရခြင်း၏ “အရသာ” ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ခံစားခဲ့ရပါသည်။

နောက်တစ်ရက်တွင် ဆရာ့ထံ မှ “ပုံပြင်နှစ်ဆယ့်သုံး” ကို ရေးသားခဲ့သော စာရေးဆရာ လီယိုတော်လ်စတိုင်း၏အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ကြားခဲ့ကြရသည်။ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး တစ်ဦးဖြစ်သော လီယိုတော်လ်စတိုင်း၏ “စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး”၊ “အင်နာ ကရင်နီနာ”၊ “ပြန်လည်ရှင်သန်ခြင်း” အစရှိသော ဝတ္ထုကြီးများ အကြောင်းကို ယေဘုယျသဘော သိလာရ၏။ ကျွန်တော်တို့အား “စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး”၊ “အင်နာကရင်နီနာ” နှင့် “ပြန်လည်ရှင်သန်ခြင်း” စသော ဝတ္ထုကြီးများအပေါ် စိတ်ဝင်စားလာအောင် ပေးလိုက်သော “အသိ” ဟု ထင်ပါသည်။

-
- ၁။ Twenty - Three Tales
 - ၂။ Leo Tolstoy
 - ၃။ Nine Stories
 - ၄။ War And Peace
 - ၅။ Anna Karenina
 - ၆။ Resurrection

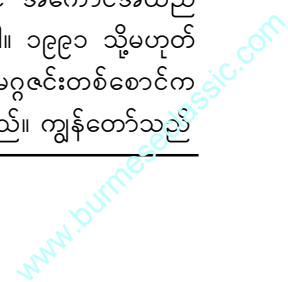
နောက်တစ်ရက်တွင် ဆရာသည် “ပုံပြင်နှစ်ဆယ့်သုံး” ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည့် * “ဘုရားသခင်သည် အမှန်ကို သိသော်လည်း စောင့်နေသည်” ဟူသော ဝတ္ထုကို သင်ကြားပို့ချသည်။ အပြစ်မကျူးလွန်ပါပဲလျက်နှင့် အပြစ်ဒဏ်ခံရသည့် လူရိုး၊ လူကောင်းတစ်ယောက်အကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားသည့် ဝတ္ထုတိုဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုတိုကို ဖတ်ရှုအပြီးတွင် ကျွန်တော့်၌ စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီး ရှိလာခဲ့ပါသည်။ “ဘုရားသခင်သည် အမှန်ကို သိပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့် စောင့်နေရပါသနည်း . . . ။ ရိုးသားဖြူစင် ဖြောင့်မတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့် မိမိမပြုသော ပြစ်မှုအတွက် အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရပါသနည်း . . . ။ လောကကို တရားသဖြင့်ဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်နေသည့် နတ်ဆိုသည်မှာ ရှိပါ၏လော . . . ။ အကယ်၍ ရှိသည်ဆိုပါမူ မတရားမှုကို တရားမှုဖြစ်အောင် ဘာကြောင့် မစောင့်ရှောက်ရပါသနည်း” စသည် . . . စသည် အတွေးအမြင်များသည် ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်အမြင်အရ ပြောရလျှင် ဤသည်မှာလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာရခြင်း၏ “အရသာ” တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ဤပုံပြင် နှစ်ဆယ့်သုံးထဲမှ ဝတ္ထုတိုများကို ဘာသာပြန်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ထိုဝတ္ထုတိုများထဲ၌ ထင်ဟပ်ထားသော ဘဝအမြင် သို့မဟုတ် လောကအမြင်များကို လူအများ သိစေချင်သော ဆန္ဒသည် ကျွန်တော့်ရင်တွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အသက်အရွယ်၊ စာဖတ်ဝါ၊ စာရေးသားခြင်းအတွေ့အကြုံသည် ကိုယ့်မှာ အဆမတန် နည်းပါးလှသည်ဖြစ်ရာ “ခါချဉ်ကောင် မာန်ကြီးလို့ တောင်ကြီးကိုဖြိုမယ့်ကြံ - ခါးကမသန်” ဟူသော အဖြစ်မျိုး နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ “ဖြစ်ချိန်တန်မှ ဖြစ်သည်” ဟူသော စကားရှိသည်။ ထိုစကားသည် မှန်ပါသည်။ ၁၉၅၁ ခုနှစ်အတွင်းက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ကျွန်တော့်ဆန္ဒသည် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်ခါမှပင် အကောင်အထည် ပေါ်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော် အတိအကျတော့ မမှတ်မိပါ။ ၁၉၉၁ သို့မဟုတ် ၁၉၉၂ ခုနှစ်အတွင်းက ဖြစ်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်က ကျွန်တော့်ထံမှ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် တောင်းသည်။ ကျွန်တော်သည်

* God Sees The Truth, But Waits.

ဤစာအုပ် ပုံပြင်နှစ်ဆယ့်သုံးထဲမှ . . “ဘုရားသခင်သည် အမှန်ကို သိသော်လည်း စောင့်နေသည်” ဟူသော ဝတ္ထုတိုကို ဘာသာပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဤသည်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် ပုံပြင်နှစ်ဆယ့်သုံးပုဒ်စလုံးကို တစ်ဆက်တည်း ဘာသာပြန်ဆို ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“တော်လှစတိုင်းဝတ္ထုတိုများ” ဟု အမည်ပေးထားသော ဤစာအုပ် “ပုံပြင်နှစ်ဆယ့်သုံး” ကို အပိုင်း ခုနစ်ပိုင်းခွဲထားသည်။ အပိုင်းတစ်ကို “ကလေးသူငယ်များအတွက် ပုံပြင်များ” ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ဤအပိုင်းတွင် ဝတ္ထုတိုသုံးပုဒ်ပါဝင်သည်။ ယင်းပုံပြင်များ သို့မဟုတ် ဝတ္ထုတိုများကို ၁၈၇၂ ခုနှစ်အတွင်းက ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က တော်လှစတိုင်းသည် သူ၏ ပစ္စည်းဥစ္စာများကို စွန့်ပစ်ကာ လူ့လောက ကောင်းကျိုးများကို ပြုတော့မည်ဟု စိတ်ကူးနေချိန်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် လယ်သမား၊ ယာသမားတို့၏ သားသမီးများအား အသိဉာဏ် မြင့်မားလာအောင် ပညာသင်ကြားပေးရေးအလုပ်ကို ဇောက်ချလုပ်ကိုင်နေချိန်ဖြစ်သည်။

အပိုင်းနှစ်ကိုမူ “လူအများကြိုက် ပုံပြင်များ” ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ဤအပိုင်းတွင် ပုံပြင် (ဝတ္ထုတို) လေးပုဒ်ပါသည်။ ဤဝတ္ထုတိုများကို ၁၈၈၁ ခုမှ ၁၈၈၅ ခုနှစ်အတွင်း ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဤလေးပုဒ်ထဲမှ “လူတွေ ဘာနဲ့နေကြသလဲ” ဟူသော ဝတ္ထုတိုသည် လူကြိုက်အများဆုံးဟု ဆိုကြသည်။ ဘုရားသခင်က လူတွေကြား၌ ခဏတဖြုတ် သွားရောက်နေထိုင်လေ့လာရန်စေလွှတ်လိုက်သောနတ်သားတစ်ယောက်အကြောင်းအပေါ် အခြေခံသည့် ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည်။ လူတို့၏ လက်တွေ့ဘဝ၊ လူတို့၏ ယုံကြည်ကိုးကွယ်ရာ ဘာသာတရား၏ အဆုံးအမ စသည်တို့ကို ပေါင်းစပ်၍ တင်ပြထားသည့် ဘဝအမြင်ကို ဤဝတ္ထုတို၌ တွေ့နိုင်သည်။

“ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တစ်ပုဒ်” ဟု အမည်ပေးထားသော အပိုင်းသုံးတွင်မူ “အရူးအီဗန်” အမည်ရှိ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်တည်းသာ ပါသည်။ ဤဝတ္ထုတိုသည် အလွန် ဒဏ္ဍာရီဆန်သော်လည်း ဟာသနှော၍ ပြောထားသည့် ဘဝဒဿနများကို မြင်တွေ့ကြရသည်။ အပိုင်းလေးတွင်မူ ဝတ္ထုတိုသုံးပုဒ်ပါသည်။ ယင်းအပိုင်းကို “ဘဝပုံရိပ်ပုံပြင်များ” ဟု အမည်ပေးထားသည်။

၁။ Tales For Children
၂။ Popular Stories
၃။ What Men Live By

၄။ A Fairy Tale
၅။ The Story Of Ivan The Fool
၆။ Stories Written To Pictures

အပိုင်းငါးကိုမူ “ရိုးရာပုံပြင်များ” ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ဤအပိုင်းတွင် ပုံပြင် ခုနစ်ပုဒ်ပါဝင်သည်။ အားလုံးမှာ “ရုရှားရိုးရာပုံပြင်များ” ပေါ် အခြေခံသည်။ ဤဝတ္ထုတိုများထဲတွင် လယ်သမားတစ်ဦး၏ လောဘကို ဖော်ပြသည့် “လူတစ်ယောက် မြေဘယ်လောက်များများ လိုသလဲ” ဝတ္ထုတို သည် လူတိုင်း နှစ်သက်သည့် ဝတ္ထုတိုဖြစ်လေသည်။

“ဆီလျော်အောင် ပြုပြင်ထားသည့် ပြင်သစ်ဝတ္ထုများ” ဟု အမည် ပေးထားသည့် အပိုင်းခြောက်တွင် ပုံပြင်နှစ်ပုဒ် ပါသည်။ နှစ်ပုဒ်စလုံးသည် ပြင်သစ်စာပေမှ သူနှစ်သက်သော ဝတ္ထုတိုများကို ရုရှားများနှင့် ကိုက်ညီအောင် “ရုရှားမှု ပြုထားသည့် ပုံပြင်များ” ဖြစ်၏။ သာမန် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ဘာသာ ပြန်ဆိုခြင်း မဟုတ်ဘဲ ပြုပြင်သင့်သမျှကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲကာ သူ၏ ကိုယ်ပိုင် များအဖြစ် ဖန်တီးတည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

နောက်ဆုံးပိုင်းဖြစ်သည့် အပိုင်းခုနစ်ကို “အဖိနှိပ်ခံ ဂျူးများအတွက် ရည်ညွှန်းသည့်ဝတ္ထုများ” ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ဤအပိုင်းတွင် ပုံပြင် သုံးပုဒ်မျှပါဝင်ရာ အားလုံးမှာ ၁၉၀၃ ခုနှစ်အတွင်းက ရုရှားနိုင်ငံ နေရာအနှံ့ အပြား၌ အဖိနှိပ်ခံခဲ့ကြရသည့် ဂျူးလူမျိုးများအား ရည်ညွှန်း၍ ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ဤပုံပြင်များကို ဘာသာပြန်ပြီးစက “ပုံပြင်နှစ်ဆယ့်သုံး” ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် “တော်လှစတိုင်း၏ ပုံပြင်နှစ်ဆယ့်သုံး” ဟု အမည်ပြောင်းခဲ့သည်။ ထိုအမည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မကြိုက်ပါ။ ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် “တော်လှစတိုင်းဝတ္ထုတိုများ” ဟု ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက မကြာခဏ ကျောင်းသုံးစာအုပ် အဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ဖူးသော တော်လှစတိုင်း၏ စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိပါသည်။ “ဝတ္ထုတို ကိုးပုဒ်” ဟု အမည်ပေးထားသော ထိုစာအုပ်မှ ဝတ္ထုတိုများသည် တကယ် စစ်မှန်သော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ဤစာအုပ်၌ ပါရှိသော ဝတ္ထုတိုများကဲ့သို့ ပုံပြင်ဝတ္ထုတိုများ မဟုတ်ပါ။

-
- ၁။ Folk-Tales Retold
 - ၂။ Russian Folk Tales
 - ၃။ How Much Land Does A Man Need?
 - ၄။ Adaptations From The French
 - ၅။ Stories Given To Aid The Persecuted Jews

ဝတ္ထုတိုကိုးပုဒ်တွင်ပါရှိသည်များမှာ တော်လှန်ရေးတိုင်း၏ ဘဝတစ်ကွေ့ အတွေ့အကြုံများကို အခြေခံသည်ဟု သိရပါသည်။ ဝတ္ထုတိုများဟု အမည်ပေးထားသော်လည်း အချို့ဝတ္ထုများမှာ ကျွန်တော်တို့ စာပေလောက၏ အမြင်အရ “ဝတ္ထုလတ်” ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်။ ယင်းဝတ္ထုတိုများမှာလည်း ရုရှစာပေနယ်၌သာမက ကမ္ဘာ့စာပေလောက၌ပါ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ဝတ္ထုများ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းဝတ္ထုတိုများကို ၁၉၉၆ ခုနှစ်က ကျွန်တော် စတင်ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း နှစ်ပုဒ်မျှ ဘာသာပြန်အပြီးတွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ရပ်ထားခဲ့ပါသည်။ စာပေလောက ပြန်လည်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာပြီဆိုပါက ထိုဝတ္ထုများကို ဆက်လက်၍ ဘာသာပြန်ဆို ထုတ်ဝေနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရပါသည်။

စာရေးဆရာကြီး လီယိုတော်လ်စတိုင်းသည် သူ၏ဘဝအမြင်၊ လောကအမြင်နှင့် လူ့ကိုယ်ကျင့်တရားများကို သူ့ဇာတ်ကောင်များမှတစ်ဆင့် စာဖတ်ပရိသတ်ထံ တင်ပြလေ့ရှိသည်။ ယခု ဤစာအုပ်ပါ ပုံပြင်ဝတ္ထုတို နှစ်ဆယ့်သုံးပုဒ်တွင်လည်း ထိုသဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ ဤပုံပြင်ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်မိကြသည့်အခါ ရုရှားစာရေးဆရာကြီး တော်လ်စတိုင်း၏ အတွေးအမြင်နှင့် အယူအဆများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် အလွန်နီးစပ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူတို့၏ ကိုယ်ချင်းစာတရား နည်းပါးမှု၊ မေ့မေ့လျော့လျော့ နေတတ်မှု၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟနှင့် မာန်မာနကြီးမားမှု၊ ငါနှင့်ငါသာ နှိုင်းစရာဟူသော အမြင်ကျဉ်းမြောင်းမှု၊ အချင်းချင်း အကြင်နာတရားကင်းမဲ့မှု၊ အသိပညာ နည်းပါးခြင်းကို အခြေခံသော မိုက်မဲမှု . . . စသည် စသည်များနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသည့် အကြောင်းအရာများကို မူကား ဤ ပုံပြင်ဝတ္ထုတိုများထဲတွင် တွေ့မြင်ကြရလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ
၂၉. ၉. ၁၉၉၉

မာတိကာ

အပိုင်း - ၁ ကလေးသူငယ်များအတွက် ပုံပြင်များ

- ၁။ ကံကြမ္မာ ... ၁၃
- ၂။ ကော့ကေးဆပ်တောင်တန်းပေါ်မှ
အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ... ၂၈
- ၃။ ဝက်ဝံတစ်ကောင်အမဲလိုက်ခြင်း ... ၇၀

အပိုင်း - ၂ လူအများကြိုက် ပုံပြင်များ

- ၄။ လူတွေဘာနဲ့နေကြသလဲ ... ၈၅
- ၅။ အမှိုက်ကစ ပြာသားမီးလောင် ... ၁၂၁
- ၆။ အဘိုးအိုနှစ်ယောက် ... ၁၄၆
- ၇။ မေတ္တာရှိရာ ဘုရားရှိသည် ... ၁၈၂

အပိုင်း - ၃ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တစ်ပုဒ်

- ၈။ အရူးအိဗန် ... ၂၀၂

အပိုင်း - ၄ ဘဝပုံရိပ်ပုံပြင်များ

- ၉။ ဆိုးခြင်းသည်တစ်ခဏ ကောင်းခြင်းသည်ထာဝရ ... ၂၄၉
- ၁၀။ ကလေးတွေက လူကြီးတွေထက်လိမ္မာတယ် ... ၂၅၄
- ၁၁။ အီလီယတ်စ် ... ၂၅၉

အပိုင်း - ၅ ရိုးရာပုံပြင်များ

- ၁၂။ ရသေ့သုံးပါး ... ၂၆၈
(ဇော်လ်ဂါခရိုင်အတွင်း၌ လူသိများသည့် ရှေးဟောင်းပုံပြင်တစ်ပုဒ်)
- ၁၃။ မှင်စာနှင့်ပေါင်မုန့်ခြောက် ... ၂၈၀
- ၁၄။ လူတစ်ယောက် မြေဘယ်လောက်များများလိုသလဲ ... ၂၈၇
- ၁၅။ ထူးဆန်းသော ဂျုံတစ်စေ့ ... ၃၁၄
- ၁၆။ မွေးစားသား ... ၃၁၉

- ၁၇။ ဒုစရိုက်သမား ... ၃၄၉
၁၈။ ဘင် ... ၃၅၄

**အပိုင်း - ၆ ဆီလျော်အောင်ပြုပြင်ထားသည့်
ပြင်သစ်ဝတ္ထုများ**

- ၁၉။ ကော်ဖီဆိုင် ... ၃၆၈
၂၀။ ရှာမှရှား ... ၃၈၁

**အပိုင်း - ၇ အဖိနှိပ်ခံ ဂျာနယ်များအတွက်
ရည်ညွှန်းသည့်ဝတ္ထုများ**

- ၂၁။ အာဆီးရီးယားဘုရင် ... ၃၈၉
၂၂။ အလုပ်၊ သေခြင်းနှင့် မကျန်းမာခြင်း ... ၃၉၉
၂၃။ မေးခွန်းသုံးခု ... ၄၀၄

လီယိုတော်လ်စတိုင်း

လီယိုတော်လ်စတိုင်း (၁၈၂၈-၁၉၁၀) ၏ ဘဝနှင့်စာပေမှ
အရေးပါသော အဖြစ်အပျက်များ

- ၁၈၂၈ မြို့စားကြီး နီကိုလိုင်းတော်လ်စတိုင်းနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ ဘိုလကွန် စကီ မင်းသမီးတို့မှ ရုရှားပြည်၏ အကြီးကျယ်ဆုံးသော မြင့်မြတ်မှု ဟု ခေါ်တွင်ရမည့် လီယိုတော်လ်စတိုင်းကို ဩဂုတ်လ ၂၈ ရက်တွင် ယာစနာယာ ပိုလီယာနာ (Yasnaya Polyana)၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ ယာစနာယာ ပိုလီယာနာသည် မော်စကို မှ မိုင် ၁၂၀ အကွာတွင် တည်ရှိသည်။
- ၁၈၃၀ မြို့စားကြီးကတော် သေဆုံးသည်။
- ၁၈၃၇ မြို့စားကြီး တော်လ်စတိုင်း သေဆုံးသည်။ လီယိုတော်လ်စတိုင်း ကလေးကို သူ၏အဒေါ်ဖြစ်သူမှ ဆက်၍မွေးခဲ့သည်။
- ၁၈၄၄-၄၇ ကာဇန် (Kazan) တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ကြားသည်။ အစတွင် အရှေ့တိုင်းဘာသာတွဲကို ယူသည်။ ထို့နောက် ဥပဒေဘာသာသို့ ပြောင်းသည်။ သို့သော် ဘွဲ့တစ်ခုမှ မယူဘဲ တက္ကသိုလ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။
- ၁၈၄၉ ယာစနာယာ ပိုလီယာနာတွင် သူ၏မြေကျွန်များ၏ နေထိုင်မှု ဘဝနှင့် အလုပ်အကိုင် အခြေအနေတို့ကို မြှင့်တင်ပေးရန် ရည်ရွယ် အခြေချခဲ့သည်။ ဤအချိန်မှစ၍ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း စတင် ရေးခဲ့သည်။
- ၁၈၅၁ သူ၏လူမှုဘဝ မြှင့်တင်ရေးတွင် ပြဿနာမျိုးစုံ တွေ့ကြုံပြီး ညီအစ်ကိုတော်ဖြစ်သူ နီကိုလိုင်း နှင့် ကော့ကေးဆပ်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ ဤတွင် စေတနာ့ဝန်ထမ်းအနေဖြင့် စစ်တပ် ထဲဝင် အမှုထမ်းသည်။ တီဖလစ်မြို့ (Tiflis) ဆောင်းရာသီ တွင် တလေးဘဝ (Childhood) စာအုပ်ကို ရေးခဲ့သည်။ ၎င်းကို နီကရာဆော့ (Nekrasov) ၏ ဆိုမိုးနစ်(Sovremennik) မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။ ဖော်ပြလျှင် ဖော်ပြချင်း အကြီး အကျယ် ချီးမွမ်းခံခဲ့ရသည်။
- ၁၈၅၂-၅၃ ကော့ကေးဆပ် စစ်ပွဲများတွင် တာဝန်ထမ်းရင်း ဆယ်ကျော်သက်ဘဝ (Adolescence) ကို အပြီးသတ် ရေးခဲ့သည်။ ကော့ဆက်များ (The Cossacks) ကို စတင် ရေးခဲ့သည်။ မြေပိုင်ရှင်ဘဝအပေါ် အခြေခံသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးရန် အစီအစဉ် စသည်။

- ၁၈၅၅ ဆီဗက်စတိုပေါ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် တာဝန် ထမ်းရင်း **ဆီဗက် စတိုပေါ မှတ်စုများ** (Sevastopol Sketches)၊ (Woodfelling) နှင့် **လူငယ်ဘဝ** (Youth) တို့ကို စတင် ရေးသားခဲ့သည်။
- ၁၈၅၆ **မြင်းတပ်သားနှစ်ယောက်** (Two Hussars) ကို ရေးသည်။
- ၁၈၅၇ ဥရောပသို့ အလည်သွားသည်။
- ၁၈၅၈-၅၉ **ကျော့ဆက်များ** ကို ဆက်ရေးသည်။ **မိသားစုပျော်ရွှင်မှု** (Family Happiness) ကို စ ရေးသည်။
- ၁၈၅၉ ယာစနာယာ ပိုလီယာနာတွင် စာသင်ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖွင့်သည်။
- ၁၈၆၂ ဥပဒေဆရာဝန်ကြီး၏ သမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သူ **ဆိုဖီယာ အန်ဒရေ ယက်နာ** (Sofya Andreyevna Behrs) နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ **ကျော့ဆက်များ** ကို အဆုံးသတ်သည်။
- ၁၈၆၃-၆၉ ယာစနာယာတွင် နေပြီး မော်စကိုသို့ မကြာခဏ အလည် သွားသည်။ **စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး** (War and Peace) ကို ရေးသည်။
- ၁၈၇၀ ဝရီ စာပေကို လေ့လာသည်။ ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းသဖြင့် **ဆာမားရား** (Samara) သို့ သွားရောက် ဆေးကုသခံယူသည်။
- ၁၈၇၃-၇၇ **အင်နာ ကရင်နီနာ** (Anna Karenina) ကို ရေးသည်။
- ၁၈၇၈ ကြီးမားသော ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ ပြဿနာတစ်ခုနှင့် **ဘာသာ ကူးပြောင်းမှု**တို့ကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရသည်။
- ၁၈၇၉-၈၃ ဘာသာတရားကို အပြင်းအထန် လေ့လာသည်။
- ၁၈၈၃ **ကျွန်ုပ်ယုံကြည်သောအရာ** (What I believe) ကို ရေးသည်။
- ၁၈၈၄ **ကျွန်ုပ်ယုံကြည်သောအရာ** ပိတ်ပင်ခံရသည်။ **အမူးတစ်ယောက်၏ မှတ်စုများ** (Memoirs of a Madman) ကို ရေးသည်။
- ၁၈၈၅ ကရိုင်းမီးယားသို့ အလည်သွားသည်။
- ၁၈၈၆ **ဒီတော့ ငါတို့ဘာလုပ်ကြရမလဲ** (What Then Must We Do?) ကို အဆုံးသတ်သည်။ **အိုင်ဗန်အိုလီယတ်၏ သေခြင်းနှင့် အခြား ဝတ္ထုတိုများ** (The Death of Ivan Ilych and other short stories) ကို ရေးသည်။
- ၁၈၈၉ **ခရုဇာဆိုနာတာ** (The Kreutzer Sonata) နှင့် **မိစ္ဆာ** (The Devil) ကို အဆုံးသတ်သည်။
- ၁၈၉၀ **ခရုဇာဆိုနာတာ** နောက်ဆက်တွဲကို ရေးသည်။ **ဘုန်းတော်ကြီး ဆာဂျီယတ်** (Father Sergius) ကို ရေးသည်။ (၁၈၉၈ တွင် အဆုံးသတ်သည်။)

- ၁၈၉၁ ပြန်လည်ထုတ်ဝေခွင့်ကို မူပိုင်အဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်သည်။ မိသားစုကို အမွေ ခွဲပေးသည်။
- ၁၈၉၅ သားဖြစ်သူ **အိုင်ဗင်** သေဆုံးသည်။ **သခင်နှင့်ကျွန်** (Master and Man) ကို ရေးသည်။
- ၁၈၉၈ **အနုပညာဆိုတာ ဘာလဲ** (What is Art?) ကို အဆုံးသတ်သည်။
- ၁၈၉၉ **ရီဆာရက်ရှင်း** (Resurrection) ကို အဆုံးသတ်သည်။
- ၁၉၀၁ **ယော်လ်တာ** (Yalta) သို့ အလည်သွားသည်။ **ကိုယ်တော်ကြီး မူရ** (Hadji Murad) ကို ရေးသည်။ (၁၉၀၄ တွင် အဆုံးသတ်သည်။)
- ၁၉၀၂ **ဘာသာရေးဆိုတာဘာလဲ** (What is Religion?) ကို အဆုံးသတ်သည်။ ယာစနာယာ သို့ ပြန်သည်။
- ၁၉၀၃ အကြမ်းဖက်မှုများကို ဆန့်ကျင်သည်။
- ၁၉၀၄ ရုရှားနှင့် ဂျပန် စစ်ဖြစ်သည်။ **ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စဉ်းစား** (Be-think Yourselves!) ကို ရေးပြီး စစ်ကို ဆန့်ကျင်သည်။
- ၁၉၀၄-၀၅ (ဇာဘုရင်လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားသည့်) ပထမတော်လှန်ရေး ဖြစ်သည်။
- ၁၉၀၅ **အလျှိုရှာ** (Alyosha the Pot) ကို ရေးသည်။
- ၁၉၀၆ သမီးဖြစ်သူ **မာရှာ** သေဆုံးသည်။
- ၁၉၀၈ **ငါ တိတ်မနေနိုင်ဘူး** (I Cannot be Silent!) အဆုံးသတ်သည်။ ပထမ တော်လှန်ရေးကို နှိမ်နင်းသည့် ကြိုးပမ်းပေးခြင်းကို ဆန့်ကျင်သော ဆောင်းပါးများ ဖြစ်သည်။ တော်လ်စတိုင်း၏ ၈၀ ပြည့်နှစ် မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပသည်။ အကြမ်းဖက်ခြင်းနှင့် ပြစ်ဒဏ်များကို ဝေဖန်သော ဆောင်းပါးများ ရေးသည်။
- ၁၉၀၈-၀၉ သူ့ဇနီးနှင့် ပြဿနာဖြစ်သည်။ သူ့၏လျှို့ဝှက် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ဆက်ရေးသည်။
- ၁၉၀၉ ပညာရေးဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးများ ရေးသည်။ သေတမ်းစာ ရေးသည်။
- ၁၉၁၀ ဇူလိုင်တွင် သေတမ်းစာကို အဆုံးသတ်ကာ လက်မှတ်ထိုးသည်။ အောက်တိုဘာတွင် အိမ်မှ စွန့်ခွာသည်။ နိုဝင်ဘာ ၉ ရက်တွင် ရာဇန်ပြည်နယ်ရှိ အက်စတာပိုဗိုတွင် သေဆုံးသည်။ အလောင်းကို ယာစနာယာ ပိုလီယာနာတွင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည်။

ကံကြမ္မာ

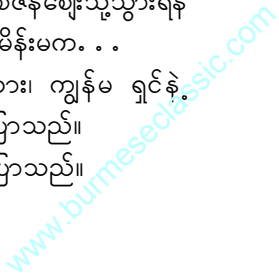
ဗလာဒီမာမြို့တွင် 'အီဗန်ဒီမီထရစ် အက်ဆီနော့ဗ်' အမည်ရှိ လူရွယ်ကုန်သည် တစ်ယောက်ရှိသည်။ သူ့တွင် ဆိုင်နှစ်ဆိုင်ရှိ၍ ကိုယ်ပိုင်အိမ် တစ်လုံးလည်း ရှိသည်။

အက်ဆီနော့ဗ်သည် လူချော လူလှ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့ဆံပင် သည် အရောင်ခပ်ဖျော့ဖျော့။ အခွေအလိပ်ကလေးများကျနေသဖြင့် ကြည့်လို ကောင်းသည်။ ပျော်ပျော်နေတတ်ပြီး သီချင်းဆို ဝါသနာကြီးသည်။ လူငယ် ဘဝတုန်းကတော့ အရက်သောက်တတ်သည်။ များများသောက်မိသည့်အခါ များတွင်လည်း ဆူဆူပူပူလုပ်ချင်တတ်သည်။ သို့သော်လည်း အိမ်ထောင် ကျပြီဆိုကတည်းက တစ်ခါတစ်ရံ မရှောင်မလွှဲသာ၍ သောက်သည်မှတစ်ပါး အရက်ကို လုံးဝဖြတ်လိုက်သည်။

တစ်ခုသောနေ့တွင် အက်ဆီနော့ဗ်သည် လစ်ဇ်နီဇေးသို့သွားရန် အိမ်မှထွက်မီ သူ့မိသားစုကို နှုတ်ဆက်သည့်အခါ သူ့မိန်းမက . . .

'အက်ဆီနော့ဗ်ရယ်၊ ကနေ့မသွားပါနဲ့ဦးလား၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခု မက်ထားလို့ပါ' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ အက်ဆီနော့ဗ်က ရယ်မောပြီး ပြန်ပြောသည်။

‘မင်းက ငါဈေးရောက်တဲ့အခါ အပျော်ကျူးနေမှာကို စိုးရိမ် နေဟန်တူပါရဲ့’ သူ့မိန်းမက ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်မ ဘာကို စိုးရိမ်နေမိတယ်ဆိုတာ အတိအကျတော့ မပြော တတ်ဘူး။ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ ရှင်မြို့ကပြန်လာတယ်။ ရှင်ခေါင်းက ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်တော့ ရှင်ဆံပင်တွေဟာ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ဖြူနေတာ မြင်ရတယ်’ အက်ဆီနော့ဗ်က ထပ်၍ ရယ်ပြန်သည်။

‘အဲဒါ ကံကောင်းတဲ့ အတိတ်နိမိတ်ကွ’ ဟု ပြောသည်။

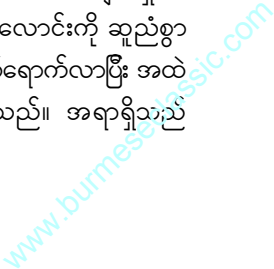
‘ငါယူသွားတဲ့ကုန်တွေ အကုန်ရောင်းရပြီး အပြန်မှာ မင့်အတွက် လက်ဆောင်တွေ ဝယ်လာနိုင်မလား မဝယ်လာနိုင်ဘူးလားဆိုတာ မင်း စောင့်ကြည့်’ ယင်းကဲ့သို့ ပြောဆိုပြီးသော် အက်ဆီနော့ဗ်သည် သူ့မိသားစုကို နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ခရီးတစ်ဝက်ရောက်သည့်အခါ သူနှင့် သိကျမ်းခင်မင်နေသော ကုန်သည်တစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိကြသဖြင့် အတူတူသွားကာ ထိုနေ့ညအဖို့ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ အတူတူပင် တည်းကြသည်။ သူတို့သည် ထမင်းဆိုင် ထဲတွင် အတူတူတွဲ၍ လက်ဖက်ရည်သောက်ကာ အိပ်ခန်းခင်းဆက်နေသော အခန်းများ၌ တစ်ယောက်တစ်ခန်းခွဲ၍ အိပ်ကြသည်။ အက်ဆီနော့ဗ်သည် နေမြင့်အောင် အိပ်တတ်သူတစ်ဦး မဟုတ်။ အိပ်ယာမှ စောစောစီးစီးထကာ နေမပူခင် ခရီးထွက်ချင်တတ်သော အလေ့အထရှိသည်။ အခုလည်း သူသည် အရုဏ်မတက်ခင် သူ့ရထားသမားကိုနှိုးပြီး မြင်းများ ပြင်ခိုင်းသည်။

ထို့နောက် သူသည် ထမင်းဆိုင်၏ နောက်ဘက်၌ ကော့တော့ချို တိုက်ကလေးတစ်လုံးနှင့် သီးခြားနေသော ထမင်းဆိုင်ရှင်ထံဝင်၍ အခန်းခန့် စားသောက်စရိတ်များကို ပေးကာ သူ့ခရီးကို ဆက်ခဲ့လေ၏။

နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်နီးပါးမျှ ခရီးပေါက်သောအခါ သူသည် မြင်းများကို အစာရေစာ ကျွေးမွေးနိုင်ရန် ထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်၌ ဝင်နားသည်။ သူ့ကိုယ် တိုင်လည်း ဆိုင်ထဲ၌ ခဏတာမျှ အပန်းဖြေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ဆင်ဝင်သို့ထွက်ကာ ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုးဘေး၌ချပြီး ဂစ်တာတီးလျက်ရှိ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ရုတ်တရက် အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းကို ဆူညံစွာ တီးလာနေသော မြင်းသုံးကောင်တပ် ရထားလုံးတစ်စီးဆိုင်ရောက်လာပြီး အထဲ မှ အရာရှိ တစ်ယောက်နှင့် ရဲသားနှစ်ယောက်ဆင်းလာသည်။ အရာရှိသည် အက်ဆီနော့ဗ်ထံ လျှောက်လာပြီး . . .

‘ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်တုန်းကဒီကိုရောက်လာသလဲ’ စသော မေးခွန်းများ မေးသည်။ အက်ဆီနော့ဗ်ကလည်း ချေငံစွာဖြင့်ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အဖြေပေးပြီး . . .

‘ရေနွေးသောက်ပါဦးလားခင်ဗျာ’ ဟု အရာရှိကို ဖိတ်သည်။ သို့သော်လည်း အရာရှိသည် သူ၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို ဂရုမထားဘဲ သူမေးစရာ ရှိသမျှကိုသာ ဆက်မေးသည်။

‘မနေ့ညက ခင်ဗျား ဘယ်မှာအိပ်သလဲ၊ တစ်ယောက်တည်း အိပ်တာ လား၊ မိတ်ဆွေကုန်သည်တစ်ယောက်နဲ့ အိပ်တာလား။ ဒီကနေ့မနက် အဲဒီ ကုန်သည်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့သေးသလား၊ ဘာကြောင့် ထမင်းဆိုင်က အရုဏ် မတက်ခင် ထွက်သွားရတာလဲ’

အက်ဆီနော့ဗ်သည် အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ သူ့အား ဘာကြောင့် ဤမေးခွန်းတွေ လာမေးနေတာပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူကတော့ အရာရှိမေးသမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြေသည်။ ပြီးတော့ ပြန်မေးသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို သူခိုးဓားပြ တစ်ယောက်မေးသလို ဘာပြုလို့ စစ်ဆေး မေးမြန်းနေရတာလဲ၊ ကျွန်တော် အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းနဲ့ ခရီးထွက်လာ တာပါ။ ဒါမျိုးတွေ ကျွန်တော့်ကို မေးဖို့ မလိုအပ်ဘူးထင်ပါတယ်’

ထိုအခါ အရာရှိက သူ့တပည့် ရဲသားနှစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး အက်ဆီနော့ဗ်အား ပြောသည်။

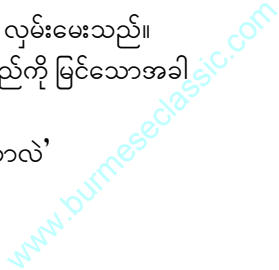
‘ကျုပ်ဟာ ဒီခရိုင်ထဲက ရဲအရာရှိ တစ်ယောက်ပဲ၊ ကျုပ်ခင်ဗျားကို မေးခွန်းတွေ လာမေးနေတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ မနေ့ညက ခင်ဗျားနဲ့ အတူတူ ထမင်းဆိုင်မှာ တည်းခဲတဲ့ ကုန်သည်ဟာ လည်ပင်းမှာ ဓားဒဏ်ရာ ကြီးနဲ့ အိပ်ရာထဲ သေနေတာတွေ့ရတယ်၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေကို ရှာကြရလိမ့်မယ်’

ရဲများသည် ထမင်းဆိုင်ထဲသို့ ဝင်၍ အက်ဆီနော့ဗ်၏ ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေကြသည်။ ရဲအရာရှိသည် အက်ဆီနော့ဗ်၏ အိတ်တစ်လုံးထဲမှ ဓားတစ် ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး . . .

‘ဒါ ဘယ်သူ့ဓားလဲ’ ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လှမ်းမေးသည်။

အက်ဆီနော့ဗ်သည် ဓားတစ်လက်ထွက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက်ရှိလေ၏။

‘ဒီဓားမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သွေးတွေစွန်းနေရတာလဲ’

အက်ဆီနော့ဗ်က အဖြေပေးရန် အားထုတ်ပါသော်လည်း ချက်ချင်း မဖြေနိုင်။ စကားတစ်ခွန်းမှ သူ့ပါးစပ်မှ ရှော့ရှော့ရှူရှူ ထွက်မလာ။ သူသည် ထစ်တီးထစ်ငေါ့ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

‘ကျွန်. . ကျွန်. . ကျွန်တော် မသိပါဘူး၊ ကျွန်. . ကျွန်တော့်ဓားလည်း မဟုတ်ပါဘူး’

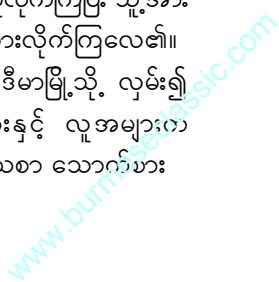
ထိုအခါ ရဲအရာရှိက ရှင်းပြသည်။

‘ဒီနေ့မနက် ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ကုန်သည်ကို အိပ်ယာထဲမှာ လည်ပင်း ဓားဒဏ်ရာရပြီး သေနေတာ တွေ့ခဲ့ကြရတယ်။ သတ်တဲ့လူဟာ ခင်ဗျားကလွဲ ပြီး တခြားလူမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သော့တွေက အတွင်းကပိတ်ထားတာ၊ အပြင်လူဝင် နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ အခန်းထဲမှာ တခြားလူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ အခုတစ်ခါ ခင်ဗျားရဲ့အိတ်ထဲက သွေးစွန်းနေတဲ့ ဓားမြှောင်ကို တွေ့ရပြန်တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ အမူအရာတွေကလည်း သိပ်ပျက်နေတယ်။ ခင်ဗျား သူ့ကို ဘယ်လိုသတ်ခဲ့သလဲ၊ သူ့ဆီက ငွေတွေ ဘယ်လောက် ခိုးသွားသလဲဆိုတာသာ ကျုပ်ကိုပြောပါ’

အက်ဆီနော့ဗ်က ထိုရာဇဝတ်မှုကို သူ မကျူးလွန်ကြောင်း အမျိုးမျိုး ကျိန်တွယ်ပြီးပြောသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲ၌အတူတူ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးနောက် လူချင်းမတွေ့တော့။ သူ့ထံတွင် သူ့ပိုင်ငွေ ရှုဘယ် ရှစ်ထောင်သာပါသည်။ ဓားမှာလည်းသူ့ဓားမဟုတ် စသည်ဖြင့် ရှင်းပြပါသည်။ သို့သော်လည်း ပြောရင်း ပြောရင်းနှင့် သူ့အသံသည် အက်ကွဲလာသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်လာသည်။ အပြစ်ရှိသူတစ်ဦးသဖွယ် ကြောက်စိတ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လှုပ်ရှားလာသည်။

အရာရှိက အက်ဆီနော့ဗ်ကို လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ကြီးနှင့် ချည်၍ ရထားပေါ်တင်ဟု သူ့ရဲသားနှစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးသည်။ ရဲသားများက အက်ဆီနော့ဗ်၏ ခြေထောက်များကို ကြီးနှင့် ပူးချည်ပြီး ရထားပေါ်တင်ကြ သည့်အခါ သူသည် ဘုရားသခင်ကို တမ်းတကာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးရှာ သည်။ ရဲသားများသည် သူ့ကုန်ပစ္စည်းအားလုံးကို သိမ်းယူလိုက်ကြပြီး သူ့အား အနီးဆုံး မြို့တစ်မြို့သို့ပို့ကာ ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထားလိုက်ကြလေ၏။

သူ၏ အကျင့်စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်၍ ဗလာဒီမာမြို့သို့ လှမ်း၍ စုံစမ်းမေးမြန်းကြသည်။ ထိုမြို့မှ ကုန်သည်ကြီးများနှင့် လူအများက အက်ဆီနော့ဗ်သည် ဟိုတစ်ချိန်တုန်းကတော့ အရက်သေစာ သောက်စား

မူးယစ်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေသည့် လူပေါ်ကြော့တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော်လည်း လူကတော့ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သည့် လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြကြသည်။ ထို့နောက် သူ့အမှုကို ရုံးတင်သည်။ သူ့အား ရာဇန်မြို့မှ ကုန်သည်တစ်ဦးကို သတ်ပြီး ရူဘယ်ငွေ နှစ်သောင်းခိုးယူမှုဖြင့် တရားစွဲကာ စစ်ဆေးခံရသည်။

ဤသို့ဖြင့် အက်ဆီနော့ဗ်၏ မိန်းမသည် မျှော်လင့်ချက်ဟူ၍ မထားနိုင်တော့သည့် အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဘယ်ဟာကို ယုံရမှန်းမသိ။ သူ့သားသမီးတွေအားလုံး အရွယ်မရောက်ကြသေး။ ကလေးတစ်ယောက်မှာ ယခုအချိန်ထိ သူ့ရင်ခွင်၌ တင်၍ နို့တိုက်နေရဆဲ။ သူသည် ကလေးအားလုံးကို ခေါ်၍ သူ့ယောက်ျားရှိရာမြို့မှ အကျဉ်းထောင်သို့ သွားသည်။ ပထမသော် အာဏာပိုင်များက သူ့အား သူ့ယောက်ျားနှင့် တွေ့ခွင့်မပေး။ သို့သော်လည်း အကြိမ်ကြိမ် အသနားခံသည့်အခါ သက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရရှိပြီး သူ့အား ထောင်သို့ ပို့ပေးကြသည်။

သူ့ယောက်ျားအား ထောင်အဝတ်အစားဝတ်၍ ခြေနှစ်ဖက်တွင် သံခြေချင်းများခတ်ကာ အခြားသော သူခိုးဓားပြ ရာဇဝတ်သားများနှင့် တွဲထားသည်ကို မြင်သောအခါ အက်ဆီနော့ဗ်၏ မိန်းမသည် သတိလစ်ပြီး လဲကျသွားသည်။ အချိန်အတော်ကြီးကြာမှ သတိပြန်လည်လာသည်။

ထို့နောက် သူသည် ကလေးများကို သူ့အနီး၌ ခေါ်ထားပြီး သူ့ယောက်ျားနား၌ထိုင်သည်။ အိမ်မှ ကိစ္စဝိစ္စများအကြောင်းပြောပြပြီးသည့်အခါ ကျမှပင် သူ့ယောက်ျား၏ အဖြစ်ကို မေးမြန်းသည်။ အက်ဆီနော့ဗ်ကလည်း သူ့ကြံ့ခဲရသမျှကို ပြောပြသည်။ ထိုအခါ သူ့မိန်းမက . . .

‘ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’ ဟုမေးသည်။
‘အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ပျက်စီးမသွားအောင် တားမြစ်ပေးဖို့ ဇာဘုရင်ဆီ အသနားခံစာ တင်ရတော့မှာပေါ့ကွယ်’

ထိုအခါ သူ့မိန်းမက ဇာဘုရင်ထံ အသနားခံစာတစ်စောင်တင်ခဲ့ပြီး ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုစာကို လက်မခံဘဲ ပယ်ချလိုက်ကြောင်း ပြောသည်။ အက်ဆီနော့ဗ်သည် ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်ကာ ခေါင်းငုံ့နေသည်။ သူ့မိန်းမက . . .

‘ရှင်ဆံပင်တွေ ဖြူကုန်တယ်လို့ ကျွန်မ အိပ်မက် မက်ခဲ့တာ အဓိပ္ပာယ်ရှိနေပြီပေါ့။ ရှင် မှတ်မိသေးရဲ့လား၊ အမှန်တော့ အဲဒီနေ့က ရှင်ခရီးမထွက်သင့်ဘူး’ ဟု ပြောသည်။ သူ့မိန်းမသည် အက်ဆီနော့ဗ်၏ ဆံပင်

၁၈ များကို သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် အသာအယာ ထိုးဖွပေးနေရာမှ . .

‘အချစ်ရယ်၊ ရှင်မိန်းမကိုတော့ အမှန်အတိုင်းပြောပြပါလား၊ ဒီကိစ္စကို လုပ်တဲ့လူ ရှင်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တကယ်ပဲလား... ဟင်’ ဟုမေးသည်။

‘ဪ... မင်းကပါ ငါ့အပေါ် သံသယ ရှိနေတာကိုး’

ဟု အက်ဆီနော့ဗ်က သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်၍ ပြောသည်။ ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် ငိုကြွေးသည်။ မကြာခင် ထောင်ကြပ်တစ်ဦးရောက်လာပြီး သူ့မိန်းမနှင့် သားသမီးများအား အချိန်စေ့ပြီ ဖြစ်၍ ပြန်ကြဖို့နှင့်သည်။ အက်ဆီနော့ဗ်သည် သူ့မိသားစုကို နောက်ဆုံး အကြိမ်အဖြစ် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

သူ့မိသားစု ပြန်သွားသည့်အခါ အက်ဆီနော့ဗ်သည် သူနှင့် သူ့မိန်းမ ပြောခဲ့ခဲ့ကြသည့် စကားများကို ပြန်၍ဆင်ခြင်စဉ်းစားသည်။ ဤ အမှုကိစ္စ တွင် သူ့မိန်းမကပါ သူ့အပေါ် သံသယမကင်းဖြစ်နေပြီဟူသော အချက်ကို သတိရလိုက်သည့်အခါ သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိသည်။

‘ဒီကိစ္စမှာ အမှန်ကို သိနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘုရားသခင်ပဲရှိတော့ဟန် တူပါရဲ့၊ ငါ့အနေနဲ့ ဘုရားသခင်ဆီမှာပဲ အသနားခံမှဖြစ်တော့မှာပါ၊ ကရုဏာ တရားကို ဘုရားသခင်ဆီကပဲ မျှော်လင့်ရတော့မှာပဲ’

ထိုအချိန်မှစ၍ အက်ဆီနော့ဗ်သည် အသနားခံစာများ လုံးဝ မတင်တော့ပေ။ မျှော်လင့်ချက်ဟူသမျှကို စွန့်လွှတ်ကာ နေ့စဉ်အချိန်ရသမျှ ဘုရားသခင်ကိုသာ အာရုံပြုလျက်ရှိ၏။

တရားရုံးက အက်ဆီနော့ဗ်အား ကြိမ်ဒဏ်ပေးရန်နှင့် သတ္တုတွင်းများ သို့ အလုပ်ကြမ်းနှင့်ပို့ရန် စီရင်ချက်ချသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အား ကြိမ်ဒဏ် ပေးသည်။ ဒဏ်ရာများ ပျောက်ကင်းသွားသည့်အခါ သူ့အား အခြားထောင်ကျ များနှင့်အတူ ဆိုက်ဘေးရီးယားသို့ ပို့လိုက်လေ၏။

အက်ဆီနော့ဗ်သည် ဆိုက်ဘေးရီးယားပြည်နယ်တွင် ထောင်သား အဖြစ် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကြာမျှ နေခဲ့ရ၏။ သူ့ဆံပင်များသည် ဆီးနှင်းသဖွယ် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေကြလေပြီ။ သူ့မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူသည် ရှည်လျားလှလေပြီ။ သူ့တွင် သာယာပျော်ရွှင်မှုဟူသမျှ ဆိတ်သုဉ်းသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ခါးသည်ပင်လျှင် ကိုင်းနေပြီဖြစ်၍ သူလမ်းလျှောက်လျှင် ဖြည်းဖြည်း သာသာလေး လျှောက်တတ်သည်။ စကားလည်းအလွန်နည်းလာသည်။

ဘယ်တော့မှ ပြီးသည်ရယ်သည်ဟုလည်းမရှိ။ သို့သော်လည်း ဘုရားကိုတော့ မကြာခဏ ရှိခိုးနေတတ်သည်။

ထောင်ထဲတွင် အက်ဆီနော့ဗ်သည် ရှူးဖိနပ်ကြီးများ ချုပ်လုပ်သည့် အတတ်ပညာကို သင်ယူသည်။ ထိုလုပ်ငန်းမှ ဝင်ငွေ အနည်းအပါးရလာသော အခါ ‘သူတော်စင်များ အတ္ထုပ္ပတ္တိ’ စာအုပ်ကို ဝယ်သည်။

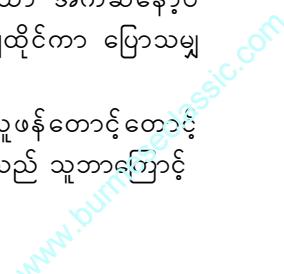
ထောင်ထဲတွင်ရှိနေသည့် အလင်းရောင်ဖြင့် ထိုစာအုပ်ကိုဖတ်သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင်မူ သူသည် ထောင်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့သွား၍ သမ္မာကျမ်းစာ ဖတ်ပြခြင်းနှင့် ဓမ္မတေးသီချင်းသီဆိုခြင်းများ ဆောင်ရွက်လေသည်။ သူ့အသံသည် ဤအသက်အရွယ်ထိ ကောင်းနေဆဲဖြစ်သည်။

ထောင်အာဏာပိုင်များသည် မာန်မာနလုံးဝမရှိသော အက်ဆီနော့ဗ်ကို အလွန်သဘောကျသည်။ ခင်မင်လေးစားကြသည်။ ဘဝတူထောင်သားများ ကလည်း အက်ဆီနော့ဗ်အား ရိုသေလေးစားကြသည်။ သူတို့က အက်ဆီနော့ဗ်အား ‘အဘိုး’ ဟုလည်းကောင်း၊ ‘သူတော်စင်ကြီး’ ဟုလည်းကောင်း ခေါ်ကြသည်။ သူတို့အနေဖြင့် အကြောင်းကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာပေါ်လာ၍ ထောင်အာဏာပိုင်များထံ အသနားခံစာတင်လိုသည့်အခါ အက်ဆီနော့ဗ်အား သူတို့၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ရွေးချယ်ပြီး တာဝန်ပေးကြသည်။ ထောင်သားချင်း ပဋိပက္ခဖြစ်ကြသည့် အခါများတွင်လည်း သူတို့သည် အက်ဆီနော့ဗ်ထံ ရောက်လာပြီး နှစ်ဖက် အငြင်းပွားမှုကို အမှန်အတိုင်းဖြစ်အောင် ပြေလည်သွားအောင် ဆုံးဖြတ်ခိုင်းတတ်ကြလေသည်။

အက်ဆီနော့ဗ်ထံသို့ သူ့အိမ်မှ ဘာသတင်းမှ ရောက်မလာ။ သူ့မိန်းမနှင့် သားသမီးများ ဘယ်လိုနေထိုင်ကြသည်ကို သိဖို့မဆိုထားနှင့်။ သေသည်ရှင်သည်ကိုပင် သူမသိရ။

တစ်ရက်တွင် ထောင်သားအသစ်များ ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။ ညပိုင်းတွင် ထောင်သားဟောင်းများသည် လူသစ်များအနီး၌ စုဝိုင်းထိုင်ကာ ဘယ်မြို့ဘယ်ရွာက ရောက်လာကြတာလဲ၊ ဘာမှုတွေနဲ့လဲ စသည်များကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြသည်။ အကျဉ်းသားတစ်ဦးဖြစ်သော အက်ဆီနော့ဗ်သည်လည်း လူသစ်များအနီး၌ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချထိုင်ကာ ပြောသမျှ စကားများကို နားစွင့်လျက်ရှိ၏။

လူသစ်များထဲမှ အရပ်မြင့်မြင့်၊ လူလုံးလူဖန်တောင့်တောင့် မုတ်ဆိတ်မွေးတိုနဲ့နဲ့နှင့် အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်လူသည် သူ့ဘာကြောင့်

ထောင်ကျလာသည်ကို အခြားလူများအား ပြောပြလျက်ရှိသည်။

‘ကျုပ် အဖြစ်က ဒီလိုဗျ’ ဟု သူက အစချီသည်။

‘ကျုပ်က စွပ်ဖားလှည်းတစ်စီးမှာ တပ်ထားတဲ့ မြင်းတစ်ကောင်ကို သွားဖြုတ်မိတာ၊ အဲဒါ ခိုးပါတယ်လို့ စွပ်စွဲခံရတာပဲ။ ကျုပ်က အိမ်ကို မြန်မြန် ပြန်ရောက်ချင်လို့ ယူတာ၊ ခိုးတာမဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောပေမယ့် မရဘူးဗျ၊ ပြီးတော့လည်းလှည်းသမားဟာ ကျုပ်ရဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့အတွက် သည်ကိစ္စမှာ ဘာပြဿနာမှ ပေါ်စရာမရှိပါဘူးလို့ ရှင်းပြတယ်။ အဲဒါလဲ သူတို့က လက် မခံဘူး၊ ‘မင်း မြင်းသူခိုး’ တဲ့။ သူတို့အနေနဲ့ သည်မြင်းကို ဘယ်နေရာက ဘယ်လိုခိုးလာတယ်ဆိုတာကျတော့ ပြောနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ချိန်တုန်းက ကျုပ် အခုထက်ဆိုးတဲ့ ပြစ်မှုတစ်ခုကျူးလွန်ခဲ့ဖူးတယ်ဗျ၊ သိလား။

‘အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျုပ် ဒီနေရာကို ရောက်နေသင့်တာကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီပြစ်မှုတုန်းကတော့ သူတို့က နည်းနည်းလေးမှ မသိကြတော့ ဘာမှ မလုပ်ကြဘူးပေါ့၊ ကျုပ် အခုရောက်လာတာကတော့ ဘာအပြစ်မှမလုပ်ဘဲ ရောက်လာတာအမှန်ပဲ၊ အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အခု ကျုပ်ပြောနေတာ လိမ်ပြောတာလို့ ဆိုရမယ်ထင်တယ်၊ ကျုပ် ဆိုက်ဘေးရီးယားကို အရင်က တစ်ကြိမ်ရောက်ဖူးခဲ့သေးတယ်၊ ကြာကြာတော့မနေခဲ့ရပါဘူး’

‘ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘယ်မြို့တလဲ’

ဟု ထောင်သားတစ်ယောက်က ကြားဖြတ်မေးသည်။

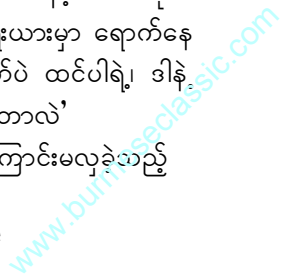
‘ကျုပ်လား.. . ကျုပ်က ဗလာဒီမာမြို့ကပါ၊ မိသားစုလည်း အဲဒီမှာပဲ၊ ကျုပ်နာမည်က ‘မာကာ’ လို့ခေါ်တယ်၊ တစ်ခါတစ်လေ ကျတော့လဲ ‘ဆီမိုနစ်’ လို့ခေါ်ကြတယ်’

အက်ဆီနော့ဗ်၏ ငုံ့နေသောဦးခေါင်းသည် ဖျတ်ခနဲထောင်လာသည်။

‘ငါ တစ်ခုလောက် သိပါရစေ၊ ဗလာဒီမာမြို့က ကုန်သည် အက်ဆီနော့ဗ် မိသားစုကို မင်း သိများသိမလား၊ အခု သူတို့ ကျန်းကျန်းမာမာပဲလား ကွယ့်’ ဟုမေးသည်။

‘ဟား.. . သူတို့ကို သိပ်သိတာပေါ့၊ အက်ဆီနော့ဗ်မိသားစုက လူချမ်းသာတွေပဲ၊ သူတို့အဖေကတော့ ဒီ ဆိုက်ဘေးရီးယားမှာ ရောက်နေတယ်၊ သူလည်း ကျုပ်တို့လိုဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်ပဲ ထင်ပါရဲ့၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ အဘိုးကကော ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီရောက်လာရတာလဲ’

အက်ဆီနော့ဗ်သည် သူ၏ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှခဲ့သည့်

အဖြစ်ကို ပြန်လည်၍ ပြောပြလိုစိတ်မရှိ၊ သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး . . .

‘ငါ ကံမကောင်းလွန်းလို့ ထောင်ထဲ ရောက်လာခဲ့ရတာ နှစ်ဆယ့် ခြောက်နှစ် ရှိသွားပါပြီကွယ်’ ဟုသာ ပြောသည်။

‘ဘယ်လို ကံမျိုးလဲဗျာ’ ဟု မာကာက ပြန်မေးသည်။ သို့သော်လည်း အက်ဆီနော့ဗ်သည် မေးခွန်းကို မဖြေ။

‘ထိုက်တန်လို့ရတဲ့အပြစ်လို့ပဲ ဆိုကြပါစို့ကွာ’ ဟုသာ ပြောသည်။ ထို့ထက်ပို၍ မပြော၊ ထိုအခါ ဝိုင်းထိုင်နေကြသူများက တစ်ယောက်

တစ်ပေါက် ဝင်ပြောကြသည်။ ကုန်သည်တစ်ယောက်ကို လူတစ်ယောက်က သတ်သွားပြီး ဓားကို အက်ဆီနော့ဗ်အိတ်ထဲထည့်ခဲ့ရာမှအစ အက်ဆီနော့ဗ် ခမျာ တရားရုံးက မတရားသဖြင့် အပြစ်ပေးခြင်းကို ခံခဲ့ရရာကြောင်း ရှင်းပြ ကြသည်။ ထိုအခါ မာကာသည် အက်ဆီနော့ဗ်ကို တအံ့တဩ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဒူးကို လက်ဝါးနှင့် တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီး ရေရွတ်သည်။

‘အင်း . . . အတော့်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတာပါလား၊ တကယ်ပါ ဗျာ၊ အံ့ဩစရာသိပ်ကောင်းတယ်၊ အတော်ထူးဆန်းတာပဲနော်၊ အခု အဘိုး အသက် ဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲ’

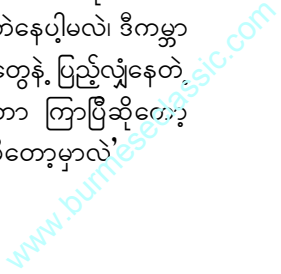
အခြားလူများက မာကာအား ဘာကြောင့် အခုလောက်ထိ အံ့ဩ သွားရတာလဲ၊ အရင်က အက်ဆီနော့ဗ်ကို တွေ့ဖူးမြင်ဖူးလို့လား စသည်ဖြင့် ဝိုင်းမေးကြသည်။ သို့သော်လည်းမာကာသည် ထိုမေးခွန်းများကိုပြန်မဖြေပဲ . .

‘ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဒီနေရာမှာ လာဆုံမိကြတာကတော့ဖြင့် အတော့်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ ကိုယ့်လူတို့ရေ’ ဟုသာ ပြန်ပြောသည်။

ဤစကားကြောင့် အက်ဆီနော့ဗ်သည် စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍အံ့ဩ လျက်ရှိသည်။ ကုန်သည်ကို သတ်သွားသည့် တရားခံအစစ်အား ဒီလူ သိများ သိလေသလားဟုလည်း တွေးမိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း . . .

‘အဲ့ဒီလူသတ်မှုအကြောင်းမင်းကြားခဲ့ဖူးလို့လား မာကာ၊ ဒါမှမဟုတ် လည်း ငါ့ကိုအရင်က တစ်နေရာရာမှာမင်းတွေ့ဖူးမြင်ဖူးခဲ့သလား’ ဟုမေးမိ၏။

‘ဟာ . . . ဗျာ၊ ကြားတာကတော့ ဘယ်မကြားဘဲနေပါ့မလဲ၊ ဒီကမ္ဘာ လောကကြီးတစ်ခုလုံးဟာ ကောလာဟလ သတင်းစကားတွေနဲ့ ပြည့်လှုံနေတဲ့ နေရာကြီးပဲဟာ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကိစ္စက ဖြစ်ပြီးခဲ့တာ ကြာပြီဆိုတော့ ကျုပ်ကြားဖူးခဲ့တာ အားလုံးကို အသေးစိတ် ဘယ်မှတ်မိတော့မှာလဲ’

‘ကုန်သည်ကို ဘယ်သူသတ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ ထင်ကြေးပေးကြတဲ့ စကားတွေကော ကြားများကြားခဲ့ဖူးသလားကွယ်’ ဟု အက်ဆီနော့ဗ်က ထပ်မေးသည်။

မာကာက ရယ်မောပြီး . . .

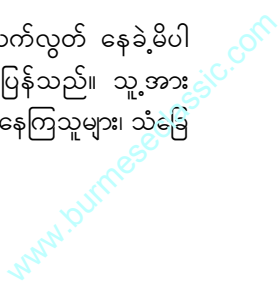
‘လူသတ်သမားကတော့ ဓားတွေတဲ့ အိတ်ပိုင်ရှင်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ’ ဟု ပြောသည်။

‘တကယ်လို့ တခြားလူတစ်ယောက်က တိတ်တိတ်ကလေး လာပြီး ထည့်ထားတယ်ဆိုရင်လည်းပြောရတာခက်သားပဲ၊ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မမိသမျှ သူ့ခိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိသားပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ တစ်ခုလည်းစဉ်းစား ကြည့်လေ၊ ခင်ဗျားခေါင်းအောက်မှာထားတဲ့အိတ်ထဲကို ဘယ်သူကဓားလာပြီး ဝှက်ထားနိုင်မှာတဲ့လဲ၊ လာဝှက်ရင်ကော ရမတဲ့လား၊ ခင်ဗျားနိုးမှာပေါ့ဗျာ’

ထိုစကားများ ကြားရသည့်အခါ အက်ဆီနော့ဗ်စိတ်ထဲတွင် ကုန်သည် အား သတ်သွားသူသည် ဤလူပင်ဖြစ်ရမည်ဟု တစ်ထစ်ချတွက်လိုက်မိ၏။ သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ အကျဉ်းသားများအပါးမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ ထိုညက အက်ဆီနော့ဗ်သည် တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်။ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရ၏။ လူရုပ်လွှာများသည် သူ့စိတ်အာရုံတွင် ထင်ဟပ်လာနေကြသည်။ ပထမဆုံးပေါ်လာသည့် ရုပ်လွှာသည် သူ့မိန်းမ၏ ရုပ်လွှာဖြစ်၏။

အခုပင် သူ့အနား၌ ကပ်၍ ရပ်နေသည့်နှယ် ပီပြင်ပြတ်သားစွာ မြင်နေရသည်။ သူ့မိန်းမ၏ မျက်နှာနှင့် မျက်လုံးများ။ သူ့မိန်းမ၏ စကားပြော သံနှင့် ရယ်သံများ၊ ထို့နောက် သူ့သားသမီးများ။ သူ့ထွက်လာခဲ့စဉ်က သားသမီးများသည် အလွန်ငယ်ကြရှာ၏။ အငယ်ဆုံးတစ်ယောက်သည် မိခင် ရင်ခွင်၌ နို့ချိုစို့ကောင်းတုန်း။ ထို့နောက်တွင်မူ သူငယ်စဉ်က အလေ့အထ များကို သတိရသည်။ ဟိုတုန်းကတော့ သူသည် နုနယ်ပျိုမျစ်သောဘဝ၊ အရွယ်ကကောင်းတုန်း၊ အလွန်ပျော်တတ်သည်။ သူ့အဖမ်းခံခဲ့ရသည့်နေ့က ထမင်းဆိုင်ရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်၌ သူ့ဘယ်လိုဘယ်နည်း ဂစ်တာတီးနေခဲ့ သည်ကို ပြန်၍မြင်ယောင်သည်။

ဪ... သူသည် မည်မျှလောက် သတိလက်လွတ် နေခဲ့မိပါ သနည်း။ သူ ကြိမ်ဒဏ်ခံခဲ့ရသည့်နေရာကို မြင်ယောင်မိပြန်သည်။ သူ့အား ကြိမ်နှင့် ရိုက်နေသူနှင့် ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ ရပ်၍ ကြည့်နေကြသူများ၊ သံခြေ ကျင်းများ၊ ထောင်သားများ . . . ။

ထောင်သားဘဝဖြင့် အချိန်တွေကုန်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ဆယ့်ခြောက် နှစ်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။ အရွယ်ကလည်း အသက်နှင့်မလိုက်အောင်ပင် အိုစာကျနေခဲ့ ပြီ။ သူ့ဘဝ အစအဆုံးကို ပြန်တွေးလိုက်မိသည့်အခါ များစွာယူကျုံးမရဖြစ် သည်။ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားရသည်။ ထိုအခါ သူ့ကိုယ် သူ သတ်သေမိတော့မလိုဖြစ်လာလေ၏။

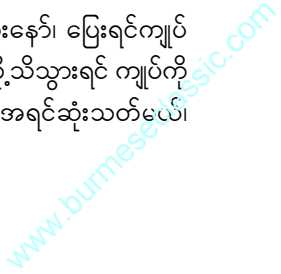
‘ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ ဟိုလူယုတ်မာရဲ့ လက်ချက်ပဲ’

ဟု အက်ဆီနော့ဗ် တွေးမိသည်။ မာကဒူအပေါ် ဒေါသဖြစ်လွန်း သဖြင့် လက်စားချေလိုစိတ် ပြင်းစွာ ပေါ်လာသည်။ သူသည် စိတ်ကို တည်ငြိမ် အောင် ထိန်းပါသော်လည်း မရ တစ်ညလုံးထိုင်၍ ဘုရားရှိခိုးသည်။ သို့တစေ လည်း စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကို မရ။ နေ့ခင်းဘက်ရောက်လာသည့်အခါ မာကဒူ အနီးသို့ မသွားမိအောင် သတိထား၍ ရှောင်သည်။ မတတ်သာလွန်း၍ ဆုံမိ ပါကလည်း မာကဒူမျက်နှာကို မကြည့်။

ဤသို့ဖြင့် ဆယ့်ငါးရက်မျှ ကုန်လွန်လာခဲ့၏။ ညဆိုလျှင် သူလုံးဝ အိပ်မပျော်။ စိတ်ဆင်းရဲလွန်းသဖြင့် တစ်ခုခုကို လုပ်ချင်မိသော်လည်း ဘာလုပ် ရမှန်းမသိ။ တစ်ညတွင် အက်ဆီနော့ဗ်သည် အိပ်မပျော်သဖြင့် လမ်းလျှောက် နေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ထောင်သားများ၏ အိပ်စင်တစ်ခုအောက်မှ မြေမှုန့် များထွက်လာနေသည်ကို သတိပြုလိုက်မိ၏။ သူသည် ဖျပ်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး ဘာများပါလိမ့်ဟု တွေးကာ ငုံ့ကြည့်သည်။

ရုတ်တရက် အိပ်စင်အောက်မှ လူတစ်ယောက် လေးဘက်တွား၍ ထွက်လာသည်။ တခြားလူမဟုတ်။ မာကာဆီမျိုနှစ်။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ သည့် မျက်နှာထားဖြင့် သူ့ကို မော့ကြည့်နေသည်။ အက်ဆီနော့ဗ်က သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ မာကာက နောက်မှလိုက်ပြီး အက်ဆီ နော့ဗ်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲ၍ နံရံအောက်ခြေတွင် သူ့အပေါက်တစ်ပေါက် ဖောက်ထားကြောင်း၊ အပေါက်မှထွက်လာသမျှ မြေကြီးများကို သူ့ရှူးဖိနပ်များ ထဲထည့်ကာ နေ့စဉ်အပြင်သို့ အလုပ်ထွက်လုပ်သည့်အခါတိုင်းလမ်းပေါ်၌ သွန်သွန်ပစ်ခဲ့ကြောင်း ပြောသည်။

‘ဒီမယ် အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျားကြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားနော်၊ ပြေးရင်ကျုပ် ခင်ဗျားကိုပါ ခေါ်သွားမယ်၊ ခင်ဗျားကြီး ပါးစပ်ဖွာလို့ သူတို့သိသွားရင် ကျုပ်ကို သေအောင်ရိုက်ကြမှာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အရင်ဆုံးသတ်မယ်၊ ဒါပဲ’

သူ့ရန်သူကို စူးစူးရှဲကြည့်နေသောအက်ဆီနော့ဗ်သည် ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်နေသည်။ သူသည် မာကာဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်ကို ဆောင့်ရုန်းလိုက်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

‘ငါ ထောင်ကထွက်ပြေးဖို့ စိတ်မကူးဘူး၊ မင်း ငါ့ကို သတ်လိုက်တာ နှစ်ပေါင်းကြာပြီပဲကွာ၊ မင်းပြောတဲ့ ကိစ္စကတော့ ငါပြောချင်လည်းပြောမယ်၊ မပြောချင်လည်း မပြောဘူး၊ ဘုရားသခင်က လမ်းညွှန်တဲ့အတိုင်းငါလုပ်မှာပဲ’

နောက်တစ်နေ့တွင် ထုံးစံအတိုင်း ထောင်သားများသည် ထောင်အပြင်သို့ထွက်၍ အလုပ်လုပ်ကြရ၏။ ထောင်သားများကို လိုက်လံ၍ စောင့်နေသည့် စစ်သားများသည် ထောင်သားတစ်ယောက်၏ရှူးဖိနပ်ထဲမှ သဲများသွန်ထားသည်ကို သတိပြုမိသွားကြသည်။ ထိုအခါ တစ်ထောင်လုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာကြသဖြင့် ဖောက်ထားသော အပေါက်ကို တွေ့သွားကြလေ၏။ ချက်ချင်းပင် ထောင်မှူးကြီးရောက်လာပြီး ထောင်သားအားလုံးကို စစ်ဆေးသည်။

‘ဒီအပေါက်ကို ဘယ်သူတူးသလဲ’

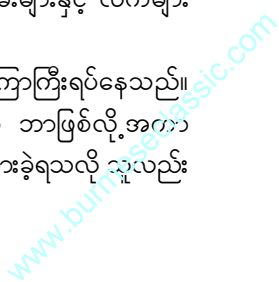
ထောင်သားအားလုံးက ငြင်းနေကြသဖြင့် လက်သည်မပေါ်။ မာကာဆီမျိုနှစ်တူးမှန်း သိထားကြသူများကလည်း ဘယ်နည်းနှင့်မှ ပြောကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ အကယ်၍ သိသွားလျှင် ထောင်အာဏာပိုင်များက မာကာကို သေလုမောပါးဖြစ်သည်အထိ ရိုက်ကြနှက်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော။ နောက်ဆုံးတွင် ထောင်မှူးကြီးသည် မှန်မှန်ကန်ကန်ပြောတတ်သည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချထားသော အက်ဆီနော့ဗ်ဘက်လှည့်၍ ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားဟာ မလိမ်မညာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်၊ ဒီအပေါက်ကို ဘယ်သူဖောက်တယ်ဆိုတာ ပြောပါ’

မာကာကတော့ သူနှင့် လုံးဝဆက်စပ်ပတ်သက်သည့် ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်သည့်နှယ် တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းမဲ့စွာဖြင့် ခပ်တည်တည်ပင်ရပ်နေသည်။ သူသည် ထောင်မှူးကြီးအား စေ့စေ့ကြည့်နေသော်လည်း အက်ဆီနော့ဗ်ကိုမူ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍မကြည့်ရဲ။ အက်ဆီနော့ဗ်၏ နှုတ်ခမ်းများနှင့် လက်များသည် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေကြသည်။

အက်ဆီနော့ဗ်သည်စကားတစ်ခွန်းမျှမဟဘဲအကြာကြီးရပ်နေသည်။

‘ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တဲ့ကောင်ကို ငါက ဘာဖြစ်လို့အကူအကွယ် ပေးနေရမှာလဲ၊ ငါ နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်လုံးလုံး ခံစားခဲ့ရသလို သူလည်း

ခံစားရအောင် လုပ်လိုက်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့်... အင်း ငါက သိထားသမျှပြောလိုက်ရင် သူတို့က ဒီအကောင်ကို သေလုမျောပါးဖြစ်တဲ့အထိ ရိုက်ကြတော့မှာ။ အေးပေါ့လေ၊ ဟိုကုန်သည်ကိုသတ်ခဲ့တဲ့လူဟာ သူပါပဲလို့ ငါအတိအကျသိသေးတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ တကယ်လို့ ငါထင်ထားတာလွဲနေရင် ဘယ့်နှယ့်လုပ်မလဲ၊ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စမှာ သူ့အရိုက်ခံရလို့ကော ငါ့မှာ ဘာများအကျိုးရှိမှာလဲ’

‘ကဲ... အဘိုးကြီး’ ဟု ထောင်မှူးကြီးက အသံပေးသည်။

‘အမှန်အတိုင်းပြောပါ။ ဒီနံရံအောက်ကအပေါက်ကို ဘယ်သူဖောက်တာလဲ’

အက်ဆီနော့ဗ်သည် မာကာဆီမျိုနှစ်ဘက် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ကျုပ်မပြောနိုင်ပါဘူး ထောင်မှူးကြီး’ ဟု ပြန်ပြောသည်။

‘ကျုပ် ပြောလိုက်ရင် ဘုရားသခင်ရဲ့အလိုတော်နဲ့ မကိုက်ညီပါဘူး၊ ကျုပ်က မပြောလို့ ကျုပ်ကိုအရေးယူမယ်ဆိုရင်လည်း ထောင်မှူးကြီးတို့သဘောပါ။ ကျုပ်ကို ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့လက်ခုပ်ထဲကရေပါ’

ထောင်မှူးကြီးသည် ချက်ချင်းတော့ လက်လျှော့မသွား၊ အက်ဆီနော့ဗ်အား ချော့ချည်တစ်ခါ ခြောက်ချည်တစ်လှည့် လုပ်၍မေးသည်။ အက်ဆီနော့ဗ်ကတော့ လုံးဝမပြော။ ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စကို အရေးမယူနိုင်တော့ဘဲ ထားလိုက်ရသည်။ ထိုညတွင် အက်ဆီနော့ဗ်သည် သူ့အိပ်ရာထက်၌ လဲလျောင်းနေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငိုက်မျည်းစပြုလာသည်။ ထိုအခိုက်တွင် သူ့အနီးသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် တိတ်တိတ်ကလေး ချဉ်းကပ်လာပြီး သူ့အိပ်ယာပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်ကို ရိပ်ခဲနဲမြင်လိုက်ရ၏။ သူသည် အမှောင်ထုထဲမှ လူကို သေသေချာချာကြည့်သည်။ မာကာဆီမျိုနှစ်မှန်း ချက်ချင်း သိလိုက်၏။

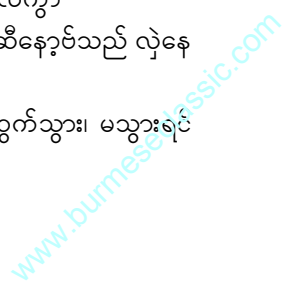
‘မင်း ငါ့ကို နောက်ထပ်ဘာများ ဒုက္ခပေးချင်သေးလို့လဲ’

ဟု အက်ဆီနော့ဗ်ကမေးသည်။

‘မင်း အခုဘာကြောင့် ငါ့ဆီကို လာရပြန်တာလဲကွာ’

မာကာသည် ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် အက်ဆီနော့ဗ်သည် လှဲနေရာမှ ထထိုင်ပြီးပြောသည်။

‘မင်း ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ မင်း အခုချက်ချင်း ထွက်သွား၊ မသွားရင် ငါ အစောင့်ကို အော်ခေါ်လိုက်မယ်’

မာကာသည် အက်ဆီနော့ဗ်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ကာ တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

‘အီဗန် ဒီမီထရစ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ’

‘ငါက မင်းကို ဘာအတွက် ခွင့်လွှတ်ရမှာလဲ’

ဟု အက်ဆီနော့ဗ်က ပြန်မေးသည်။

‘ကုန်သည်ကို သတ်ပြီး ဓားကို ခင်ဗျားရဲ့ပစ္စည်းတွေထဲ ထည့်ထားခဲ့တဲ့လူဟာ ကျွန်တော်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော် အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားကိုပါသတ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတာပါ။ ဒါပေမယ့်အပြင်က အသံတစ်သံကြားလိုက်တာနဲ့ ဓားကို ကယျာကယာ ထိုးထည့်ထားပြီး ပြတင်းပေါက်က ခုန်ဆင်းထွက်ပြေးခဲ့တာပါ’

အက်ဆီနော့ဗ်သည် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိသဖြင့် နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ မာကာသည် အိပ်ရာပေါ်မှဆင်းကာ မြေပေါ်တွင် ဒူးနှစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်ပြီး...

‘အီဗန် ဒီမီထရစ်ရယ်’ ဟုခေါ်သည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ဘုရားသခင်ကို မေတ္တာထားတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကုန်သည်ကို သတ်ခဲ့တဲ့လူဟာ ကျွန်တော်ပါပဲလို့ ဖွင့်ဟပြီး ဝန်ခံလိုက်ရင် ခင်ဗျား ထောင်က လွတ်မှာပါ။ ထောင်ကလွတ်ပြီဆိုရင် ခင်ဗျားအိမ်ကို ပြန်နိုင်မှာပါ’ ဟုပြောသည်။

‘အင်းပေါ့လေ... မင်းအဖို့ကတော့ လွယ်လွယ်ပေါ့ပေါ့လေးပြောလို့မေးလို့ပေါ့ကွယ်’ ဟု အက်ဆီနော့ဗ်ကဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့်လို့ ငါက မင့်အစား နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်တိတိ ဒုက္ခခံခဲ့ရပြီးပြီ၊ မင်းပြောသလို ငါထောင်ကလွတ်ပြီ ဆိုပါတော့၊ ငါဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ၊ ငါ့မိန်းမလည်း မရှိတော့ဘူး၊ သေပြီ။ ငါ့သားသမီးတွေကလည်း ငါ့ကို မေ့ကုန်ကြပြီ၊ ငါ့မှာ သွားစရာ နေစရာမရှိတော့ပါဘူး မာကာရယ်’

‘အီဗန် ဒီမီထရစ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ’

ဟု ပြောပြီး ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးသည်။

‘သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ကြိမ်ဒဏ်ပေးလို့ ခံရမယ့် ဝေဒနာထက် အခု ခင်ဗျားအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထိခိုက်ရတဲ့ ဝေဒနာကပိုပြီး ပြင်းထန်နေပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ အခုအချိန်ထိ ကရုဏာထားတုန်းပါပဲလား၊ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ကို ခင်ဗျား ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူးနော်၊ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ’

မာကာသည် ပြောဆိုနေရင်းက ရှိုက်ကြီးတင် ထပ်၍ ငိုပြန်သည်။ မာကာ၏ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးနေသံကို ကြားရသော အက်ဆီနော့ဗ်သည် သူပါရော၍ ငိုသည်။

‘ဘုရားသခင် မင်းကို ခွင့်လွှတ်မှာပါကွယ်’ ဟု အက်ဆီနော့ဗ်က ပြောသည်။

‘အေးကွယ်... တကယ်ဆန်းစစ်ကြည့်ရင် ငါက မင့်ထက် အဆပေါင်း တစ်ရာလောက်ပိုပြီး ဆိုးချင်ဆိုးနေမှာပါ’

ဤစကားကို ပြောလိုက်ပြီးသည့်အခါ အက်ဆီနော့ဗ်၏ နှလုံးသားသည် ပေါ့ပါးသွားသည်။ အိမ်ကို လွမ်းဆွတ်တသနေသော စိတ်သည်လည်း လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထောင်မှ ထွက်ခွာသွားလိုသော စိတ်သည်လည်း မရှိတော့။ သို့သော်လည်း သူ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ကိုတော့ မျှော်လင့်မိသည်။

အက်ဆီနော့ဗ်က ပြောပြလိုက်သည့် စကားများရှိနေပါလျက်နှင့်ပင် မာကာဆီမို့နစ်သည် သူတစ်ချိန်က ကျူးလွန်ခဲ့သည့်ပြစ်မှုကို ထောင်အာဏာပိုင်များထံဖွင့်ဟ၍ ဖြောင့်ချက်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ ဖြောင့်ချက်အရ လွတ်မိန့်ရောက်လာသည့်အခါတွင်မူ အက်ဆီနော့ဗ်သည် ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေပြီ။

GOD SEES THE TRUTH, BUT WAITS (၁၈၇၂) ကို ပြန်ဆိုသည်။

ကျော့ကေးဆပ်စ် တောင်တန်းပေါ်မှ အကျဉ်းသား တစ်ယောက်

(၁)

ဖေဖော်ဝါရီလအမည်ရှိ အရာရှိတစ်ယောက်သည် ကျော့ကေးဆပ်စ် တောင်တန်း ဒေသတွင်းရှိ စစ်တပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိလေသည်။

တစ်ရက်တွင် အိမ်မှ စာတစ်စောင်ကို သူ့ရသည်။ စာမှာ သူ့အမေ ထံမှဖြစ်၍ စာထဲတွင် . . .

‘အမေအိုလှပြီ၊ အမေမသေခင် အမေချစ်တဲ့ သားကို တစ်ခါလောက် မြင်သွားချင်တယ်၊ အိမ်ကိုပြန်လာပြီး အမေ့ကို နှုတ်ဆက်ပါဦး၊ အမေ့ကို သင်္ဂြိုဟ်ပါဦး၊ ပြီးတော့မှ တကယ်လို့ ဘုရားသခင်ကဆန္ဒရှိနေသေးတယ် ဆိုရင်လည်း အမေ့မေတ္တာကိုခံယူပြီး တပ်ကိုပြန်အမှုထမ်းပါ။ ဒါပေမယ့် သားအတွက် အမေ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တွေ့ထားတယ်၊ မိန်းကလေးက သဘောမနော ကောင်းကလေးပါ။ ပစ္စည်းလဲ အထိုက်အလျောက်ရှိတယ်၊ ငါ့သား သူ့ကို မေတ္တာရှိနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ သူနဲ့လက်ထပ်ပြီး အိမ်မကွာ အိုးမကွာ နေစေချင်တယ်’ ဟု ရေးထားသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလသည် စာဖတ်အပြီးတွင် ဆင်ခြင်စဉ်းစားသည်။ သူ့အမေ ရေးထားသည်မှာ မှန်သည်။ အဘွားကြီးခမျာ အိုလှပြီ။ သူ့အနေဖြင့် သူ့အမေကို အသက်ရှင်လျက် မြင်ရတွေ့ရဖို့ နောက်တစ်ကြိမ် အခွင့်အရေးရ

လာဖို့ လွယ်မည်မထင်။ သူပြန်မှ ကောင်းလိမ့်မည်။ အကယ်၍ အမေတွေ့ ထားသည့် မိန်းကလေးသည် အမေပြောသည့်အတိုင်း သဘောမနောကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နေလျှင် သူ့ဘာကြောင့် လက်မထပ်ဘဲ နေမည်နည်း။

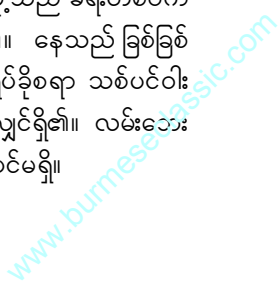
သူသည် သူ့ ဗိုလ်မှူးကြီးထံသွား၍ ခွင့်ယူသည်။ သူ့ရဲဘော်များအား နှုတ်ဆက်သည်။ နှုတ်ဆက်ပွဲအဖြစ် သောက်ပွဲကလေးတစ်ပွဲကျင်းပခဲ့ရာ ဗောဒိခါအရက် လေးပုံးမျှကုန်သည်။ ထို့နောက် ထွက်ခွာရန် အဆင်သင့် ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအချိန်သည် ကော့ကေးဆပ်စ် တောင်တန်းဒေသဘက်၌ စစ်ဖြစ် နေချိန်ဖြစ်၏။ လမ်းများသည် ညရောနေ့ပါ မလုံခြုံသော ကာလဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ရုရှားတစ်ယောက်သည် မြင်းနှင့် ဖြစ်စေ ခြေလျင်ဖြစ်စေ ခံတပ်နှင့် ဝေးရာ တစ်နေရာသို့ ထွက်သွားမည်ဆိုပါက ကာတာလူမျိုးများ၏ သတ်ဖြတ် ခြင်း သို့မဟုတ် တောင်တန်းများဆီသို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခြင်းကို ခံရ သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်မျှ တစ်မြို့မှတစ်မြို့သွားခရီး သည်များအား စစ်သားများ စောင့်ရှောက်၍ ပို့ပေးကြသည်။

နွေရာသီဖြစ်၏။ နံနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပစ္စည်းတင် မြင်းလှည်းများသည် ခံတပ်တွင်း၌ ခရီးထွက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေကြပြီ။ စစ်သား များသည် ခံတပ်တွင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ မကြာမီ အားလုံး လမ်းမကြီး ပေါ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဇဟီလင်သည် သူ့မြင်းကျောပေါ်၌ ထိုင်၍ လိုက်ပါသွားသည်။ သူ့ပစ္စည်းများမှာမူ ပစ္စည်းတင်လှည်းကြီးများထဲမှ တစ်စီး ပေါ်တွင်ပါသွားပြီဖြစ်၏။ သူတို့သွားရမည့်ခရီးမှာ ဆယ့်ခြောက်မိုင်မျှဝေးသည်။

ပစ္စည်းတင် လှည်းတန်းကြီးသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျားသွားလျက် ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် စစ်သားများသည် လှည်းတစ်စီးစီးမှ လှည်းဘီးကျွတ် သွားလျှင် သို့မဟုတ် မြင်းတစ်ကောင်ကောင်က ဆက်မသွားဘဲ ပေကပ်နေ လျှင်ရပ်နားကြသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် လူတိုင်းသည် စောင့်ဆိုင်းနေကြ ရလေသည်။

မွန်းတည့်ချိန် လွန်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း သူတို့သည် ခရီးတစ်ဝက် ပင် မရောက်ကြသေး။ ဖုန်ကလည်းထူ နေကလည်းပူလှ၏။ နေသည် ခြစ်ခြစ် တောက်မှု ပူပြင်းလျက်ရှိသည်။ ဘယ်နေရာမှာမှ အရိပ်ခိုစရာ သစ်ပင်ဝါး ပင်မရှိ၊ ပတ်ပတ်လည်တွင် ကွင်းခေါင်ခေါင်လွင်ပြင်သာလျှင်ရှိ၏။ လမ်းသေး ဝဲယာတွင်လည်း သစ်ပင် ချုံပင်ဟူ၍ တစ်ပင်တစ်လေပင်မရှိ။

ရှေ့ဆုံးမှ နေ၍ သူ့မြင်းကို စီးသွားလျက်ရှိသော ဇဟီလင်သည် ပစ္စည်းတင်လှည်းများ သူ့ကို မီလာစေရန် တစ်နေရာမှရပ်၍ စောင့်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် သူ့နောက်ဘက်မှ အချက်ပေးခရာမှုတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ တပ်ခွဲသည် နောက်တစ်ကြော့ရပ်နားပြန်လေပြီ။ ထိုအခါ သူသည်

‘ငါ့မြင်းနဲ့ငါ ရှေ့ကသွားနှင့်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်၊ ငါ့မြင်းက မြင်း ကောင်းပဲ၊ တကယ်လို့ တာတာတွေက လာတိုက်လဲ ငါ့မြင်းကို စိုင်းပြီး ပြေးနိုင်တာပဲ၊ အင်း... စောင့်နေတာကများ အကောင်းဆုံးဖြစ်လေမလား’ စသည်ဖြင့် တွေးလျက်ရှိသည်။ သူထိုင်၍ စဉ်းစားနေခိုက်မှာပင် ကော့စတီလင် အမည်ရှိ အရာရှိ တစ်ဦးသည် သေနတ်တစ်လက်ကို အသင့်ကိုင်၍ သူ့ထံသို့ မြင်းစိုင်း၍ ရောက်လာသည်။

‘လာဗျာ၊ ဇဟီလင်၊ ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ကျွန်တော်တို့ရှေ့ကသွားနှင့်ကြစို့၊ ဖြစ်နေပုံကဖြင့် တကယ့်ကို စိတ်ပျက်စရာကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဆာလိုက်တာ အလွန်ပဲ၊ နေကလဲ ပူလိုက်တာဗျာ၊ ကြောက်စရာပဲ၊ ကျွန်တော့် ရုပ်အင်္ကျီဆိုရင် ရေလောင်းထားသလား အောက်မေ့ရတယ်’

ကော့စတီလင်သည် ၀၀တုတ်တုတ်နှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ထွားကျိုင်းတောင့်တင်းသည်။ သူ၏ နီရဲရဲမျက်နှာထက်တွင် ခွေးများစီးကျလျက် ရှိ၏။ ဇဟီလင်သည် တစ်ခဏမျှ ဝိုင်၍ တွေးနေပြီး ပြန်မေးသည်။

‘ခင်ဗျား သေနတ်မှာ ကျည်အပြည့်ထည့်ထားသလား’

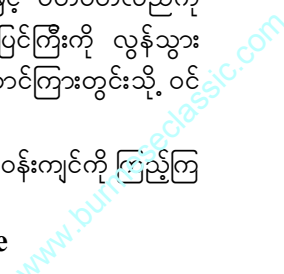
‘ထည့်ထားတယ်’

‘ကဲ... ဒီလိုဆိုလဲ သွားကြမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကတိတစ်ခုတော့ပေး၊ သွားရင် လူချင်းမခွဲစတမ်းနော်’

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်မှ ဖြတ်သွားနေသော လမ်းမကြီးပေါ်အတိုင်းမြင်းများကို နှင်၍ ခရီးဆက်ကြသည်။ နှစ်ယောက်သား စကားစမြည် ပြောသွားနေကြသော်လည်း ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ကိုမူ အလစ်မပေး၊ သတိကြီးစွာထား၍ ကြည့်သွားကြသည်။

သစ်ပင်ချုံပင်မရှိသော ကွင်းပြင်ကြီးဖြစ်သဖြင့် ပတ်ပတ်လည်ကို ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် မြင်နေရ၏။ သို့သော်လည်း ကွင်းပြင်ကြီးကို လွန်သွားသည့်အခါ လမ်းသည် တောင်ကုန်းနှစ်ကုန်းကြားရှိ တောင်ကြားတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ထိုအခါ ဇဟီလင်က...

‘ကျွန်တော်တို့ တောင်ကုန်းပေါ်တက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ကြ

ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မသိလိုက်ခင် တာတာတွေဖြုန်းခနဲ ရောက်လာပြီး ဝင်တိုက်မှာ စိုးရတယ်' ဟုပြောသည်။

သို့သော်လည်း ကော့စတီလင်က လက်မခံ။

'ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အလကား အချိန်ကုန်မှာ၊ ဆက်သာသွားစမ်းပါ' ဇဟီလင်ကတော့ သဘောမတူ။

'မဟုတ်သေးဘူးဗျာ' ဟု သူကပြောသည်။

'ခင်ဗျား မလိုက်ချင်ရင်လည်း ဒီနေရာက စောင့်နေခဲ'

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သူသည် မြင်းကို ဘယ်ဘက်သို့ ခေါင်းတည် ပေးကာ တောင်ကုန်းပေါ်တက်သည်။ ဇဟီလင်၏ မြင်းသည် မြင်းကောင်း ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ အတောင်နှစ်ဖက် တပ်ထားသည့်အလား တောင်ကုန်း ပေါ်သို့ အလွန်လျင်မြန်စွာ တက်သွားသည်။ သူသည် ဤမြင်းကို မြင်းအုပ် တစ်အုပ်ထဲမှ မြင်းငယ်ကလေးဘဝတွင် ရှုဘယ်ငွေ တစ်ရာပေး၍ ဝယ်ယူလာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ရောက်သွားသည် နှင့် တပြိုင်နက် သူ့ရှေ့တည့်တည့် ကိုက်တစ်ရာကျော် အကွာခန့်မှ တာတာ သုံးဆယ်ခန့်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် မြင်းကို နောက်ပြန်လှည့်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန်တွင် တာတာများက သူ့ကို မြင်သွားကြပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့ရှိရာ ဘက်သို့ မြင်းများကို စိုင်းလာကြသည်။

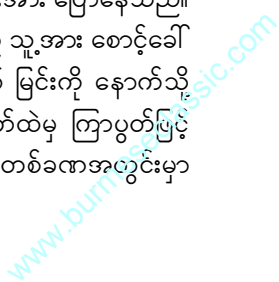
သေနတ်များကိုထုတ်၍ အသင့်ပြင်လာကြသည်ကိုလည်း မြင်ရ သည်။ ဇဟီလင်သည် သူ့မြင်းကို တောင်စောင်းအတိုင်းစိုင်း၍ ဆင်းသည်။ ကော့စတီလင် ဘက်သို့ တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်ပြီး . . .

'ခင်ဗျားသေနတ်ကို အသင့်ထုတ်ထား' ဟု အော်ပြောသည်။

သူသည် စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ . . .

'ငါ့ကို ဒီအန္တရာယ်စက်ကွင်းထဲက လွတ်မြောက်အောင် အားထုတ် လိုက်စမ်းပါကွာ၊ ချော်ပြီးလဲတာမျိုးတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ ငါ့သေနတ်ကို ထုတ်နိုင် ပြီဆိုရင် ဒီကောင်တွေ ငါ့ကို မိမသွားနိုင်ပါဘူး' ဟု သူ့မြင်းအား ပြောနေသည်။

သို့သော်လည်း သူ့အဖော် ကော့စတီလင်သည် သူ့အား စောင့်ခေါ် ရမည့်အစား တာတာများကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်းကို နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ ခံတပ်ဆီသို့ ဦးတည်၍စိုင်းသည်။ လက်ထဲမှ ကြာပွတ်ဖြင့် မြင်းကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်ကာ တရကြမ်းနှင်သည်။ တစ်ခဏအတွင်းမှာ

ပင် တထောင်းထောင်းထနေသော ဖုန်များကြားမှ မြင်း၏ အမြီးကိုသာ မြင် လိုက်ရ၏။

ဇဟီလင်သည် ဆိုးရွားသည့်အခြေအနေကို မြင်သည်။ သေနတ်က လည်းပါသွားပြီ။ ဓားတစ်ချောင်းတည်းနှင့် သူ ဘာလုပ်နိုင်ပါမည်နည်း။ သူသည် မြင်းကို အစောင့်အရှောက်တပ်ရှိရာဘက်သို့ မှန်း၍ စိုင်းသည်။ လွတ် မြောက်ရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အားထုတ်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း တာတာခြောက်ယောက်သည် သူ့ရှေ့မှ ပိတ်ရန် တာစူနေကြလေပြီ။

သူ့မြင်းသည် မြင်းကောင်းဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း တာတာများ၏ မြင်းများက ပိုကောင်းသလို ဖြစ်နေသည်။ တာတာများသည် သူသွားရာလမ်း ကို ရှေ့မှပိတ်၍ ဖြတ်နေကြလေပြီ။ သူသည် မြင်းဇက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲ ကာ အခြားတစ်ဖက်သို့ စိုင်းထွက်ရန်ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့မြင်း သည် ရုတ်တရက်ချက်ချင်းမရပ်နိုင်။ အရှိန်လွန်ကာ တာတာများရှိရာသို့ ထိပ်တိုက်ဝင်သွားသည်။

သူသည် မီးခိုးရောင်မြင်းပေါ်မှ မုတ်ဆိတ်နီနီနှင့်တာတာကိုမြင်လိုက် သည်။ တာတာသည် သေနတ်ကို မြှောက်ကာအသံကုန်အောင်ဟစ်ပြီး သူ့ဆီ သို့ ပြေးဝင်လာနေသည်။

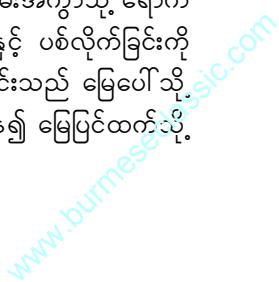
‘မင်းဟာ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ဆိုတာ ငါသိတယ်’ ဟု ဇဟီလင် ကတွေးသည်။

‘မင်းငါ့ကို အရှင်မိရင် တွင်းထဲချထားပြီး ရိုက်နေမှာ သေချာတယ်။ ငါ့ကို အရှင်တော့မမိစေရဘူး’

ဇဟီလင်သည် ထွားကျိုင်းတောင့်တင်းသူတစ်ဦးမဟုတ်သော်လည်း သတ္တိကတော့ကောင်းသည်။ သူသည် ဓားအိမ်မှ ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ မုတ်ဆိတ်နီတာတာထံ မြင်းကို စိုင်း၍ဝင်သည်။ စိတ်ထဲမှလည်း . . .

‘ငါ့မြင်းနဲ့ ဝင်တိုက်ပြီး လဲကျသွားအောင် လုပ်ပစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် လည်း ဓားနဲ့ခုတ်ပြီး ဒဏ်ရာရအောင်တော့လုပ်မှ’ ဟုတွေးသည်။

သူ့မြင်းသည် မုတ်ဆိတ်နီမြင်းနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက် သွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့နောက်မှ သေနတ်နှင့် ပစ်လိုက်ခြင်းကို ခံရသည်။ ကျည်ဆန်သည် သူ့မြင်းကို မှန်သည်။ မြင်းသည် မြေပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာလဲကျသည်။ ဇဟီလင်သည် မြင်းပေါ်မှနေ၍ မြေပြင်ထက်သို့ လွင့်ကျသွားသည်။

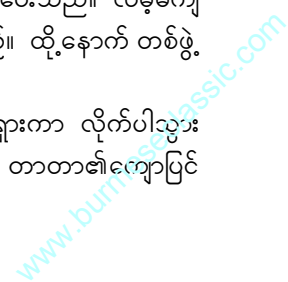
သူသည် လဲကျနေရာမှ ထရန်အားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း တာတာနှစ်ယောက်သည် သူ့အပေါ်မှ ဖိထိုင်ကာလက်နှစ်ဖက်ကို လိမ်ချိုးပြီး လက်ပြန်ကြိုးတုပ်သည်။ သူသည် အားကုန်ထုတ်၍ ရုန်းသည်။ တာတာနှစ်ယောက်စလုံး သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ လွင့်စဉ်သွားကြသည်။ နောက်ထပ် တာတာသုံးဦးသည် မြင်းများပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ သူ့ခေါင်းကို သေနတ်ဒင်များဖြင့် ထုကြဆောင့်ကြသည်။ သူ့မျက်လုံးများ၏အမြင်သည် မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်လာပြီး ပက်လက်လန်လဲသည်။ တာတာများသည် ဇဟိလင်ကို ဝိုင်းချုပ်ပြီး သူတို့မြင်းကုန်းနှီးများမှ မြင်းပတ်ကြိုးများဖြုတ်ယူကာ ဇဟိလင်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ပြန်တုပ်ကြသည်။ ဇဟိလင်မလှုပ်နိုင်တော့သည့်အခါ ဦးထုပ်ကို လက်နှင့် ရိုက်၍ ဖယ်လိုက်သည်။ ဖိနပ်များကိုချွတ်ယူသည်။ အဝတ်များကို ဆွဲဆုတ်ပစ်ပြီး သူ့အိတ်ထဲမှ ငွေနှင့် လက်ပတ်နာရီကို လုယူကြသည်။

ဇဟိလင်သည် သူ့မြင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ မြင်းသည် မြေပြင်ပေါ်တွင် ဘေးတိုက်လဲကျနေသည်။ ခြေထောက်များသည် မြေကြီးနှင့်မထိ။ လေထဲတွင်မြောက်ကာ တစ်ဆတ်ဆတ်တုန်လှုပ်ပြီး ရုန်းကန်နေဆဲ။ ဦးခေါင်းတွင် အပေါက်တစ်ပေါက်ရှိ၍ ထိုအပေါက်မှ မည်းနက်သောသွေးများ ယိုထွက်နေသည်။ ပတ်ပတ်လည် နှစ်ပေခန့်အကွာရှိ ဖုန်များသည် သွေးများဖြင့် ခဲနေသည်။

တာတာတစ်ယောက်သည် မြင်းရိုရာသို့ သွားကာ မြင်းကုန်းနှီးကို ဖြုတ်ယူသည်။ မြင်း၏ ခြေထောက်များသည် လေထဲတွင် ကန်ကျောက်နေဆဲ။ တာတာသည် ဓားကောက်တစ်ချောင်းကို ထုတ်ကာ မြင်း၏လည်ပင်းအသက်ရှူပြွန်ကို ဖြတ်လိုက်သည်။ မြင်း၏ လည်ချောင်းတွင်းမှ လေသံတစ်ချက်ထွက်လာပြီး တစ်ချက်မျှ ဆတ်ခနဲ လှုပ်သည်။ ထို့နောက် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

တာတာသည် မြင်းကုန်းနှီးနှင့် ကကြိုးတန်ဆာပလာများကို ဖြုတ်ယူသည်။ မုတ်ဆိတ်နီတာတာသည် သူ့မြင်းပေါ်ပြန်တက်သည်။ တခြားလူများက ဇဟိလင်အားပွေ့ချီပြီး မုတ်ဆိတ်နီနောက်တွင် တင်ပေးသည်။ လိမ့်မကျစေရန်အတွက် ဝမ်းပတ်ကြိုးများဖြင့် သိုင်းချည်ပေးသည်။ ထို့နောက် တစ်ဖွဲ့လုံး တောင်ကုန်းများဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ဇဟိလင်သည် မြင်းပေါ်တွင် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားကာ လိုက်ပါသွားသည်။ သူ့ဦးခေါင်းသည် မကြာခဏ ရှေ့သို့ငိုက်ကျကာ တာတာ၏ကျောပြင်

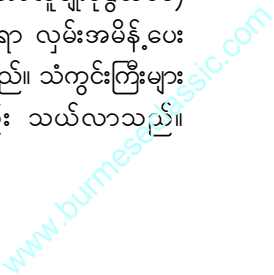

နှင့်ထိသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် တာတာ၏ကျောပြင်၊ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထ နေသော လည်ပင်း၊ အမွှေးအမှင်မရှိသည့် လည်ကုပ်များမှ တစ်ပါး ဘာမှမမြင် ရ။ ဇဟီလင်၏ ခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရထားသည်။ သွေးများသည် သူ့မျက်လုံး များ ပေါ်တွင် ခြောက်သွေ့နေကြသည်။ သူသည် သွေးများကို သုတ်မပစ်နိုင်။ သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို ကြီးများဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ချည်နှောင်ထားသဖြင့် ညှပ်ရိုး များပင် နာကျင်ကိုက်ခဲလျက်ရှိ၏။

တာတာများသည် တောင်ကုန်းများကို တစ်တောင်တက် တစ်တောင် ဆင်းကာ ခရီးရှည်ကြီးကိုဆက်လာကြသည်။ ထို့နောက် မြစ်တစ်ခုသို့ ဆိုက် ရောက်ကြသည်။ ရေတိမ်သော မြစ်ဖြစ်၍ မြင်းများဖြင့် ဖြတ်ကူးကြသည်။ တစ်ဘက်ကမ်းရှိ မြေမာလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားကြပြီး တောင်ကြားတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းလာကြသည်။

ဇဟီလင်သည် တာတာများ ဘယ်ဆီသွားနေသည်ကို ကြည့်နိုင်ရန် အားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများအပေါ်တွင် သွေးများဖုံးနေ သဖြင့် ဘာကိုမှမမြင်ရ။ ဦးခေါင်းမှာလည်း ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်သို့လှည့် ၍မရ။

နေဝင်ဆည်းဆာချိန်ကို ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ တာတာများ သည် နောက်တစ်မြစ်ကို ဖြတ်ကူးကြပြန်သည်။ ထို့နောက် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ ထူထပ်သည့် တောင်စောင်းတစ်ခုပေါ်တက်ကြသည်။ မီးခိုး များကို မြင်လာရသည်။ ခွေးဟောင်သံများကိုကြားလာရသည်။ သူတို့သည် တာတာရွာတစ်ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြပြီ။ တာတာများသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။ တာတာကလေးသူငယ်များသည် ဇဟီလင်ထံ ရောက်လာကြ ပြီး ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်။ ပျော်ရွှင်မြူးတူးကာ ခုန်ကြပေါက်ကြအော်ကြ ဟစ်ကြသည်။ တချို့က ဇဟီလင်အား ကျောက်ခဲများနှင့် ပေါက်ကြသည်။ တာတာကလေးများအား အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းကာ မောင်းထုတ်လိုက်ပြီး ဇဟီလင်အား မြင်းပေါ်မှချ၍ သူ့လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ပါးရိုး ကြီးကြီးနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီအစုတ်ဝတ်ထားသော နိုဂေး (တာတာလူမျိုးစုနွယ်ဝင်) တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ တာတာက တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းအမိန့်ပေး သည်။ နိုဂေးသည် ခြေထိပ်သံကွင်းကြီးများကို သွားယူသည်။ သံကွင်းကြီးများ တပ်ထားသည့် ဝက်သစ်ချသားတုံးကြီးနှစ်တုံးကိုလည်း သယ်လာသည်။ တုံးနှစ်တုံးကို သံကွင်းတစ်ကွင်းတွင် တွဲလိုက်သည်။

သူတို့သည် ဇဟိလင်၏ လက်မှကြီးများကို ဖြည့်ပေးကြသည်။ သူ့ခြေကျင်းဝတ်တွင် သံကွင်းများစွပ်ကာ တပ်ပေးကြသည်။ ထို့နောက် ကျီတစ်လုံးဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီး အထဲသို့ တွန်းသွင်းသည်။ ပြီးတော့ တံခါးကို အပြင်မှ သော့ခတ်လိုက်ကြ၏။

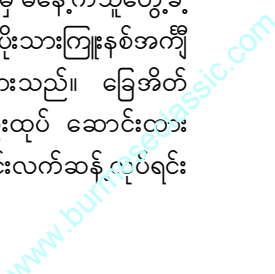
ဇဟိလင်သည် မြေဩဇာပုံတစ်ပုံပေါ်လဲကျသွားသည်။ သူသည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် မှောင်ထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါးတွားသွားပြီး သက်သောင့်သက်သာ နေနိုင်မည့် နေရာရှာဖွေသည်။ တွေ့သောအခါ ထိုနေရာတွင် အခြေချလိုက်သည်။

(၂)

ထိုညတွင် ဇဟိလင်သည် ကောင်းစွာအိပ်မပျော်ပေ။ အချိန်ကာလသည် ညတာတိုသော အချိန်ဖြစ်၍ နေ့၏ အလင်းရောင်သည် မကြာလိုက် ခင်မှာပင် နံရံကြားမှ တိုးဝင်လာသည်။ ဇဟိလင်သည် လှဲနေရာမှထကာ နံရံပေါက်ကို ခပ်ကြီးကြီးဖြစ်သွားအောင် ချဲ့ပြီး အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်သည်။

အပေါက်မှနေ၍ တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ဆင်းသွားသော လမ်းကို မြင်ရသည်။ ညာဘက်တွင် သစ်ပင်နှစ်ပင် ကပ်ပေါက်နေသော တာတာတဲတစ်လုံးရှိ၍ တဲဝတွင် ခွေးနတ်တစ်ကောင်အိပ်နေသည်။ ဆိတ်မတစ်ကောင်နှင့် သားငယ်များသည် အမြီးတရမ်းရမ်းနှင့် ဟိုသည်လျှောက်သွားနေကြသည်။ ထို့နောက် သူသည် အရောင်တောက်ပသော ဂါဝန်ရှည်ရှည်ဖားဖားကြီး ဝတ်ထားသည့် တာတာအမျိုးသမီးငယ် တစ်ဦးကို မြင်သည်။ အမျိုးသမီးသည် ခေါင်းထက်တွင် ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည် စုတင်ကာ ရေအပြည့် ပါသည့် အိုးတစ်လုံးရွက်ထားသည်။ တာတာသူငယ်တစ်ယောက်သည် ရှေ့မှနေ၍ အမျိုးသမီး၏လက်ကို ဆွဲခေါ်လာနေသည်။ အမျိုးသမီးသည် သူ့ကိုယ်သူ့ထိန်း၍ လျှောက်နေရသဖြင့် သူ့နောက်ကျော တစ်ကျောလုံး တုန်လှုပ်နေသည်။ အမျိုးသမီးသည် ရေအိုးကို ရွက်ကာ တဲထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

အမျိုးသမီးဝင်သွားပြီးမကြာခင်မှာပဲ တဲအတွင်းမှ မနေ့ကသူတွေ့ခဲ့သော မုတ်ဆိတ်နီနှင့် တာတာ ထွက်လာသည်။ သူသည် ပိုးသားကြားနစ်အင်္ကျီကြီးဝတ်ထားသည်။ ခါးတွင် ငွေရိုးကွပ်ဓားကို ချိတ်ထားသည်။ ခြေအိတ်မစွပ်ဘဲ ရှူးဖိနပ်များစီးထားပြီး အနက်ရောင် သိုးရေဦးထုပ် ဆောင်းထားသည်။ တာတာသည် အပြင်ရောက်သည့်အခါ ခြေညောင်းလက်ဆန့်လှုပ်ရင်း

သူ့မုတ်ဆိတ်မွေးများကို ဆွဲနေသည်။ သူသည် တစ်ခဏမျှရပ်ကာ သူ့အစေခံ အား တစ်စုံတစ်ရာလှမ်းပြောပြီး ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မြင်းများကို ရေတိုက်ပြီး ပြန်လာသောလူငယ်နှစ်ယောက်သည် ကျီ ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။ မြင်းနှာခေါင်းများတွင် ရေများစိုရွဲလျက်ရှိကြ၏။ အကျီ သာဝတ်ထားပြီး ဘောင်းဘီမပါသည့် သူငယ်တချို့သည် ပြေးလာကြသည်။ သူတို့သည် ကျီနားတွင်လာ၍ စုကြသည်။ တုတ်တစ်ချောင်းကောက်၍ အပေါက်မှနေပြီး ထိုးသွင်းနေကြသည်။ ဇဟီလင်က အထဲမှနေ၍ အော်သည်။ သူငယ်များသည် ကစဉ့်ကလျားထွက်ပြေးကုန်ကြသည်။

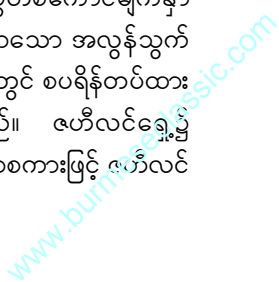
ဇဟီလင်သည် ရေအလွန်ငတ်လျက်ရှိ၏။ သူ့လည်ချောင်းတစ်ခုလုံး မှာလည်း ပူလောင်ခြောက်သွေ့နေသည်။

‘သူတို့ မကြာမကြာ ငါ့ကိုလာကြည့်ကြရင် ကောင်းမှာပဲ’ ဟု တွေးနေ မိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အပြင်မှ သော့ဖွင့်သံကြားရသည်။ မုတ်ဆိတ်နီ တာတာ ဝင်လာသည်။ သူနှင့် အတူ မျက်လုံးနက်နက် ပါးနီနီ မုတ်ဆိတ်တို့ နံနံနှင့် ခပ်သေးသေးညှက်ညှက်လူတစ်ယောက် ပါလာသည်။ ထိုလူသည် ပျော်ပျော်နေတတ်သည့် မျက်နှာပိုင်ရှင်ဖြစ်၍ အမြဲတစေ ရယ်မောနေတတ် သည်။ ထိုလူသည် မုတ်ဆိတ်နီတာတာထက်ပို၍ ကောင်းသော အဝတ်များ ဝတ်ထားသည်ကို ထောက်၍ မုတ်ဆိတ်နီထက် ချမ်းသာပုံရသည်ဟု ဇဟီလင် က တွက်လိုက်သည်။

ထိုလူသည် အပြာရောင် ပိုးသားကြူးနစ်အကျီ ဝတ်ထားသည်။ ရွှေကွပ်ထားသည့် ငွေဓားကြိုးကို ခါးတွင်ချိတ်ကာ ရှူးဖိနပ်အကောင်း စားများ စီးထားသည်။ ခေါင်းတွင် ဆောင်းထားသည့် ဦးထုပ်သည် အဖြူရောင် သိုးရေ ကက်ဦးထုပ်။

မုတ်ဆိတ်နီတာတာသည် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသည့်လေသံ ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ရေရွတ်လာသည်။ သူသည် တံခါးတိုင်ကို မှီရပ်ကာ ခါးမှ ဓားရိုးကို လက်နှင့် ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ရင်း ဝံပုလွေတစ်ကောင်မျက်နှာ ထားမျိုးဖြင့် ဇဟီလင်အား ကြည့်နေသည်။ သူနှင့် ပါလာသော အလွန်သွက် လက် ဖျတ်လတ်ပုံရသည့်လူသည် ခြေထောက် နှစ်ဘက်တွင် စပရိန်တပ်ထား သည့်နှယ် ဇဟီလင်ထံ လျင်မြန်စွာ လျှောက်လာသည်။ ဇဟီလင်ရှေ့၌ ထိုင်ချပြီး ဇဟီလင်၏ပခုံးကို လှမ်းပုတ်သည်။ သူ့ဘာသာစကားဖြင့် ဇဟီလင်

အား စကားလှမ်းပြောသည်။ သူသည် သွားဖြူပြသည်။ မျက်စိမှိတ် ပြသည်။
 ‘ရွတ်ရှာ . . . ကောင်းတယ်၊ ရွတ်ရှာ ကောင်းတယ်’
 ဟူသောစကားကို ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ်လျက်ရှိ၏။
 ဇဟီလင်သည် သူပြောနေသည့် စကားများကို တစ်လုံးမျှနားမလည်။
 သို့သော်လည်း . . .

‘ရေငတ်တယ် . . . ရေသိပ်ငတ်တယ်၊ ငါ့ကို ရေပေးပါ’ ဟုပြောမိသည်။
 အသားမည်းမည်းလူကတော့ ရယ်၍သာနေသည်။
 ‘ရွတ်ရှာ . . . ကောင်းတယ်’
 ဟု ထပ်မံရေရွတ်ကာ သူ့ဘာသာစကားဖြင့် ဆက်ပြောနေသည်။
 ဇဟီလင်က လက်များနှင့် နှုတ်ခမ်းများကို လှုပ်ရှားပြီး သူ့ရေငတ်
 နေကြောင်း ထပ်ပြောသည်။

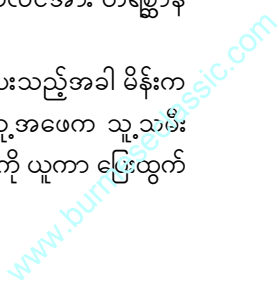
အသားမည်းမည်းလူသည် ချက်ချင်း နားလည်သွားသဖြင့် အားရပါး
 ရရယ်သည်။ သူသည် တံခါးဝမှ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်ကာ အော်ခေါ်သည်။
 ‘ဒိုင်နာရေ . . . ဟေး ဒိုင်နာ’

သူငယ်မလေးတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာသည်။ အသက် ဆယ့်သုံး
 နှစ်ခန့် ပိန်ပိန်ပါးပါး သေးသေးသွယ်သွယ်ဖြစ်သည်။ အသား မည်းမည်း
 တာတာနှင့် မျက်နှာချင်းဆင်သည်။ သူ့သမီးမှန်းချက်ချင်းသိသည်။ ကလေး
 မ၏ မျက်လုံးများသည် ကြည်လင်တောက်ပသည်။ သူ့အဖေလိုပင် အနက်
 ရောင်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာက ချောမောလှပသဖြင့် ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိသည်။

အပြာရောင် ဂါဝန်ပါးပါးဝတ်ထားပြီး လည်ပင်းတွင် ငွေဆွဲကြိုး
 လေးဆွဲထားသည်။ သူ၏ မည်းနက်သော ဆံပင်များကို ဖွတ်မြီးထိုးကာ ကြိုး
 ကလေးဖြင့်ချည်ထားပြီး ရွှေဆံထိုးလေး ညှပ်ထားသည်။

သူ့အဖေက ဆီး၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည့်အခါ မိန်းကလေးသည်
 ပြေးထွက်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် ရေကရားတစ်လုံးယူ၍ ပြန်လာသည်။ သူသည်
 ရေကရားကို ဇဟီလင်လက်ထဲသို့ လှမ်းပေးပြီး သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။
 မိန်းကလေးသည် ရေကို အငမ်းမရသောက်နေသော ဇဟီလင်အား တိရစ္ဆာန်
 ရိုင်းတစ်ကောင်ကို ကြည့်သလို ပြူး၍ ကြည့်နေသည်။

ဇဟီလင်က ရေမရှိတော့သည့် ကရားကို ပြန်ပေးသည့်အခါ မိန်းက
 လေးသည် လန့်ဖျပ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ခုန်ထလိုက်သည်။ သူ့အဖေက သူ့သမီး
 အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီးရယ်သည်။ မိန်းကလေးသည် ရေကရားကို ယူကာ ပြေးထွက်

သွားပြန်သည်။ နောက်တစ်ခဏတွင် ပေါင်မုန့်တစ်လုံး တင်ထားသည့် လင်ပန်းကို ယူ၍ ဝင်လာသည်။ စောစောကလိုပင် ပေါင်မုန့်ကို လှမ်းပေးပြီး ဇဟီလင်စားနေသည်ကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် တာတာများသည် ကျီထဲမှ ပြန်ထွက်ကာ တံခါးကို အပြင်မှသော့ခတ်၍ ပိတ်လိုက်သည်။

အတန်ကြာသည့်အခါ နိုဂေးရောက်လာပြီး... .

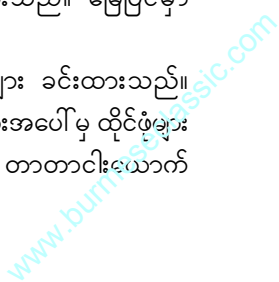
‘အေဒါး ၊ သခင် ၊ အေဒါး’ ဟုပြောသည်။ နိုဂေးမှာလည်း ရုရှား စကားမပြောတတ်။ သူ့ပြောဟန် ဆိုဟန်ကို ကြည့်၍ မိမိအား တစ်နေရာသို့ သွားခိုင်းနေသည်ဟု ဇဟီလင် နားလည်လာသည်။

ဇဟီလင်သည် နိုဂေးနောက်မှ လိုက်သွားသည်။ ခြေချင်းများ ခတ် ထားသဖြင့် ကောင်းစွာ လမ်းမလျှောက်နိုင်သော ဇဟီလင်သည် ထော့နင်း ထော့နင်းဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ကျီထဲမှ အပြင်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါ ဇဟီလင် သည် အိမ်ခြေဆယ်အိမ်ခန့်မျှရှိသော တာတာရွာနှင့် မျှော်စင်တစ်ခုပါသော ဗလီကိုမြင်ရသည်။ အိမ်တစ်လုံးရှေ့တွင် ကုန်တင်ထားသည့် မြင်းသုံးကောင် ရပ်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ မြင်းသုံးကောင်၏ ဇက်ကြိုးများကို သူငယ် လေးသုံးယောက်က ကိုင်ထားသည်။

ထိုအိမ်ထဲမှ အသားမည်းမည်း တာတာထွက်လာပြီး ဇဟီလင်အား သူ့နောက်မှလိုက်ရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ပြသည်။ ထို့နောက် သူသည် အားရ ပါးရရယ်လိုက်ပြီး သူ့ဘာသာစကားဖြင့် စကားတစ်ခွန်းပြောကာ အိမ်ထဲပြန် ဝင်သွား၏။

ဇဟီလင်သည် တာတာ၏ နောက်မှ ဝင်လိုက်သွားသည်။ အခန်း သည် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိ၏။ နံရံများကို ရွှံ့များသုတ်ထား၏။ ရှေ့ဘက်နံရံအနီး တွင် ငှက်မွေးအိပ်ယာအကောင်းစားများ ချခင်းထားသည်။ ဘေးဘက်နံရံများ တွင် လွှမ်းထားသည့် ကော်ဇောများမှာ ခန်းဆီးများသဖွယ် အသုံးပြုထားခြင်း ဖြစ်၍ ယင်းတို့အပေါ်တွင် သေနတ်များ၊ ပစ္စတိုများနှင့် ဓားများ ချိတ်ဆွဲထား ၏။ နံရံတစ်ခုနှင့်ကပ်၍ မီးဖိုသေးသေးတစ်လုံးချထားသည်။ မြေပြင်မှာ သန့်ရှင်းလှ၏။

အခန်းထောင့်တစ်ထောင့်တွင် သက္ကလပ်စများ ခင်းထားသည်။ ယင်းတို့အပေါ်မှ ကော်ဇောများခင်းထားပြီး ကော်ဇောများအပေါ်မှ ထိုင်ဖုံများ ခင်းထားသည်။ ထိုင်ဖုံငါးခုမျှရှိရာ ယင်းတို့အပေါ်တွင် တာတာငါးယောက်

ထိုင်နေကြသည်။ အသားမည်းမည်းတစ်ယောက်၊ ဆံပင်နီနီတစ်ယောက်နှင့် အခြားဧည့်သည်သုံးယောက်ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး ညှပ်ဖိနပ်များ စီးထားကြပြီး တစ်ယောက်စီ၏ နောက်ဘက်တွင် မှီအုံးတစ်လုံးစီချထား၏။ သူတို့ရှေ့တွင် ကိတ်မုန့်နှင့် ထောပတ်ပန်းကန်များအပြင် တာတာဘီယာ ‘ဘူဇာ’ တစ်အိုးစီ ချပေးထားသည်။ သူတို့သည် ကိတ်မုန့်များကို ထောပတ်နှင့်တို့၍ စားနေကြသည်။

အသားမည်းမည်းလူသည် ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲခုန်ထလိုက်ပြီး ဇဟီလင်အား ကော်ဇောပေါ်မထိုင်ဘဲ မြေကြီးပေါ်၌ထိုင်ရန် အမိန့်ပေးသည်။ ထို့နောက် သူသည် သူ့နေရာ၌ ပြန်ထိုင်ကာ ဧည့်သည်များအား ကိတ်မုန့်နှင့် ဘီယာကို စားကြသောက်ကြရန် ပြောသည်။

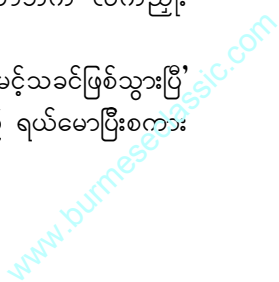
အစေခံတစ်ယောက်သည် ဇဟီလင်အား ထိုင်နိုင်အောင်လာကူ၏။ ထို့နောက်သူသည် ဖိနပ်ကိုချွတ်၍ တံခါးပေါက်အနီးရှိ အခြားဖိနပ်များဘေးတွင် ချပေးသည်။ ပြီးသော် သူ့သခင်အနီးရှိ သက္ကလပ်ခင်းပေါ်၌ ထိုင်ကာ လူငါးယောက် စားသောက်နေကြသည်ကို ကြည့်ပြီး သွားရည်တများများဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

တာတာများသည် အစားအစာများကို တစ်ဝတပြုစားသောက်ကြ၏။ သူတို့စားသောက်အပြီးတွင် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် အင်္ကျီဖားဖားပွပွကြီးဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရောက်လာပြီး စားကြွင်းစားကျန်များ သိမ်းသည်။ လက်ဆေးရေ လှုံ့ချကာ ဧည့်သည်များအား လက်ဆေးစေသည်။ ဧည့်သည်များအတန်ကြာမျှ ဘုရားဝတ်ပြုကြသေးသည်။ ထို့နောက် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကာ စကားစမြည်ပြောကြသည်။ သူတို့ထဲမှ တစ်ဦးက ဇဟီလင်ဘက် လှည့်၍ ရုရှားဘာသာဖြင့် စကားပြောသည်။

‘မင့်ကို ကာဇီ-မိုဟာမက်က ဖမ်းမိလာတာ’ ဟုပြောကာ မုတ်ဆိတ်နီနီနှင့် တာတာအား လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘အခုတော့ကာဇီမိုဟာမက်က မင့်ကိုအက်ဘဒူမူရတ်လက်ထဲ လွှဲအပ်ပေးလိုက်ပြီ’ဟု ဆိုကာ အသားမည်းမည်းတာတာဘက် လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘ဒါကြောင့်မို့အခုအချိန်ကစပြီး အက်ဘဒူမူရတ်ဟာမင့်သခင်ဖြစ်သွားပြီ’ ဇဟီလင်ငြိမ်နေသည်။ အက်ဘဒူမူရတ်သည် ရယ်မောပြီးစကားပြောသည်။

‘စစ်သား ရွတ်ရှု. . . ကောင်းတယ်’ ဟု ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ် နေသည်။

စကားပြန်က. . .

‘မင့်ကိုအက်ဘဒူမူရတ်က ခိုင်းနေတယ်၊ အိမ်ကို စာရေးပြီး ငွေပို့ခိုင်း ပါတဲ့။ ငွေရောက်လာရင် မင့်ကို သူက ပြန်လွှတ်ပေးမယ်တဲ့’ ဟု ရှင်းပြသည်။

ဇဟီလင်သည် တစ်ခဏမျှငြိမ်၍ စဉ်းစားနေသည်။

‘သူက ငွေဘယ်လောက် လိုချင်နေတာလဲ’ ဟုမေးသည်။

တာတာများသည် အချင်းချင်း စကားပြောကြပြန်သည်။ ထို့နောက် စကားပြန်က ဇဟီလင်အား လှည့်ကြည့်သည်။

‘ရူဘယ်ငွေ သုံးထောင်ပို့ခိုင်းပါတဲ့’

‘ဟင့်အင်း. . . ကျုပ် အဲသလောက်တွေ့ မပေးနိုင်ဘူး’ ဟု ဇဟီလင် က ပြန်ပြောသည်။ အက်ဘဒူသည် ဆတ်ခနဲခုန်ထလာပြီး ဇဟီလင်အား တာတာစကားဖြင့် ပြောသည်။ စကားပြန်က. . .

‘မင်း ဘယ်လောက် ပေးမလဲလို့ မေးနေတယ်’ ဟုဝင်ပြောသည်။

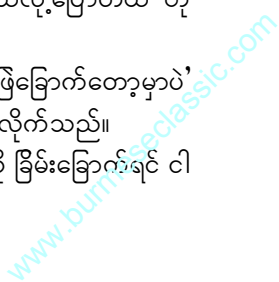
‘ရူဘယ် ငါးရာပေးမယ်’ ဟု ဇဟီလင်က ဖြေသည်။ တာတာများ သည် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်လာကြပြန်သည်။ အက်ဘဒူက မုတ်ဆိတ်နီအား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ဒေါသတကြီးပြောနေသည်။ ပါးစပ်ထဲမှတံတွေး များပင် စင်ထွက်လာနေကြ သည်။ မုတ်ဆိတ်နီကတော့ မျက်မှောင်ကုပ်ကာ သူ့လျှာကို ကိုက်ထားသည်။

ခဏမျှအကြာတွင် အားလုံးပြန်၍ ငြိမ်ဆိတ်သွားကြသည်။ စကား ပြန်က. . .

‘ရူဘယ် ငါးရာဆိုရင် သခင့်အတွက် နည်းတယ်တဲ့၊ မင်းကို ရူဘယ် နှစ်ရာပေးပြီး ဝယ်ထားရတာတဲ့၊ ကာဇီမိုဟာမက်က သူ့ကို ကြွေးပေးစရာရှိ တယ်၊ အကြွေးအစား မင့်ကို ယူထားတာ၊ ရူဘယ်သုံးထောင်ရမှဖြစ်မယ်။ အဲဒီ ထက်နည်းရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့။ တကယ်လို့ မင်းက အိမ်ကို စာမရေးဘူးဆိုရင် မင်းကို တွင်းထဲမှာ ချုပ်ထားပြီး ကြာပွတ်နဲ့ရိုက်ရလိမ့်မယ်လို့ပြောတယ်’ ဟု ရှင်းပြသည်။

‘အင်း. . . သူတို့ကို ကြောက်နေရင် ပိုပြီး ဖြစ်ခြောက်တော့မှာပဲ’ ဟု ဇဟီလင်က တွေးသည်။ သူသည် ထိုင်ရာမှ ခုန်ထလိုက်သည်။

‘မင်း အဲဒီခွေးကို ပြန်ပြောလိုက်၊ သူက အဲဒီလို ခြိမ်းခြောက်ရင် ငါ

စာမရေးဘူး၊ သူလည်းဘာမှရမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ခွေးတွေကို ငါ လုံးဝ မကြောက်ဘူး' ဟု ပြောသည်။

စကားပြန်က ဖော်လင့်စကားကို ဘာသာပြန်၍ ပြောလိုက်သည့်အခါ တာတာအားလုံး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလာကြပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ် တွင် အချိန်အကြာကြီး စကားပြောကြသည်။ ထို့နောက် အသားမည်းမည်း တာတာသည် ဖော်လင့်ထံထလာသည်။

'ရွတ်ရှု . . သတ္တိကောင်းတယ်၊ ရွတ်ရှု . . သတ္တိကောင်းတယ်' ဟု ရေရွတ်ကာ စကားပြန်ကို စကားလှမ်းပြောသည်။

'ရူဘယ်တစ်ထောင်ရရင် သူကျေနပ်မယ်လို့ ပြောတယ်' ဖော်လင့်က အလျှော့မပေး။

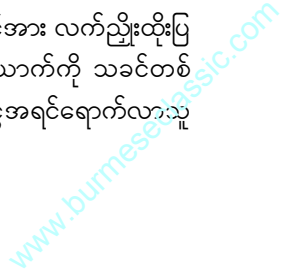
'ငါကတော့ ရူဘယ် ငါးရာထက် ပိုမပေးဘူး၊ သူ့ငါ့ကို သတ်ရင်လည်း သူ ဘာမှရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲဒါပဲ'

တာတာများသည် ဆူဆူညံညံဖြစ်လာကြပြန်သည်။ ထို့နောက် အစေခံကို အပြင်သို့လွှတ်သည်။ သူတို့သည် ဖော်လင့်ကိုကြည့်လိုက် တံခါး ပေါက်ဆီ ကြည့်လိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေကြသည်။ အစေခံသည် တုတ် ခိုင်ခိုင် လူတစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာသည်။ ထိုလူတွင်လည်း ခြေ ထိပ်များ ခတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

အံ့အားသင့်သွားသော ဖော်လင့်သည် ဝင်လာသူအား ပါးစပ်အ ဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဝင်လာသူသည် ကော့စတီလင်ဖြစ်၏။ သူ့ကိုလည်း ဖမ်းမိထားကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်အား ဘေးချင်းယှဉ်၍ ထိုင်ခိုင်းထားပြီး တာတာများက ငြိမ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေကြသည်။

ဖော်လင့်က သူဖြစ်ခဲ့ရပုံကို ပြောပြသည်။ ကော့စတီလင်က လည်း သူကြုံခဲ့ရပုံကို ရှင်းပြသည်။ ကော့စတီလင်၏ မြင်းကိုလည်း တာတာများက ပိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ကာ ဖမ်းခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက သေနတ်နှင့် ပစ်သေး သော်လည်း မထိ။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ကို အက်ဘဒူက ဖမ်းမိသွားခြင်း ဖြစ် သည်ဟု ဆိုသည်။

အက်ဘဒူသည် ထိုင်ရာမှထကာ ကော့စတီလင်အား လက်ညှိုးထိုးပြ ပြီး စကားပြောသည်။ စကားပြန်ကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို သခင်တစ် ယောက်တည်းက ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ တောင်းထားသည့် ငွေအရင်ရောက်လာသူ ကို အရင်ဆုံး လွှတ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

‘အခုဆိုရင် မင်းက စိတ်ဆိုးနေတယ်’ ဟု စကားပြန်က ပြောသည်။

‘မင့် သူငယ်ချင်းက မင်းလိုမဟုတ်ဘူး၊ သိမ်မွေ့တယ်၊ သူက အိမ်ကို စာရေးပြီးပြီ၊ သူ့အိမ်က ရှုဘယ်ငါးထောင် ပို့ပေးတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကောင်းကောင်းကျွေးပြီး ကောင်းကောင်းထားတော့မှာ’

‘ငါ့သူငယ်ချင်းအနေနဲ့ သူ့ကြိုက်တာ လုပ်နိုင်တယ်၊ သူက ချမ်းသာ ချင် ချမ်းသာမှာ၊ ငါကတော့ ဆင်းရဲတယ်၊ ငါပြောထားတဲ့ အတိုင်းပဲ လုပ်ရမှာပဲ၊ မင်းတို့သတ်ချင်လဲသတ်၊ ရတယ်၊ ငါသေသွားရင် မင်းတို့ဘာမှမရမှာ သေချာ တယ်။ ရှုဘယ်ငါးရာထက်တော့ ပိုပြီးမတောင်းပေးနိုင်ဘူး’

တာတာအားလုံး ငြိမ်နေကြသည်။ အက်ဘဒူသည် ဖျတ်ခနဲ ထကာ သေတ္တာလေးတစ်လုံး သွားယူသည်။ အတွင်းမှ ကလောင်တံ၊ မင်အိုးနှင့် စက္ကူတစ်ရွက်ထုတ်ကာ ဇဟီလင်အား လှမ်းပေးသည်။ ပခုံးကိုပုတ်ကာ လက်ဟန်ခြေဟန်ပြု၍ စာရေးခိုင်းသည်။ ရှုဘယ်ငါးရာကို လက်ခံရန် သဘော တူလိုက်လေပြီ။

‘ခဏနေဦး’ ဟု ဇဟီလင်က စကားပြန်အား လှမ်းပြောသည်။

‘သူ့ကို ပြောပါ၊ ငါတို့ကို ကောင်းကောင်းကျွေးထားရမယ်၊ အဝတ်တို့၊ ဖိနပ်တို့လည်း ပေးရမယ်၊ အတူတူလည်း နေခွင့်ပေးရမယ်၊ အတူတူဆိုရင် နေရတာ ပိုပျော်မယ်၊ ပြီးတော့ ခြေထိပ်တွေ ဖြုတ်ပေးရမယ်’

ဇဟီလင်က သူ့သခင်ကို ကြည့်ပြီးရယ်သည်။ သခင်ကလည်း လိုက်ရယ်ပြီး စကားပြန် ပြောနေသည့် စကားကို နားထောင်သည်။ ပြီးတော့ သူက ပြန်ဖြေသည်။

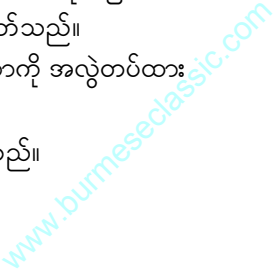
‘သူတို့ကို အကောင်းဆုံးအဝတ်တွေ ပေးမယ်၊ မင်္ဂလာတောင် ဆောင်လို့ရမယ့်အဝတ်မျိုးတွေ ပေးမယ်၊ အစားအစာကိုလဲ မင်းညီမင်းသားတွေ ကျွေးသလို ကျွေးမယ်၊ သူတို့ အတူတူနေချင်ရင် ကျီထဲမှာ အတူတူ နေခွင့်ပေး မယ်၊ ဒါပေမယ့် ခြေထိပ်တွေကိုတော့ ငါဖြုတ်မပေးနိုင်ဘူး၊ ဖြုတ်လိုက်ရင် ဒီကောင်တွေ ထွက်ပြေးမှာ၊ ဒါပေမယ့် ညကျရင်တော့ ခဏဖြုတ်ပေးမယ်’

စကားဆုံးသော် သူသည် ဇဟီလင်၏ ပခုံးကို တအားပုတ်ပြီး . . .

‘မင်းကောင်းတယ်၊ ငါ ကောင်းတယ်’ ဟုရေရွတ်သည်။

ဇဟီလင်သည် စာကိုရေးပေးသော်လည်း လိပ်စာကို အလွဲတပ်ထား သည်။ မရောက်နိုင်သော လိပ်စာဖြစ်၏။

‘ငါ ထွက်ပြေးမယ်’ ဟုလည်း ကျိတ်၍ တွေးသည်။

ဇဟိလင်နှင့် ကော့စတီလင်တို့အား ကျီထဲသို့ ပြန်ပို့ပေးသည်။ ပြောင်းဖူးရိုးများ ယူလာပြီး ခင်းပေးသည်။ ရေတစ်အိုး၊ ပေါင်မုန့်အနည်းငယ်၊ ဝတ်ရုံအင်္ကျီကြီး နှစ်ထည်နှင့် အနည်းငယ် ပေါက်ပြဲနေသော ဘွတ်ဖိနပ်ကြီး များလည်း လာပေးသည်။ အင်္ကျီများနှင့် ဖိနပ်များမှာ ရုရှားစစ်သား အလောင်း များမှ ချွတ်ယူလာသည်မှာ သိသာထင်ရှားသည်။ ညပိုင်းတွင် ခြေထိပ်များကို ဖြုတ်ပေးပြီး ကျီကို အပြင်မှ သော့ခတ်ထားလေသည်။

(၃)

ဇဟိလင်နှင့် သူ့မိတ်ဆွေတို့သည် ဤပုံစံဖြင့် တစ်လတာမျှ ကုန်လွန်သွား ခဲ့သည်။ သူတို့သခင်သည် အမြဲတစေ ရယ်မောကာ . . .

‘မင်း အိပ်မက်ကောင်းတယ်၊ ငါ့ အက်ဘဒူကောင်းတယ်’ ဟု ပြောလေ့ ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကျွေးနေသည့် အစားအစာများသည် ညံ့ဖျင်း လွန်းလှ၏။ အညံ့ဖျင်းဆုံး ပေါင်မုန့်များနှင့် ကိတ်မုန့်များကိုသာ ထည်လဲနှင့် ကျွေးသည်။

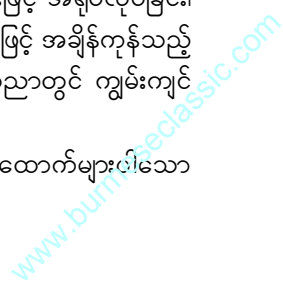
ကော့စတီလင်ကတော့ သူ့အိမ်ကို စာတစ်စောင် ထပ်ရေးခဲ့ပြီးပြီ။ ငွေရောက်အလာကိုသာ မှိုင်တွေချ၍ စောင့်မျှော်နေသည်။ ကျီထဲတွင် ထိုင်၍ အိပ်၍ ရက်တွေကို လက်ချိုးရေတွက်ကာ စာတစ်စောင်ပြန်ရောက် အလာကို မျှော်တလင့်လင့်လင့်ဖြစ်နေရ၏။

သူ့စာ ဘယ်သူ့ဆီကိုမှ မရောက်ဟု သိနေသော ဇဟိလင်ကတော့ နောက်ထပ် စာတစ်စောင်မှ မရေးတော့ပေ။

‘ငါ့အမေက ဒီငွေကို ဘယ်မှာ သွားရှာရမှာလဲ၊ တကယ်လို့သာ ရှုဘယ်ငါးရာ ရှာပေးရမယ်ဆိုရင် သူ့ဘဝ ပျက်တော့မှာပေါ့၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကူညီမှုနဲ့ ငါလွတ်မြောက်အောင် လုပ်ရတော့မှာပဲ’ ဟုသာ တွေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် ထွက်ပြေးရန်အတွက် အခါအခွင့်ကိုသာ ချောင်းနေသည်။

ဇဟိလင်သည် ရွာထဲတွင် လေတချွန်ချွန်ဖြင့် လမ်းသလားသည့် အခါ လမ်းသလားသည်။ တစ်နေရာတွင်ထိုင်၍ ရွှံ့များဖြင့် အရုပ်လုပ်ခြင်း၊ ကြိမ်များ ဓားများဖြင့် တောင်းများ၊ ခြင်းများ ရက်လုပ်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်သည့် အခါ ကုန်သည်။ ဇဟိလင်၏ လက်များသည် လက်မှုပညာတွင် ကျွမ်းကျင် သည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်ခါသော် သူသည် နှာခေါင်း၊ လက်နှင့်ခြေထောက်များပါသော

လူရုပ်တစ်ရုပ်လုပ်ကာ တာတာ ဝတ်ရုံအင်္ကျီကြီးဝတ်ပေးပြီး ခေါင်မိုးတစ်ခု ပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။ ရွာထဲမှ အမျိုးသမီးများ ရေခပ်ထွက်လာသည့်အခါ သူ့သခင်၏သမီး ဒိုင်နာသည် အရုပ်ကို မြင်သွားသည်။ သူသည် အဖော် အမျိုးသမီးများအားခေါ်၍ ပြသည်။ အမျိုးသမီးများသည် ခေါင်းပေါ်မှ ရေအိုး များကိုချကာ အသေအချာ ရပ်ကြည့်ပြီး ရယ်ကြသည်။

ဇဟိလင်သည် အရုပ်ကို ယူ၍ အမျိုးသမီးများအား လှမ်းပေးသည်။ သူတို့သည် ဇဟိလင်အား ကြည့်ပြီး ရယ်မောနေကြသော်လည်း အရုပ်ကိုမူ မယူဝံ့ကြပေ။ ဇဟိလင်သည် အရုပ်ကို သူ့နေရာတွင် ပြန်တင်ထားခဲ့ပြီး ကျီထဲပြန်ဝင်ကာ အသာလေး ချောင်းကြည့်နေသည်။ ဒိုင်နာသည် အရုပ်ဆီ သို့ပြေးလာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး အရုပ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

နောက်နေ့မနက်တွင် ဇဟိလင် အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့် နေခိုက် အိမ်ထဲမှ ဒိုင်နာထွက်လာပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးခံ၌ ထိုင်သည်ကို မြင်ရသည်။ မနေ့က ယူသွားသည့် အရုပ်ကို အနီရောင်အဝတ်စတစ်စဖြင့် ထုပ်ကာ ကလေး တစ်ယောက်ပွေ့သလို ပွေ့၍ လှုပ်သိပ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ နှုတ်မှလည်း တာတာ ကလေးချောသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုလျက်ရှိသည်။ ထိုအခိုက်တွင် အိမ်ထဲမှ အဘွားကြီး တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ဒိုင်နာအား ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေသည်။ ဒိုင်နာ့လက်ထဲမှ အရုပ်ကို ဆွဲယူပြီး ကိုင်ပေါက်ပစ် သဖြင့် အရုပ်သည် တစ်ပိုင်းတစ်စစီဖြစ်သွားသည်။

သို့သော်လည်း ဇဟိလင်သည် ယခင်အရုပ်ထက် ပို၍ လှအောင် အရုပ်တစ်ရုပ်ထပ်လုပ်ပြီး ဒိုင်နာအားပေးသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ဒိုင်နာသည် ကရားတစ်လုံးယူလာပြီး ဇဟိလင်ရှေ့၌ ချပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရှေ့တည့်တည့်ထိုင်၍ ပြုံးကာရယ်ကာဖြင့် ကရားကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

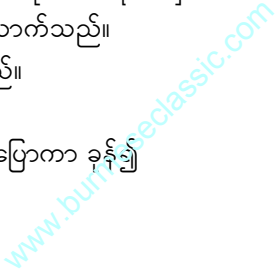
‘ဒီကလေးမ ဘာတွေများ သဘောကျနေပါလိမ့်’

ဟု ဇဟိလင်တွေ့ကာ ကရားကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ရေကရားဟု ပင်ထင်မိ၏။ သို့သော်လည်း သူထင်သလိုမဟုတ်။ ကရားထဲမှ အရည်သည် နွားနို့ဖြစ်နေသည်။ သူသည် နွားနို့ကို သောက်သည်။

‘သိပ်ကောင်းတယ်’ ဟုလည်း ပြောလိုက်မိသည်။

ဒိုင်နာသည် များစွာ ကျေနပ်လျက်ရှိ၏။

‘ကောင်းတယ်... အီဗန်၊ ကောင်းတယ်’ ဟုပြောကာ ခုန်၍

ထလိုက်သည်။ ကရားကို ဖျတ်ခနဲကောက်ယူကာ ပြေးထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် ဒိုင်နာသည် နေ့စဉ် သူ့ထံသို့ နွားနို့တစ်ကရား လာ . . . လာ ပို့လေသည်။

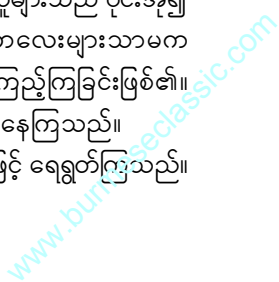
တာတာများသည် ဆိတ်နို့နှင့် ဒိန်ခဲများလုပ်ပြီး သူတို့ အိမ်ခေါင်မိုး များပေါ်တွင် လှမ်းလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဒိုင်နာသည် ထိုဒိန်ခဲမျိုးကို ဝှက်ယူလာပြီး ဇဟီလင်အား ပေးလေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတွင်မူ အက်ဘဒူသည် သိုးတစ်ကောင်ပေါ်သည်။ ဒိုင်နာသည် သိုးသားကို အင်္ကျီလက်မောင်းထဲဝှက် ယူပြီး ဇဟီလင်ထံပို့သည်။ ပစ္စည်းများ လာပို့သည့်အခါတိုင်းဒိုင်နာသည် လက်ထဲမှ ပစ္စည်းကိုဇဟီလင်ရှေ့၌ ဆတ်ခနဲချလိုက်ပြီး ဖျတ်ခနဲ ပြေးထွက်သွား တတ်သည်။

တစ်ရက်တွင် အတော်ကြီး ပြင်းထန်သော မုန်တိုင်းကျသည်။ နာရီ ပေါင်းများစွာကြာသည်အထိ မိုးရွာနေသည်။ မြစ်ချောင်းများထဲရှိရေများသည် နောက်ကျိုလျက်ရှိသည်။ ရေတိမ်ရာနေရာများတွင် ရေသည် ခုနစ်ပေ အမြင့် ထိ တက်လာသည်။ ရေစီးကသန်လွန်းသဖြင့် ရေထဲတွင် ကျောက်ခဲများပင် မျောပါနေကြ၏။

နေရာတိုင်းတွင် ရေများသည် ဒလဟောစီးဆင်းနေကြသည်။ တောင်ကုန်းများအတွင်း၌ မိုးခြိမ်းသံများသည် စဲသွားသည်မရှိ။ မုန်တိုင်းစဲ သွားသောအခါ ရေများသည် ရွာလယ်လမ်းမပေါ်တွင် စီးဝင်လျက် ရှိနေလေပြီ။

ဇဟီလင်သည် သူ့သခင်ထံမှ ဓားတစ်ချောင်း ခဏဌားကာ ဆလင် ဒါတစ်ခုလုပ်သည်။ သစ်သားများကို ဖြတ်တောက်ပြီး ဘီးတစ်ခုလည်းလုပ် သည်။ ဘီး၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် အရုပ်နှစ်ခုတပ်သည်။ အရုပ်တစ်ခု သည် လယ်သမားဖြစ်၍ အခြားတစ်ရုပ်သည် လယ်သူမ။ ရွာထဲမှ မိန်းကလေး များက အရုပ်နှစ်ရုပ်အတွက် အင်္ကျီဘောင်းဘီများချုပ်၍ ဝတ်ဆင်ပေးကြ သည်။ ရေစီးအရှိန်ဖြင့် လည်နေသော ဘီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ဘီးကို ရေထဲချသည်။ ရေစီးအရှိန်ဖြင့် လည်နေသောဘီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ တပ်ထားသောအရုပ်များ ကနေကြလေပြီ။ တစ်ရွာလုံးမှ လူများသည် ဝိုင်းအုံ၍ ကြည့်နေကြသည်။ ယောက်ျားကလေးများနှင့် မိန်းကလေးများသာမက တာတာယောက်ျားကြီးများနှင့် မိန်းမကြီးများပါလာ၍ကြည့်ကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့သည် တအံ့တဩစိတ်ဖြင့် စုတ်တသတ်သတ်ဖြစ်နေကြသည်။

‘အား . . . ရွတ်ရှု . . . အား . . . အီဗန် ’ စသည်ဖြင့် ရေရွတ်ကြသည်။

အက်ဘဒ္ဒဉ်ရှိသော ရုရှားလုပ်နာရီတစ်လုံးသည် စက်ပျက်လျက်ရှိ၏။ သူသည် ဇဟီလင်အားခေါ်၍ ပြသည်။

‘ကျွန်တော့်ကိုပေး၊ ပြင်ပေးမယ်’ ဟု ဇဟီလင်က ပြောသည်။

သူသည် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းဖြင့် နာရီအတွင်းရှိ ပစ္စည်းအစအန များကို ထုတ်ယူသည်။ နေသားတကျ ပြန်တပ်လိုက်သည့်အခါ နာရီသည် ပြန်ကောင်းသွားသည်။

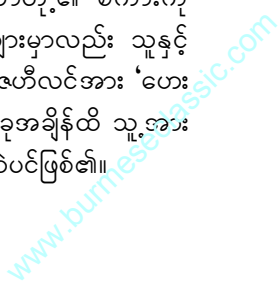
သူ့သခင် အက်ဘဒ္ဒသည် များစွာ ဝမ်းသာသွားသည်။ သူ့အား အပေါက်တွေ ဗရပွနှင့် ကြူးနစ်အင်္ကျီဟောင်းကြီးတစ်ထည်ကို လက်ဆောင် အဖြစ်ပေးသည်။ ဇဟီလင်အနေဖြင့် လက်မခံ၍ မဖြစ်သဖြင့် လက်ခံလိုက် သည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဤအင်္ကျီစုတ်ကြီးကို ညကျလျှင် စောင်အဖြစ် အသုံး ပြုနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့နောက်တော့ ဇဟီလင်၏ နာမည်သည် ကျော်ကြားသွားသည်။ အလှမ်းကွာဝေးသော ကျေးရွာများမှ တာတာများသည် သေနတ်ပျက်များ၊ ပစ္စတိုပျက်များ၊ နာရီပျက်များကို ယူလာပြီး ဇဟီလင်အား ပြင်ခိုင်းတတ်သည်။ သူ့သခင်ကလည်း ဇဟီလင်အား သံနှုတ်၊ ဝက်အူလှည့်နှင့် တံစဉ်းစသည်များ ပေးထားသည်။ တစ်ရက်တွင် တာတာတစ်ယောက် ဖျားသဖြင့် ဇဟီလင်အား လာခေါ်သည်။

‘အိမ်လိုက်ပြီး လူနာကို ကုပေးပါ’ ဟုဆိုသည်။ ဇဟီလင်သည် ဆေးကုတတ်သူမဟုတ်။ သို့သော်လည်း လိုက်သွားပြီး ကြည့်သည်။

‘အဆင်သင့်သွားရင်လဲ ပျောက်ချင်ပျောက်သွားမှာပေါ့’ ဟုလည်း သူတောင်းသည်။ သူသည် လူနာအိမ်မှ ပြန်လာပြီး ကျီထဲတွင် ရေအနည်းငယ်နှင့် သဲတစ်ဆုပ်ကို ဖျော်သည်။ ထို့နောက် တာတာများ၏ ရှေ့မှာပင် ‘သဲရည်’ ထည့်ထားသည့် ခွက်တွင် ပါးစပ်ဖြင့် တေ့၍ တီးတိုးရေရွတ်သည်။ ပြီးတော့ ဖျားနေသူကို တိုက်၏။ သူ့အတွက် အလွန်ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့် မည်။ လူနာ တာတာသည် အဖျားမှ သက်သာသွားလေသည်။

ကြာလာတော့လည်း ဇဟီလင်သည် တာတာတို့၏ စကားကို အနည်းငယ်မျှ ပြောတတ်လာသည်။ အချို့ တာတာများမှာလည်း သူနှင့် ခင်မင်လာကြသည်။ သူတို့စကားပြောချင်သည့်အခါ ဇဟီလင်အား ‘ဟေး အီဗန် အီဗန်’ ဟု ခေါ်တတ်သည်။ တချို့ကတော့ ယခုအချိန်ထိ သူ့အား တိရစ္ဆာန် အရိုင်းတစ်ကောင်ကို ကြည့်သလို ကြည့်နေဆဲပင်ဖြစ်၏။

မုတ်ဆိတ်နီနီနှင့် တာတာသည် ဇဟိလင်ကို လုံးဝသဘောမကျပေ။ ဇဟိလင်ကို မြင်လျှင် သူသည် မျက်မှောင်ကုပ်ကာ မျက်နှာကို လွဲသွားတတ်သည်။ ဆဲဆိုကျိန်ဆဲသည့်အခါ ကျိန်ဆဲတတ်၏။ ဇဟိလင်ကို မနှစ်သက်သော အဘိုးအိုတစ်ယောက်လည်း ရှိသေးသည်။ ယင်းအဘိုးအိုသည် ရွာထဲ၌ နေထိုင်သူမဟုတ်။ တောင်ခြေမှနေ၍ တက်လာလေ့ရှိသူဖြစ်၏။

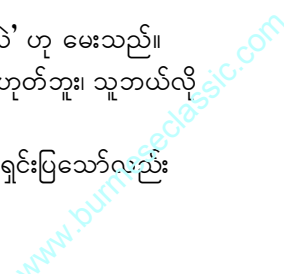
အဘိုးအိုသည် အရပ်ပုပု၊ အဝတ်ဖြူကို ခေါင်းတွင်ပေါင်းထားတတ်သည်။ သူ့မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးများသည် နှင်းခဲများသဖွယ် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေကြပြီ။ သူ့မျက်နှာရဲရဲတွင် ပါးရေနားရေများ တွန့်နေကြပြီ။ သူ့နှာခေါင်းသည် သိန်းငှက်တစ်ကောင်၏ နှုတ်သီးနှင့် တူသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်းကို ဖော်ပြနေကြသည်။ သူ့တွင် သွားအစွယ် နှစ်ချောင်းမှတစ်ပါး သွားတစ်ချောင်းမှ မရှိတော့။ ဘေးဘီကို ကြည့်လျှင် ဝံပုလွေတစ်ကောင်နှင့်တူသည်။ သူသည် ဇဟိလင်ကို မြင်လျှင် ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်ကာ မျက်နှာကို ချက်ချင်းလွဲပစ်တတ်၏။

တစ်ခါသော် ဇဟိလင်သည် တောင်စောင်းအတိုင်းဆင်းကာ အဘိုးအိုနေသော နေရာကို သွားကြည့်သည်။ ကျောက်နံရံပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းရံထားသည့် ဥယျာဉ်ကလေးတစ်ခုနောက်မှ တဲတစ်လုံးကို သူတွေ့နေရသည်။ သူဝင်းခြံနားသို့ တိုးကပ်သွားသည့်အခါ ပျားအုံများကို မြင်ရသည်။ တဝီဝီပျံသန်းနေကြသော ပျားသံများကိုလည်း ကြားရ၏။ တစ်နေရာတွင်မူ ဒူးထောက်၍ ထိုင်ကာ ပျားအုံတစ်အုံဖြင့် အလုပ်များနေသော အဘိုးအိုကို မြင်ရလေ၏။

ဇဟိလင်သည် အဘိုးအိုကို ပို၍ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုသဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးလိုက်မိ၏။ ခြေထောက်မှ သံခြေကျင်းများ ရိုက်ခတ်မြည်သွားသည်။ အဘိုးအိုသည် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး လှမ်းအော်သည်။ သူ့ခါးကြားမှ ပစ္စတိုကို ဆွဲထုတ်ကာ ဇဟိလင်အား လှမ်းပစ်သည်။ ကျောက်နံရံအောက်သို့ ကပွာကယာ ဝပ်ချလိုက်သဖြင့် ဇဟိလင်ကို မထိ။

အဘိုးအိုသည် ဇဟိလင်၏ သခင်ထံသွား၍ တိုင်သည်။ သူ့သခင်က ဇဟိလင်အား ခေါ်ပြီး. . .

‘မင်း ဘာပြုလို့ အဘိုးကြီးအိမ်ကို သွားတာလဲ’ ဟု မေးသည်။
‘ကျွန်တော် သူ့ကို အန္တရာယ်ပြုဖို့ သွားတာမဟုတ်ဘူး၊ သူဘယ်လို နေသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ သွားကြည့်တာပါ’
သူ့သခင်က ဇဟိလင်ပြောသည့်အတိုင်း ပြန်ရှင်းပြသော်လည်း

အဘိုးအိုက မကျေနပ်။ ဒေါသူပုန်ထကာ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသည်။ ဇဟီလင် ဘက်လှည့်၍ လက်သီးတဆုပ်ဆုပ် အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေသည်။

ဇဟီလင်သည် အဘိုးအိုပြောနေသည့် စကားအားလုံးကို နားမလည် သော်လည်း ရွာထဲတွင် ရုရှားများကို မွေးမထားသင့်။ အားလုံးကို သတ်ပစ်သင့် သည်ဟု အက်ဘဒူအား ပြောနေမှန်း သူသိသည်။ နောက် တစ်ခဏအကြာ တွင် အဘိုးအိုပြန်ထွက်သွား၏။

ဇဟီလင်က သူ့သခင်အား အဘိုးကြီးအကြောင်း မေး၏။

‘သူဟာ ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ’

ဟု အက်ဘဒူက ပြောပြသည်။

‘ငါတို့ တာတာတွေထဲမှာ သတ္တိအကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ပေါ့။

သူဟာ ရုရှားတွေ အများကြီး သတ်ခဲ့ဖူးတယ်။ တစ်ချိန်ကဆို သိပ်ချမ်းသာ ခဲ့တဲ့လူပေါ့။ သူ့မှာ မယားသုံးယောက်နဲ့ သားရှစ်ယောက်ရှိတယ်။ အားလုံး ရွာ တစ်ရွာတည်ပြီးနေကြတယ်။ တစ်ရက်မှာ ရုရှားတွေရောက်လာပြီး ရွာကိုလဲ ဖျက်ဆီးပစ်တယ်။ သားခုနှစ်ယောက်ကိုလဲ သတ်ပစ်တယ်။ ကျန်တဲ့သားတစ် ယောက်ကလဲ ရုရှားတွေဆီ အညံ့ခံလိုက်တယ်။ သူတို့သားအဖ ရုရှားတွေ လက်ထဲမှာ သုံးလနေခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အဘိုးအိုဟာ သူ့သားကို လည်ပင်းညစ်သတ်ပြီး ရုရှားတွေလက်ထဲက ထွက်ပြေးလာခဲ့တာပဲ။ အဲဒီအချိန် က စပြီး သူဟာ တိုက်တဲ့ဒိုက်တဲ့အလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘူး။ မက္ကာမြို့ကို သွားပြီး ဘုရားဖူးတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူ့ခေါင်းကို ပေါင်းထုပ်ကြီး ပေါင်းထားတာ၊ မက္ကာကိုသွားပြီး ပြန်လာတဲ့လူကို ‘ဟာရီ’ လို့ခေါ်တယ်။ ပေါင်းထုပ်လည်းပေါင်း ထားရတယ်။ အဘိုးကြီးက မင်းတို့ ရုရှားတွေကို မုန်းတယ်။ သူက မင့်ကို သတ်ပစ်ခိုင်းနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ မင်းကို မသတ်ရက်ဘူး။ ငါက မင်းကို ငွေပေးပြီး ဝယ်ထားတာ၊ ပြီးတော့လည်း ငါမင့်ကို ခင်နေပြီ အိဗန်၊ သတ်ဖို့ မပြောနဲ့။ ငါ မင့်ကိုသာ ကတိပေးမထားရင် ပြန်မလွတ်ချင်တော့ဘူး’

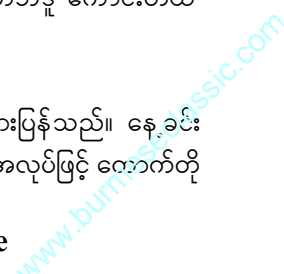
စကားဆုံးသော် သူ့သခင်က ရယ်သည်။ ရုရှစကားဖြင့်. . .

‘မင်း. . . အိဗန် ကောင်းတယ်၊ ငါ. . . အက်ဘဒူ ကောင်းတယ်’

ဟု ပြောသည်။

(၄)

ဇဟီလင်သည် ဤပုံစံဖြင့် နောက်ထပ်တစ်လ ကုန်သွားပြန်သည်။ နေ့ခင်း ဘက်တွင် သူသည် ရွာထဲ၌ လျှောက်လည်ခြင်း၊ လက်မှုအလုပ်ဖြင့် ကောက်တို

မယ်ရများလုပ်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်သည်။ ညပိုင်းရောက်၍ တစ်ရွာလုံး အိပ်မောကျကာ တိတ်ဆိတ်သွားချိန်တွင်မူ ကျီအတွင်းမှ မြေကြီးကို တူးသည်။ တူးရသည်မှာ ကျောက်စရစ်များခံနေသဖြင့် လက်ဝင်လှ၏။ သို့သော် လည်း သူသည် အားမလျော့။ ကျောက်တုံးများကို တံစည်းနှင့်ကော်၍ ကလန့်၍ ဖယ်ပစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ကျီ၏နံရံအောက်တွင် သူထွက်နိုင် သည့် အပေါက်တစ်ပေါက်ကို ဖောက်လုပ်နိုင်ခဲ့လေပြီ။

‘တကယ်လို့သာ ဒီတစ်ဝိုက်က မြေတည်နေရာနဲ့ အနေအထားကို ငါကောင်းကောင်းသိရင် ဘယ်ဘက်သွားရမယ်ဆိုတာ သိမှာပဲ’ ဟု တွေးသည်။

‘ငါစုံစမ်းလို့ကတော့ ဘယ်တာတာမှ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး’

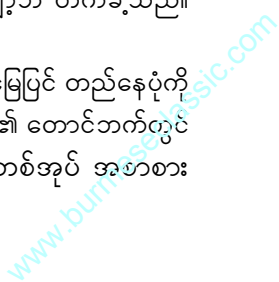
သူသည် သူ့သခင် ခရီးဝေးသွားသည့် ရက်တစ်ရက်ကို ရွေးသည်။ ထိုနေ့ ညနေစာစားအပြီးတွင် ရွာ၏ တစ်ဖက်ရှိ တောင်ကုန်းပေါ်တက်၍ ပတ်ဝန်းကျင် မြေအနေအထားကို ကြည့်ရှုလေ့လာရန် စိတ်ကူးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့သခင်သည် ခရီးဝေးသွားတိုင်း သူ့သားအား ဇဟီလင်ကို မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ရှောက်ရန် မှာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဇဟီလင်သွားရန်ပြင်လိုက် သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူငယ်သည် သူ့နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည်။

‘ဟေ့ လူ့ . . . ဘယ်မှမသွားနဲ့၊ အဖေက ခင်ဗျားကို သွားခွင့်မပေး ရဘူးလို့ မှာထားတယ်၊ ပြန်မလာရင် ကျုပ်အိမ်နားနီးချင်းတွေကို အော်ခေါ် မှာနော်’ ဇဟီလင်သည် သူငယ်အား ချော့မော့သွေးဆောင်ရန် ကြိုးစား သည်။

‘ငါအဝေးကြီး မသွားပါဘူးကွာ၊ ဟောဟို တောင်ကုန်းပေါ် တက်ချင် လို့ပါ။ ဆေးပင်ဆေးမြစ်ရွာမလို့ပါ။ ဒါမှ ဖျားနာတဲ့ လူတွေကို ကုဖို့ဆေးဖော် နိုင်မှာကွာ၊ မင်းမယုံရင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ။ ဒီသံခြေကျင်းကြီးတွေနဲ့ ငါထွက်ပြေး လို့ရမှာတဲ့လားကွာ၊ မနက်ဖြန်ကျရင်ငါမင့်အတွက် လေးနဲ့မြားလုပ် ပေးပါမယ်’

ဤသို့ဖြင့် ဇဟီလင်သည် ကောင်ကလေးအား ခေါ်သွားနိုင်ခဲ့သည်။ အောက်မှနေ၍ ကြည့်သည့်အခါ တောင်ထိပ်သည် သိပ်မမြင့် ဟု ထင်ရသော် လည်း တကယ်တမ်းတက်သည့်အခါ သံခြေချင်းများ နှင့် တက်ရခြင်းဖြစ်၍ အလွန်ပင်ပန်းလှချေသည်။ ဇဟီလင်သည် အားမလျော့ဘဲ တက်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် တောင်ထိပ်သို့ ရောက်သွားခဲ့လေ၏။

သူသည် တစ်နေရာ၌ ထိုင်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်မြေပြင် တည်နေပုံကို ကြည့်ရှုမှတ်သားသည်။ သူ့အား ချုပ်နှောင်ထားရာ ကျီ၏ တောင်ဘက်တွင် တောင်ကြားတစ်ခုရှိ၏။ ထိုတောင်ကြားထဲ၌ မြင်းတစ်အုပ် အစာစား

နေကြသည်။ တောင်ကြား၏ခြေရင်း တစ်နေရာတွင် ရွာတစ်ရွာရှိသည်။ ရွာ၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် မတ်စောက်သော တောင်တစ်လုံးရှိ၍ ထိုတောင်၏ တစ်ဘက်တွင် နောက်တောင်တစ်လုံးမားမားကြီး တည်ရှိနေ၏။

တောင်ကုန်းများအကြားရှိ သစ်တောများသည် စိမ်းပြာရောင် အဆင်းကို ဆောင်နေကြသည်။ သစ်တောများ၏ အခြားတစ်ဖက်အလှမ်းဝေးကွာသော နေရာများတွင်မူ ပို၍ပို၍ မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးများ၊ ယင်းတို့ အထဲမှ အမြင့်ဆုံးတောင်၏ ထိပ်တွင် ဖြူဖွေးသော ဆီးနှင်းများ လွှမ်းခြုံလျက်ရှိ ၏။ ဆီးနှင်းအုပ်ထားသော ထိုတောင်ထိပ်သည် ကျန်တောင်ထိပ်များအား အပေါ်မှ အုပ်မိုးထားလေသည်။

အရှေ့ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ တွင်လည်း အလားတူတောင်ကုန်းများကိုပင် မြင်တွေ့ရသည်။ တောင်ကုန်းများကြား ဟိုနေရာသည်နေရာဆီမှ တလိပ်လိပ်တက်လာနေသည့် မီးခိုးများ၊ တောင်ကြားရွာများဆီမှ တက်လာနေကြသော မီးခိုးများပေတည်း။

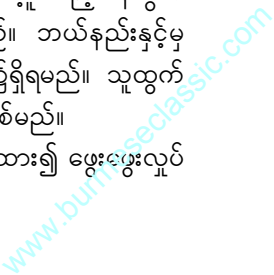
‘အင်း... ဒီနေရာအားလုံးဟာ တာတာတွေရဲ့နယ်ပဲ’

ဟု ဇဟီလင်က တွေးသည်။ သူသည် ရုရှားနယ်မြေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ သူထိုင်နေသော တောင်ကုန်းခြေရင်းတွင် မြစ်တစ်ခု စီးဆင်းနေပြီး သူနေထိုင်ရာရွာသည် မြစ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ တည်နေသည်။ ရွာပတ်ပတ်လည်တွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခင်းများ ဝိုင်းရံလျက်ရှိ၏။ မြစ်ကမ်းဘေး၌ ထိုင်၍ အဝတ်လျှော်နေကြသော အမျိုးသမီးများသည် အရုပ်ကလေးများနှင့် တူလှ၏။

ရွာ၏ အခြားတစ်ဖက်ရှိ တောင်ကုန်းတစ်ခုသည် တောင်ဘက်ရှိ တောင်ကုန်းလောက်မမြင့်၊ ထိုတောင်ကုန်း၏အခြားတစ်ဖက်တွင် သစ်တောများ လွှမ်းနေသည့် တောင်ကုန်းနှစ်ခု တည်ရှိသည်။ ထိုတောင်ကုန်းများ၏ကြားတွင် ပြာရောင်သန်းနေသည့်မြေပြန့်လွင်ပြင်။ ယင်း၏တစ်ဖက် အလှမ်းအလွန် ဝေးကွာလှသော နေရာတစ်ခုဆီမှ မီးခိုးလုံးတစ်လုံး။

ဇဟီလင်သည် သူခံတပ်တွင်နေစဉ်က မှတ်သားခဲ့ဖူးသည့် နေထွက်ရာအရပ်နှင့် နေဝင်ရာအရပ်တို့ကို ပြန်၍ စဉ်းစားသည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ သူ့အတွက် မလွဲနိုင်။ ရုရှားခံတပ်သည် ထိုလွင်ပြင်ပေါ်၌ရှိရမည်။ သူထွက်ပြေး သည့်အခါ ထိုတောင်ကုန်းနှစ်ခုကြားမှ ပြေးနိုင်မှဖြစ်မည်။

နေသည် ဝင်လုလုဖြစ်နေပြီ။ ဆီးနှင်းများ အုပ်ထား၍ ဖွေးဖွေးလှုပ်

နေကြသော တောင်တန်းများသည် အနီရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ မည်းနက်နေကြသော တောင်ကုန်းများသည် ပို၍ မည်းနက်လာကြသည်။ ချောက်လျှိုမြောင်များကြားမှ မြူများသည် တရိပ်ရိပ်တက်လာနေကြပြီ။ ရုရှားခံတပ်ရှိရမည်ဟု သူတွက်ထားသော တောင်ကြားဘက်တွင်လည်း မြူများဆိုင်းကာ မှိုင်းမှုန်လာပြီ။ ဇဟီလင်သည် ထိုနေရာကို အသေအချာ ထပ်ကြည့်၏။ တောင်ကြားထဲတွင် လှုပ်ရှားနေသော အရာတစ်ခုကို မြင်နေရ၏။ ခေါင်းတိုင်မှ ထွက်နေသည့် မီးခိုးလိုလို ဘာလိုလို။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထိုနေရာ၌ ရုရှားခံတပ်ရှိရမည်ဟု အခိုင်အမာ တွက်မိသည်။

အချိန်သည် အတော်နောက်ကျသွားပြီ။ ဗလီဆရာ၏ အော်သံကို ကြားနေရပြီ။ နွားအုပ်များ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ရွာထဲသို့ မောင်းသွင်းသွားနေကြပြီ။

‘လာဗျာ... အိမ်ပြန်ကြစို့’

ဟု သူ့အဖော် သူငယ်က တစ်တွတ်တွတ် နားပူနားဆာလုပ်နေသည်။ ဇဟီလင်ကတော့ ပြန်လိုစိတ်မရှိ။

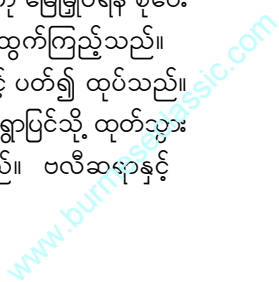
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ဇဟီလင်သည် သူငယ်နှင့် အတူ ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ရ၏။

‘အခုဆိုရင် ငါ လမ်းသိပြီ’ ဟု သူတွေးသည်။

‘ထွက်ပြေးဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ’ သူသည် ထိုညမှာပင် ထွက်ပြေးရန် စိတ်ကူးသည်။

ညသည် မှောင်မည်းလျက်ရှိ၏။ လသည်ဝင်သွားခဲ့ပြီ။ ဇဟီလင်အတွက် ကံမကောင်းဟု ဆိုရမည်။ ထိုညတွင် တာတာများ ပြန်လာကြသည်။ အများအားဖြင့် သူတို့သည် နွားအုပ်ကြီးများကို မောင်း၍ ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာ ပြန်လာလေ့ရှိကြသော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ နွားအုပ်ပါမလာ။ သူတို့နှင့် ပြန်ပါလာသည်မှာ တာတာအလောင်းတစ်လောင်း၊ မုတ်ဆိတ်နီ၏ ညီဖြစ်သည်။ အသတ်ခံထားရခြင်းဖြစ်၏။ ပြန်လာကြသူအားလုံး၏ မျက်နှာများသည် ကြည်လင်ရွှင်ပျခြင်းမရှိ။ သူတို့သည် အလောင်းကို မြေမြှုပ်ရန် စုဝေးနေကြသည်။ ဇဟီလင်သည် အသုဘအခမ်းအနားကို ထွက်ကြည့်သည်။

သူတို့သည် အလောင်းကို အဝတ်တစ်ထည်ဖြင့် ပတ်၍ ထုပ်သည်။ အလောင်းကိုခေါင်းထဲထည့်သည်။ ထို့နောက် ဝိုင်း၍ မကာရွာပြင်သို့ ထုတ်သွားကြပြီး သစ်ပင်များအောက် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်ချထားသည်။ ဗလီဆရာနှင့်

အမျိုးသားများသည် သူတို့ဦးထုပ်များကို အဝတ်များနှင့် ပတ်ကာ ဖိနပ်များကို ချွတ်၍ အလောင်းနားတွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကြသည်။ ဗလီဆရာက ရှေ့ဆုံးမှ။ သူ့နောက်တွင် ပေါင်းထုပ်ကြီးများနှင့် အဘိုးအိုသုံးဦး သူတို့နောက်တွင် အခြားတာတာများ။ အားလုံး မျက်လွှာများချကာ ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။ ဤပုံစံအတိုင်း ထိုင်နေကြသည်မှာ အချိန်အတော်ကြီး ကြာသည်။ နောက်ဆုံး တွင် ဗလီဆရာသည် ဦးခေါင်းကို မော့၍ . . .

‘အလ္လာဟ် . . .’

ဟု ရေရွတ်သည်။ အားလုံး မျက်လွှာများပြန်ချကာ ငြိမ်ဆိတ်နေကြ ပြန်၏။ ကိုယ်ခန္ဓာလည်း လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ အသံလည်းမထွက်။

ဗလီဆရာသည် ဦးခေါင်းကိုမော့၍ နောက်တစ်ကြိမ် . . .

‘အလ္လာဟ် . . .’ ဟု ရေရွတ်ပြန်သည်။ ကျန်လူများကလည်း . . .

‘အလ္လာဟ် . . . အလ္လာဟ်’ ဟုလိုက်၍ ရေရွတ်ကြပြီး ငြိမ်ဆိတ်နေ ကြပြန်သည်။

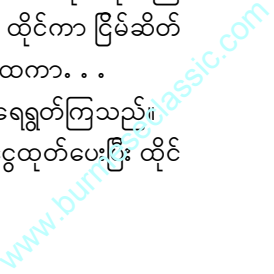
မြက်ခင်းပြင်ထက်မှ အလောင်းသည် လှုပ်ရှားခြင်းမရှိသကဲ့သို့ ထိုင် နေသူ အားလုံးသည်လည်း နည်းနည်းကလေးမျှ ရွေ့လျားခြင်းမရှိ။ တိတ်ဆိတ် လွန်းသဖြင့် တရဲရဲမြည်နေသည့် သစ်ရွက် လေတိုးသံများမှ တစ်ပါး အခြား ဘာသံမှ မကြားရ။ ထို့နောက် ဗလီဆရာထံမှ ‘အလ္လာဟ်’ဟူသော ရေရွတ်သံ တစ်သံ ထပ်မံ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် အားလုံး ထိုင်ရာမှ ထကြသည်။

သူတို့သည် အလောင်းကို ‘မ’ ကာ တွင်းဆီသို့ သယ်ဆောင်သွားကြ သည်။ တွင်းမှာ ရိုးရိုးတွင်းမဟုတ်။ လိုဏ်သဖွယ် အနက်ကြီးတူးထားသော တွင်းဖြစ်၏။ သူတို့သည် အလောင်းကို တွင်းထဲသို့ ထိုင်လျက်အနေအထား ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်းချသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့တွင်ကွေး၍ တင်ပေး ထားသည်။

တစ်ဦးက ကျူပင်များသယ်ယူလာပြီး တွင်းထဲသို့ အပြည့်အသိပ်ချ သည်။ ထို့နောက် အပေါ်မှ မြေကြီးများဖုံး၍ မာသွားအောင် ဝိုင်းပြီး နင်းကြ ဆောင်ကြသည်။ မြေပုံ၏ ထိပ်ဘက်တွင် ကျောက်တိုင်တစ်တိုင် စိုက်ကြ သည်။ ပြီးသွားသည့်အခါ အားလုံး မြေပုံရှေ့၌ တန်းစီ၍ ထိုင်ကာ ငြိမ်ဆိတ် စွာ နေကြပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အားလုံး ထိုင်ရာမှ ထကာ . . .

‘အလ္လာဟ် . . . အလ္လာဟ် . . . အလ္လာဟ်’ ဟု ရေရွတ်ကြသည်။

မုတ်ဆိတ်နီ တာတာသည် အဘိုးအိုများအား ငွေထုတ်ပေးပြီး ထိုင်

ရာမှ ထကာ ကြာပွတ်ဖြင့် သူ့နဖူးကို သုံးကြိမ်တိတိ ရိုက်သည်။ ထို့နောက် သူအိမ်ဘက်သို့ ပြန်သွားသည်။

နောက်နေ့မနက်တွင် ဇဟိလင်သည် အခြားတာတာသုံးယောက်နှင့် အတူ မြင်းမတစ်ကောင်ဆွဲ၍ ထွက်လာသော မုတ်ဆိတ်နီတာတာကို မြင်ရပြန်သည်။ ရွာပြင်တစ်နေရာအရောက်တွင် မုတ်ဆိတ်နီသည် သူ့ကြူးနစ်အင်္ကျီကို ချွတ်၍ ဓားတစ်ချောင်းကိုထုတ်ကာ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ် တင်၍ သွေးသည်။ ကျန်တာတာများက မြင်းမ၏ ဦးခေါင်းကို ကိုင်ပေးထားသည်။

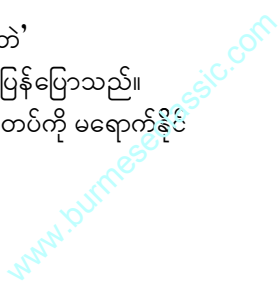
မုတ်ဆိတ်နီသည် လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် မြင်းမ၏ လည်ပင်းကို ဖြတ်သည်။ ထို့နောက် အားလုံးဝိုင်း၍ ဖျက်ကြသည်။ မြင်းသေကောင်သည် တစ်ပိုင်းစီ တစ်ခြမ်းစီ ဖြစ်သွားသည်။ ရွာထဲမှ မိန်းမကြီးများနှင့် မိန်းကလေးများ ထွက်လာကြသည်။ ဝိုင်း၍ ဆေးကြကြောကြ ကူညီကြသည်။ အသားများကို မုတ်ဆိတ်နီ၏ တဲဆီသို့ သယ်ပို့ပေးကြသည်။ တစ်ရွာလုံးမှ လူများသည် အသုဘအခမ်းအနား စားသောက်ပွဲအတွက် စုရုံးရောက်ရှိလာကြသည်။

တာတာများသည် သုံးရက်တိတိ မြင်းသားကို စား၍ ဘူဇ(ဘီယာ) ကို သောက်ကာ သေသွားသူအတွက် ဆုတောင်းကြသည်။ တာတာအားလုံး ခရီးမထွက်ကြ။ လေးရက်မြောက်နေ့ ညစာစားချိန်တွင် တာတာများ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်ကို ဇဟိလင်မြင်ရသည်။ မြင်းများ ထုတ်လာကြပြီး မုတ်ဆိတ်နီအပါအဝင် တာတာဆယ်ယောက်ခန့်သည် ရွာထဲမှ မြင်းများကို စိုင်း၍ ထွက်သွားကြသည်။ သို့သော်လည်း အက်ဘဒ္ဒါပသွားသည်ကို မတွေ့ရ။ လဆန်းရက်ဖြစ်၍ ညသည် မှောင်မည်းလျက်ပင် ရှိလေသည်။

‘ဒီညဟာ ထွက်ပြေးဖို့ကောင်းတဲ့အချိန်ပဲ’ ဟု ဇဟိလင်က တွေးသည်။ သူသည် သူ့အစီအစဉ်ကို ကော့စတီလင်အား ဖွင့်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း ကော့စတီလင်၏ စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့မှုကြောင့် သူ များစွာစိတ်ပျက်သွားမိ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွတ်မလဲဗျာ’ ဟု ကော့စတီလင်က ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ လမ်းတောင် သိတာမှ မဟုတ်ဘဲ’
‘ကျွန်တော် လမ်းသိတယ်ဗျာ’ ဟု ဇဟိလင်ကပြန်ပြောသည်။
‘ခင်ဗျား လမ်းသိလည်း တစ်ညတည်းနဲ့တော့ ခံတပ်ကို မရောက်နိုင်ပါဘူး’

‘တကယ်လို့ မရောက်တော့လဲ ကျွန်တော်တို့ သစ်တောထဲဝင်အိပ်မယ်။ ဟောဒီမှာတွေ့လား၊ လမ်းမှာစားဖို့ ကျွန်တော်ရထားတဲ့ ဒိန်ခဲတွေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာထိုင်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေလို့ ဘာမှထူးလာမှာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ သူတို့တောင်းတဲ့ငွေ ရောက်လာရင်တော့ ခင်ဗျားအဆင်ပြေမှာပေါ့။ တကယ်လို့ ဟိုမှာ ငွေစုလို့ မရဘူးဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အခုဆို တာတာတွေဒေါပွနေပြီ၊ ရုရှား တွေက သူတို့ လူတစ်ယောက်ကို သတ်လို့တဲ့၊ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို သတ်ဖို့တောင် ပြောနေကြပြီ’

ကော့စတီလင်သည် ဇဟီလင်၏ စကားကို စဉ်းစားနေသည်။

‘ကောင်းပြီလေ... ဒီလိုဆိုလဲ ထွက်ပြေးကြတာပေါ့’ ဟု ကော့စတီလင်က ပြောသည်။

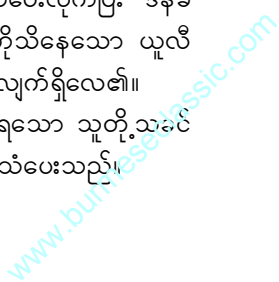
(၅)

ဇဟီလင်သည် သူတူးထားသည့် တွင်းပေါက်ထဲသို့ လေးဘက်တွား၍ ဝင်ကာ ကော့စတီလင် ထွက်သာအောင် ထပ်၍ချဲ့သည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားချိန်အထိ ထိုင်၍စောင့်ကြသည်။

တစ်ရွာလုံး ငြိမ်တိတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဇဟီလင်သည် နံရံအောက်ဘက်ရှိ တွင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ တွားထွက်သည်။ သူ့နောက်မှ ကော့စတီလင်အား ‘လာတော့’ ဟု တီးတိုးလေသံဖြင့် လှမ်းခေါ်သည်။ အပေါက်မှ လေးဘက်ထောက်၍ ထွက်လာသော ကော့စတီလင်သည် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို နင်းမိသဖြင့် အသံတစ်ချက်မြည်သွားသည်။

သူတို့သခင်ထံတွင် အလွန်အနံ့ခံကောင်းပြီး နားပါးသော ယူလီယာ ရှင်းဟုခေါ်သည့် ခွေးတစ်ကောင်ရှိသည်။ ဇဟီလင်သည် ထိုခွေးအား အစာကျွေးပြီး ခင်အောင်ကြိုတင်၍ လုပ်ထားခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ယူလီယာ ရှင်းသည် အသံကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တစ်ချက်မျှ ထိုးဟောင်ကာ ခုန်ပေါက်ပြီး ပြေးလာသည်။ သူ့အသံကြောင့် အခြားခွေးများကပါ လိုက်ဟောင်ကြသည်။ ဇဟီလင်က လေတစ်ချက်ချွန်၍ အသံပေးလိုက်ပြီး ဒိန်ခဲတစ်လုံးကို ယူလီယာရှင်းထံပစ်ပေးသည်။ ဇဟီလင်ကိုသိနေသော ယူလီယာရှင်းသည် အဟောင်ရပ်သွားပြီး အမြီးတစ်နှံ့နှံ့လုပ်လျက်ရှိလေ၏။

သို့သော်လည်း ခွေးဟောင်သံကို ကြားလိုက်ရသော သူတို့သခင်သည် တဲထဲမှနေ၍ သူ့ခွေး ယူလီယာရှင်းအား လှမ်းအသံပေးသည်။

ဇဟိလင်သည် ခွေး၏ နားရွက်ဖျားနောက်ဘက်ကို အသာအယာ ပွတ်၍ ချောသည်။ ခွေးသည် ငြိမ်တိတ်သွားပြီး ဇဟိလင်၏ ခြေထောက်များ ကို ခေါင်းနှင့် ခွေကာ အမြီးတန့်န့်လုပ်နေသည်။

သူတို့သည် တစ်နေရာတွင် ဝပ်ကာ အသာကလေး ငြိမ်ကုပ်နေကြ သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ တင်းကုပ်တစ်ခု အတွင်းမှ သိုးတစ်ကောင်၏ ချောင်းဆိုးသံမှတစ်ပါး အခြားဘာသံမှမကြားရ။ မှောင်မိုက်နေသော်လည်းကောင်းကင်ထက်ရှိ ကြယ်များကတော့ အရောင်တ လက်လက်။ တောင်ကုန်းနောက်ဘက်သို့ လျောဆင်းနေသော လရောင်သည် ဝင်တော့မည်ဖြစ်၍ နီရောင်သန်းနေသည်။ တောင်ကြားများထဲတွင်မူ မြူများ သည် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေကြသည်။

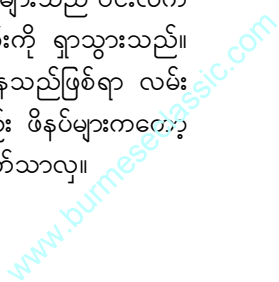
ဇဟိလင်သည် ဝပ်နေရာမှဖျပ်ခနဲထကာ သူ့အဖော်ဘက်လှည့်၍ ‘ကဲ... သူငယ်ချင်း၊ လာ... လစ်ကြစို့’ ဟုပြောသည်။

သူတို့သည် ပုန်းနေသည့်နေရာမှ ထွက်လာကြသည်။ သို့သော် လည်း ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်းမျှအရောက်တွင် ဗလီမျှော်စင်ဆီမှ ‘အလ္လာဟ်... ဘစ္စမီလာ အီလရာမန်’ ဟူသောအော်သံထွက်ပေါ်လာသည်။ ဤအသံသည် ရွာထဲမှ လူများအား ဗလီသို့သွားကြရန် နှိုးဆော်နေခြင်းပေတည်း။ သူတို့ သည် နံရံတစ်ခုနောက်တွင် ကပ်ထိုင်ကာ လူတွေ့ဖြတ်သန်းသွားပြီးသည်အထိ စောင့်နေကြပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြန် လေ၏။

‘ကဲ... သွားကြစို့၊ ဘုရားသခင်သည် တပည့်တော်တို့နှင့်အတူ တကွ ရှိတော်မူပါ’

သူတို့သည် နောက်တစ်ကြိမ် ထွက်ကြပြန်သည်။ သူတို့သည် ခြံတစ်ခုအတွင်းမှဖြတ်ကာ တောင်ကုန်းအောက်ဘက်မြစ်ဆီသို့ဆင်းသည်။ မြစ်ကိုဖြတ်ကာ တောင်ကြားအတိုင်း ခရီးဆက်သည်။

မြူများသည် မြေပြင်နှင့် အနီးကပ်ဆုံး နေရာများ၌ ထူထပ်သိပ်သည်း စွာ ကျနေကြသည်။ အထက်ကောင်းကင်ယံတွင် ကြယ်များသည် ဝင်းလက် နေကြဆဲ။ ဇဟိလင်သည် ကြယ်များကို ကြည့်၍ လမ်းကို ရှာသွားသည်။ မြူများကြားမှ ဖြတ်နေရသဖြင့် အအေးဓာတ်ကို ရရှိနေသည်ဖြစ်ရာ လမ်း လျှောက်ရသည်မှာ သက်သာလှချေသည်။ သို့သော်လည်း ဖိနပ်များကတော့ ပေါက်ပြဲနေသဖြင့် သွားလာလှုပ်ရှားကြရသည်မှာ မသက်သာလှ။

ဇဟိလင်သည် သူ့ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးကို ချွတ်၍ လွင့်ပစ်လိုက်ပြီး ဖိနပ် မပါဘဲ လျှောက်သည်။ ကျောက်တုံးတစ်တုံးမှ တစ်တုံးသို့ ခုန်၍ ကူးသွား သည်။ ကော့စတီလင်သည် သူ့နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

‘ဖြည်းဖြည်းသွားပါဗျာ’ ဟု ကော့စတီလင်က ပြောသည်။

‘ဖိနပ်တွေကြောင့် ခြေထောက်တွေပေါက်ကုန်ပြီ’

‘ချွတ်ပစ်လိုက်ပါလားဗျာ’ ဟု ဇဟိလင် က ပြန်ပြောသည်။

‘ဖိနပ်မပါဘဲ လျှောက်ရတာ ပိုသက်သာတယ်’

ကော့စတီလင်သည် ဖိနပ်မပါဘဲ လျှောက်သည်။ သို့သော်လည်း ယခင်ကထက် ပိုဆိုးလာသည်။ ကျောက်တုံးများက စူးသဖြင့် သူ့ခြေထောက် များ ကွဲပြဲကုန်သည်ဖြစ်ရာ ယခင်ကထက်တိုး၍ နောက်တွင်ကျန်ခဲ့သည်။

‘ခြေထောက်တွေကွဲပြဲကုန်တာက ဆေးထည့်ရင် ပြန်ပျောက်သွားမှာ၊ တာတာတွေ ကျွန်တော်တို့ကို မိသွားလို့ကတော့ ပိုဆိုးမယ်၊ အသတ်ခံရမှာ’ ဟု ဇဟိလင်ကပြောသည်။

ကော့စတီလင်သည် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ တညည်းညည်းတညူညူ လုပ်ကာ ဆက်လျှောက်လာသည်။

သူတို့ခရီးသည် တောင်ကြားထဲတွင် အချိန်များစွာ ကုန်လျက် ရှိ၏။ ထို့နောက် သူတို့၏ ညာဘက်တစ်နေရာမှ ခွေးဟောင်သံများကြားရသည်။ ဇဟိလင်သည် ဖျတ်ခနဲရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တောင်ကုန်းပေါ် တွားတက်သည်။

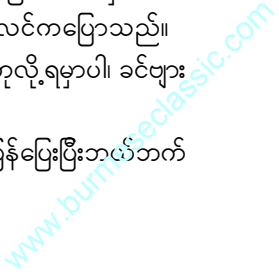
‘ဟာ... ခွကျတာပဲ’ ဟု သူ့နှုတ်မှ ရေရွတ်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ လမ်းမှားနေပြီ၊ ညာဘက်ကို လျှောက်လာတာ သိပ်များသွားပြီ၊ ဒီနေရာမှာ ရွာတစ်ရွာရှိတာကို ကျွန်တော်တောင်ကုန်းပေါ် တက်ကြည့်တုန်းက မြင်ထားခဲ့တာ။ ကျွန်တော်တို့ နောက်ရင်း ပြန်လှည့်ပြီး ဟိုဘယ်ဘက်က တောင်ကုန်းပေါ်တက်မှ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီဘက်မှာ တောအုပ် တစ်ခုရှိရမယ်’

‘ခဏ နားပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော် သိပ်မောနေပြီ၊ ခြေထောက်နှစ်ဘက် စလုံးလဲ စုတ်ပြီပြီး သွေးတွေထွက်နေပြီ’ ဟု ကော့စတီလင်ကပြောသည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊ ခြေထောက်က ကုလို့ရမှာပါ၊ ခင်ဗျား ဟောဒီလို ခုန်ခုန်ပြီးသွားရင် ပိုကောင်းမယ်’

ဇဟိလင်သည် ပြောပြောဆိုဆို လာလမ်းဘက်ပြန်ပြေးပြီးဘယ်ဘက်

တောင်ကုန်းပေါ်မှ တောအုပ်ဆီသို့ ဆက်လျှောက်သည်။ ကော့စတီလင်ကတော့ နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဇဟီလင်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်တစ်ချက် ညည်းညူလိုက်ပြီး ရှေ့မှ မရပ်မနား ဆက်လျှောက်သည်။ သူတို့တောင်ကုန်းပေါ်ရောက်သည့်အခါ ဇဟီလင်ပြောခဲ့သည့် တောအုပ်ကိုတွေ့ရသည်။ တောအုပ်တွင်းဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဆူးချုံများကြားမှ တိုးဝှေ့သွားရသဖြင့် အင်္ကျီများစုတ်ပြဲကုန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် လူသွားလမ်းတစ်လမ်းတွေ့သဖြင့် ထိုလမ်းအတိုင်း လိုက်ကြသည်။

‘ရပ်ဦး’

လမ်းပေါ်မှ ခွာသံများလိုလို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရပ်၍နားစွင့်နေကြသည်။ မြင်းခွာသံများနှင့်တူ၏။ သို့သော်လည်း အသံများ ရပ်သွားသည်။ သူတို့ ဆက်လျှောက်ကြပြန်သည်။ ခြေနင်းသံများ ထပ်မံ၍ ကြားရပြန်၏။ သူတို့ရပ်လျှင် ခြေသံရပ်သွားသည်။ ဇဟီလင်သည် အသာလေးဘက်ထောက်ကာ သိပ်မမှောင်သည့် လမ်းပေါ်မှ ရပ်နေသော အရာကို လှမ်းကြည့်သည်။ မြင်းနှင့် တူသယောင်ယောင်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သိပ်ပြီးတူလှသည်တော့မဟုတ်။ သူ့အပေါ်တွင် တစ်ခုခုရှိနေ၏။ လူနှင့်တော့မတူ။ နှာမူတ်သံကို ကြားနေရ၏။

‘ဘာများပါလိမ့်’

ဇဟီလင်က လေချွန်သံတစ်ချက် ပေးလိုက်သည့်အခါ ထိုအရာသည် လမ်းမပေါ်မှ တစ်ရှိန်ထိုးပြေးထွက်သွားပြီး ချုံပုတ်ကြီးများကြားသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တောအုပ်အတွင်းမှ တိုးသံ ဝှေ့သံများ၊ သစ်ကိုင်းကျိုးသံများ သောသောညံသွားသည်။ အလွန်ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိသော ကော့စတီလင်သည် မြေပေါ်သို့ ဒူးထောက်လျက် လဲကျသွားသည်။ သို့သော်လည်း ဇဟီလင်ကရယ်၍ . . .

‘သမင်ဖိုကြီးတစ်ကောင်ပါ ကိုယ့်လူရု သူ့ချိုတွေနဲ့ သစ်ကိုင်းတွေကို တိုက်ချသွားတဲ့ အသံတွေ ခင်ဗျားမကြားလိုက်ဘူးလား၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူ့ကိုလန့်၊ သူကလည်း ကျွန်တော်တို့ကိုလန့် ဖြစ်နေကြတာ’ ဟု ပြောသည်။

သူတို့သည် ဆက်လျှောက်ကြသည်။ နံနက်လင်းတော့မည်။ သူတို့သွားနေသောလမ်း မှန်သည် မှားသည်ကိုမူ ဝေခွဲ၍မရ။ ဇဟီလင်ကတော့ ဤလမ်းသည် သူ့အား တာတာတွေ ခေါ်လာခဲ့သည့်လမ်းဟု ထင်နေသည်။ သို့ဆိုလျှင် ရုရှားခံတပ်နှင့် ခုနှစ်မိုင်ခန့် ဝေးလိမ့်ဦးမည်ဟု ယူဆရ၏။ သို့သော်

လည်း မသေမချာ ဖြစ်နေသည်က ခက်၏။ ညဆိုလျှင် မည်သူ့မဆို လမ်းမှား နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ အတန်ကြာသည့်အခါ ကွင်းပြင်တစ်ခုထဲသို့ ရောက်ကြ သည်။ ကော့စတီလင်သည် တစ်နေရာတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး . . .

‘ခင်ဗျားကြိုက်သလိုသာလုပ်တော့ဗျာ။ ကျွန်တော် ဆက်မသွားနိုင် တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေကို မသယ်နိုင်တော့ဘူး’ ဟုပြောသည်။
ဇဟီလင်က ချော့မော့ဖျောင်းဖျပြီးခေါ်သည်။

‘မလိုက်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ခံတပ်ကို ရောက်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဆက်မသွားနိုင်တော့ဘူး’
ဇဟီလင်က ဒေါပွလာသည်။

‘ဒါဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားသဘောပဲ။ နေရစ်ခဲ့တော့ ၊ ကျွန်တော် တစ် ယောက်တည်းပဲ ဆက်သွားတော့မယ်’ ဟု စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောသည်။

ကော့စတီလင် ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထကာ နောက်မှ လိုက်ပြန်သည်။ သူတို့ ဤပုံစံဖြင့် နောက်ထပ် ခရီးသုံးမိုင်ခန့် ပေါက်ခဲ့ကြသည်။ တောအုပ် တွင်းရုံ မြူများသည် ပို၍ ထူထပ် သိပ်သည်းလာသည်။ သူတို့ရှေ့ တစ်ကိုက် ခန့်အကွာကို ဝီပီပြင်ပြင်မမြင်ရ။ ကြယ်ရောင်များသည်လည်း မွှေးမှိန်စပြု လာပြီ။

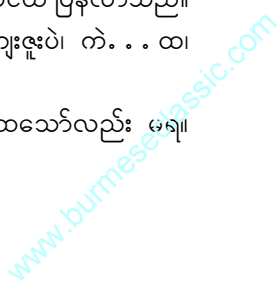
ရုတ်တရက် သူတို့ရှေ့မှ မြင်းခွာသံများပေါ်လာသည်။ မြင်းခွာများ နှင့် ကျောက်တုံးများ ထိခိုက်နေသည့်အသံများ ဖြစ်သည်။ ဇဟီလင်သည် အလျား မှောက်ကာ မြေပြင်တွင် နားနှင့် ကပ်၍ နားထောင်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို မြင်းတစ်ကောင်လာနေတယ်’

သူတို့သည် လမ်းပေါ်မှ ပြေးဆင်းကာ ချုံပုတ်များကြားသို့တိုးဝင်ပြီး စောင့်ကြည့်ကြသည်။ ဇဟီလင်သည် လမ်းပေါ်သို့ တွား၍တက်ကာ ချောင်း ကြည့် သည်။ နွားမတစ်ကောင်ကို မောင်းလာနေသည့် မြင်းတစ်ကောင်ပေါ် မှ တာတာတစ်ယောက်။ တာတာသည် သီချင်းတညည်းညည်းဖြင့် သူတို့ ရှေ့မှ ကျော်ဖြတ်သွားသည်။ ဇဟီလင်သည် ကော့စတီလင်ထံ ပြန်လာသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ကို မမြင်ဘူး။ ဘုရားသခင်ကျေးဇူးပဲ။ ကဲ . . . ထ၊ ဆက်သွားကြမယ်’

ကော့စတီလင်သည် ဝပ်နေရာမှ ကြိုးစား၍ထသော်လည်း မရ။ ပြန်၍ လဲကျသွားသည်။

‘ကျွန်တော် မသွားနိုင်တော့ဘူး၊ အားမရှိတော့ဘူး’

တုတ်ခိုင်ကြီးမားလွန်းလှသည့် ကော့စတီလင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများဖြင့် စိုရွံ့နေသည်။ မြူများကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ကာ ခိုက်ခိုက် တုန်နေသည်။ ခြေထောက်များမှလည်း သွေးများ ယိုကျလျက်ရှိ၏။ သူ့ခန္ဓာ ကိုယ်သည် ပင်ပန်းနွမ်းရိကာ ခွေပျော့နေ၏။

ဇဟီလင်သည် ကော့စတီလင်အားတွဲ၍ ထူသည်။

‘အား... နာလိုက်တာ’ ဟု ကော့စတီလင်က အော်သည်။ ဇဟီလင်သည် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားသည်။

‘ခင်ဗျားဘာပြုလို့အော်ရတာလဲဗျာ၊ ဟို တာတာက သိပ်ဝေးဝေးကို ရောက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားအော်သံကိုသူ ကြားသွားရင် ဂျောက်ပဲ’

ဇဟီလင်သည် ကြံရာမရဖြစ်ကာ စဉ်းစား ကြံဆလျက်ရှိသည်။

‘ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ၊ ဒီလူကတော့သွားပြီ။ လိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို ပစ်ထားခဲ့လို့ တော်ပါ့မလား’

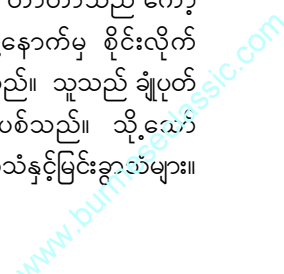
‘ကဲဗျာ၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကျောပေါ်တက်၊ ခင်ဗျား ကို ကုန်းပိုးပြီး ခေါ်သွားမယ်’

သူသည် ကော့စတီလင်အား ကျောပိုးကာ လမ်းပေါ်ပြန်တက်ပြီးခရီး ဆက်သည်။

‘ခင်ဗျား ဖက်ထားတာက ကျွန်တော့်လည်ပင်းကိုညစ်ထားသလိုဖြစ် နေပြီ၊ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ပြောင်းကိုင်ပါလားဗျာ’

ဇဟီလင်သည် ကော့စတီလင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အဆမတန် လေးလံ သည်ကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် သတိထားမိလာသည်။ ခြေနှစ်ဘက်မှ သွေးများ ထွက်နေသည်ကိုလည်း သတိထားမိလာသည်။ သူသည် အလွန်အမင်း ပင်ပန်း နွမ်းဟိုက်နေပြီဖြစ်၏။ သူသည် ကျောပေါ်မှ ခကြာခဏ လျှောကျ သွား နေသော ကော့စတီလင်အား သွားရင်းလာရင်းမ ၍ မ ၍ တင်ပေးသွား နေရသဖြင့် ပိုပင်ပန်းလျက်ရှိ၏။

သို့သော်လည်း စောစောကဖြတ်သွားခဲ့သော တာတာသည် ကော့ စတီလင်၏ အသံကို ကြားသွားဟန်တူသည်။ သူတို့နောက်မှ စိုင်းလိုက် လာသော မြင်းခွာသံနှင့် အော်သံများကို ဇဟီလင်ကြားသည်။ သူသည် ချုံပုတ် များဆီသို့ ပြေးသည်။ တာတာက သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်သည်။ သို့သော် လည်း ကျည်ဆန်သည် သူတို့ကိုမထိ။ တာတာ၏ အော်သံနှင့်မြင်းခွာသံများ။

‘ကျွန်တော်တို့ရုံးပြီ သူငယ်ချင်း’ ဟု ဇဟိလင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒီခွေးကောင်က သူ့အဖော်တွေ သွားစုပြီးလိုက်လာမှာသေချာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ခရီးနှစ်မိုင်လောက်ပေါက်အောင်သွားမှဖြစ်မှာ၊ မသွားနိုင်လို့ကတော့ သွားပြီ’

ထို့နောက် သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ တွေးသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ ငါ ဒီမနိုင်ဝန်ကြီးကို ထမ်းလာမိတာပါလိမ့်။ အမှန်ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ ပြေးဖို့ကောင်းတာ’

‘ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ဆက်သွားပါတော့ဗျာ’ ဟု ကော့စတီလင်ကပြောသည်။

‘ကျွန်တော့်ကြောင့် ခင်ဗျားဘာပြုလို့ ဒုက္ခအရောက်ခံတော့မှာလဲ’

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ၊ အခုအချိန်ကျမှတော့ တစ်ယောက်တည်း မသွားတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို ပစ်ထားခဲ့လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ’

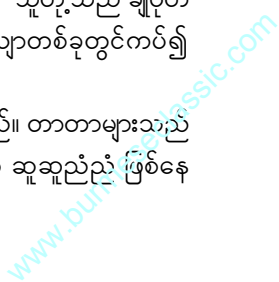
ဇဟိလင်သည် ကော့စတီလင်အား ကျောပိုးကာ ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် ခရီးဆက်သည်။ ဤပုံစံဖြင့် သူတို့သည် နောက်ထပ် ခရီးမိုင်ဝက်ကျော်ကျော် ခန့်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် ယခုအချိန်အထိ တောထဲမှ မထွက်နိုင်သေး။ တောအုပ်၏အဆုံးကိုလည်း မမြင်ရသေး။ မြူများကတော့ ပြယ်လွင့်စပြုနေပြီ။ ကောင်းကင်တွင်လည်း တိမ်များ စုစပြုနေပြီ။ ကြယ်များကို လုံးဝ မမြင်ရတော့။ သူတို့သည် လမ်းဘေးတစ်နေရာရှိကျောက်တုံးများ ပိုင်းရံနေသည့် စမ်းချောင်းတစ်ခုဆီသို့ ရောက်ကြသည်။ ဇဟိလင်သည် ကျောပေါ်မှ ကော့စတီလင်ကို အောက်သို့ချကာ ခဏမျှ ရပ်နားသည်။

‘ခဏနားပြီး ရေလေးဘာလေး သောက်ဦးမှ’ ဟုပြောသည်။

‘ဒီနီခဲလဲ နည်းနည်းစီ မျှစားကြရအောင်၊ အခုလောက်ဆိုရင် ခံတပ်က သိပ်ပြီး ဝေးမယ် မထင်တော့ပါဘူး’

သူသည် ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ အလျားမှောက်လိုက်ပြီး ရေသောက်သည်။ သူ့နောက်ဘက်မှ မြင်းခွာသံများ ကြားရပြန်သည်။ သူတို့သည် ချုံပုတ်များ ကြားသို့ တိုးဝင်ကာ မတ်စောက်စောက်ဆင်ခြေလျှောတစ်ခုတွင်ကပ်၍ ဝပ်နေကြသည်။

တာတာများ၏ စကားပြောသံကို ကြားကြရသည်။ တာတာများသည် လမ်းပေါ်မှ ဇဟိလင်တို့ ဆင်းလာသည့်နေရာ၌ ရပ်ကာ ဆူဆူညံညံ ဖြစ်နေ

ကြသည်။ ခွေးတစ်ကောင်အား အနံ့ခံခိုင်းနေဟန် တူ၏။ ထို့နောက် သစ်
ကိုင်းကျိုးသံများ၊ ချုံများကြားမှ ဘွားခနဲပေါ်လာသည့်ခွေးတစ်ကောင်၊ ခွေးသည်
တန့်ခနဲရပ်၍ တစ်အားထိုးဟောင်သည်။

ထို့နောက် မျက်နှာစိမ်းတာတာများသည် ဆင်ခြေလျောအတိုင်း
ဆင်းလာသည်။ ဇဟီလင်နှင့် ကော့စတီလင်အား ဖမ်း၍ ကြီးများဖြင့် တုပ်ကာ
မြင်းများပေါ်သို့တင်ပြီး ထွက်ခွာကြသည်။

နှစ်မိုင်ခန့်သွားမိသောအခါ သူတို့သခင် အက်ဘဒူနှင့် ဆုံမိသည်။
အက်ဘဒူနှင့်အတူ အဖော်နှစ်ယောက်ပါလာသည်။ မျက်နှာစိမ်း တာတာများ
နှင့် စကားပြောအပြီးတွင် အက်ဘဒူသည် ဇဟီလင်နှင့် ကော့စတီလင်တို့အား
သူ့မြင်းနှစ်ကောင်ပေါ်တင်၍ ရွာသို့ပြန်ခေါ်လာသည်။ အခုတစ်ကြိမ်တွင်
အက်ဘဒူသည် ရယ်လည်းမရယ်၊ ပြီးလည်းမပြီး၊ စကားလည်း တစ်ခွန်းမျှ
မပြော။

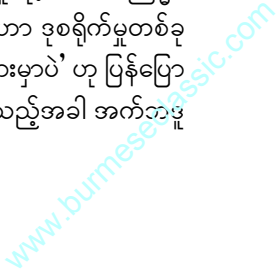
မိုးစင်စင်လင်းသည့်အချိန်တွင် သူတို့ရွာသို့ ပြန်ရောက်လာကြ
သည်။ ရွာလယ်လမ်းပေါ် ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကလေးများသည်
အုပ်လိုက်သင်းလိုက် ရောက်လာကြသည်။ ခဲများဖြင့် ပေါက်သည်။ အော်ဟစ်
ဆဲဆိုကြသည်။ ကြာပွတ်များနှင့် လှမ်းရိုက်ကြသည်။

တာတာများသည် စုပြုံကာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ငြင်းခုံ ပြောဆို
နေကြသည်။ လူအုပ်ထဲတွင် တောင်ခြေရင်းတဲမှ အဘိုးအိုလည်း ပါသည်။
သူနှင့် ကော့စတီလင်တို့အား ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ကို တိုင်ပင်နေကြခြင်းဖြစ်၏။
တချို့က သူတို့နှစ်ယောက် ကို အလှမ်းအလွန်ဝေးသော တောင်တန်းများဆီ
သို့ ပို့ထားသင့်သည်ဟု ပြောကြသည်။ အဘိုးအိုကတော့ . . .

‘သူတို့ကို သတ်ပစ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ’ ဟုဆိုသည်။
အက်ဘဒူသည် အဘိုးအိုနှင့် အငြင်းအခုံ ဖြစ်သည်။

‘ကျုပ် သူတို့ကို ငွေပေးဝယ်ထားတာ၊ သူတို့အတွက် တောင်းထားတဲ့
ငွေကို မရလို့မဖြစ်ဘူး’

‘ဒီကောင်က မင့်ကို ဘာမှပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ဆီက ကံကြမ္မာ
ဆိုးပဲ မင်းရမယ်၊ ရုရှားတွေကို အစားအစာ ကျွေးနေတာဟာ ဒုစရိုက်မှုတစ်ခု
ပြုနေတာ၊ သူတို့ကို သတ်သာပစ်လိုက်၊ ဒါဆိုရင် အေးသွားမှာပဲ’ ဟု ပြန်ပြော
သည်။ လူအုပ်သည် ကွဲသွားသည်။ လူတစ်ဦးမှ မရှိတော့သည့်အခါ အက်ဘဒူ
သည် ဇဟီလင်ထံ ရောက်လာသည်။

‘တကယ်လို့ ငါတောင်းထားတဲ့ငွေ ဆယ့်ငါးရက်အတွင်းရောက် မလာရင် မင်းတို့ကို ငါ ကြာပွတ်စာကျွေးမယ်၊ မင်းတို့နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ထွက်ပြေးရင် ခွေးတစ်ကောင် သတ်သလိုသတ်ပစ်မယ်၊ စာတစ်စောင်စီထပ်ရေး ပေး။ ကောင်းကောင်း ရေးနော်’ ဟု ပြောသည်။

စာရွက်များ ယူလာပေးသဖြင့် စာထပ်ရေးကြရသည်။ သူတို့ ခြေ ထောက်များတွင် သံခြေချင်းများ ပြန်ခတ်ပြီး ဗလီနောက်ရှိ ဆယ့်နှစ်ပေခန့် နက်သော တွင်းတစ်တွင်းထဲသို့ ချထားခြင်းခံခဲ့ကြရလေ၏။

(၆)

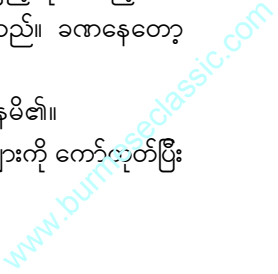
ယခုအခါတွင်မူ ဘဝသည် သူတို့အတွက် များစွာခက်ခဲပင်ပန်းလာသည်။ သံခြေချင်းများကို လုံးဝဖြုတ်မပေးတော့။ လေကောင်းလေသန့် ရှူခွင့်ကိုပင် မပေးတော့။ မုန့်များကို အပေါ်မှ ပစ်ချပေးပြီး ခွေးကျွေးသလို ကျွေးသည်။ ရေကိုလည်း ပုံးတစ်ပုံးတွင် ကြိုးတပ်၍ချပေးသည်။

တွင်းထဲတွင် အမြဲတစေ စိုစွတ်လျက်ရှိသဖြင့် အနံ့အသက်များ သည် ကြောက်စဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဆိုးရွားလျက်ရှိ၏။ ကော့စတီလင် သည် ဖျားလျက်ရှိလေပြီ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရောင်ရမ်းကိုက်ခဲနာကျင်လျက်ရှိ သည်။ ဇဟီလင်မှာ အချိန်ရှိသမျှ စိတ်ညှိုးငယ်ကာ မှိုင်တွေငေးမောလျက်ရှိ ၏။ ယခုတစ်ကြိမ်လုပ်ထားပုံသည် ဆိုးရွားလွန်းလှချေသည်။ ထွက်ပြေးလွတ် မြောက်စရာ နည်းလမ်းဟူ၍ ရှာမရနိုင်လောက်အောင်ပင် တင်းကျပ်လျက်ရှိ လေပြီ။ ဇဟီလင်သည် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုဖောက်ရန် အားထုတ်ပြန်သည်။ သို့သော်လည်း တူးထားသည့်မြေကို ထားစရာ နေရာမရှိ။ သူ့သခင်က သတိထားမိသွားသဖြင့် သူ့အား သတ်ပစ်မည်ဟု ကြိမ်းသည်။

တစ်ရက်တွင် သူသည် တွင်းထဲ၌ ထိုင်၍ လွတ်မြောက်ရေးကို တွေးကာ စိတ်ဓာတ် အလွန်အမင်းကျလျက်ရှိ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ရုတ်တရက် အပေါ်မှ ကိတ်မုန့်တစ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ကျလာသည်။ ထို့နောက် နောက် တစ်လုံး၊ ပြီးတော့ ချယ်ရီသီးများ။ သူ့အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဒိုင်နာကို မြင်သည်။ ဒိုင်နာသည် သူ့ကို ကြည့်ပြီးရယ်နေသည်။ ခဏနေတော့ ထွက်ပြေးသွားသည်။ ဇဟီလင်သည် . . .

‘ငါ့ကို ဒိုင်နာ ကူညီမလားမသိဘူး’ ဟု တွေးနေမိ၏။

သူသည် တွင်းတစ်နေရာကို တူးကာ အထဲမှရွံ့များကို ကော်ယူတ်ပြီး

အရုပ်မျိုးစုံလုပ်သည်။ လူရုပ်များ၊ မြင်းရုပ်များနှင့် ခွေးရုပ်များဖြစ်သည်။
'ဒီတစ်ခေါက် ဒိုင်နာလာရင် ဒီအရုပ်တွေကို ပစ်တင်ပေးမယ်'

ဟုလည်း စိတ်ကူးသည်။

သို့သော်လည်း နောက်တစ်ရက်တွင် ဒိုင်နာ ပေါ်မလာ။ ဇဟီလင်သည် မြင်းခွာသံများကို ကြားသည်။ တာတာတချို့က မြင်းစီး၍ အများစုက ခြေကျင်လျှောက်ကာ ဗလီအနီးတွင် စုရုံးနေကြသည်။ သူတို့အားလုံး ငြင်းကြခုန်ကြ အော်ကြ ဟစ်ကြ။ ရုရှားတွေဟူသော စကားလုံးကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထပ်တလဲလဲပြောကြသည်။ တောင်ခြေမှ အဘိုးအိုအသံကိုလည်း ကြားရသည်။

ဇဟီလင်သည် ပြောနေကြသည့် စကားအကုန်လုံးကို ပြတ်ပြတ်သားသား မကြားရသော်လည်း ခြံ၍ စဉ်းစားလိုက်သည့် အခါ ရုရှားတပ်များ ဤအနီး တစ်ဝိုက်၌ ရောက်နေသဖြင့် ရွာထဲဝင်လာမည်ကို ကြောက်ရွံ့နေကြဟန်တူသည်ဟု ခန့်မှန်းသည်။ သူတို့ရွာထဲ၌ရှိနေသည့် ရုရှားအကျဉ်းသားများအား ဘယ်လိုလုပ်ရလျှင် ကောင်းမည်ကို စဉ်းစားဆွေးနွေးကြဟန်လည်း ရှိသည်ဟု တွေးမိသည်။ အတန်ကြာသည့်အခါ တာတာများ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ မကြာခင် တွင်းအပေါ်မှ အသံတစ်သံကြားရသဖြင့် မော့ကြည့်၏။ တွင်းနှုတ်ခမ်းမှနေ၍ ငုံ့ကြည့်နေသော ဒိုင်နာ...။ ဖွတ်မြီးထိုးထားသည့်ဆံပင်သည် တွင်းနှုတ်ခမ်းတွင် တွဲလောင်းကျလျက်။ သူသည် အင်္ကျီကြားတွင် ဝှက်လာသည့် ဒိန်ခဲများကို ထုတ်၍ ဇဟီလင်ထံ ပစ်ချပေးသည်။ ဇဟီလင်သည် ဒိန်ခဲများကို ကောက်ထားလိုက်ပြီး စကားလှမ်းပြောသည်။

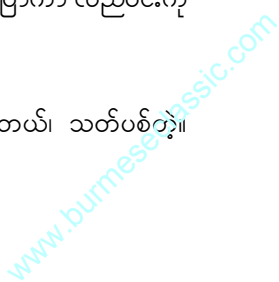
'မင်း မနေ့က ဘာပြုလို့ မလာတာလဲ၊ ငါအရုပ်တွေ လုပ်ထားတယ်၊ ရော့ အပေါ်ကနေ ဆီးဖမ်း'

ပြောပြောဆိုဆို ဇဟီလင်သည် အရုပ်များကို တစ်ရုပ်ပြီး တစ်ရုပ်ပစ်တင်ပေးသည်။ ဒိုင်နာသည် ခေါင်းကိုခါပြသည်။ အရုပ်များကိုလည်းမကြည့်။

'ကျွန်မအရုပ်မလိုချင်တော့ဘူး' ဟုပြောကာ ငြိမ်နေသည် ထို့နောက် 'အီဗန်... သူတို့ ရှင့်ကို သတ်တော့မယ်' ဟုပြောကာ လည်ပင်းကို လက်ညှိုးနှင့် လှီးပြသည်။

'ဘယ်သူတွေက သတ်မှာလဲ'

'အဖေကသတ်မှာ၊ ဟို... အဘိုးကြီးကပြောတယ်၊ သတ်ပစ်တဲ့ ကျွန်မစိတ်မကောင်းဘူး'

‘မင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရင် ငါ့အတွက် ဝါးလုံးကြီးတစ်လုံးယူလာ ပေးပါလား’

‘ဟင့်အင်း ယူမပေးရဲဘူး’ ဟုပြောကာ ဒိုင်နာက ခေါင်းယမ်းသည်။
ဇဟိလင်သည် လက်နှစ်ဘက်ကိုယှက်ကာ ဒိုင်နာအား တောင်းပန် တိုးလျှိုးသည်။

‘ဒိုင်နာရယ်၊ ငါ့ကို ကူညီပါကွယ်။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်’

‘ယူမပေးရဲဘူး’ ဟု ဒိုင်နာက ပြန်ပြောသည်။

‘ယူလာရင် သူတို့ကမြင်သွားမှာ၊ သူတို့ ဘယ်မှ မထွက်ကြဘူး’
သူသည် ဖျတ်ခနဲပြေးထွက်သွားသည်။

ညမိုးချုပ်သည့်အခါ ဇဟိလင်သည် တွင်းပေါ်သို့ မကြာမကြာ မော့ ကြည့်သည်။ ဘာများ ဖြစ်လာမလဲဟုလည်း တွေးသည်။ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်တွေမြင်နေရပြီ။ လကတော့ အခုအချိန်ထိ မထွက်သေး။ ဗလီဆရာ၏ အော်သံကို ကြားရပြီ။ ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်ခြင်း။ ဇဟိလင်ငိုက်မျှင်းစပြုပြီ။ စိတ်ကတော့. . .

‘ကောင်မလေးခမျာ ကြောက်ရွာမှာပေါ့၊ ဘယ်လုပ်ပေးရဲပါ့မလဲ’ ဟု တွေးသည်။ ရုတ်တရက် သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ မြေကြီးခဲများကျလာသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ တွင်း၏ နံရံတစ်ဖက်ကိုလာ၍ ထောက်နေသည့် ဝါးလုံးရှည် တစ်လုံး၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း တွင်းထဲသို့ ကျလာနေသည်။ ဇဟိလင် ဝမ်းသာသွား သည်။ သူသည် ဝါးလုံးကိုလှမ်း၍ ဖမ်းကာ ဆွဲချသည်။ အလွန်ခိုင်မာတောင့် တင်းသည့် ဝါးလုံးဖြစ်၏။ သူ့သခင်၏ တဲခေါင်မိုးပေါ်တင်ထားသည်ကို သူ မြင်ဖူးခဲ့၏။

သူ မော့ကြည့်သည်။ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်ရောင်များတလက် လက်။ ဒိုင်နာ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ကြောင်တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများသဖွယ် တောက်ပနေသည်။ ဒိုင်နာသည် ခေါင်းကို တအားကုန်ငုံ၍ စကားတိုးတိုး လှမ်းပြောသည်။

‘အီဗန်. . . အီဗန်’

ဒိုင်နာသည် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ယမ်းပြကာ စကားတိုးတိုးပြော ရန် အချက်ပေးနေသည်။

‘ဘာလဲ. . . ဒိုင်နာ’

‘အစောင့်နှစ်ယောက်ကလွဲပြီး အားလုံး အပြင်သွားကုန်ကြပြီ’

ဇဟီလင်သည် နောက်သို့လှည့်၍ . . .

‘ကဲ . . . ကော့စတီလင်၊ ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုံး ကြိုးစားတဲ့ အနေ နဲ့တစ်ချိန်ပြေးကြဦးစို့၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အပေါ်ရောက်အောင်တင်ပေးမယ်’ ဟုပြောသည်။

ကော့စတင်လင်ကတော့ သူ့စကားတွင် အာရုံ စူးစိုက်ပုံမပေါ်။

‘ဟင့်အင်းဗျာ ကျွန်တော်မလိုက်တော့ဘူး’ ဟုပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော့်မှာ အားမှမရှိတော့တာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွတ်အောင်ပြေး နိုင်တော့မှာလဲ’

‘ဒီလိုဆိုလည်း ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ တစ်လွဲတော့မထင်ပါနဲ့’

ဟု ဇဟီလင်က ပြောသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဖက်ရမ်း နမ်းရှုပ်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဇဟီလင်သည် ဝါးလုံးကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ဒိုင်နာအား အပေါ်မှ ကိုင်ပေးထားရန် လှမ်းပြောကာ တွယ်၍တက်သည်။ သံခြေချင်းများကြောင့် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်ချော်ကျတော့မလိုဖြစ်သည်။

ကော့စတီလင်က ဝင်ကူပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဇဟီလင်သည် တွင်းထိပ်သို့ ချောချောမောမော တက်သွားနိုင်ခဲ့၏။ ဒိုင်နာသည် သူ၏ သေးသွယ်သွယ်လက်ကလေးများဖြင့် ဇဟီလင်၏ အင်္ကျီကို ဆွဲဆုပ်ကာ ဆွဲတင်ပေးသည်။ အပေါ်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဇဟီလင်က . . .

‘ဒီဝါးလုံးကို သူ့နေရာသူပြန်ထားလိုက် ဒိုင်နာ၊ သူတို့တွေ့သွားရင် မင်းကို ရိုက်လိမ့်မယ်’ ဟုပြောသည်။

ဒိုင်နာက ဝါးလုံးကို ဆွဲယူသွားသည်။ ဇဟီလင်သည် တောင်ကုန်း ပေါ်မှ ဆင်းသည်။ သူသည် ကျောက်တုံး အချွန်တစ်တုံးကို ကောက်ယူကာ သံခြေချင်းများကို ထုရိုက်၍ဖြုတ်သည်။ သို့သော်လည်းမရ။ တောင်ကုန်းပေါ် မှ ပြေးဆင်းလာနေသည့် ခြေသံများ ကြားသည်။ သူသည် ဆတ်ခနဲခနဲထ လိုက်ပြီး . . .

‘ဒိုင်နာ ထင်ပါရဲ့’ ဟု တွေးသည်။

ဒိုင်နာသည် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ကောက်ယူလာပြီး . . .

‘ကျွန်မ ထုကြည့်ပေးမယ်’ ဟုပြောသည်။

ဒိုင်နာသည် ဣထောက်ထိုင်ကာ သံခြေချင်းတွင် ခတ်ထားသည့်သော့ ကို ကျောက်ခဲနှင့်ထုသည်။ သစ်ကိုင်းသေးသေးတစ်ကိုင်းကဲ့သို့ ပိန်လှီလှီနိုင်

လွန်းလှသော ဒိုင်နာ့လက်များသည် အားရှိလှသည်မဟုတ်။ သူသည် ကျောက်ခဲကို လွင့်ပစ်လိုက်ပြီး ငိုသည်။ ဇဟီလင်သည် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ထုရိုက်ပြီး ချိုးကြည့်ပြန်သည်။ ဒိုင်နာသည် သူ့ဘေးတွင်ထိုင်ကာ လက်တစ်ဖက်ကို ပခုံးပေါ်တင်၍ စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေသည်။

ဇဟီလင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်မျှလှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ဘယ်ဘက်တောင်ကုန်း၏ နောက်ကွယ်တွင်နီရဲရဲအလင်းရောင်တစ်ခု။ လထွက်လာနေခြင်းဖြစ်၏။

‘လမတက်ခင် တောင်ကြားကို ဖြတ်မိပြီး တောအုပ်ထဲဝင်မိအောင် သွားမှ ဖြစ်မယ်’ ဟု ဇဟီလင်တွေးသည်။ သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ လက်ထဲမှ ကျောက်ခဲကို လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ သံခြေချင်းပါနေသော်လည်း သူ သွားမှ ဖြစ်မည်။

‘သွားမယ် . . . ဒိုင်နာ၊ ငါမင်းကို တစ်သက်လုံးမမေ့ပါဘူး’

ဒိုင်နာက ဇဟီလင်အား ဆွဲထားပြီး သူယူလာသည့် ဒိန်ခဲများ ထပ်ပေးသည်။ ဇဟီလင်က လှမ်းယူသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကလေးရယ်၊ တို့မရှိရင် မင်းကို အရုပ်ကလေးတွေ ဘယ်သူလုပ်ပေးမလဲ’

ပြောပြောဆိုဆို ဒိုင်နာ၏ ခေါင်းကို အသာအယာပွတ်သည်။

ဒိုင်နာ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လာသည်။ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးများနှင့် အုပ်ထားသည်။ ထို့နောက် ဆိတ်မလေးတစ်ကောင်သဖွယ် တောင်ကုန်းပေါ် ပြေးတက်သွားသည်။

ဇဟီလင်သည် သံခြေချင်း သော့တွဲသံကြိုးများကို အသံမမြည်စေလိုသဖြင့် လက်ဖြင့် မ၍ကိုင်ကာ လမ်းမပေါ်အတိုင်းလျှောက်လာသည်။ ယခုဆိုလျှင် သူလမ်းကို သိနေပြီ။ အကယ်၍ တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်သွားမည်ဆိုပါက အနည်းဆုံး ခြောက်မိုင်နီးပါးခန့် လျှောက်ရပေလိမ့်မည်။ သူ့အနေဖြင့် လအတော်မမြင့်မီ တောအုပ်ဆီ ရောက်နိုင်မည်ဆိုပါက . . . ။

သူသည် မြစ်ကို ဖြတ်ကူးခဲ့သည်။ တောင်ကုန်း၏ နောက်ဘက်မှ အလင်းရောင်သည် ပို၍ ဖြူလာလျက်ရှိသည်။ သူသည် လကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ကာ တောင်ကြားအတိုင်း မရပ်မနားဆက်လျှောက်သည်။ လကိုကောင်းစွာ မမြင်ရသေး။ အလင်းရောင်သည် ပို၍ တောက်ပလာနေပြီ။ တောင်ကြား၏ တစ်ဖက်တွင်လည်း စောစောကထက် လင်း၍ လင်း၍

လာနေသည်။ အရိပ်များသည် တောင်ခြေဘက်သို့ ဆင်းလာနေကြသည်။
 ဖော်လင်သည် အရိပ်များကို ခို၍ ဆက်လျှောက်သည်။ သူသည် ရှိသမျှအားကို ထုတ်ကာ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း လမြင့်တက်နေပုံက သူ့ထက်ပို၍ မြန်နေသည်ဟုထင်၏။ ညာဘက်တောင် ကုန်းထိပ်များသည် လင်း၍ လင်း၍ လာလျက်ရှိသည်။ သူတောအုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိချိန်တွင် လသည် တောင်ကုန်းများနောက်မှ အထက်သို့ တက်လာ ခဲ့လေပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အလင်းရောင်ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်စပြုနေပြီ။ သစ်ပင်များထက်မှ သစ်ရွက်များကိုပင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်လာပြီ။ တောင်ကုန်းများပေါ်တွင် လင်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း တိတ်ဆိတ်မှုကတော့ မင်းမူဆဲ။ သက်ရှိဟူ၍ ဘာမှမရှိတော့သည့်နှယ် ဖြစ်၏။ အောက်ဘက်ရှိ မြစ်ဆီမှ ရေစီးသံ သဲ့သဲ့သာလျှင် ကြားနေရသည်။

ဖော်လင်သည် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်မှ မဆုံမိဘဲ တောအုပ်ဆီ သို့ ရောက်သွားသည်။ တောအုပ်တွင်း မှောင်ရိပ်ကျကျနေရာကို ရွေးကာ ထိုင်၍ အမောဖြေသည်။ ဒိန်ခဲတစ်တုံး စားသည်။ ကျောက်ခဲတစ်လုံးနှင့် သံခြေချင်းများကို ထုဖြုတ်ရန် အားထုတ်ပြန်သည်။ သူ့လက်များသာလျှင် ယောင်လာသည်။ သံခြေချင်းများကတော့ မပြုတ်။

သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ ဆက်သွားသည်။ တစ်မိုင်နီးပါး လျှောက် သွားမိပြီးနောက် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်း၍ မရနိုင်အောင် ပင်ပန်းမောဟိုက်လာ သည်။ ခြေထောက်များမှာလည်း နာကျင်ကိုက်ခဲနေကြပြီး ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်း ခန့် လျှောက်ပြီးတိုင်း တစ်ခဏမျှရပ်၍ နားရသည်။

‘ဒီနည်းကလွဲပြီး တခြားလုပ်စရာနည်းက ရှိမှ မရှိတော့တာ’ ဟု သူတွေးသည်။

‘ငါ့မှာ ရှိသမျှ အားကိုထုတ်ပြီး သွားနိုင်သမျှသွားရမှာပဲ၊ အခုအချိန် မှာ ငါထိုင်ပြီး နားလိုက်ရင် ပြန်ထနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါဆိုရင် ခံတပ်ကို ရောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ တကယ်လို့ နေထွက်လာရင်တော့ တောထဲမှာ ပုန်းနေမှဖြစ်မယ်၊ ညကျမှ ဆက်သွားမယ်’

သူသည် တစ်ညလုံးခရီးဆက်သည်။ မြင်းစီးသမား တာတာ နှစ်ယောက်သည် သူ့ကို ကျော်ဖြတ်သွားကြသည်။ သူသည် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင် နောက်မှ ပုန်း၍ ကြည့်နေသည်။ လရောင်သည် မှေးမှိန် ဖျော့တော့

လာသည်။ နှင်းမြူများ တဖွဲဖွဲကျလာနေပြီ။ အရုဏ်တက်လုနီးနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဇဟီလင်သည် တောအုပ်အထွက်သို့ မရောက်သေး။

‘နောက်ထပ် ခြေလှမ်းသုံးဆယ်လောက် လျှောက်ပြီးရင် သစ်ပင်တွေ ကြားသွားပြီး ထိုင်မှ ဖြစ်တော့မယ်’ ဟု တွေးသည်။

နောက်ထပ် ခြေလှမ်းသုံးဆယ်ခန့် လျှောက်လိုက်သောအခါ တောအုပ်၏ အစွန်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားသည်။ သူသည် တောအုပ်အစပ် ထိ လျှောက်သွားသည်။ အလင်းရောင် လွှမ်းခြုံနေပြီ။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် ကွင်းပြင်နှင့် ခံတပ်။ သူ့ဘယ်ဘက်တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျှောခြေရင်းနှင့် အနီး ကပ်ဆုံးနေရာ၌ မီးသေစပြုနေသော မီးဖိုတစ်ဖို။ မီးခိုးငွေ့များသည် အနီး တစ်ဝိုက်၌ ပျံ့လွင့်နေဆဲ။ ပြီးတော့မီးဖိုကို ဝိုင်းထိုင်နေကြသည့် လူများ။

ဇဟီလင်သည် အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင် ပျော်မြူးသွား သည်။ ကျန်ရှိနေသမျှ ခွန်အားကို ထုတ်ကာ တောင်ကုန်းအောက်သို့ ဆင်း သည်။ နှုတ်မှလည်း . . .

‘ကွင်းထဲရောက်သွားချိန်မှာ တာတာ မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်နဲ့ မဆုံမိအောင် ဘုရားသခင်ကတော့ ကယ်မှာပါ’ ဟု ရေရွတ်မိသည်။

ထိုအခိုက်တွင် တောင်ကုန်းဘယ်ဘက် ကိုက်နှစ်ရာခန့်အကွာမှ တာတာသုံးယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

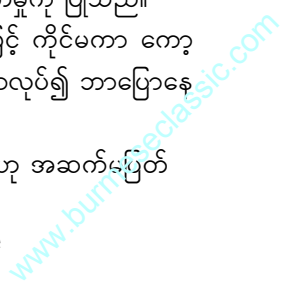
တာတာများသည် သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကဆုန် စိုင်းလာကြသည်။ ဇဟီလင်သည်အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်ကာ ရှိသမျှ အားကိုထုတ်၍ အော်သည်။

‘အစ်ကိုတို့ . . . အစ်ကိုတို့၊ ကယ်ကြပါဦး . . . ကယ်ကြပါဦး’

သူ့အော်သံကို ကော့ဆက်များ ကြားသည်။ မြင်းစီးသမား ကော့ ဆက်တစ်စုသည် တာတာများနှင့် ဇဟီလင်ကြားမှ ဖြတ်ရန် အားထုတ်ကြ သည်။ ဇဟီလင်နှင့် ကော့ဆက်များသည် အလှမ်းဝေးကွာလျက်ရှိကာ တာတာ များကတော့ သူနှင့် များစွာနီးကပ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ဇဟီလင်သည် ကျန်ရှိသမျှအားကို ညှစ်ထုတ်ကာ နောက်ဆုံး အားထုတ်မှုကို ပြုသည်။

သူသည် သံခြေချင်းများကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်မကာ ကော့ ဆက်များဆီသို့ တအားကုန်ပြေးသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်၍ ဘာပြောနေ မိသည်ကို ပင်မသိ။

‘အစ်ကိုတို့ . . . အစ်ကိုတို့ . . . အစ်ကိုတို့’ ဟု အဆက်ပြော

အော်လျက်ရှိသည်။ ကော့ဆက်များသည် ဆယ့်ငါးယောက်ခန့် ရှိ၏။ တာတာများသည် ကော့ဆက်များကို ရပ်ကြည့်ကာ ထိတ်လန့်နေကြသည်။ ဇဟီလင်သည် ကော့ဆက်များဘက်သို့ ဒယီးဒယိုင် လျှောက်သွားလျက်ရှိ၏။

ကော့ဆက်များသည် ဇဟီလင်အား ဝိုင်းရံထားကြပြီး မေးခွန်းများအဆက်မပြတ် မေးနေကြသည်။

‘ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလဲ၊ ဘယ်ကလာတာလဲ’

သို့သော်လည်း ဇဟီလင်သည် သူတို့မေးခွန်းများကို မဖြေနိုင်သူသည် ရှိုက်ကြီးတငယ် ငိုကြွေးကာ . . .

‘အစ်ကိုတို့ရယ် . . . အစ်ကိုတို့ရယ်’ ဟုသာ ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် စစ်သားအားလုံးရောက်လာကြသည်။ ဇဟီလင်အား ဝိုင်း၍ ပေါင်မုန့်ပေးသူက ပေးသည်။ ဗောဒါခါ တိုက်သူက တိုက်သည်။ ဂရိတ်ကုတ်အင်္ကျီကြီး ခြုံပေးသူက ခြုံပေးသည်။ တချို့က သူ့ခြေထောက်မှ သံခြေချင်းများကို ဝိုင်းဖြုတ်ပေးကြသည်။

အရာရှိများက ဇဟီလင်ကို မှတ်မိကြသဖြင့် ချက်ချင်းပင် ခံတပ်ဘက်သို့ ခေါ်သွားကြသည်။ စစ်သားများသည် သူ့ကို ကြည့်ကာ ဝမ်းသာနေကြသည်။ သူ့ရဲဘော်များသည် သူ့ဘေးတွင် ဝိုင်းအုံနေကြလေသည်။

ဇဟီလင်က သူကြိုခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို အစမှအဆုံး ပြောပြသည်။

‘ကျွန်တော် လက်ထပ်ဖို့ အိမ်ပြန်တာ အဲဒါပဲရတယ်’ ဟု သူကပြောသည်။

‘လက်မထပ်ခဲ့ရဘူး၊ ကံက လက်မထပ်ဖြစ်အောင် ပိတ်ပင် တားဆီးလိုက်တာပဲ’

ဤသို့ဖြင့် သူသည် ကော့ကေးဆပ်စ်တောင်တန်းဒေသရှိ စစ်တပ်တွင် ဆက်လက်၍ အမှုထမ်းသည်။ တစ်လခန့် အကြာတွင် ကော့စတီလင်လွတ်မြောက်လာသည်။ ရုဘယ်ငွေငါးထောင်ပေး၍ ရွေးယူသဖြင့် လွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ကိုပြန်၍ သယ်ယူလာသောအခါ အသက်သေလုမြှောပီးဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

A PRISONER IN THE CAUCASUS (၁၈၇၀) ကို ပြန်ဆိုသည်။

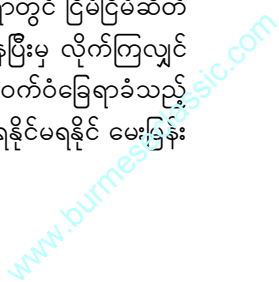
ဝက်ဝံတစ်ကောင် အမဲလိုက်ခြင်း

ဤထူးခြားသောဖြစ်ရပ်သည် ၁၈၅၈ခုနှစ်အတွင်းက တော်လ်စတိုင်း ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပေတည်း။ နောက် နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် အကြာ တွင်တော်လ်စတိုင်းသည် သတ္တဝါများအပေါ် ကရုဏာထားကာ ကိုယ်ချင်း စာနာစိတ်ဖြင့် အမဲလိုက်ဝါသနာကို လုံးဝစွန့်လွှတ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဝက်ဝံတစ်ကောင်အား အမဲလိုက်ခဲ့စဉ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေသည် ဝက်ဝံတစ်ကောင်ကို သေနတ်နှင့် ပစ်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကျည်ဆန်သည် ချက်ကောင်းကိုမထိ။ အပေါ်ယံ ရှုပ်တိုက်၍ မှန်သဖြင့် ဒဏ်ရာသာရသွားခဲ့သည်။ ဆီးနှင်းပြင်ပေါ်တွင် သွေးစက်များကျကျန်ရစ် ခဲ့သော်လည်း ဝက်ဝံကတော့ လွတ်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တောအုပ်ထဲတွင် လူပြန်စုကြသည်။ ဒဏ်ရာရ သွားသော ဝက်ဝံနောက်သို့ အခုချက်ချင်း လိုက်ကြလျှင် ကောင်းမလား သို့မဟုတ် ဝက်ဝံ စိတ်အေးနားအေးဖြစ်ပြီး တစ်နေရာရာတွင် ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ် ဆိတ် နေသွားသည်အထိ နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့် စောင့်နေပြီးမှ လိုက်ကြလျှင် ကောင်းမလား စဉ်းစားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဝက်ဝံခြေရာခံသည့် လယ်သမားများအား အခုချက်ချင်းလိုက်လျှင် ဝက်ဝံကို ရနိုင်မရနိုင် မေးမြန်း ကြည့်သည်။

‘ဒါကတော့ ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ဘူးဗျ’ ဟု ဝက်ဝံ ခြေရာခံသူ အဘိုးအို တစ်ယောက်က ပြောသည်။

‘ဝက်ဝံ ငြိမ်သွားအောင်တော့ စောင့်ဦးမှ ဖြစ်မှာ၊ နောက်ငါးရက် လောက် ဆိုရင်တော့ ဒီအကောင်ကို ဝိုင်းမိနိုင်လောက်ပါတယ်၊ အခုချက်ချင်း လိုက်လို့ကတော့ သူ့ကို လိုက်ပြီး ခြောက်သလို ဖြစ်သွားမှာ’

သို့သော်လည်း ဝက်ဝံခြောက်သူ လူငယ်တစ်ဦးက အဘိုးအို၏ အမြင်ကို လက်မခံ၊ အခုချက်ချင်း လိုက်လျှင် မိနိုင်သည်ဟု ပြောရာမှအစ အငြင်းအခုန် ဖြစ်လာကြသည်။

‘အခုလို ဆီးနှင်းပြင်ပေါ်မှာဆိုရင် ဒီအကောင် သိပ်မပြေးဘူးဗျ’ ဟု လူငယ်ကပြောသည်။

‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကောင်က ဝဝတုတ်တုတ်ကောင်ကြီး၊ မိုးမချုပ်ခင် တစ်နေရာရာမှာ ဝင်ခိုမှာ သေချာတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှင်းထဲ စီးဖိနပ်နဲ့သာဆိုရင် ကျုပ်သူ့ကို မိအောင်လိုက်ပြမယ်’

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကမူ ယခုချက်ချင်း မလိုက်ချင် အဘိုးအို ပြော သည့်အတိုင်း စောင့်ချင်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်က . . .

‘ကျွန်တော်တို့ ငြင်းခုန်နေစရာ မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားလဲ ခင်ဗျားကြိုက် သလို လုပ်ပါ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီမီယန်နဲ့အတူ အခုချက်ချင်းပဲ ခြေရာခံပြီး လိုက်မယ်၊ တကယ်လို့ဝက်ဝံကိုတွေ့ရင် ကိစ္စကပြီးပြီ၊ မတွေ့ဘူးဆိုရင်လဲ ဘာမှ နစ်နာစရာမရှိပါဘူး၊ အခုဆို အချိန်က စောနေသေးတာပဲ၊ ဒီနေ့အဖို့ ကျွန်တော် တို့မှာ တခြားလုပ်စရာလဲ ဘာမှ ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ’ ဟုပြောလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဝက်ဝံနောက်လိုက်ရန် စီစဉ်ကြသည်။ အခြားလူများ သည် စွပ်ဖားများစီးကာ ရွာသို့ ပြန်ကြသည်။ ဒီမီယန်နှင့် ကျွန်တော်ကတော့ ပေါင်မုန့်များ ခွဲဝေယူစားလိုက်ပြီး တောအုပ်တွင်း၌ နေခဲ့ကြသည်။

သူတို့လူစု ထွက်ခွာသွားကြသည့်အခါ ဒီမီယန်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့၏ သေနတ်များကို စစ်ဆေးကြသည်။ ကုတ်အင်္ကျီကလေးများ ကို ခါးပတ်အောက်သို့ ထိုးသွင်းကြပြီးသော် ဝက်ဝံ၏ သွေးစက်များကို ခြေရာ ခံ၍ လိုက်ခဲ့ကြပါသည်။

ရာသီဥတုသည် အေးမြသာယာလျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း နှင်းစီး ဖိနပ်များနှင့် သွားရသည်မှာ ခက်ခဲပင်ပန်းလှ၏။ ဆီးနှင်းပြင်သည် ပျော့ လွန်းလှသည်။ ဆီးနှင်းခဲများသည် ယခုအထိ မာကျောခြင်းမရှိကြောင်း။

တမြန်မနေ့ကမှ အသစ်တစ်ဖန်ပြန်ကျထားသော ဆီးနှင်းများသည် လတ်ဆတ် နေဆဲဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဖိနပ်များသည် နင်းလိုက်သည့် အခါတိုင်း ဆီးနှင်းပြင်အတွင်းသို့ ခြောက်လက်မခန့်အထိ နစ်ဝင်သွားတတ် သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထိုမျှမကပါ။

ဝက်ဝံ၏ ခြေရာများကို အတော်လှမ်းလှမ်းမှပင်မြင်နေရသည်။ သူဘယ်လို လှုပ်ရှားသွားလာသည်ကို ကောင်းစွာ ခန့်မှန်း၍ ရသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် သူသည် ဆီးနှင်းပြင်ထဲသို့ ဝမ်းဗိုက်အထိ ကျုံ့ဝင်သွားသည့် အရိပ် လက္ခဏာများကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ပထမတွင် သစ်ပင်ကြီးများအောက်၌ သူ့ခြေရာများကို ကျွန်တော်တို့ ပီပီပြင်ပြင်မြင်တွေ့နေရသော်လည်း ထင်းရှူး ပင် ပုပုနိမ့်နိမ့် များကြား ရောက်သည့်အခါ တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။ ဤတွင် ဒီမီယန်သည် တစ်ခဏမျှ ရပ်၍ စဉ်းစားနေသည်။

‘ကျုပ်တို့ ခြေရာကောက်ပြီး လိုက်ဖို့မလိုတော့ဘူး’

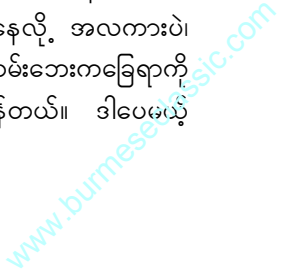
ဟု ဒီမီယန်က ပြောသည်။

‘ဒီကောင်ကြီး ဒီနားတဝိုက်မှာ ကပ်နေပြီလို့ထင်တယ်၊ သူဒီအနား မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်သွားတာ သခင်ကြီး မြင်နေတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ ဒီဘက်က ပတ်သွားကြရအောင်၊ ဒါပေမယ့် တိတ်တိတ်ကလေး သွားမှဖြစ်မှာ၊ မအော်နဲ့၊ ချောင်းမဆိုးနဲ့။ လန့်ပြီး ထွက်ပြေးလိမ့်မယ်’

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဘယ်ဘက်သို့ကွေ့ပတ်သွားကြ သည်။ ကိုက်ငါးရာခန့် လျှောက်မိသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တည့်တည့် တွင် ဝက်ဝံခြေရာများ ထပ်တွေ့ရပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ခြေရာကောက်၍ လိုက်သွားကြရာ လမ်းတစ်လမ်းပေါ် ရောက်သွားကြသည်။ လမ်းပေါ်၌ခဏ ရပ်ကာ ဝက်ဝံ ဘယ်ဖက်ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ကြသည်။ ဝက်ဝံခြေရာ များမှာ ထင်ရှားလွန်းသဖြင့် ခြေသည်းရာများကိုပင် မြင်နေရသည်။ လယ် သမားတစ်ယောက်၏ သစ်ခေါက်ဖိနပ်များကိုလည်း တွေ့နေရ၏။ ဝက်ဝံ သည် ရွာဘက်သို့ ဦးတည်ထွက်သွားသည်မှာ ထင်ရှားလျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ လမ်းမအတိုင်း လိုက်အသွားတွင် ဒီမီယန်က . . .

‘အခုအချိန်မှာတော့ လမ်းပေါ်မှာ ခြေရာခံနေလို့ အလကားပဲ၊ သူဘယ်ဖက်ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ကြည့်ဖို့ပဲလိုတယ်၊ လမ်းဘေးကခြေရာကို ခံမှရတော့ မယ်။ သူလမ်းပေါ် ဆင်းသွားတာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရွာဆီကိုတော့ သွားမှာမဟုတ်ဘူး’ ဟုပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ လမ်းပေါ် အတိုင်းတစ်မိုင်ခန့် လျှောက်မိသောအခါ ရှေ့တည့်တည့်တွင် လမ်းဘေးသို့ ဖဲ့ဆင်းသွားသော ဝက်ဝံခြေရာများ မြင်ရပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အသေအချာ ဂရုစိုက်၍ ကြည့်ကြသည်။ ထူးဆန်းလွန်းလှချေသည်။ လမ်းမပေါ် ဖဲ့ဆင်းပြီး တောအုပ်ထဲ ဝင်သွားသည့် ဝက်ဝံတစ်ကောင်၏ ခြေရာများကို သာမက တောအုပ်ဆီမှ လမ်းပေါ်တက်လာသည့် ခြေရာများကို ပါ တွေ့နေရ၏။ ခြေချောင်းများသည် လမ်းမဘက်သို့ ဦးတည် လျက်ရှိသည်ကို အပီအပြင်မြင်နေရပါသည်။

‘ဒီခြေရာဟာ တစ်ခြားဝက်ဝံတစ်ကောင်ရဲ့ ခြေရာဖြစ်မယ်’ ဟု ကျွန်တော်ကပြောသည်။

ဒီမီယန်သည် ကျွန်တော်ပြသည့်ခြေရာကို ကြည့်ကာ အတန်ကြာမျှ ငြိမ်၍ စဉ်းစားနေသည်။

‘မဟုတ်ဘူးဗျ’ ဟု သူက ရေရွတ်သည်။

‘ကျုပ်တို့ လိုက်နေတဲ့ ဝက်ဝံပဲ၊ သူက ကျုပ်တို့ကို လှည့်နေတာ၊ လမ်းပေါ်ကဆင်းသွားပြီးမှ လမ်းဘက်က ပြန်လှည့်လာတာ’

ကျွန်တော်တို့သည် ခြေရာများနောက်သို့ လိုက်သွားကြသည်။ ဒီမီယန်ပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူသည် ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်းခန့် လမ်းပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီး ထင်းရှူးပင် တစ်ပင်ကို ပတ်၍ ပြန်လှည့်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီမီယန်သည် တစ်ခဏမျှရပ်ကာ ကျွန်တော့်အား လှမ်းပြောသည်။

‘ဒီကောင် ဒီအနား တစ်ဝိုက်မှာ ရှိမယ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီ၊ ကျုပ်တို့ ရှေ့တည့်တည့် မှာ ရွံ့ဗွတ်တစ်ခုရှိတယ်၊ ဒီကောင်ကြီး အဲဒီမှာ ရောက်နေပြီ၊ သွားကြစို့’

ကျွန်တော်တို့သည် ထင်းရှူးပင်ငယ်များ ကြားမှဖြတ်၍ ပတ်သွားရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် အတော်ကြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ။ ထင်းရှူးပင်ပေါက်များပေါ်လဲကာ ဖိနပ်များသည် ကိုင်းများနှင့် ငြိပြီး ကျွတ်ကျန်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ချီသော် ကျွန်တော်သည် ဆီးနှင်းခဲများဖုံးအုပ်နေသည့် သစ်ငှက်တစ်ခုနှင့် ဝင်တိုက်မိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများ ရွဲနေသဖြင့် သားမွေးကုတ်အင်္ကျီကိုပင် ချွတ်ပစ်ရသည်။

ဒီမီယန်၏ နှင်းစီးဖိနပ်များကတော့ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြ၏။ သူ့ဖိနပ်များကျတော့ မည်သည့်အရာနှင့်မျှ ထိမိတိုက်မိခြင်းလည်းမရှိ။

ချော်လည်း မချော်။ ကျွန်တော့်ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ပန်းပေါ်တင်ကာ ရှေ့မှနေ၍ မရပ်မနား သွားလျက်ရှိလေသည်။

နောက်ထပ် နှစ်မိုင်ခန့် လျှောက်မိသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ရွှံ့ဗွက်၏တစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ နောက်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ဖိနပ်များသည် ချော်မြဲတိုင်း ချော်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ရှေ့မှသွားနေသော ဒီမီယန်သည် ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အားလက်ယမ်းပြနေသည်။ ကျွန်တော် သူ့အနားရောက်သွားသည့် အခါ သူသည် ခါးကိုကုန်း၍ တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး တိုးတိုးပြောသည်။

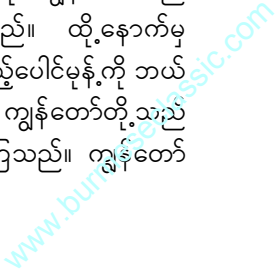
‘ဟိုခုံပင်တွေအထက်နားက တက္ကီကျီအော်နေတဲ့ သပိတ်လွယ်ငှက်ကို မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ သူဝက်ဝံနံ့ကို ရလို့ အော်နေတာ၊ ဝက်ဝံဟာ အဲဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ရှိရမယ်’

ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ထပ် မိုင်ဝက်ကျော်ကျော်ခန့် ဆက်လျှောက်ကြသည်။ ဝက်ဝံခြေရာများကို ထပ်၍ တွေ့မြင်နေကြရလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့နှင့် မနီးမဝေးတွင် ရှိနေမည်မှာ သေချာလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာတွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ အင်္ကျီကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ကာ ရင်ဘတ်ဟောင်းလောင်းနှင့် ထားလိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးပူလောင်လျက်ရှိကာ ရေနစ်ထားသည့် ကြွက်တစ်ကောင်သဖွယ် ချွေးတွေဖြင့် ရွဲရွဲစိုနေသည်။ ဒီမီယန်မှာလည်း တစ်မျက်နှာလုံးနီရဲနေသည်။ သူ့မျက်နှာမှ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများကို ရှုပ်အင်္ကျီလက်ဖြင့် သုတ်နေသည်။

‘ကျုပ်တို့အလုပ်ကတော့ ပြီးသလောက် ဖြစ်သွားပြီ သခင်ကြီး’ ဟု ဒီမီယန်ကပြောသည်။

‘အခုဆိုရင် ဒီနေရာမှာထိုင်နားရုံပဲရှိတော့တယ်’

ညနေခင်း နေရောင်သည် နီရဲသောအဆင်း ဆောင်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် နှင်းစီးဖိနပ်များကို ချွတ်၍ ဖင်ခုထိုင်ကာ ကျောပိုးအိတ်များထဲမှ ပေါင်မုန့်နှင့် ဆားများ ထုတ်ယူကြသည်။ ပထမဆုံး ကျွန်တော်သည် နှင်းခဲတစ်ဆုပ်ယူပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်၍ ဝါးစားလိုက်သည်။ ထို့နောက်မှ ပေါင်မုန့်ကို ဖဲစားသည်။ ဤမျှလောက် အရသာထူးသည့်ပေါင်မုန့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မစားခဲ့စဖူးဟုပင် စိတ်ထဲက ထင်နေမိသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် နေဝင်မိုးချုပ်သည်အထိ ထိုနေရာ၌ ထိုင်၍ အမောဖြေကြသည်။ ကျွန်တော်

က ဒီမီယန်အား ရွာနှင့် အလှမ်းဝေးမဝေးမေးကြည့်သည်။

‘နည်းနည်းဝေးတယ်’ ဟု သူက ဖြေသည်။

‘ရှစ်မိုင်ခရီးလောက်တော့ရှိမယ်ထင်တယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ ဒီညရွာကို အရောက်သွားကြမှပဲ။ လောလောဆယ်တော့ နားဦးမှဖြစ်မယ်။ ရော့ . . သခင်ကြီးရဲ့ အနွေးထည် ပြန်ဝတ်ထား၊ အအေးမိသွားမှာ စိုးရတယ်’

ဒီမီယန်သည် ထင်းရှူးပင်ပုများမှ အကင်းများကိုချိုး၍ ဆီးနှင်းပြင်ပေါ် ခင်းသည်။ နှစ်ယောက်သား ဘေးချင်းကပ်ကာ လက်မောင်းများပေါ် ခေါင်းတင်၍ လှဲလိုက်ကြသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားမှန်းကျွန်တော် မသိလိုက်ပါ။ နှစ်နာရီခန့်ကြာ အိပ်ပျော်သွားပြီးမှ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အသံများ ကြားရသဖြင့် လန့်နိုးလာသည်။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျသွားခြင်းဖြစ်၍ လန့်နိုးလာသည့်အခါ နဝေတီမ်တောင်ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်ရောက်နေမှန်းပင်မသိ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ မည်မျှ အံ့ဩစရာကောင်းပါသနည်း။ ကျွန်တော်သည် အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေသော တိုင်ကြီးများရှိသည့် ခန်းမကြီးတစ်ခုထဲရောက်နေသည်။ ရောင်စုံမီးလုံးများ ထွန်းညှိထားသည့် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းကြီး တစ်ခုလိုလို ဘာလိုလို အရာဝတ္ထုကြီးကိုလည်း မြင်နေရ၏။ အသေအချာ ထပ်၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်မူ ခန်းမကြီးနှင့် တိုင်များဟု ကျွန်တော်ထင်သမျှ အားလုံး လွဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့ တောအုပ်ထဲ ရောက်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ တိုင်များဟု ထင်နေသော အရာအားလုံးသည် ဆီးနှင်းများလွှမ်းခြုံနေသည့် သစ်ပင်ကြီးများသာ ဖြစ်၏။ ရောင်စုံမီးလုံးများဟု အမှတ်မှားနေသည်မှာလည်း သစ်ကိုင်းများကြားမှ လှမ်းမြင်နေရသည့် မိုးကောင်းကင်ထက်မှ ကြယ်များ ပေတည်း။

ညအမှောင်ထဲတွင် ဖြူဖွေးသော ဆီးနှင်းများသည် တဖွဲဖွဲကျ နေသည်။ သစ်ခက်သစ်ရွက်များတွင်လည်း ဆီးနှင်းများ ကပ်ငြိနေကြသည်။ ဒီမီယန်၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင်လည်း ဆီးနှင်းများလွှမ်းခြုံဖုံးအုပ်နေသဖြင့် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။ ကျွန်တော်၏ သားမွေးကုတ်အင်္ကျီပေါ်တွင်လည်း ဆီးနှင်းများဖုံးအုပ်လျက်ရှိ၏။ သစ်ပင်ကြီးများမှတစ်ဆင့် ကျဆင်းလာသော ဆီးနှင်းများ ပေတည်း။ ကျွန်တော်သည် ဒီမီယန်ကို လှုပ်၍ နှိုးသည်။ နှစ်ယောက်သားနှင်းစီးဖိနပ်များစီးကာ ခရီးဆက်ကြသည်။ တောထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသာလျှင် မင်းမူလျက်ရှိပါသည်။ ဆီးနှင်းပြင်ပေါ် နင်းသွားနေသည့် နှင်းဂိုးဖိနပ်

များ အသံမှတစ်ပါး တခြားအသံများ မကြားရပါ။ ရံဖန်ရံခါတွင် သစ်ကိုင်းချင်း ပွတ်မိသံများ ပေါ်လာတတ်သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ကောင်၏ လှုပ်ရှားသံကြားရသည်။ ကျွန်တော်တို့အနီးမှကပ်၍ လှုပ်ရှားနေခြင်းဖြစ်၏။ မကြာမီ ထိုအသံသည်ပျောက်သွားသည်။ အဝေးသို့ပြေးထွက်သွားသံများ ကြားရ၏။ ဝက်ဝံများ လားဟု ကျွန်တော်ထင်လိုက်မိ၍ သွားကြည့်သည့်အခါ ယုန်ခြေရာများကို မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ကြောင့် အစာစားနေကြသော ယုန်များ လန့်ဖျပ်ကာ ထွက်ပြေးကြခြင်းပေတည်း။

ကျွန်တော်တို့လမ်းပေါ် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ခဲဆွဲထား သလို လေးလံလျက်ရှိသော နှင်းစီးဖိနပ်များဖြင့် နှေးကွေးစွာ ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ယခုကျတော့လည်း လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိနေပြန်၏။ ဖိနပ်များနှင့် နင်းလိုက်တိုင်း ရေခဲများ ကွဲအက်သံကို ကြားနေကြရသည်။ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်တိုင်း ကြယ်များသည် သစ်ကိုင်းများကိုဖြတ်၍ ကျွန်တော်တို့ထံပြေးလာနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်ဖြစ်သွားလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်နှင့် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ရွှေ့လျားနေသည့်နှယ် ရှိသည်။

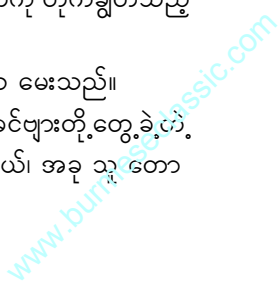

ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားချိန်တွင် ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေသည် အိပ်မောကျနေဆဲ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုနှိုး၍ ဝက်ဝံတွေ့ခဲ့ပြီဟု အသိပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်ရှင်လယ်သမားအား မနက်ကျလျှင် တောခြောက်သမားများ စုထားပေးဖို့မှာပြီး ညလယ်စာ စားကာ အိပ်ရာဝင်ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် ချက်ချင်းပင် အိပ်မောကျသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေသာ လာမနီးလျှင် နောက်နေ့ နေမွန်းတည့်ချိန်အထိ အိပ်ပျော်နေဖို့ရှိပါသည်။ သူ့လာနှိုး၍ အိပ်ရာမှ ခုန်ထလိုက်သည့်အခါ သူသည် အဝတ်ပင်လဲဖယ်ပြီးနေပြီ။ သူသည် သူ့သေနတ်ကို တိုက်ချွတ်သည့်အလုပ်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

‘ဒီမီယန် ဘယ်ရောက်နေလဲ’ ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

‘တောအုပ်ဘက် ထွက်သွားတာ ကြာလှပြီ၊ ခင်ဗျားတို့တွေ့ခဲ့ဟဲ့’ ခြေရာတွေကို တစ်ခေါက်သွားကြည့်ပြီး ဒီကို ပြန်လာတယ်၊ အခု သူ့ တော

ခြောက်သမားတွေဆီသွားပြီး အစီအစဉ် လုပ်နေတယ်'

ကျွန်တော် ကပျာကရာ မျက်နှာသစ်ကာ အဝတ်လဲသည်။ သေနတ်များတွင် ကျည်ထည့်သည်။ ထို့နောက် စွပ်ဖားပေါ်တက်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပါသည်။ စူးစူးရှရှ နိုင်လွန်းလှသော ဆီးနှင်းများသည် ဆက်လက်၍ ကျနေဆဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ နေထွက်လာသည်ကို လုံးဝမမြင်ကြရသေး။ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းများ၏ အပေါ်ဘက်တွင် မြူများသည် ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ကာဆီးနေသည်။ ဖြူဖွေးသော နှင်းမှုန်များသည် အရာရာတိုင်းကို ဖုံးလွှမ်းနေဆဲဖြစ်၏။

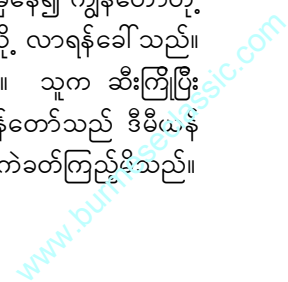
လမ်းပေါ်အတိုင်း နှစ်မိုင်ခန့် သွားမိကြပြီးနောက် တောအုပ်ဘက်သို့ နီးကပ်လာသည့်အခါ ရှေ့တစ်နေရာ အနိမ့်ပိုင်းထဲမှ မီးခိုးများ တလူလူတက်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသည့်အခါ လယ်သမား ယောက်ျားမိန်းမတစ်စုနှင့် ဆုံမိသည်။ သူတို့သည် တုတ်များ၊ တင်းပုတ်များ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ စွပ်ဖားပေါ်မှဆင်းကာ သူတို့ထံ လျှောက်သွားကြသည်။ ယောက်ျားများသည် အာလူးများကို မီးဖုတ်ရင်းမိန်းမများနှင့် စကားပြောကာ တသောသော ရယ်မောနေကြသည်။

ဒီမီယန်သည် ထိုအုပ်စုထဲ၌ ရောက်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသည့်အခါ လူအားလုံး မီးဖိုဘေးမှ ထရပ်ကြသည်။ ဒီမီယန်သည် သူတို့ကို ဦးဆောင်၍ ခေါ်သွားပြီး စက်ဝိုင်းပုံနေရာချပေးသည်။ ထို့နောက် တန်းစီ၍ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ လူအားလုံး သုံးဆယ်မျှရှိ၏။ သူတို့သည် ရှေ့မှနေ၍ တောအုပ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြသည်။

ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေနှင့် ကျွန်တော်သည် သူတို့နောက်မှခြေရာခံ၍ လိုက်သွားကြပါသည်။ သူတို့ လျှောက်နေကြရသည်မှာ ခက်ခဲလှ၏။ ဆီးနှင်းနံရံနှစ်ခုကြား၌ လျှောက်သွားနေရသည်နှင့် တူလှပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုပုံစံအတိုင်း မိုင်ဝက်နီးပါးခန့် လျှောက်သွားကြရသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဒီမီယန်သည် အခြားတစ်ဖက်မှနေ၍ ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ ပြေးလာသည်။ လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ သူ့ဆီသို့ လာရန်ခေါ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သူ့ဆီသို့ ရှေ့ရှု၍ သွားကြသည်။ သူက ဆီးကြိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ရပ်နေရမည့်နေရာကို ပေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ဒီမီယန် ချပေးထားသည့် နေရာ၌ ရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။

ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်တွင် အလွန်မြင့်မားသော ထင်းရှူးပင်များရှိ သည်။ ပင်စည်ကြီးများကြားမှ လမ်းတစ်လမ်းကို ကောင်းစွာမြင်တွေ့နေရ၏။ သစ်ပင်များနောက်၌ ကွယ်ရပ်နေသော တောခြောက်သမားတစ်ဦးကို ပင် လှမ်းမြင်နေရသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်တွင်မူ ထင်းရှူးပင်ငယ်များ အစုလိုက်အပြုံလိုက် တည်ရှိနေသည်။ ယင်းတို့၏ ကိုင်းများသည် အောက်သို့ ကွေးညွတ်ကျကာ ဆီးနှင်းပြင်ကြားတွင် ကပ်ညပ်နေကြသည်။

ယင်းတို့ကြားတွင် ဆီးနှင်းပြင် ဖုံးအုပ်နေသော လူသွားလမ်း တစ် လမ်းရှိရာ ထိုလမ်းသည် ကျွန်တော်တို့ထံ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သည့် လမ်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ညာဘက်မှ တန်းစီ၍ထွက်သွားသောချုံပင် နွယ်ပင်များ အဆုံးတွင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေအား နေရာချထားပေးနေသည့် ဒီမီယန်ကို ကောင်းစွာ မြင်တွေ့နေရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သေနတ်နှစ်လက်စလုံးကို ပြန်၍ စစ်ဆေး ကြည့်ပြီး ဘယ်နေရာ၌ ရပ်စောင့်လျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ကို စဉ်းစားသည်။ ကျွန် တော့်နောက်ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းခန့်အကွာတွင် ထင်းရှူးပင် မြင့်မြင့်ကြီးတစ်ပင် ရှိနေ၏။

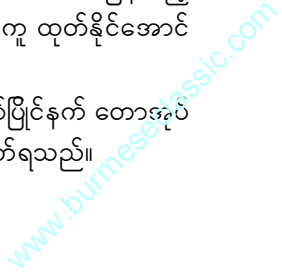
‘အဲဒီမှာ ငါသွားရပ်ရင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ်’ ဟု တွေးမိသည်။

‘အဲဒီနေရာကို ရောက်ရင် ငါ့သေနတ်တစ်လက်ကို သစ်ပင်မှာ ထောင်ထားနိုင်တယ်’

ကျွန်တော်သည် ထင်းရှူးပင်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခြေလှမ်း လှမ်းတိုင်း ဆီးနှင်းထဲသို့ ဒူးအထိမြုပ်မြုပ်သွားသည်ကို သတိထားမိသည်။ ကျွန်တော်သည် သစ်ပင်နောက်ဘက်ရှိ ဆီးနှင်းခဲများကို ထုရိုက်ဖြိုဖဲ ကာရပ် ၍ ကောင်းအောင်ညှိလိုက်သည်။ စတုရန်း တစ်ကိုက်ခန့် အကျယ်ရအောင် ရှင်းလင်းပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် သေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်ထားပြီး မောင်းအသင့် တင်ထားသော ဒုတိယသေနတ်ကို ထင်းရှူးပင်တွင်မှီ၍ ထောင်ထားလိုက် သည်။ ထို့နောက် မြေရှင်းစဉ်က ထုတ်ထားသော ဓားကို ဓားအိမ်ထဲ ပြန်ထည့် လိုက်သည်။ အရေးတကြီး လိုအပ်လာလျှင် အလွယ်တကူ ထုတ်နိုင်အောင် သတိထား၍ ပြန်ထည့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ လုပ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တောဒုဏ် ပ်တွင်းမှ ဒီမီယန်၏ အော်ဟစ်သံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။

‘သူ ထလာပြီဟေ့၊ သူထလာပြီ’
ဒီမီယန် စတင်ပြီး အော်လိုက်သည့်အတွက် အဝိုင်းလိုက်လူခွဲ၍ ရပ်
နေကြသော လယ်သမားများထံမှ အသံမျိုးစုံဖြင့် အော်သံများထွက်ပေါ်
လာသည်။

‘ဟူး... အား၊ ဝူး... ဝူး၊ ဝါး... ဝေး’
‘အေး... ဟေး... ဟေး’

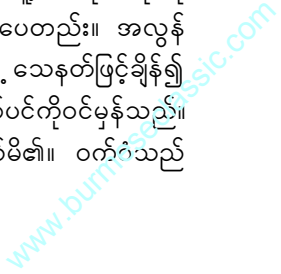
မိန်းမများ၏ စူးစူးရဲရဲအော်သံများလည်း ထွက်ပေါ်လာနေသည်။
ဝက်ဝံသည် လူအုပ်၏အလယ်တွင် ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။
ဒီမီယန်သည် ဝက်ဝံအား နောက်မှနေ၍ မောင်းနှင်ပေးလျက်ရှိပြီး ကျန်လူစု
က အဆက်မပြတ် ညာသံပေး၍အော်ကာ ခြောက်လှန့်ပေးနေကြသည်။ ကျွန်
တော့မိတ်ဆွေနှင့် ကျွန်တော်သည် မလှုပ်မယှက်ရပ်ကာ ကျွန်တော်တို့ဘက်
ဝက်ဝံ ရောက်အလာကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်နှလုံးခုန်သံသည်
ပြင်းထန်လာလျက်ရှိသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေသည်။ သို့
သော်လည်း လက်ထဲမှ သေနတ်ကိုတော့ သတိကြီးစွာထား၍ မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်
ထားပါသည်။

‘ဒီကောင် ရောက်လာတော့မယ်၊ ငါ့သေနတ်နဲ့ ကျကျနန ချိန်ပစ်ရင်
လဲမှာပဲ၊ ဒီတော့ကာ...’

ကျွန်တော့်အတွေးမဆုံးမီ ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်အတော်ဝေးဝေး
တစ်နေရာရှိ ဆီးနှင့်ပြင်ပေါ် လေးလံသော အရာဝတ္ထုတစ်ခု လဲကျသံ ကြား
လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်သည် ထင်းရှူးပင်မြင့်မြင့်ကြီးများကြားသို့ ဖျတ်ခနဲ
လှည့်ကြည့်သည်။ ခြေလှမ်း ငါးဆယ်ခန့်အကွာ သစ်ပင်ပင်စည်ကြီးများနောက်
တွင် ကြီးမားသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခု။ ကျွန်တော်သေနတ်နှင့် လှမ်း
ချိန်ထားသည်။

‘ဒီအကောင်ငါ့ဘက်ကိုပိုပြီးနီးအောင်လာလေမလား’ ဟုတွေးမိသည်။

ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေခိုက်မှာပင် နားရွက်များခတ်ကာ နောက်
ပြန်လှည့်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထို့နောက်တော့ သူတစ်ကိုယ်လုံးကို
ပီပြင်ထင်ရှားစွာမြင်လာရသည်။ ဧရာမအကောင်ကြီးပေတည်း။ အလွန်
စိတ်လှုပ်ရှားနေသော ကျွန်တော်သည် ဝက်ဝံကြီးဘက်သို့ သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍
ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကျည်ဆန်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုဝင်မှန်သည်။
ယမ်းငွေ့များကြားမှနေ၍ တစ်ချက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်မိ၏။ ဝက်ဝံသည်

ချာလပတ်လှည့်ကာသစ်ပင်များကြားတွင် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား
ပါသည်။

‘သွားပြီ’ ဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသည်။

‘အခွင့်ကောင်းတော့ လွတ်သွားပြီ၊ ဒီကောင် ငါ့ဘက်ကိုပြန်လာမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါ့မိတ်ဆွေက ပစ်လိုမိရင်မိ၊ မမိရင် တောခြောက်သမားတွေ
ကြားက လွတ်ထွက်သွားမှာပဲ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အဖို့တော့ သွားပြီ၊ ဒီကောင်
နောက်တစ်ကြိမ် ငါ့ဘက်ပြန်မလာမှာတော့ သေချာသွားပြီ’

ကျွန်တော် သေနတ်တွင် ကျည်ဆန်ထပ်ထည့်ကာ နောက်တစ်ကြိမ်
ရပ်၍ နားစွင့်နေသည်။ တောခြောက်သူများ၏ အော်ဟစ်သံများသည် သော
သော ညံလျက်ပင် ရှိနေသေးသည်။ တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် ကျွန်တော့်
မိတ်ဆွေ ရပ်နေသော နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းညာဘက် တစ်နေရာမှ မိန်းမ
တစ်ယောက်၏ အလန့်တကြား အော်ဟစ်သံ ကြားရသည်။

‘သူ့ . . . ဒီဘက်မှာ၊ သူ့ . . . ဒီဘက်ကို ရောက်နေပြီ၊ ဒီဘက်ကို
လာကြပါ၊ ဒီဘက်ကို လာကြပါ၊ အိုး . . . အိုး . . . အင်း’

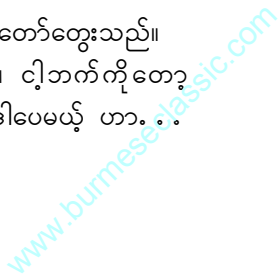
ထိုမိန်းမ ဝက်ဝံကိုမြင်သည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ကျွန်တော်ကတော့
ကျွန်တော့်ဘက် ရောက်လာလိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်
ပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်ညာဘက်ရှိ မိတ်ဆွေထံသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်
နေမိသည်။ ထိုအခိုက်တွင် လက်တစ်ဖက်မှ တုတ်ကိုမြှောက်၍ နှင်းစီးဖိနပ်
မပါဘဲ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေဘက်သို့ ပြေးသွားနေသော ဒီမီယန်ကို မြင်လိုက်
ရ၏။ ဒီမီယန်သည် မိတ်ဆွေ၏ဘေးတွင် လေးဘက်ကုန်းကာ လက်ထဲမှ
တုတ်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ညွှန်ပြနေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ
သည် သူ့သေနတ်ကိုမြှောက်၍ ချိန်ရွယ်ပစ်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘သူ့လက်ချက်နဲ့ ဝက်ဝံတော့ ကြွသွားပြီ’ ဟု ကျွန်တော် တွေးမိသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဝက်ဝံဘက်ပြေးသွားသည်ကို
မမြင်ရပါ။ ဤပုံကို မြင်ရုံမျှဖြင့် သူ့ပစ်ချက်သည် ဝက်ဝံကို မထိသည်မှာ
သေချာလျက်ရှိသည်။

‘ဝက်ဝံတော့ လွတ်ပြေးဦးတော့မှာပဲ’ ဟု ကျွန်တော်တွေးသည်။

‘နောက်ဘက်ကို လှည့်ပြေးမယ်ထင်တယ်၊ ငါ့ဘက်ကိုတော့
ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒုတိယတစ်ခေါက် လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဟာ . . .
ဟိုကလာနေတာဘာပါလိမ့်’

ကျွန်တော့်ဘက်သို့ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ရွေ့လျားနေသည့် အရာတစ်ခုခု။ နှာမှုတ်သံ ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့များကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ပြီးတော့ အပေါ်သို့ လွင့်တက်နေသည့် နှင်းမှုန် နှင်းခဲများ။ ကျွန်တော် ရှေ့တည့်တည့်ကို အသေအချာ ထပ်ကြည့်သည်။ ထင်ရှူးပင်များကြားရှိ လူသွားလမ်းပေါ်အတိုင်း ကျွန်တော့်ဘက် ပြေးလာနေသည့် ဝက်ဝံ။ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလာနေခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်နှင့် ခြေလှမ်း ခြောက်လှမ်းအကွာသို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင်မူ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ကျွန်တော် ပြက်ပြက်ထင်ထင်မြင်ရသည်။ သူ၏မည်းနက်သော ရင်ဘတ်ထိပ်အလယ်တွင် အနီကွက်တစ်ကွက်နှင့်အလွန်ကြီးမားသော ဦးခေါင်း။ ကျွန်တော့်ထံသို့ ကမူးရှူးထိုးနှင့် ပြေးလာနေခြင်းဖြစ်၏။

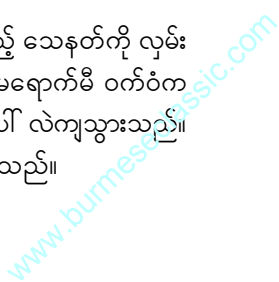
သူပြေးလာနေသော လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဆီးနှင်းများသည် ဖွာလန်ကြဲကာ လွင့်စဉ်နေကြသည်။ သူ့မျက်လုံးများ၏ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ရုံမျှဖြင့် သူ ကျွန်တော့်ကိုမမြင်သည်မှာ ထင်ရှားနေပါသည်။

အမှန်တော့လည်း သူသည် ကြောက်စိတ်ဖြင့် အရူးအမူးဖြစ်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အနေဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မမြင်သည်မှာလည်း တကယ်မမြင်ခြင်းဖြစ်၏။ သူပြေးလာနေသည့်လမ်းက ကျွန်တော်ရပ်နေသော သစ်ပင်ဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ရှိနေ၍သာ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာခြင်းပေတည်း။

ကျွန်တော်သည် လက်ထဲမှသေနတ်ဖြင့် ဆီး၍ပစ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် ဝင်တိုက်မိတော့မလိုပင်ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကျည်ဆန်သည် လွဲသွားပြန်လေပြီ။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်တော်ပစ်လိုက်သည့် သေနတ်သံကိုပင် ကြားဟန်မတူပါ။ ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကို အောက်သို့ နှိမ့်ကာ နောက်တစ်ချက် ထပ်ပစ်သည်။ သည်တစ်ချီတော့ ကျွန်တော့်ကျည်ဆန်သည် သူ့ကို ထိမှန်သည်။ သို့သော်လည်း သေလောက်သည့် ဒဏ်ရာ ဟုတ်ပုံမရ။

ဝက်ဝံ၏ ဦးခေါင်းသည် ထောင်လာသည်။ နားရွက်များကို နောက်ပစ်ကာ ပါးစပ်ကိုဖြူ၍ ကျွန်တော့်ထံ ပြေးဝင်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် ထင်းရှူးပင်၌ ထောင်ထားသည့် သေနတ်ကို လှမ်းယူသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်လက် သေနတ်ဆီမရောက်မီ ဝက်ဝံက ကျွန်တော့်အပေါ်ခုန်အုပ်သည်။ ကျွန်တော် ဆီးနှင်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားသည်။ သူသည် အရှိန်လွန်ကာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှ ကျော်သွားသည်။

‘ဒီအကောင်ကြီး ငါ့ကို လွှတ်ထားခဲ့ပြီ၊ တော်ပါသေးရဲ့’

ကျွန်တော်သည် လဲနေရာမှ ကြိုးထသည်။ သို့သော်လည်း ထ၍မရ။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှ လေးလံသော အရာကြီးတစ်ခုက ဖိထားသည်။ ဘာများ ပါလိမ့်၊ အမှန်တော့ ဝက်ဝံသည် အရှိန်လွန်ကာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှ ကျော်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ပြီး ကျွန်တော့် ဘက်အလာတွင် ကျွန်တော့်အပေါ် လဲကျလာခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လာ၍ဟပ်နေသည့် အပူငွေ့။ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို သူ့ပါးစပ်ထဲ ဆွဲသွင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်နှာခေါင်းသည် သူ့ပါးစပ်ထဲ ရောက်နေပြီ။ ကျွန်တော့်နှာခေါင်းသည် အပူရှိန်ကိုသာမက သွေးနံ့ကိုပါ ရှူရှိုက်နေရသည်။ သူ့လက်သည်းများက ကျွန်တော့်ပခုံးများကို တအားကုန်ဖိနှိပ်ထားသဖြင့် ကျွန်တော် လှုပ်ရှား၍မရပါ။ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားဖို့ အားထုတ်ပါသော်လည်း အချည်းနှီး ဖြစ်ရပါသည်။

ကျွန်တော် လုပ်နိုင်သည့်အရာဆို၍ တစ်ခုတည်းသာရှိပါသည်။ ကျွန်တော့် ဦးခေါင်းကို သူ့ပါးစပ်နှင့် ဝေးရာသို့ တိမ်းဖယ်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ဝက်ဝံက ကိုက်ရန် အားထုတ်နေသည့် ကျွန်တော့် နှာခေါင်းနှင့် မျက်လုံးများ ကို သူ့ပါးစပ်နှင့်ဝေးအောင် ရှောင်တိမ်းဖုံးကာနေရသည်။ ဤအတော အတွင်းမှာပင် သူ့အောက်သွားများသည် ကျွန်တော့်နဖူးကို ခဲမိသည်။ မျက်လုံး များအောက်ရှိအသားများသည် သူ့အပေါ်သွားများ၏ ခြစ်ဆွဲခြင်းကို ခံရသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဓားနှင့် အလှီးခံနေရသည့်နယ် ခံစားရပါသည်။ ကျွန်တော် အတင်းအဓမ္မ အကြောက်အကန်ရုန်းသည်။ သူကလည်း မိမိရရ ဖြစ်ရန်အဆက်မပြတ်အားထုတ်သည်။ ကျွန်တော့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး သူ့ပါးစပ် တွင်းသို့ ရောက်လုလု ဖြစ်နေလေပြီ။

‘သွားပြီ၊ ငါသေတော့မှာပဲ’ ဟု ကျွန်တော်တွေးသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်အား အပေါ်မှဖိထားသည့် အလေးချိန်သည် ဖျတ်ခနဲပျောက်သွားသည်။ ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပေါ်မှခုန်ထကာ ထွက်ပြေးသွားသည့် ဝက်ဝံကြီးကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော့် အဖြစ်ကို မြင်လိုက်ကြသော ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေနှင့် ဒီမီယန်တို့သည် ကျွန်တော့်အား ကူညီရန် ပြေးလာကြသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေသည် ကျွန်တော့်ထံရောက်မလာ၊ ဆီးနှင်းပြင်ထဲ နစ်ပင် ကာ ပြန်အထတွင် ချော်လဲသည်။ သူပြန်ထရန် ကြိုးပမ်းနေခိုက်တွင် ဝက်ဝံက

ကျွန်တော့်အား ကိုက်ခဲစပြုနေပြီ။ ထိုအခါ လက်ထဲတွင် တုတ်တစ်ချောင်းသာ ရှိနေသော ဒီမီယန်သည် လမ်းမအတိုင်း အော်ဟစ်ပြီး ပြေးလာသည်။

‘သခင့်ကို ဝက်ဝံကိုက်နေပြီ. . . သခင့်ကို ဝက်ဝံကိုက်နေပြီ’

ပြေးလာနေရင်းမှာပင် ဒီမီယန်သည် ဝက်ဝံကို အော်ငေါက်ပြီး ခြောက်သည်။

‘ဟေ့ကောင်. . . သွား. . . ထွက်သွား. . . သွားလိုက်. . . လွှတ်လိုက်’

ဝက်ဝံသည် သူ့ခြောက်သည့်အတွက် ကျွန်တော့်အား လွှတ်ချထားခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးသည်။ ကျွန်တော်သည် လဲကျနေရာမှ ကုန်းရုန်း၍ ထသည်။ ဆီးနှင်းပြင်ပေါ်တွင် သွေးများသည် ချင်းချင်းနီသွားသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ အထက်ရှိ အသားများသည် စုတ်ပြုကာ တွဲလောင်းကျနေကြသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားပြီး သွေးပူနေသဖြင့် နာကျင်သည့် ဝေဒနာကို လုံးဝမသိ။

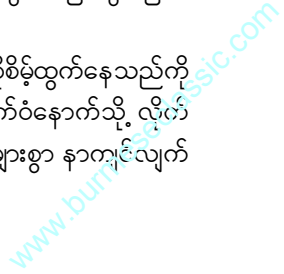
ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေသည် ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ အခြားလူများလည်း ဝိုင်းအုံလာကြသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာများကိုကြည့်ကာ နှင်းခဲများဖြင့် အုပ်ပေးကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ရထားသည့် ဒဏ်ရာများကိုပင် သတိမရ။ ဝက်ဝံအကြောင်းကိုသာ မေးမိသည်။

‘ဝက်ဝံ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ သူ့ဘယ်ဘက် ထွက်ပြေးသွားသလဲ’

ထိုအခိုက်တွင် ရုတ်တရက်အော်လိုက်သည့်အသံကို ကျွန်တော်ကြားရသည်။ ‘ဝက်ဝံကြီး ဒီမှာဗျို့၊ ဒီမှာဗျ’

ကျွန်တော်တို့ထံ ပြေးလာနေသည့် ဝက်ဝံကို မြင်ကြရပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးသေနတ်များကို ဆွဲကိုင်ကြသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ သေနတ်နှင့် မပစ်နိုင်မီ ဝက်ဝံသည် ကျွန်တော်တို့အား ကျော်ဖြတ်သွားသည်။ ဝက်ဝံသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သောစိတ်ဝင်နေပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အား ထပ်မံကိုက်ခဲရန် ပြန်လာခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း လူအများစုဝေးနေသည်ကို မြင်သဖြင့် လန့်ဖျပ်ပြီးထွက်ပြေးသွားခြင်းပေတည်း။

သူပြေးသွားနေခိုက်တွင် သူ့ခေါင်းမှသွေးများ ယိုစိမ့်ထွက်နေသည်ကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဝက်ဝံနောက်သို့ လိုက်လိုကြသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာများက များစွာ နာကျင်လျက်

ရှိသဖြင့် ဝက်ဝံနောက် မလိုက်တော့ဘဲ ဆရာဝန်ပြရန် မြို့ပေါ်သို့ အလျင် အမြန် ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

ဆရာဝန်က ကျွန်တော့် ဒဏ်ရာများကို ချုပ်ပေးသည်။ မကြာခင်မှာပင် ဒဏ်ရာများ ပျောက်ကင်းသွားခဲ့ပါသည်။

နောက် တစ်လခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဝက်ဝံကို ဖမ်းမိရန် အမဲလိုက်ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သူ့ကို လက်စသတ်ခွင့် မရလိုက်ပါ။ သူသည် တောထဲ၌ တလည်လည်လှည့်သွားကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့်အသံဖြင့် အော်ဟစ်ညည်းညူလျက်ရှိပါသည်။

ဝက်ဝံကို ဒီမီယန်က သတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ကျည်ဆန်ကြောင့် ဝက်ဝံသည် အောက်မေးရိုးကျိုးကာ သွားများပြုတ်ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အလွန်အလွန်ကြီးမားသော ဝက်ဝံကြီးဖြစ်သဖြင့် သူ၏ အနက်ရောင်သားမွေးသည် တခမ်းတနား ရှိလှပါတိခြင်း။ အစာသွပ်ထားသည့် သူ့ရုပ်တုသည် ယခုအခါတွင် ကျွန်တော့်အခန်းထဲ၌ ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော့်နဖူးမှ ဒဏ်ရာများမှာမူ လုံးဝပျောက်ကင်းသွားပြီဖြစ်၍ အမာရွတ်ကိုပင် မမြင်နိုင်တော့ပါ။

THE BEAR HUNT (၁၈၇၂) ကို ပြန်ဆိုသည်။

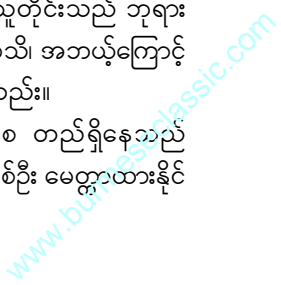
လူတွေ ဘာနဲ့နေကြသလဲ

ကျွန်ုပ်တို့သည် သေခြင်းမှ လွတ်မြောက်ကာ တစ်ဖန်ပြန်၍ ရှင်သန် ခြင်းသို့ ရောက်ကြရ၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း၊ ညီအစ်ကိုတော်အချင်းချင်း မေတ္တာထားနိုင်ကြ၍ ဖြစ်၏။ မေတ္တာတရားထားနိုင်သူသည် သေခြင်းတွင် မေ့လျော့ခြင်း မရှိ။

ကောင်းမြတ်သော စိတ်နေစိတ်ထားနှင့် အကျင့်စရိုက်ရှိသူ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေသူများအား ကူညီစောင့်ရှောက်သူ၊ အချင်းချင်းကရုဏာတရားထားသူ မည်သူတွင်မဆို ဘုရားသခင်၏ မေတ္တာတော်သည် ကိန်းအောင်းမွေ့လျော်၏။ အို. . . ကျွန်ုပ်၏ သားသမီးများ၊ သင်တို့၏ပါးစပ်၊ သင်တို့၏လျှာဖြင့်သာ မေတ္တာထားခြင်းသည် ပြည့်စုံလုံလောက်ခြင်းမရှိ။ မေတ္တာဟူသည် လက်တွေ့ပြုရသောအရာဖြစ်သည်။ လက်တွေ့ အပြုအမူဖြင့်ပြမှသာ ပြည့်စုံလုံလောက်သောအရာဖြစ်၏။

မေတ္တာသည် ဘုရားသခင်၏ အရာဖြစ်သည်။ မေတ္တာထားသူတိုင်း၏ ရင်တွင် ဘုရားသခင်သည် တည်ရှိ၏။ မေတ္တာထားသူတိုင်းသည် ဘုရားသခင်ကိုသိ၏။ မေတ္တာမထားသူသည် ဘုရားသခင်အားမသိ၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုရားသခင်သည် မေတ္တာဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

ဘုရားသခင်သည် မည်သူ့ထံမှာမှ အမြဲတစေ တည်ရှိနေသည် မဟုတ်။ အကယ်၍သာ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး မေတ္တာထားနိုင်

ကြပါမူကား ဘုရားသခင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ထံတွင် အမြဲတစေ ကိန်းအောင်း နေလိမ့်မည်။

ဘုရားသခင်သည် မေတ္တာဖြစ်၏။ မေတ္တာနှင့် နေသူသည် ဘုရား သခင်နှင့် နေသူဖြစ်၍ ဘုရားသခင်သည် ထိုသူ၏ ထံတွင် အမြဲတစေ ရှိနေ ပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍ လူတစ်ယောက်သည် ဘုရားသခင်အား ချစ်မြတ်နိုး ပါသည်ဟု ဆို၏။ သူ့ညီအစ်ကိုတော်ကို မုန်းတီး၏။ ထိုသူသည် လူလိမ် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။ သူ့မျက်စိဖြင့် မြင်တွေ့နေရသည့် ညီအစ်ကိုတော်အား မချစ်မခင်နိုင်သော ထိုသူသည် သူ့မျက်စိဖြင့် မမြင် မတွေ့နိုင်သော ဘုရားသခင်အား အဘယ်မှာလျှင် ချစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

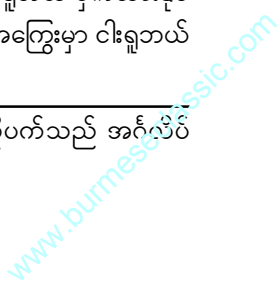
(၁)

ဆိုင်မွန်အမည်ရှိ ဖိနပ်ချုပ်သမားတစ်ယောက်သည် အိမ်ပိုင်လည်း မရှိ၊ မြေပိုင် ယာပိုင်လည်းမရှိ။ သူ့မိန်းမ၊ သူ့ကလေးများနှင့်အတူ လယ်သမား တစ်ယောက် ၏တဲတွင် နေထိုင်ကာ သူ့လုပ်ငန်းဖြင့်သူ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေသည်။ အလုပ်က ဈေးပေါသော်လည်း ပေါင်မုန့်ကတော့ ရှားပါးလှချေသည်။ သူ့ အလုပ်မှရလာသမျှ ငွေကို အစားအစာအတွက် သုံးရသည်နှင့်ပင် ကုန်ခန်း လျက်ရှိ၏။

ဆိုင်မွန်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်တွင် ဆောင်းရာသီဝတ်ဖို့ အနွေးထည်ဆို၍ သိုးရေကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်သာရှိ၏။ ထိုတစ်ထည်တည်း သော အနွေးထည်မှာလည်း မြင်မကောင်းအောင်ပင်အပေါက်အပြဲတွေ ဗရပူ ဖြစ်နေပြီ။ ထိုအနွေးထည်ကို သုံးလာခဲ့ရသည်မှာ ဒုတိယနှစ်အတွင်းသို့ပင် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ဤဒုတိယနှစ်တွင်မူ သူသည် နောက်ထပ် အနွေး ထည် အသစ်တစ်ထည်ချုပ်ဖို့အတွက် သိုးရေများဝယ်လို၏။

ထို့ကြောင့် ထိုနှစ်ဆောင်းဥတုမဝင်မီ ဆိုင်မွန်သည် ငွေ အနည်း ငယ်စုသည်။ သူ့မိန်းမ၏ ဘူးကလေးထဲတွင် ငွေစက္ကူသုံးရူဘယ် ဝှက်ထားနိုင် ခဲ့ပြီ။ ရွာထဲရှိ သူ့ဖောက်သည်များထံမှ သူ့ရစရာရှိသည့် အကြွေးမှာ ငါးရူဘယ် နှင့် ကိုပက်နှစ်ဆယ် (*) ပင် ရှိနေပြီဖြစ်၏။

* ကိုပက်ပြားတစ်ရာသည် တစ်ရူဘယ်ဖြစ်၍ တစ်ကိုပက်သည် အင်္ဂလိပ် ငွေ တစ်ဖာသင်နှင့် ညီမျှသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆိုင်မွန်သည် တစ်နေ့သော နံနက်တွင် ရွာထဲသို့သွား၍ သိုးရေများဝယ်ရန် ပြင်ဆင်သည်။ သူသည် ရှုပ်အင်္ကျီပေါ်မှထပ်၍ သူ့မိန်းမ၏ ဝှမ်းခံထားသည့် ဂျက်ကတ်အင်္ကျီကို ဝတ်သည်။ ပြီးမှ သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို ထပ် ဝတ်သည်။ သူစုထားသည့် သုံးရူဘယ်ငွေစက္ကူများကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်သည်။ တောင်ဌေးအဖြစ် အသုံးပြုသွားရန်အတွက် တုတ်တစ်ချောင်းဖြတ်ယူသည်။ ထို့နောက် နံနက်စာ စားပြီးပြီးချင်း ခရီးထွက်သည်။

‘ငါ့အကြွေး ငါးရူဘယ်ကို ဝင်တောင်းမယ်’ ဟု သူတွေးသည်။

‘အဲဒီ ငါးရူဘယ်နဲ့ စုထားတဲ့ သုံးရူဘယ် ပေါင်းလိုက်ရင် ဆောင်းတွင်း အနှေးထည်အတွက် သိုးရေဝယ်ဖို့တော့ လုံလောက်မှာပါ’

သူသည် ရွာထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး လယ်သမားတစ်ယောက်၏တဲသို့ သွားသည်။ သို့သော်လည်း အိမ်တွင် အိမ်ရှင်လယ်သမားမရှိပေ။ လယ်သမား၏ မိန်းမက ပေးစရာရှိသောကြွေးကို နောက်အပတ်တွင် ပေးပါမည်ဟုသာ ကတိပြုသည်။

သူကိုယ်တိုင်ကတော့ ငွေကိုမပေးပေ။ ထိုအခါ ဆိုင်မွန်သည်နောက် တစ်တဲသို့ သွားပြန်သည်။ ဤလယ်သမားကမူ သူ့တွင် ငွေမရှိကြောင်း ကျိန်တွယ်ပြောဆိုပြီး ဆိုင်မွန်ပြင်ပေးခဲ့သော ရှူးဖိနပ်နှစ်ရန်အတွက် ကိုပက်နှစ်ဆယ်သာလျှင်ပေးမည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆိုင်မွန်သည် သူရလိုသည့် သိုးရေကို အကြွေးဝယ်ရန်သာ အားထုတ်ရတော့သည်။ သို့သော်လည်း ဈေးသည်က ဆိုင်မွန်အား မယုံကြည်။

‘ငွေသာယူခဲ့ပါ’ ဟု ဆိုင်ရှင်ကပြောသည်။

‘အဲဒီကျတော့ ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ သိုးရေမှာပေါ့၊ ကြွေးဆိုတာ မျိုးကတောင်းရတာ ခက်တယ်မဟုတ်လား’

ဤသို့ဖြင့် ဖိနပ်ချုပ်သမား ဆိုင်မွန်သည် သူပြင်ပေးခဲ့သည့် ရှူးဖိနပ်နှစ်ရန်အတွက် ရလာသော အကြွေး ကိုပက်နှစ်ဆယ်နှင့် လယ်သမားတစ်ယောက်က သားရေခွာ အသစ်ပြန်ရိုက်ရန် အပ်လိုက်သော ရှူးဖိနပ်တစ်ရန်ကို ယူကာ အိမ်ပြန်ရမည့်အဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။

ဆိုင်မွန်သည် များစွာ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲခြင်းဖြစ်သည်။ ရလာသည့် အကြွေးငွေ ကိုပက်နှစ်ဆယ်နှင့် ဗောဒ်ခါ ဝယ်သောက်ပြီး သိုးရေဟူ၍ တစ်ချပ်မှ မပါဘဲ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ရ၏။ မနက်တုန်းကတော့ သူသည် ဆီးနှင်းကြောင့် အအေးဒဏ်ကို ခံခဲ့ရသော်လည်း အခုအပြန်ကျတော့ သိုးရေ ကုတ်အင်္ကျီမပါ

သော်လည်း သောက်လာခဲ့သည့် ဗောဓိခါ အရှိန်ကြောင့် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလာသည်။ သူသည် ဆီးနှင်းခဲနေသော မြေပြင်ကို တုတ်ဖြင့်ထောက်ကာ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲလာသော ရှူးဖိနပ်များကို ယမ်း၍ နွေးကွေးလေးကန်စွာ လျှောက်သွားလျက်ရှိသည်။

‘အခုကျတော့လည်း သိုးရေကုတ်အင်္ကျီမပါဘဲနဲ့ နွေးနေသားပဲ’
ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောသည်။

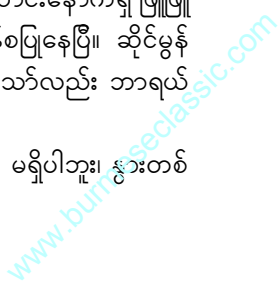
‘အရက်တစ်စက်လောက်က ငါ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိတဲ့ အကြောတွေထဲ စိမ့်ဝင်သွားတာကိုး၊ ငါ့မှာ သိုးရေရှိဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ အခြားပူစရာလည်း ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ ငါဆိုတဲ့ကောင်က အဲသလို လူစားကွ၊ ငါ့အဖို့ ဘာဂရုစိုက် နေစရာလိုလဲ၊ သိုးရေမရှိဘဲလည်း နေလို့ရတာပဲ၊ ငါ့အတွက် သိုးရေမလိုပါဘူး။

‘အင်း... ငါ့မိန်းမကတော့ စိတ်ဆိုးမှာပဲ၊ ဒါကတော့ သေချာတယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ စဉ်းစားကြည့်ရင် ရှက်စရာကောင်းတယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ရပြီး လုပ်ခငွေကျတော့ မရဘူး၊ အဲဒါကောင်းသလား။ တော့်မှာ ငွေမပါလာလို့ကတော့ အရေခွံခွာပစ်မယ်လို့ပြောရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ’

‘သူပေးလိုက်တာက ကိုပက်နှစ်ဆယ်တည်းရယ်၊ ဒီ ကိုပက်နှစ်ဆယ် နဲ့ငါဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ၊ အခု အရက်သောက်ပစ်လိုက်ပြီ၊ ဒီငွေလောက်ကတော့ ဒါပဲလုပ်လို့ရမှာပေါ့၊ သူပြောလိုက်တာ ဘာတဲ့၊ သိပ်ကို ကျပ်တည်းတာပဲတဲ့၊ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာကော ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားက အိမ်နဲ့ နွားတွေ ရှိသေးတယ်၊ ကျုပ်မှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ခင်ဗျားက ဂျုံကို ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျားစိုက်တာ၊ ကျုပ်က အပြင်က ဝယ်စားရတာ၊ ပေါင်မုန့်တစ်မျိုးတည်း အတွက် တစ်ပတ်ကို သုံးရူဘယ် သုံးနေရတယ်၊ ကျုပ်အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ပေါင်မုန့်က ကုန်ပြီ၊ နောက်ထပ် တစ်ရူဘယ် ထပ်သုံးရဦးမှာ၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ပေးစရာရှိတာသာ ပေးပါ။ ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ’

ထိုအချိန်တွင် သူသည် လမ်းကွေ့ရှိ တန်ဆောင်းတစ်ခုဘက်သို့ နီးကပ်လာနေပြီ။ သူလှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ တန်ဆောင်းနောက်ရှိ ဖြူဖြူ အရာ တစ်ခုကိုမြင်ရသည်။ အလင်းရောင်သည် မှေးမှိန်စပြုနေပြီ။ ဆိုင်မွန်သည် ဖြူဖြူအရာကို ထပ်၍ ချောင်းကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ဘာရယ် ဟု ခွဲခြား၍မသိ။

‘အရင်က ဒီနေရာမှာ ကျောက်တုံးအဖြူလည်း မရှိပါဘူး၊ နွားတစ်

ကောင်းများလား၊ နွားနဲ့လည်း မတူပါဘူး၊ ခေါင်းကတော့ လူခေါင်းနဲ့တူသလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် သိပ်ဖြူလွန်းတယ်၊ လူဆိုရင် သူဒီနေရာလာပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ’

သူသည် တန်ဆောင်းဘက်သို့ နီးကပ်လာသည်။ ပို၍ ပီပီပြင်ပြင် မြင်လာသည်။ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ အသေလား အရှင်လား။ အင်္ကျီမပါဘဲ တန်ဆောင်းတွင်း၌ ကျောနှင့်မှီ၍ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။ ဖိနပ်ချုပ်သမား ရင်ထဲတွင် ကြောက်စိတ် ဝင်လာသည်။

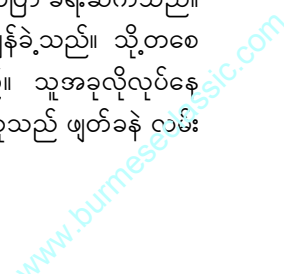
‘တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို သတ်ပြီး အဝတ်တွေ ချွတ်ယူသွားသလား၊ ပြီးတော့မှ သူ့ကို ဒီနေရာမှာ ပစ်ထားခဲ့တာလား၊ ငါသွားကြည့်ရင် ပြဿနာဖြစ်မှာ သေချာတယ်’

ထို့ကြောင့် သူသည် တန်ဆောင်းဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သည့်အခါ တန်ဆောင်းဘက်ကို လှည့်မကြည့်။ အတော်ဝေးဝေးရောက်ကာမှ နောက်သို့ ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။ စောစောက သူမြင်ခဲ့ရသော လူသည် တန်ဆောင်းကိုမှီ ရပ်နေသည်ကို မတွေ့ရတော့။ သူ့ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး ရွေ့လျားနေသည်။ ဆိုင်မွန်သည် စောစောကထက် ပို၍ ကြောက်လာသည်။

‘ငါ သူ့ဆီ ပြန်လှည့်သွားရင် ကောင်းမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆက်သွားရင် ကောင်းမလား’ ဟု တွေးသည်။

‘တကယ်လို့ သူ့အနား ရောက်သွားရင် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ဟာ တစ်ခုခုဖြစ်လာမလား၊ ဒီလူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိတဲ့လူ ရှိချင်မှရှိမယ်၊ သူလာတာ အကောင်းလုပ်ဖို့လာတာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ၊ ငါ သူ့နားရောက်သွားရင် ငါ့ကို ခုန်အုပ်ပြီး လည်ပင်းညှစ်ပစ်ချင်ညှစ်မှာ၊ တကယ်လို့ သူက ငါထင်သလို မဟုတ်ဘဲ ဘာမှ မလုပ်ဘူးဆိုပါတော့။ သူ့အတွက် ငါ့မှာ တာဝန် တက်ချင်တက်လာမှာ၊ ဒီလို ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ငါ့အတွက် ဘာအကျိုးရှိလာနိုင်မှာလဲ၊ ငါ့အဝတ်တွေကိုလည်း ခွဲပေးဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ သူနဲ့ဝေးအောင် မြန်မြန်လစ်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်’

ဤသို့ဖြင့် ဖိနပ်ချုပ်သမားသည် ရေးကြီးသုတ်ပြာ ခရီးဆက်သည်။ တန်ဆောင်းသည် သူ့နောက်ဘက်တွင် ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်ခဲ့သည်။ သို့တစေလည်း ရုတ်တရက်သူ့စိတ်သည် မလုံမလဲဖြစ်လာသည်။ သူ့အခုလိုလုပ်နေတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု သံသယဝင်လာသည်။ သူသည် ဖျတ်ခနဲ လမ်းလယ်တွင် ရပ်လိုက်မိသည်။

‘မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ ဆိုင်မွန်’ ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးသည်။

‘ဟိုလူဟာ ငတ်ပြတ်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ။ ငတ်ပြတ်ပြီး သေလုမျောပါး ဖြစ်နေတဲ့လူဆိုရင် မခက်ပေဘူးလား၊ အဲသလိုလူ ကို မင်းက လန့်ပြီး ရှောင်လာရသလား၊ ဓားပြတွေကို ကြောက်ရွံ့နေလောက် အောင် မင်းက ချမ်းသာနေလို့လား။ ဆိုင်မွန်ရယ်... မင်းမရှက်ဘူးလား၊ မင်းလုပ်ပုံ မဟုတ်သေးပါဘူး’

ဤသို့ဖြင့် ဆိုင်မွန်သည် နောက်သို့ပြန်လှည့်ကာ ထိုလူ့ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

(၂)

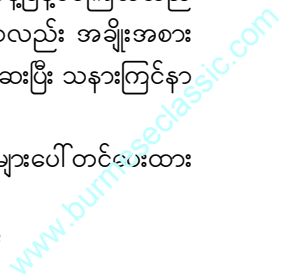
ဆိုင်မွန်သည် လူစိမ်းဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားပြီး အသေအချာ ကြည့်သည်။ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။ ကိုယ် ပေါ်တွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် အညိုအမည်း အပွန်းအပဲ့များကိုတော့ မတွေ့ရ။ ရေခဲလူ မတတ်အေးကာ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေသည်။ သူသည် ဆိုင်မွန်အား မော့မကြည့်။ သူ့မျက်လုံးအစုံကို ပင့်တင်ရန်ပင် အားမရှိတော့သည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်၏။ ဆိုင်မွန်သည် လူငယ်၏အနီးသို့ တိုးသွားသည်။ လူငယ်သည် ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသူလိုဖြစ်လာပြီး ဦးခေါင်းကိုမော့ကာ ဆိုင်မွန် အားကြည့်သည်။ ထိုအကြည့် တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ဆိုင်မွန်သည် ထိုလူအား သဘောကျသလို ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် လက်ထဲမှ သတ္တလပ် ရှူးဖိနပ်ကို မြေကြီးပေါ် ပစ်ချလိုက်ပြီး ခါးစည်းကို ဖြုတ်ကာ ဖိနပ်ပေါ်တင်ထားလိုက် သည်။ ထို့နောက် အပေါ်ဆုံးမှ ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။

‘အခုလောလောဆယ်ကတော့ စကားပြောနေရမယ့် အချိန်မဟုတ် သေးဘူး’ ဟု ဆိုင်မွန်က ပြောသည်။

‘ကဲ... ဒီကုတ်အင်္ကျီကို မြန်မြန်ဝတ်’

ဆိုင်မွန်သည် လူငယ်၏ တံတောင်ဆစ်များကိုအသာအယာမပြီး ထနိုင်အောင်ထူပေးသည်။ လူငယ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် သန့်ပြန့်စင်ကြယ်သည် ကိုသတိထားမိသည်။ လက်များနှင့် ခြေထောက်များမှာလည်း အချိုးအစား အလွန်ပြေပြစ်သည်။ မျက်နှာကလည်း ကြည်လင်အေးဆေးပြီး သနားကြင်နာ တတ်သည့် အရိပ်အငွေ့များ ထင်ဟပ်နေသည်။

ဆိုင်မွန်သည် သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို လူငယ်၏ ပခုံးများပေါ်တင်ပေးထား

သည်။ သို့သော်လည်း လူငယ်သည် သူ့လက်များကို အင်္ကျီလက်မောင်းဖျား အတွင်းသို့ ထိုးသွင်း၍ မရ။ ဆိုင်မွန်က လက်များကို ဆွဲယူပြီး လက်အပေါက် များထဲသို့ ထိုးသွင်းပေးသည်။ ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲဆန့်ကာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်သွားအောင် ပြုပြင်ပေးသည်။ အင်္ကျီချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်သွားသည့်အခါ ခါးစည်းနှင့် ပတ်၍ ချည်ပေးလိုက်သည်။ ဆိုင်မွန်သည် သူ့ခေါင်းမှ ကက်ဦးထုပ် ကိုချွတ်၍ လူစိမ်း၏ခေါင်းတွင် စွပ်ပေးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့တစ်ခေါင်း လုံး အေးစိမ့်လာသည့်အခါ တစ်မျိုးတွေးမိပြန်သည်။

‘ငါက ထိပ်ပြောင်နေတဲ့လူ၊ သူ့ဆံပင်တွေက အရှည်ကြီးတွေ’
သူသည် ဦးထုပ်ကို ပြန်ယူပြီး သူ့ခေါင်းတွင် ဆောင်းလိုက်သည်။

‘သူ့ခြေထောက်တွေကို လုံသွားအောင်လုပ်ပေးဖို့က အရေးကြီးတယ်’ ဟု တွေးမိသောအခါ လူစိမ်းအား ပြန်ထိုင်ခိုင်းပြီး သူ့သက္ကလပ်ရှူး ဖိနပ်များ စီးပေးသည်။ ပါးစပ်မှလည်း . . .

‘ကဲ . . . သူငယ်ချင်း၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနေပြီး မင်းကိုယ်မင်းနွေးသွား အောင် လုပ်လိုက်ဦး၊ ကျန်တဲ့ ကိစ္စတွေကို နောက်ပိုင်းကျမှ ဖြေရှင်းကြတာ ပေါ့။ ဘယ်နှယ့်လဲ၊ လမ်းကော လျှောက်နိုင်ရဲ့လား’ ဟုပြောသည်။

လူစိမ်းသည် မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ဆိုင်မွန်အား ကြင်နာသော မျက်နှာ ထားဖြင့် ကြည့်သည်။ စကားတော့ တစ်ခွန်းမှပင်မပြော။

‘မင်းက ဘာပြုလို့ စကားမပြောတာလဲ’ ဟု ဆိုင်မွန်က မေးသည်။

‘ဒီမှာ သိပ်အေးတယ်၊ အိမ်မြန်မြန်ရောက်အောင် ပြန်မှဖြစ်မယ်၊ ရော့ . . . ဟောဒီမှာ တုတ်တောင်ဝှေးလုပ်ပြီး လျှောက်၊ ကဲ သွားကြစို့’

လူစိမ်းသည် ဆိုင်မွန်ခိုင်းသည့်အတိုင်း လျှောက်သည်။

‘မင်းက ဘယ်ကလာတာလဲ’ ဟု ဆိုင်မွန်က မေးသည်။

‘ကျွန်တော် ဒီအရပ်ဒေသက မဟုတ်ဘူး’

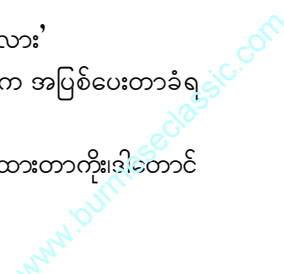
‘အေးပါ . . . ငါလဲ တွေးမိပါတယ်၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို ငါသိတယ်၊ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နတ်ကွန်းနား ရောက်လာရတာလဲ’

‘ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး’

‘တစ်ယောက်ယောက်က မင်းကို နှိပ်စက်လို့လား’

‘တစ်ယောက်မှ မနှိပ်စက်ပါဘူး၊ ဘုရားသခင်က အပြစ်ပေးတာခံရ တာပါ’

‘ဒါပေါ့ကွာ၊ အားလုံးကိုဘုရားသခင်က အုပ်ချုပ်ထားတာကိုး၊ ဒါတောင်

မှ မင်းအခုအစာနဲ့နေစရာ ရှာရဦးတော့မယ်၊ မင်းဘယ်သွားမယ် စိတ်ကူးလဲ’
‘အားလုံးအတူတူပါပဲဗျာ’

ဆိုင်မွန်သည် အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ သူ့ကြည့်ရတာ လူဆိုးနဲ့ တော့ မတူပါဘူးဟုတွေးသည်။ စကားပြောပုံကလည်း နူးညံ့သားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်းကိုတော့ အခုထက်ထိ မပြောပြသေးဘူး။

‘ဒီလူ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူက သိနိုင်မှာလဲ’

ဟု ဆိုင်မွန်တွေးမိပြန်သည်။ သူသည် လူစိမ်းအား လှမ်းပြောသည်။

‘ဒီလိုဆိုလဲ ငါနဲ့ အိမ်လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ အနည်းဆုံး အနွေးဓာတ်ကလေး တော့ ရနိုင်တာပေါ့’

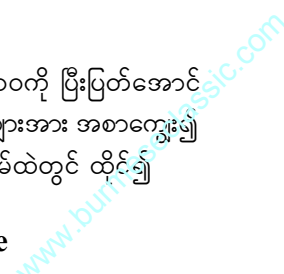
ဤသို့ဖြင့် ဆိုင်မွန်သည် သူ့အိမ်ပြန်သည်။ လူစိမ်းသည် သူ့ဘေး မှနေ၍ လျှောက်လိုက်လာသည်။ လေသည် အရှိန်ဖြင့် တိုက်ခတ်လာသည်။ ဆိုင်မွန်သည် ခိုက်ခိုက်တုန်မှု အေးလာသည်။ စောစောက တရှိန်ရှိန်တက် နေသော မူးယစ်ရီဝေခြင်းသည် ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။ အအေးဒဏ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တစ်စစ်စစ်ကိုက်ခဲ့လာသည်။ သူ့မိန်းမ၏ ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ကို ရှူ ရှိုက်နေရသော ဆိုင်မွန်၏ခေါင်းထဲတွင် အတွေးစုံ ဝင်လာလျက်ရှိသည်။

‘အင်း. . . သိုးရေအကြောင်း ပြောပြမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါသွားတာက သိုးရေဝယ်ဖို့သွားတာ၊ ပြန်လာတော့ ငါ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အိမ်က ဝတ်သွားတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီတောင်မရှိတော့ဘူး၊ ငါပြန်လာတော့ အခကြေးငွေလဲ မပါခဲ့ဘူး၊ ငါနဲ့အတူတူ တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ခေါ်လာ တယ်၊ မက်ထရီနာက ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး’

သူ့မိန်းမအကြောင်းတွေးမိသောအခါ သူသည် ဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ် သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ဘေးမှလိုက်ပါလာနေသည့် လူစိမ်းကို ကြည့်မိသော အခါ နတ်ကွန်းကို မှီထိုင်နေရာမှ သူ့အား မော့ကြည့်ခဲ့သော လူစိမ်း၏ အကြည့်ကို သတိရသည်။ ထိုအခါ သူ့နှလုံးသားတွင် ကြည်နူးခြင်းဖြစ်ရ လေသည်။

(၃)

ထိုနေ့နံနက်တွင် ဆိုင်မွန်၏မိန်းမသည် အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကို ပြီးပြတ်အောင် လုပ်ထားသည်။ ထင်းခွဲသည်။ ရေခပ်သည်။ ကလေးများအား အစာကျွေး၍ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပြီးပြတ်အောင်စားသောက်ကာ အိမ်ထဲတွင် ထိုင်၍

ရောက်တတ်ရာရာ စဉ်းစားနေသည်။ ပေါင်မုန့်ကို ဘယ်အချိန်လောက် ဖုတ်ရလျှင် ကောင်းမလဲ။ အခုပဲ ဖုတ်လိုက်လျှင် ကောင်းမလား၊ ဒါမှမဟုတ် မနက်ဖြန်ကျမှ ကောင်းမလား။ လောလောဆယ်တော့ ပေါင်မုန့် အတော် များများ ကျန်နေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

‘တကယ်လို့ ဆိုင်မွန်က ညနေစာကို ဟိုမှာစားခဲ့ရင်ညလယ်စာကျ တော့ သူ သိပ်များများစားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု တွေးသည်။

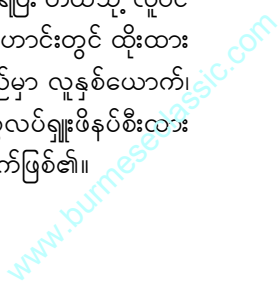
‘ဒီလိုဆိုရင် ပေါင်မုန့်က နောက်ရက်အထိ စားလို့ရမှာ’
သူသည် ပေါင်မုန့်လက်ကျန်ကို လက်နှင့်ဆ၍ မှန်းကြည့်နေသည်။

‘အဲ. . . ဒီနေ့တော့ ပေါင်မုန့် ထပ်မဖုတ်တော့ဘူး၊ ဂျုံကလဲ တစ် လုံးစာပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ကျန်တာလေးနဲ့ သောကြာနေ့အထိ နေနိုင်ရင် ကောင်းမှာပဲ’

မက်ထရီနာသည် ပေါင်မုန့်ကို ပြန်သိမ်းကာ စားပွဲတွင် ထိုင်၍ သူ့ ယောက်ျားအင်္ကျီကို ဖာနေသည်။ သူသည် အပေါက်ကို ချုပ်နေရာမှ ဆောင်း အနွေးထည် တစ်ထည် ချုပ်ဖို့ သိုးရေဝယ်နေမည့် သူ့ယောက်ျားအဖြစ်ကို မြင်ယောင် ထင်ယောင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

‘ဈေးသည်ကတော့ သူ့ကို မလိမ်လိုက်ပါစေနဲ့။ ငါ့ယောက်ျား က အလွန်ကို ရိုးတာ၊ သူကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မလိမ်မညာတတ်ဘူး၊ သူ့ကျတော့ ကလေးတွေက လိမ်တာတောင်ခံရတယ်၊ ငွေရှစ်ရူဘယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့ငွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီငွေနဲ့ ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်စာ ကောင်းကောင်းရနိုင်တယ်။ ပြီးခဲ့ တဲ့ဆောင်းတွင်းတုန်းက ကုတ်အင်္ကျီ မရှိဘဲနေရတာ ဘယ်လောက်ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့လဲ။ ငါဆိုရင် မြစ်ဆိပ်လည်း မဆင်းနိုင်ဘူး။ ဘယ်ကိုမှလဲ မသွား နိုင်ဘူး။ သူ့အပြင်ထွက်လို့ ကုတ်အင်္ကျီဝတ်သွားရတဲ့နေ့ဆိုရင် ငါ့အတွက် ဝတ် စရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ဒီနေ့ သူထွက်သွားတာ သိပ်မစောဘူး၊ အိမ်တော့ နေ့ချင်းပြန်ရောက်ကောင်းပါရဲ့။ အပျော်ကျူးပြီး အရက်တွေသောက် ဘာသောက်နဲ့ ထင်ရာမြင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်နေမှဖြင့်. . .’

ထိုအခိုက်မှာပင် တဲရှေ့မှ ခြေသံများကြားလိုက်ရပြီး တဲထဲသို့ လူဝင် လာသံ ကြားရသည်။ မက်ထရီနာသည် အပ်ကို အင်္ကျီဟောင်းတွင် ထိုးထား လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သူ့မြင်လိုက်ရသည်မှာ လူနှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်မှာ ဆိုင်မွန်ဖြစ်၍ သူနှင့် ပါလာသူမှာ သက္ကလပ်ရှူးဖိနပ်စီးလား သော်လည်း ခေါင်းတွင် ဦးထုပ်မပါသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

မက်ထရီနာသည် ချက်ချင်းပင် သူ့ယောက်ျားထံမှ အရက်နံ့ကို ရသည်။

‘ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူ့အရက်သောက်လာတယ်’

ဟုတွေးသည်။ ထို့နောက် ဆိုင်မွန်တွင် အင်္ကျီမရှိတော့ဘဲ ဂျက်ကက် အင်္ကျီသာ ဝတ်ထားသည်ကို လည်းကောင်း၊ လက်ထဲတွင် ဘာအထုပ်မှမပါဘဲ ငြိမ်ဆိတ်စွာ မတ်တပ်ရပ်နေသည်ကိုလည်းကောင်း သတိထားမိသည်။ ရှက်ကြောက်သလိုလိုဖြစ်နေသော သူ့ယောက်ျားကိုကြည့်ကာ မက်ထရီနာ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဟိုငွေနဲ့ သူ့အရက်သောက်လာတာပဲ’ ဟု တွေးသည်။

‘အရက်တွေသောက်ပြီး အသုံးမကျတဲ့ကောင် တစ်ကောင်ခေါ်ပြီး အိမ်ပြန်လာတာကိုး’

သူတို့နှစ်ယောက်က သူ့ရှေ့မှဖြတ်ပြီး တဲထဲဝင်သွားသည်ကို မက်ထရီနာ ရပ်ကြည့်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် သူတို့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ လူစိမ်းသည် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြစ်သည်ကို သတိထားမိသည်။ လူစိမ်းသည် သူ့ယောက်ျား၏ ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ ကုတ်အင်္ကျီအောက်တွင် ရှပ်အင်္ကျီမရှိ၊ ခေါင်းတွင်လည်း ဦးထုပ်မရှိ။ ထိုလူသည် တဲအတွင်း ရောက်သည့်အခါ တစ်နေရာတွင် ရပ်နေသည်။ လှုပ်ရှားခြင်းဟူ၍ လုံးဝမရှိ။ မော့၍လည်း မကြည့်။

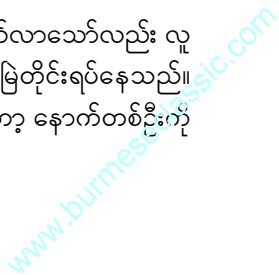
‘ဒီအကောင်ကြည့်ရတာ လူဆိုးပဲဖြစ်ရမယ်၊ ကြောက်နေသလိုလိုပဲ’ ဟု မက်ထရီနာ တွေးသည်။

မက်ထရီနာသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ မီးဖိုဘေးတွင်ရပ်နေရာမှ ဆိုင်မွန်တို့ ဘာလုပ်မည်ကို အကဲခတ်နေသည်။

ဆိုင်မွန်သည် သူ့ကက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး အနီးရှိ ခုံတန်းလျားပေါ် ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့ပုံပန်းသည် ဘာမှ မဖြစ်သည့်နှယ် ရှိသည်။

‘ကဲ... မက်ထရီနာ၊ ညလယ်စာ အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် လုပ်ကွာ၊ တို့စားကြမယ်’

မက်ထရီနာ၏ ပါးစပ်မှ တီးတိုးရေရွတ်သံ ထွက်လာသော်လည်း လူကတော့ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ သူသည် မီးဖိုဘေးတွင် ရပ်မြဲတိုင်းရပ်နေသည်။ သူသည် ပထမဦးစွာ တစ်ယောက်ကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ဦးကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါသည်။

ဆိုင်မွန်သည် သူ့မိန်းမ စိတ်ရှုပ်နေသည်ကိုသိသည်။ သို့သော်လည်း မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ ပြေလည်သွားအောင် အားထုတ်သည်။ သူသည် လူစိမ်း၏ လက်မောင်းကို ဆွဲ၍ . . .

‘ကဲ . . . သူငယ်ချင်း၊ ထိုင်’ ဟုပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့ ညလယ်စာ စားကြရအောင်’ လူစိမ်းက ခုံတန်းပေါ် ထိုင်သည်။

‘တို့အတွက် ဘာမှ ချက်ပြုတ်မထားဘူးလား မိန်းမရယ်’ ဟု ဆိုင်မွန် က လေအေးလေးဖြင့် မေးသည့်အခါတွင်တော့ မက်ထရီနာ၏ ဒေါသသည် ပေါက်ကွဲသွားသည်။

‘ချက်တယ် . . . ချက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တော်တို့အတွက် မဟုတ်ဘူး’ ဟု အော်ပြောသည်။

‘တော်က အရက်တွေသောက်လာတယ်၊ သွားတုန်းကတော့ သိုးရေ ဝယ်ဖို့ဆိုပြီးသွားတာ၊ အခုပြန်လာတော့ အိမ်က ဝတ်သွားတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို တောင် ဝတ်မလာနိုင်ဘူး၊ လမ်းဘေးက သူတောင်းစားတစ်ယောက်ခေါ်ပြီး ပြန်ရောက်လာတယ်၊ ကျုပ်ဆီမှာ တော်တို့လို အရက်မူးသမားအတွက် ဘာမှ စားစရာမရှိဘူး’

‘တော်ပါတော့ မက်ထရီနာရယ်၊ အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့ လျှာမရှည်ချင် စမ်းပါနဲ့ကွယ်၊ သူဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ ပထမ မေးမြန်းစုံစမ်းဦးမှပေါ့’

‘တော် ငွေတွေကို ဘာတွေ သုံးပစ်ခဲ့သလဲ’

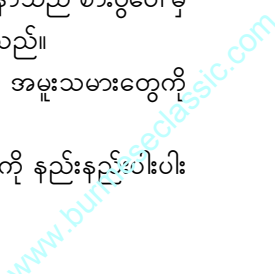
ဆိုင်မွန်သည် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ လက်နှိုက်ကာ သုံးရှုဘယ်တန် ငွေစက္ကူကို ထုတ်၍ စားပွဲပေါ်လှမ်းတင်ပေးသည်။

‘ဒီမှာ အိမ်ကယူသွားတဲ့ငွေ၊ ထရီဗိုနောဗွဲ့ဆီက ကြွေးမရခဲ့ဘူး၊ မကြာခင်ပေးပါ့မယ်လို့တော့ ကတိပေးလိုက်တယ်’

မက်ထရီနာသည် ပို၍ ဒေါသကြီးလာသည်။ သိုးရေဝယ်မည်ဟုသွား ခဲ့ပြီး သိုးရေပါမလာ။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို ရှုပ်အင်္ကျီပင်မပါသည့် ကောင်တစ် ကောင်အား ဝတ်ပေးပြီး အိမ်ခေါ်လာခဲ့သည်။ မက်ထရီနာသည် စားပွဲပေါ်မှ ငွေစက္ကူကို ဒေါသတကြီးကောက်ယူလိုက်ပြီး ထပ်ပြောသည်။

‘တော်တို့ဖို့ ညလယ်စာမရှိဘူး၊ အင်္ကျီမဝတ်တဲ့ အမူးသမားတွေကို ကျုပ် ဘာမှမကျွေးနိုင်ဘူး’

‘မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မက်ထရီနာရယ်၊ မင်းလျှာကို နည်းနည်းပါးပါး

ထိန်းထားစမ်းပါဦးဟာ၊ ဒီလူ ဘာပြောမလဲဆိုတာ အရင်ဆုံး နားတောင် စမ်းပါဦး’

‘အရက်မူးသမားအရူးတစ်ယောက်ဆီက စကားကို နားထောင်လို့ ကျုပ်မှာ အကျိုးရှိသွားမယ် ထင်နေသလား၊ ကျုပ် တော့်ကို လက်မထပ်ချင်ခဲ တာဟာ သိပ်ကိုမှန်တယ်၊ တော်တို့လို အရက်သမားတစ်ယောက်ကို လင်လုပ် မိတာ သိပ်ကိုမှားတယ်၊ ကျုပ်အမေက ကျုပ်ကိုပေးထားတဲ့ ပိတ်စကိုလည်း ရောင်းပြီး တော် အရက်သောက်ပစ်တယ်၊ အခုလည်း ကုတ်အင်္ကျီချုပ်ဖို့ သိုးရေ သွားဝယ်တာ အရက်ပဲသောက်ပြီး ပြန်လာတယ်’

ဆိုင်မွန်သည် သူ ကိုပက်နှစ်ဆယ်သာ သုံးခဲ့ကြောင်း၊ သူခေါ်လာ သည့်လူကို သူဘယ်လိုတွေ့ခဲ့ရသည့်အကြောင်းများကို သူ့မိန်းမ နားဝင် အောင် ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း မက်ထရီနာက လုံးဝအပြော မခံ။ သူကသာ ခိုင်ခံ့၍ ပြောသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ခန့် ကဖြစ်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကိုပါ မဆီမဆိုင်ဆွဲသွင်းလာသည်။

မက်ထရီနာသည် စကားကို မရပ်မနား ပြောနေရာမှ ဒေါသပိုကြီး ကာ ဆိုင်မွန်အားခုန်အုပ်ပြီး အင်္ကျီလက်မောင်းများကို အတင်းဆွဲကိုင်ထား သည်။

‘ငါ့ ဂျက်ကက်အင်္ကျီပြန်ပေး၊ ငါ့မှာ ဒီတစ်ထည်တည်းရှိတာဟဲ့၊ နင့် မှာ လိုတယ်ဆိုပြီး ငါ့ဆီက ယူသွားတာ၊ နင့်သဘောနဲ့နင် ယူဝတ်သွားတာ၊ အခု ပြန်ပေးဟဲ့။ ခွေးဝဲစားကောင်၊ နင့်လိုကောင်ကို သရဲဖမ်းစားပါစေတော်’

ဆိုင်မွန်သည် ဂျက်ကက်အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်သည်။ အင်္ကျီလက်များ သည် အတွင်းအပြင်လန်သွားသည်။ မက်ထရီနာက ဂျက်ကက်အင်္ကျီကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သဖြင့် ချုပ်ရိုးတစ်နေရာမှ စုတ်ပြဲသွားသည်။ မက်ထရီနာသည် သူ့လက်ထဲရောက်လာသည့်အင်္ကျီကို ခေါင်းပေါ်တင်လိုက်ပြီး တဲတဲခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အပြင်သို့ ထွက်သွားရန်ဟူသောစိတ်ကူးဖြင့် သွားခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း လမ်းခုလတ်အရောက်တွင် ရုတ်တရက်ဝေခွဲ၍ မရသောစိတ်ကြောင့် ဖျတ်ခနဲရပ်လိုက်သည်။ သူ့အနေဖြင့် သူ့ဒေါသကို လည်း အဆုံးသတ်ချင်သည်။ ပြီးတော့ ဆိုင်မွန်နှင့် ပါလာသည့်လူစိမ်း ဘယ်လို လူစားဖြစ်သည်ကိုလည်း သိချင်စိတ်ပြင်းပြနေသည် မဟုတ်ပါလား။

(၄)

မက်ထရီနာသည် လမ်းခုလတ်တွင်ရပ်နေရာမှ ဆိုင်မွန်ဘက်လှည့် ကြည့်သည်။

‘တကယ်လို့ တော့လူဟာ လူကောင်းဆိုရင် အင်္ကျီပါရမှာပေါ့။ အခု တော့ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှုပ်အင်္ကျီတောင်မရှိဘူး။ အဲဒါဘာပြုလို့လဲ။ သူ့သာ လူကောင်းဆိုရင် သူနဲ့ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ တော်က ရှင်းပြနိုင်ရမှာပေါ့’
‘အေးလကွာ၊ ငါ မင်းကို အဲဒါ ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲ’

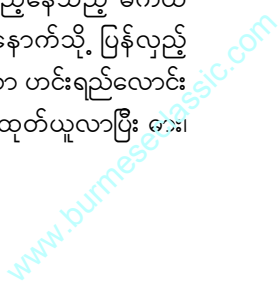
ဟု ဆိုင်မွန်က ပြောသည်။

‘ငါ တန်ဆောင်းနားရောက်တော့ သူ အင်္ကျီတုံးလုံးနဲ့ထိုင်နေတာ တွေ့ရတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးလဲ ခိုက်ခိုက်တုန်နေတယ်။ ရာသီဥတုက အင်္ကျီတုံး လုံးနဲ့ထိုင်နေလို့ မသင့်လောက်အောင်ကို အေးနေတာကွ။ ဘုရားသခင်က ငါ့ကို သူ့ဆီပို့ပေးပေလို့ပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် သူ့သေမှာ၊ သူ့ကိုတွေ့တော့ ငါဘာလုပ်ရမလဲ။ သူဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာကော ငါဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ။ ဒါ့ကြောင့် ငါသူ့ကို ပစ်မထားရက်ဘူး။ အင်္ကျီဝတ်ပေးတယ်။ ထူပေးတယ်။ ဒီကို ခေါ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒါပဲ။ သိပ်ပြီး ဒေါသမကြီးပါနဲ့ မက်ထရီနာရယ်။ ဒေါသကြီးတာဟာ ဒုစရိုက်မှုတစ်ခုတဲ့။ သတိထားပါ။ . . ငါတို့အားလုံး တစ်နေ့ကျ သေရမှာချည်းပဲ မဟုတ်လား’

ဒေါသပါသော စကားလုံးများသည် မက်ထရီနာ၏ နှုတ်ခမ်း ဖျားဆီ သို့ တက်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် လူစိမ်း၏မျက်နှာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ ငြိမ်ဆိတ်နေ၏။ လူစိမ်းသည် ခုံတန်းလျားအစွန်းတွင် ထိုင် လျက်ရှိသည်။ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ သူ့ဒူးများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိုက်ထား သည်။ ဦးခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချကာ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားသည်။ နာကျင်မှု ဝေဒနာတစ်ခုခုကို ခံစားနေရသည့် နှယ် မျက်ခုံးများတွန့်ထားသည်။ မက်ထရီနာသည် နှုတ်ဆိတ်နေ၏။ ဆိုင်မွန်က . . .

‘မက်ထရီနာရယ်၊ မင်း ဘုရားသခင်ကို မချစ်တော့ဘူးလား’ ဟု မေးသည်။

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ လူစိမ်းအား ကြည့်နေသည့် မက်ထရီနာ၏ နှလုံးသားသည် ပျော့ပျောင်းသွား၏။ သူသည်နောက်သို့ ပြန်လှည့် လာပြီး မီးဖိုဆီသွားသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဇလုံတစ်လုံးချကာ ဟင်းရည်လောင်း ထည့်၏။ ထို့နောက် နောက်ဆုံးကျန်သည့်ပေါင်မုန့်ကို ထုတ်ယူလာပြီး မီး၊ ဇွန်း၊ စသည်များနှင့်အတူ စားပွဲပေါ်၌ ချပေး၏။

‘တော်တို့ စားချင်ရင် စားကြတော့’ ဟုပြောသည်။

ဆိုင်မွန်သည် ပေါင်မုန့်ကိုလှီးကာ ဟင်းလေ့ထဲထည့်ပြီး နှစ်ယောက် အတူ စားကြသည်။ မက်ထရီနာသည် စားပွဲတစ်ဘက်ထောင့်၌ထိုင်ကာ ဦးခေါင်းကို လက်ပေါ်တင်၍ လူစိမ်းအား ကြည့်နေသည်။

မက်ထရီနာသည် လူစိမ်းအား သနားကြင်နာသောစိတ်ဝင်လာ သည်ဖြစ်ရာ စိတ်ထဲက ခင်မင်စပြုလာသည်။ လူစိမ်း၏မျက်နှာသည် ကြည် လင်လာသည်နှင့်အမျှ သူ့မျက်လုံးများသည် ကွေးညွတ်ခြင်းမရှိတော့ပေ။ လူ စိမ်းသည် မျက်လုံးကိုပင့်၍ မက်ထရီနာအား လှမ်းကြည့်ပြီးပြီးသည်။

သူတို့ ညလယ်စာ စားအပြီးတွင် မက်ထရီနာသည် စားပွဲပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို သိမ်းသည်။ ထို့နောက် လူစိမ်းအား သူ့သိလိုသမျှကို မေးလေ တော့၏။

‘တော်က ဘယ်ကလာတာလဲ’

‘ကျွန်တော် ဒီအရပ်က မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တော် ဒီလမ်းပေါ် ရောက်လာရတာတုန်း’

‘မပြောပါရစေနဲ့’

‘မားပြတိုက်ခံရလို့လား’

‘ဘုရားသခင်ရဲ့ပြစ်ဒဏ်ခတ်ခံရတာပါ’

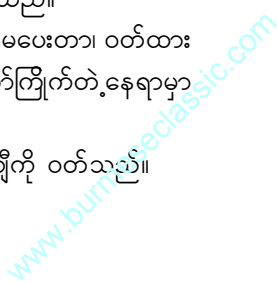
‘တော် ဟိုနေရာမှာ အကျီမပါဘဲ လဲနေတာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆိုင်မွန်ကတွေ့တော့ ကျွန်တော့်ကို သနားလာပါ တယ်၊ သူ့ကုတ်အကျီကို ချွတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝတ်ပေးပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီ အိမ်ကို ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက အစာရေစာကျွေးပါတယ်။ သနားကရုဏာရှိကြောင်းလည်း ပြောပါတယ်၊ ဘုရားသခင်က ခင်ဗျားတို့ကို ဆုချီးမြှင့်မှာပါ’

မက်ထရီနာသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ သူစောစောက ချုပ်နေသော ဆိုင်မွန်၏ရှုပ်အကျီအဟောင်းကို ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်မှယူပြီး လူစိမ်းအား ပေးသည်။ ဘောင်းဘီဟောင်းကိုလည်း ယူလာပြီး ပေးသည်။

‘တော့မှာ ရှုပ်အကျီ မရှိဘူးဆိုတာ သိလို့ ကျွန်မပေးတာ၊ ဝတ်ထား လိုက်ပေါ့၊ ထပ်ခိုးပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ် မီးဖိုနားမှာဖြစ်ဖြစ် တော်ကြိုက်တဲ့ နေရာမှာ လှဲပါ’

လူစိမ်းသည် ကုတ်အကျီကိုချွတ်ကာ ရှုပ်အကျီကို ဝတ်သည်။

အထပ်ခိုးပေါ်သွား၍ လဲလျောင်းသည်။ မက်ထရီနာသည် ဖယောင်းတိုင်မီးကို မှုတ်လိုက်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီကို ကောက်ယူကာ သူ့ယောက်ျားလှဲနေသည့် မီးဖို အထက်မှ အခန်းသို့ တက်လာခဲ့သည်။

မက်ထရီနာသည် ကုတ်အင်္ကျီကိုခြုံလိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေသည်။ သို့သော်လည်း အိပ်၍မပျော်။ သူ့စိတ်ထဲမှ လူစိမ်းကို ထုတ်၍မရ။

နောက်ဆုံးကျန်သည့် ပေါင်မုန့် ကုန်သွားသည့်အဖြစ်နှင့် မနက်ဖြန် အတွက် စားစရာ ဘာမှမရှိတော့သည့် အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီ ပေးလိုက်ရသည့်အဖြစ်ကို လည်းကောင်း စဉ်းစားလိုက်မိသည့်အခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်။ သူ့အား ပြုံးပြလိုက်သည့် လူစိမ်း၏မျက်နှာကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည့်အခါတွင်မူ သူ ဝမ်းသာမိပြန်၏။

မက်ထရီနာသည် လုံးဝအိပ်မရ။ ဆိုင်မွန် အိပ်မပျော်ဖြစ်နေသည်ကို လည်း သူသတိထားမိသည်။ ဆိုင်မွန်သည် ကုတ်အင်္ကျီစတစ်ဖက်ကို သူ့ဘက်သို့ ဆွဲယူသည်။

‘ဆိုင်မွန်’
‘အင်း’

‘တော်တို့ စားခဲ့ကြတဲ့ပေါင်မုန့်ဟာ နောက်ဆုံး အကျန်ပဲ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် စားစရာမရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာလည်း ကျွန်မ မသိဘူး၊ အိမ်နီးချင်း မာသာဆီက နည်းနည်းပါးပါးသွားချေးရင် ကောင်းမလား မပြောတတ်ဘူး’

‘တို့ အသက်ရှင်နေသေးသမျှ စားစရာရှာရမှာပေါ့ကွယ်’

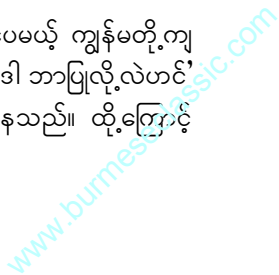
မက်ထရီနာသည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်နေသည်။

‘သူ့ကြည့်ရတာတော့ လူကောင်းပုံပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာဘာကြောင့် မပြောရတာလဲ’

‘သူ့မှာ အကြောင်းရှိလို့ နေမှာပေါ့’
‘ဆိုင်မွန်’
‘အင်း’

‘ကျွန်မတို့ကတော့ ပေးတယ်ကျွေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ကျတော့ ဘယ်သူကမှ ပေးလားကမ်းလား မလုပ်ကြဘူး၊ အဲဒါ ဘာပြုလို့လဲဟင်’

ဆိုင်မွန်သည် ဘာပြန်ပြောရမည်ကို မသိ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် . . .

‘တော်ပါတော့ကွာ’ ဟု တစ်ခွန်းတည်းသောစကားကို ပြော၍ တစ်ဘက်သို့ စောင်းအိပ်ပစ်လိုက်သည်။

(၅)

မနက်မိုးလင်းသည့်အခါ ဆိုင်မွန်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ကလေးများမှာ အိပ်မောကျနေဆဲ။ သူ့မိန်းမကတော့ ပေါင်မုန့်ချေးရန်အတွက် အိမ်နီးနား ချင်းအိမ်တစ်အိမ်သို့ ထွက်သွားပြီ။ လူစိမ်းနည်းသည်သည် ရှုပ်အင်္ကျီ အစုတ်နှင့် ဘောင်းဘီကိုဝတ်ကာ ခုံတန်းလျားပေါ်၌ထိုင်၍ အပေါ်သို့မော့ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် မနေ့ကနှင့် မတူ။ ပို၍ကြည်လင် လန်းဆန်းလျက်ရှိ၏။

‘ကဲ... သူငယ်ချင်း၊ ဗိုက်က ပေါင်မုန့်တောင်းတယ်၊ တုံးလုံးခန္ဓာ ကိုယ်က အဝတ်တောင်းတယ်’ ဟု ဆိုင်မွန်ကပြောသည်။

‘လူတစ်ယောက်ဟာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရတဲ့ အလုပ်တစ်ခု တော့ လုပ်မှဖြစ်မယ်၊ မင်းဘာလုပ်တတ်သလဲ’

‘ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး’

ဤစကားကြောင့် ဆိုင်မွန် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် အလိုက်သင့် ဖြစ်စေလိုသောစိတ်ဖြင့်...

‘လူဆိုတာ တတ်ချင်တဲ့ စိတ်ရှိလို့ သင်ကြားရင် တတ်တာချည်းပါပဲ ကွယ်’ ဟုပြောသည်။

‘လူတွေဟာ အလုပ်လုပ်ရတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း လုပ်မှာပေါ့’

‘မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ’

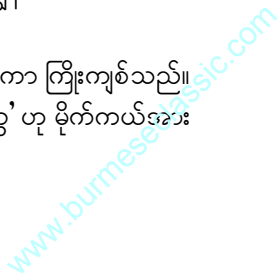
‘မိုက်ကယ်’

‘အေးပါကွာ... မင်းအကြောင်း ပြောပြချင်တဲ့စိတ်မရှိဘူးဆိုရင် လည်းမပြောပါနဲ့၊ ဒါက မင်းကိစ္စပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းအတွက် မင်းမှာအသက်မွေး စရာ တစ်ခုတော့ရှိရမယ်။ တကယ်လို့ ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်း မင်း အလုပ်လုပ်မယ် ဆိုရင်တော့ ငါက မင်းကိုအစားလည်းကျွေးမယ်၊ နေစရာလည်းပေးမယ်’

‘ခင်ဗျားကို ဘုရားသခင် မစတော်မူပါစေ၊ ကျွန်တော်သင်ပါမယ်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာသာပြပေးပါ’

ဆိုင်မွန်သည် ချည်မျှင်ကိုယူ၍ လက်မတွင်ရစ်ကာ ကြိုးကျစ်သည်။

‘ဒီမှာကြည့်... မြင်လား၊ လွယ်လွယ်ကလေးကွ’ ဟု မိုက်ကယ်အား လှမ်းပြောသည်။

မိုက်ကယ်သည် ဆိုင်မွန်လုပ်သမျှကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ချည်မျှင်တချို့ကို ယူကာ လက်မတွင်ရစ်လိုက်ပြီး ကြိုးကျစ်သည်။

ထို့နောက် ဆိုင်မွန်က ကြိုးများအားဖယောင်းတိုက်ပြသည်။ မိုက်ကယ်သည် ထိုအလုပ်ကို ချက်ချင်းပင်ကျွမ်းကျင်သွားသည်။ ဆိုင်မွန်က ကြိုးစကိုအုပ်နဖားတွင်ထိုးပြီး ချုပ်ပြသည့်အခါတွင်လည်း ချက်ချင်းတတ်သည်။

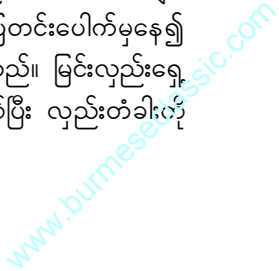
ဆိုင်မွန်ဘာသင်သင် မိုက်ကယ်ချက်ချင်းတတ်သည်။ သုံးရက်မျှ အကြာတွင်မူ မိုက်ကယ်သည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဖိနပ်ချုပ်စားခဲ့ရသည့် လူတစ်ယောက်သဖွယ် ဂျူးဖိနပ်များကို အလွန်ကျွမ်းကျင်စွာ ချုပ်လျက်ရှိ၏။ သူသည် အစားကို နည်းနည်းသာစားပြီး အလုပ်ကို မနားမနေလုပ်သည်။

အလုပ်ပြီးသွားသည့်အခါများတွင် သူသည် တစ်နေရာ၌ ထိုင်ကာ အပေါ်သို့ မော့ကြည့်နေတတ်သည်။ သူသည် လမ်းထွက်ခဲလှ၏။ စကားကို လည်း လိုအပ်မှသာပြော၏။ ပြောင်ခြင်း၊ နောက်ခြင်း၊ ရယ်မောခြင်းဟူ၍ လုံးဝမရှိ။ ဆိုင်မွန်တို့ လင်မယားအနေဖြင့် မိုက်ကယ် ပြီးသည်ကိုလည်း လုံးဝ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးကြ။ သူပထမဆုံး ရောက်လာသည့်ည မက်ထရီနာက ညစာ ကျွေးချိန်တွင် တစ်ကြိမ်ပြုံးခဲ့ဖူးသည်ကိုသာ မြင်ခဲ့ဖူးကြ၏။

(၆)

ရက်တွေတစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်၊ သီတင်းပတ်တွေ တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် ကုန်လွန် သွားကာ တစ်နှစ်ပတ်လည်သွားခဲ့လေပြီ။ မိုက်ကယ်သည် ဆိုင်မွန်နှင့် အတူတူ နေကာ အလုပ်တွဲလုပ်လျက်ရှိသည်။ သူ့နာမည်သည် ကျော်ကြားလာသည်။ ဆိုင်မွန်၏ အလုပ်သမားမိုက်ကယ်သည် ဂျူးဖိနပ်များ ချုပ်ရာ၌ အလွန်သေသပ် ပြီး ခိုင်ခံ့သည်ဟူသော သတင်းသည် လူအများ၏ပါးစပ်တွင် ပြောစမှတ်ပြု နေကြပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသမှလူများသည် သူတို့ ဖိနပ်များကို ဆိုင်မွန်ထံ၌သာ လာအပ်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆိုင်မွန်သည် ကုံလုံကြွယ်ဝလာလေသည်။

ဆောင်းရာသီတစ်ရက်တွင် ဆိုင်မွန်နှင့်မိုက်ကယ်တို့ ထိုင်၍ ဖိနပ် များ ချုပ်နေခိုက် မြင်းသုံးကောင်တပ် လှည်းတစ်စီးသည် ခေါင်းလောင်းများ တီးကာ တဲရှေ့သို့ ဆိုက်လာသည်။ သူတို့သည် တဲပြတင်းပေါက်မှနေ၍ တဲရှေ့သို့ လာရပ်သော မြင်းလှည်းကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ မြင်းလှည်းရှေ့ ထိုင်ခုံမှ အစေခံတစ်ယောက်သည် ဗြုန်းခဲခဲ ခုန်ချလိုက်ပြီး လှည်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

မြင်းလှည်းအတွင်းမှ သားမွေးအနွေးထည်ကြီး ဝတ်ထားသည့် သပ်ရပ်ခုံညားသည့် လူကြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာပြီး ဆိုင်မွန်၏ တဲတံခါးဝ သို့ လျှောက်လာသည်။ မက်ထရီနာသည် ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထကာ တဲတံခါး ကို ပြေးဖွင့်သည်။ လူကြီးသည် တဲတံခါးမှ ရှော့ရှော့ရှူရှူဝင်နိုင်ဖို့ အတွက် သူ့ခေါင်းကို အတော်ကြီးငုံ့ရ၏။ တဲထဲရောက်၍ ခေါင်းကို ပြန်မတ်လိုက်သည့် အခါ သူ့ခေါင်းသည် မျက်နှာကြက်နှင့် ထိလုနီးပါးဖြစ်နေသည်ကို မြင်ကြ ရသည်။

ဆိုင်မွန်သည် ထိုင်ရာမှထရပ်ကာ ဦးညွတ်၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ဧည့် သည်အား အလွန်အံ့့ဩစွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ဤလိုလူစားမျိုးကို သူလုံး ဝမမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးခဲ့။ ဆိုင်မွန်ကိုယ်တိုင်မှာ မပိန်မဝ။ မိုက်ကယ်က ပိန်ပိန် ပါးပါး။ မက်ထရီနာကတော့ အရိုးပဒေသာလို ပိန်ခြောက်ခြောက်။ ဒီလူကြီးကျ တော့ သူတို့နှင့် လုံးဝမတူ၊ တခြားကမ္ဘာက ရောက်လာသည့် လူတစ်ယောက် နှင့်တူသည်။

မျက်နှာက နီရဲရဲ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ကြီးမားထွားကျိုင်းသည်။ တုတ်ခိုင်သောလည်ပင်းသည် နွားသိုးတစ်ကောင်၏ လည်ပင်းနှင့်တူသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသံထည်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသလားဟုပင် ထင်ရ လောက်၏။ လူကြီးသည် သူ့ သားမွေးကုတ်အင်္ကျီ၌ ကပ်ပြီနေသော ဆီးနှင်းများ ကို ပါးစပ်ဖြင့် တစ်ဖူးဖူးမှုတ်ထုတ်ပြီး ခုံတန်းလျားပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘယ်သူက ဖိနပ်ချုပ်ဆရာလဲကွ’ ဟု မေးသည်။

‘ကျွန်တော်ပါ ခင်ဗျာ’ ဟု ပြောကာ ဆိုင်မွန်က ရှေ့သို့တိုးလာသည်။ ထိုအခါ လူကြီးသည် သူ့တပည့်ဘက်လှည့်၍ . . .

‘ဟေး. . . ဖက်ဒါ၊ သားရေ ယူခဲ့ဟေ့’

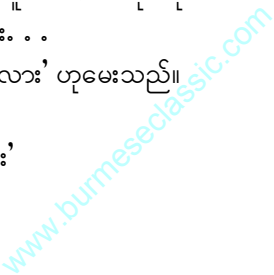
အစေခံသည် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကိုင်၍ ပြေးဝင်လာသည်။ လူကြီးက အထုပ်ကိုယူ၍ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

‘ဖြေလိုက်စမ်း’ ဟု သူက ခိုင်းသောအခါ အစေခံလူငယ်က အထုပ်ကို ဖြေလိုက်သည်။ လူကြီးက သားရေကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး. . .

‘ဟေ့. . . ဖိနပ်ချုပ်သမား၊ အဲဒီသားရေကိုမြင်လား’ ဟုမေးသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့. . . မြင်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘ဘယ်လိုသားရေမျိုးဆိုတာကော မင်းသိရဲ့လား’

ဆိုင်မွန်က သားရေကို ကိုင်ကြည့်ပြီး . . .

‘သားရေ အကောင်းစားပါခင်ဗျာ’ ဟုပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ် . . . တကယ့်အကောင်းစားကွ၊ အရင်က မင့်တစ်သက် မှာ ဒီသားရေမျိုးမြင်ဖူးခဲလို့လား၊ ဒါ ဂျာမန် သားရေကွ၊ တစ်ချပ်ကို ရှာဘယ်နှစ်ဆယ်ကျတယ် သိလား’

ဆိုင်မွန်သည် ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ပြန်ဖြေသည်။

‘ဒီသားရေမျိုးကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြင်ဖူးမှာလဲခင်ဗျာ’

‘ကဲ . . . ဒီသားရေကို မင်း ငါ့အတွက် ရှူးဖိနပ် ချုပ်ပေးနိုင်မလား’

‘ချုပ်ပေးနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

ထိုအခါ လူကြီးက ဆိုင်မွန်အား ထပ်အော်ပြန်သည်။

‘မင်းချုပ်နိုင်တယ် ဟုတ်လား၊ အေး . . . ကောင်းပြီ။ ဘယ်လိုသားရေမျိုးကို ဘယ်လိုလူစားအတွက် ချုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ မင်းနားလည်ထားရမယ်။ ငါ့ဖိနပ်ကို တစ်နှစ်တိတိခံအောင် ချုပ်ပေး၊ တစ်နှစ်အတွင်း ပုံမပျက်စေရဘူး၊ ကြိုးမပြတ်စေရဘူး၊ အေး . . . အဲသလိုကောင်းအောင်ချုပ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် သားရေကို ယူပြီးညှပ်၊ မချုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်းပြော။ အခုကတည်းက ငါသတိပေးထားလိုက်မယ်၊ တစ်နှစ်အတွင်းမင်းချုပ်ပေးတဲ့ဖိနပ် ပုံပျက်ရင်၊ ကြိုးပြတ်ရင် ငါမင်းကို ထောင်ထဲပို့မယ်၊ အေး . . . တစ်နှစ်အတွင်းမပြီဘူး မစုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ချုပ်ခငွေ ဆယ်ရှာဘယ်ပေးမယ်’

ကြောက်လန့်နေသော ဆိုင်မွန်သည် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ သူသည် မိုက်ကယ်အားလှည့်ကြည့်ကာ တံတောင်နှင့်တွက်၍ . . .

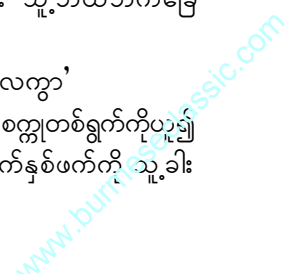
‘ဘယ့်နှလုံးလဲ . . . ငါ အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်ရမလား’ ဟု တီးတိုးမေးသည်။ မိုက်ကယ်ကလက်ခံလိုက်ပါဟု ပြောသည့်နှယ် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဆိုင်မွန်သည် မိုက်ကယ်အကြံပေးသည့်အတိုင်း တစ်နှစ်အတွင်း ပုံမပျက်စေရ၊ ချုပ်ရိုးမကွဲစေရဟူသော အာမခံချက်ဖြင့် ရှူးဖိနပ်များ ချုပ်ပေးရမည့်အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်သည်။

လူကြီးသည် သူ့အစေခံအား လှမ်းခေါ်ပြီး သူ့ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို ဆန့်တန်းပေးကာ ဖိနပ်ချွတ်ခိုင်းသည်။

‘ကဲ ဟေ့ . . . ငါ့ခြေထောက်ကို အတိုင်းယူလေကွာ’

ဆိုင်မွန်သည် ဆယ့်ခုနစ်လက်မအရှည်ရှိသော စက္ကူတစ်ရွက်ကိုယူ၍ ဖြန့်ခင်းသည်။ စက္ကူဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့ခါး

စည်း အဝတ်ဖြင့်ပွတ်၍ သုတ်သည်။ လူကြီး၏ခြေအိတ်များကိုကိုင်လျှင် ညစ်ပတ်ပေရေသွားမည်ကို စိုးရိမ်၍ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ခြေတိုင်းကိုယူသည်။ ရှေးဦးစွာ ခြေဖဝါးနှင့် ခြေဖမိုး၊ ပြီးတော့ . . . ခြေကျင်းဝတ်၊ သို့သော်လည်း စက္ကူက အဆမတန်တိုနေသည်။ လူကြီး၏ ခြေသလုံးကြွက်သားသည် အိမ်ယက်မကြီး တစ်ချောင်းလောက် ထူထဲကြီးမားသည်ကို တွေ့ရ၏။

‘သိပ်မကျပ်စေနဲ့နော်၊ အဲဒါကို သတိထား၊ ငါပြောတာ ကြားလား’

ဆိုင်မွန်သည် စက္ကူတစ်ရွက်ထပ်ယူကာဆက်တိုင်းသည်။ လူကြီးသည် ခြေအိတ်အတွင်းမှ ခြေချောင်းကလေးများကို တလှုပ်လှုပ်လုပ်ရင်း တဲအတွင်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေရာမှ မိုက်ကယ်အား မြင်သွားသည်။

‘ဟိုအကောင်က ဘာလဲကွ’ ဟု မေးသည်။

‘ကျွန်တော့် အလုပ်သမားပါ။ ဖိနပ်ကို သူချုပ်မှာပါ’

‘အေး. . . ဒါဆိုရင် မင်း သတိထားလုပ်ကြားလား’ ဟု လူကြီးက မိုက်ကယ်အား လှမ်းပြောသည်။

‘ပြီးတော့ တစ်ခုလည်းသတိထား၊ ကောင်းအောင် ခိုင်အောင်ချုပ်၊ ဒါမှ တစ်နှစ်ခံမှာ’

ဆိုင်မွန်သည် မိုက်ကယ်အားလှမ်းကြည့်သည်။ မိုက်ကယ်သည် လူကြီးအား ကြည့်နေခြင်းမဟုတ်၊ လူကြီး၏နောက် ထောင့်ထဲသို့ စိုက်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူကြည့်နေပုံသည် ထိုထောင့်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခု မြင်တွေ့နေရသည့် ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ မိုက်ကယ်သည် ကြည့်နေရင်းမှ ရုတ်တရက် ပြီးသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ကြည်လင်ဝင်းလက်သွားသည်။

‘မင်းက ဘာကိုကြည့်ပြီး စပ်ဖြဖြလုပ်နေရတာလဲ အရူးရဲ့’

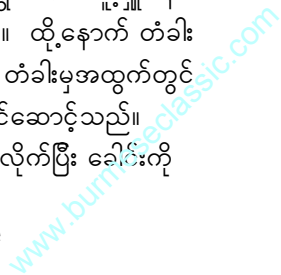
ဟု လူကြီးက ဒေါသတကြီး အော်သည်။

‘မင်းကြည့်ရမှာက ငါအပ်တဲ့ဖိနပ် အချိန်မီပြီးဖို့ကွ၊ နားလည်လား’

‘အချိန်ကောင်းမှာ အဆင်သင့်ဖြစ်မှာပါ’ ဟု မိုက်ကယ်က ပြန်ပြောသည်။

‘အေး. . . အဲဒါပဲ သတိထားရမှာ’ ဟု ရေရွတ်ကာ သူ့ရှူးဖိနပ်များကို ပြန်စီးသည်။ သူ့သားမွေးအင်္ကျီကို ယူဝတ်သည်။ ထို့နောက် တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် တံခါးမှအထွက်တွင် ခေါင်းငုံ့ဖို့သတိမရ။ သူ့ခေါင်းသည် တံခါးပေါင်နှင့် ဝင်ဆောင့်သည်။

သူသည် တစ်ခွန်းမျှ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး ခေါင်းကို

ပွတ်နေသည်။ ထို့နောက် မြင်းလှည်းပေါ်ပြန်တက်သည်။ သူထိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်းလှည်းသည် ထွက်သွားလေသည်။

လူကြီး ထွက်သွားသည့်အခါ ဆိုင်မွန်က . . .

‘နည်းတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး မဟုတ်ဘူးကွာ၊ တင်းပုတ်နဲ့ ထုလို့တောင် အသက်ထွက်မယ့်ဟာကြီး မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ခေါင်းနဲ့ဆောင့်မိလို့ တံခါးပေါင်သာ ပြုတ်မယ်၊ သူကတော့ သိပ်နာမယ့်ပုံ မပေါ်ဘူးကွ’ ဟုပြောသည်။

ထိုအခါ မိုက်ကယ်က ပြန်ပြောသည်။

‘အသက်ရှင်နေတုန်းမှာတော့ ဒီလောက်မသန်မာလို့ဖြစ်မတဲ့လား ဗျာ၊ သေခြင်းတရားက ကျောက်တုံးလောက် မာနေတဲ့လူကို ရုတ်တရက်ဘယ် ထိနိုင်မလဲ’

(၇)

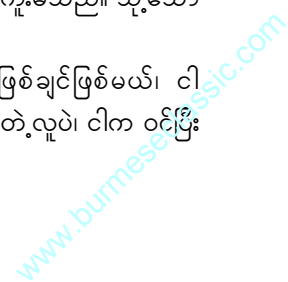
ထို့နောက် ဆိုင်မွန်က မိုက်ကယ်အား ပြောသည်။

‘ကဲ . . . တို့များ အလုပ်တော့ လက်ခံလိုက်ပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအလုပ် ကြောင့် ဒုက္ခမရောက်အောင်တော့ ဂရုစိုက်ကြမှဖြစ်မယ်။ သူပေးသွားတဲ့ သားရေကလည်း အလွန်ရှား၊ အလွန်အဖိုးတန်တယ်။ အပ်သွားတဲ့ လူကြီးမင်း ကလည်း ဒေါသကကြီးပါဘိသနဲ့၊ ငါတို့ လွဲလို့ မှားလို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး၊ ကဲ . . . လာကွာ၊ မင်းမျက်စိနဲ့ မင်းလက်တွေက ပိုကောင်းပြီး ပိုတိကျတယ်၊ အဲဒီတော့ ဟောဒီအတိုင်းကိုယူ၊ သားရေကိုညှပ်၊ ငါက ဖိနပ်အပေါ်ပိုင်းကို ချုပ်ပေးမယ်’

မိုက်ကယ်သည် ဆိုင်မွန်ခိုင်းသည့်အတိုင်းလုပ်သည်။ သူသည် သားရေကို ယူ၍ စားပွဲပေါ်၌ ဖြန့်လိုက်ပြီး နှစ်ခေါက်ခေါက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဓားကို ယူ၍ လှီးသည်။

မက်ထရီနာသည် မိုက်ကယ်လုပ်နေသည်ကို လာကြည့်သည်။ ဘယ်လိုလုပ်နေတာပါလိမ့်ဟု တွေးကာ အံ့အားသင့်နေသည်။ မက်ထရီနာ သည် ရှူးဖိနပ်ချုပ်သည်ကို အမြဲတစေ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသူဖြစ်၏။ အခု မိုက်ကယ် သားရေကို ဖြတ်တောက်နေသည်မှာ ရှူးဖိနပ်ပုံစံမဟုတ်။ အပိုင်းလိုက် ဖြတ် နေခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်ရန် စိတ်ကူးမိသည်။ သို့သော် လည်း ပြောမထွက်။

‘ဟိုလူကြီးမင်းရဲ့ ရှူးဖိနပ်ပုံစံက တစ်မျိုးဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ငါ နားမလည်လို့နေမှာ၊ မိုက်ကယ်က ငါ့ထက် ပိုနားလည်တဲ့လူပဲ၊ ငါက ဝင်ပြီး ပြောနေရင် ဆရာလုပ်သလို ဖြစ်တော့မပေါ့’

သားရေကို ဖြတ်ညှပ်ပြီးသောအခါ မိုက်ကယ်သည် အပ်ချည်ကြီး ယူပြီး ချုပ်သည်။ ရှူးဖိနပ်ချုပ်သလို အစနစ်စကို ပူး၍ချုပ်ခြင်းမဟုတ်။ တစ်ဖက်အစကို ချုပ်ခြင်းဖြစ်ရာ လွှာဖိနပ်ချုပ်သည့်နည်းဖြစ်နေသည်။

မက်ထရီနာသည် မိုက်ကယ်လုပ်ပုံကိုကြည့်ကာ အံ့ဩနေသော် လည်း ဘာမှဝင်၍မပြော။ မိုက်ကယ်သည် ထိုပုံစံအတိုင်း မွန်းတည့်အချိန် အထိ ချုပ်နေသည်။ ညနေစာစားရန် အလုပ်ခွင်မှ ထလာသော ဆိုင်မွန်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျှောက်ကြည့်သည်။ မိုက်ကယ်သည် ဟိုလူကြီးမင်းအပ်သွား သည့် သားရေကို လွှာချင်းဖိနပ် ချုပ်နေပါပေါ့လား။

‘ဒုက္ခပါပဲကွာ’ ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ရေရွတ်သည်။

‘မိုက်ကယ်ဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်တာပါလိမ့်၊ ဒီအ ကောင် ငါ့ဆီနေလာတာ တစ်နှစ်တောင်ရှိပြီ၊ ဘယ်တုန်းကမှ မမှားခဲ့ဖူးပါဘူး၊ အခုကျမှ ဒီလောက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်ကို ဘာ့ကြောင့်များ လုပ် နေတာပါလိမ့်၊ ဟိုလူကြီးကမှာသွားတာ ရှူးဖိနပ်၊ အခု သူချုပ်နေတာက လွှာ ဖိနပ်၊ သားရေကိုဖျက်ဆီးပစ်တာပဲ၊ ဟိုလူကြီးရောက်လာရင် ငါဘယ်လို ပြောရ ပါ့မလဲ၊ ဒီသားရေမျိုးကို ငါလည်းအစားပြန်မထည့်နိုင်ဘူး’ စသည်ဖြင့်တွေးသည်။

‘မင်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ မိုက်ကယ်ရာ’ ဟု ပြောသည်။

‘မင်း ငါ့ကို ပျက်စီးအောင် လုပ်တာပဲ၊ ဟိုလူကြီးရှူးဖိနပ်မှာသွားတယ် ဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့၊ မင်းချုပ်ထားတဲ့ ဖိနပ်ကို ပြန်ကြည့်ပါဦးကွာ’

မိုက်ကယ်အား ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းရန် တာစုနေခိုက်မှာပင် အပြင် မှ မြင်းခွာသံကြားရပြီး တဲရှေ့အထိ ရောက်လာသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ တဲတံခါးကို ခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက် သောအခါ လူတစ်ယောက်မြင်းတစ်စီးနှင့်ရောက်လာသည်ကို မြင်ရသည်။ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ ဟိုတစ်နေ့က ဖိနပ်လာမှာသည့်လူကြီး၏ အစေခံ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။

‘မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါ’ ဟု သူက နှုတ်ဆက်သည်။

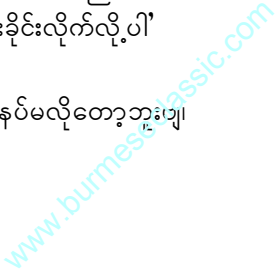
‘မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါ’ ဟု ဆိုင်မွန်က ပြန်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

‘ကျွန်တော့်သခင်မက ရှူးဖိနပ်အကြောင်း မေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ’

‘ရှူးဖိနပ်အကြောင်း... ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်သခင်အတွက် ရှူးဖိနပ်မလိုတော့ဘူး၊’

သူသေပြီ’

‘ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ’

‘သူ ဒီကပြန်တာ အိမ်တောင်ပြန်မရောက်ဘူးဗျာ၊ မြင်းလှည်းထဲမှာ တင် သေတာ၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရောက်သွားတော့ အစေခံတွေက သူ့ကို မြင်းလှည်းပေါ်ကချပေးဖို့ လာကြတော့ သူက သေနေပြီ၊ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းနေလို့ မြင်းလှည်းအပြင်ဘက်ကို ရောက်အောင် မနည်းထုတ်ယူ ကြရတယ်၊ ဒါကြောင့် သခင်မက ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်း လွှတ်လိုက်တာ’

“စောစောက ရှူးဖိနပ်လာမှာတဲ့ လူကြီးမင်းအတွက် ရှူးဖိနပ်မလို တော့ဘူး၊ အလောင်းမှာ ဝတ်ပေးဖို့ လွှာချင်းဖိနပ်ပဲချုပ်ပေးပါ၊ ဖိနပ်ကို ချုပ်ပြီးအောင် စောင့်ပြီး ယူခဲ့”လို့လည်း ပြောခိုင်းလိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အခုဒီကို လာပြောတာ’

မိုက်ကယ်သည် လက်ကျန်သားရေအတိုအစများကို စုဆောင်းပြီး လိပ်လိုက်သည်။ သူ့ချုပ်ထားသည့် လွှာချင်းဖိနပ်များကို ယူ၍ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက်ရိုက်ကာ ဖုန်ခါလိုက်၏။ ပြီးတော့ သူ့ခါးစည်းအဝတ်နှင့် ပြောင်စင် သွားအောင် သုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖိနပ်ကိုရော သားရေလိပ်ကိုပါ လှမ်းပေးသည်။ အစေခံသည် မိုက်ကယ် လက်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို ယူလိုက်ပြီး ‘အားလုံးပဲသွားတော့မယ်၊မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါ’ ဟု နှုတ်ဆက်သွားသည်။

(၈)

နောက်တစ်နှစ် ကုန်သွားခဲ့ပြန်သည်။ ထို့နောက် တစ်နှစ်။ ဤသို့ဖြင့် မိုက်ကယ်သည် ဆိုင်မွန်နှင့် အတူတူနေလာခဲ့သည့် ခြောက်နှစ် အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပြီ။ သူသည် ပုံစံပြောင်းမသွား၊ ယခင်ကလိုပင် နေသည်။ သူသည် ဘယ်ကိုမှလည်းမသွား၊ စကားကိုလည်း လိုအပ်မှသာပြောသည်။ ဤနှစ်များ အတွင်း သူ့ပြုံးသည်မှာ နှစ်ကြိမ်မျှသာရှိသေး၏။ တစ်ကြိမ်မှာ မက်ထရီနာ ညလယ်စာကျွေးစဉ်က ဖြစ်၍ ဒုတိယတစ်ကြိမ်မှာ လူကြီးမင်း တစ်ယောက် တဲအတွင်း ရောက်နေခဲ့စဉ်က ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆိုင်မွန်ကတော့ သူ့အလုပ်သမားအပေါ်များစွာ ကျေနပ်သဘောကျလျက်ရှိသည်။ ယခုအခါတွင် သူသည် မိုက်ကယ် ဘယ်က လာခဲ့တာလဲ ဟူသော မေးခွန်းကို မမေးတော့ပေ။ သူ့အနေဖြင့် မိုက်ကယ် တစ်ရပ်တစ်ကျေးသို့ ထွက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်သည်မှတစ်ပါး အခြား မကျေနပ် စရာဟူ၍ဘာမှမရှိတော့ပေ။ တစ်ရက်တွင် သူတို့အားလုံး အိမ်၌ရှိနေကြသည်။

မက်ထရီနာသည် အိုးတစ်လုံးကို မီးဖိုပေါ်တင်လျက်ရှိသည်။ ကလေးများသည် ခုံတန်းလျားအနီး တွင် ပြေးလွှား၍ ဆော့ကစားနေရင်း ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့ မကြာခဏ လှမ်းလှမ်း ကြည့်နေကြသည်။ ဆိုင်မွန်သည် ပြတင်းပေါက်နား၌ထိုင်၍ ဖိနပ်ချုပ်နေပြီး မိုက်ကယ်သည် ဖိနပ်တစ်ရုံကို သံခွာရိုက်လျက်ရှိ၏။ ကလေးတစ်ယောက်သည် မိုက်ကယ်ထံပြေးသွားပြီး မိုက်ကယ်၏ပခုံးကို မှီရပ်ကာ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။

‘ဟိုမှာကြည့်ပါဦး ဦးလေး မိုက်ကယ်။ ကောင်မလေးတွေနဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် လာနေတယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ ဒီကိုလာနေသလိုပဲ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကလည်း ခြေကျိုးနေတယ်’

ကလေး၏စကားကို ကြားသောအခါ မိုက်ကယ်သည် သူ့အလုပ်ကို ချထားခဲ့ပြီး ပြတင်းပေါက်ဘက်လှည့်ကာ လမ်းမပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဆိုင်မွန်သည် များစွာအံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ မိုက်ကယ်သည် ဘယ်တော့မှ လမ်းမပေါ်သို့ ကြည့်လေ့ရှိသူမဟုတ်၊ ယခုသော် သူသည် ပြတင်းပေါက် ပေါင်ကိုမှီ၍ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ ဆိုင်မွန်လည်း အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်မိ၏။ ထိုအခါ ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ကလေးမလေးနှစ်ယောက်ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆွဲ၍ သူ့တဲဘက်သို့ လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။

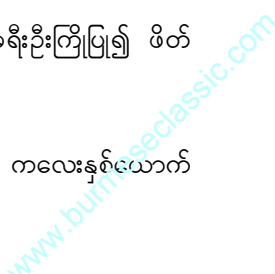
ကလေးမနှစ်ယောက်မှာ ရုပ်ချင်းဆင်လွန်းလှသဖြင့် ရုတ်တရက်ခွဲခြား၍ မရနိုင်၊ သူတို့နှစ်ယောက် မတူညီသည့်အချက်မှာ တစ်ယောက်က ဘယ်ဘက်ခြေ ကျိုးနေခြင်းဖြစ်၍ လမ်းလျှောက်လျှင် ထော့နင်းထော့နင်းဖြစ်နေသည်။

အမျိုးသမီးသည် တဲအိမ်ဆင်ဝင်မှတစ်ဆင့် ပေါင်းကူးအတိုင်း ဝင်လာသည်။ တံခါးဝင်ပေါက်ကိုစမ်းသည်။ ကန့်လန့်ကို ကိုင်မိသည့် အခါ အသာမ၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ သူသည် ကလေးနှစ်ယောက်အား ရှေ့ဆုံးမှဝင်စေပြီး သူက နောက်ဆုံးမှ ဝင်လိုက်လာသည်။

‘မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါ... အိမ်ရှင်တို့’

‘ဝင်ပါခင်ဗျာ၊ ထိုင်ကြပါ’ ဟု ဆိုင်မွန်က ခရီးဦးကြိုပြု၍ ဖိတ်ခေါ်သည်။

‘ကျုပ်တို့ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြောပါ’
အမျိုးသမီးသည် စားပွဲတွင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်

သည် သူ့ဒူးနှစ်ဖက်ကို မှီ၍ရပ်ကာ တဲအတွင်းမှလူများအား ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

‘ကျွန်မ ကလေးနှစ်ယောက် နွေဦးပေါက်ရာသီမှာစီးဖို့သားရေ ရှူးဖိနပ် နှစ်ရန် ချုပ်ချင်လို့ပါရှင်’

‘ချုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီလောက်ငယ်တဲ့ရှူးဖိနပ်ကလေးတွေကို ဘယ်တုန်းကမှ မချုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ချုပ်တာကတော့ ချုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ကြိုက်ရာပုံပြောပါ၊ ကျုပ်ရဲ့လူ မိုက်ကယ်ဟာ တကယ်ကျွမ်းကျင်တဲ့လူပါ’

ဆိုင်မွန်က ပြောပြောဆိုဆို မိုက်ကယ်အား လှမ်းကြည့်သည်။ မိုက်ကယ်သည် သူ့အလုပ်ကိုချထားပြီး အေးအေးဆေးဆေးထိုင်၍ ကလေး များအား ကြည့်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ဆိုင်မွန်သည် အလွန်အမင်းအံ့အားသင့် လျက်ရှိသည်။ ကလေးမလေးများသည် အလွန်လှပသည်မှာ မှန်ပါ၏။ မျက်လုံး နက်နက် ၀ဝကစ်ကစ် ကလေးတွေဖြစ်သည်။ ပါးကလေးများသည် ပန်းရောင် သမ်းနေကြသည်။ ခေါင်းစည်းလှလှ ကလေးများစည်းကာ သားမွေးကုတ်အင်္ကျီ ကလေးများ ဝတ်ထားသည်။ သို့သော်လည်း ဤမျှလောက်လှပရုံမျှဖြင့် မိုက်ကယ်သည်ဘာကြောင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရပါသနည်း။ ဆိုင်မွန် နားမလည်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သူကြည့်နေပုံသည် ဤကလေးများကို သူ ယခင်က မြင်ဖူးခဲ့သည့်နှယ် ရှိလွန်းလှချေသည်။

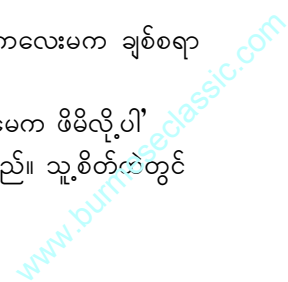
ဆိုင်မွန်အနေဖြင့် အံ့အားသင့်မိသည်မှာ မှန်သော်လည်း အမျိုး သမီးနှင့် ကုန်ကြွေးမပျက် ဈေးစကားဆက်ပြောနေသည်။ ဈေးတည့်သွားသည့် အခါ သူသည် ဖိနပ်အတိုင်းယူသည်။ အမျိုးသမီးသည် ခြေကျိုးနေသော ကလေးမအား သူ့ရင်ခွင်၌ တင်ထားပြီး . . .

‘သူ့ကျတော့ အတိုင်းနှစ်ခါယူပါ၊ ကျိုးနေတဲ့ခြေထောက်အတွက် ဖိနပ် တစ်ဖက်ပဲ ချုပ်ပေးပါ။ ခြေထောက်အကောင်းအတွက် သုံးဖက်ချုပ်ပေး ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခြေထောက်အရွယ်အစားက အတူတူပဲ၊ သူတို့က အမြှာညီအစ်မပါရှင်’ ဟု ရှင်းပြသည်။

ဆိုင်မွန်သည် ဖိနပ်အတိုင်းယူရင်းမှ . . .

‘သူ့ခြေထောက်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ၊ ကလေးမက ချစ်စရာ ကောင်းပါဘိသနဲ့၊ မွေးရာပါလားဗျ’ ဟုမေးသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သူ့ခြေထောက်ကို သူ့အမေက ဖိမိလိုပါ’ ထိုအခါ မက်ထရီနာသည် စကားဝင်ပြောသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်

ဒီ အမျိုးသမီးဘယ်သူလဲ၊ ကလေးတွေအမေက ဘယ်သူလဲ စသည်များကို သိချင်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် . . .

‘ဒါဆိုရင် ရှင်က သူ့အမေ မဟုတ်ဘူးပေါ့’ ဟုမေးသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မက သူတို့အမေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဆွေနီးချိုး စပ်လည်း မတော်ပါဘူး၊ ကျွန်မနဲ့ဆိုရင် သွေးသိပ်ဝေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သူတို့ကို မွေးစားခဲ့ပါတယ်’

‘သူတို့ဟာရှင်ကလေးတွေမဟုတ်ဘဲနဲ့သူတို့ကို ရှင်သိပ်ချစ်တယ်နော်’

‘မချစ်ဘဲ ဘယ်နေနိုင်ပါ့မလဲရှင်၊ ကျွန်မ သူတို့ကို ကျွန်မရဲ့ နို့တိုက် ပြီးမွေးခဲ့ရတာ၊ ကျွန်မမှာ ကလေးတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကလေးကို ဘုရားသခင်က ယူသွားတယ်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မကလေးကို တောင် ဒီကလေးတွေအပေါ်မှာ ချစ်သလောက် မချစ်ခဲ့ပါဘူးရှင်’

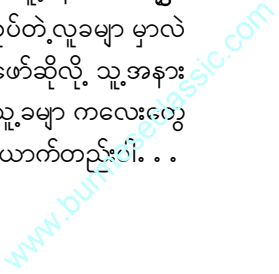
‘ဒါဆိုရင် ဒီကလေးနှစ်ယောက်က ဘယ်သူ့ကလေးတွေလဲ’

(၉)

အမျိုးသမီးသည်သူတို့အား ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံးအစမှအဆုံးပြောပြလေသည်။

‘သူတို့ မိဘနှစ်ပါးစလုံး သေသွားတာ ခြောက်နှစ်လောက်ရှိသွား ပါပြီ။ သေတော့လည်း နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပတ်အတွင်းမှာ သေတာ။ သူတို့ အဖေကို အင်္ဂါနေ့မှာ သင်္ဂြိုဟ်တယ်၊ သူတို့အမေက သောကြာနေ့ သေတယ်၊ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို သူတို့အဖေသေဆုံးပြီး သုံးရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ မွေးတယ်၊ သူတို့အမေက သူတို့ကို မွေးမွေးပြီးချင်းသေရှာတာပဲ။

‘ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ကျွန်မက လယ်သမားလင်မယားဆိုတော့ ရွာထဲ မှာ နေကြတယ်၊ ကျွန်မတို့က သူတို့ရဲ့ အိမ်နီးနားချင်းပါ၊ သူတို့ အဖေကသိပ် ပြီး အထီးကျန်နိုင်ပါတယ်၊ တောထဲမှာ သစ်ခုတ်သမားပါ၊ တစ်ရက်မှာ သစ်ပင် တွေခုတ်နေတုန်း သူ့အပေါ် သစ်ပင်တစ်ပင်လဲကျလို့ သေသွားပါတယ်၊ အဖော်သစ်ခုတ်သမားတွေက သူ့ကို အသက်မထွက်ခင် အိမ်ရောက်အောင် သယ်လာခဲ့ကြတယ်။ သူသေတဲ့ သီတင်းပတ်အတွင်းမှာပဲ သူ့မိန်းမက အမြှာ ညီအစ်မ မွေးခဲ့တယ်၊ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ပေါ့၊ အမေလုပ်တဲ့လူခမျာ မှာလဲ ဆင်းရဲရှာပါတယ်၊ သူ့နေရတာ တစ်ယောက်တည်းပါ၊ အဖော်ဆိုလို့ သူ့အနား မှာ လူငယ်လူရွယ်လဲမရှိဘူး၊ သက်ကြီးရွယ်အိုလဲမရှိဘူး၊ သူ့ခမျာ ကလေးတွေ မွေးတော့လည်းတစ်ယောက်တည်း၊ သေတော့လည်း တစ်ယောက်တည်းပါ . . .

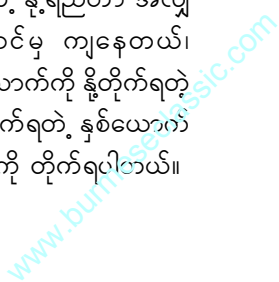
‘နောက်နေ့ မနက်ကျတော့ ကျွန်မသူ့ကို သွားကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်မ တဲထဲဝင်သွားချိန်မှာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းနေပြီ။ သူမသေခင် လူးလား လှိမ့်လားလုပ်တော့ ဟော့ဒီကလေးရဲ့ခြေထောက်ကို ဖိမိပြီး ကျိုးသွား တာပါ။ နောက်တော့ရွာထဲကလူတွေရောက်လာပြီး သူ့ကို ရေချိုးပေးကြတယ်။ အလောင်း ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင်ပြင်ပေးကြတယ်။ ခေါင်းလုပ်ပြီးမြေ မြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးကြတယ်။ ရွာသူရွာသားတွေက သဘောကောင်းကြရှာပါတယ်။ ကလေးနှစ် ယောက်ခမျာ မိဘမဲ့ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ကို ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ၊ အဲဒီအချိန်က နို့စို့ကလေးမွေးပြီးစမိန်းမ ရွာထဲမှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်...။’

‘ကျွန်မမွေးတဲ့ ကလေးလေးက သားဦးပါ။ ရှစ်ပတ်သားပဲရှိပါသေး တယ်။ ဒီကလေးတွေကို နို့မတိုက်ရင် မဖြစ်လို့ ကျွန်မက ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ လက်ခံခဲ့ရပါတယ်။ ရွာထဲက လူတွေကလဲ ကျွန်မဆီ လာကြပါတယ်။ ဒီကလေးတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြပါ တယ်။ နောက်ဆုံး မှာတော့ သူတို့က...’

‘မေရီရယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ဒီကလေး နှစ်ယောက်ကို မင်းက ပဲ ခဏ လက်ခံထားပါဦး။ နောက်ပိုင်းကျမှ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစား ပြီး တို့လုပ်ပေးပါမယ်’ လို့ပြောကြပါတယ်။

‘ဒါကြောင့် ကျွန်မ ကလေးတွေကို နို့တိုက်ခဲ့ရပါတယ်။ ပထမတော့ ကျွန်မဟာ ခြေကျိုးနေတဲ့ကလေးကို နို့မတိုက်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရှင်မှာမဟုတ်ဘူး ထင်လို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့ ဘာမှအပြစ်မရှိဘဲ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ ဒီကလေးကို ဘာပြုလို့ ပစ်ထားရမှာလဲလို့ စဉ်းစားမိခဲ့ ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်မသူ့ကို သနားစိတ်ဝင်လာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မ သူ့ကို နို့တိုက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲသလိုနဲ့ပဲ ကျွန်မဟာ ကျွန်မရဲ့သားလေးကိုရော ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ နို့တိုက်ပြီး မွေးလာခဲ့ရတာပါပဲ။’

‘ကျွန်မအနေနဲ့ အသက်ကလဲငယ်ငယ်၊ ကျန်းမာလဲ ကျန်းမာ၊ အစား အသောက်ကလဲ ကောင်းဆိုတော့ ဘုရားသခင်ကပေးတဲ့ နို့ရည်ဟာ အလျှံ ပယ်ပဲ။ တစ်ခါတစ်လေများ နို့ရည်တွေထွက်တောင်မှ ကျနေတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မဟာ တစ်ချိန်တည်းမှာ ကလေးနှစ်ယောက်ကို နို့တိုက်ရတဲ့ အခါ တတိယကလေးက စောင့်နေရတယ်။ ကျွန်မ နို့တိုက်ရတဲ့ နှစ်ယောက် ထဲက တစ်ယောက်ဝသွားတဲ့အခါကျမှ တတိယကလေးကို တိုက်ရပါတယ်။’

‘ကျွန်မအဖို့ ဘုရားသခင်စီမံတဲ့အတိုင်း လိုက်နာပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့ရ တာပေါ့လေ၊ ကျွန်မသားကလေးကတော့ နှစ်နှစ်သားမပြည့်ခင်မှာ ဆုံးပါးသွား ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မမှာ တစ်ဖက်က စီးပွားရေး အခြေအနေကောင်းလာပေမယ့် တစ်ဖက်မှာက သားသမီး ထပ်မမွေးတော့ပါဘူး။ ဒီအချိန်မှာကျွန်မယောက်ျား က ဂျုံစက်မှာ ဂျုံကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်အလုပ် လုပ်နေတော့ လခကလဲ ကောင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် အပူအပင် မရှိလောက် အောင် ပြည့်စုံလုံလောက်တာပါ။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာ သားသမီးရယ်လို့ မရှိတော့ ဒီကလေးမလေး နှစ်ယောက်သာမရှိရင် ဘယ်လောက်အထိ အထီးကျန်နိုင်လိက်မလဲလို့ စဉ်းစား မိပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီကလေး နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မမချစ်ဘဲ သံယောဇဉ်မ ဖြစ်ဘဲ နေနိုင်ပါတော့မလား၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်မဘဝရဲ့ သာယာချမ်းမြေ့မှုဖြစ်လာကြပါတယ်။ အဖြစ်ကတော့ အဲဒါပါပဲရှင်’

အမျိုးသမီးသည် ခြေကျိုးမလေးအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တင်းကျပ် စွာ ပွေ့ပိုက်ထားပြီး အခြားတစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ပါးပြင်ထက်သို့ စီးကျလာနေ သည့်မျက်ရည်များကို သုတ်လျက်ရှိသည်။ မက်ထရီနာသည် သက်ပြင်းချသည်။

‘လူတစ်ယောက်ဟာ အဖေအမေမရှိဘဲနေလို့ရပေမယ့် ဘုရားသခင် မရှိဘဲတော့ နေလို့မရနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားပုံဟာ သိပ်မှန်ပါကလားနော်’ ဟု ပြောသည်။

သူတို့စကားကောင်းနေခိုက်တွင် ရုတ်တရက် မိုက်ကယ်ထိုင်နေသော ထောင့်ဆီမှ လျှပ်စီးလက်သည့်နှယ် အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် တစ်တဲ လုံး လင်းလက်သွားသည်။ မိုက်ကယ်သည် သူ့နေရာမှာပင် သူ့ဒူးများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိုက်၍ ထိုင်ကာ အပေါ်သို့မော့ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ ကလည်း ပြုံးလျက်။

(၁၀)

အမျိုးသမီးသည် ကလေးများနှင့်အတူ တဲအတွင်းမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ မိုက်ကယ်သည် ခုံတန်းလျားပေါ်တွင်ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည်။ လက်ထဲမှ အထုပ်ကို ချထားလိုက်ပြီး ခါးစည်းကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆိုင်မွန် နှင့် သူ့ဇနီးဘက်လှည့်၍ ဦးညွတ်ကာ . . .

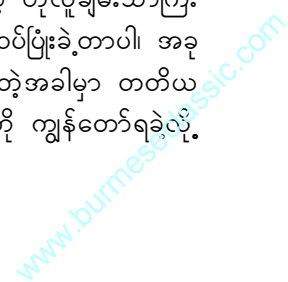
‘ဆရာတို့ ဇနီးမောင်နှံကို ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော် ဒီမှာနေတုန်းအမှားလုပ်ခဲ့မိရင် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်’ ဟုပြောသည်။

ဆိုင်မွန်တို့လင်မယားသည် မိုက်ကယ်ထံမှ အလင်းရောင် တစ်ခုဖြာထွက်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ဆိုင်မွန်သည် ထိုင်နေရာမှ ထကာ မိုက်ကယ်ဘက်သို့ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

‘မိုက်ကယ်၊ မင်းဟာ သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိရပြီ။ ကျုပ်မင်းကို ခေါ်ထားလို့လဲ မရပါဘူး၊ သိချင်တာတွေ မေးနေလို့လဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ သိပါရစေ၊ ကျုပ်မင်းကို တွေ့လို့ ခေါ်လာတော့ မင်းမျက်နှာဟာ မကြည်မလင်ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျုပ်မိန်းမက မင့်ကို အစားကျွေးချိန်မှာ မင်းပြုံးခဲ့ပါတယ်။ မင့်မျက်နှာဟာ ကြည်လင်လာပါတယ်။ အဲဒီနောက်ဟိုလူကြီး ရှူးဖိနပ်လာမှာတော့ မင်း ဒုတိယအကြိမ် ပြုံးခဲ့ပါတယ်။ မင့်မျက်နှာဟာတိုးပြီးတော့ ကြည်လင်လာခဲ့ပါတယ်။ အခု ဒီအမျိုးသမီးကလေးတွေနဲ့ ရောက်လာတော့ မင်းတတိယအကြိမ်ပြုံးခဲ့ပါတယ်။ မင်းတစ်ကိုယ်လုံးလဲ အလင်းရောင်တွေ ဖြာထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်ကို ပြောပြစေချင်ပါတယ် မိုက်ကယ်၊ မင့်မျက်နှာဟာ ဘာကြောင့် တိုးတိုးပြီး ကြည်လင်တောက်ပလာရ တာလဲ၊ ဟိုသုံးကြိမ်ပြုံးတာကော ဘာကြောင့်လဲ’

ထိုအခါ မိုက်ကယ်ကဖြေသည်။

‘ကျွန်တော့်ဆီက အလင်းရောင်ထွက်တာဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို ခံထားရလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် သုံးကြိမ်တိတိပြုံးခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ကို အမှန်တရားသုံးခု သင်ယူဖို့လွှတ်လိုက်တာပါ။ အခု အဲဒီသုံးခုစလုံးကို ကျွန်တော် သင်ယူလေ့လာခဲ့ပြီးပါပြီ။ ပထမအမှန်တရားကို ခင်ဗျားမိန်းမက ကျွန်တော့်အပေါ် သနားကရုဏာဖြစ်ချိန်မှာ ကျွန်တော်ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော်ပြုံးခဲ့ပါတယ်။ ဒုတိယအမှန်တရားကိုတော့ ဟိုလူချမ်းသာကြီး ရှူးဖိနပ် လာအပ်ချိန်မှာရခဲ့လို့ ကျွန်တော်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြုံးခဲ့တာပါ။ အခု ဒီကိုရောက်လာတဲ့ ကလေးမလေးတွေကို မြင်လိုက်တဲ့အခါမှာ တတိယအမှန်တရားလို့ခေါ်ရမယ့် နောက်ဆုံး အမှန်တရားကို ကျွန်တော်ရခဲ့လို့ တတိယအကြိမ် ပြုံးခဲ့တာပါပဲ’ ထိုအခါ ဆိုင်မွန်က...

‘ဘုရားသခင်က မင်းကို ဘာကြောင့် အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရတာလဲ၊ မိုက်ကယ်၊ အမှန်တရားသုံးခုဆိုတာကကောဘာတွေလဲ၊ အဲဒီသုံးခုကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း သိများသိနေမလား မပြောတတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကို ပြောပြပါလား’ ဟု ပြောသည်။ ထိုအခါ မိုက်ကယ်က . . .

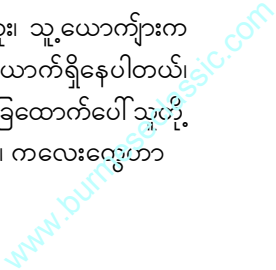
‘ဘုရားသခင်ရဲ့စကားကို မနာယူလို့ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခဲ့တာပါ’ ဟု ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်ဟာ ကောင်းကင်ဘုံက နတ်သားတစ်ပါးပါ။ ဘုရားသခင်ရဲ့ အမိန့်ကို မနာခံဘဲ ပျက်ကွက်ခဲ့မိပါတယ်၊ ဘုရားသခင်က မိန်းမတစ်ယောက် ရဲ့ ဝိညာဉ်ကိုခေါ်ယူဖို့ ကျွန်တော့်ကို ဒီမြေပေါ် စေလွှတ်ခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီကမ္ဘာမြေကြီးဆီကို ပျံသန်းလာခဲ့တော့ အမြွှာမိန်းကလေးနှစ်ယောက်မွေးပြီး နာမကျန်းဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုမြင်ခဲ့ပါတယ်။ ကလေးနှစ်ယောက်ဟာ သူတို့အမေရဲ့ဘေးနားမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ မထူနိုင် မထနိုင်ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်၊ သူတို့အမေကလဲ ကလေးတွေကို မပွေ့နိုင်မချီနိုင်ပါဘူး . . . ။

‘သူက ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ သူ့ဝိညာဉ်ကို ခေါ်ယူဖို့ ဘုရား သခင်က လွှတ်လိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ သူက ငိုယိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောပါတယ်၊ “ ဘုရားသခင်ရဲ့ စေတမန် နတ်သားရယ်၊ ကျွန်မယောက်ျားဟာ သစ်ပင်ပိလို့ သေဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ၊ ကျွန်မမှာ အစ်မလည်း မရှိ၊ ညီမလည်း မရှိ၊ အဒေါ်လည်း မရှိ၊ အမေလဲမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မမရှိရင် ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို မွေးမယ့်လူ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့ ဝိညာဉ်ကို မခေါ်ပါနဲ့ဦး၊ ကျွန်မ သူတို့ကို မသေခင် သူတို့ခြေထောက်ပေါ်သူတို့ ရပ်နိုင်သည်အထိ ကျွေးမွေး ပြုစုပါရစေဦး ကလေးတွေဟာ အဖေအမေမရှိဘဲ မရှင်သန်နိုင်ပါဘူးရှင်’ တဲ့၊

‘ကျွန်တော် သူ့စကားကို နားထောင်ခဲ့ပါတယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့ရင်ခွင်ပေါ်တင်ပေးပြီး တစ်ယောက်ကို သူ့လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ကောင်းကင်ဘုံက ဘုရားသခင်ဆီပြန်သွားခဲ့ပါတယ်၊ ဘုရားသခင်ရှေ့တော်မှောက်ရောက်တော့ . . .

‘တပည့်တော် မိခင်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို မယူခဲ့ပါဘူး၊ သူ့ယောက်ျားက သစ်ပင်ပိလို့ သေသွားပါပြီ၊ မိန်းမမှာ အမြွှာကလေးနှစ်ယောက်ရှိနေပါတယ်၊ သူက ကလေးတွေနဲ့တိုက်ကျွေးပြီး မွေးပါရစေဦး။ သူတို့ခြေထောက်ပေါ်သူတို့ ဘာသာ ရပ်နိုင်သည်အထိတော့ စောင့်ရှောက်ပါရစေဦး၊ ကလေးတွေဟာ

ဖအေ၊ မအေမရှိဘဲ အသက်မရှင်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် တပည့်တော် သူ့
ဝိညာဉ်ကို မခေါ်ခဲ့တော့ပါဘူး' လို့ လျှောက်ထားလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဘုရားသခင်က... .

'မင်း အခုသွားပြီး မိခင်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ခေါ်ခဲ။ ပြီးရင် အမှန်တရား
သုံးခုကို လေ့လာခဲ၊ လေ့လာရမယ့် အမှန်တရားသုံးခုကတော့... .

တစ်- လူဆီမှာဘာရှိသလဲ

နှစ်- လူကို ပေးမထားတာ ဘာလဲ

သုံး- လူတွေ ဘာနဲ့နေကြသလဲ'

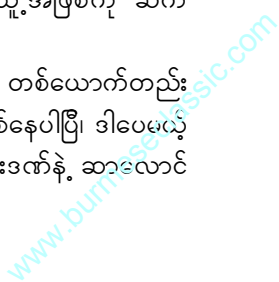
ဆိုတဲ့ အချက်သုံးချက်ပဲ။ မင်း အဲဒီသုံးခုကို လေ့လာသိရှိပြီဆိုမှ ကောင်းကင်ဘုံ
ကို ပြန်ခဲ' လို့ အမိန့်တော်မှတ်ပါတယ်။

'ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ကမ္ဘာကြီးဆီကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ဆင်း
လာခဲပြီး မိခင်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ယူခဲပါတယ်။ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ နို့စို့နေကြတဲ့
ကလေးနှစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို လိမ့်ကျသွားခဲကြပါတယ်။ မိခင်လုပ်
သူ လူးလို့မ့်လိုက်တဲ့အတွက် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေတစ်ဖက်ကို ဖိမိပြီး
ကျိုးသွားခဲပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မိခင်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကိုသယ်ယူပြီး ရွာပေါ်
ကနေ ကောင်းကင်ကိုပျံအတက်မှာ လေတစ်ချက်အဝှေ့ခံလိုက်ရတယ်။
အတောင်တွေကလည်း တဖြည်းဖြည်းငိုက်ကျလာပြီး ကောင်းကင်ကနေ
အောက်ကို ပြန်ကျလာပါတယ်။ မိခင်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကတော့ သူ့ဘာသာသူ
တစ်ကိုယ်တည်းပဲ ဘုရားသခင်ဆီကို တက်သွားခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့
မြေကြီးပေါ်လိမ့်ကျပြီး လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ကျန်ခဲပါတယ်'

(၁၁)

ထိုအခါ ဆိုင်မွန်နှင့် မက်ထရီနာသည် သူတို့နှင့် အတူတူနေခဲ့သူ၊ သူတို့က
အဝတ်နှင့် အစားအစာပေးထားခဲ့သူမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို အတိအကျ
သိသွားကြသည်။ ထိတ်လန့်အံ့ဩခြင်းနှင့် ဝမ်းသာခြင်းတို့ ပေါင်းစပ်ကာ
နှစ်ယောက်စလုံး ငိုကြွေးကြသည်။ နတ်သားသည် သူ့အဖြစ်ကို ဆက်
ပြောသည်။

'ကျွန်တော်ဟာ လယ်ကွင်းထဲမှာ အင်္ကျီမပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း
ရောက်နေတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့်
လူတွေရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေ၊ လူတွေခံစားကြရတဲ့ အအေးဒဏ်နဲ့ ဆားလောင်

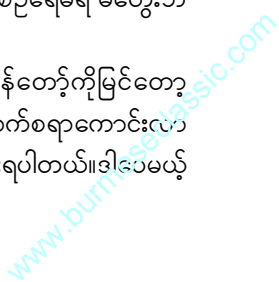
မွတ်သိပ်မှုဒဏ်တွေကို လုံးဝမသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော် ဆာလောင် မွတ်သိပ်နေပါတယ်။ ရေခဲမတတ်အအေးဒဏ်ကို ခံစားနေရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိပါဘူး။

‘ကျွန်တော်ရောက်နေတဲ့ လယ်ကွက်နားမှာ ဘုရားသခင်အတွက် ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ တန်ဆောင်းတစ်ခုကို မြင်ရပါတယ်။ ခိုလှုံစရာ ရှိလိုရှိ ပြား တန်ဆောင်းဆီကို လျှောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တန်ဆောင်းက သေ့ခတ်ထားလို့ အထဲကို မဝင်နိုင်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် တန်ဆောင်း နောက်မှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။ အနည်းဆုံး လေကတော့ လုံသွားမှာပဲဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ပါ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နေစောင်းလာပါပြီ ဆာလိုက်တာကလဲ အလွန် ပဲ။ အေးလိုက်တာကလဲ မခံမရပ်နိုင်အောင်ပါပဲ။ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲ တဲ့ ဝေဒနာကိုလဲ ခံစားနေရပါတယ်။

‘အဲဒီတုန်းမှာပဲ ရုတ်တရက် လမ်းမပေါ်က လူတစ်ယောက် လျှောက် လာနေတဲ့ ခြေသံကြားရတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာလဲ ဖိနပ်တစ်ရုံကိုင်ထားလို့၊ ပါးစပ်ကလဲ တတွတ်တွတ်နဲ့ တစ်ယောက်တည်းစကားပြောလာပါတယ်။ ကျွန်တော် လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီးတဲ့နောက် သေမျိုးဖြစ်တဲ့ လူသတ္တဝါရဲ့ မျက်နှာကို ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးတာပါ။ သူ့မျက်နှာဟာ အတော့်ကို ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ကြာကြာမကြည့်ရဲဘူး။ ကပျာကယာ မျက်နှာလွဲလိုက်ရတယ်။

‘လျှောက်လာနေတဲ့လူဟာ ဆောင်းတွင်းကျရင် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို အ အေးဒဏ်မခံရအောင် ဘာနဲ့ဖုံးရပါ့မလဲ၊ သူ့မယားနဲ့ကလေးတွေကို ဘယ်လို ကျွေးမွေးရပါ့မလဲ စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း စကားပြောလာနေတာကို ကြားရပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်လည်းတွေးမိတာပေါ့။ “ငါ့မှာဖြင့် ဆာလွန်း အေးလွန်းလို့ သေတော့မလောက်ဖြစ်နေရတယ်။ အခုလာနေတဲ့လူကလည်း သူနဲ့ သူ့မယားအတွက် အဝတ်အထည်ဘယ်လိုရှာရမလဲ၊ သူတို့အတွက် ပေါင်မုန့် ဘယ်လိုရအောင် ရှာရမလဲဆိုတာတွေ တွေးလာနေတယ်။ ဒီလူက ငါ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကူညီနိုင်မှာလဲ စသည်ဖြင့် တောင်စဉ်ရေမရ မတွေးဘဲ ဘယ်နေနိုင်ပါ့မလဲ။

‘လမ်းပေါ်က လျှောက်လာနေတဲ့လူဟာ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး ကြည့်တယ်။ သူ့မျက်နှာက ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းလာ ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အကြီးအကျယ်စိတ်ပျက်သွားရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

မကြာခင်မှာပဲ သူပြန်လျှောက်လာတဲ့ ခြေသံတွေကြားရပါတယ်။ ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်တော့ စောစောကလူမှဟုတ်ရဲ့လားလို့ထင်ရပါတယ်။ စောစော တုန်းကတော့ သူ့မျက်နှာမှာ သေခြင်းအရိပ်ကို မြင်ခဲ့ရပေမယ့် အခုကျတော့ မရှိတော့ဘူး။ သူ့မျက်နှာမှာ ရှင်သန်ခြင်းအရိပ်လက္ခဏာကိုသာ မြင်နေရပါတယ်။ သူ့ဆီမှာ ဘုရားသခင်ရှိနေတာကိုလည်း ကျွန်တော် မြင်နေရပါတယ်။

‘နောက်ဆုံးမှာ အဲဒီလူဟာ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့် ကို အကျီဝတ်ပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အိမ်ကို ခေါ်လာပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ အိမ်ထဲဝင်သွားတော့ မိန်းမတစ်ယောက်က ဆီးကြိုပြီးစကားပြောပါတယ်။ သူ့ပါးစပ်ကလဲ သေခြင်းနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ အသံတွေ ထွက်လာနေပါတယ်။ သူ့ပတ်ပတ်လည်မှာ ပျံ့နှံ့နေတဲ့ သေခြင်းရဲ့ ဟောင်းစပ်စပ် ပုပ်အက်အက် အနံ့တွေကြောင့်လဲ ကျွန်တော့်မှာ အသက်မရှူနိုင်အောင် ဖြစ်နေရပါတယ်။

‘အမှန်တော့ မိန်းမက ကျွန်တော့်ကို လက်မခံချင်ဘူး။ အပြင်ဘက် ကို ပြန်မောင်းထုတ်ချင်နေတယ်။ အဲသလိုလုပ်ရင် သူ့သေလိမ့်မယ်ဆိုတာကို လဲ ကျွန်တော်သိနေတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာပဲ ရုတ်တရက် သူ့ယောက်ျားက မိန်းမ ကို ဘုရားသခင်အကြောင်းပြောလိုက်တော့ မိန်းမဟာ ချက်ချင်းပဲ ပြောင်းလဲ သွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အစားလာချပေးရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်း ကြည့်လိုက်တဲ့ သူ့မျက်နှာမှာ သေခြင်းဟာ မရှိတော့ဘူး။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရှင်သန်မှုဟာ အသက်ဝင်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဘုရားသခင်လည်း သူ့ဆီမှာ ရောက်နေတာ မြင်ရတယ်။

‘အဲဒီအခါမှာကျွန်တော်ဟာ ဘုရားသခင်ခိုင်းလိုက်တဲ့ ‘လူဆီမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ လေ့လာပါ’ ဆိုတဲ့ စကားကို သတိရလာပါတယ်။ လူဆီမှာ ရှိနေတာ ‘မေတ္တာ’ ပဲဆိုတာ ကျွန်တော်နားလည်လာပါတယ်။ ဘုရားသခင်ဟာ သူပြုမယ်လို့ ပြောထားတဲ့ ကတိအတိုင်း ငါ့ကိုပြုလိုက်တာပဲဆိုတဲ့ အသိ ကြောင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာလွန်းလို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ပြုံးမိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်အားလုံးကိုတော့ လေ့လာလို့ မပြီးဆုံးသေးပါဘူး။ ‘လူကို ပေးမထားတာဘာလဲ’ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းနဲ့ ‘လူတွေဘာနဲ့နေကြသလဲ’ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေရဲ့ အဖြေကိုတော့ မသိရသေးပါဘူး။

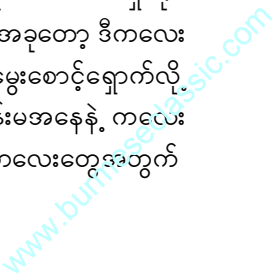
‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့နဲ့ နေလာလိုက်တာ တစ်နှစ်ရှိသွားပြီ။ တစ် ရက်မှာ လူချမ်းသာတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ကျယ်မသွား၊ ချောင်မသွား၊ စုတ်ပြမသွားဘဲ တစ်နှစ်တိတိခိုင်မယ့် ရှူးဖိနပ်တစ်ရံမှာတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို

ကြည့်လိုက်တော့ သူ့နောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ‘သေမင်း နတ်သား’ ကို မြင်လိုက်ရပါတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မမြင်ကြပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို သိလဲသိတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီနေ့ နေမဝင်ခင်မှာ အဲဒီလူချမ်းသာရဲ့ ဝိညာဉ်ကို သူယူသွားတော့မယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် သိနေပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တွေးမိတယ်။ “ဒီလူဟာ တစ်နှစ်အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု လုပ်နေရှာတယ်။ သူ ဒီနေ့ နေမဝင်ခင် သေမယ့် အဖြစ်ကို မသိပါလား” လို့ တွေးမိတာပါ။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပဲ ဘုရားသခင် ပြောလိုက်တဲ့ “လူကို ပေးမထားတာ ဘာလဲဆိုတာ နားလည်အောင် လေ့လာပါ” ဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း သတိရလိုက်ပါတယ်။

“လူဆီမှာဘာရှိသလဲ” ဆိုတာကို ကျွန်တော် သိခဲ့ရပြီးပါပြီ။ အခု “လူကို ပေးမထားတာ ဘာလဲ” ဆိုတာကို ကျွန်တော် သိခဲ့ရပြန်ပါပြီ။ လူကို ပေးမထားတာက တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို သိခွင့်ပေးမထားတာပါပဲ။ ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ်ပြုံးမိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ နတ်သားကိုမြင်ခွင့်ရလိုက်လို့ ဝမ်းသာခဲ့ရသလို ဘုရားသခင်ရဲ့ ဒုတိယစကားအဖြေကို သိလိုက်ရလို့လည်း ဝမ်းသာခဲ့ရပါတယ်။

‘ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်အထိ မေးခွန်းအားလုံးရဲ့ အဖြေကို မရသေးပါဘူး။ “လူတွေ ဘာနဲ့နေကြသလဲ” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို ကျွန်တော် မသိရသေးပါဘူး။ နောက်ဆုံး အဖြေကို ဘုရားသခင်က ညွှန်ပြတဲ့ အချိန်ထိ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်စားနေခဲ့ရပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့နဲ့နေလာလို့ ခြောက်နှစ်တွင်း ရောက်လာတော့ အမြွှာညီအစ်မ ကလေးနှစ်ယောက်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဒီကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကလေး နှစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းမှတ်မိပါတယ်။ သူတို့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အသက်ရှင်လာကြတယ်ဆိုတာလည်း ကြားခဲ့ရပါတယ်။

‘ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ကြားလိုက်ရတဲ့ အခါမှာ ‘ဒီကလေးတွေရဲ့ မိခင်ဟာကလေးတွေရဲ့ အကျိုးအတွက် ငါ့ကို တောင်းပန်ခဲ့ရှာတယ်။ အဲဒီတုန်းက သားသမီးတွေဟာ အဖေအမေမရှိတဲ့ အသက်မရှင်နိုင်ပါဘူးလို့ သူပြောတော့ ငါသူ့စကားကို ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ ဒီကလေးတွေကို သွေးသားမစပ်တဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်က ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လို့ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရပါပေါ့လား’လို့ တွေးမိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမိန်းမအနေနဲ့ ကလေးတွေ အပေါ်ထားတဲ့ သူ့မေတ္တာကို ဖော်ပြရုံမကဘူး၊ ဒီကလေးတွေအတွက်

မျက်ရည်ကျတာကိုပါ မြင်လိုက်တော့ သူ့ဆီမှာ ရှင်သန်နေတဲ့ ဘုရားသခင်ကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ “လူတွေ ဘာတွေနဲ့နေကြသလဲ” ဆိုတာကို ကျွန်တော်ချက်ချင်းနားလည်ခဲ့ရပါတယ်။ ဘုရားသခင်ဟာ နောက်ဆုံး သင်ခန်းစာကို ကျွန်တော် သိနားလည်အောင် ဖော်ပြပေးလိုက်ပြီဆိုတာရယ်။ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်က ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီ ဆိုတာရယ်။ နှစ်ခုစလုံးကို ကျွန်တော် သိလိုက်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်တော် တတိယအကြိမ် ပြီးခဲ့တာပါ’

(၁၂)

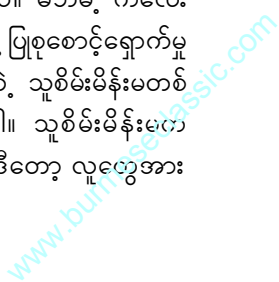
နတ်သား၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် အဖုံးအလွှမ်းကင်းမဲ့သွားသည်။ သူ့တစ်ကိုယ် လုံးတွင် အလင်းရောင်သာလျှင် လွှမ်းခြုံလျက်ရှိသဖြင့် သာမန်မျက်စိများဖြင့် သူ့အား ကြည့်၍မရ။ သူ့အသံသည် များစွာကျယ်လောင်လာသည်။ သူ့ထံမှ လာနေသည့် အသံမဟုတ်၊ ကောင်းကင်ဘုံမှလာနေသည့် အသံမျိုးနှင့် တူနေသည်။

‘ကျွန်ုပ် သိခဲ့ရပါပြီ’ ဟု နတ်သားက ပြောသည်။

‘လူအားလုံးဟာ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်သိခြင်းဆိုတဲ့ ‘အတ္တ’နဲ့ နေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ‘မေတ္တာ’ ဆိုတဲ့ တရားနဲ့ နေကြတာပါ။

‘ကလေးတွေရဲ့ဘဝ ရှင်သန်ရေးအတွက် ကလေးတွေမှာ ဘာလို သလဲဆိုတာ မိခင်ဖြစ်သူကို သိခွင့်ပေးမထားပါဘူး၊ ထိုနည်းတူစွာပဲ သူ့အတွက် အမှန်တကယ်လိုအပ်နေတာ ဘာလဲဆိုတာ လူချမ်းသာကြီးကို သိခွင့် ပေးမထားပါဘူး၊ အမှန်ကတော့ ညနေခင်းကျရင် ငါ့ခန္ဓာကိုယ်အတွက် ရှူးဖိနပ်လိုမှာလား၊ ငါ့အလောင်းအတွက် လွှာချင်းဖိနပ်လိုမှာလားဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြိုတင်ပြီးသိခွင့် ပေးမထားပါဘူး...။

‘ကျွန်ုပ် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ရလာချိန်မှာ အသက်ရှင် သန်ခဲ့ရတာ ဘာကြောင့်လဲ ၊ ကိုယ့်အတွက်သာ ကိုယ်စောင့်ရှောက်လိုတဲ့ အတ္တစိတ်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ကို မြင်တွေ့သွားတဲ့ ခရီးသွားနဲ့ သူ့ဇနီးတို့က ကျွန်ုပ်အပေါ် သနားကြင်နာပြီး မေတ္တာ ထားခဲ့ကြလို့ပါ။ မိဘမဲ့ ကလေး နှစ်ယောက် အသက်ရှင်သန်ခဲ့ရတာဟာလဲ သူတို့မိခင်ရဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့နဲ့ သွေးသားမတော်စပ်တဲ့ သူစိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ မေတ္တာတရား ရှိနေလို့ပါ။ သူစိမ်းမိန်းမဟာ သူတို့အပေါ် သနားကြင်နာပြီး မေတ္တာထားခဲ့လို့ပါ။ အဲဒီတော့ လူတွေအား

လုံးဟာ သူတို့မှာ ရှိသမျှအတွေးအခေါ်အားလုံးကို သူတို့ကြီးပွားတိုးတက်ရေး တစ်ခုတည်းအတွက် သုံးစွဲပြီးနေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါဟာသူ့နှလုံးသားထဲမှာ မေတ္တာတရားတည်ရှိနေလို့ပါ။

‘ဘုရားသခင်ဟာ လူတွေကို တသီးတခြားစီခွဲနေတာကို အလိုမရှိဘူး ဆိုတာ ကျွန်ုပ်နားလည်ခဲ့ရပါပြီ။ ဒါကြောင့်မို့လဲ ဘုရားသခင်အနေနဲ့ လူတစ်ဦးချင်းစီကို သူ့အတွက် ဘာလိုသလဲဆိုတာ သိခွင့်ပေးမထားတာပါ။ ဘုရားသခင်ဟာ လူတွေကို ညီညီညွတ်ညွတ်စည်းစည်းလုံးလုံးနေစေချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လဲ ဘုရားသခင်ဟာ လူတစ်ဦးချင်းစီကို အားလုံးအတွက် ဘာလိုသလဲဆိုတာ သိနားလည်အောင် အမြဲတစေ ထုတ်ဖော်ပြသနေတာပါ။

‘အခုဆိုရင် ကျွန်ုပ် နားလည်ခဲ့ရပါပြီ။ လူတွေဟာ သူတို့ ကောင်းစားရေးတစ်ခုတည်းအတွက်သာ သိနားလည်ပြီး သူတို့အတွက်သာ စောင့်ရှောက်ခြင်းဆိုတဲ့ အတ္တတရားနဲ့ နေကြတယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် တကယ်အစစ်အမှန်တရားက သူတို့အားလုံးမေတ္တာဆိုတဲ့ တရားတစ်ခုတည်းနဲ့ နေထိုင်ကြတာပါ။ မေတ္တာဆိုတဲ့ တရားရှိတဲ့လူမှာ ဘုရားသခင်ရှိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘုရားသခင်ဟာ မေတ္တာ၊ မေတ္တာဟာ ဘုရားသခင်ဖြစ်နေလို့ ပါပဲ’

နတ်သားသည် ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်တော်ကို ချီးကျူးပူဇော် သည့် ဓမ္မတေးကို သီဆိုသည်။ သူ့အသံကြောင့် တဲတစ်တဲလုံး မြည်ဟည်းတုန်ခါလျက်ရှိ၏။ တဲခေါင်မိုးသည် ဖြုန်းခနဲပွင့်ထွက်သွားကာ မြေပြင်မှ ကောင်းကင်သို့ မီးရှူးမီးတန်းကြီးတစ်ခု ထိုးတက်နေသည်။ ဆိုင်မွန်နှင့် သူ့ဇနီး သူ့သားသမီးများသည် မြေပြင်ထက်သို့ လဲကျကုန်သည်။ နတ်သား၏ ပခုံးနှစ်ဖက်တွင် အတောင်များထွက်လာပြီး ကောင်းကင်ဘုံဆီသို့ ပျံတက်သွားသည်။

ထို့နောက် ဆိုင်မွန် သတိပြန်ဝင်လာသည့်အခါတွင် တဲသည် ယခင်ကလိုပင် မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်လျက်ရှိသည်။ တဲထဲတွင် သူ့မိသားစုမှ တစ်ပါး အခြား ဘယ်သူမှမရှိ။

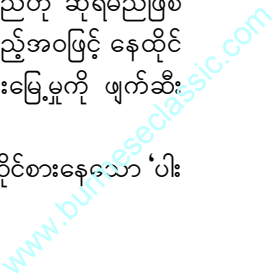
WHAT MEN LIVE BY (၁၈၈၁) ကို ပြန်ဆိုသည်။

အမှိုက်ကစ ပြသဒ်မီးလောင်

တစ်ချိန်က ရွာတစ်ရွာတွင် အိဗန်ရှာချာဘာကော့ဗ် အမည်ရှိ လယ်သမား တစ်ယောက်ရှိသည်။ သူသည် အထိုက်အလျောက် ကြွယ်ဝချမ်းသာရုံမျှ မက အရွယ်ကောင်းဖြစ်၍ ရွာထဲတွင် အကောင်းဆုံးအလုပ်သမားတစ်ယောက် အဖြစ်လည်း လူသိများသည်။ သူ့တွင် အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်သည့် သားသုံးယောက်ရှိရာ အကြီးဆုံးသားသည် အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်၍၊ ဒုတိယ သားသည် အိမ်ထောင်ပြုလုဆဲဆဲဖြစ်၏။ တတိယသားမှာ လူကောင်ထွား ကျိုင်းကြီးမားပြီး မြင်းများကို ထိန်းနိုင်ပြီဖြစ်၍ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်ကိုလည်း ဝင်စပြုနေပြီဖြစ်သည်။

အိဗန်၏ ဇနီးသည်မှာ အလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်ကိုင်နိုင်သည် သာမက အသုံးအစွဲ ချွေတာတတ်သော အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက်လည်းဖြစ်၏။ သူတို့မိသားစုတွင် စကားအလွန်နည်းပြီး အလုပ်ကို တပင်တပန်းလုပ်တတ် သော ချွေးမတစ်ယောက် ရထားသည်မှာ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ် သည်။ သူတို့ အိမ်ထောင်သည် ပျော်ရွှင်သာယာမှု အပြည့်အဝဖြင့် နေထိုင် လျက်ရှိကြသည်။ အိဗန်နှင့် သူ့မိသားစု၏ သာယာချမ်းမြေ့မှုကို ဖျက်ဆီး ဟန့်တားနိုင်သည့်အရာဆို၍ ဘာတစ်ခုမှမရှိပေ။

သူတို့ အိမ်ထောင်တွင် ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ ထိုင်စားနေသော ‘ပါး

စပ်ပေါက်' ဟူ၍ တစ်ပေါက်သာရှိ၏။ ယင်းမှာ အီဗန်၏ ဖခင် အဘိုးကြီးဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီးမှာ ပန်းနာရောဂါသည်ဖြစ်၍ အုတ်မီးဖိုအထက်ဘက်အခန်းထဲရှိ ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေလာခဲ့သည်မှာ ခုနစ်နှစ်ပင် ရှိခဲ့လေပြီ။

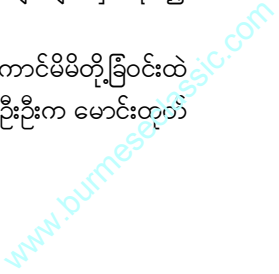
အီဗန်၏ ဘဝသည် လိုအင်ဆန္ဒများနှင့် ပြည့်စုံလုံလောက်နေသော ဘဝဖြစ်သည်။ သူ့လိုသမျှအရာအားလုံး ရှိနေသည်ဟုဆိုနိုင်သည်။ သူ့တွင် မြင်းသုံးကောင်နှင့် မြင်းပေါက်ကလေးတစ်ကောင်၊ နွားမတစ်ကောင်နှင့် နွားပေါက်စကလေးတစ်ကောင်အပြင် သိုးကောင်ရေ ဆယ့်ငါးကောင်မျှရှိသည်။ မိန်းမများက တစ်မိသားစုလုံးအတွက် အဝတ်အစားများကို တာဝန်ယူ ချုပ်လုပ်ကြသည်။ လယ်ယာ လုပ်ငန်းတွင် ဒိုးတူပေါင်ဖက် ပါဝင်ကူညီကြသည်။ ယောက်ျားများသည် ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးသည့် အလုပ်ကို လုပ်ကြသည်။

သူတို့အိမ်ထောင်တွင် နောက်တစ်နှစ် ကောက်မသိမ်းမီ ကြားကာလအတွင်း စားဖို့သောက်ဖို့ ဂျုံအလုံအလောက် လှောင်ထားနိုင်သည်။ မြင်းစားဂျုံများ ရောင်းရသည့် ငွေသည် အခွန်တော် ပေးဆောင်ရန်နှင့် မိသားစုအတွက် အခြားလိုအပ်သော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ဝယ်ရန် လုံလောက်သည်။ ထို့ကြောင့် အီဗန်နှင့် သူ့မိသားစုသည် စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ နေနိုင်ကြသည်။ သူတို့ အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်သော ဂျော်ဒေးအီဗန်နော့ဗ်၏သား လင်ပင်းဂါဘရီရယ်တို့နှင့်လည်း ရန်ဟူ၍မရှိ။

အဘိုးအို ဂျော်ဒေး အသက်ထင်ရှားရှိနေစဉ်အခါက အီဗန်၏ ဖခင်သည်လည်း လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်သေးသည့်အရွယ်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က လယ်သမားများသည် သူတို့သဘာဝအတိုင်း အချင်းချင်းနေထိုင် ဆက်ဆံမှုတွင် များစွာ အဆင်ပြေကြသည်။ မည်သည့်အိမ်က မိန်းမမဆို သူ့တွင် ဆန်ခါသို့မဟုတ် ရေစည်စသည့် ပစ္စည်းတစ်ခုခုလိုအပ်နေပါက အိမ်နားနီးချင်းမိန်းမထံမှငှား၍ အသုံးပြုလေ့ရှိ၏။

ထိုနည်းတူစွာပင် ယောက်ျားများသည်လည်း အိတ်တစ်လုံးလိုလာလျှင် သို့မဟုတ် ကျိုးပဲ့သွားသောလှည်းဘီးကို ချက်ချင်းမပြင်နိုင်သေးမီစပ်ကြား ခေတ္တခဏ အသုံးလိုလာလျှင် အိမ်နားနီးချင်း ယောက်ျားချင်း ငှားရမ်း၍ အသုံးပြုလေ့ရှိကြသည်။

အကယ်၍ အိမ်နားနီးချင်း၏ နွားပေါက်စတစ်ကောင်မိမိတို့ခြံဝင်းထဲ ဝင်လာပြီး တလင်းပြင်ထဲရောက်လာပါက တွေ့မြင်သူတစ်ဦးဦးက မောင်းတုတ်လိုက်ကြသည်။

‘အဲဒီနွားပေါက်စကို လွတ်မထားကြပါနဲ့ဟေ့၊ တို့ ဂျုံလှိုင်းတွေ တလင်းထဲမှာ ရှိနေလို့ပါ’ ဟု ပြောလိုက်ရုံမျှဖြင့် ကိစ္စပြီးသွားလေ့ရှိသည်။ အများအားဖြင့် မိမိတို့ပိုင်ပစ္စည်းများကို ကျီတဲများအတွင်း၌ လုံခြုံစွာ သိမ်းဆည်းထားကြသဖြင့် တစ်ဦးပစ္စည်းကိုတစ်ဦး မြင်ရဖို့မလွယ်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အတင်းအဖျင်းပြောဖို့ ကုန်းချော ရန်တိုက်ဖို့ဆိုသည်များမှာ ခေါင်းထဲ လုံးဝမထည့်ကြသည့် အရာများဖြစ်၏။

ယင်းအလေ့အထ အကျင့်စရိုက်များမှာ ဖအေများခေတ်က တည်ရှိ ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ သားများက မိသားစု အကြီးအကဲများ ဖြစ်လာသည့်အခါတွင်မူ အရာရာတိုင်းသည် ပြောင်းလဲသွားကြသည်။

မလိုလားအပ်သည့်ဖြစ်ရပ်အားလုံးသည် စာမဖွဲ့လောက်သည့် အသေးအဖွဲ့ကလေးမှ အစပြုတတ်၏။

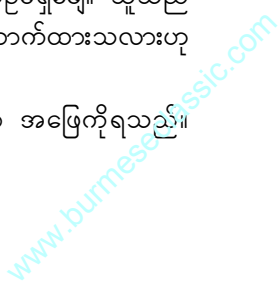
အီဗန်၏ ချွေးမတွင် ကြက်မတစ်ကောင်ရှိသည်။ ထိုကြက်မသည် ရာသီ မတိုင်မီ စောစောစီးစီး ဥလျက်ရှိသဖြင့် ချွေးမလုပ်သူသည် သူ့ကြက်ဥများကို အီစတာပွဲတော်အတွက် ရည်စူးပြီး စုဆောင်းသိမ်းဆည်းထားသည်။ နေ့တိုင်း သူသည် လှည်းဂိုဒေါင်ထဲသွား၍ လှည်းပေါ်၌ ဥထားသည့် ကြက်ဥ တစ်လုံးကို ယူလေ့ရှိ၏။

တစ်ရက်တွင်မူ ကလေးများက ခြောက်လှန့်၍လားမသိ၊ ကြက်မ သည် ခြံစည်းရိုးပေါ်မှဖြတ်ပျံကာ အိမ်နီးချင်းခြံတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး ဥသည်။ ချွေးမသည် သူ့ကြက်မ၏ ကတော်သံများ ကြားနေရသည်။

‘အခုလောလောဆယ်တော့ ငါမအားသေးဘူး၊ နောက်မှပဲ ကြက်ဥကို သွားယူတော့မယ်’ ဟုတွေးသည်။

ညနေစောင်းသည့်အခါ သူသည် လှည်းဆီသို့သွား၍ ထုံးစံအတိုင်း ကြက်ဥကောက်သည်။ သူတွေ့နေကျနေရာတွင် ကြက်ဥမရှိချေ။ သူသည် ယောက္ခမနှင့် မတ်တို့ထံသွား၍ ကြက်ဥကို သူတို့ ကောက်ထားသလားဟု မေးသည်။

‘ဟင့်အင်း... တို့မကောက်ဘူး’ ဟူသော အဖြေကိုရသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ မတ်အငယ်ဆုံး တာရပ်စ်က...

‘အစ်မကြက် ဘစ်ဒီက ဟိုဘက်ခြံထဲမှာ သွားဥတယ်ဗျ။ သူ ကတော် နေတာ အဲဒီခြံထဲမှာ၊ ပြီးတော့မှ ဒီဘက်ကို ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ပြီးပျံလာတယ်’ ဟု ပြောသည်။ ချွေးမသည် သူ့ကြက်မကို သွားကြည့်သည်။ ကြက်မသည် အိပ်တန်းပေါ်၌ မျက်စိများစုံမှိတ်ကာ အိပ်ပျော်လှနိုးနိုး ဖြစ်နေပြီ။ ချွေးမ အနေဖြင့် သူ့ကြက်မအား မေးလို့ရလျှင် မေးကြည့်ပြီး အဖြေရှာချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ထို့နောက်သူသည် အိမ်နီးနားချင်းအိမ်သို့သွားသည်။ သူ့အား ထွက်တွေ့သူမှာ အိမ်ရှင် ဂါဘရီရယ်၏အမေ။

‘ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟဲ့ . . . မိန်းကလေး’

‘ဟိုဒင်းပါအဘွား၊ ကျွန်မရဲ့ကြက်မ ဒီမနက်က ဒီခြံထဲပျံသွားပါတယ်၊ အဲဒါ ဥအုသွားသလားလို့ပါ’

‘တို့တော့ မမြင်ဘူးဟဲ့၊ တို့ကြက်မတွေဥနေတာလဲ ကြာလှပြီ၊ တို့ ဘာသာတို့-တို့ကြက်ဥတွေပဲ လိုက်ကောက်နေကြတာ၊ တခြားလူကြက်ဥကို လိုက်ကောက်စရာမလိုပါဘူး၊ ပြီးတော့ သူများခြံထဲဝင်ပြီး ကြက်ဥလိုက်ရှာ နေစရာလည်း မလိုပါဘူးဟယ်’

ထိုစကားကိုကြားသည့်အခါ မိန်းမငယ် စိတ်ဆိုးသည်။ စိတ်ဆိုး သည့် အလျောက် လည်း သူပြောသင့်သည်ထက် ပို၍ပြောမိသည်။ အိမ်နား နီးချင်း အဘွားကြီးကလည်း မိန်းမငယ်၏ စကားကို ခွန်းတုံ့ပြန်၍ချေပသည်။ ဤသို့ဖြင့် မိန်းမနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဆဲကြဆိုကြ သည့်အဆင့်သို့ ရောက်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရေခပ်ပြန်လာသော အီဗန်၏မိန်းမသည် သူတို့ အနီးမှ ဖြတ်သွားသည်။ သူ့ချွေးမနှင့် အဘွားကြီးတို့၏ ရန်ပွဲတွင် သူ့ချွေးမ ဘက်မှ ဝင်ကူသည်။ ဆူညံညံအသံများကြား၍ ဂါဘရီရယ်၏ မိန်းမသည် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာပြီး မိန်းမငယ်အားဝင်၍ ရန်တွေ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ရန်ပွဲသည် ကြီးမားကျယ်ပြန့်လာသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဆဲကြ ဆိုကြ အော်ကြဟစ်ကြ။

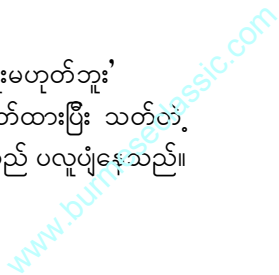
‘နင်က ဒီလိုအစားဟဲ့’

‘နင်က ဟိုလိုအစားဟဲ့’

‘နင်သာ အဲ့လိုအစားဟဲ့၊ ငါတို့ အဲ့လိုအစားမျိုးမဟုတ်ဘူး’

‘နင်ဟာ နင့်ယောက္ခမ အဘိုးကြီးကို အစာငတ်ထားပြီး သတ်လဲ’

ကောင်မဆိုတာ လူတကာသိတယ်’ စသော စကားများသည် ပလူပျံနေသည်။

‘ငါ့ဆီက ငှားသွားတဲ့ဆန်ခါကို ဖောက်ပစ်တဲ့ကောင်မ’

‘အခု နင်ရေထမ်းလာတဲ့ ထမ်းပိုးဟာ ငါတို့ထမ်းပိုး၊ အခုချက်ချင်း ပြန်ပေး’ စသော မလိုလျှင် မလိုသလိုပြောသည့် စကားများသည်လည်း ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ထွက်လာသည်။

ထို့နောက် ရေထမ်းထမ်းပိုးကို ဝင်လှသူက လူယူပြီး ရေပုံးထဲမှ ရေများကို သွန်ပစ်သည်။ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ဆွဲကြ ယမ်းကြ တွန်းကြ ထိုးကြ နှင့် အင်အားအဝတ်အစားများ စုတ်ပြိုကုန်သည်။ ဤတွင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် သတ်ကြပုတ်ကြရသည့် ရန်ပွဲအစပြုတော့သည်။ လယ်ထဲမှ ပြန်လာသော ဂါဘရီရယ်သည် သူ့မိန်းမဘက်မှ ဝင်ကူသည်။ ထိုအခါ အီဗန်နှင့် သူ့သားသည် အိမ်ထဲမှ အပြေးအလွှား ထွက်လာပြီး သူတို့အုပ်စုဘက်မှ ဝင်၍ ကူကြသည်။ အီဗန်သည် လူကောင်ထွားသလောက် သန်မာသူဖြစ်သည်။ သူဝင်ပါလာသည့်အခါ သတ်ပုတ်နေကြသည့် လူတစ်စုသည် ကစဉ့်ကလျားဖြစ်သွားသည်။ ဂါဘရီရယ်၏ မုတ်ဆိတ်မွေး လက်တစ်ဆုပ်စာခန့် သူ့လက်ထဲပါလာသည်။ ရွာထဲမှ လူများသည် အချင်းဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ စုဝေးရောက်ရှိလာကြသည်။ ရန်ပွဲကို ဝင်ဖျင်ကြသည်။ ရုတ်တရက် ဖျင်၍ မရ။ အတော်ကြီး ခက်ခက်ခဲခဲဆွဲ၍ ဖျင်မှ ရန်ပွဲပြီးသွားသည်။

ဤသည်ကား ပဋိပက္ခပွဲကြီးတစ်ခု၏ အစပေတည်း။

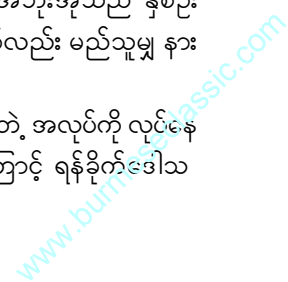
ဂါဘရီရယ်သည် သူ့မုတ်ဆိတ်မွေး လက်တစ်ဆုပ်စာခန့်ကိုစက္ကူတစ်ရွက်ဖြင့် ထုပ်ကာ အီဗန်အား တရားစွဲရန် ခရိုင်တရားရုံးသို့ သွားသည်။

‘ကျွန်တော့် မုတ်ဆိတ်မွေးကို အီဗန်ဆိုတဲ့ ကျောက်ဖြုန်းကောင် ဆောင့်ဆွဲပါတယ်။ မုတ်ဆိတ်မွေးပြန်ပေါက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’ဟု တိုင်သည်။

ဂါဘရီရယ်၏ မိန်းမကလည်း အီဗန်အား သူ့ယောက်ျားတရားစွဲပြီး ထောင်ချလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မကြာမီ ဆိုက်ဘေးရီးယားသို့ အပို့ခံရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အတင်းအဖျင်းလိုက်ပြောသည်။ ဤသို့ဖြင့် ‘ရန်ငြိုးရန်စ’သည် ကြီးထွားလာသည်။

မီးဖို အထုပ်ခိုးပေါ်မှ နေထိုင်လျက်ရှိသော အဘိုးအိုသည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေအေးအောင်လုပ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း မည်သူမျှ နားမထောင်ကြပေ။ အဘိုးအိုက...

‘သားတို့ သမီးတို့... မင်းတို့ အင်မတန်မိုက်မဲတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေကြတာပါလား၊ အင်မတန် သေးဖွဲ့တဲ့ကိစ္စလေးတစ်ခုကြောင့် ရန်ခိုက်ဒေါသ

ဖြစ်ကြရသလား၊ မင်းတို့ ပြန်စဉ်းစားကြစမ်း၊ ဒီရန်ပွဲဟာ ကြက်ဥတစ် လုံးက စတာ၊ ဒီကြက်ဥကို ကလေးတွေ ကောက်ချင်ကောက်သွားမှာပေါ့၊ ကဲ... ထားပါတော့၊ ဘယ်သူပဲကောက်သွားကောက်သွား ကြက်ဥတစ်လုံးက ဘယ်လောက်များ တန်ဖိုးရှိလဲ' ဟု ပြောသည်။

‘ဘုရားသခင်က ကြက်ဥတွေ အလုံအလောက် ပို့ထားတာပဲမဟုတ် လား၊ ဆိုကြပါစို့ရဲ့။ မင်းတို့ အိမ်နီးနားချင်းက ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောတယ်ပဲ ထားဦး၊ ဒီလိုမပြောသင့်ဘူးဆိုတာ နားဝင်အောင်ပြောပြပေါ့၊ ဘယ်လိုပြောရ မယ်ဆိုတာ သင်ပြပေးကြပေါ့၊ သတ်ကြပုတ်ကြတဲ့အထိ ရန်ပွဲခင်းရင် အဲဒါမျိုး တွေ နောက်ထပ် အများကြီး ဖြစ်လာတော့မှာပေါ့၊ တို့အားလုံးဟာ အပြစ်မ ကင်းတဲ့ ဒုစရိုက်သမားတွေချည်းပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ရန်ပွဲကို အဆုံး သတ်လိုက်ကြပါ၊ မင်းတို့ရဲ့ ဒေါသကို မွေးပြီး ရှင်သန်အောင် လုပ်နေကြမယ် ဆိုရင်တော့ မင်းတို့အတွက် အဆိုးဆုံးတွေ ထပ်ဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်’

သို့သော်လည်း ငယ်ရွယ်သူများသည် အဘိုးအို၏ စကားကို နားမ ဝင်ကြချေ။ အဘိုးအို၏ စကားများသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိသော စကားများ၊ သူငယ်ပြန်ပြီး ပြောနေသော စကားများဟု တွေးကြသည်။ အီဗန်သည် သူ့ အိမ်နီးနားချင်းရှေ့တွင် ဘယ်တော့မှ ဦးခါင်းလျှိုလိမ့်မည် မဟုတ်၊ မာန်မာန ချလိမ့်မည်မဟုတ်။

‘ငါ သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးကို လုံးဝမဆွဲဘူးကွ’ ဟု အီဗန်က ပြောသည်။

‘သူကသာ ငါ့ဆံပင်ကိုဆွဲတာ၊ သူ့သားကလဲ ငါ့အင်္ကျီကြယ်သီးတွေ ကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်တယ်၊ အင်္ကျီတစ်ထည်လုံးလဲ စုတ်ပြိုကုန်တယ်၊ ဟောဒီမှာကြည့်၊ မြင်တယ်မဟုတ်လား’

ဤသို့ဖြင့် အီဗန်ကလည်း ဥပဒေကြောင်းဖြင့် အရေးယူနိုင်ရန် တရားရုံးသို့သွားသည်။ သူတို့အမှုကို ခရိုင်တရားရုံးမှစစ်ဆေးသည်။ ဤ အတောအတွင်းတွင် ဂါဘရီရယ်၏ လှည်းမှ မူလီနှစ်ချောင်း ပျောက်သွားခဲ့ရာ ဂါဘရီရယ်ဘက်မှ မိန်းမများက အီဗန်၏သား ခိုးသည် ဟု စွပ်စွဲကြသည်။ သူတို့က...

‘ကျွန်မတို့ ဟိုတစ်ညက သူ လှည်းဆီသွားတာ ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး မြင်လိုက်ရတယ်၊ အိမ်နီးနားချင်း တစ်ယောက်က အီဗန်ရဲ့သား အရက်ဆိုင်မှာ မူလီနဲ့ အရက်လဲသောက်နေတာ မြင်ခဲ့ရတယ်လို့လည်းပြောတယ်’ ဟုဆိုကြ သည်။

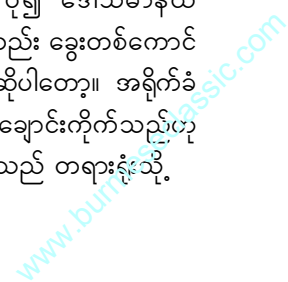
သူတို့သည် ဤကိစ္စကိုလည်း တရားဥပဒေအရ အရေးယူနိုင်ရန် စီစဉ်ကြသည်။ သက်ဆိုင်ရာသို့ တိုင်ကြားတောကြသည်။ သူတို့အိမ်တွင် ရန်မဖြစ်ဘဲ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မထိုးမကြိတ် မရိုက်မနှက်ဘဲ လွတ်မြောက်သွားသော ရက်ဟူ၍ တစ်ရက်မှမရှိတော့ပေ။ ကလေးများပင်လျှင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဆဲရေးတိုင်းထွာကြသည်။ လူကြီးများထံမှ အတုခိုး၍ လုပ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ မိန်းမများ မြစ်ဆိပ်သို့ အဝတ်လျှော်ဆင်းကြသည့် အခါတွင်လည်း လူချင်းဆုံကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထို့ကြ ထွမ်ကြသည်။ စောင်းကြမြောင်းကြသည်။ ဆဲရေးကြသည်။ သူတို့ပါးစပ်မှ ထွက်လာသမျှ စကားလုံးတိုင်းသည် အယုတ္တအနတ္တများချည်းဖြစ်သည်။

ပထမတွင် သူတို့သည် အချင်းချင်း ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့အောင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမနာပပြောကြသည်။ အသရေမပျက် ပျက်အောင် သွားပုပ်လေလွင့် အတင်းအဖျင်းများ ပြောကြသည်။ ထို့နောက် လစ်လျှင် လစ်သလို ယူလို့လွယ်သည့် ပစ္စည်းများကို အလစ်သုတ်ကြသည်။ လူကြီးတွေက လုပ်လာသည့်အခါ ကလေးတွေကပါ အတုခိုး၍ လိုက်လုပ်လာကြသည်။ သူတို့ဘဝသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခက်ခဲကျဉ်းမြောင်းလာသည်။

အိဗန်နှင့် ဂါဘရီရယ်တို့သည် ကျေးရွာကောင်စီ၌လည်းကောင်း၊ ခရိုင်တရားရုံး၌လည်းကောင်း၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းရေး တရားရုံး၌လည်းကောင်း အမှုများဖွင့်ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန် တရားစွဲကြသည်။ အမှုတွေများလာတော့လည်း တရားရုံးအသီးသီးမှ တရားသူကြီးများသည် သူတို့အပေါ် စိတ်ပျက်လာကြသည်။

ဤတစ်မှုတွင် အိဗန်ဒဏ်ရိုက်ခံရ၍ သို့မဟုတ် အချုပ်အနှောင်ခံရ၍ ဂါဘရီရယ်က အနိုင်ရသွားသည်။ ထိုအခါ အိဗန်ကလည်း ဂါဘရီရယ်ကို သူခံရသလို ခံရအောင်ပြန်လုပ်သည်။ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ရန်ငြိုးကြီးလာလေလေ ဒေါသများပိုထွက်လေဖြစ်လျက်ရှိ၏။

သူတို့အဖြစ်သည် ခွေးနှစ်ကောင် ကိုက်သည်နှင့် တူတူလာသည်။ တစ်ကောင်တစ်ကောင် သဲသဲမဲမဲကိုက်လေလေ ပို၍ပို၍ ဒေါသမာန်ထလေလေ ဖြစ်တတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလော။ ထို့ပြင်လည်း ခွေးတစ်ကောင် အား လူတစ်ယောက်က နောက်မှနေ၍ ရိုက်လိုက်သည်ဆိုပါတော့။ အရိုက်ခံရသည့် ခွေးသည် သူ့အား သူ့ရန်သူခွေးက နောက်မှချောင်းကိုက်သည်ဟု ထင်လာတတ်သည်။ အခုဆိုလျှင် ဤလယ်သမားများသည် တရားရုံးသို့

သွား၍ တရားစွဲသည်။ တစ်ယောက်ကို ဒဏ်ရိုက်လျှင် သို့မဟုတ် အချုပ်ခန်း ထဲ ထည့်လိုက်လျှင် တစ်ယောက်က ကျေနပ်အားရသော်လည်း တစ်ယောက်က ပို၍ ဒေါသမီးပွားကြီးထွားလာသည်။

‘နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ၊ နောက်တစ်ခါ ငါ့အလှည့်ပေါ့’

ဟု ကြိုးဝါးတတ်သည်။ ဤနည်းဤပုံစံဖြင့် သူတို့သည် ခြောက်နှစ်ခန့် ကြာလာခဲ့လေပြီ။ သူတို့အား ဘေးမှနေ၍ အမြဲမပြတ်ဆုံးမနေသူမှာ မီးဖိုအထပ်ခိုးပေါ်မှ အဘိုးအိုတစ်ဦးတည်းသာရှိ၏။

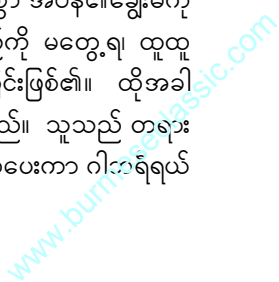
‘မင်းတို့ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ၊ လက်စားချေတဲ့အလုပ်ကို ရပ်လိုက် ကြတော့၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ကြစမ်းပါ။ မစ္စရိယစိတ်တွေ မမွေးကြပါနဲ့တော့၊ ဒါမှ မင်းတို့ကောင်းလာမှာ၊ မစ္စရိယစိတ်တွေမွေးလေလေ မင်းတို့မှာ အဆိုးဆုံးဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလေဖြစ်တော့မယ်’

သို့တစေလည်း သူတို့သည် အဘိုးအို၏ စကားကို အရေးတယူ လုပ်၍ နားထောင်ခြင်း မပြုကြပေ။

ခုနစ်နှစ်အတွင်းသို့ ဝင်လာချိန်တွင် မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု၌ အိမ်နံနီ ချွေးမက ဂါဘရီရယ်အား မြင်းသူခိုးဟု စွပ်စွဲကာ အရှက်ခွဲသည်။ အရက်မူးနေသော ဂါဘရီရယ်သည် သူ့ဒေါသကို မထိန်းချုပ်နိုင်။ အိမ်နံနီ ချွေးမအား လက်သီးနှင့်ထိုးသည်။ လက်သီးချက်ကပြင်းလွန်းသဖြင့် အိမ်နံနီ ချွေးမသည် သီတင်းတစ်ပတ်မျှ အိပ်ရာပေါ်မှ မထနိုင်၊ ထို့ပြင်လည်း ထိုအချိန်က အိမ်နံနီ ချွေးမသည် ကိုယ်ဝန်ဆောင် နေရချိန်ဖြစ်၏။ ချွေးမအဖြစ်ကို ကြည့်ကာ အိမ်နံနီသည်များစွာ ဝမ်းသာလျက်ရှိသည်။ တရားရုံးသို့ သွားကာ အမှုဖွင့်ပြီး တရားစွဲသည်။

‘ဒီအကောင် ဒီတစ်ခါတော့ထောင်ကျပြီ၊ ထောင်မကျရင်လည်း ဆိုက်ဘေးရီးယားကို အပို့ခံရတော့မှာ သေချာပြီ၊ ဒီကောင် ဒီတစ်ခါတော့ ကြွပြီ’ ဟုလည်း တွေးသည်။

သို့သော်လည်း အိမ်နံနီ အလိုဆန္ဒသည် မပြည့်။ တရားသူကြီးက အမှုကို ပယ်လိုက်သည်။ တရားသူကြီးအနေဖြင့် ရှေးဦးစွာ အိမ်နံနီချွေးမကို စစ်ဆေးရာ အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်သည်ကို မတွေ့ရ၊ ထူထူထောင်ထောင်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၍ အမှုကို ပလပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ အိမ်နံနီသည် ခရိုင်ရုံးသို့သွားကာ အယူခံလွှာတင်သွင်းသည်။ သူသည် တရားရုံးမှ စာရေးလေးနှင့် စာရေးကြီးတို့အား အရက်တစ်ဂါလံပေးကာ ဂါဘရီရယ်

အား ကြိမ်ဒဏ်ပေးခံရအောင် လုပ်ပေးခိုင်းသည်။ စာရေးလေးက ဂါဘရီရယ် အားပြစ်ဒဏ်ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို ဖတ်ပြသည်။

‘လယ်သမား ဂါဘရီရယ်အား တရားရုံးတော် ရှေ့မှောက်တွင် ကြိမ် ဒဏ်အချက်နှစ်ဆယ်ရိုက်ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။’

အမိန့်စာ ဖတ်ပြနေသည်ကို အီဗန်ကိုယ်တိုင်လည်း နားထောင်လျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ သူ့ရန်သူ ဂါဘရီရယ်သည် ဘယ်လိုခံစားရသည်ကို တစ်ချက် လှမ်း၍ အကဲခတ်သည်။ ဂါဘရီရယ်သည် မျက်နှာပျက်နေသည်။ ချာခနဲ လှည့်ကာ ရုံးအပြင်စင်ကြိုဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ အီဗန်ကလည်း နောက်မှ အသာလိုက်သွားသည်။ လူအများကြားအောင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောနေ သော ဂါဘရီရယ်၏ စကားများကို တစ်လုံးမကျန်ကြားသည်။

‘ရပါတယ်... ကွာ၊ သိပ်ရတာပေါ့၊ သူက ငှါကျောကို ကြိမ်နဲ့ရိုက် အောင်လုပ်တော့ ငါကလဲ သူ့ကို မီးလောင်တိုက်သွင်းရမှာပေါ့၊ ငါခံရတာ ထက် ပိုဆိုးအောင်လုပ်ပြမယ်’

အီဗန်သည် ချက်ချင်းတရားရုံးထဲပြန်ဝင်ကာ ရုံးတော်သို့ ဦးတိုက် လျှောက်သည်။

‘တရားသူကြီးမင်းများခင်ဗျာ၊ ဂါဘရီရယ်က ကျွန်တော့် အိမ်ကို မီးနဲ့ ရှို့မယ်လို့ကြိမ်းနေပါတယ်၊ သူပြောတာကို လူတွေ အများကြီးကြားကြပါတယ်’ တရားရုံးမှ ဂါဘရီရယ်အား ပြန်ခေါ်ပြီး ထိုစကားများ ပြောမပြော မေးသည်။

‘ကျုပ်ဘာမှမပြောဘူး၊ ခင်ဗျားတို့မှာ အာဏာရှိလို့ ကျုပ်ကို ကြိမ် ဒဏ်ပေးဖို့ အမိန့်ချထားပြီးပြီပဲ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း တစ်ဖက်သတ်ခံရ တာကို ခင်ဗျားတို့က တရားတယ်ထင်နေကြတာကိုး၊ သူကြိုက်သလို လုပ်ခွင့် ပေးသလို ဖြစ်နေတာပဲ’

ဂါဘရီရယ်သည် ထိုမျှမက ပြောချင်သော စကားများရှိနေသော် လည်း မပြောနိုင်၊ နှုတ်ခမ်းများနှင့် ပါးများက တဆတ်ဆတ်လှုပ်နေသဖြင့် ရပ်လိုက်ရသည်။ သူသည် နံရံကို မျက်နှာအပ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက် နှာထားမှာ ကြောက်စရာကောင်းလွန်းနေသဖြင့် တရားရုံးမှ ဝန်ထမ်းများသည် ပင်လျှင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေကြသည်။

‘ဒီလူကြည့်ရတာ သူ့ကိုယ်သူဖြစ်ဖြစ် သူ့အိမ်နီးနားချင်းကိုဖြစ်ဖြစ် မတော်တရော် လုပ်မယ့်ပုံကြီးပါလား’ ဟုပင် တွေးမိကြသည်။ ထိုအခါ

အသက်ကြီးကြီးတရားသူကြီးက . . .

‘ငါ့လူတို့ . . . မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ငါပြောတာ အသေအချာ နားထောင်ကြစမ်း၊ မင်းတို့လုပ်ကိုင်နေတာတွေကို ပြန်ပြီးဆင်ခြင်စဉ်းစားကြဖို့ လိုတယ်၊ ဒီမယ် . . . ဂါဘရီရယ်၊ ကိုယ်ဝန်သည် မိန်းမတစ်ယောက်ကို မင်းက ထိုးလားရိုက်လားလုပ်တာ ကောင်းသလား . . . မှန်သလား၊ အခုဆို သူ့မှာ ဘာမှဖြစ်မသွားလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ တစ်ခုခုသာဖြစ်သွားရင် မင်းဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊ အဲဒီတော့ ငါပြောမယ်၊ မင့်အပြစ်ကို ဝန်ခံပြီး ဟိုလူကို တောင်းပန်စကားပြောလိုက်၊ သူကခွင့်လွှတ်ရင် ငါတို့က အမိန့်ကို ပြင်ပေးမယ်’ ဟုပြောသည်။ ထိုအခါ စာရေးက . . .

‘ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၇ အရအမိန့်ကို ပြင်လို့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တရားလိုနဲ့ တရားခံတို့က အမှုကို ကျေအေးမယ်လို့မဆုံးဖြတ်ကြသေးပါ ဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် မူလအမိန့်အတိုင်း ပြစ်ဒဏ်ပေးရပါလိမ့်မယ်’ ဟု ဝင်ပြောသည်။

သို့သော်လည်း တရားသူကြီးသည် စာရေး၏စကားကို လုံးဝဂရု မစိုက်။

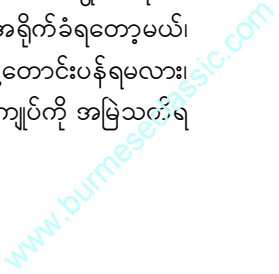
‘မင့်လျှာကို တိုတိုထား၊ လျှာမရှည်နဲ့ . . . ငါ့လူ’ ဟု တရားသူကြီးက လှမ်းဟောက်သည်။

‘ဥပဒေအားလုံးဟာ ဘုရားသခင်အဆိုအမိန့်အတိုင်းလိုက်နာကြရ မယ်ဆိုတာ အဓိကအချက်ပဲ၊ အေးဆေးငြိမ်းချမ်းတာကို ဘယ်သူကြိုက်သလဲ၊ ဘယ်သူချစ်သလဲ’

တရားသူကြီးသည် လယ်သမားနှစ်ယောက်အား ပြေလည်သွားစေ ရန် နားချပြန်သည်။ သို့သော်လည်း မအောင်မြင်ချေ။ သူ့စကားကို ဂါဘရီ ရယ်က လုံးဝနားမထောင်။

‘လာမည့်နှစ်ဆိုရင် ကျုပ် အသက်ငါးဆယ်ပြည့်ပြီ’ ဟု ဂါဘရီရယ်က ပြောသည်။

‘ကျုပ်မှာ အိမ်ထောင်သည် သားတစ်ယောက်ရှိနေပြီ၊ ကျုပ်တစ် သက်မှာ တစ်ခါမှ ကြိမ်ဒဏ်ပေးတာ မခံရဖူးဘူး၊ အခု အသက်အရွယ်ရောက် ကာမှ ဟိုကျောက်ဖြုန်းကောင် အိပ်နီကြောင့် ကြိမ်နဲ့ အရိုက်ခံရတော့မယ်၊ ဒီလောက် ယုတ်မာတဲ့ ကောင်မျိုးကို ကျုပ်က ခွင့်လွှတ်ဖို့တောင်းပန်ရမလား၊ ဘယ်တော့မှမတောင်းပန်ဘူး၊ ဒီအကောင့်တစ်သက်မှာ ကျုပ်ကို အမြဲသတ်ရ နေအောင် ကျုပ်ကြိမ်ဒဏ်ပဲခံမယ်’

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ဂါဘရီရယ်သည် စကားကို သူပြောချင် သလောက်မပြောနိုင်၊ အသံများတုန်ယင်လှုပ်ရှားကာ ပြောလက်စ စကားကိုပင် ရပ်ထားလိုက်ရသည်။ သူသည် ချာခနဲလှည့်ကာ တရားရုံးအတွင်းမှ ထွက်ခွာ သွားလေ၏။

တရားရုံးနှင့်ရွာသည် ၇-မိုင် ဝေးသည်ဖြစ်ရာ အီဗန်အိမ်သို့ ပြန် ရောက်သွားသည့်အခါ မိုးချုပ်နေလေပြီ။ သူသည် မြင်းကကြိုးတန်ဆာပလာ များကိုဖြုတ်၍ မြင်းဇောင်းထဲသို့ပို့သည်။ ထို့နောက် တဲထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ တဲထဲတွင် လူတစ်ယောက်မျှမရှိ။ မိန်းမများမှာ နွားအုပ်ကို သွားမရာမှ ပြန်မ ရောက်ကြသေး၊ လူငယ်များမှာလည်း လယ်ထဲမှ ပြန်မလာကြသေး။

အီဗန်သည် တစ်နေရာတွင် ထိုင်ကာ စဉ်းစားတွေးတောလျက် ရှိသည်။ တရားရုံးမှ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်စဉ်က ရပ်၍နားထောင်နေသော ဂါဘရီ ရယ်အား ပြန်လည်မြင်ယောင်မိသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွား ခဲ့၏။ ပြီးတော့ ကြိမ်ဒဏ်ခံရန်အတွက် နံရံဘက်သို့ လှည့်သွားခဲ့၏။ အီဗန် ၏ စိတ်သည် တဖြည်းဖြည်း နှင့် လေးလံလာသည်။ အကယ်၍ ဤပြစ်ဒဏ် မျိုးကို သူခံရလျှင် သူ့စိတ်မည်သို့ရှိမည်နည်း၊ ဂါဘရီရယ်၏အပေါ်၌ ကိုယ်ချင်း စာနာသောစိတ်သည် ဝင်လာသည်။ ထိုအခါ ဂါဘရီရယ်အား သနားမိ၏။

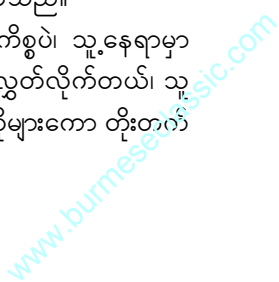
ထိုအခိုက်တွင် အထပ်ခိုးပေါ်မှ သူ့အဖေ အဘိုးအို၏ ချောင်းဆိုးသံ ကို ကြားရသည်။ အဘိုးအိုသည် တရွတ်တွန်း၍ ဆင်းလာပြီး အီဗန်၏ဘေး တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ မောဟိုက်နေသဖြင့် ရုတ်တရက်စကားမပြောနိုင်၊ အချိန် အတော်ကြာမျှ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေသည်။ ထို့နောက် စားပွဲကို လှမ်းမှီ လိုက်ပြီးမေးသည်။

‘တရားရုံးက သူ့ကို အပြစ်ပေးလိုက်သလား’

‘ပေးတယ်အဖေ ကြိမ်ဒဏ်အချက်နှစ်ဆယ် ရိုက်လွှတ်လိုက်တယ်’ အဘိုးအိုက ခေါင်းယမ်းသည်။

‘အလွန်ဆိုးတဲ့အလုပ်ပဲ’ ဟု အဘိုးအို ရေရွတ်သည်။

‘ငါ့သား မင်းလုပ်တာလွဲနေပြီ၊ အလွန်ဆိုးတဲ့ကိစ္စပဲ၊ သူ့နေရာမှာ မင်းနေကြည့်စမ်း၊ ခံရခက်မှာပဲ၊ အခုသူ့ကို ကြိမ်နဲ့ရိုက်လွှတ်လိုက်တယ်၊ သူ ကြိမ်ဒဏ်ခံရလို့မင်းမှာဘာများအရသာရှိလာလဲ၊ ဘယ်လိုများကော တိုးတက် လာသလဲ’

‘သူ ကျွန်တော်တို့ကို ထပ်ပြီးမစော်ကားရဲတော့ဘူးပေါ့ အဖေရာ’

‘သူက ဘာများထပ်စော်ကားစရာရှိလို့လဲ၊ သူနဲ့မင်းနဲ့ ဘာများထူးလို့လဲ၊ သူလုပ်တာက မင်းလုပ်တာထက်ပိုပြီးများ ဆိုးသေးသလား’

‘သူ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လောက် ဒုက္ခပေးခဲ့သလဲ၊ အဖေစဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ သေလုနီးပါးဖြစ်သွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အခုလဲ ကျွန်တော်တို့ကို မီးရှို့သတ်မယ်လို့ ကြိမ်းလွှတ်လိုက်ပြန်ပြီ၊ ဒီလိုကြိမ်းတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ကျေးဇူးတင်နေရဦးမှာလားဗျ’

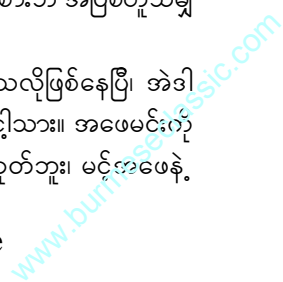
အဘိုးအိုက သက်ပြင်းချသည်။

‘ငါ အသက်ကြီးလာလို့ ဒီအထပ်ခိုးပေါ် လှဲနေရတဲ့ နှစ်တွေ အတွင်း မှာမင်းက ကမ္ဘာအနှံ့ခြေဆန့်နေရတော့ ငါအကုန်မြင် ငါအကုန်သိပြီ၊ အဘိုးကြီးကတော့ ဘာမှမမြင်မသိတော့ဘူးလို့ ထင်နေဟန်တူတယ်၊ အဲသလို ထင်ရင်တော့ မင်းလွဲပြီလူကလေး။

‘အမှန်တော့ ဘာမှမမြင်မသိတဲ့လူဟာမင်းပဲ၊ မစ္စရိယစိတ်တွေက မင်းကို ချုပ်နှောင်ထားခံနေရပြီ ငါ့သား၊ တခြားလူတွေရဲ့ မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေအားလုံး မင်းမျက်စိတွေရှေ့မှာ ရောက်နေပေမယ့် မင်းရဲ့နောက်မှာ ရှိနေတဲ့ မင်းရဲ့ဒုစရိုက်မှုတွေကျတော့ မင်းမမြင်ဘူး၊ သူကမှ မကောင်းတာဆိုတဲ့ စကား မင်းပြောတယ်၊ သူကကော ဘာပြောမလဲ၊ တကယ်လို့ မင်းပြောသလို သူမကောင်းဘူးဆိုပါတော့၊ တစ်ယောက်တည်း မကောင်းရုံနဲ့တော့ ခိုက်ရန် ဒေါသဆိုတာ ပေါ်လာမတဲ့လား၊ လူတွေကြားမှာ ရန်ပွဲတွေဖြစ်နေတာဟာ တစ်ယောက်တည်းက မကောင်းလို့လား၊ ရန်ပွဲဆိုတာ နှစ်ယောက်မကောင်းကြလို့ ဖြစ်လာရတာပါ ငါ့သား။

‘မင်းက အခု သူမကောင်းတာကျတော့ မြင်တယ်၊ကိုယ်မကောင်းတာကျတော့ မင်းမမြင်ဘူး၊ တကယ်လို့ သူမကောင်းပေမယ့် မင်းကကောင်းနေတယ်ဆိုရင် ရန်ပွဲဆိုတာ ရှိလာမလား၊ မရှိနိုင်ဘူး အီဗန်။ သူ့မုတ်ဆိတ်မွေးကို ဘယ်သူဆွဲခဲ့သလဲ၊ သူ့ကောက်ရိုးပုံကို ဘယ်သူဖျက်ဆီးခဲ့သလဲ၊ သူ့ကို တရားရုံးခေါ်သွားတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဒါတွေကျတော့ မစဉ်းစားဘဲ အပြစ်ဟူသမျှ သူ့အပေါ်ချည်း ပုံချနေရသလား။

‘မင်းဟာ မကောင်းတဲ့ ဘဝတစ်ခုထဲမှာ နေသလိုဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒါ မင်းမှားနေတာ၊ အဖေနေခဲ့တာ ဒီလိုဘဝမျိုးမဟုတ်ဘူး ငါ့သား။ အဖေမင်းကဲ့ နေတတ်ထိုင်တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့တာလဲ ဒီနည်းမဟုတ်ဘူး၊ မင်းအဖေနဲ့

မင့်အဘိုးတို့ နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ ဘဝဟာ ဒီဘဝမျိုးလားဆိုတာ စဉ်းစားမှပေါ့ ကွယ်၊ တို့ဘယ်လို နေခဲ့ကြသလဲ၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေ လိုက်နာကျင့်သုံးကြရ မယ့် နည်းလမ်းအတိုင်း နေခဲ့ကြတာ။

‘ဆိုကြပါစို့၊ တကယ်လို့ အိမ်မှာ ဂျုံကုန်သွားတယ်၊ မိန်းမတစ် ယောက်ရောက်လာပြီး.. . ‘ဦးလေး ထရီလ်၊ ကျွန်မတို့ ဂျုံ နည်းနည်းလို နေလို့လာတာ’ လို့ပြောတယ်။

‘ဟဲ့ ကျီထဲသွား၊ လိုသလောက်ယူသွား’ လို့ အဖေက ပြောမယ်၊ တကယ်လို့ သူ့မှာ မြင်းကျောင်းပေးမယ့်လူ မရှိရင် အဖေက.. .

‘ဟေ့ကောင် အီဗန်၊ ဟိုဘက်အိမ်ကလူရဲ့မြင်းတွေကို စားကျက်ထဲ ပို့ပေးလိုက်စမ်း’ လို့ခိုင်းမယ်။

တကယ်လို့ ငါ့အိမ်မှာ တစ်ခုခုလိုနေရင် သူတို့အိမ်သွားမယ်၊ ‘ဦး လေး ကျော်ဒီရေ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာလိုနေတယ် လို့ပြောမယ်၊ သူကလည်း.. .

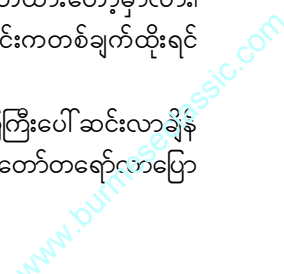
‘ဦးလေး ထရီလ်ရေ၊ ဒီကယူသွားပေါ့’ လို့ပြောမယ်။

အဲဒါဟာ အဖေတို့ နေခဲ့တဲ့ဘဝကွယ်၊ တို့ခေတ်က လွယ်ကူချော မွေ့တဲ့ ခေတ်ကာလ။ ဒါပေမယ့် အခုဘယ်လိုလဲ.. . ။

‘ဟိုတလောက စစ်သားတစ်ယောက်ပြောသွားတာ ဘာတဲ့ တို့ကို ပြောသွားတာလေ၊ ပလက်ဗ်နာတိုက်ပွဲအကြောင်း။ ကဲ ငါမေးမယ်၊ မင်းတို့ အခု ခင်းနေတဲ့ စစ်ပွဲက ပလက်ဗ်နာတိုက်ပွဲထက်အများကြီးကိုဆိုးတယ်၊ မင်းလုပ်နေတာ ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့ ဒုစရိုက်မှုတစ်ခုလဲ၊ မင်းဟာ ယောက်ျား၊ အိမ်ထောင်ဦးစီး ဒီမေးခွန်းတွေကိုဖြေရမှာမင်းပဲ။ မင်းမိန်းမ၊ မင်းချွေးမနဲ့ မင်း သားသမီး မြေးမြစ်တွေကို မင်းဘာသင်ပေးမှာလဲ၊ ရန်ခိုက်ဒေါသဖြစ်တတ် အောင်သင်ပေးမှာလား၊ အလစ်သုတ်တဲ့သူခိုး အတတ်ပညာ သင်ပေးမှာလား။

‘ဟိုတစ်နေ့က မင်းတာရပ်စကကက အိမ်နီးနားချင်းကလေးမလေး အိုင်ရီနာကို ဆဲနေတယ်၊ သူ့အမေကနားထောင်ပြီး ရယ်နေတယ်၊ အဲဒါမှန် သလား၊ အဖေမေးတာကို ဖြေရမယ့်လူဟာမင်းပဲ၊ အရေးကြီးတာ မင်းစိတ်ပဲ၊ မင်းစဉ်းစားရမှာ မင်းစိတ်ပဲ၊ မင်းစိတ်ကို အခုလိုပဲ လွှတ်ထားတော့မှာလား၊ အဖေ့ကို တစ်ခွန်းဆဲရင် အဖေက နှစ်ခွန်းဆဲမှာပဲ၊ မင်းကတစ်ချက်ထိုးရင် အဖေက နှစ်ချက်ပြန်ထိုးမှာပဲ.. . ။

‘မင်းစဉ်းစားပါ ငါ့သား။ ခရစ်တော် ဒီကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်ဆင်းလာချိန် က ဘာတွေသင်ပေးခဲ့သလဲ၊ မင်းကို လူတစ်ယောက်က မတော်တရော်လာပြော

ရင် မင်းက နှုတ်ဆိတ်နေရမယ်။ သူ့အသိက သူ့ကို ဆုံးမသွားလိမ့်မယ်တဲ့။ အဲဒါတို့ ဘုရားသခင်က တို့ကို ဆုံးမသွားတဲ့စကား၊ တကယ်လို့ သူက မင်းပါးကို တစ်ချက်ရိုက်ရင် မင်းက သူမရိုက်ရသေးတဲ့ ပါးတစ်ချက်ကို ထိုးပေးပြီး . . . တစ်ဖက် ကျန်ပါသေးတယ်။ ထပ်ရိုက်သင့်တယ်ထင်ရင် ရိုက်ပါလို့ ပြောရမယ်တဲ့။ သူလုပ်တဲ့ ပြစ်မှုအတွက် သူ့အသိက သူ့ကို ပြန်ပြီးဆုံးမ သွားမယ်တဲ့။ အဲဒီအခါမှာသူဟာ အလိုအလျောက် နူးညံ့သိမ်မွေ့လာပြီး မင်းပြောသမျှ နားထောင်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒါ ဘုရားသခင် ပေးသွားတဲ့နည်း။ မာနပြန်ထားဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ အခု မင်းဘာမှပြန်မပြောတာ ဘာ့ကြောင့်လဲ။ အဖေပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဟုတ်လား၊ စဉ်းစားပေါ့’

အီဗန်သည် ငြိမ်၍ နားထောင်နေသည်။

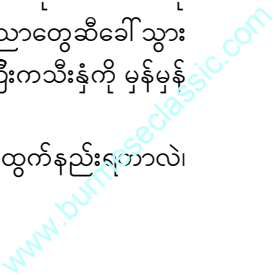
အဘိုးအိုသည် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေပြန်သည်။ ရုတ်တရက် ရပ်၍ မရသော ချောင်းကြောင့် သူ့လည်ချောင်းကို အတော် အားယူ၍ ရှင်းနေရသည်။

‘မင်းက ခရစ်တော်က ငါတို့ကို အမှားတွေ သင်ပေးသွားတယ်လို့များ ထင်နေသလား’ ဟု စကားပြန်စသည်။

‘မဟုတ်ဘူး ငါ့သား၊ ငါတို့ အားလုံးရဲ့ ကောင်းကျိုးအတွက် သင်ပေး သွားတာ၊ အခု ငါ့သားမှာ ဒါတွေဖြစ်လာမှ မင်းအခြေအနေပိုကောင်းလာ သလား၊ ဆိုးလာသလား၊ ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ဒီဥပဒေတွေ တရားစွဲတာတွေ လုပ်လာကာမှ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ၊ တိုးတက်သလား၊ ဆုတ်ယုတ်သလား၊ မင်း တရားရုံးသွားတဲ့အခါ ကုန်ကျတဲ့ စရိတ်တွေဟာ နည်းသလား၊ မင်းမွေးထားတဲ့ သားတွေကို ကြည့်စမ်း၊ အားကောင်းမောင်းသန် လူချော လူလှတွေ မင်းသူတို့နဲ့ အိုးမကွာ အိမ်မကွာနေပြီး အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ရမယ်။ အခုတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းဥစ္စာ လျော့ပါးမယ့်အလုပ်ကိုပဲ လုပ်နေတယ်။

‘ဘာ့ကြောင့်လဲ၊ ဒီမိုက်မဲမှုကြောင့် ဖြစ်နေတာ၊ မင်းရဲ့မာန်မာန ကြောင့် ဖြစ်နေတာ၊ မင်းလုပ်ရမှာက မင်းသားတွေနဲ့တွဲပြီး ထွန်လိုက်ယက် လိုက် စိုက်ပျိုးလိုက်လုပ်ပြီးနေရမှာ ၊ အခုတော့ မကောင်းဆိုးဝါးက မင်းကို တရားသူကြီးဆီ ခေါ်သွားလိုက်၊ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ လူလိမ်လူညာတွေဆီခေါ်သွား လိုက်နဲ့ မစိုက်နိုင် မပျိုးနိုင်ဖြစ်နေရပြီ။ အဲဒီတော့ မြေကြီးကသီးနှံကို မှန်မှန် ဖြစ်ထွန်းအောင် လုပ်ပေးနိုင်ပါတော့မလား။

‘မင်းကို ငါမေးရဦးမယ်၊ ဒီနှစ် ဘာပြုလို့ ဂျုံအထွက်နည်းရတာလဲ။

ဂျုံကို မင်းဘယ်အချိန်က ကြံခဲ့လို့လဲ၊ မင်းမြို့ကပြန်လာမှကြတာ မဟုတ်လား၊ ကဲ... ကဲ... မင်းမှာ ဘာအကျိုးများ ခံစားရသလဲ၊ ဒါကြီးက မင်းပန်းပေါ်မှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခု ထမ်းထားရသလို ဖြစ်နေတာ၊ သား... စဉ်းစား ငါ့သား စဉ်းစား၊ မင်းအလုပ်ကိုပဲ မင်းစဉ်းစားရတော့မှာကွ။

‘မင်းသားတွေနဲ့ လယ်ယာထဲဆင်းပြီး အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်နေပါ တော့၊ တကယ်လို့ တစ်ဦးဦးက မင်းအပေါ်မကောင်းတာ လာလုပ်ရင် ခွင့်လွှတ် လိုက်ပေါ့ကွာ၊ ဘုရားသခင်ကလဲ ခွင့်လွှတ်တာပဲ ကြိုက်တယ်ဆိုတော့ ဘုရား သခင်ရဲ့ အဆုံးအမအတိုင်းပဲ လုပ်ပေါ့၊ ဒါဆိုရင် မင့်ဘဝလဲ သာယာစိုပြည် မယ်၊ မင့်နှလုံးသားဟာလဲ အမြဲတစေပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေမယ်’

အီဗန်သည် ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

‘သား... အီဗန်၊ အဖေစကား နားထောင်ပါကွယ်၊ မင်း အခုချက်ချင်း မြင်းပြင်ပြီး အစိုးရရုံးကို သွားပါ၊ လုပ်လက်စ အမှုဖွင့်ထားတာတွေ အားလုံးကို ပြန်ရုတ်သိမ်းလိုက်ပါ၊ နောက်နေ့မနက်ကျရင် ဂါဘရီရယ်ဆီသွားပြီး တောင်း ပန် စကားပြောပါ၊ ပြီးတော့ မနက်ဖြန်ပွဲတော်နေ့မှာ အိမ်ကိုလာဖို့ဖိတ်ခဲ့ပါ၊ လက်ဖက်ရည်တို့ ဗောဒ်ခါတို့ အဆင်သင့်လုပ်ထားပြီး သူ့ကို ကျွေးမွေးပြုစုပါ၊ အခုလုပ်နေတဲ့ မကောင်းမှုကြီးကို အဆုံးသတ်လိုက်စမ်းပါတော့ သားရယ်၊ မင်းမိန်းမနဲ့ချွေးမ၊ သားတွေသမီးတွေကိုလည်း မင်းလို့ပဲ ကျေအေးကြဖို့ပြောပါ’

အီဗန် သက်ပြင်းချသည်။

‘အဖေပြောတာ အကုန်မှန်တယ်’ ဟုတွေးသည်။ ထိုအခါ သူ့စိတ် သည် ပေါ့ပါးကြည်လင်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ဤကိစ္စအားလုံးကို ပြန်လည် ပြေလည်သွားအောင် ဘာကစ၍ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိ။

အဘိုးအိုသည် အီဗန်ဘာတွေးနေသည်ကို ရိပ်မိနေသည့် နှယ် ထပ်မံ ၍ တိုက်တွန်းပြန်သည်။

‘သွားပါ အီဗန်ရယ်၊ နေ့ရွှေ့ညရွှေ့ လုပ်မနေပါနဲ့တော့၊ မီးဆိုတာ မလောင်ခင်က ငြိမ်းရတယ်၊ ကြိုကြိုတင်တင်လုပ်ထားရင် သိပ်နောက်ကျ သွားလိမ့်မယ်’

အဘိုးအိုသည် အီဗန်၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်ကာ ထပ်မံ တိုက်တွန်းရန် ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့စကားမပြောနိုင်မီ မိန်းမ များသည် စကားတွေ ဖောင်လောက်အောင်ပြောကာ အိမ်ထဲဝင်လာကြသည်။ သူတို့ပြောလာနေကြသည်များမှာ ဂါဘရီရယ် ကြိမ်ဒဏ်ချမှတ်ခံရသည့်အ

ကြောင်း၊ သူတို့အိမ်ကို မီးရှို့မည်ဟု ဂါဘရီရယ်က ကြိမ်းဝါးသွားသည့် အကြောင်း များဖြစ်၏။ သူတို့သည် ဤသတင်းများကို လမ်းမှကြားလာခြင်း ဖြစ်၍ သူတို့အထင်နှင့် သူတို့ ပြောဆိုဝေဖန်လာကြရာမှာ စားကျက်မြက်ခင်း ပြင်တွင် ဆုံမိခဲ့သော ဂါဘရီရယ်အိမ်မှ မိန်းမများနှင့် ရန်ဖြစ်လာခဲ့ကြပြန် သည်ဟု ဆိုသည်။

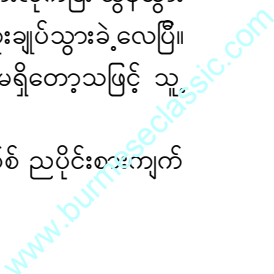
ဂါဘရီရယ်၏ ချွေးမက သူတို့အား နောက်တစ်ကြိမ် ချဦးမည်ဟု ကြိမ်းဝါးလိုက်ကြောင်း၊ ဂါဘရီရယ်သည် သူ့အမှုကို အယူခံမည်ဖြစ်၍ ယခုချ ထားသည့်အမိန့်ကို ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်သွားအောင်လုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အခုဆိုလျှင် ရွာကျောင်း ဆရာအား အသနားခံစာရေးခိုင်းထားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအသနားခံစာကို ဇာဘုရင်ထံ တင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ စာထဲတွင် အီဗန်တို့ ပစ္စည်းများခိုးခဲ့ပုံ၊ မြေခိုင်းထားပုံများကိုပါ အသေးစိတ်ထည့်ရေးထားကြောင်း၊ အီဗန်တို့ မြေတစ်ဝက်သည် မကြာမီ သူတို့လက်ထဲ ရောက်တော့မည်ဖြစ် ကြောင်း စသည်များကို ကြားခဲ့ရသည်ဟု ပြောပြကြသည်။

ဤစကားများကို ကြားရသောအခါ အီဗန်သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ သူ့နှလုံးသားသည် စောစောကလို နွေးထွေးခြင်း မရှိတော့ ဘဲ အေးစက်သွားပြန်သည်။ ဂါဘရီရယ်နှင့် ပြေအေးအောင် လုပ်မည်ဟူသော စိတ်ကူးကို ချက်ချင်းပင် စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။

ယာတောတစ်ခုတွင် ပိုင်ရှင်အတွက်လုပ်စရာအလုပ်တွေများလှ ချေသည်။ အီဗန်သည် မိန်းမများ စကားပြောနေသည်ကိုအချိန်ကုန်ခံ၍ နားထောင်မနေနိုင်၊ သူသည် ဂျုံတလင်းနှင့် ကျီများရှိရာသို့ သွားကြည့်သည်။ သူသန်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးချိန်တွင် နေဝင်သွားခဲ့ပြီ။ ယာတောမှ သူ့သားများ ပြန်ရောက်လာကြပြီ။ ဆောင်းသီးနှံများ စိုက်ပျိုးရန် မြင်းနှစ်ကောင်နှင့် ယာထွန်ပြီး ပြန်လာကြခြင်းပေတည်း။

အီဗန်သည် သူ့သားများကို တွေ့ကာ အလုပ်အကြောင်းမေးသည်။ သူတို့၏ပစ္စည်းများကို သူ့နေရာနှင့်သူ သိမ်းဆည်းပေးသည်။ စုပ်ပြီသွားသော မြင်းလည်ပတ်ကြိုးတစ်ခုကို ပြန်ပြင်ချုပ်ရန်သီးသန့်ဖယ်ထားလိုက်ပြီး ထွန်သွား များကို အင်္ကျီအောက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ မိုးစိုးစိုးချုပ်သွားခဲ့လေပြီ။ ကျန်ပစ္စည်းများကို ဆက်လက်သိမ်းဆည်းနေရန် အချိန်မရှိတော့သဖြင့် သူ တိုင်းပင်ထားပစ်ခဲ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် နွားများကို အစာကျွေးခြင်း၊ တာရပ်စ် ညပိုင်းစားကျက်

လွတ်မည့်မြင်းများကို ခြံထဲမှ အဆင်သင့်ထုတ်ထားခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးပြီးသော် ဝင်းတံခါးများကို ကန့်လန့်များ အခိုင်အမာချ၍ ပိတ်လိုက်သည်။

‘ငါ ညစာစားမယ်၊ ပြီးရင် အိပ်မယ်’

ဟုသူတွေ့သည်။ သူသည် မြင်းလည်ပတ်ကြိုးပျက်ကို ဆွဲယူကာ တဲထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူသည် ဂါဘရီရယ်ကိုရော သူ့အဖေပြောခဲ့သည့် စကားများကိုပါ သတိမရတော့ပေ။

သူသည် တဲအတွင်းသို့ ကူးသွားရာ စကြိုလမ်းတံခါးကို ဖွင့်သည်။ ဤအခိုက်တွင် ဝင်းခြံ၏ တစ်ဖက်မှ ဂါဘရီရယ်၏ ကြိမ်းမောင်းရေရွတ်သံများ ကြားရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်အား ဆဲရေးတိုင်းထွာနေခြင်းလည်းဖြစ်၏။

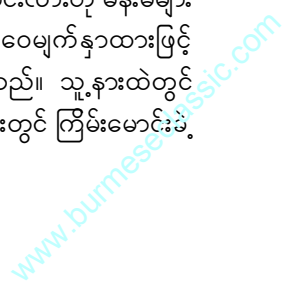
‘ဒီအကောင်က ဘာသောက်ဖိုးတန်တဲ့ကောင်မို့လဲ၊ ဒီကောင်မျိုးက သတ်ပစ်မှ အေးမယ့်ကောင်မျိုးကွသိလား’ဟု ဂါဘရီရယ်က ရေရွတ်လျက်ရှိ၏။

ဤစကားများကြားရသည့်အခါ အီဗန်တွင် ယခင်က ကိန်းအောင်းနေခဲ့သော အမုန်းစိတ်သည် ပြန်လည် နိုးထလာသည်။ သူသည် ဂါဘရီရယ်ပြောဆိုသမျှကိုအသာရပ်၍ နားစွင့်နေသည်။ ဂါဘရီရယ်၏အသံ ရပ်သွားကာမှပင် သူသည် တဲထဲသို့ ဆက်ဝင်ခဲ့လေ၏။

အတွင်းတွင်မီးထွန်းထားပြီ။ သူ့ချွေးမသည်ချည်ငင်လျက်ရှိ၏။ သူ့မိန်းမသည် ညစာပြင်ဆင်လျက်ရှိသည်။ သူ့သားအကြီးသည် ဖိနပ်လုပ်ရန် သစ်ခေါက်များ ခွာလျက်ရှိသည်။ ဒုတိယသားသည် စားပွဲအနီးတွင် စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့်ထိုင်နေပြီး အငယ်ဆုံးသား ငယ်တာရပ်စ်ကတော့ ညပိုင်း မြင်းများကို စားကျက်သို့ပို့ရန် အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။

မြင်ရသမျှ အရာရာတိုင်းသည် သာယာချမ်းမြေ့စရာကောင်းလှပါဘိခြင်း၊ သို့သော်လည်း သူ့အိမ်နီးနားချင်း ပလိပ်ရောဂါလိုကောင်ကြောင့် သူ့မှာ စိတ်ဆင်းရဲနေရ၏။

အီဗန်၏မျက်နှာသည် မှုန်မှိုင်းနေသည်။ စိတ်ကလည်း တိုလျက်ရှိ၏။ သူသည် ခုံတန်းလျားပေါ်မှကြောင်ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးမောင်းချသည်။ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ပုံးကို သူ့နေရာသူမထားရကောင်းလားဟု မိန်းမများအား ဒေါသတကြီး အပြစ်တင်သည်။ တွေတွေဝေဝေမျက်နှာထားဖြင့် တစ်နေရာ၌ထိုင်ကာ မြင်းလည်ပတ်ကြိုးကို ပြင်နေသည်။ သူ့နားထဲတွင် ဂါဘရီရယ်၏စကားများကို ကြားယောင်နေဆဲ။ တရာရုံးတွင် ကြိမ်းမောင်းခဲ့သည်များ၊ ယခုလည်း...

‘သည်ကောင်မျိုးက သတ်ပစ်မှအေးမှာကွ’ ဟူသောစကားကို ကြားခဲ့ရ၏။

အီဗန်မိန်းမသည် သား တာရပ်စ်အား ညစာကျွေးနေသည်။ စားသောက်အပြီးတွင် တာရပ်စ်သည် သိုးရေဟောင်းကြီးတစ်ထည်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲယူပြီး ခါးစည်းပဝါကို ခါးတွင်ချည်ကာပေါင်မုန့်အနည်းငယ် ယူ၍ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ အမှန်တော့ တာရပ်စ်အား သူ့အစ်ကို ကြီးက လိုက်ပို့နေကျဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဘာကြောင့် ရယ်မသိ။ အီဗန်သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ တာရပ်စ်နောက်မှ လိုက်သွားသည်။

အပြင်ဘက်တွင် မှောင်မည်းနေသည်။ ကောင်းကင်တွင် တိမ်များ သည် ထူနှင့်ထည်နှင့် ရွေ့လျားနေကြသည်။ လေသည် အရှိန်ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်နေသည်။ အီဗန်သည် ဆင်ဝင်လှေကားမှ ဆင်းသွားပြီး တာရပ်စ် မြင်း ပေါ်တက်နိုင်ရန် မြင်းကို ကိုင်ပေးထားသည်။ ခြံဝင်းထဲမှ သူ့သား တာရပ်စ် ထွက်သွားပြီး သူ့အဖော်များနှင့် ဆုံမိသံများကြားရချိန်အထိ အသာ ရပ်၍ နားစွင့်နေသည်။

အသံများသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကာ နောက်ဆုံးတွင် ပျောက်သွား သည်။ ဝင်းတံခါးအနီး၌ ရပ်နေသော အီဗန်၏ နားထဲတွင် ဂါဘရီရယ်ကမီးရှို့ မည်ဟု ကြိမ်းသွားသောစကားကို ပြန်၍ကြားယောင်နေမိ၏။

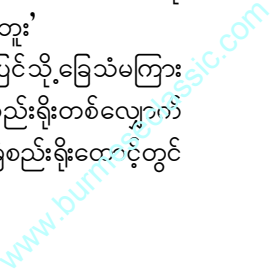
‘ဒီကောင်ဟာ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့သလို ဖြစ်နေတဲ့ကောင်’ ဟု အီဗန် တွေးမိ၏။

‘အင်း. . . ပတ်ဝန်းကျင်ကလဲ တအားခြောက်သွေ့နေတာပဲ၊ လေက လဲ ထန်လိုက်တာ၊ ဒီအကောင် အမှောင်ရိပ်ခိုပြီး ငါ့အိမ်နောက်ဖေးဝင်၊ တစ်ခုခုကို မီးနဲ့ရှို့၊ ပြီးတော့ ထွက်ပြေး၊ အဲသလို လုပ်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်တယ်၊ တကယ်လို့ ဝင်လာတုန်း ချောင်းဖမ်းလိုက်ရင် ဒီအကောင်. . . ’

အီဗန်သည် ဆင်ဝင်လှေကားမှ ပြန်မတက်တော့ဘဲ လမ်းပေါ်သို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး ခြံထောင့်သို့သွားသည်။

‘ပတ်ပတ်လည် အကုန်လျှောက်ကြည့်မှဖြစ်မယ်၊ ဒီအကောင်ဘယ်လို လုပ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ အတတ်ပြောနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး’

အီဗန်သည် သူ့အတွေးနှင့် သူ ခြံဝင်းတံခါးအပြင်သို့ခြေသံမကြား အောင် ထွက်လာခဲ့သည်။ ခြံထောင့်အရောက်တွင် ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက် စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။ ရုတ်တရက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခြံစည်းရိုးထောင့်တွင်

လှုပ်ရှားနေသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုရှိသလိုလို ထင်မိသည်။ အသေအချာထပ်ကြည့်သည်။ ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်။ အီဗန်သည် ငြိမ်ဆိတ်စွာရပ်၍ နားစွင့်သည်။ အားလုံး ငြိမ်တိတ်နေသည်။ လေတိုးတိုင်းမြည်နေသည့် သစ်ရွက်လှုပ်ရှားသံများ။ ပထမတော့ မှောင်လွန်း၍ ဘာကိုမှမမြင်ရ။ မျက်စိများကျင့်သားရလာသည့်အခါမှ အလှမ်းအတော်ကွာသော ခြံထောင့်ကို မြင်ရသည်။ သူထပ်ကြည့်သည်။ ဘာမှမမြင်ရတော့။

‘ငါ့မျက်စိမှားတာဖြစ်မှာပါ’ ဟု အီဗန်တွေးသည်။

‘ဒါပေမယ့် သေချာအောင်တော့ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

အီဗန်သည် တဲဘေးအတိုင်းအသံမထွက်အောင် သတိကြီးစွာထား၍ လျှောက်သည်။ သစ်ခေါက်ဖိနပ်စီးထားသော ခြေထောက်များကို သတိထား၍ နင်းသွားနေသဖြင့် သူ့ခြေသံကိုပင်သူပြန်မကြားရ။ ထောင့်တစ်ဖက်အရောက်တွင် မီးရောင်တစ်ခုလက်ခနဲဖြစ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်ဟု ထင်သည်။ သို့သော်လည်း ပြန်ပျောက်သွားပြန်သဖြင့် ဝေခွဲရခက်လျက်ရှိ၏။

သူ့ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။ ထိုအခိုက်တွင် စောစောက မြင်ခဲ့ရသည့် နေရာမှာ မီးတောက်တစ်ခုကို မြင်ရပြန်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဘက်ကျောပေးကာ ခပ်ကုန်းကုန်းရပ်နေသည့် လူတစ်ယောက်။ သူ့လက်ထဲတွင် မီးရှို့ထားသည့် ကောက်ရိုးတစ်ဆုပ်၊ အီဗန်၏ နှလုံးခုန်သံသည် အလွန်မြန်လာသည်။ သူသည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ တအားကုန်ချုပ်တည်းပြီး ထိုလူရှိရာဘက်သို့ ခြေထောက်များကို ဖော့နင်းကာ လျှောက်သွားသည်။

‘ကဲ... အခုဒီအကောင် ငါ့လက်ထဲက လွတ်နိုင်သေးသလား၊ မတော်တရော်လုပ်နေတုန်းကို မိမှာ’

ထိုလူ့ထံ အီဗန်မရောက်ခင်လေးမှာပင် ရုတ်တရက်လင်းလာသော မီးတောက်ကို မြင်ရသည်။ သူ့မူလမြင်ရသည့် နေရာမှမဟုတ်။ မူလမြင်ခဲ့ရသည့် မီးတောက်လောက်မသေး။ သက်ငယ်များကို စွဲနေပြီဖြစ်သော မီးတောက်သည် တံစက်မြိတ်များမှ စလောင်ပြီး ခေါင်မိုးသို့ ကူးသွားနေသည်။ တံစက်မြိတ်အောက်၌ ရပ်နေသည့် ဂါဘရီရယ်၏ ရုပ်လွှာသည် ထင်ရှားပြတ်သားစွာ ပေါ်လာသည်။

သိန်းငှက်တစ်ကောင်က မိုးစွေငှက်တစ်ကောင်အား ထိုးသုတ်ရန် ဟန်ပြင်နေသည့်နှယ် အီဗန်သည် ဂါဘရီရယ်ထံ အသာချောင်း၍ ပြေးသွားသည်။ သို့သော်လည်း ဂါဘရီရယ်သည် အီဗန်၏ ခြေသံများကို ကြားသွားပုံ

ရ၏။ နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး ယုန်တစ်ကောင်သဖွယ် ကျီဘေးအတိုင်း လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွားသည်။

နောက်မှ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလိုက်သွားနေသော အီဗန်က . . .

‘ဟေ့ကောင် မပြေးနဲ့၊ မင်းလွတ်မယ်ထင်လို့လား၊ မလွတ်ဘူးကွ၊ သိလား’ ဟု အော်ပြောသည်။

ဂါဘရီရယ်သည် သူ့အပေါ် ခုန်အုပ်လိုက်ပြီးဖမ်းသော အီဗန်လက်ထဲမှ လွတ်အောင် ရှောင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကုတ်အင်္ကျီအောက်စသည် အီဗန်လက်ထဲသို့ရောက်သွားသည်။ ဂါဘရီရယ် ရုန်းထွက်လိုက်သည့် အရှိန်ကြောင့် အင်္ကျီစပြဲထွက်သွားသည်။ အီဗန်သည် အားလွန်ကာ မှောက်လျက် လဲသည်။

သူသည် ချက်ချင်းမြေပေါ်မှ လူးလဲထကာ . . .

‘သူ့ခိုးဗျို့ . . . သူ့ခိုး၊ သူ့ကို ဖမ်းကြပါ၊ လူသတ်သမား ထွက်ပြေးပြီ’

စသည်ဖြင့် တအားကြီးအော်သည်။ သို့သော်လည်း ဂါဘရီရယ်သည် သူ့အိမ်ဝင်းတံခါးဝဆိုက်ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။ နောက်မှပြေးလိုက်လာသော အီဗန်သည် ထိုနေရာမှ ဂါဘရီရယ်အား ဖမ်းမိလုနီးနီးဖြစ်လာသည်။ သို့သော်လည်း ကျောက်ခဲလိုလို အရာတစ်ခုက သူ့နားထင်အား အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဝင်၍မှန်သည်။ တစ်ခေါင်းလုံး မူးနောက်ရီဝေကာ နားတွေအူသွားသည်။ အမှန်တော့ အီဗန်အား ကျောက်ခဲထိမှန်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဂါဘရီရယ်က ဝင်းတံခါးအနီး၌ ကျနေသော ဝက်သစ်ချသားတုတ်ကို ကောက်ယူပြီး တအားကုန် လွဲရိုက်လိုက်၍ဖြစ်သည်။

အီဗန်၏ မျက်လုံးထဲမှ မီးပွင့်များဖြာခနဲထွက်ကာ လဲကျသွားသည်။ သူသည် မိုက်ခနဲဖြစ်ကာ လဲကျသွားပြီး သတိလစ်သွားသည်။ အားလုံးမှောင်ကြီးအတိကျသွားသည်။ သူ့ပြန်ပြီးသတိရလာချိန်တွင်မူ ဂါဘရီရယ်မရှိတော့။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး ထိန်လင်းလျက်ရှိ၏။ သူ့အိမ်ဘက်ဆီမှ တဖြောင်းဖြောင်းမြည်သံများ ကြားနေရသည်။ သူသည် လဲနေရာမှ ကျိုးထပြီး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့အိမ်နောက်မှတဲနှင့် ဘေးမှတဲများကို မီးလောင်လျက်ရှိ၏။ မီးခိုးလုံးကြီးများနှင့်ရောနေသော မီးတောက်ကြီးများသည် တဟော . . . ဟော . . . တဟဲ . . . ဟဲ အော်မြည်ကာ သူ့တဲဆီသို့ ပြေးသွားလျက်ရှိသည်။

‘ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲဗျာ၊ လုပ်ကြပါဦး’

အီဗန်သည် ချုံးပွဲချ၍ငိုကာ သူ့ပေါင်နှစ်ဖက်ကို လက်သီးများနှင့် ထု၍ အော်သည်။

‘တံစက်မြိတ်တွေကို လောင်နေတုန်း အသာဆွဲချပြီး ခြေနဲ့နင်းသတ် လိုက်ရင် ဒီမီးငြိမ်းသွားမှာ၊ အခုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ကယ်ကြပါဦးဗျာ’ ဟုဆက်ပြောနေသော်လည်း အသက်ရှူကျပ်နေသဖြင့် အသံကမထွက်။ အသံကုန်ဟစ်၍ အော်ချင်ပါ၏။ အော်၍မရ။ သူသည် ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေး လိုပါသော်လည်း ခြေထောက်များကို သယ်မရ။

သူသည် ဒယ်မီးဒယ်ိုင်ဖြစ်နေရာမှ တောင့်တောင့်မတ်မတ် ရပ်နိုင် အောင် အားထုတ်သည်။ အသက်ကို မှန်မှန်ရှူနိုင်အောင် အားထုတ်သည်။ ထို့နောက် အိမ်နောက်ဘက်မှ တဲဆီသို့ ဒရုတ်သီတိုးသွားသည်။ သူ့ရောက် သွားချိန်တွင် အိမ်ဘေးမှ တဲကိုသာမက အိမ်ထောင့် တစ်ဘက်ကိုပင် မီးစွဲနေ လေပြီ။ မီးအရှိန်က ကြီးမားလွန်းသဖြင့် အနားကပ်၍မရ။

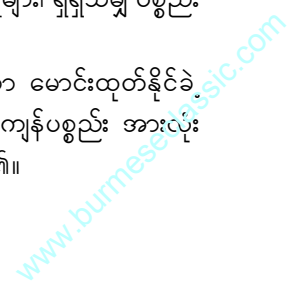
လူစုလူဝေးကြီးသည် အုတ်ကျွတ် . . . အုတ်ကျွတ် ဖြစ်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်၊ အိမ်နီးနားချင်းများသည် သူတို့တဲများအတွင်း မှ ပစ္စည်းများကို သဲသဲရုတ်ရုတ်သယ်ထုတ်သွားနေကြသည်။ ကျွဲနွားအုပ်များ ကို ခြံများအတွင်းမှ မောင်းထုတ်နေကြသည်။

အီဗန်၏အိမ် ကုန်သွားသည့်အခါ မီးသည် ဂါဘရီရယ်၏ အိမ်ကို ကူးစက်လောင်ကျွမ်းသည်။ လေကလည်း တိုး၍ ထန်လာသည်။ ထိုအခါ မီးသည် လမ်း၏ အခြားတစ်ဖက်ရှိ အိမ်များကိုပါ ဆက်လက်လောင်ကျွမ်း သည်။ ဤသို့ဖြင့် ရွာ၏ အိမ်ခြေတစ်ဝက်သည် မီး၏ ဝါးမျိုဖျက်ဆီးခြင်းကို ခံရသည်။ အီဗန်၏ အိမ်သူအိမ်သားများသည် ခါးဝတ် ခါးစားဖြင့် ကိုယ်လွတ် ရုန်း၍ ထွက်ပြေးကြရသည်။ အီဗန်၏ အဖေ အဘိုးအိုကိုပင် မကယ်နိုင်ကြ။

ညပိုင်း စားကျက်မြက်ခင်းသို့ သွားလှန်ထားသည့် မြင်းများမှတစ် ပါး ပစ္စည်းအားလုံး ဆုံးရှုံးသည်။

ကျွဲနွားများ၊ အိပ်တန်းစင်ပေါ်မှ ကြက်များ၊ လှည်းများ၊ ထွန်များ၊ ထယ်များ၊ အဝတ်အထည်များ၊ သိုလှောင်ထားသည့် ဂျုံများ၊ ရှိရှိသမျှ ပစ္စည်း အားလုံးတက်တက်ပြောင်သည်။

ဂါဘရီရယ်၏ အိမ်မှလည်း ကျွဲနွားများကိုသာ မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့ သည်။ မဖြစ်စလောက် ပစ္စည်း အနည်းငယ်မှတစ်ပါး ကျန်ပစ္စည်း အားလုံး ဆုံးရှုံးကြရသည်။ မီးသည် တစ်ညလုံး လောင်လျက်ရှိ၏။

အီဗန်သည် သူ့အိမ်ရှေ့၌ ရပ်ကာ တင်္ဂီတည်းညည်းဖြစ်နေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း . . .

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ သူငယ်ချင်းတို့ရယ်၊ လောင်စတုန်းက တံစက် မြိတ်စတွေ ဆွဲချပြီး ခြေနဲ့ နင်းသတ်လိုက်ရင် လွယ်လွယ်ကလေးပါ။ ငါဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ’ စသည်ဖြင့် တဖျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်မြည်တမ်းလျက်ရှိသည်။

အိမ်ခေါင်မိုးပြိုကျသွားသည့်အခါတွင်မူ သူသည် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်ပြီး မီးကျွမ်းထားသည့် ယက်မကြီးကို ယူ၍ အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်ရန် အားထုတ်သည်။ မိန်းမများက အလန့်တကြားအော်ကြသည်။ ပြန်ထွက်လာဖို့ တစ်ကြော်ကြော် ခေါ်ကြသော်လည်း မရ။ ယက်မတစ်ချောင်း အပြင်ရောက်သည့်အခါ နောက်တစ်ချောင်း ထပ်ဆွဲရန် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်ပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူသည် ခြေချော်ကာ မီးတောက်များ ကြားသို့ လဲကျသည်။ အီဗန်သားက နောက်မှ ဝင်လိုက်သွားပြီး သူ့အဖေအားဆွဲထုတ်သည်။ အီဗန်၏ ဆံပင်၊ မုတ်ဆိတ်နှင့် အင်္ကျီများ မီးလောင်ခံရသည်။ သူ့လက်များကိုလည်း မီးလောင်ထားသည်။ သို့သော်လည်း အီဗန်သည် သူ့ဝေဒနာခံစားနေရသည်ကိုမသိ။

‘ဒီကောင် စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ ဘာမှ မသိတော့ဘူး’ ဟု လူအများက ဝေဖန်ကြသည်။ မီးသည် လောင်စရာရှိသမျှ ကုန်အောင် လောင်ပြီးနောက်ငြိမ်းသွားသည်။ အီဗန်ကတော့ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်မြဲတိုင်း ရပ်ကာ . . .

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါစောစောကငြိမ်းလိုက်ရင် ရနိုင်လျက်နဲ့ . . .’ စသည်ဖြင့် တဖျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်လျက်ပင်ရှိသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ရွာသူကြီးသားသည် အီဗန်ထံ ရောက်လာသည်။

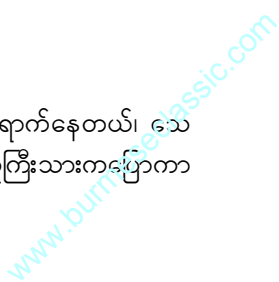
‘အဘ . . . အီဗန်၊ ခင်ဗျားအဖေ သေတော့မယ်၊ ကျုပ်ကို အခေါ်ခိုင်း နေလို့ လာခေါ်တာ’ ဟုပြောသည်။

သူ့အဖေကိုပင် သတိမရဖြစ်နေသည့် အီဗန်သည် သူကြီးသားက သူ့အား ပြောနေသည့် စကားများကို နားမလည်။

‘ဘာလဲကွ၊ ဘာအဖေလဲ’ ဟုပြောသည်။

‘ဘယ်အဖေက ငါ့ကို အခေါ်လွှတ်နေတာလဲ’

‘ခင်ဗျားကို ခေါ်ခိုင်းတာဗျ၊ ကျုပ်တို့တဲ့မှာ ရောက်နေတယ်၊ သေတော့မလို ဖြစ်နေပြီ၊ လာဗျာ . . . သွားကြမယ်’ ဟု ရွာသူကြီးသားကပြောကာ

အီဗန်အား ဆွဲခေါ်သည်။ အီဗန်သည် ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ လိုက်လာသည်။ အီဗန်၏အဖေအား မီးလောင်နေသည့် တဲအတွင်းမှ ဆွဲထုတ်ခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော ကောက် ရိုးစများ ကျနေသည်ကို တွေ့ခဲ့ကြရသည်။ အဘိုးအိုကို ကယ်ထုတ်လာကြသူများသည် ရွာအစွန်ရှိ မီးမရောက် နိုင်သော သူကြီးအိမ်သို့ မနေ့ညကတည်းက လာပို့ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူ့အဖေထံသို့ အီဗန်ရောက်သွားသည့်အခါ တဲထဲတွင် ရွာသူကြီး၏ မိန်းမနှင့် ကလေးများသာရှိသည်။ ကျန်လူစုမှာ မီးလောင်ပြင်မှ ပြန်မလာကြသေး။ ခုံတန်းလျား တစ်လုံးပေါ်တွင် ပက်လက်ဖြစ်နေသော အဘိုးအိုသည် ပျားဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ကာ တံခါးဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့သား ဝင်လာသည့်အခါ အဘိုးအိုသည် အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ရှားလာသည်။ သူကြီးမိန်းမ အဘွားအိုသည် အဘိုးအိုအနီးသို့ သွားကာ သူ့သားရောက်လာပြီဟု အသိပေးသည်။ အဘိုးအိုက သူ့အနားသို့ခေါ်ပေးပါဟု ခိုင်းသည်။ အီဗန်သည် ခုံတန်းလျားသို့လာရပ်သည်။

‘အဖေမင်းကို ဘာပြောခဲ့သလဲအီဗန်’ ဟု အဘိုးအိုကစကားစသည်။

‘ရွာကို မီးနဲ့ရှို့တာ ဘယ်သူလဲ’

‘ဟိုအကောင်အဖေရဲ့’ ဟု အီဗန်က ပြောသည်။

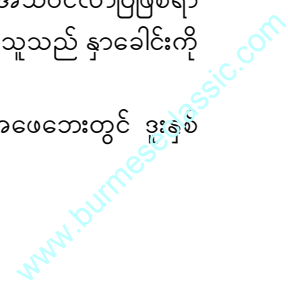
‘သူ မီးနဲ့ရှို့နေတုန်း ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်မီးတုတ်နဲ့ တံစက်မြိတ်ကို ရှို့သွားတာ မြင်ရတယ်၊ ကျွန်တော် ဆွဲချပြီး ငြိမ်းလိုက်ရင် ရနိုင်လျက်နဲ့ မလုပ်မိဘူး’

‘အီဗန် . . . အဖေသေရတော့မယ်၊ မင်းလဲ မင်းအလှည့်ကျလာရင် သေခြင်းကို ရင်ဆိုင်ရမှာပါ။ အခုကိစ္စဟာ ဘယ်သူ့ရဲ့ ဒုစရိုက်မှုလဲ’

အီဗန်သည် သူ့အဖေမျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ အဖြေတော့မပေး။

‘ဘုရားသခင်ရဲ့ ရှေ့တော်မှောက်မှာ ဘယ်သူ့အပြစ်လဲဆိုတာပြောပါ။ အဖေ မင်းကို ဘာပြောခဲ့သလဲ’ အီဗန်စိတ်တွင် အသိဝင်လာပြီဖြစ်ရာ အရာရာတိုင်းကို နားလည် သဘောပေါက်နေပြီဖြစ်၏။ သူသည် နှာခေါင်းကို တစ်ချက်ရှုံ့လိုက်ပြီး . . .

‘ကျွန်တော့်အပြစ်ပါအဖေ’ ဟုပြောကာ သူ့အဖေဘေးတွင် ဒူးနှံ့ဖက်ထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အဖေ၊ အဖေနဲ့ ဘုရားသခင်ရှေ့မှာ ကျွန်တော် အပြစ်ရှိတာ ဝန်ခံပါတယ်’

အဘိုးအိုသည် သူ့ညာဘက်လက်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်ကို ဘယ်ဘက် လက်သို့ပြောင်းကိုင်သည်။ ညာလက်ဖြင့် သူ့နဖူးပေါ် လက်ဝါးကပ်တိုင် အမှတ်လက္ခဏာ ပြုလုပ်ရန် အားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း လက်ကို နဖူး ဆီရောက်အောင် မသယ်နိုင်။

‘ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်တော်ကို ချီးကျူးပါ၏’ ဟု ရေရွတ်ကာ အဘိုးအို က သူ့သားအား လှမ်းကြည့်သည်။

‘အီဗန်. . . အဖေပြောမယ်’

‘ဘာလဲ. . . အဖေ’

‘အခု မင်းဘာလုပ်မလဲ’ အီဗန်သည် ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေး လျက်ရှိသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုနေထိုင်ရမယ်ဆိုတာတောင် မသိတော့ပါဘူး အဖေရယ်’

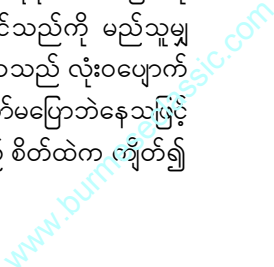
အဘိုးအိုသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် တလှုပ်လှုပ်။ စကားပြောရန် အားယူနေခြင်းဖြစ်၏။ ထို့နောက် မျက်လုံးများ ပြန်ပွင့်လာသည်။

‘ဖြစ်သွားမှာပါ သားရယ်၊ မင်း ဘုရားသခင်စကားကို လိုက်နာပြီးနေ ရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ’

အဘိုးအိုသည် စကားကို ဖြတ်ကာ ပြုံးနေသည်။

‘သတိထား အီဗန်၊ မီးကို ဘယ်သူစရှိတယ်ဆိုတာ ထုတ်မပြောပါ နဲ့၊ သူတစ်ပါးရဲ့ ဒုစရိုက်မှုကို ဖုံးကွယ်ပေးလိုက်ပါ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကို ဘုရားသခင်က ခွင့်လွှတ်ပါလိမ့်မယ်’

အဘိုးအိုသည် ဖယောင်းတိုင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ ရင်ဘတ် တွင် အပ်ထားပြီး သက်ပြင်းချသည်။ ထို့နောက် အကြောတစ်ချက်မျှဆွဲကာ အသက်ကုန်ဆုံးခြင်းသို့ ရောက်သည်။ အီဗန်သည် ဂါဘရီရယ်၏ အပြစ်ကို ထုတ်ဖော်မပြော။ ထို့ကြောင့်လည်း မီးဘယ်မှ စလောင်သည်ကို မည်သူမျှ မသိကြ။ ဂါဘရီရယ်အပေါ်၌ ရှိနေသော အီဗန်၏ ဒေါသသည် လုံးဝပျောက် ကွယ်သွားသည်။ အီဗန်က လက်သည်အမည်ကို ထုတ်ဖော်မပြောဘဲနေသဖြင့် ဂါဘရီရယ် အံ့ဩနေသည်။ ပထမတော့ ဂါဘရီရယ်သည် စိတ်ထဲက ကျိတ်၍

စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြာလာ၍ နေသားတကျ ဖြစ်သွားသည့် အခါတွင်မူ သူ့စိတ်အေးကာ မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်သွားသည်။

ယောက်ျားနှစ်ယောက်သည် ရန်ပွဲကို ထပ်၍ မစကြတော့ပေ။ သူတို့ မိသားစုသည်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရန်မပြုကြတော့ပေ။ သူတို့တဲများကို ပြန်ဆောက်ကြသည့်အခါ မိသားစုနှစ်စုလုံး တစ်အိမ်တည်းအတူနေကြသည်။

ရွာကို ပြန်လည်တည်ဆောက်သည့်အခါတွင်လည်း အိဗန်နှင့် ဂါဘရီရယ်တို့သည် ယခင်ကလိုပင် အိမ်ချင်းကပ် ဆောက်ထားကြသဖြင့် အိမ်နီးချင်းများဘဝသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူတို့သည် အိမ်နားနီးချင်း ကောင်းများ ကျင့်သုံးလိုက်နာကြရသည့် ဓလေ့ထုံးစံနှင့်အညီ နေထိုင်ကြသည်။

‘ဘုရားသခင် ချမှတ်ပေးထားတဲ့ စည်းကမ်းဥပဒေနှင့်အညီနေထိုင် ပါ။ ပထမဆုံးတောက်လာသည့် မီးပွားကိုအရင်ဆုံး ငြိမ်းပစ်ပါ’ ဟု ပြောခဲ့သော သူ့အဖေ၏ ဆုံးမစကားများကို အမြဲသတိရသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အပေါ် ထိခိုက်နစ်နာအောင် လုပ်သည့် အခါတွင်လည်း လက်တုံ့မပြန်မိအောင် သူ့စိတ်သူထိန်းချုပ်သည်။ လက်စား ချေမည့်အစား တော်တည့်မှန်ကန်သွားအောင်သာပြုပြင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ အကယ်၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်က သူ့အား ရိုင်းစိုင်းယုတ်မာသော စကား တစ်ခွန်းကိုပြောသည်ဆိုပါတော့။ တစ်ဘက်လူ၏ စကားထက်ပို၍ ဆိုးဝါး သည့်စကားဖြင့် တုံ့ပြန်ခြင်းမပြုဘဲ ထိုစကားမျိုးကို မပြောသင့်ကြောင်းသာ ဆုံးမသည်။ သူ့မိသားစုထဲမှ မိန်းမများနှင့် ကလေးများကိုလည်း ရိုင်းစိုင်းကြမ်း တမ်းသောစကားများကို မပြောရန် အမြဲတစေ သွန်သင်ဆုံးမသည်။

အိဗန်၏ဘဝသည် ပြန်လည်၍ ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာသည်။ ယခုဆိုလျှင် ယခင်ကထက်ပို၍ ပြည့်ပြည့်စုံစုံချမ်းချမ်းသာသာနှင့် နေထိုင် နိုင်သောဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်လျက်ရှိလေပြီ။

A SPARK NEGLECTED BURNS THE HOUSE (၁၈၈၅) ကို ပြန်ဆိုသည်။

အဘိုးအို နှစ်ယောက်

(၁)

တစ်ချိန်က ဂျေရုဆလင်မြို့တော်သို့ ဘုရားဖူးထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြသော အဘိုးအိုနှစ်ယောက်ရှိသည်။ တစ်ယောက်မှာ လူချမ်းသာ လယ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်၍ သူ့နာမည်မှာ အီဖင်တာရာဆစ်ရိုဗီလက်ဗ်ဖြစ်သည်။ ကျန်တစ်ဦးမှာ အီလစ်ရှာဘိုဒရော့ဗ် ဟုခေါ်၍ သိပ်ပြီးချမ်းသာကြွယ်ဝသူ တစ်ဦးမဟုတ်ပေ။

အီဖင်သည် တည်ငြိမ်အေးဆေးပြီး ကုန်သွယ်သိက္ခာကြီးသူ ဖြစ်သည်။ အရာရာတွင် အလေးအနက်ထားတတ်ပြီး တိကျပြတ်သားသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူသည် အရက်မသောက်တတ်၊ ဆေးလိပ်မသောက်တတ်၊ နှာဘူးလည်းမရှူတတ်။ သူ့တစ်သက်တာတွင် ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော စကားများကို ပြောဖူးဆိုဖူးခြင်းမရှိ။ သူသည် နှစ်ကြိမ်တိတိ ရွာသူကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူကြီးရာထူးမှ အနားယူသွားသည့်အခါတွင်လည်း ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်၍ နာမည်ပျက်မရှိခဲ့။ ရုံးတွင်းငွေကြေးစာရင်းအားလုံး မှန်မှန်ကန်ကန်ပင်ရှိသည်။

သူ့မိသားစုမှာ အိမ်ထောင်ကြီးတစ်ခုဖြစ်၏။ သားနှစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်သည် မြေးတစ်ဦးအပါအဝင် အားလုံးသူနှင့် အတူတူနေကြသည်။ သူသည် ကျန်းမာသန်စွမ်းသည်။ ရှည်လျားသော မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် ခွဲညားသော ရုပ်လက္ခဏာ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်လာခါမှသာ သူ့မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးတွင် အဖြူရောင်သမ်းလာခြင်းဖြစ်၏။

အီလစ်ရှာမှာ ချမ်းလည်းမချမ်းသာ၊ ဆင်းလည်းမဆင်းရဲ၊ ယခင်တုန်းကတော့ သူသည် လက်သမားအလုပ်လုပ်သည်။ ယခုအခါတွင်မူ အသက်ကြီးလာပြီဖြစ်၍ အိမ်မှာပင်နေပြီး ပျားမွေးသည်။ သူ့သားတစ်ယောက်မှာ အလုပ်ရှာရန် ခရီးဝေးထွက်သွားပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ အိမ်တွင်ရှိသည်။

အီလစ်ရှာသည် ပျော်ပျော်နေတတ်ပြီး သနားကြင်နာတတ်သော အဘိုးအိုတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူသည် တစ်ခါတစ်ရံ အရက်သောက်တတ်၍ နှာမှုန့်လည်း ရှူချင်သည့် အခါရှူတတ်သည်။ သီချင်းဆိုလည်း ဝါသနာပါ၏။ သို့သော်လည်း အလွန်အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သည်။ သူ့မိသားစု သူ့အိမ်နီးချင်းများနှင့်လည်း ခိုက်ရန်ဒေါသထွက်လေ့မရှိ။ သူသည် အရပ်ပုပု အသားမည်းမည်း၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ကောက်ကွေးကွေးနှင့် ထိပ်ပြောင်ပြောင် ဖြစ်သည်။

ဂျေရုဆလင်သို့ အတူတူဘုရားဖူးထွက်ကြရန် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ထားခဲ့ကြသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း အလွန်အလုပ်များသော အီဖင်သည် အချိန်မပေးနိုင်ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ခရီးသွားတော့မည်ဟု စဉ်းစားတိုင်း သူ့တွင် လုပ်စရာတစ်ခုက အမြဲရှိနေတတ်၏။ အလုပ်တစ်ခုပြီးလျှင် နောက်တစ်ခုပေါ်လာတတ်သော အခြေအနေကလည်းရှိတတ်၏။ ပထမတစ်ကြိမ်တွင် သူ့မြေး၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကို သူ့ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပေးနေရ၍ မအား။ နောက်တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူ့အငယ်ဆုံးသား စစ်တပ်မှ ပြန်ရောက်အလာ စောင့်ကြိုနေရသည်။ ထို့နောက်တွင် အိမ်သစ်ပြန်ဆောက်ရသည့် အလုပ်က ပေါ်လာသည်။

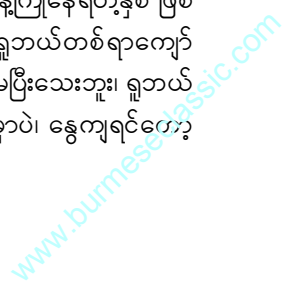
အားလပ်ရက်တစ်ရက်တွင် အဘိုးအိုနှစ်ယောက်သည် တဲပြင်ဘက် သစ်ပုံတစ်ပုံပေါ်၌ထိုင်ကာ အာလာပသလ္လာပစကားပြောဖြစ်ကြသည်။

‘ဘယ့်နှယ့်လဲ၊ ကျုပ်တို့ အစီအစဉ်က ဘယ်အချိန်ကျမှ ဖြစ်မြောက်မှာလဲဗျာ’ ဟု အီလစ်ရှာက မေးသည်။

အီဖင်က မျက်နှာကို ရှုံ့လိုက်သည်။

‘စောင့်တော့စောင့်ရဦးမှာပဲဗျာ’ ဟု ပြန်ပြောသည်။

‘ဒီနှစ်က ကျုပ်အတွက် နည်းနည်းအခက်အခဲနဲ့ကြုံနေရတဲ့နှစ် ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်တဲသစ်ဆောက်တာက မှန်းတုန်းက ရူဘယ်တစ်ရာကျော်လောက်ပဲ ကုန်မယ်လို့ ထင်ထားတာ၊ အခုဆို ပြီးတောင်မပြီးသေးဘူး၊ ရူဘယ်သုံးရာလောက်ကုန်နေပြီ၊ နွေရာသီထိတော့ စောင့်ရဦးမှာပဲ၊ နွေကျရင်တော့ ဆက်ဆက်သွားဖြစ်အောင် သွားကြတာပေါ့ဗျာ’

‘ကျုပ်ကတော့ ခရီးသွားမယ်ဆိုရင် ချက်ချင်းထသွားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ နေ့ရွှေ့ညရွှေ့လုပ်နေရင် မသွားဖြစ် တော့ဘူး’ ဟု အီလစ်ရှာက ပြန်ပြောသည်။

‘နွေဦးပေါက်ဟာအကောင်းဆုံးအချိန် ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်ဗျာ၊ ဘယ်နှယ့်လဲ’

‘အချိန်ကတော့ အချိန်ကောင်းပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အိမ်ဆောက် လက်စကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပစ်ထားခဲ့လို့ဖြစ်မှာလဲ’

‘ခင်ဗျားပြောပုံကြီးက ခင်ဗျားကိုယ်စား လွှဲပစ်ခဲ့စရာ လူတစ်ယောက် မှ မရှိတော့သလိုပဲ၊ ခင်ဗျားသားကြည့်လို့ မရဘူးလား’

‘မဖြစ်လို့ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်သားကြီးက ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါတလေ အရက်သိပ်သောက်တယ်’

‘ဟာဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ သေသွားတော့လဲ သူတို့ဘာသာသူ တို့ ဒီလိုပဲ နေသွားကြရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားသားကို အတွေ့အကြုံလေးရ အောင်တော့ လုပ်ပေးမှပေါ့’

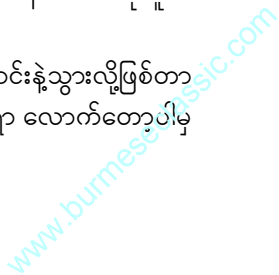
‘မှန်တော့မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့်လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ စထားတဲ့အလုပ်ကို သူပဲပြီးပြတ်သွားအောင် လက်စသတ်တာကောင်းတာပေါ့’

‘မိတ်ဆွေကြီးရယ်၊ လုပ်စရာအလုပ်ဆိုတာကတော့ ဘယ်တော့မှ ပြတ်သွားတယ်လို့ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုနေ့က ကျုပ်အိမ်ကမိန်းမတွေ အီစတာ ပွဲတော်အတွက် အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြတယ်၊ ဟိုနေရာမှာလဲ လုပ်စရာလေး တွေပေါ်လာလိုက်၊ ဒီနေရာမှာ လုပ်စရာပေါ်လာလိုက်နဲ့ ပြီးသွားတယ်လို့ကို မရှိတော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ချွေးမအကြီးက နည်းနည်းပါးပါး စဉ်းစားဆင်ခြင် တတ်တော့ ပြောတယ်၊ “အီစတာပွဲရက်က တို့ကိုမစောင့်ဘဲ ရောက်လာတာ ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ ဒီလိုသာ ရောက်မလာရင် ငါတို့ပွဲတော်အတွက် ဘာမှ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

အီဖင်သည် အတန်ကြာမျှငြိမ်၍ စဉ်းစားနေသည်။

‘ကျုပ်က အိမ်ဆောက်တဲ့အထဲမှာ ငွေသိပ်ဝင်နေတယ်’ ဟုသူက ပြောသည်။

‘ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ အိတ်ကပ်ဟောင်းလောင်းနဲ့သွားလို့ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အနည်းဆုံး လူတစ်ယောက်မှာ ရှုဘယ်တစ်ရာ လောက်တော့ပါမှ ဒါတောင်မှ အတော့်ကို နည်းသေးတဲ့ငွေ’

အီလစ်ရှာကရယ်သည်။

‘ဖြစ်ရလေ မိတ်ဆွေရယ်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက် ဆယ်ဆလောက် ပိုပြီးချမ်းသာတဲ့လူပါဗျ။ အဲဒါတောင်မှ ခင်ဗျားက ငွေကြေးအခက်အခဲကို ညည်းနေတယ်၊ ဒီမယ်... ဆရာကြီးရေ၊ ခင်ဗျားဘယ်တော့ သွားမလဲဆိုတာ သာ အချိန်ကျရင်ပြော၊ အခုကျုပ်လက်ထဲမှာ တစ်ပြားမှမရှိပေမယ့် အဲဒီအချိန် ကျရင် ရှိကိုရှိလာစေရမယ်’

အီဖင်က ထိုအခါကျတော့ပြုံးသည်။

‘အမယ်လေးဗျာ၊ ခင်ဗျားအဲသလောက် ချမ်းသာနေမှန်းကျုပ်မသိဘူး’ ဟုပြောသည်။ ‘ခင်ဗျား ဘယ်ကများရထားသလဲ ကိုယ့်လူရယ်’

‘ကျုပ်အိမ်မှာ ခြစ်ခြစ်ကုပ်ကုပ်လုပ်ပြီး စုဆောင်းထားတာလေးပါဗျ။ အေး... အဲဒါမှ မလုံလောက်သေးဘူးဆိုရင်လဲ ကျုပ်ပျားအံ့တွေထဲက တစ်ဝက်လောက်ကို အိမ်နီးနားချင်းဆီမှာ ရောင်းလိုက်မယ်၊ သူက ဝယ်ချင် လွန်းလို့ စောင့်နေရှာတာ ကြာလှပြီ’

‘တကယ်လို့ ဒီနှစ်ပျားမွေးတာ မကောင်းရင် ခင်ဗျားစိတ်ထိခိုက် ရဦးမယ်နော်’

‘စိတ်ထိခိုက်ရမယ်... ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဘယ်ပစ္စည်း အတွက်မှ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ဖူးတာမရှိပေါင်ဗျာ၊ ကျုပ်စိတ်ထိခိုက်တာက ကျုပ်ရဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေအတွက်သာပါ။ လောကကြီးမှာ စိတ်ချမ်းသာဖို့ထက် ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိတာ မရှိပါဘူး အီဖင်ရယ်’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒီကြားထဲကပဲ အိမ်ကအလုပ်တွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားလို့ကတော့ မမှန်ဘူးဗျ’

‘ဒါပေမယ့်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့စိတ်တွေကို ပစ်ထားရင်ကော ဘာတွေဖြစ် ကုန်မယ်ထင်သလဲ၊ ပိုဆိုးကုန်တော့မပေါ့ဗျာ၊ ကဲပါလေ... ဒါတွေ အသာ ထားလိုက်ပါတော့၊ ကျုပ်တို့ သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ကိစ္စ သွားဖြစ်အောင် သွားလိုက်ကြပါစို့။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ တကယ်လေးလေးနက်နက်ထားပြီး သွားလိုက်ကြရအောင်လား’

(၂)

အီလစ်ရှာသည် သူ့မိတ်ဆွေအား စိတ်ပါလာအောင် သွေးဆောင်ရာ၌ အောင်မြင်မှုရခဲ့သည်။ ထိုညက တစ်ညလုံးစဉ်းစားပြီးပြီဖြစ်သော အီဖင်သည်

နောက်နေ့မနက်တွင် အီလစ်ရှာထံ ရောက်လာသည်။

‘ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်’ ဟု အီဖင်က ဝန်ခံသည်။

‘ကျုပ်တို့ သွားကြတာပေါ့။ ရှင်မှုနဲ့ သေမှုဆိုတာက ဘုရားသခင်လက်ထဲမှာ ရှိနေတာပဲ။ အခုလို အသက်ရှင်နေတုန်း သွားနိုင်လာနိုင်လောက်အောင် ကျန်းမာနေတုန်းမှာ သွားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ’

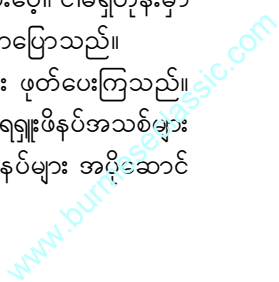
နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် အဘိုးအိုနှစ်ယောက်သည် ခရီးထွက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။ အီဖင်လက်ထဲတွင် ငွေအလုံအလောက် ရထားပြီ။ သူ့ထံတွင် ရူဘယ်ငွေတစ်ရာရှိနေပြီ။ သူ့မိန်းမအတွက် ရူဘယ်နှစ်ရာ ထားခဲ့နိုင်သည်။

အီလစ်ရှာကလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ပျားအုံဆယ်အုံကို သူ့အိမ်နားနီးချင်းအား ရောင်းလိုက်သည်။ နွေရာသီမတိုင်မီပျားအုံအသစ်များ မွေးနိုင်ဖို့အတွက်လည်း ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ။ ပျားအုံ ဆယ်အုံအတွက် ရူဘယ်ငွေ ခုနစ်ဆယ်ရသည်။ လိုအပ်နေသော ငွေအတွက် သူ့မိသားစုက ဝိုင်းဝန်း၍ ဖြည့်ပေးကြသည်။ သူ့မိန်းမက သူ့ကွယ်လွန်သည့်အခါ သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ အတွက် စုဆောင်းထားသည့် ငွေအားလုံးကို သူ့အားပေးသည်။ သူ့ချွေးမကလည်း သူ့စုထားသည့် ငွေကိုပေးသည်။

အီဖင်သည် သူ့သားကြီးအား သူ့အိမ်တွင်မရှိခိုက် ဆောင်ရွက်ရမည့် အလုပ်များကို စနစ်တကျ မှာကြားအပ်နှံသည်။ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလတွင် မြက်များကို ဘယ်လိုရိတ်၊ မြေဆွေးများကို ဘယ်နေရာမှာသွားသယ်၊ ဆောက်လက်စအိမ်ကို ဘယ်အချိန်မှာပြီးအောင်လုပ် . . . စသည်ဖြင့် စနစ်တကျ မှာကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အီလစ်ရှာကတော့ သူ့လို အသေးစိတ်မှာကြားခြင်းမပြု။ သူ့မိန်းမအား သူ့ရောင်းထားသည့် ပျားအုံများနှင့် အခြားပျားအုံများ ရောမသွားအောင် ကြည့်ရှုပေးဖို့သာ မှာကြားသည်။ အိမ်မှုကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာကိုမှ အသေးစိတ်မှာကြားခြင်းမပြု။

‘ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မင်းသိနေတာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာလဲ မင်းသိနေတာပဲ၊ အခြေအနေအရ လိုအပ်သလို လုပ်သွားပေါ့။ ငါမရှိတုန်းမှာ မင်းဟာသခင်ပဲ၊ ကောင်းသလိုသာကြည့်လုပ်ပေါ့’ ဟုသာပြောသည်။

သူတို့အတွက် အိမ်သူအိမ်သားများက မုန့်များ ဖုတ်ပေးကြသည်။ အဝတ်အစားများ ထည့်ပေးကြသည်။ သူတို့သည် သားရေရှူးဖိနပ်အသစ်များကို စီးကြသည်။ လိုရမယ်ရသဘောဖြင့် သစ်ခေါက်ရှူးဖိနပ်များ အပိုဆောင်

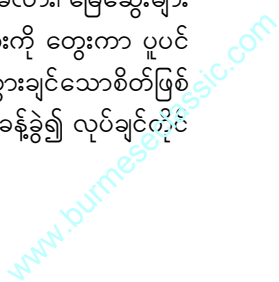
သွားကြသည်။ ခရီးထွက်သည့်နေ့တွင် မိသားစုများက ရွာအထိလိုက်ပို့ပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် အဘိုးအိုနှစ်ယောက်သည် သူတို့၏ ဘုရားဖူး ခရီးကို ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

အီလစ်ရှာသည် အိမ်မှထွက်စကတည်းက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ထွက်ခဲ့ သည်။ ရွာအပြင်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အိမ်မှုကိစ္စအားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်သည်။ သူ့အနေဖြင့် သူ့အဖော် စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောဆို ဆက်ဆံဖို့၊ မည်သူ့ကိုမှ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းမပြောမိဖို့၊ အသွားအပြန်ခရီးတစ် လျှောက်လုံး အေးချမ်းသာယာစွာသွားနိုင်ဖို့ စသည်များကိုသာတွေးသည်။ လမ်းပေါ်တွင် လျှောက်သွားနေခိုက် အီလစ်ရှာသည် ဘုရားရှိခိုးစာများကို တီး တိုးရေရွတ်သည်။ သူကြည်ညိုကြီးကွယ်သည့် သူတော်စင်များအကြောင်းကို တွေးသည့်အခါ တွေးသည်။

လမ်းပေါ်တွင် ခရီးသွားများနှင့် တွေ့သည့်အခါ ဖြစ်စေ၊ ညပိုင်း ရောက်၍ တစ်နေရာရာ၌ ညအိပ်ညဉ့်နေ ရပ်နားသည့်အခါများတွင်ဖြစ်စေ တွေ့သမျှလူများအား ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံပြောဆိုသည်။ ကောင်း သော စကားများကိုသာ ပြောမိအောင် သတိထားသည်။ သူ့အနေဖြင့် နှာရှူ သည့် အလုပ်ကိုတော့ မစွန့်လွှတ်နိုင်၊ သူ့နှာဘူး အိမ်တွင်မေ့ကျန်ခဲ့သော်လည်း လမ်းတွင်ဆုံမိသည့် လူတစ်ယောက်ကပေးသွားသဖြင့် နှာဘူးတစ်ခု ရထား သည်ဖြစ်ရာ သူသည် ထိုနှာဘူးကို မကြာခဏထုတ်၍ ရှူလေ့ရှိ၏။

အီဖင်သည်လည်း အီလစ်ရှာလိုပင် အကျိုးမရှိသော စကားများကို ပြောဆိုခြင်းမပြု။ အမှားများကို မလုပ်မိအောင်လည်း သတိထားလျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်သည် အီလစ်ရှာ၏စိတ်လို ကြည်လင်ပေါ့ပါးခြင်းမရှိ။ သူ့စိတ်ကိုအိမ်မှုကိစ္စများက ဖိစီးထားသဖြင့် လေးလံလျက်ရှိ၏။ အိမ်တွင် မရှိ ခိုက်ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲဟူသော အတွေးဖြင့် သောကရောက်လျက်ရှိသည်။

သူ့သားအားမမှာခဲ့မိသည့် ကိစ္စများကို စဉ်းစားမိသည့်အခါ ပူပန် ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့သားက သူ့ခိုင်းသည့်အတိုင်းမှ လုပ်ပါ့မလား၊ သူမှာခဲ့သည့် အတိုင်း သူ့သားက အာလူးပင်များကို အချိန်မီမှ စိုက်ပါ့မလား၊ မြေဆွေးများ ကို ခိုင်းသည့်အတိုင်း သယ်ပါ့မလား စသည် စသည်များကို တွေးကာ ပူပင် သောကရောက်လျက် ရှိသည်။ သူသည် အိမ်သို့ပြန်သွားချင်သောစိတ်ဖြစ် ပေါ်လျက်ရှိရုံမျှမက အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကို သူကိုယ်တိုင်စီမံခန့်ခွဲ၍ လုပ်ချင်ကိုး ချင်သောစိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိလေ၏။

(၃)

အဘိုးအိုနှစ်ယောက်လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်မှာ သီတင်းငါးပတ်မျှ ကြာခဲ့လေပြီ။ သူတို့စီးလာသော ရှူးဖိနပ်များမှာ စုတ်ပြတ်ကုန်ပြီဖြစ်၏။ ယူကရိန်းနယ်သို့ ရောက်သည့်အခါ ရှူးဖိနပ်အသစ်များ ဝယ်ကြရသည်။ အိမ်မှထွက်ကတည်းက အစားကိုလည်း ဝယ်စားရသည်။ တစ်ညတာတည်းခို ဖို့အတွက်လည်း အခန်းခပေးခဲ့ကြရ၏။

ယူကရိန်းပြည်နယ်တွင်မူ လူအများသည် သူတို့အား အလှအယက်ခရီးဦးကြိုပြုကြသည်။ သူတို့ထံတွင် တည်းခိုရန် အလှအယက်ဖိတ်ခေါ်ကြသည်။ အခမဲ့ တည်းခိုခွင့်ပြုရုံမျှမက အစားအသောက်အတွက်လည်း ငွေကြေးလက်ခံခြင်းမပြုကြပေ။ ထိုမျှမကသေး။ ခရီးဆက်သည့်အခါ လမ်းတွင်စားဖို့အတွက် မုန့်များကို အလုံအလောက် ထည့်ပေးလိုက်သေး၏။

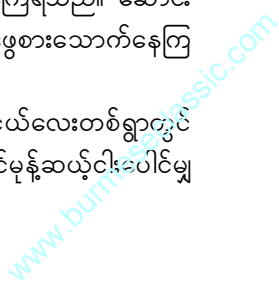
အဘိုးအိုနှစ်ယောက်သည် စရိတ်ကြေးငွေ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကုန်ဘဲ မိုင်ငါးရာခရီးကို ကျော်လာခဲ့ကြသည်။ နောက် ပြည်နယ်တစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးနောက် ဆိုက်ရောက်သွားသည့် ဒေသမှာ သီးနှံများပျက်စီးခဲ့ရသည့်နယ်မြေတစ်ခုဖြစ်၏။

လယ်သမားများသည် သူတို့အား အခကြေးငွေမယူဘဲ တည်းခိုခွင့်ပြုသော်လည်း အစားအသောက်ကျတော့ အခမဲ့ ကျွေးမွေးနိုင်ခြင်းမရှိကြ။ တစ်ခါတစ်ရံ ပေါင်မုန့်ကိုပင် ဝယ်၍မရသည့် အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရသည်။ သူတို့က ငွေပေးသော်လည်း ရောင်းစရာပေါင်မုန့်က မရှိဘဲဖြစ်နေသည်။

မနှစ်က သီးနှံပျက်သည့်ဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရပါသည်ဟု လူအများက ပြောကြသည်။ လူချမ်းသာများပင်လျှင် ပျက်စီးသည့် ကိန်းနှင့် ဆိုက်နေကြသည်။ သူတို့ပိုင်ဆိုင်သမျှပစ္စည်းအားလုံးကို ရောင်းချစားသောက်နေကြရသည်။ ပစ္စည်းအသင့်အတင့်ရှိသူများသည် ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင်ပင် ဆင်းရဲမွဲတေနေကြသည်။

ဆင်းရဲသားများမှာမူ တလည်လည်လျှောက်သွားကာ တောင်းရမ်းစားသောက်နေကြရသည်။ အချို့မှာ အငတ်ဘေးဒဏ်ကို ခံနေကြရသည်။ ဆောင်းရာသီဆိုလျှင် ဖွဲကြမ်းများနှင့် သစ်ဥသစ်ဖုများကို ရှာဖွေစားသောက်နေကြရလေသည်။

တစ်ညတွင် အဘိုးအိုနှစ်ယောက်သည် ရွာငယ်လေးတစ်ရွာတွင် ရပ်နားကြသည်။ သူတို့တွင် လမ်းမှဝယ်လာသည့် ပေါင်မုန့်ဆယ့်ငါးပင်မျှ

ပါလာသဖြင့် အစားအစာအတွက် ပူပန်စရာမလိုပေ။ ထိုညရွာတွင် ရပ်နား ညအိပ်ပြီး နောက်နေ့မနက် နေမထွက်မီ စောစောထကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ရှစ်မိုင်ခန့်ခရီးပေါက်လာ၍ စမ်းချောင်းတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်သည့်အခါ ခဏမျှရပ်နားပြီး ပေါင်မုန့်အနည်းငယ်ကို ရေနှင့်စိမ်၍စားကြသည်။ အီလစ်ရှာသည် သူ့နွားဘူးကို ထုတ်၍ရှူသည်။ အီဖင်က အီလစ်ရှာအဖြစ်ကို ကြည့်၍ ခေါင်းတခါခါလုပ်သည်။

‘ခင်ဗျားကလဲဗျာ၊ ဒီလောက်စက်ဆုပ်စရာကောင်းတဲ့အလုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ မစွန့်နိုင်သေးတာလဲ’ ဟုပြောသည်။

‘အေးဗျာ၊ ဒီမကောင်းမှုက ကျွန်တော့်ထက် အားကြီးနေတယ်’ ဟု အီလစ်ရှာကပြန်ပြောသည်။

သူတို့သည် အမောပြေသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။ နောက်ထပ်ရှစ်မိုင်နီးပါးမျှ လျှောက်မိကြသောအခါရွာကြီးတစ်ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်ကြသည်။ ရွာထဲမှဖြတ်လာချိန်တွင် နေသည်အတော်ကြီး ပူပြင်းလျက်ရှိလေပြီ။ အီလစ်ရှာမှာ တာစူ၍မရနိုင်လောက်အောင် မောပန်းနေပြီ ဖြစ်၍ခဏတစ်ဖြုတ်ရပ်နားကာ ရေတစ်ခွက်တစ်ဖလား သောက်ချင်နေသည်။ အီဖင်ကတော့ မနားချင်။ သူတို့နှစ်ယောက်တွင် အီဖင်သည် လမ်းပို လျှောက်နိုင်သောလူဖြစ်လေရာ သူ့ကိုမိအောင်သွားနိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်လှပေ။

‘ရေတစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်လိုက်တာဗျာ’ ဟု အီလစ်ရှာက ပြောသည်။

‘သောက်ချင်သောက်လေ. . . ဗျာ’ ‘ကျုပ်ကတော့ မသောက်ချင်ဘူး’ ဟု အီဖင်က ပြန်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားဆက်သွားနှင့်ဗျာ’ ဟု ပြောပြီး အီလစ်ရှာက ရပ်လိုက်သည်။ ‘ကျုပ် ဟိုနားက တဲကလေးဆီသွားပြီး ခဏနားနေခဲ့မယ်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို မိအောင် လိုက်လာခဲ့မယ်’

‘ကောင်းပြီလေ’ ဟုဆိုကာ အီဖင်သည် လမ်းမကြီးပေါ်အတိုင်း တစ်ယောက်တည်း ဆက်လျှောက်သွားသည်။ အီလစ်ရှာကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တဲဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

တဲမှာ တဲငယ်ကလေးတစ်လုံးဖြစ်၍ ရွံ့များမံထားသည်။ အောက်ခြေကို အမည်းရောင်သုတ်ထားပြီး အပေါ်ဘက်ကို ထုံးဖြူသုတ်ထားသည်။ တဲဆောက်ထားသည်မှာ နှစ်ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံဖြင့် သိသာလျက်ရှိ၏။

ခေါင်မိုးတစ်ဖက်သည် နိမ့်နေပြီး သက်ငယ်များ ပြုတ်ထွက်နေကြသည်။ အီလစ်ရှာသည် ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ တဲပတ်ပတ်လည်၌ ဖို့ထားသည့် မြေကမူကိုမှီ၍ လဲလျောင်းနေသော လူတစ်ယောက်ကို သူလှမ်းမြင်သည်။ ထိုလူသည် အဆမတန် ပိန်ချုံးလျက်ရှိ၏။ ယူကရိန်းနယ်ဘက်က အလေ့အထအတိုင်း ရှုပ်အင်္ကျီကို ဘောင်းဘီထဲသွင်း၍ ဝတ်ထားသည်။ ထိုလူသည် ထိုနေရာတွင်လှဲစဉ်က အရိပ်ကိုခို၍ လှဲခြင်းဖြစ်ဟန်တူသော်လည်း ယခုအခါတွင်မူ နေသည် သူ့အပေါ်ဘက်မှနေ၍ ပြင်းထန်သော အပူရှိန်ကို လွှတ်လျက်ရှိ၏။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အိပ်ပျော်နေပုံမရ၊ သို့သော်လည်း လူကတော့ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ အီလစ်ရှာက လှမ်း၍ အသံပေးကာ ရေတစ်ခွက် သောက်ပါရစေဟု တောင်း၏။ ထိုလူထံမှ ဖြေသံကို မကြားရ။

‘သူနေမကောင်းလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဖော်ဖော်ရွေရွေမရှိလို့လား’ ဟု အီလစ်ရှာက တွေးသည်။ သူတဲတံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည့် အခါ အထဲမှ ကလေးငိုသံကြားရသည်။ သူသည် တံခါးကိုထုသည်။

‘အိမ်ရှင်တို့’ ဟုခေါ်သည်။ ထူးသံမကြားရ။ သူသည် လက်ထဲမှ တောင်ဈေးဖြင့် တံခါးကိုခေါက်သည်။

‘အိမ်ရှင်တို့. . . အိမ်ရှင်တို့’
အတွင်းမှ ဘာသံမှမကြားရ။ အီလစ်ရှာသည် ပြန်လှည့်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ဤအခိုက်မှာပင် တံခါးနောက်ဘက်မှ ညည်းသံတစ်ခုကို ကြားရသည်။

‘ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီလူတွေမှာ အဖြစ်ဆိုးတစ်ခုခုနဲ့ ကြုံနေရပြီထင်တယ်၊ ငါဝင်ကြည့်မှကောင်းမယ်’

ထို့နောက် အီလစ်ရှာသည် တဲအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

(၄)

အီလစ်ရှာသည် အတွင်းတံခါးလက်ကိုင်ကိုဆွဲ၍ တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ အတွင်းဘက်မှ ပိတ်မထားသဖြင့် တံခါးသည် အလွယ်တကူပင် ပွင့်သွားသည်။ သူသည်အတွင်းစင်္ကြံနံလမ်းအတိုင်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ လူနေခန်းတံခါးသည်လည်း ပွင့်လျက်ရှိ၏။ သူ့ဘယ်ဘက်တွင် အုတ်မီးဖိုတစ်လုံး၊ သူ့ရှေ့တည့်တည့်နံရံတွင် ဘုရားစင်တစ်ခုနှင့် စင်ရှေ့တွင် စားပွဲတစ်လုံး၊ စားပွဲဘေး၌

ချထားသည့် ခုံတန်းများပေါ်တွင် အဘွားအိုတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ အဘွားအိုသည် စားပွဲပေါ်ခေါင်းတင်၍ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၍ သူ့အနီးတွင် တစ်ကိုယ်လုံး ဖယောင်းသားလို ဖြူဖွေးနေသော ပိန်ချုံးချုံး သူငယ်တစ်ယောက် ရှိသည်။ သူငယ်သည် မျက်တွင်းဟောက်ပက် ဗိုက်ပူနံ့ကားနှင့်ဖြစ်သည်။

သူငယ်သည် အဘွားအို၏ အင်္ကျီလက်မောင်းစကိုဆွဲကာ တစ်စုံတစ်ခုကို တောင်းလိုက်၊ ငိုလိုက်လုပ်နေသည်။ အီလစ်ရှာသည် တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အတွင်းဘက်တွင် အနံ့အသက်သည် ဆိုးဝါးလှချေသည်။ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။ မီးဖိုနောက်ကြမ်းပေါ်တွင် လဲနေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ မိန်းမသည် စန့်စန့်ကြီးလဲနေခြင်းဖြစ်၍ မျက်လုံးများကို ပိတ်ထားသည်။ လည်ချောင်းဆီမှ မြည်သံများ ကြားနေရ၏။ ဆိုးရွားသော အနံ့များသည် မိန်းမထံမှ လာနေခြင်းပေတည်း။ ဤမိန်းမသည် သူ့အတွက် သူလည်း ဘာတစ်ခုမှလုပ်နိုင်ပုံမရ။ သူ့လိုအပ်ချက်များကို ဘေးမှနေ၍ လုပ်ကိုင်ပေးမည့် လူလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှပင် ရှိပုံမပေါ်။ ခုံတန်းပေါ်ထိုင်နေရာမှ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သော အဘွားအိုသည် အခန်းထဲ ရောက်နေသည့် လူစိမ်းကို မြင်သွားသည်။

‘တော် ဘာလိုချင်လို့လဲ’ ဟု အဘွားအိုက မေးသည်။

‘ကျုပ်တို့မှာ ဘာမှမရှိဘူး’ ယူကရိန်း ဘာသာစကားနှင့် ပြောလိုက်သော်လည်း အီလစ်ရှာက နားလည်သည်။

‘ရေတစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်လို့ ဝင်လာတာပါ’

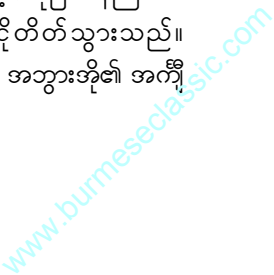
‘မရှိဘူး၊ ရေခပ်မယ့်လူလဲ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ပဲ သွားပါ’

‘ခင်ဗျားတို့ထဲမှာ ဟိုမိန်းမကို ကြည့်ရှုပေးမယ့်လူတစ်ယောက်မှမရှိဘူးလား’ ဟု အီလစ်ရှာက မေးသည်။

‘မရှိဘူး၊ ကျုပ်တို့မှာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ကျုပ်သားက အပြင်မှာ သေတော့မလိုဖြစ်နေပြီ၊ ကျုပ်တို့ကလဲ ဒီအထဲမှာ သေတော့မလိုဖြစ်နေကြတာ’ လူစိမ်းကိုမြင်သောအခါ သူငယ်သည် အငိုတိတ်သွားသည်။

သို့သော်လည်း အဘွားအို စကားစပြောသည့်အခါ သူသည် အဘွားအို၏ အင်္ကျီလက်မောင်းကိုဆွဲကာ ထပ်ငိုပြန်သည်။

‘ပေါင်မုန့်ပေးပါ အဘွား၊ ပေါင်မုန့်ပေးပါ’

အီလစ်ရှာသည် အဘွားအိုအား ထပ်မံ၍ မေးခွန်းထုတ်ရန် စိတ်ကူး မိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အပြင်၌ သူတွေ့ခဲ့ရသော လူသည် ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြင့် အခန်းထဲဝင်လာသည်။ သူသည် နံရံကို လက်များဖြင့် အားပြုကာ စကြိုန်လမ်း အတိုင်းလျှောက်လာခြင်းဖြစ်၍ အခန်းထဲဝင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကိုယ် သူ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ တံခါးခုံနားတွင် လဲကျသွားသည်။ သူသည် လဲရာမှ ပြန်ထရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ အီလစ်ရှာအား စကားလှမ်းပြောသည်။ စကား ပြောရာ၌လည်း တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံး အလွန်အားယူပြီး ပြောရခြင်းဖြစ်၏။

‘ကျုပ်တို့တစ်အိမ်သားလုံး ဖျားနေကြတယ်’ ဟုသူကပြောသည်။

‘ပြီးတော့ ဘာမှစားစရာမရှိလို့ ငတ်နေကြတယ်၊ သူလဲ အစားမစား ရလို့ သေတော့မလို ဖြစ်နေပြီ’ ထိုလူသည် သူငယ်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုသည်။

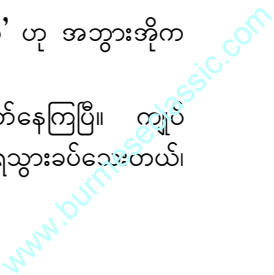
အီလစ်ရှာသည် ပခုံးတွင်လွယ်ထားသည့် အိတ်ကို ကပျာကသီဖြုတ် ကာ ကြမ်းပေါ်သို့ချသည်။ ထို့နောက် အိတ်ကိုမ၍ ခုံတန်းပေါ်တင်လိုက်ပြီး စည်းထားသည့်ကြိုးများကို ဖြုတ်သည်။ အိတ်ပွင့်သွားလျှင်သွားချင်း အထဲမှ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကိုထုတ်ကာ သူ့စားဖြင့် တစ်ချပ်လှီးလိုက်ပြီး လဲနေသော လူအား လှမ်းပေးသည်။ ထိုလူကမယူ။ တပူဆာဆာဖြစ်နေသော သူငယ်နှင့် မီးဖိုနောက်၌ထိုင်နေသော သူငယ်မလေးအား လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘သူတို့ကို ပေးလိုက်ပါ’ ဟုပြောသည့်နှယ် အမူအရာဖြင့် ပြသည်။

အီလစ်ရှာက ပေါင်မုန့်ကို သူငယ်အားလှမ်းပေးသည်။ ပေါင်မုန့်နဲ့ ရသွားသော သူငယ်သည်လက်များကို ဆန့်တန်းကာ ပေါင်မုန့်ကို အငမ်းမရ ဆွဲယူသည်။ ချက်ချင်းပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်၍ဝါးသည်။ သူ့နှာခေါင်းသည် ပေါင်မုန့်ထဲသို့ တိုးဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူငယ်မလေးကတော့ မီးဖိုနောက်မှထွက်လာပြီးပေါင်မုန့်ကို ကြည့်နေသည်။ အီလစ်ရှာက ပေါင်မုန့် တစ်ချပ်ထပ်လှီးပြီး သူငယ်မလေးဘက်သို့ လှမ်းပေးသည်။ ထို့နောက် နောက် တစ်ချပ်ထပ်လှီးပြီး အဘွားအိုအားလှမ်းပေးသည်။ အဘွားအို သည် ပေါင်မုန့်ကို ယူ၍ တမြုံမြုံဝါးလျက်ရှိ၏။

‘တကယ်လို့ ရေသယ်နိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမယ်’ ဟု အဘွားအိုက ပြောသည်။

‘သူတို့အားလုံး ရေငတ်လွန်းလို့ အာတွေခြောက်နေကြပြီ။ ကျုပ် မနေ့ကလား၊ ဘယ်ရက်ကလဲ ဆိုတာမမှတ်မိတော့ဘူး၊ ရေသွားခပ်သေးတယ်။’

ဒါပေမယ့် . . . အားပြတ်ပြီး လဲကျသွားလို့ မသွားနိုင်တော့ဘူး၊ ရေပုံးလဲ အဲဒီ မှာကျန်ခဲ့တယ်’

အီလစ်ရှာက ‘ရေတွင်းဘယ်မှာလဲ’ ဟုမေးသည်။

အဘွားအိုက နေရာကို ပြောပြသည်။ အီလစ်ရှာသည် တဲအပြင်သို့ ထွက်ကာ ရေတွင်းဆီသို့သွားသည်။ ရေပုံးကိုတွေ့သဖြင့် ရေတစ်ပုံးခပ်ပြီး ပြန်လာကာလူအားလုံးကို ရေတိုက်သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်အဘွားအိုတို့ သည် ပေါင်မုန့်နည်းနည်းစီထပ်စားကာ ရေနှင့်မျှောချကြသည်။ လူရွယ် ယောက်ျားကတော့ မစားနိုင်။

‘ကျုပ် မစားနိုင်လို့ပါ’ ဟုပြောသည်။

လဲကျနေသော မိန်းမသည် တစ်ချိန်လုံး သတိရမလာသေး။ ဘယ် ပြောင်းညှာလူးဖြစ်နေဆဲပင်။ အီလစ်ရှာသည် ရွာထဲမှဆိုင်သို့ အပြေးအလွှား သွား၍ လူး၊ ဆန်၊ ဆား၊ ဂျုံမှုန့်နှင့် ဆီများ ဝယ်သည်။ တဲထဲမှ တွေ့သော ပုဆိန်ကိုယူ၍ ထင်းခွဲပြီး မီးမွှေးသည်။ သူငယ်မလေးက သူ့အား ကူညီသည်။ ထို့နောက်သူသည် စွပ်ပြုတ်ပြုတ်ကာ ငတ်ပြုတ်နေသော မိသားစုအား အစား အစာများ ကျွေးမွေးလေသည်။

(၅)

လူရွယ်ယောက်ျားသည် စွပ်ပြုတ်အနည်းငယ်သောက်သည်။ အဘွားအို ကလည်း နည်းနည်းပါးပါးသောက်သည်။ သူငယ်မလေးနှင့် သူငယ်လေးတို့ ကတော့ ပန်းကန်များကိုပင် ပြောင်နေအောင်လျှာနှင့် လျက်ကြသည်။ ထို့နောက် တစ်နေရာတွင်သွား၍ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ဖက်ကာ အိပ် ပျော်သွားကြသည်။

လူရွယ်နှင့်အဘွားအိုသည် သူတို့အဖြစ်ကို အီလစ်ရှာအား တစ် ယောက်တစ်ပေါက် ပြောပြကြသည်။

‘ကျုပ်တို့က အရင်ကတည်းက ဆင်းရဲကြတယ်’ ဟုသူတို့က ပြောသည်။ ‘သီးနှံပျက်တဲ့နှစ်မှာတော့ ကျုပ်တို့ စုဆောင်းထားသမျှတွေဟာ ဆောင်းဦးပေါက် အချိန်ကုန်တဲ့အထိတောင် မခံတော့ဘူး၊ ဆောင်းလဲဝင်ရော ကျုပ်တို့မှာ ဘာမှစားစရာ မကျန်တော့ဘူး၊ အိမ်နီးနားချင်း တွေဆီက ချေးငှား စားနေရတဲ့ ဘဝရောက်လာတယ်၊ သူတို့ကလဲ ပထမတော့ ချေးကြပါတယ်၊ နောက်ပိုင်းကျတော့ မချေးတော့ဘူး၊ တချို့ကတော့ ကျုပ်တို့ကို သနားလို့

ကူညီချင်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာလဲ ပိုပိုလျှံလျှံမရှိတော့ မပေးနိုင်ကြဘူးပေါ့။ ကျုပ်တို့ကလဲ ခဏခဏချေးနေရတာကို ရှက်လာကြပါတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ ကြွေးကလဲပတ်လည်ဝိုင်းနေပြီ။ ငွေရော ဂျုံရော ပေါင်မုန့်ရော အားလုံးတင်နေလိုက်တဲ့ ကြွေးကနည်းနည်းနောနော မဟုတ်တော့ဘူး’

‘ကျုပ် အလုပ်ထွက်ရှာပါတယ်’ ဟု လူရွယ်က ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် ဘာအလုပ်မှ မရဘူး၊ နေရာတိုင်းမှာ အလုပ်ရှာနေတဲ့ လူတွေချည်းပဲ၊ အလုပ်ကရပြန်တော့လဲ ယာယီအလုပ်ပါ။ ဒီနေ့လုပ်ရပေမယ့် နောက်နှစ်ရက်လောက်က အလုပ်မရှိတော့လို့ တလည်လည်ဖြစ်နေပြန်ရော၊ အဲဒီနောက်မှာတော့ အဘွားကြီးနဲ့ ကလေးမလေးက ထွက်တောင်းတယ်။ ဒီနားတဝိုက်မှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဝေးကြီးမှာသွားတောင်းကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရတာက နည်းနည်းလေးပါ။ ပေါင်မုန့်ကလဲ သိပ်ရှားနေပြီ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ကလဲ ရသလောက်လေးနဲ့ စားသောက်ပြီး နောက်သီးနှံသိမ်းချိန်အထိ အသက်ဆက်သွားနိုင်အောင် နေသွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နွေဦးလဲပေါက်လာရော လူတွေက ဘာမှမပေးကြတော့ဘူးဗျ. . . ။

‘နောက်တော့ အခုအဖျားရောဂါ တစ်အိမ်လုံးကို ဝင်လာတယ်။ အခြေအနေတွေကလဲ ပိုပိုဆိုးလာတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ တစ်ရက်လောက် စားစရာရှိပေမယ့် နှစ်ရက်လောက်က ဘာမှမရလို့ အငတ်နေကြရတယ်။ ကျုပ်တို့မြက်တွေကို စားကြပါတယ်။ ကျုပ်မိန်းမဖျားတာဟာ မြက်စားမိလို့ပဲလား၊ တခြားဟာတစ်ခုစားမိလို့လားဆိုတာ ကျုပ်လဲမပြောတတ်ဘူး၊ သူ့ခမျာမတ်တပ်တောင်မရပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျုပ်လဲဘာထူးလဲ၊ အားတစ်စက်မှ မရှိတော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့ကို နာလန်ပြန်ထလာအောင် ကူညီနိုင်တဲ့ဟာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့တဲ့အဖြစ်ပါဗျာ’

‘ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ခဏတစ်ဖြုတ် ရုန်းကန်နေပါသေးတယ်တော်’ ဟု အဘွားအိုက ဝင်ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် အစာက မစားရတော့ အားမရှိဖြစ်ပြီး လဲတာပဲ၊ သူငယ်မလေးခမျာလဲ အားမှမရှိတော့တာ၊ ဘာလုပ်နိုင်တော့မှာလဲ၊ ကျုပ်က သူ့ကို အိမ်နားနီးချင်းတွေဆီ သွားခိုင်းပါသေးတယ်၊ မသွားနိုင်ရှာတော့ အဲဒီထောင့်မှာ ထိုင်နေတော့တာပဲ၊ တမြန်မနေ့ကတော့ အိမ်နီးချင်း မိန်းမတစ်ယောက် လာကြည့်တယ်။ ကျုပ်တို့အားလုံးဖျားပြီး အစာငတ်နေတာမြင်တော့ ပြန်သွားရော၊ သူ့မှာကလဲ ယောက်ျားက အဝေးထွက်သွား၊ သူ့ကလေးတွေ အတွက်

တောင် စားစရာမရှိတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကူညီမှာလဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့လဲ တဲထဲမှာ လဲပြီးသေမယ့်ရက်ကို စောင့်နေကြရတာပေါ့'

သူတို့ဇာတ်ကြောင်းကို ကြားရပြီးသည့်နောက်တွင် အီလစ်ရှာသည် သူ့အဖော်နောက်သို့ ထိုနေ့လိုက်မသွားဘဲ ဤမိသားစုနှင့် တစ်ညတာမျှနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မနက်လင်းသည့်အခါ သူသည် အိပ်ရာမှထကာ သူ့အိမ်ကဲ့သို့ သဘောထားပြီး အိမ်မှုကိစ္စများကို လုပ်သည်။

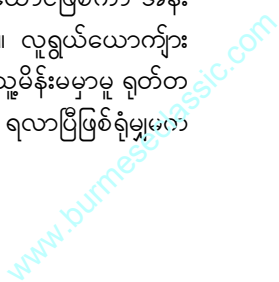
သူသည် ပေါင်မုန့်ဖုတ်ရန် ဂျုံများကို အဘွားကြီး အကူအညီဖြင့် နယ်ကာ မီးမွှေးသည်။ ထို့နောက် ကလေးမလေးကိုခေါ်၍ အိမ်နားနီးချင်း များထံသွားကာ အိမ်အတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ဝယ်သည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဝယ်ရခြင်းမှာ တခြားကြောင့်မဟုတ်။ တဲထဲတွင် ဘာပစ္စည်းမှမရှိ၍ ဖြစ်သည်။ ရှိသမျှပစ္စည်းများကို ပေါင်မုန့်ဝယ်ရန်အတွက် ရောင်းချပစ်ခဲ့ကြပြီ မဟုတ်ပါလား။ ချက်ပြုတ်စရာ အိုးခွက်များနှင့် အဝတ်အစားများမှအစ ရှိရှိသမျှကို ရောင်းချစားသောက်ပစ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အီလစ်ရှာသည် လိုအပ်နေသော အိမ်သုံးပစ္စည်းများကို ဝယ်၍ အစားထိုးနေရခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့ကိုမူ မဝယ်တော့ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်လုပ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် အီလစ်ရှာသည် ဤမိသားစုနှင့် တစ်ရက်မျှနေသည်။ ထို့နောက် နောက်တစ်ရက်။ ထို့နောက် တတိယတစ်ရက်။ လူငယ်လေးမှာ အစာရေစာဝလင်စွာ စားရသဖြင့် ပြန်လည်၍ အားအင်ပြည့်ဖြိုးလာသည်။ အီလစ်ရှာ ထိုင်နေလျှင် ခုံတန်းလျားပေါ် ဝင်ထိုင်ကာ အီလစ်ရှာအား ကပ်နေတတ်သည်။

မိန်းကလေးသည်လည်း ပြန်လည်စိုပြည်လာကာ အိမ်မှုကိစ္စအားလုံးတွင် ဝင်၍ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတတ်သည်။ အီလစ်ရှာ သွားလေရာနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ကာ...

'အဖေကြီး... အဖေကြီး' ဟု တကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေတတ်လေသည်။ အဘွားကြီးသည် ပြန်လည်၍ ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်ကာ အနီးအနားအိမ်များကိုပင် ထွက်၍ လည်နိုင်ပတ်နိုင်လာသည်။ လူရွယ်ယောက်ျားမှာလည်း နံရံကိုကိုင်၍ လမ်းလျှောက်လာနိုင်ပြီဖြစ်၏။ သူ့မိန်းမမှာမူ ရုတ်တရက် မထနိုင်သေး။ သို့သော်လည်း သတိကောင်းစွာ ရလာပြီဖြစ်ရုံမျှမက တတိယနေ့တွင် အစာကိုပင် တောင်းလာသည်။

‘အင်း... လမ်းမှာ ငါဒီလောက်အထိ အချိန်ဖြုန်းဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု အီလစ်ရှာတွေးသည်။

‘ငါ ခရီးဆက်မှဖြစ်တော့မယ်’

(၆)

စတုတ္ထနေ့သည် နေ့ဥတု ဥပုသ်ထွက်သည့်နေ့ဖြစ်၍ စားပွဲပြုလုပ်ရမည့်နေ့ ဖြစ်၏။ ယင်းအချက်ကို သတိထားမိနေသော အီလစ်ရှာသည် ဤသို့ တွေးသည်။

‘ငါဒီမှာပဲ တစ်ရက်ဆက်နေပြီး ဒီလူတွေနဲ့ ဥပုသ်ထွက်လိုက်တာ ကောင်းမယ်၊ ငါကိုယ်တိုင် အပြင်ထွက်၊ ဝယ်စရာရှိတာဝယ်၊ သူတို့နဲ့ စား သောက်ပြီး မနက်ဖြန်ညနေကျမှ ခရီးဆက်တော့မယ်’

ဤသို့ဖြင့် အီလစ်ရှာသည် ရွာထဲသို့ သွားကာ နွားနို့၊ ဂျုံနှင့်ဆီစ သည်များ ဝယ်သည်။ အဘွားကြီးအား ချက်ခိုင်းပြုတ်ခိုင်း၊ မုန့်ဖုတ်ခိုင်းပြီး သူကဘေးမှ ဝိုင်းဝန်းကူညီသည်။ ဥပုသ်ထွက်သည့်နေ့တွင် အီလစ်ရှာသည် ရွာဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့သွား၍ ဝတ်ပြုသည်။

ထို့နောက် သူ့မိတ်ဆွေ မိသားစုနှင့်အတူ တဲထဲတွင် ဥပုသ်ထွက် ကာ စားကြသောက်ကြသည်။ ထိုနေ့တွင် ပက်လက်ဖြစ်နေသော အိမ်ရှင်မ သည် ထလာနိုင်ရုံမျှမက အနည်းငယ်မျှ သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်လာသည်။

အိမ်ရှင်ယောက်ျားသည် မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေးများကို စင်ကြယ် အောင်ရိတ်ကာ အဘွားကြီး လျော်ဖွပ်ပေးသည့် ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ဝတ်၍ သူ့မြေနှင့် စားကျက်မြက်ခင်းများ ပေါင်ထားသည့် ရွာထဲမှ လူချမ်းသာ လယ် သမားထံ သွားသည်။ သူ့မြေနှင့် စားကျက်မြက်ခင်းကို သူ့အား ပြန်လည် လုပ်ကိုင်ခွင့်ပေးရန် အသနားခံသည်။ သို့သော်လည်း ညနေပိုင်းတွင် သူသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော မျက် နှာထားဖြင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဝမ်းနည်းပက် လက် ငိုကြွေးသည်။ လူချမ်းသာ လယ်သမားသည် သနားကြင်နာမှုကင်းမဲ့ လှချေသည်။ သူ့အား...

‘မြေကို ငွေနှင့်လာရွေး’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

အီလစ်ရှာအဖို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်စရာ ဖြစ်လာပြန်လေပြီ။

‘ဒီအတိုင်းဆိုရင် သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေကြရမှာလဲ’ ဟုတွေးသည်။

‘တစ်ခြားလူတွေက မြက်တွေရိတ်ကြ၊ ပုံကြ လုပ်နေချိန်မှာ သူတို့က

စားကျက်မြက်ခင်းပေါင်ထားလို့ လုပ်စရာအလုပ်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဂျုံစိုက်ဖို့ ကျတော့လဲ မြေကမရှိပြန်ဘူး၊ ဒီနှစ် သူများတွေ ဂျုံရိတ်သိမ်းချိန်မှာ သူတို့ အဖို့ ထိုင်နေကြရုံပဲရှိမှာ၊ ကြည့်ရတာတော့ ဒီနှစ် သီးနှံထွက်ကောင်းမယ့် လက္ခဏာရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့မြေ သုံးဧကက လူချမ်းသာလယ်သမား လက်ထဲမှာဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အခု ဒီကငါထွက်သွားရင် သူတို့အခြေ အနေဟာ ငါနဲ့တွေ့စတုန်းကအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားဦးမှာပဲ’

အီလစ်ရှာသည် စိတ်နှစ်ခွဲဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံး တွင် ယနေ့ည ခရီးမဆက်တော့၊ မနက်ဖြန်အထိ ဆက်နေဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ် သည်။ သူသည် ခြံဝင်းထဲသို့ ထွက်လာပြီး အိပ်ရန်ပြင်ဆင်သည်။ ပထမ ဘုရားရှိခိုးသည်။ ထို့နောက် သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို ခေါင်းအုံးလုပ်ကာ အိပ်လိုက် သည်။ လုံးဝအိပ်၍မရ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ခရီးဆက်မှ သင့်မည်ဟု ထင်နေ သည်။ သူဒီမှာနေသည့်အတွက် အချိန်လည်းကုန်၊ ငွေလည်းကုန်ဖြစ်နေပြီ၊ သို့ဆိုလျှင် ခရီးဆက်မှာလား၊ တစ်ဘက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း ဤမိသားစု အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်၏။

‘ကိစ္စကတော့ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ’ ဟု ပြောမိသည်။

‘ပထမတုန်းကတော့ ငါ့အနေနဲ့ သူတို့ကို ရေလေးတစ်ခွက် တစ်ဖ လားတိုက်ပြီး ပေါင်မုန့် တစ်ချပ်နှစ်ချပ်ကျွေးရုံလောက်ပဲလို့ထင်တာ၊ အခုကျ တော့ စားကျက်မြက်ခင်းရော ယာကွက်ကိုပါ ရွေးပေးရမယ့် အခြေအနေ ရောက်နေပြီ၊ ခက်တာပဲ၊ အင်း... ငါက ဒါတွေကို ပြန်ရွေးပေးပြီးပြီ ဆိုပါ တော့၊ အလုပ်က ဆုံးမှာမဟုတ်သေးဘူး၊ သူတို့အတွက် နွားမတစ်ကောင် ဝယ်ပေးရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ထွန်ဖို့ယက်ဖို့ မြင်းတစ်ကောင်ဝယ်ပေးရဦးမယ်၊ ကဲ... အီလစ်ရှာ မင်းအဖြစ်က ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ အတုပ်ခံရသလိုဖြစ်နေပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

အီလစ်ရှာသည် ခေါင်းအုံးလုပ်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီကိုယူကာ အိပ် ကပ်ထဲမှ နှာဘူးကိုယူ၍ ရှူသည်။ နှာရှူလိုက်လျှင် ရှုပ်ထွေးနေသော အတွေး များ ရှင်းသွားလိမ့်မည်ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် ရှူနေခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း သူ့မျှော်လင့်ထားသလို စိတ်ကရှင်းမသွား၊ တွေးရင်း တွေးရင်းနှင့် ရှုပ်သည်ထက်ရှုပ်ကာ ဘာကိုမှ အတိအကျဆုံးဖြတ်၍ မရဖြစ် နေသည်။ သူ ခရီးဆက်သင့်သည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ကရုဏာ တရားက သူ့စိတ်ကို ဆွဲထားသည်။ သူဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ သူသည် ကုတ်

အင်္ကျီကို ပြန်ခေါက်ကာ ခေါင်းအုံးလုပ်၍ သူ့ခေါင်းအောက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ သူသည် ဤပုံစံဖြင့် အချိန်အတော်ကြီးကြာမျှ တလူးလူး တလိမ့်လိမ့် ဖြစ်နေသည်။ ကြက်တွန်သံများ ကြားရသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်ကာ ငိုက်မျဉ်းလာသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ရုတ်တရက် သူ့အား တစ်စုံတစ်ဦးက လာ၍ လှုပ်နှိုးနေသည့်နှယ် ခံစားရသည်။

သူသည် ခရီးထွက်ဖို့ ဝတ်စားထားသည်။ ကျောပေါ်တွင် ကျောပိုးအိတ်နှင့် လက်ထဲတွင် တောင်ငွေတစ်ချောင်းကိုင်ထား၏။ သူ့ရှေ့တွင် ဝင်းတံခါးလည်း အဆင်သင့်ပွင့်နေသဖြင့် အသာထွက်သွားရုံသာရှိ၏။ သူတံခါးမှ ဖြတ်ထွက်ခါနီးကျမှ သူ့ကျောပိုးအိတ်သည် တစ်ဖက်မှ ခြံတိုင်နှင့် ငြိနေခြင်းမဟုတ်။ ကလေးမလေးက ဆွဲကာငိုယိုနေခြင်း ဖြစ်သည်ကို သူ မြင်ရသည်။

‘ပေါင်မုန့်ပေးပါအဖေ၊ ပေါင်မုန့်ပေးပါ’

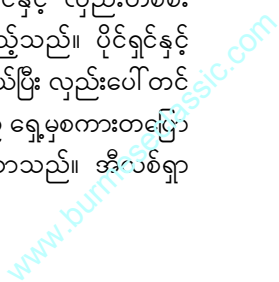
သူသည် ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သူ့ခြေထောက်ကိုဖက်၍ ရပ်နေသူမှာ ပိန်ခြောက်ခြောက် သူငယ်လေးဖြစ်၏။ တဲရှင် ယောက်ျားနှင့် အဘွားအိုသည် တဲပြတင်းပေါက်မှနေ၍ သူ့အား လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

မေးခနဲအိပ်ပျော်သွားရာမှ လန့်နိုးလာသော အီလစ်ရှာသည် အသံထုတ်၍ သူ့ကိုယ်သူ စကားပြောနေသည်။

‘မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ သူတို့မြေကို ပြန်ရွေးပေးမယ်။ မြင်းတစ်ကောင်လဲ ဝယ်ပေးခဲ့မယ်၊ နောက်သီးနှံပေါ်ချိန်အထိစားဖို့ဂျုံလဲ အလုံအလောက် ဝယ်ပေးခဲ့မယ်၊ ကလေးတွေအတွက် နွားမတစ်ကောင်လဲ ဝယ်ပေးခဲ့မယ်’

ထို့နောက် အီလစ်ရှာသည် စိတ်အေးနားအေး အိပ်ပျော်သွားသည်။ မနက်ကျတော့ အိပ်ရာမှ အစောကြီးနိုးသည်။ သူသည် လူချမ်းသာ လယ်သမားထံသွားကာ စားကျက်မြက်ခင်းကိုရော ယာခင်းကိုပါ ပြန်ရွေးသည်။ ပြီးတော့ တံစဉ်တစ်ချောင်းဝယ်ကာ တဲသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ တဲရှင်ယောက်ျားအား မြက်ရိတ်ခိုင်းကာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ရွာထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရွာလယ်စားသောက်ဆိုင်တွင် မြင်းတစ်ကောင်နှင့် လှည်းတစ်စီး ရောင်းရန် ရှိနေသည်ဟု သတင်းကြားသဖြင့် သွား၍ကြည့်သည်။ ပိုင်ရှင်နှင့် ဈေးဆစ်ကာ ဝယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂျုံတစ်အိတ်ဝယ်ပြီး လှည်းပေါ်တင်ကာ နွားမတစ်ကောင်ဝယ်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ သူသည် ရှေ့မှစကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်သွားနေသော မိန်းမနှစ်ယောက်ကို မီလာသည်။ အီလစ်ရှာ

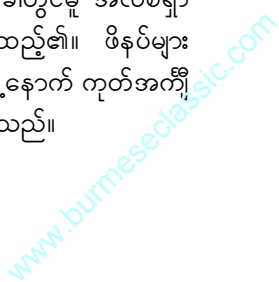
သည် သူတို့ပြောသမျှအားလုံးကို ကြားလည်းကြားသည်၊ နားလည်းလည်သည်။
 ‘ပထမတော့ သူတို့က သူ့ကို သိကြပုံမရပါဘူး၊ သူ့လိုငါလို သာမန် လူတစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်နေကြပုံပေါ်တယ်တော့သိလား၊ သူ့လာတာက ရေလာ တောင်းသောက်တာတဲ့၊ အဲဒီကစပြီး သူတို့ဆီမှာနေတာပဲ၊ သူတို့အတွက် ဝယ်ပေးတာတွေကို တော်ပဲစဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ နည်းနည်းနောနောမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အခုမနက်ပဲ မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ လှည်းတစ်စီးဝယ်သွားပြန်ပြီလို့ ပြောနေကြတာ ကြားရတယ်၊ ဒီလိုလူစားမျိုးတွေက ဒီကမ္ဘာမှာ များများစားစားရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့လို လူမျိုးကို မြင်ဖူးရင်ပဲ တန်ဖိုးက ရှိလှပြီတော့’

အီလစ်ရှာသည် သူ့အား ချီးကျူးပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်ကို နားလည်သဘောပေါက်သည်။ သူသည် နွားမကို သွားမဝယ်တော့ဘဲ စားသောက်ဆိုင်သို့ပြန်ကာ မြင်းဖိုးငွေချေသည်။ မြင်းကို ကကြိုးတန်ဆာပလာဆင်ကာ လှည်းတွင်တပ်ပြီး တဲဆီသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ တဲထဲမှ လူများသည် မြင်းနှင့် လှည်းကိုမြင်သည့်အခါ အံ့အားသင့်နေကြ၏။ သူတို့အတွက် ဝယ်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု တွေးမိကြသော်လည်း မမေးဝံ့၍ မမေးကြ။ တဲရှင်ယောက်ျားသည် အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။

‘မြင်း ဘယ်ကရလာတာလဲ အဘိုး’ ဟုမေးသည်။
 ‘ဘာပြုလို့လဲ၊ ငါဝယ်လာတာပေါ့ကွ’ ဟု အီလစ်ရှာက ပြန်ပြောသည်။
 ‘ကဲ . . . သွား မြက်ရိတ်ချေ၊ ပြီးတော့ မြင်းစားခွက်ထဲထည့်၊ မြင်းကို တစ်ညလုံး အစာကျွေးထားလိုက်၊ လှည်းပေါ်က ဂျုံအိတ်ကိုလဲ အိမ်ထဲသွင်းထားလိုက်တော့’

တဲရှင်ယောက်ျားသည် မြင်းကို လှည်းမှဖြုတ်လိုက်သည်။ ဂျုံအိတ်ကို တဲထဲသို့ သယ်ပို့သည်။ ထို့နောက် မြက်သွားရိတ်ပြီး မြင်းစားခွက်ထဲထည့်ကာ အစာကျွေးသည်။ တဲထဲရှိ လူအားလုံး အိပ်ရာဝင်သွားသည့်အခါ အီလစ်ရှာသည် ခြံဝင်းအပြင်သို့ထွက်ခဲ့ပြီး လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ လဲလျောင်းသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တော့ဖြင့် သူ၏ကျောပိုးအိတ်ကိုပါ တစ်ခါတည်း ယူလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

တဲထဲမှ လူအားလုံး အိပ်မောကျသွားသည့်အခါတွင်မူ အီလစ်ရှာသည် လှဲနေရာမှထကာ သူ့အိတ်ထဲသို့ ပစ္စည်းများကိုထည့်၏။ ဖိနပ်များကို အကျအနစ်စီးကာ ခြေပတ်များကို ပြန်စည်းသည်။ ထို့နောက် ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ကာ အီဖင်နောက်သို့လိုက်ရန် ခရီးဆက်ခဲ့လေသည်။

(၇)

သုံးမိုင်ကျော်ကျော်ခန့် ခရီးပေါက်လာသည့်အခါ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အလင်းရောင် တိုးဝင်လာလေပြီ။ အီလစ်ရှာသည် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ဝင်ထိုင်ကာ အိတ်ကိုဖွင့်၍ သူ့ငွေများကိုထုတ်ပြီး ရေတွက်ကြည့်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဆယ့်ခုနစ်ရွာဘယ်နှင့် ကိုပက်နှစ်ဆယ်မျှသာ ကျန်တော့သည်ကို တွေ့ရ၏။

‘အင်း. . . အခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ ခက်တယ်’

ဟု တွေးသည်။

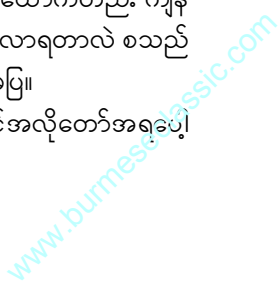
‘ဒီငွေနဲ့ ပင်လယ်ကို ဖြတ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ မိတ်ဆွေကြီး အီဖင်တော့ ဂျေရုဆလင်ကို ငါမပါဘဲ ရောက်သွားတော့မယ်၊ ဘုရားကျောင်းတော်မှာ ငါ့ကိုယ်စား ဖယောင်းတိုင်မီးပူဇော်မှာတော့ သေချာပါတယ်၊ ငါ့အဖို့ကတော့ မလွယ်တော့ဘူး၊ ဒီဘဝမှာ ဘုရားသခင်ရဲ့ မြေပေါ်ကို ရောက်ဖို့ဆိုတာဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး’

အီလစ်ရှာသည် ထိုင်ရာမှထကာ သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်၍ လာလမ်းအတိုင်း လှည့်ပြန်သည်။ သူ့အား သိနေသူများနှင့် တွေ့ချင်စိတ်မရှိတော့သဖြင့် အီလစ်ရှာသည် သူ့ ခေတ္တမျှ နေထိုင်ခဲ့သော ရွာကို ဝေးရာမှ ကွင်း၍ လျှောက်သည်။ အိမ်မှ ထွက်လာစဉ်တုန်းကတော့ သူသည် အီဖင်ကို ပင် မိအောင်မလျှောက်နိုင်၊ အခု အပြန်ခရီးကျတော့လည်း သူ့ခြေထောက်များသည် များစွာသွက်လက်နေသည်။

ပင်ပန်းသည် မောဟိုက်သည်ဟုပင်မရှိ၊ လမ်းလျှောက်နေရသည်မှာ ကလေးကစားစရာ တစ်ခုနှင့်ပင် တူနေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် သူ့တောင်ဝှေးကို အားပြုကာ တစ်နေ့တစ်နေ့လျှင် မိုင်လေးဆယ်မှ ငါးဆယ်နှုန်းအထိ လျှောက်သည်။

သူ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ကောက်သိမ်းပြီးနေလေပြီ။ သူပြန်ရောက်လာသဖြင့် မိသားစုက ဝမ်းသာကြသည်။ သူ့ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သည်ကို ကြားလိုသလိုကြသည်။ ဘာကြောင့် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာလဲ၊ ဂျေရုဆလင်အထိ ဆက်မလိုက်ဘဲ ဘာပြုလို့ပြန်လာရတာလဲ စသည်ဖြင့် မေးကြသည်။ သို့သော်လည်း အီလစ်ရှာက ပြောမပြ။

‘ငါ အဲဒီအထိ မရောက်တာဟာ ဘုရားသခင်အလိုတော်အရဲ့ခပဲ့ကွယ်’ ဟု အီလစ်ရှာကပြောသည်။

‘ပါသွားတဲ့ငွေက လမ်းမှာတင်ကုန်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ပြန်လာခဲ့ရ တာ၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါကွယ်’

အီလစ်ရှာသည် သူ့လက်ထဲတွင် ကျန်သည့် ငွေအားလုံးကို သူ့မိန်းမ အဘွားကြီးအားပေးသည်။ ထို့နောက် အိမ်တွင်းရေး ကိစ္စများကို မေးသည်။ သူမရှိခိုက် အိမ်တွင်အားလုံးအဆင်ပြေသည်။ ဘာပြဿနာမှမရှိ။ အားလုံး ပြောစရာမရှိအောင် လုပ်ကိုင်ထားကြသည်။ အားလုံးအေးအေးဆေးဆေးပင် ရှိကြသည်။

အီဖင်၏ မိသားစုသည် ထိုနေ့မှာပင် အီလစ်ရှာပြန်ရောက်လာသည့် သတင်းကိုကြားကြသည်။ သူ့ထံလာပြီး သူတို့ အဘိုးကြီး အီဖင်အကြောင်း စုံစမ်းကြသည်။ သူတို့ကိုလည်း အီလစ်ရှာသည် သိပ်ပြီး ထွေထွေထူးထူး မပြော။ သူ့အိမ်သားများအား ပြောသလိုပင် ပြောပြသည်။

‘အီဖင်ဟာ လမ်းလျှောက်တာ သိပ်မြန်တယ်၊ တို့နှစ်ယောက်ဟာ စိန့်ပီတာပွဲတော်ရက်မတိုင်ခင် သုံးရက်လောက်ကတည်းက လူချင်းကွဲသွား ကြတာ၊ ငါ့သူ့ကို မိအောင်လိုက်မယ်လို့ စီစဉ်ထားပေမယ့် လမ်းမှာဟိုဟာ ဖြစ် ဒီဟာဖြစ်နဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်းလုပ်လို့ မရတော့ဘူး၊ ငါ့မှာ ငွေကလဲ သိပ် နည်းသွားတော့ ခရီးဆက်လို့လုံးဝမဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ပြန်လှည့်လာတာပဲ’

သူ့စကားကို နားထောင်ပြီး အားလုံးအံ့သြနေကြသည်။ အီလစ်ရှာ လုပ်ပုံသည် မလိမ္မာရာ ကျလွန်းသည်ဟု ယူဆကြသည်။ အသွားကြီး သွားပြီး ကာမှ ခရီးလမ်းဆုံးအထိမရောက်ဘဲ ငွေနည်းသွား၍ ပြန်လာရသည်ဟု ဆိုခြင်း သည် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်ဟု တွေးကြသည်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ တခဏမျှ စိတ်ဝင်စားကာ ပြောဆိုနေကြသော်လည်း ကြာတော့ မေ့သွားကြ သည်။ အီလစ်ရှာကိုယ်တိုင်လည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားသည်။

အီလစ်ရှာသည် သူ့အိမ်အလုပ်များတွင် ပြန်လည် စိတ်ဝင်စားကာ လုပ်စရာရှိသည်များကိုလုပ်သည်။ သူ့သားအကူအညီဖြင့် ဆောင်းတွင်း အတွက် ထင်းများခုတ်၍ သိုလှောင်ခြင်း၊ အမျိုးသမီးများနှင့်အတူ ဂျုံများ ခြွေခြင်း၊ ခြံထဲရှိ တဲများကို အမိုးမိုးခြင်း... စသည်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်လုပ်သည်။ နွေဦးပေါက်က ရောင်းထားခဲ့သည့် ပျားအုံဆယ်အုံ ကိုလည်း သူ့အိမ်နားနီးချင်းအား လွှဲပေးသည်။ ဆောင်းရာသီအတွက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်များကို လုပ်ကိုင်၍ ပြီးစီးသွားသည့်အခါ အီလစ်ရှာ သည် သူ့သားအား အလုပ်လုပ်ရန် တစ်နယ်တစ်ကျေးသို့ စေလွှတ်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ သစ်ခေါက်ဖိနပ်များလုပ်ခြင်းနှင့် ပျားအုံများအတွက် သစ်ခေါင်းများထွင်းခြင်းကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိလေသည်။

(၈)

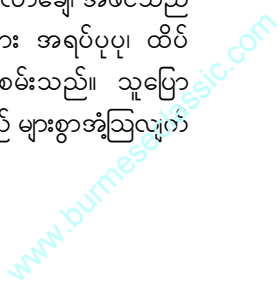
နာမကျန်းဖြစ်နေသူများနှင့် တဲအတွင်း၌ အီလစ်ရှာ ကျန်ခဲ့သောနေ့က အီဖင်သည် သူ့မိတ်ဆွေ အီလစ်ရှာအား တစ်နေရာမှနေ၍ စောင့်သည်။ ရှေ့မှသွားနှင့်သည်ဟု ဆိုရသော်လည်း ဝေးဝေးလံလံသွားခြင်းမဟုတ်။ အ နည်းငယ်မျှသာဆက်သွားပြီး တစ်နေရာမှ ထိုင်စောင့်နေသည်။

စောင့်ရင်းစောင့်ရင်းနှင့် အိပ်ပျော်သွားလိုက်၊ ပြန်နိုးလိုက်၊ ဆက်စောင့်လိုက်နှင့် အချိန်များစွာ ကုန်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ခရီးသွားဖော်ကတော့ ရောက်မလာ၊ မျှော်ကြည့်ရလွန်းသဖြင့် အီဖင်၏ မျက်စိများသည် ကျိန်းစပ်ကာ နာကျင်ကိုက်ခဲလာသည်။ နေသည်သစ်ပင်တစ်ပင်၏ နောက်ကွယ်သို့ လျှောဆင်းသွားလေပြီ။ သူ့မိတ်ဆွေ အီလစ်ရှာ၏ အစအနကိုတော့ မမြင်ရသေး။

‘သူ ငါ့ကို ကျော်သွားလေသလား’ ဟု အီဖင်ကတွေးသည်။

‘ဒါမှမဟုတ်လဲ လမ်းမှာ လှည်းကြုံနဲ့တွေ့လိုက်သွားသလား၊ ငါက အိပ်ပျော်နေတော့ လှည်းပေါ်ကနေ ငါ့ကိုမမြင်ဘဲ ဖြစ်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မမြင်ဘဲတော့ နေမတဲလား၊ ဒီကွင်းပြင်ထဲမှာဆိုရင် တော်တော်ဝေးဝေးအထိမြင်နိုင်တာပဲ၊ ငါနောက်ရင်းကိုပြန်သွားရင်ကောင်းမလား၊ တကယ်လို့ သူက ငါ့ရှေ့ကို ရောက်သွားရင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လွဲကုန်တော့မယ်၊ အဲဒါမှ ပိုဆိုးမှာ၊ မထူးပါဘူးလေ . . . ငါဆက်သွားမယ်၊ ညတည်းမယ့် နေရာကျရင်တော့ ဆုံမိမှာပါ’

အီဖင်သည် ရွာတစ်ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။ ရွာမှ ကင်းသမားအား အီလစ်ရှာ၏ ရုပ်ရည်ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ပြောပြပြီး အကယ်၍ ထိုအဘိုးအိုရောက်လာပါက သူတည်းခိုမည့်ဘဲသို့ လိုက်ပို့ပေးရန် မှာထားခဲ့၏။ သို့သော်လည်း အီလစ်ရှာသည် ထိုညတွင်လည်း ရောက်မလာချေ။ အီဖင်သည် သူ့ခရီးကိုဆက်သည်။ လမ်းတွင် တွေ့သမျှလူများအား အရပ်ပုပု ထိပ်ပြောင်ပြောင် အဘိုးအိုတစ်ယောက် တွေ့မိသလားဟု စုံစမ်းသည်။ သူပြောသည့် ခရီးသည်ကို တွေ့ဖူးခဲ့သူ တစ်ဦးမှမရှိပေ။ အီဖင်သည် များစွာအံ့ဩလျက်ရှိ၏။

‘ငါတို့နှစ်ယောက် အိုဒက်ဆာမြို့ရောက်ရင်တော့ တွေ့ကြမှာပါ။ အဲဒီမှာ မတွေ့လဲ သင်္ဘောပေါ်ကျရင်တော့ မုချတွေ့ရမယ်’ ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောသည်။ ထို့နောက်တော့ ဤကိစ္စကို ဒုက္ခခံပြီး ထပ်မံစဉ်းစားတော့ပေ။

လမ်းခရီးတွင် အီဖင်သည် ကော့ဆက်ဘုရားဖူးခရီးသည်တစ်ဦးနှင့် ဆုံမိသည်။ ခရီးသည်မှာ ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်ဖြစ်၍ ဘုန်းကြီးများဆောင်းသည့် ဦးထုပ်ကိုဆောင်းထားသည်။ ထိုခရီးသည် , သည် အေသို့စ် တောင်ထက်သို့ ဘုရားဖူးရောက်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်၍ ယခုလည်း ဂျေရုဆလင်မြို့သို့ ဒုတိယအကြိမ် ဘုရားဖူးထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့သည် တည်းခိုရိပ်သာတစ်ခုတွင် တစ်ည တာမျှ အတူတည်းမိရာ သိကျွမ်းခင်မင်လာကြခြင်းဖြစ်၍ ရှေ့ခရီးကို နှစ်ဦး အတူ ဆက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် အိုဒက်ဆာမြို့သို့ချောချောမောမော ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြ ပြီးနောက် သုံးရက်ကြာမျှ သင်္ဘောစောင့်နေကြရသည်။ ဤနေရာတွင် နိုင်ငံ အသီးသီးမှလာကြသော ဘုရားဖူးခရီးသည်များနှင့် တွေ့သည်။ အီဖင်သည် အီလစ်ရှာအကြောင်းကို ထပ်မံစုံစမ်းပြန်၏။ သို့သော်လည်း မည်သူမှ အီလစ် ရှာကို မတွေ့ခဲ့ကြပေ။

အီဖင်သည် ငွေ ငါးရူဘယ်မျှ အကုန်ခံကာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တစ် စောင် ယူရသည်။ ဂျေရုဆလင် အသွားအပြန်ခရီးအတွက် ရူဘယ်လေးဆယ် ပေးရသည်။ လမ်းခရီးတွင် စားဖို့အတွက် ပေါင်မုန့်နှင့် ငါးများဝယ်ရသည်။

သူ့အဖော် ဘုရားဖူးခရီးသည်က အီဖင်အား လက်မှတ်အတွက် ငွေ ကြေးမကုန်ဘဲ သင်္ဘောစီးနိုင်နည်းကို ပြောပြသော်လည်း အီဖင်က နားမ ထောင်။

‘မဟုတ်သေးဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကျသမျှစရိတ် ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့လူ၊ အဲဒီတော့ ပေးမှာပဲ’ ဟု ပြန်ပြောသည်။

သင်္ဘောသည် ကုန်တင်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခရီးသည်များအား တက်ခွင့်ပေးသည်။ အီဖင်နှင့် သူ့အဖော်သစ်တို့သည် အခြားသော ဘုရားဖူး ခရီးသည်များကြားတွင် ရောက်နေကြသည်။ မကြာမတင်မှာပင် သင်္ဘောသည် ကျောက်ဆူးများကိုနှုတ်၍ ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

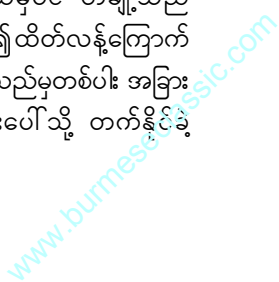
သင်္ဘောသည် တစ်နေ့လုံး အေးအေးသာသာ ခုတ်မောင်းသွားလျက် ရှိသော်လည်း ညပိုင်းရောက်သည့်အခါ လေထန်လာသည်။ မိုးလည်းသည်း ထန်စွာရွာချသည်။ သင်္ဘောသည် ရေပြင်ပေါ်တွင် ဘယ်လိမ့်ညာလူးဖြစ်

လျက်ရှိ၏။ လူအားလုံးထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လာကြသည်။ မိန်းမများက ငိုကြွယိုကြ အော်ကြဟစ်ကြနှင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ကုန်သည်။ ကြောက်တတ်သော ယောက်ျားများသည် သင်္ဘောပေါ်တွင် ဟိုသည်ပြေးလွှားကာ ပုန်းခိုစရာနေရာ ရှာကြသည်။

အီဖင်သည် အများနည်းတူ ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် လည်း သူ၏ကြောက်လန့်မှုကို မဖော်ပြ၊ သူသင်္ဘောပေါ်တက်ကတည်းက ယူထားသည့် နေရာမှာပင် အခြေမပျက် ထိုင်နေသည်။ သူ့ဘေးနားတွင် တင်မ်ဘော့မှ အဘိုးအိုတချို့ရှိနေသည်။ သူတို့အားလုံး ထိုညတစ်ညလုံးနှင့် နောက်နေ့တစ်နေ့လုံး သူတို့အိတ်များကို ကိုယ်စီပိုက်ကာ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြသည်။

တတိယနေ့တွင် ပင်လယ်ပြင်သည် ပြန်လည်ငြိမ်သက်လာပြီး ပဉ္စမနေ့တွင် သင်္ဘောသည် ကွန်စတန်တင်နိုပိုမြို့သို့ ဆိုက်ကပ်သည်။ ဘုရားဖူးတချို့သည် တူရကီများ သိမ်းပိုက်ထားသည့် နယ်မြေအတွင်းမှ စိန့်ဆိုဖီယာ ဘုရားကျောင်းသို့ သွားရောက်ကြသည်။ အီဖင်ကတော့ သင်္ဘောပေါ်မှမဆင်း။ ပေါင်မုန့်အနည်းငယ်ထပ်ဝယ်သည်မှလွဲ၍ တခြားဘာမှမလုပ်။ သင်္ဘောသည် ကွန်စတန်တင်နိုပိုဆိပ်ကမ်းတွင် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီမျှ ရပ်နားပြီးနောက် ပင်လယ်ပြင်သို့ ပြန်ထွက်သည်။

ဆာဖာနာသို့ရောက်သည့်အခါ သင်္ဘောသည် နောက်တစ်ကြိမ်ရပ်နားပြန်သည်။ ထို့နောက် အလက်ဇန်ဒရက်တာမြို့တွင် ဆိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဘုရားဖူးအားလုံး သင်္ဘောပေါ်မှဆင်းကြသည့် ဂျာဖာဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်သည်။ ထိုဆိပ်ကမ်းမှနေ၍ ကုန်းလမ်းခရီးဖြင့် မိုင်လေးဆယ်ကျော် ထပ်သွားပါမှ ဂျေရုဆလင်မြို့သို့ရောက်ကြမည်ဖြစ်၏။ သင်္ဘောပေါ်မှ အဆင်းတွင် ခရီးသည်များ နောက်တစ်ကြိမ် အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့် ဖြစ်ကြရပြန်၏။ သင်္ဘောမှာ မြင့်လှသည်ဖြစ်ရာ သင်္ဘောပေါ်မှ လှေများပေါ်သို့ ဆင်းကြသော ခရီးသည်များသည် လှိုင်းလုံးများကြား၌ လူးနေသောလှေများပေါ် ဆင်းကြရခြင်းကို ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကြသည်။ ဤကြားထဲမှပင် တချို့သည် လှေပေါ်သို့ မရောက်ဘဲ ရေထဲသို့ လိမ့်ကျကုန်သဖြင့် ပို၍ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကုန်ကြသည်။ သို့သော်လည်း လူနှစ်ယောက်ခန့် ရေစိုသည်မှတစ်ပါး အခြားဘေးအန္တရာယ်မဖြစ်ဘဲ အားလုံးချောမောစွာပင် ကုန်းပေါ်သို့ တက်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်သည့်အခါ အားလုံးခြေကျင်ခရီးဆက်ကြရသည်။ တတိယနေ့ မွန်းတည့်ချိန်တွင်မူ သူတို့သည် မြို့ပြင်ရှိ ရုရှားတည်းခိုရိပ်သာ၌ ရပ်နားပြီး နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များတွင် တံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ပေးခြင်း ခံကြရ၏။ ထို့နောက် ညစာစားအပြီးတွင် အီဖင်သည် သူ့အဖော်ဘုရားဖူးများနှင့်အတူ 'မြင့်မြတ်သောနေရာများ' သို့သွားကြသည်။ ပထမတွင် ဂူသင်္ချိုင်းတော်သို့ သွားကြသည်။ ထို့နောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကျောင်းတော်သို့ သွားကြသည်။

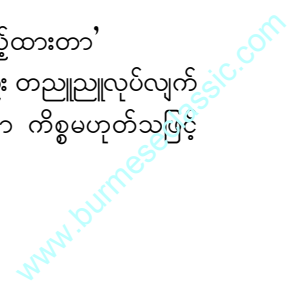
ထိုနေရာတွင် ဘုရားဖူးများအားလုံး စုဝေးနေကြသည်။ မိန်းမများကို ယောက်ျားများနှင့်ခွဲ၍ စုဝိုင်းပြီး ထိုင်ခိုင်းသည်။

အီဖင်သည် အများနှင့်ရောကာ ညပိုင်းရော နံနက်ပိုင်းပါ ဝတ်တက်သည်။ အထွတ်အမြတ်နေရာများတွင် ဆီမီးအလင်းတိုင်များထွန်းခြင်းနှင့် ဘုရားကန်တော့ခြင်းများပြုသည်။ ဘုရားဖူးအားလုံးကို အစားအစာနှင့်ပိုင်များ ဝေငှပေးသည်။ နောက်နေ့မနက်တွင် သူတို့သည် အီဂျစ်နိုင်ငံမှ မေရီအာပတ်ဖြေသွားခဲ့သည့်အခန်းကိုသွား၍ ဖယောင်းတိုင်များထွန်းကာ ဝတ်ပြုကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အေဘရာဟမ် ကျောင်းတော်သို့သွားကာ အေဘရာဟမ်က သူ့သားအားသတ်၍ ဘုရားသခင်အား ပူဇော်ရန်ကြံစည်ခဲ့သော နေရာကိုကြည့်ကြသည်။ ထို့နောက် မေရီမက်ဒယ်လင်းထံ ခရစ်တော်ကြွလာသည့်နေရာနှင့် ဘုရားသခင်၏ နောင်တော်စံရာ ဂျိမ်းစ်ဘုရားကျောင်းသို့သွားကြသည်။

အီဖင်၏ အဖော်ဘုရားဖူးသည် အီဖင်အား ထိုနေရာအားလုံးကို လိုက်ပို့ပေးရုံမျှမက နေရာတိုင်း၌ ငွေမည်မျှ လှူရမည်ကိုပါ ပြောပြသည်။ နေ့လယ်ခင်းတွင် သူတို့သည် တည်းခိုရိပ်သာသို့ပြန်ကာ ညနေစာစားကြသည်။ ခဏတစ်ဖြုတ်လဲလျောင်း၍ နားကြရန် တာစူနေခိုက်မှာပင် အီဖင်၏အဖော်ဘုရားဖူးသည် အလန့်တကြားထအော်ကာ သူ့အဝတ်အစားများအား စမ်းလိုက်ရှာလိုက် လုပ်နေသည်။

'ကျုပ်ပိုက်ဆံအိတ်တော့ အခိုးခံရပြီ။ အိတ်ထဲမှာ ရူဘယ်နှစ်ဆယ့်သုံးရူဘယ်ပါသွားတယ်' ဟုပြောသည်။

'ဆယ်ရူဘယ်တန်နှစ်ရွက်နဲ့ အကြွေတွေထည့်ထားတာ' ဘုရားဖူးသည် သက်ပြင်းချကာ တညည်းညည်း တညူညူလုပ်လျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ဘယ်သူမှဘာမှ တတ်နိုင်သော ကိစ္စမဟုတ်သဖြင့် အိပ်ရာပေါ် လှဲလိုက်ကြလေ၏။

(၉)

သူ့နေရာတွင် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသော အီဖင်သည် ဘုရားဖူးခရီးသည် ငွေပျောက်သည့်ကိစ္စကို မစဉ်းစားဘဲမနေနိုင်။

‘ဒီလူ့ငွေကို ဘယ်သူမှ မခိုးပါဘူး’ ဟု သူ့တွေးသည်။

‘သူ့မှာ ငွေရှိတယ်ဆိုတာ ငါတော့မယုံဘူး၊ ဘယ်နေရာမှာမှ ငွေထုတ် ပေးတာလဲ ငါမမြင်ခဲ့ဘူး၊ ကုန်သမ္မာစရိတ်တွေ ငါ့ကိုပဲ အပေးခိုင်းတယ်၊ ပြီးတော့လဲ ငါ့ဆီက တစ်ရူဘယ်တောင် ချေးသေးတယ်’

မကြာခင်မှာပင် အီဖင်သည် ထိုအတွေးကို တွေးမိသည့်အတွက် စိတ်ထဲတွင် ကသိကအောက် ဖြစ်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ အပြစ်တင်နေမိသည်။

‘လူတစ်ယောက်ကို ငါအကဲဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိသလား၊ ဒါဟာ မကောင်း မှုတစ်ခုပဲ၊ ဒီအကြောင်းကို ငါနောက်ထပ် မတွေးတော့ဘူး’

သို့သော်လည်း သူ့အတွေးများသည် ဟိုရောက် သည်ရောက်ဖြစ်နေ ရာမှ ဘုရားဖူးထံသို့ ရောက်သွားပြန်၏။ ဒီလူ ငွေအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်များ စိတ်ဝင်စားလို့လဲ။ သူ့ပိုက်ဆံအိတ် အခိုးခံရပြီလို့ အော်လိုက်တဲ့အချိန်က သူ့အသံဟာ ဘယ်လောက်များ လေးနက်လို့လဲ၊ သိနေတာပဲ စသည်ဖြင့် စဉ်းစားမိပြန်သည်။

‘သူ့မှာ ငွေရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး’ ဟု အီဖင်တွေးမိပြန်သည်။

‘ဒါဟာ သက်သက်မယ့် ထွင်တာ’

ညမိုးချုပ်သွားချိန်တွင် သူတို့သည် အိပ်ရာမှထကာ ‘တစ်ဖန်ပြန် လည်ရှင်သန်လာရာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း’ သို့သွား၍ သန်းခေါင်ယံတရားပွဲ တက်ကြသည်။ အဖော်ဘုရားဖူးသည် အီဖင်နားမှ မခွာ။ အမြဲတစေ ကပ်ကာ အီဖင်သွားလေရာနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေသည်။ တရားပွဲတွင် ဘုရားဖူးအများအပြားနှင့် ဆုံမိသည်။ အချို့သည် ရုရှားလူမျိုးများဖြစ်၍ ဂရိ၊ အာမေရိန်း၊ ဟိန္ဒူနှင့် ဆီးရီးယားလူမျိုးများဖြစ်သည်။

အီဖင်သည် ပရိသတ်များနှင့် ရောနှောကာ မြင့်မြတ်သော တံခါးဝ မှ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် ပရိသတ်အားဦးဆောင်ကာ တူရကီ အစောင့်စစ်သားများရှေ့မှ ကျော်ဖြတ်ပြီး ခရစ်တော်အား လက်ဝါးကပ်တိုင်မှ ဖြုတ်၍ ဆီမွှေးနံ့သာများ လိမ်းကျံပေးရာ နေရာဌာနသို့ ပို့ပေးသည်။ ထိုနေ ရာ၏ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ဖယောင်းတိုင်စင်ကြီး ကိုးတိုင်ပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်

များ ပူဇော်ထားသည်ကို မြင်ရ၏။ ဘုန်းကြီးသည် နေရာဌာနတိုင်း၏ သမိုင်းကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြောပြလျက်ရှိသည်။ အီဖင်သည် ထိုနေရာတွင် ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ပူဇော် သည်။ ထို့နောက်ဘုန်းကြီးက အီဖင်အား ညာဘက်သို့ခေါ်သွားပြီး လှေကားထစ်များအတိုင်း အပေါ်သို့ခေါ်သွားသည်။ လက်ဝါးကပ်တိုင် တည်ရာ နေရာကိုလိုက်၍ ပြသခြင်းပေတည်း။ အီဖင်သည် ထိုနေရာတွင် ဘုရားသခင်ကို အာရုံပြု၍ ရှိခိုးသည်။ ထို့နောက် ခရစ်တော်၏ လက်များနှင့်ခြေများကို သံမှိုများဖြင့် နှက်ရာနေရာကို လိုက်ပြပြန်သည်။ ထို့နောက်တော့ ခရစ်တော်၏ သွေးများ ယိုစီးကျရာ အေဒမ်၏ အရိုးများ မြှုပ်နှံထားသည့် သင်္ချိုင်းဂူ၊ ခရစ်တော် သရဖူအဆောင်းခံခဲ့စဉ်က ထိုင်ခဲ့သော ကျောက်တုံးကြီး ၊ ခရစ်တော်အား ကြိမ်ဒဏ်ပေးခဲ့စဉ်က ကြီးနှင့်တုပ်ခဲ့သည့် တိုင် . . . စသည်များ။

နောက်ထပ် ထူးခြားမြင့်မြတ်သည့် နေရာများကို လိုက်လံပြသရန် စီစဉ်နေခိုက်မှာပင် ပရိသတ်ထဲမှ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသည်။ လက်တင်ဘာသာဖြင့် ပြုလုပ်နေသော ဝတ်တက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ ရုရှားဘာသာဖြင့် ဝတ်တက်ပွဲ အစပြုပေတော့မည်။ အီဖင်သည် ပရိသတ်များနှင့် ရောနှောကာလိုက်ပါသွားသည်။ သူသည် အဖော်ဘုရားဖူးအား စွန့်ခွာ၍ထားခဲ့ရန် ကြိုးစားသည်။ ဤလူကြောင့် သူ့စိတ်တွင် မကောင်းသောစိတ်များ ဝင်လာနေ၍ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အဖော်ဘုရားဖူးသည် သူ့အားတောက်တဲ့ ကပ်သလို ကပ်နေ၏။ သူ့ကို လုံးဝအလစ်မပေး။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တရားနာပရိသတ်၏ ရှေ့ဆုံးနေရာသို့ရောက်ရန် အားထုတ်ကြ၏။ သို့သော်လည်း နောက်ကျသွားသဖြင့် လိုချင်သည့်နေရာကို မရကြတော့ပေ။ အဆမတန်ပြည့်ကျပ်နေသော ပရိသတ်ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် ရှေ့ကိုလည်း တိုး၍မရ၊ နောက်သို့လည်း မဆုတ်နိုင် ဖြစ်နေကြ၏။

အီဖင်သည် မတ်တပ်ရပ်နေရာမှာ သူ့ရှေ့တည့်တည့်သို့ မကြာခဏမျှော်ကြည့်သည်။ ဘုရားသခင်ကိုလည်း အာရုံပြုသည်။ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်အနှိုက်ခံရမည်ကိုစိုးသဖြင့် မကြာခဏ လက်နှင့်စမ်းကြည့်သည်။ သူ့စိတ်သည် တည်ငြိမ်ခြင်းမရှိ။ စိတ်လှုပ်ရှားကာ နှစ်ခွဖြစ်လျက်ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ သူ၏ဘုရားဖူးအဖော်သည် သူ့အား လိမ်လည်လှည့်ဖျားခြင်းဖြစ်သည်ဟုထင်သည်။ ထို့နောက်သူ့စိတ်တွင် သံသယဝင်လာပြန်သည်။ အကယ်၍ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်အခိုးခံရပါသည်ဟု ပြောခဲ့သော ဘုရားဖူးအဖော်၏ စကား

www.burmeseclassic.com

မှန်နေပါက မိမိ၏ ပိုက်ဆံအိတ်လည်း အခိုးခံရမည်ကို ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိ၏။
ဤသို့ဖြင့် အီဖင်၏စိတ်သည် တည်ငြိမ်ခြင်းမရှိဘဲ အမြဲတစေ လှုပ်ရှားလျက်ရှိ
လေ၏။

(၁၀)

အီဖင်သည် သူ့ရပ်နေသော နေရာမှနေ၍ ဘုရားသခင်၏ သင်္ချိုင်းဂူကို
မျှော်ကြည့်နေသည်။ ဂူ၏အထက်တွင် မီးအိမ်သုံးဆယ့်ခြောက်လုံး ထွန်းညှိ
ထားသဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းလင်းလျက်ရှိ၏။ သူသည် မကြာခဏ ခြေဖျား ထောက်
ကာ လူအများ၏ ခေါင်းပေါ်မှကျော်၍ ကြည့်နေခြင်းဖြစ်ရာ သူ့မျက်လုံးများ
သည် အံ့အားသင့်စရာကောင်းသည့် အရာတစ်ခုကို မြင်ရလေသည်။

မီးအိမ်များအောက်၌ အဆက်မပြတ် တောက်လောင်နေသော
ဖယောင်းတိုင်များရှိ၍ ထိုရှေ့တည့်တည့်တွင် မီးခိုးရောင်ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်
ထားသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရှိနေသည်။ အဘိုးအိုသည် ရှေ့ဆုံး၌
ရောက်နေခြင်းဖြစ်၍ သူ၏ပြောင်နေသောခေါင်းသည် မီးရောင်များအောက်
တွင် တလက်လက် တောက်ပနေသည်။ အဘိုးအိုသည် သူ့မိတ်ဆွေ အီလစ်
ရှာနှင့် တူလှချေသည်။

‘အီလစ်ရှာနဲ့ တော်တော်တူတာပဲ’ ဟု အီဖင်တွေးသည်။

‘ဒါပေမယ့် သူတော့ ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ဘူး၊ သူငါ့ရှေ့က ရောက်နှင့်
ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါစီးလာတဲ့ သင်္ဘောမထွက်ခင်က သင်္ဘော
တစ်စီးတော့ ထွက်ခဲ့သေးတယ်၊ အဲဒီသင်္ဘောက တစ်ပတ်ကျော်ကျော်လောက်
က ထွက်ခဲ့တဲ့သင်္ဘောပဲ၊ အီလစ်ရှာဟာ ဒီသင်္ဘောကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ
မမီနိုင်ဘူး၊ ငါစီးလာတဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာလဲ သူပါမလာဘူး၊ ငါသေသေချာချာ
ကြည့်ခဲ့တာပဲ’

သူတွေးနေခိုက်မှာပင် သူ့မြင်နေရသော အဘိုးအိုသည် ဘုရားကို
ဝတ်ပြုကာ သုံးကြိမ်မျှ ဦးညွတ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ပထမတစ်ကြိမ်သည်
ဘုရားသခင်ဘက်လှည့်၍ ဦးညွတ်ခြင်းဖြစ်၏။ နောက်နှစ်ကြိမ်က သူ့ဘယ်
ဘက်နှင့် ညာဘက်မှ ဘုရားဖူးများအား ဦးညွတ်ခြင်းဖြစ်၏။ အဘိုးအို၏
ဦးခေါင်း ညာဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည့်အချိန်တွင် အီဖင်သည် မျက်နှာကို
မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုမျက်နှာကို သူ့ချက်ချင်းမှတ်မိသည်။ တခြားလူမဟုတ်၊
သူ့မိတ်ဆွေ အီလစ်ရှာဖြစ်၏။ သူ၏နက်မှောင်သော မုတ်ဆိတ်မွေး၊ သူ့မျက်

ခုံးများနှင့် မျက်လုံးများ၊ ပြီးတော့ နှာခေါင်း၊ အီလစ်ရှာမှ အီလစ်ရှာအစစ်ဖြစ်၏။
အီဖင်သည် သူ့မိတ်ဆွေကို ပြန်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် များစွာဝမ်းသာ
သွားသည်။

‘ဒီလူ ငါ့ရှေ့က ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရောက်နှင့်နေတာပါလိမ့်’ ဟု
တွေးကာ အံ့ဩလျက်ရှိသည်။

‘ခင်ဗျား တော်တော်ကို တော်တဲ့လူပါလား အီလစ်ရှာ’ ဟု အီဖင်
တွေးမိသည်။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်ရှေ့က ရောက်အောင်သွားနှင့်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
သွားလိုက်ပါလိမ့်၊ လမ်းမှာတွေ့တဲ့လူတစ်ယောက်လောက်က သူ့ကို ဖြတ်လမ်း
ကနေ ခေါ်သွားတာများလား၊ အပြင်ထွက်ရင်တော့ ငါ သူ့ကိုရှာပြီး အပြစ်တင်
လိုက်ဦးမယ်၊ ဒီလောက်များတဲ့ပရိတ်သတ်ကြားထဲမှာ ရှေ့ဆုံးကနေရာကိုရ
အောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယူခဲ့သလဲဆိုတာ သူ့ကို မေးကြည့်ဦးမှပဲ’

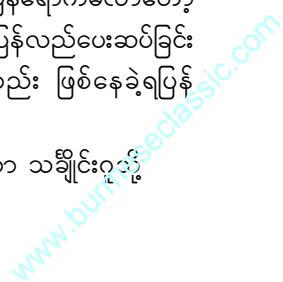
အီဖင်သည် သူ့မျက်စိအောက်မှ အီလစ်ရှာ ပျောက်သွားမည်စိုးသ
ဖြင့် ထိုနေရာမှလွဲ၍ အခြားဘယ်ကိုမျှမကြည့်။ သို့သော်လည်း တရားပွဲပြီး
ဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ ပရိတ်သတ်သည် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာသည်။ သင်္ချိုင်းဂူကို
နမ်းရှုံ့ရန်အတွက် သူ့ထက်ငါ အလှအယက် တိုးဝေ့ကြသည်။

အီဖင်သည် ဘေးတစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားသဖြင့် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်
အနှိုက်ခံရမည်ကို စိုးရိမ်သောစိတ်သည် ပြန်ပေါ်လာသည်။ သူသည် အိတ်
ကပ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဖိ၍ ဘေးမှလူများအား တံတောင်နှင့် တွက်ကာ
ပရိသတ်ကြားမှ တိုးထွက်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။

အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အီဖင်သည် အီလစ်ရှာအား
လိုက်ရှာသည်။ အပြင်မှာရော ဘုရားကျောင်းအတွင်း၌ပါ ပိုက်စိပ်တိုက်၍
ရှာဖွေခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အီလစ်ရှာနှင့် တူသူကို အရိပ်အယောင်ပင်
မမြင်ရတော့ပေ။ ဤသို့ဖြင့် အီဖင်သည် သူတည်းခိုသည့် ထမင်းဆိုင်သို့
ပြန်လာခဲ့သည်။

ထိုညတွင် သူ၏အဖော်ဘုရားဖူးသည် သူ့ထံ ပြန်ရောက်မလာတော့
ပေ။ သူ့ထံမှ ချေးယူသွားသော ငွေတစ်ရူဘယ်ကိုလည်း ပြန်လည်ပေးဆပ်ခြင်း
မပြုခဲ့ပေ။ ယခုအခါတွင် အီဖင်သည် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေခဲ့ရပြန်
လေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အီဖင်သည် မြင့်မြတ်သော သင်္ချိုင်းဂူသို့

သင်္ဘောပေါ်တွင် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သော အဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့် အတူနောက် တစ်ကြိမ်သွားပြန်သည်။ ရှေ့ဆုံးနေရာကိုရရန် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားသော်လည်း မရ။ သူသည် တိုင်ကြီးတစ်တိုင်၏ဘေးတွင်ရပ်ကာ ဘုရားသခင်ကို အာရုံပြု ရ၏။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်သို့ မျှော်ကြည့်မိပြန်သည်။ မီးအိမ်များအောက် ရှေ့ဆုံးနေရာတွင် သင်္ချိုင်းဂူနားကပ်၍ ရပ်နေသော ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် အီလစ်ရှာကို မြင်ရပြန်လေပြီ။

‘ကဲ... တွေ့ပြန်ပြီ’ ဟု အီဖင်ကတွေးသည်။

‘ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျား ဘယ်ပြေးမလဲ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို အလွတ် မပေးတော့ဘူး’

အီဖင်သည် လူအများကြားမှ အတင်းတိုးဝှေ့ကာ ရှေ့ဆုံးသို့ရောက် အောင်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ရောက်သွားသည့်အခါ အီလစ်ရှာ မရှိတော့ပေ။ အီလစ်ရှာသည် ထိုနေရာမှ ထွက်သွားပြီဟု ယူဆရသည်။

မကျေမချမ်းဖြစ်နေသော အီဖင်သည် သင်္ချိုင်းဂူသို့ တတိယအကြိမ် သွားပြန်သည်။ သူ့မြင်နေကျနေရာ၌ လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်၍ အပေါ်သို့ မော့ကြည့်နေသော အီလစ်ရှာကိုပြက်ပြက်ထင်ထင်မြင်တွေ့ရပြန်သည်။ အီလစ်ရှာ၏ ထိပ်ပြောင်ပြောင်သည် မီးရောင်များအောက်တွင် တလက်လက် တောက်ပနေသည်။

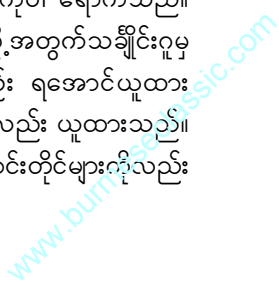
‘ဒီတစ်ခါတော့ လုံးဝမလွတ်စေရဘူး’ ဟု အီဖင်က တွေးပြန်သည်။

‘ငါ အပြင်ထွက်တဲ့ တံခါးဝကနေပြီး ရပ်စောင့်နေမယ်၊ ဒါဆိုရင် လူချင်းမလွဲနိုင်တော့ဘူး’

အီဖင်သည် ဘုရားကျောင်းထဲမှ စောစောစီးစီးကြို၍ထွက်ကာ တံခါး ဝမှရပ်စောင့်နေသည်။ မွန်းတည့်ချိန် ကုန်လွန်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ထွက်လာနေသည့်လူများကြား၌ အီလစ်ရှာကို မမြင်ရ။

အီဖင်သည် ဂျေရုဆလင်မြို့တော်၌ သီတင်းခြောက်ပတ်မျှနေခဲ့ သည်။ အထွတ်အမြတ်ပြုရာ နေရာတိုင်းသို့ ရောက်အောင်သွားသည်။ ဘီသယ်ဟမ်၊ ဘီသာနီနှင့် ဂျော်ဒန် စသည့် နေရာများကိုပါ ရောက်သည်။ သူ့ကွယ်လွန်သည့်အခါ သူ့အလောင်းနှင့်အတူ မြုပ်နှံဖို့အတွက်သင်္ချိုင်းဂူမှ တံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ထားသော အလောင်းဖုံးအဝတ်ကိုလည်း ရအောင်ယူထား သည်။ ဂျော်ဒန်မြစ်ရေ တစ်ပုလင်းနှင့် မြေတစ်ဆုပ်ကိုလည်း ယူထားသည်။

မြင့်မြတ်သော ဘုရားကျောင်းအတွင်းမှ ဖယောင်းတိုင်များကိုလည်း

ဝယ်ထားသည်။ မြင့်မြတ်သောနေရာရှစ်နေရာ၌ လူအများက ဆုတောင်းပေးနိုင်ဖို့အတွက် သူ့နာမည်များကို ကမ္မည်းထိုးထားခဲ့သည်။ အပြန်ခရီးအတွက် လမ်းစရိတ်မျှသာချန်ပြီး ပိုငွေအားလုံးကို သုံးစွဲခဲ့သည်။ ထို့နောက် အိမ်အပြန်ခရီးကို အစပြုသည်။ သူသည် ဂျက်ဖားသို့ ခြေကျင်လျှောက်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အိုဒက်ဆာမြို့သို့ သင်္ဘောစီးသည်။ ထိုမှနေ၍ လာလမ်းအတိုင်း ခြေကျင်လျှောက်၍ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

(၁၁)

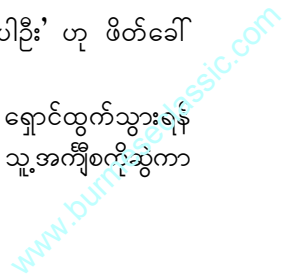
အီဖင်သည် သူ့လာခဲ့သည့်လမ်းအတိုင်းပြန်သည်။ အိမ်ဘက်သို့ နီးလာသည့်အခါ သူ့တွင် ယခင်ကရှိဖူးခဲ့သော ပူပန်ကြောင့်ကြမှုများ ပြန် ဝင်လာသည်။ သူ့အိမ်တွင်မရှိခဲ့ဘဲ အိမ်မှုကိစ္စများကို အဆင်ပြေအောင်မှ လုပ်နိုင်ကြပါ့မလား။ သူ့သားအနေဖြင့် သူ့ခိုင်းထားခဲ့သည့်အတိုင်းမှ လုပ်ပါ့မလား။ နွေရာသီတုန်းက သူတို့တစ်တွေ ဘယ်လိုနေကြပါလိမ့်။ နွားတွေကို ဆောင်းရာသီအတွင်းက ဘယ်လိုများ ထားကြမည်နည်း။ သူ့အပြီးမသတ်နိုင်ခဲ့သည့် ဆောက်လက်စအိမ်ကိုရော အပြီးသတ်ကြပါမည်လော စသည့် စသည်ဖြင့် ရောက်တတ်ရာရာတွေေးကာ ပူပန်သောကများလျက်ရှိသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် မနှစ်က သူ့မိတ်ဆွေအီလစ်ရှာနှင့် ကွဲကွာသွားခဲ့ရသည့် ခရိုင်အတွင်းသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။ သူသည် မနှစ်ကနှင့်မတူသည့် လူတို့၏ နေမှုထိုင်မှုများကိုကြည့်ကာ မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေရ၏။

မနှစ်တုန်းကတော့ ဤလူများသည် အငတ်ဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်ကာ ဒုက္ခရောက်နေကြ၏။ အခုတော့လည်း အေးအေးသာသာနေထိုင်လျက်ရှိကြ၏။ ဤနှစ်သီးနှံအထွက်ကောင်းသောကြောင့် လူအများသည် မနှစ်ကဒုက္ခဆင်းရဲများကို မေ့လျော့နေကြလေပြီ။ တစ်ညနေခင်းတွင်မူ အီဖင်သည် အီလစ်ရှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့သည့် နေရာသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။ သူ့ရွာထဲသို့ ဝင်သွားသည့်အခါ အဖြူ ရောင် အင်္ကျီလက်ရှည်ဝတ်ထားသော ကလေးမလေး တစ်ယောက်သည် တဲတစ်လုံးအတွင်းမှ ပြေးထွက်လာပြီး . . .

‘အဖေကြီး . . . လာပါ။ သမီးတို့တဲကို ဝင်ပါဦး’ ဟု ဖိတ်ခေါ်နေသည်နှင့် ကြုံရလေသည်။

အီဖင်က ကလေးမလေးခေါ် ရာသို့ မလိုက်ဘဲ ရှောင်ထွက်သွားရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ကလေးမလေးသည် သူ့အင်္ကျီစင်္ကဲသွဲကာ

ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် တဲဘက်သို့ ဆွဲခေါ်နေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် တဲထဲမှ မိန်းမတစ်ယောက်သည် သူငယ်လေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ အပြင်သို့ထွက်လာပြီး သူ့အားဖိတ်ခေါ်နေပြန်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

‘အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလား အဘိုး’ ဟု မိန်းမက လှမ်းပြောသည်။

‘ညစာလေးဘာလေးစားပြီး ကျွန်မတို့ဆီမှာ တစ်ညလောက် အိပ်ပါလား’

ထိုကြောင့်လည်း အီဖင်သည် တဲထဲသို့ ဝင်လိုက်သွားသည်။ စိတ်ထဲမှလည်း ငါ သူတို့ကို အီလစ်ရှာအကြောင်း မေးကြည့်ရင်ရမယ်ထင်တယ်’ ဟုတွေးသည်။

‘အီလစ်ရှာ ရေတောင်းသောက်ဖို့သွားတဲ့တဲဟာ ဒီတဲလိုထင်တာပဲ’

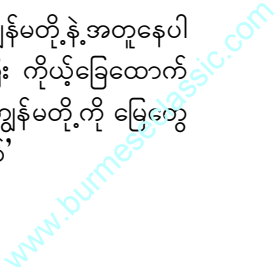
မိန်းမသည် အီဖင်၏ ကျောပိုးအိတ်ကိုကူညီပြီး ဖြုတ်ပေးသည်။

ခြေလက်မျက်နှာဆေးကြောသုတ်သင်ရန် ရေပေးသည်။ ထို့နောက် စားပွဲ၌ ထိုင်ခိုင်းပြီး နွားနို့နှင့်မုန့်များ ချကျွေးသည်။ အီဖင်က ဘုရားဖူးခရီးသည်တစ်ယောက်အပေါ် အခုလိုပြုစုသည့်အတွက် ချီးမွမ်းစကားပြောသည့်အခါ မိန်းမက ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာခါသည်။

‘ကျွန်မတို့အနေနဲ့ဘုရားဖူးခရီးသည်တစ်ဦးကို အခုလိုဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေးတာဟာ လုံလောက်တဲ့ အကြောင်းရှိပါတယ်’ ဟု မိန်းမက ပြောသည်။

‘ကျွန်မတို့ကို ဘဝအကြောင်း သင်ပေးသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘုရားဖူးခရီးသည်တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မတို့ဟာ ဘုရားသခင်ကို မေ့လျော့နေခဲ့ကြတဲ့အတွက် ဘုရားသခင်ရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ကြရပါတယ်။ ပြီးတဲ့နှစ် နွေရာသီက ကျွန်မတို့တစ်အိမ်လုံး စားစရာဘာမှမရှိဖြစ်ပြီး ဖျားနာနေကြပါတယ်။ ကူညီစောင့်ရှောက်မယ့် လူကလဲမရှိတော့ အားလုံးသေရတော့မယ့် အခြေအနေကို ဆိုက်နေပါတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာ ကျွန်မတို့ကို ကူညီဖို့ ဘုရားသခင်က အဘိုးအိုတစ်ယောက် လွှတ်လိုက်ပါတယ်။

‘အဲဒီအဘိုးအိုဟာ အဘိုးလို ဘုရားဖူးခရီးသည် တစ်ယောက်ပါ။ သူက တစ်ရက်မှာ ကျွန်မတို့ဆီ ရောက်လာပြီး ရေတောင်းသောက်တာပါ။ ကျွန်မတို့မိသားစုရဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခကိုမြင်တော့ သနားပြီး ကျွန်မတို့နဲ့အတူနေပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကို စားစရာ၊ သောက်စရာတွေပေးပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ပြန်ရပ်နိုင်အောင် ကူညီခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်မတို့ကို မြေတွေလဲ ပြန်ရွေးပေးတယ်။ လှည်းနဲ့မြင်းလဲ ဝယ်ပေးခဲ့ပါတယ်’

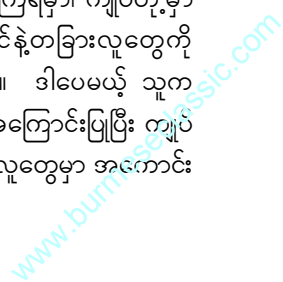
ဤနေရာအရောက်တွင် တဲထဲရှိ အဘွားအိုက မိန်းမ၏စကားကို ကြားဖြတ်ပြောသည်။ ‘ကျုပ်တို့ကတော့သူဟာ လူစင်စစ်လား၊ ဘုရားသခင် ဆီကလာတဲ့ စေတမန်လား ဆိုတာ ခွဲခြားပြီးမသိပါဘူးတော်။ သူ့ခမျာ ကျုပ် တို့အားလုံးကို မေတ္တာထားရှာပါတယ်၊ ကရုဏာလည်းရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့ကို သူ့နာမည်တောင် ပြောမသွားဘူး၊ ကျုပ်တို့မှာ ဘယ်သူ့အတွက် ဆုတောင်း မေတ္တာပို့ရမယ်ဆိုတာတောင် မသိဘဲကျန်ခဲ့ကြရတာ၊ ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ အခု အချိန်ထိပြန်ပြီးမြင်ယောင်နေမိပါတယ်၊ ကျုပ်က ဟော့ဟိုနေရာမှာလဲနေတယ်၊ သေမယ့်အချိန်ကိုစောင့်နေရတဲ့ အဖြစ်ပေါ့။’

‘အဲဒီတုန်းမှာ ထိပ်ပြောင်ပြောင်နဲ့ အဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက် တဲထဲဝင်လာပါတယ်၊ ရုပ်ရည်ကလဲ သူလိုငါလိုပါပဲ၊ သူက ရေတောင်းတယ်၊ အဲဒီအချိန်က ကျုပ်ကလည်း မကောင်းပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်တွေးနေမိ တယ်၊ ‘အရေးထဲမှာ ဒီအဘိုးအိုကြီးက ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ သူက ဘာလိုချင် နေပါလိမ့်’လို့ စိတ်ထဲကကြိတ်ပြီး မကျေနပ်ချင်ဘူး၊ သူကတော့ ဘာလုပ်တယ် ထင်လဲ၊ ကျုပ်တို့အဖြစ်လဲမြင်ရော... သူ့ကျောပိုးအိတ် ကို ဟောဒီနေရာမှာ ချပြီး ကြိုးတွေဖြည်တော့တာပဲ’

ဤနေရာတွင် ကလေးမလေးက ကြားမှဖြတ်၍ပြောသည်။ ‘မဟုတ် ဘူးအဘွားရဲ့၊ သူ့အိတ်ကြီးကို ချတာက ဒီနေရာမှာ၊ တဲရဲ့အလယ်တည့်တည့် မှာချတာ။ ပြီးတော့မှ ခုံတန်းပေါ်ကို မ ပြီးတင်တာ’

သူတို့မိသားစုသည် ထိုအဘိုးအိုလုပ်ခဲ့သမျှ ပြောခဲ့သမျှအားလုံးကို ပြော၍ မဆုံးနိုင်ဖြစ်နေကြသည်။ သူ့ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုထိုင်ခဲ့သည်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုအိပ်ခဲ့သည်။ သူတို့တစ်ဦးချင်းစီနှင့် ဘယ်လိုစကား မျိုးတွေပြောသွားသည် စသည်ဖြင့် အသေးစိတ်မှတ်မိကာ သတိတရပြောနေ ကြသည်။ ညပိုင်းတွင် တဲရှင်လယ်သမားပြန်ရောက်လာသည်။ သူကလည်း အီလစ်ရှာအကြောင်းကို ပြောပြသည်။ သူတို့မိသားစုနှင့် ဘယ်လိုနေထိုင်ပြီး မည်မျှလောက်အထိ ကူညီသွားခဲ့သည်ကို ရင်ဖွင့်သည်။

‘သူသာရောက်မလာရင်ကျုပ်တို့အားလုံး သေကြရမှာ၊ ကျုပ်တို့မှာ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ လုံးဝမရှိတော့ဘူး၊ ဘုရားသခင်နဲ့တခြားလူတွေကို အပြစ်တင်ရင်းနဲ့ပဲ အသက်သေဆုံးကြရမယ့် အဖြစ်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူက ကျုပ်တို့ဘဝကို ပြန်ပြီးထူထောင်ပေးခဲ့တယ်။ သူ့ကို အကြောင်းပြုပြီး ကျုပ် တို့ဟာ ဘုရားသခင်အပေါ်မှာလဲ နားလည်ခဲ့ကြတယ်။ လူတွေမှာ အကောင်း

လေးတွေရှိနေသေးတယ်ဆိုတာလဲ သိခဲ့ကြတယ်။ ဘုရားသခင်က သူ့ကို စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေဗျာ။ ကျုပ်တို့ဟာ တိရစ္ဆာန်တွေလိုနေခဲ့ကြရတာ၊ သူက ကျုပ်တို့ကို လူသားတွေပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့ရတာမယ်’

သူတို့မိသားစုသည် အီဖင်အား အစားအသောက်များ ကျွေးမွေးပြီး နောက် အိပ်စရာနေရာပေးသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။ အိပ်ရာပေါ်၌ လဲလျောင်းနေသော အီဖင်သည် အိပ်၍မပျော်ပေ။ သူ့စိတ်ထဲမှ အီလစ်ရှာကို ထုတ်ပစ်၍မရ။ သူသည် ဂျေရုဆလင်မြို့၌ ရှိနေစဉ်က အထွတ်အမြတ်နေရာ၌ ရပ်နေသော အီလစ်ရှာအား သုံးကြိမ်တိတိ မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်တွေ့ခဲ့ရသူ မဟုတ်ပါလား။

‘အီလစ်ရှာ ဘုရားသခင်ဆီကို ငါ့ရှေ့က အရင်ရောက်နှင့်တာဟာ ဒါ့ကြောင့်ကိုး’ ဟု အီဖင်တွေးမိသည်။

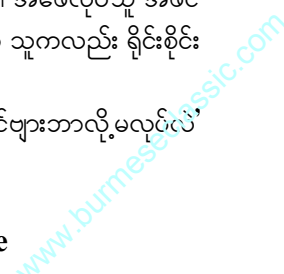
‘ဘုရားသခင်ဟာ ငါဘုရားလာဖူးတာကို လက်ခံချင်မှလက်ခံမယ်၊ အီလစ်ရှာကိုတော့ လက်ခံတာအမှန်ပဲ’

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အီဖင်သည် တဲရှင်မိသားစုအား နှုတ်ဆက်သည်။ သူတို့ကလည်း အီဖင်လမ်းတွင်စားဖို့ မုန့်များထည့်ပေးလိုက်ကြ၏။ အီဖင်သည် သူ့ခရီးကို ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

(၁၂)

အီဖင်ခရီးထွက်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ခန့်မျှကြာသည်။ သူ့အိမ်ပြန်ရောက်သည့် အချိန်တွင် နွေဦးပေါက်နေပေပြီ။ သူ့ပြန်ရောက်သည်မှာ ညခင်းဖြစ်၍ အိမ်တွင် သူ့သားမရှိပေ။ ရွာထဲရှိ ထမင်းဆိုင်သို့ သွားနေသည်ဟု သိရ၏။ သူ့သားပြန်ရောက်သည့်အခါ အရက်တော်တော်များများသောက် လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ အီဖင်က သူ့သားအား မေးခွန်းပေါင်း အမြောက် အမြားမေးသည်။ အိမ်တွင်ဖခင်မရှိခိုက် သားဖြစ်သူသည် သိပ်ပြီးစည်းကမ်းတကျ နေထိုင်ပုံ မရဟု တွက်လိုရသည်။ ငွေကိုလည်း စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ သုံးစွဲ ထားပုံရ၏။ သူ့ခိုင်းခဲ့သည့် အလုပ်များကိုလည်း ကျကျနနလုပ်ထားပုံမပေါ်။ အဖေလုပ်သူ အီဖင်သည် သူ့သားအား ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းသည်။ သားဖြစ် သူကလည်း ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းစွာ ပြန်ပြောသည်။

‘အိမ်ကနေဘယ်မှမသွားဘဲ ခင်ဗျားဘာသာခင်ဗျားဘာလို့မလုပ်လဲ’ ဟု သားက ပြန်ပြောသည်။

‘အိမ်ကငွေတွေယူပြီး ခင်ဗျားသဘောနဲ့ခင်ဗျား ခရီးသွားတာပဲ၊ အခုကျတော့မှ ကျုပ်ကိုလာပြီး အပြစ်တင်နေတယ်’

အဘိုးအို အီဖင်သည် ဒေါသဖြစ်ကာ သူ့သားအား ထရိုက်သည်။

မိုးလင်းသည့်အခါ အီဖင်သည် ရွာသူကြီးထံသွား၍ သူ့သားအကြောင်းကို တိုင်ကြားသည်။ သူ့ အီလစ်ရှာ၏ အိမ်ရှေ့မှ အဖြတ်တွင် အီလစ်ရှာ၏ ဇနီးက ဆင်ဝင်အောက်မှနေ၍ သူ့အား လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

‘နေကောင်းရဲ့လား’ ဟု အီလစ်ရှာ၏ ဇနီးက လှမ်းမေးသည်။

‘ရှင် ဂျေရုဆလင်ကိုရောက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

အီဖင်သည် အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

‘ရောက်ခဲ့ပါတယ်’ ဟု ပြန်ဖြေသည်။

‘ကျုပ် ခင်ဗျားအဘိုးကြီးကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားတယ်၊ သူ့အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီဆို’

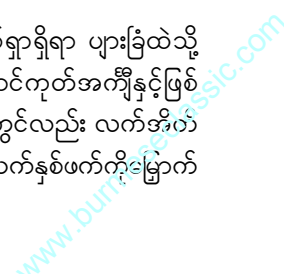
‘ရောက်နေပြီ’ ဟု အဘွားကြီးက ပြန်ပြောသည်။

‘သူ ပြန်ရောက်နေတာ ကြာလှပါပကောလား၊ မေရီကောင်းကင်ဘုံတက်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲတော် ပြီးပြီးချင်းရောက်လာတာပဲ။ ဘေးမသိ၊ ရန်မခဘဲ ဘုရားသခင်က ပြန်ပို့ပေးလို့ ကျွန်မတို့ ဝမ်းသာနေကြရတယ်၊ သူမရှိတော့ ကျွန်မတို့လဲ ပျင်းနေကြတာ၊ အခုအချိန်မှာတော့ သူ့ကို အလုပ်များများ လုပ်ခိုင်းလို့မရနိုင်တော့ဘူး၊ သူ့အတွက် အလုပ်လုပ်တဲ့ နှစ်တွေကပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီမဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ သူဟာအိမ်ထောင်ဦးစီးပါပဲ၊ သူ့အိမ်မှာရှိနေရင် အားလုံးပျော်ကြတာပေါ့၊ သားတွေကလဲ သူ့ရှိရင် အားရှိကြတယ်၊ သူကပြောတယ်၊ အဖေအိမ်မှာမရှိရင် နေရောင်ခြည် မရှိသလိုပဲတဲ့၊ ကျွန်မတို့ကလဲ သူ့ကိုချစ်ကြပါတယ်၊ အသက်ကြီးလာလေ ဂရုစိုက်ရလေပေါ့’

‘သူ့အခုအိမ်မှာရှိသလား’

‘ရှိပါတယ်ရှင်၊ သူ့ပျားအိုတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ ဒီနှစ်ပျားပေါက်ကောင်းလိမ့်မယ်ပြောတယ်၊ ကဲပါ အထဲဝင်ပါဦး ၊ ရှင့်ကိုတွေ့ရင်သူ သိပ်ဝမ်းသာသွားမှာ’

အီဖင်သည် အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး အီလစ်ရှာရှိရာ ပျားခြံထဲသို့ သွားသည်။ အီလစ်ရှာသည် သူဝတ်နေကျ မီးခိုးရောင်ကုတ်အင်္ကျီနှင့်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာကိုလည်း ပိုက်အုပ်မထား၊ သူ့လက်များတွင်လည်း လက်အိတ်များ စွပ်ထားခြင်းမရှိ၊ သစ်ပင်ကြီးများအောက်မှရပ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်

၍ အပေါ်သို့ မော့ကြည့်နေသည်။ နေရောင်သည် သစ်ကိုင်းများကြားမှနေ၍ သူ့ဆီသို့ဖြာဆင်းလျက်ရှိ၏။ သူ့ထိပ်ပြောင်ပြောင်သည် နေရောင်တွင် ဝင်းလက်နေသည်။ အီဖင် ဂျေရုဆလင်တွင် မြင်ခဲ့ရသည့်ပုံစံနှင့် တစ်ထေရာတည်း တူလျက်ရှိ၏။ ပျားများသည် အီလစ်ရှာ၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ တဝီဝီပျံသန်းနေကြသော်လည်း အီလစ်ရှာအား မတုပ်ကြ။

အီဖင်သည် တစ်နေရာမှရပ်ကာ အီလစ်ရှာအား ငေးကြည့်နေသည်။ အဘွားကြီးက သူ့ယောက်ျားအားလှမ်း၍ အသံပေးသည်။

‘ဟော့ဒီမှာ ၊ ရှင့်မိတ်ဆွေကြီးလာတယ်လေ’

အီလစ်ရှာက လှည့်ကြည့်သည်။ အီဖင်ထံသို့ လျှောက်လာရင်း သူ့မုတ်ဆိတ်တွင် ကပ်ငြိနေသည့် ပျားများကို အသာအယာလက်နှင့်ဆွဲနှုတ်ပစ်နေသည်။

‘မင်္ဂလာနေ့ပါ အီဖင်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ၊ ခင်ဗျားဟိုကို ဘေးမသီရန်မခရောက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘ကျုပ်ခြေထောက်တွေက လျှောက်သွားတော့လည်း ရောက်ခဲ့ရပေတာပေါ့၊ ကျုပ် ခင်ဗျားအတွက် ဂျော်ဒန်မြစ်ရေ ယူလာခဲ့တယ်၊ အိမ်ကိုလာပြီး ယူလှည့်ဦးလေဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဘုရားသခင်က ကျုပ်ရဲ့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုတွေကို လက်ခံသလား၊ လက်မခံဘူးလား ဆိုတာကတော့...’

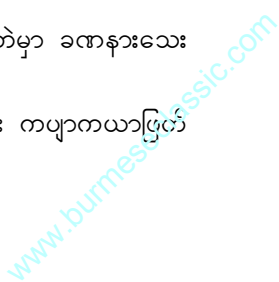
‘အင်းပေါ့လေ၊ ဘုရားသခင်ကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ရပေမပေါ့၊ ဘုရားသခင်က ခင်ဗျားကို ကောင်းချီးမင်္ဂလာမပေးဘဲ မနေပါဘူး’ ဟု အီလစ်ရှာက ပြန်ပြောသည်။ အီဖင်သည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။

‘ကျုပ်ခြေထောက်တွေကတော့ ဟိုနေရာကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တကယ်အစစ်အမှန်ရောက်ခဲ့တာက ကျုပ်ရဲ့ ဝိညာဉ်ပဲလား၊ တခြားတစ်ယောက်ရဲ့ဝိညာဉ်လားဆိုတာ ခွဲခြားရခက်...’

‘အဲဒါ ဘုရားသခင်ရဲ့အလုပ်ပါ မိတ်ဆွေရယ်၊ ဘုရားသခင်ရဲ့အလုပ်ပါ’ ဟု အီလစ်ရှာက ကြားဖြတ်ပြောသည်။

‘ကျုပ် အပြန်ခရီးမှာ ခင်ဗျားနဲ့ခွဲပြီး နေခဲ့တဲ့တဲမှာ ခဏနားသေးတယ်၊ အဲဒါ...’

အီလစ်ရှာသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားပြီး ကပျာကယာဖြတ်ပြောသည်။

‘ဘုရားသခင်ရဲ့အလုပ်ပါ မိတ်ဆွေကြီးရယ်၊ ဒါဘုရားသခင်ရဲ့ အလုပ်ပါ။ ကဲပါ အိမ်ထဲဝင်ပါဦး၊ ကျုပ်တို့ ရထားတဲ့ပျားရည်လေးကျွေးစမ်း ပါရစေဦး’

အီလစ်ရှာသည် ထိုကိစ္စကိုစကားအဆက်မခံ။ စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းပစ်ကာ အိမ်မှုကိစ္စများအကြောင်း လျှောက်ပြောနေသည်။ အီဖင်သည် သက်ပြင်းချသည်။ သူသည် တဲထဲမှမိသားစုအကြောင်းနှင့် ဂျေရုဆလင် မြို့တော်၏ အထွတ်အမြတ်တစ်နေရာတွင် အီလစ်ရှာအား သူမြင်တွေ့ခဲ့ ရသည့် အကြောင်းများကို ပြောပြရန် မကြိုးစားတော့ချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့အနေဖြင့် အနှစ်သာရရှိသည့် အချက်တစ်ချက်ကိုတော့ ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်သွားခဲ့လေပြီ။

သူ သဘောပေါက်သွားသည့်အချက်မှာ တခြားတော့မဟုတ်။ ဘုရား သခင်အပေါ် သစ္စာစောင့်သိရေးနှင့် ဘုရားသခင်၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း လိုက်နာနေထိုင်ရေးအတွက် အကောင်းဆုံးသောကျင့်စဉ်မှာ လူ့ဘဝတွင် အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး လူအားလုံးသည် တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် မေတ္တာထားရန်နှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကူညီစောင့် ရှောက် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရန်ဟူသော အချက်ပေတည်း။

TWO OLD MEN (၁၈၈၅) ကို ပြန်ဆိုသည်။

မေတ္တာရှိရာ ဘုရားရှိသည်

မြို့ငယ်ကလေးတစ်မြို့တွင် မာတင်အက်ဗ်ဒစ်ချ် အမည်ရှိ ဖိနပ်ချုပ်သမား တစ်ယောက် နေထိုင်လျက်ရှိ၏။ သူ၏ အလွန်သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းကလေးသည် မြေတိုက်ထဲ၌ တည်ရှိသည်။

သူ့အခန်းတွင် ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်တည်းသာရှိ၍ ထိုပြတင်းပေါက်မှကြည့်လျှင် လမ်းမကိုမြင်နေရသည်။ မြင်ရသည်ဟု ဆိုသော်လည်း လမ်းမပေါ်မှ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည့်လူအများ၏ ခြေထောက်များကိုသာ မြင်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မာတင်သည် ခြေထောက်မှ ရှူးဖိနပ်များကို မြင်ရရုံမျှဖြင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်းသိသည်။ ဤနေရာ၌ မာတင်နေလာခဲ့သည်မှာ နှစ်ကာလအားဖြင့် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ခင်မင်ရင်းနှီးသူ အများအပြားရှိသည်။

သူ့အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရပ်ကွက်ထဲတွင် သူ့လက်ထဲသို့ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မျှ ရောက်မလာဖူးသည့် ရှူးဖိနပ်ဆို၍ တစ်ရန်မှမရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ သူ့လက်ရာကို မကြာခဏမြင်တွေ့ နေရသည်ဆိုက မမှားနိုင်ပေ။

အချို့ ရှားဖိနပ်များမှာ သံခွာပြန်ရိုက်ပေးခြင်းဖြစ်၍ အချို့မှာ အစုတ်အပြုံကို ဖာထေးပေးခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့မှာ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်ချုပ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ အချို့မှာ အပေါ်မှ သားရေအသစ်အုပ်ကာ ပြန်ချုပ်ပေးခြင်းဖြစ်၏။ သူ့တွင် လုပ်စရာအလုပ်တွေက များလှ၏။ သူသည် အလုပ်ကို စည်းစနစ်ထား၍ လုပ်သူဖြစ်၏။

ပစ္စည်းကောင်းကို သုံးသော်လည်း အခကြေးငွေကျတော့ အလွန်အကျွံ ယူလေ့မရှိ။ ပြီးတော့ အလုပ်အပ်လျှင် ချုပ်ပုံမှအစ အလုပ်အပ်ချိန်အထိမှန်ကန်တိကျသည်။ အလုပ်တစ်ခုကို အလုပ်အပ်သူ လိုချင်သည့်နေ့တွင် ပေးနိုင်မှသာ လက်ခံလေ့ရှိသည်။ အကယ်မျှ မပေးနိုင်ပါမူကား ကတိလွယ်လွယ်ပေးပြီး အလုပ်ကိုလက်ခံခြင်း မပြုတတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း မာတင်သည် လူသိများသည့် ဖိနပ်ချုပ်သမား တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ဘယ်တော့မှ အလုပ်ပြတ်သွားသည် ဟုလည်းမရှိ။

မာတင်သည် အမြဲတစ်စေ စိတ်နှလုံးကောင်းရှိသူဖြစ်၏။ အသက်အရွယ်ကြီးလာသည့်အခါ သူ့စိတ်ကို ပို၍ကောင်းလာအောင် ကြိုးစားနေခဲ့သူဖြစ်၏။ အသက်အရွယ် ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ ဘုရားသခင်နှင့် အနေနီးစပ်အောင် သူ့ကိုယ်သူပြုပြင်ပြီး နေထိုင်လျက်ရှိသူဖြစ်၏။ တစ်ချိန်က မူသူသည် သူ့အလုပ်ကို ကိုယ်ပိုင်လုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိ။

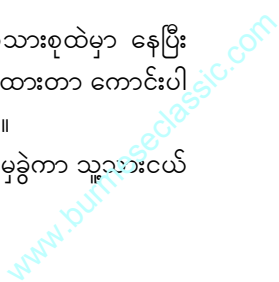
အလုပ်ရှင်တစ်ဦးကို အမှီပြု၍ လုပ်ကိုင်လာခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက သူ့မိန်းမသည် သူနှင့်အတူ သုံးနှစ်အရွယ် သားငယ်ကို ထားခဲ့ကာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရှာလေပြီ။

သူ၏ သားသမီးအကြီးများမှာ နို့စို့အရွယ်ကတည်းက သေဆုံးကုန်ကြသည်ဖြစ်၍ ဤတစ်ယောက်သာလျှင် အဖတ်တင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ပထမတော့မာတင်သည် သူ့သားငယ်အား တောပိုင်းရှိ သူ့အစ်မထံ ပို့ထားဖို့ စိတ်ကူးခဲ့သေးသည်။

သို့သော်လည်း တကယ်တမ်း ပို့တော့မည်ဟု လုပ်သည့်အခါ သူ့သားငယ်နှင့် မခွဲနိုင်ဖြစ်လာသည်။

‘ငါ့သားလေး ကာပီတွန်အနေနဲ့ သူမသိတဲ့ မိသားစုထဲမှာ နေပြီး ကြီးပြင်းရမယ်ဆိုရင် ဘယ်ပျော်ရှာမလဲ၊ အဲဒီတော့ ငါနဲ့ပဲထားတာ ကောင်းပါတယ်’ ဟုတွေးကာ သူ့အစီအစဉ်ကို ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်တော့ မာတင်သည် သူ့အလုပ်ရှင်ထံမှခွဲကာ သူ့သားငယ်

နှင့် အခန်းလေးတစ်ခန်း ငှားနေခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း မာတင်သည် သူ့သား သမီးများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကံအလွန်နည်းရှာသူဖြစ်၏။

သူ့သားငယ် အဖေအား ကူညီနိုင်သည့် အရွယ်သို့ ရောက်လာသည့် အခါ ရုတ်တရက် မနာမကျန်းဖြစ်သည်။ အိပ်ရာထဲတွင် တစ်ပတ်ခန့်မျှလဲ နေပြီးနောက် ကွယ်လွန်သွားရှာလေ၏။

မာတင်သည် သူ့သားအား မြေမြှုပ်သည်။ သူ့သားအား လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးလိုက်ရသဖြင့် အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်နေရှာသော မာတင်သည် ဘုရားသခင်ကိုပင် အပြစ်တင်မိသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်ဖြင့်ပင် ဘုရား သခင်အား အာရုံပြုကာ သူ့ကိုပါ သေအောင်လုပ်ပေးဖို့ ဆုတောင်းသည်။

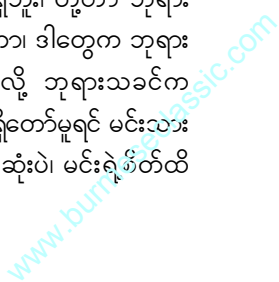
သူ့ အလွန်ချစ်သော သားအား သေစေခဲ့သည့်အတွက် ဘုရားသခင် အား အပြစ်ဆိုသည်။ သူ၏ တစ်ဦးတည်းသောသားကျတော့ ခေါ်သွားပြီး သူ့လို လူအိုလူမင်းကျတော့ ထားခဲ့ရကောင်းလားဟုဆိုကာ စိတ်နာသည်။ ထို့နောက်တော့ မာတင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ မသွားတော့ပေ။

တစ်ရက်တွင် မာတင်၏ မွေးရပ်ဇာတိရွာမှ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ အဘိုးအိုသည် လွန်ခဲ့သော ရှစ်နှစ်ခန့်ကလည်း ဘုရား ဖူးသွားရင်း မာတင်ထံရောက်လာခဲ့သေး၏။

ယခုလည်း အဘိုးအိုသည် ထရွိုင်ဆာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ဘုရားဖူးသွားပြီး အပြန်လမ်းသင့်၍ သူ့ထံဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။ မာတင်သည် သူ့နှလုံးသားတွင် ခံစားနေရသည့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများကို အဘိုးအိုအား ရင်ဖွင့်သည်။

‘ကျုပ် အသက်ရှင်ပြီး မနေချင်တော့ဘူး အဘိုး’ ဟု သူကပြောသည်။
‘ကျုပ် ဘုရားသခင်ဆီမှာ တောင်းခံနေတာကတော့ ကျုပ်မြန်မြန် သေဖို့ပဲ။ အခုဆိုရင် ကျုပ်ဟာ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ မျှော်လင့်ချက်မရှိ ဘဲ အသက်ရှင်နေတဲ့လူ ဖြစ်နေပြီ’

အဘိုးအိုက မာတင်အား ပြန်ပြောသည်။ ‘မင်းဒီစကားမျိုးတွေ မပြောသင့်ဘူး မာတင်။ ပြောနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးလဲ မရှိဘူး။ တို့ဟာ ဘုရား သခင်ရဲ့လမ်းကို ဝေဖန်ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ လူတွေမှ မဟုတ်တာ။ ဒါတွေက ဘုရား သခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်တာပဲ။ တကယ်လို့ ဘုရားသခင်က မင်းသားသေသင့်ပြီး မင်းကအသက်ရှင်သင့်တယ်လို့ ဆန္ဒရှိတော်မူရင် မင်းသား ဟာ သေသင့်ပြီး မင်းဟာ ရှင်သင့်တယ်။ ဒါအကောင်းဆုံးပဲ။ မင်းရဲ့စိတ်ထိ

ခိုက်ကြေကွဲမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ပြောရရင်တော့ ဒီကိစ္စဖြစ်လာတာဟာ မင်းက မင်းရဲ့စိတ်ချမ်းမြေ့သာယာမှုတစ်ခုတည်းကို သိပ်ပြီးလိုလားနေလို့ပါ’

‘လူတစ်ယောက်အသက်ရှင်နေတာဟာ အဲဒီချမ်းမြေ့သာယာမှု အတွက်ပဲ မဟုတ်လား၊ တခြားဘာအတွက် အသက်ရှင်နေကြရတာမို့လဲ’ဟု မာတင်ကမေးသည်။

‘ဘုရားသခင်အတွက် နေကြရတာပေါ့ မာတင်ရယ်’
ဟု အဘိုးအိုက ပြောသည်။

‘ဘုရားသခင်က မင်းကို အသက်ပေးတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်မို့ မင်းကသူ့ အတွက်လည်းနေပေးရမယ်၊ မင်း သူ့အတွက် နေတတ်သွားပြီဆိုရင် မင်းမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာဆိုလို့ ဘာမှရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အားလုံးမင်းအတွက် အဆင်ပြေသွားမှာပါ’

မာတင်သည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေရာမှ မေးခွန်းတစ်ခု ထပ် မေးသည်‘လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘုရားသခင်အတွက် ဘယ်လိုနေပေးရမှာလဲ’

အဘိုးအိုက အဖြေပေးသည်။ ‘ဘုရားသခင်အတွက် ဘယ်လိုနေ ထိုင်ပေးရမယ်ဆိုတာကို ခရစ်တော်က တို့လူသားတွေကို လမ်းညွှန်ထားတယ် မာတင်။ မင်းစာဖတ်တတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ခရစ်တော်ရဲ့ တရားစာ အုပ်တွေကို ဝယ်ပြီး ဖတ်ပါ။ ဘုရားသခင်အတွက် မင်းဘယ်လို နေထိုင်ရမယ် ဆိုတာ သိလာပါလိမ့်မယ်’

ဤစကားများသည် မာတင်နှလုံးသားတွင် စွဲမြဲသွားခဲ့သည်။ ထို့ ကြောင့်လည်း မာတင်သည် ထိုနေ့မှာပင် အပြင်သို့ထွက်ကာ သမ္မာကျမ်းစာ စာအုပ်ကိုဝယ်၍ ထိုနေ့မှာပင် စဖတ်သည်။

ပထမတော့ ထိုစာအုပ်ကို အားလပ်ရက်များ၌သာ ဖတ်မည်ဟု သူ စိတ်ကူးခဲ့သော်လည်း တစ်ကြိမ်မျှ ဖတ်မိသည့်အခါ စိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် နေ့တိုင်းဖတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် စာထဲ၌ စိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် သူ့မှန်အိမ်မှ ရေနံဆီကုန်သွားသည်ကိုပင် သတိမထားမိ။ သူသည် စာအုပ်ကို ညစဉ်ည တိုင်း ဖတ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဖတ်ပါများလေလေ ဘုရားသခင်အတွက် သူ့ဘယ်လို နေရထိုင်ရမည်ကို နားလည်လေ ဖြစ်လာသည်။

သူ့စိတ်သည် ယခင်ကနှင့်မတူ။ အလွန်ပေါ့ပါးကြည်လင်လာသည်။ ဟိုတုန်းကတော့ သူ့အိပ်ရာဝင်လျှင် အလွန်လေးလံထိုင်းမိုင်းသောစိတ်ဖြင့်

အိပ်ရာပေါ် ရောက်ခဲ့ရသည်။ အခုကျတော့ ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်တော့။ ဘုရား သခင်အား တမ်းတသောစိတ်ဖြင့် အာရုံပြု၍ အိပ်ရာဝင်သည်။

ထိုအချိန်အခါမှစ၍ မာတင်၏ ဘဝတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွားသည်။ ဟိုယခင်ကတော့ အားလပ်ရက်များဆိုလျှင် မာတင်သည် အပြင်စားသောက် ဆိုင်သို့သွားကာ လက်ဖက်ရည်သောက်သည်။

အပေါင်းအသင်းနှင့် ဆုံမိ၍ အရက်တစ်ခွက်စ နှစ်ခွက်စတိုက်လျှင် လည်း သောက်ရမည်ကို ဝန်မလေး။ တစ်ခါတရံသူငယ်ချင်းနှင့်တွေ့၍ အရက် တစ်ခွက်တစ်ဖလား မော့ပြီးအပြန်တွင် အရက်မမူးသော်လည်း လူကတော့ အလွန်အူမြူးကာ ပါးစပ်မှပေါက်တတ်ကရ စကားများ ပြောလာတတ်သည်။ လမ်းသွားလမ်းလာ တစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိလျှင် အော်လား ဟစ်လား ဆဲလား ဆိုလား လုပ်လေ့ရှိသည်။

ယခုအခါတွင်မူကား ထိုအကျင့်အားလုံးပျောက်သွားပြီဖြစ်၏။ သူ့ဘဝသည် ငြိမ်းအေးကာ ပျော်ရွှင်သာယာလာသည်။ မနက်ဆိုလျှင် သူသည် သူ့အလုပ်ခွင်၌ ထိုင်၍ အလုပ်လုပ်သည်။

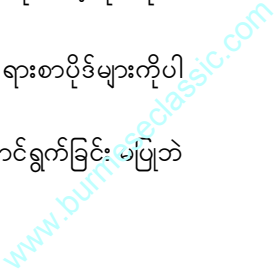
တစ်နေ့တာ အလုပ်ပြီးသည့်အခါ သူသည် နံရံမှ မှန်အိမ်ကို ဖြုတ် ကာ စားပွဲပေါ်၌ချသည်။ စာအုပ်စင်ပေါ်မှ သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို ယူ၍စားပွဲ ၌ ထိုင်ကာဖတ်သည်။ စာအုပ်ကို ဖတ်လေလေ နားလည်လေဖြစ်လာရုံမျှမက စိတ်လက်ကြည်လင် ပေါ့ပါးကာ သာယာပျော်ရွှင်လာသည်။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ မာတင်စာအုပ်ထဲ၌ စိတ်အလွန်ဝင်စားနေခိုက် အပြစ်တစ်ခုပေါ်လာသည်။ သူသည် စိန့်လု၏ ဟောပြောမှုများကို ဖတ်နေ ခိုက်ဖြစ်၍ သူဖတ်နေသော အခန်းမှာ ‘ဆဋ္ဌမမြောက်အခန်း’ ဖြစ်၏။

‘တစ်စုံတစ်ဦးက သင့်ပါးတစ်ဖက်ကို ရိုက်ခဲ့သည်ရှိသော် သင်က လက်တုံ့ပြန်ခြင်း မပြုဘဲကျန်ပါးတစ်ဖက်ကိုပါ သူ့ရိုက်လိုကရိုက်ရန် ထိုးပေး လိုက်ပါ။ သင့်ထံသို့လာ၍ တောင်းရမ်းလာလျှင် သင့်မှာရှိသမျှထဲမှ ခွဲဝေ ပေးလိုက်ပါ။ လူသားများအနေဖြင့် သင့်အပေါ်၌ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်များ ကို လုပ်စေချင်သည်ဆိုပါမူ သင်ကလည်း သူတို့အတွက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက် သည်များကို လုပ်ပေးပါ’

ထို့နောက် ဘုရားသခင် ဟောကြားသည့် တရားစာပိုဒ်များကိုပါ ဆက်ဖတ်ပြန်သည်။

‘ငါ ဟောကြားဆုံးမသည့်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုဘဲ

ငါ့အား 'အို... အဖဘုရားသခင်၊ အို... အဖဘုရားသခင်' ဟု ဘာကြောင့် တကြော်ကြော်အော်၍ ခေါ်နေရပါသနည်း။ ငါ့ထံသို့ လာရောက်သူ၊ ငါ၏ ဟောဆိုဆုံးမမှုများကို ကြားနာသူနှင့် ငါဟောဆိုဆုံးမသည့်အတိုင်း လိုက်နာ လုပ်ကိုင်သူ မည်သူမဆို ဘာနှင့်တူသည်ကို သင့်အား ငါပြအံ့။ ထိုသူသည် မြေကိုနက်စွာတူး၍ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်၌ ခိုင်မာသောအုတ်မြစ်ချ၍ အိမ် တစ်လုံးဆောက်သည်နှင့်တူ၏။ အကယ်၍ အရေးကြီးလာသဖြင့် ထိုအိမ်ကို ရေပတ်လည်ဝိုင်းကာ တိုက်စားလာသည့်တိုင်အောင် ထိုအိမ်သည် ရွေ့လျား ခြင်း၊ လှုပ်ရှားခြင်းမဖြစ်၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။ ထိုအိမ်ကို ကျောက်ဆောင် ကြီး တစ်လုံးပေါ်၌ တည်ဆောက်ထား၍ဖြစ်၏။

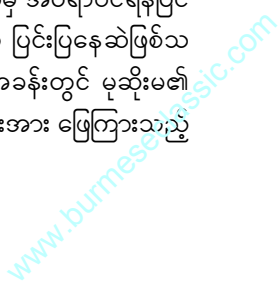
'သို့တစ်စေလည်း ငါ့စကားကို ကြားပါလျက်နှင့် ငါ့စကားအတိုင်း ကျင့်ကြံနေထိုင်ခြင်း၊ လိုက်နာဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုသူသည် ခိုင်မာသော အုတ် မြစ်မရှိဘဲ အိမ်ဆောက်သူနှင့် တူ၏။ ထိုအိမ်သည် ရေဝိုင်းခံရရုံမျှဖြင့် ချက် ချင်း ပြိုလဲသွားလိမ့်မည်သာတည်း။ ထိုအိမ်၏ အပျက်အစီးသည် ပြုပြင်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားလိမ့်မည်သာတည်း'

ဤစာပိုဒ်များကို ဖတ်ရသောအခါ မာတင်၏စိတ်တွင် ဝမ်းသာအား တက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် မျက်မှန်များကိုချွတ်ကာ စားပွဲပေါ်ရှိ သမ္မာ ကျမ်းစာအုပ်ပေါ် တင်ထားလိုက်ပြီး တံတောင်နှစ်ဖက်ထောက်၍ သူဖတ်ချပြီး သမ္မာကို ပြန်လည်ဆင်ခြင် တွေးတောခြင်းပြုသည်။

သူ့ဘဝသည် ဤစာပိုဒ်များထဲမှ အဆိုအမိန့်များနှင့် အညီအညွတ် ရှိပါ၏လောဟုလည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးမိသည်။

'ငါ့အိမ်ကို ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ ဆောက်ထားတာလား၊ သဲပေါ် မှာလား။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်ဆိုရင်တော့ ငါ့အိမ်ဟာ အိမ်ကောင်းပဲ၊ ဒီနေ ရာမှာ အခုလို ငါတစ်ယောက်တည်း နေရတာဟာ ကောင်းသလိုပဲ၊ ဘုရား သခင်ဆိုဆုံးမတဲ့အတိုင်း နေထိုင်လုပ်ကိုင်လို့လည်း ရတယ်၊ သတိရှိနေသမျှ မကောင်းမှုကို ငါမလုပ်မိဘူး'

သူသည် ရောက်တတ်ရာရာများကို တွေးနေရာမှ အိပ်ရာဝင်ရန်ပြင် သည်။ သို့သော်လည်း စာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်ချင်စိတ်က ပြင်းပြနေဆဲဖြစ်သ ဖြင့် အခန်း ခွန်(ခုနစ်) ကို ဆက်ဖတ်မိပြန်သည်။ ထိုအခန်းတွင် မုဆိုးမ၏ သား စစ်ကဲအကြောင်းနှင့် ဂျွန်၏ နောက်လိုက်တပည့်များအား ဖြေကြားသည့် စကားများ ပါဝင်သည်။

ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်းနှင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ဖာရီဆီက သူ့အိမ်သို့ ဘုရားသခင်အား ဖိတ်ကြားပုံ၊ ဒုစရိုက်သားတစ်ယောက်ဖြစ်သော အမျိုးသမီးက သူ၏ ခြေထောက်များအား မျက်ရည်များဖြင့် ဆေးကြောခဲ့ပုံနှင့် ထိုအမျိုးသမီးများအား တရားပေးပုံ စသည်များကို ဖတ်ရသည်။ အပိုဒ်လေးဆယ့်လေးသို့ ရောက်သည့်အခါ ဤကဲ့သို့ ဖတ်ရသည်။

‘အမျိုးသမီးဘက် လှည့်ကြည့်ပြီးသော် ဆိုင်မွန်အား လှမ်းပြောသည်။ သင် ဤအမျိုးသမီးအား ကြည့်လော့၊ ငါ သင့်အိမ်ထဲဝင်လာသော်လည်း သင်သည် ငါ့အား ခြေဆေးဖို့အတွက် ရေမပေး၊ ဤအမျိုးသမီးက ငါ့ခြေနှစ်ဖက်အား သူ့မျက်ရည်များဖြင့် ဆေးကြောပေးခဲ့၏။ သူ့ဆံပင်များဖြင့် သုတ်ပေးခဲ့၏။ ငါ့ခြေထောက်များအား သင်ကနမ်းရှုံ့၍ နှုတ်ဆက်ခြင်းမပြုသော်လည်း ဤအမျိုးသမီးက ငါ့ခြေထောက်များအား နမ်းရှုံ့ပေးလျက်ရှိ၏။ ငါ၏ ဦးခေါင်းကို သင်က ဆီလိမ်းမပေးသော်လည်း ဤအမျိုးသမီးက ငါ့ခြေအစုံအား ဆီများဖြင့် လိမ်းကျံပေးလျက်ရှိပေသည်’

ထိုစာပိုဒ်များဖတ်အပြီးတွင် မာတင်သည် စဉ်းစားတွေးတောနေပြန်သည်။

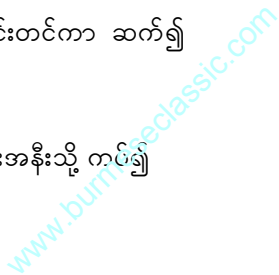
‘သူက ခြေဆေးဖို့ ရေလည်းမပေးဘူး၊ နမ်းရှုံ့ခြင်းလည်း မပြုဘူး၊ ဦးခေါင်းကိုလည်း ဆီလိမ်းမပေးဘူးတဲ့’

သူသည် မျက်မှန်ကိုချွတ်ကာ စာအုပ်ပေါ်တင်ထားလိုက်ပြီး ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေပြန်သည်။

‘ဒီ ဖာရီဆီဆိုတဲ့လူဟာ ငါနဲ့တူလိမ့်မယ်၊ သူ့အနေနဲ့ သူ့အတွက်သာ စဉ်းစားပုံပေါ်တယ်၊ သူ့အတွက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ဘယ်လိုရမလဲ၊ သူ ဘယ်လိုသက်သာအောင် နေရမလဲဆိုတာလောက်ပဲ တွေးမယ့်ပုံပဲ၊ သူ့ဧည့်သည်အတွက်ကျတော့ လုံးဝတွေးပုံမရဘူး။ သူ့အတွက်ကျတော့ ဂရုစိုက်တယ်၊ သူ့ဧည့်သည်အတွက်ကျတော့ ဘာမှမစဉ်းစားဘူး၊ ဧည့်သည်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တိုင်ဖြစ်မှာပဲ၊ တကယ်လို့သူ ငါ့ဆီလာခဲ့ရင် ငါ အဲသလိုပဲ လုပ်သင့်သလား’

ထို့နောက် မာတင်သည် သူ့လက်ပေါ် ခေါင်းတင်ကာ ဆက်၍ စဉ်းစားနေရာမှ အမှတ်မထင် အိပ်ပျော်သွားသည်။

‘မာတင်’
ရုတ်တရက်ခေါ်လိုက်သည့် အသံသည် သူ့နားအနီးသို့ ကပ်၍

ခေါ်လိုက်သည့်နယ် ခံစားလိုက်ရ၏။ သူသည် အိပ်ပျော်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ထကာ. . .

‘ဘယ်သူလဲ’ ဟု မေးလိုက်မိသည်။

သူသည် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကာ တံခါးဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ မည်သူမျှ မရှိ။ သူသည်ထပ်၍ ခေါ်ကြည့်ပြန်သည်။ ထို့နောက် စကားပြောသံ ပီပီပြင်ပြင်ကြားရသည်။

‘မာတင်. . . မာတင်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် လမ်းမပေါ်ကို ကြည့်ပါ၊ ငါလာခဲ့မယ်’

မာတင်သည် ကုလားထိုင်မှထကာ မျက်စိကိုပွတ်သည်။ သူ့ကြားခဲ့ရသော စကားများသည် အိပ်မက်ထဲမှာလား၊ နိုးနေတုန်းလား၊ ဝေခွဲ၍မရ။ သူသည် မှန်အိမ်မီးကို ငြိမ်းလိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်လှဲလိုက်သည်။

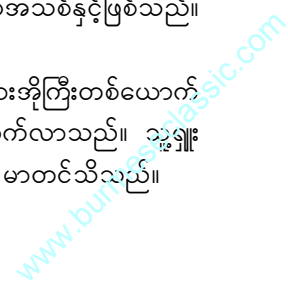

နောက်နေ့မနက်တွင် မာတင်သည် နေရောင်မလာမီ အိပ်ရာမှနိုးသည်။ ဘုရားရှိခိုးပြီးသော် မီးမွှေးပြီးဂေါ်ဖီထုပ် ဟင်းချိုရည်နှင့် ယာဂုပြုတ်သည်။ ထို့နောက် ရေနွေးအိုးကို မီးဖိုပေါ်တင်ပြီး သူ့ခါးစည်းအဝတ်ကို ပတ်ကာ ပြတင်းပေါက် အနီး၌ထိုင်၍ သူ့အလုပ်ကိုလုပ်သည်။

အလုပ်လုပ်ရင်းနှင့် ယမန်နေ့ညက သူ့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို ပြန်၍ စဉ်းစားနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း ထိုအဖြစ်ကို အိပ်မက်ဟု ထင်၍ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း ခေါ်သံကို သူတကယ်ကြားခဲ့ရသည်ဟု တွေးမိသည်။ သူသည် အလုပ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်မလုပ်နိုင်၊ ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ လမ်းမဆီသို့ မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူမမြင်ခဲ့ဖူးသော ရှူးဖိနပ်များကို မြင်ရသည့်အခါ ဦးခေါင်းကိုငုံ့၍ အပေါ်သို့ မော့ကြည့်သည်။

ဖြတ်သွားနေသူ၏ ခြေထောက်များကိုသာမက မျက်နှာကိုပါ ကြည့်လို၍ ဖြစ်၏။ ပထမတွင် အစောင့်တစ်ယောက်၊ ဖိနပ်အသစ်နှင့်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ရေသယ်သူတစ်ဦး။

မကြာခင် နီကိုလတ် ဘုရင်ခေတ်က စစ်သားအိုကြီးတစ်ယောက် ဂေါ်ပြားတစ်ချောင်းကိုင်ကာ ပြတင်းပေါက်နားသို့ ရောက်လာသည်။ သူ့ရှူးဖိနပ်များကို မြင်ရုံဖြင့် သူဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်သည်ကို မာတင်သိသည်။

ဤအဘိုးအိုသည် စတက်ပါနစ်ချ်ဆိုသူဖြစ်၍ အိမ်နားနီးချင်းကုန်သည်တစ်ဦးက အလှူဒါနပြုသည့်အနေဖြင့် အဘိုးအိုအား သူ့အိမ်တွင် ခေါ်ယူကျွေးမွေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အလုပ်မှာ အိမ်စောင့်အား လိုအပ်သလို ကူညီရန်ဖြစ်သည်။ အဘိုးအိုသည် မာတင်၏ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ်၌ တင်နေသော ဆီးနှင်းခဲများကို ဂေါ်ပြားနှင့်ကော်၍ ရှင်းပေးနေသည်။ မာတင်သည် အဘိုးအိုအား တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်ပြီး သူ့အလုပ်ကိုသူ ဆက်လုပ်နေသည်။

‘ငါလဲ အသက်ကြီးလာလို့ ရှူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေပြီ ထင်ပါရဲ့’

ဟု မာတင်က သူ့ကိုယ်သူပြောသည်။ သူ့စိတ်ကူးကိုလည်း သဘောကျကာ ရယ်လိုက်မိသေးသည်။

‘စတက်ပါနစ်ချ်က ဆီးနှင်းခဲတွေကို လာရှင်းတာပဲ၊ အဲဒါကို ငါက ငါ့ဆီ ခရစ်တော်လာလည်တယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်နေမိတယ်။ ငါဟာ အတော် ရှူးတဲ့ကောင်ပါလား’

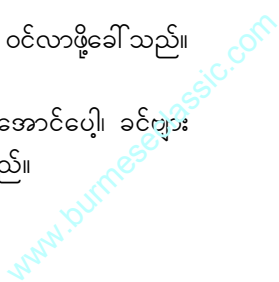
သို့သော်လည်း ဖိနပ်များကို အာရုံစိုက်၍ ချုပ်နေရာမှ ကြီးတစ်ဒါဇင်ခန့်အကုန်တွင် အပြင်သို့ထပ်၍ ကြည့်ချင်သောစိတ် ပြင်းပြလာပြန်သည်။ အဘိုးအို စတက်ပါနစ်ချ်သည် ဂေါ်ပြားကိုထောက်ကာ နံရံကိုမှီ၍ အမောဖြေနေဟန်ရှိ၏။ တကယ်တော့ ဤလူကြီးသည် အသက်ကြီးလှပြီဖြစ်ရာ ဆီးနှင်းများကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းရာ၌ပင်လျှင် ဂေါ်ပြားကို နိုင်အောင်ကိုင်နိုင်တော့သည်မဟုတ်။

‘တကယ်လို့ ငါ သူ့ကို အိမ်ထဲခေါ်ပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် လောက်တိုက်ရင် ကောင်းမလား၊ ရေနွေးလည်း ဆူနေပြီ’ ဟု မာတင်က တွေးမိသည်။

သူသည် ဖိနပ်ချုပ်အပ်ကို အပ်ထိုးခုံ၌ ထိုးလိုက်ကာ ထိုင်ရာမှထသည်။ ရေနွေးအိုးကိုချ၍ လက်ဖက်ရည်ဖျော်သည်။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ကို လက်နှင့်ခေါက်၍ အချက်ပေးသည်။ စတက်ပါနစ်ချ်သည် နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

မာတင်က လက်ဟန်ခြေဟန်ပြကာသူ့အခန်းထဲ ဝင်လာဖို့ခေါ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အခန်းတံခါးကို သွားဖွင့်သည်။

‘အထဲဝင်လေဗျာ၊ နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်သွားအောင်ပေါ့၊ ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ အတော်အေးနေပုံပဲ’ ဟု မာတင်ကပြောသည်။

‘ခင်ဗျားကို ဘုရားသခင် စောင်မပါစေဗျာ’ ဟု စတက်ပါနစ်ချိက ဆုတောင်းသည်။

‘အေးလိုက်တာဗျာ၊ အရိုးတွေတောင်ကွဲကုန်ပလားအောက်မေ့ရတယ်’ စတက်ပါနစ်ချိသည် အခန်းထဲဝင်လာသည်။ သူ့ကိုယ်တွင် ကပ်ငြိနေသည့် ဆီးနှင်းများကို လက်ဖြင့်ခါချနေသည်။ ကြမ်းပြင်ကို ပေကုန်မည် စိုးသဖြင့် သူ့ဖိနပ်ကိုပါ လက်ဖြင့်သုတ်နေသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ဟန်နိုင်ပုံမရ။ ဒယီးဒယိုင်နှင့် လဲကျတော့မလိုဖြစ်လျက်ရှိ၏။

‘ခြေထောက်တွေကို သုတ်မနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ နောက်ကျမှ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ်ကြမ်းကို တိုက်ပစ်ပါ့မယ်၊ ကဲ... လာထိုင်၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ဦး’ မာတင်သည် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးတွင် လက်ဖက်ရည်ထည့်ကာ တစ်ခွက်ကို စတက်ပါနစ်ချိအား လှမ်းပေးသည်။ စတက်ပါနစ်ချိသည် ဖန်ခွက်ကို ဖင်ထောင်သွားသည်အထိ မော့ကာ ဖန်ခွက်ဖင်တွင်ကပ်နေသည့် သကြားများကိုပါ ရအောင်စုပ်ယူသည်။

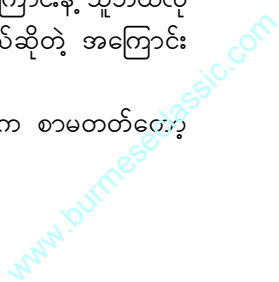
မာတင်အား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။ သူ့အရိပ်အကဲကြည့်ရုံမျှဖြင့် နောက်ထပ်တစ်ခွက်လောက် ထပ်ရလျှင် များစွာဝမ်းသာမည့် လက္ခဏာကို ဖော်ပြနေသည်။

‘ထပ်ယူဦးလေ’ ဟု ပြောကာ မာတင်က ဖန်ခွက်များတွင် လက်ဖက်ရည်ထပ်ထည့် ပေးသည်။ မာတင်သည် သူ့လက်ဖက်ရည်ကို သောက်နေရင်းမှ လမ်းပေါ်သို့ မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်သည်။

‘ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကို မျှော်နေတာလဲ’ ဟု ဧည့်သည်က မေးသည်။

‘ဘယ်သူ့မျှော်နေတာလဲ ဆိုတော့ကာ အင်း... ပြောရမှာလဲ ရှက်စရာကောင်းတယ်၊ အမှန်ကတော့ ကျုပ်မျှော်နေတာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ အတိအကျ မပြောတတ်ဘူး၊ မနေ့ညက ကျုပ်နားထဲအသံတစ်သံကြားခဲ့တယ်၊ အဲဒီအသံကို အခုထက်ထိ နားထဲမှာ ကြားနေရတုန်းပဲ။ တကယ်မြင်တာလား၊ ကြားတာလား၊ စိတ်ကထင်တာလား ဆိုတာကတော့ ကျုပ်မခွဲခြားတတ်ဘူး၊ မနေ့ညက ကျုပ်သမ္မာကျမ်းစာဖတ်နေတာ၊ ခရစ်တော်အကြောင်းနဲ့ သူ့ဘယ်လိုခံစားရပြီး ဒီကမ္ဘာမြေကြီးပေါ် ဘယ်လိုရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေဖတ်တာ၊ ခင်ဗျား ကြားဖူးသလားတော့မသိဘူး’

‘ကြားတော့ကြားဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က စာမတတ်တော့ ဖတ်တော့ မဖတ်ဖူးဘူး’

‘အင်းပေါ့. . . လေ၊ ကျုပ်က ဟိုအပိုင်းကိုဖတ်တာ၊ သူ့ကို တရိတ သေတလေးတစားဆီးပြီးမကြိုတဲ့ ဖာရီဆီ ဆီလာတဲ့အခန်းလေ၊ အဲဒါဖတ် တော့ ခရစ်တော်ကို သူကဘာကြောင့် ထိုက်ထိုက်တန်တန်မကြိုတာပါလိမ့် လို့ တွေးမိတယ်၊ ပြီးတော့. . . ဒါမျိုးနဲ့ကျုပ်ကြုံခဲ့ရင် သူ့လိုမလုပ်ဘူးလို့လဲ တွေးမိတယ်၊ အဲသလို တွေးရင်းနဲ့ ကျုပ်အိပ်ပျော်သလိုဖြစ်သွားတော့ နားထဲ မှာ ခေါ်သံ ကြားလိုက်သလိုပဲ၊ ကျုပ်နာမည်ကို ခေါ်တဲ့အသံဗျ၊ ကျုပ်လန့် နိုးပြီး ထကြည့်နေတုန်းမှာပဲ စကားတိုးတိုးပြောသံကြားရတယ်။ ‘ငါမနက်ဖြန် လာခဲ့မယ်၊ စောင့်နေပါ’ တဲ့။ အဲဒါကို နှစ်ခါတောင် ကြားတာဆိုတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတယ်၊ ဖျောက်လို့မရဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပြောရတာလဲ ရှက် တယ်၊ စိတ်ထဲကတော့ သူပြောတဲ့အတိုင်း သူရောက်အလာကို ကျိတ်ပြီး မျှော် နေမိတယ်ဗျ’

စတက်ပါနစ်ချ်သည် ဦးခေါင်းကိုယမ်းကာ ဖန်ခွက်ကို ဘေးနားသို့ မှောက်ချလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း မာတင်က ဖန်ခွက်ကို ပြန်တည့်လိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည် ထပ်ထည့်ပေးသည်။

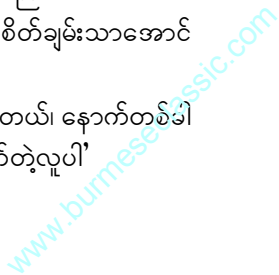
‘ရော့. . . ထပ်သောက်ပါဦး’ ဟုပြောကာ မာတင်က ဖန်ခွက်ကို လှမ်းပေးသည်။ ထို့နောက်ဘုရားသခင်ဘယ်လိုကြွလာပုံ၊ ဘုရားသခင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ အထင်အမြင်မသေးဘဲ သာမန်လူများကြား၌ သွားလာ နေထိုင်ပုံ၊ သူတပည့်နောက်လိုက်များ ရွေးချယ်ရာ၌လည်း ဆင်းရဲချမ်းသာ မရွေးပုံ စသည် များကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြသည်။

စတက်ပါနစ်ချ်သည် သူ့လက်ဖက်ရည်ဖန်ခွက်ကိုပင် မေ့နေသည်။ လူအိုတစ်ယောက်ဖြစ်၍ စိတ်ထိခိုက်လွယ်လှသည်ဖြစ်ရာ မာတင် ပြောသမျှ နားထောင်ရင်း မျက်ရည်စို့နေရာမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မျက်ရည်များသည် ပါးနှစ်ဘက်ပေါ် စီးဆင်းလာသည်။

‘ထပ်ယူပါဦးလား’ ဟု မာတင်ကပြောသော်လည်း စတက်ပါနစ်ချ် သည် ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ ဖန်ခွက်ကိုမှောက်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ‘ကျေးဇူးသိပ်တင်တယ်. . . မာတင်’ ဟုပြောသည်။

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အစာလည်းကျွေးတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာအောင် လည်း ပြောပြတယ်’

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ခင်ဗျားကို အမြဲဖိတ်ခေါ်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါ လာလည်ပါဦး၊ ဧည့်သည်လာရင် ကျုပ်က ဝမ်းသာတတ်တဲ့လူပါ’

စတင်ပါနစ်ချ်သည် မာတင်အား နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားသည်။ မာတင်သည် လက်ဖက်ရည်အကျန်ကို ဖန်ခွက်ထဲ သွန်ထည့်ကာ ထပ်သောက်သည်။ ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်ဖန်ခွက်များကို ပြန်သိမ်းပြီးအလုပ်ခွင်တွင် ဆက်ထိုင်သည်။ သူသည် ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ချုပ်နေရာမှ အပြင်သို့ မကြာခဏ လှမ်းကြည့်သည်။ ခရစ်တော်ရောက်လာမည့်အရေးနှင့် ခရစ်တော်အကြောင်းကို တွေးသည်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ခရစ်တော်၏ စကားများဖြင့်ပြည့်နေသည်။

စစ်သားနှစ်ယောက်ဖြတ်သွားသည်။ တစ်ယောက်သည်အစိုးရထုတ်ပေးထားသည့် ရှူးဖိနပ်များ စီးထား၍ နောက်တစ်ဦးသည် သူပိုင်ရှူးဖိနပ်များကို စီးထားသည်။ ထို့နောက် အိမ်နီးနားချင်းတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ခြင်းတောင်းဆွဲ၍ သွားနေသည့် မုန့်ဖုတ်သမားတစ်ဦး၊ ထိုလူများအားလုံး လွန်သွားပြီး နောက် ရောက်လာသူမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လယ်သမားများ လုပ်သည့် ရှူးဖိနပ်များ စီးထားသည်။

မာတင်သည် ထိုမိန်းမကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်လိုက်သည့်အခါ မျက်နှာစိမ်းတစ်ဦးမှန်း ချက်ချင်းသိသည်။ ဝတ်စားထားပုံမှာဆင်းရဲ စုတ်ချာလှ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် နို့စို့ကလေးတစ်ယောက်ကိုချီထားသည်။ အမျိုးသမီးသည် နံရံဘေးနားတွင်လေကို ကျောပေး၍ ရပ်နေသည်။ သူသည် ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးအား သူဝတ်ထားသည့်အင်္ကျီဖြင့်ဖြစ်နိုင်သမျှ ထွေးပတ်ထားရန် အားထုတ်လျက်ရှိ၏။ အမျိုးသမီး၏ ဝတ်စုံမှာ နွေရာသီဝတ်စုံများဖြစ်၍ အနွေးထည်ဟူ၍ တစ်ထည်မှမပါ။ ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာနေသော ကလေးငိုသံကို မာတင်ကြားနေရ၏။ အမျိုးသမီးသည် ကလေးအငိုတိတ်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးစားပါသော်လည်းမရ၊ မာတင်သည် ထိုင်ရာမှထကာ အခန်းပြင်သို့ထွက်သွားပြီး အမျိုးသမီးအား လှမ်းခေါ်သည်။

‘ဒီမယ်... ဒီမယ်’

အမျိုးသမီးက မာတင်အသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

‘ခင်ဗျား ကလေးပေါက်စလေးနဲ့ လေအေးကြီးထဲမှာ ဘာပြုလို့ရပ်နေရတာလဲ၊ ကျုပ်အိမ်ထဲဝင်ပါ။ အထဲရောက်ရင် ပိုနွေးသွားမှာပေါ့’

အမျိုးသမီးသည် ခါးစည်းအဝတ်ပတ်ကာ မျက်မှန်တပ်ထားသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်က သူ့အား ခေါ်နေသည်ကိုမြင်သောအခါ အံ့အားသင့်နေသည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် သူ့နောက်မှလိုက်လာသည်။ သူတို့သည် လှေကားမှဆင်းကာ အခန်းကျဉ်းကလေးအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

အဘိုးအိုမာတင်က အမျိုးသမီးအား အိပ်ရာသို့ လိုက်ပို့ ပေးသည်။

‘အဲ ဟို မီးဖိုနားမှာထိုင်၊ အဲ. . . ဟုတ်ပြီ၊ မင်းလည်း နွေးသွားတာ ပေါ့ကွယ်၊ ကလေးကို နို့တိုက်ပါဦး’

‘ကျွန်မနို့မထွက်ဘူး၊ ဒီနေ့မနက်ကတည်းက အခုထက်ထိလည်း ဘာမှ မစားရသေးဘူး’ ဟု အမျိုးသမီးကပြောသည်။

သို့သော်လည်း ကလေးကိုတော့ နို့တိုက်သည်။

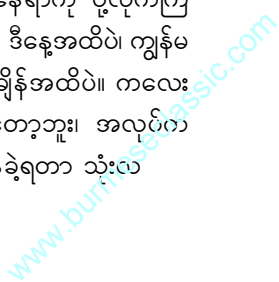
မာတင်က ခေါင်းယမ်းသည်။ သူသည် ဇလုံတစ်လုံးနှင့် ပေါင်မုန့်များ ယူလာသည်။ မီးဖိုထဲမှ ဂေါ်ဖီထုပ်ဟင်းချိုကိုယူကာ ဇလုံထဲထည့်သည်။ သူသည် ယာဂုအိုးကိုပါ ယူခဲ့သော်လည်း မကျက်သေးသဖြင့် ဟင်းချိုရည်နှင့် ပေါင်မုန့်ကိုသာ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

‘ကဲ. . . လာ၊ ထိုင်၊ စား။ ကလေးကို ငါကြည့်ထားပေးမယ်၊ ရတယ်။ ငါကိုယ်တိုင် သားတွေ သမီးတွေ မွေးလာတဲ့လူဆိုတော့ ကလေးကို ဘယ်လို ထိန်းရမယ်ဆိုတာ နားလည်ပါတယ်ကွယ်’

အမျိုးသမီးသည် စားပွဲ၌ထိုင်ကာ မာတင်ချပေးထားသည့် အစာများကိုစားသည်။ မာတင်သည် ကလေးကို အိပ်ရာပေါ်ချကာ အနီးမှထိုင်၍ ချောလိုက်မြူလိုက်လုပ်နေသည်။ ပထမတွင် မာတင်သည် ကလေးအား ပါးစပ်မှ အသံပေး၍ မြူရန်အားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း သွားမရှိတော့သည့် ပါးစပ်မှ သူ့လိုချင်သည့် အသံမထွက်။ ကလေးသည် အငိုတိတ်မသွား။ မာတင်သည် သူ့လက်ညှိုးကို ကလေး၏ ပါးစပ်နားသို့ တိုးသွားလိုက် ပြန်ခွာလိုက်လုပ်၍ မြူကြည့်သည်။ ကလေးသည် အငိုတိတ်သွားပြီး မာတင်၏ လက်ညှိုးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ပြုံးဟယ်ရယ်ဟယ်ဖြစ်လာသည်။ မာတင်သည် ကလေးကို ကြည့်ကာများစွာ ကျေနပ်နေမိလေသည်။

စားပွဲ၌ထိုင်၍ အစာစားနေသော အမျိုးသမီးသည် မာတင်အား သူ့အကြောင်းကို ပြောပြလျက်ရှိ၏။

‘ကျွန်မက စစ်သားတစ်ယောက်ရဲ့ မယားပါ။ သူတို့က ကျွန်မ ယောက်ျားကို လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်လလောက်က အဝေးတစ်နေရာကို ပို့လိုက်ကြတယ်၊ အဲဒီကတည်းက သူ့သတင်းကို ကျွန်မ မကြားရတာ ဒီနေ့အထိပဲ၊ ကျွန်မ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ထမင်းချက်ဝင်လုပ်တာ၊ ဒီကလေးမွေးချိန်အထိပဲ။ ကလေးရတော့ သူတို့က ကျွန်မကို သူတို့အိမ်မှာ မထားချင်တော့ဘူး၊ အလုပ်က ထွက်လာရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း အခုဆို ကျွန်မ ရုန်းကန်နေခဲ့ရတာ သုံးလ

ရိုသွားပြီ၊ အလုပ်လဲမရ၊ နေစရာလဲမရှိ၊ ကျွန်မတို့ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းချပြီး စားသောက်လာခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မနို့ထိန်းသည်လုပ်ဖို့ ကြိုးစား ကြည့်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူကမှ အလုပ်မပေးကြဘူး။ ကျွန်မကြည့် ရတာ အစာရေစာငတ်ပြတ်နေတဲ့လူလိုပဲတဲ့။ သိပ်ပိန်လွန်းတော့ နို့ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့...။

‘အခု ကျွန်မဒီကို ရောက်လာတာက ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရဲ့ မိန်းမနဲ့လာ တွေ့တာပါ။ သူက ကျွန်မကို နို့ထိန်းအလုပ်ပေးမယ်လို့ကတိပေးထားလို့ပါ။ ကျွန်မကတော့ အားလုံးအဆင်ပြေပြီလို့ ထင်ထားတာ။ ဒီရောက်လို့ သူနဲ့တွေ့ တော့ လာမယ့် အပတ်ထဲကျမှ လာပါလို့ပြောတယ်။ ကျွန်မသူ့ဆီလာရတာ နီးတဲ့ခရီးမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ အရမ်းကို စိတ်ဓာတ်ကျသွားခဲ့ပါတယ်။ ဒီကြား ထဲမှာ ကလေးကလဲ နို့ဝေမစို့ရရှာဘူး။ ကံကောင်းထောက်မလို့ ကျွန်မရဲ့ အခန်းရှင် အဘွားကြီးက ကျွန်မကို သနားပြီး အခန်းခမယူဘဲ နေခွင့်ပေးထား လို့သာပေါ့။ အဲသလိုသာမဟုတ်ရင် ကျွန်မတို့ဘာတွေဖြစ်ကုန်မယ်ဆိုတာ မတွေးဝံ့သလောက်ပါပဲ’

မာတင်က သက်ပြင်းချသည်။

‘မင်းမှာ နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်နိုင်မယ့် အဝတ်ဆိုလို့ ဘာမှ မရှိတော့ ဘူးလား’ ဟုမေးသည်။

‘ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှိနိုင်ပါ့မလဲရှင်’ ဟု အမျိုးသမီးကပြန်ပြောသည်။

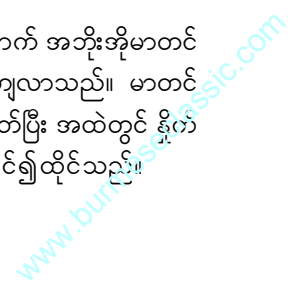
‘ကျွန်မရဲ့ ခြံစောင်လေးကိုတောင် မနေ့ကပဲ အပေါင်ဆိုင်မှာ ခြောက်ပဲနီနဲ့ ပေါင်ထားလိုက်ရတယ်’

အမျိုးသမီးသည် စားပွဲမှထလာပြီး သူ့ကလေးကို ပွေ့ချီသည်။ မာတင်သည် နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် အဝတ်များကြားတွင် မွေနှောက်ကာ အင်္ကျီရှည်ဟောင်းကြီးတစ်ထည်ယူသည်။

‘ရော့... ဟောဒီမှာ၊ အင်္ကျီကတော့ ဟောင်းနေပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကလေးကိုတော့ ကောင်းကောင်းပတ်လို့ရပါတယ်’

ဟုပြောကာ အင်္ကျီကိုလှမ်းပေးသည်။

အမျိုးသမီးသည် အင်္ကျီကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အဘိုးအိုမာတင် အား ကြည့်သည်။ အင်္ကျီကိုလှမ်းယူရင်း မျက်ရည်များ ကျလာသည်။ မာတင် သည် အိပ်ရာခုတ်တင်အောက်မှ သေတ္တာတစ်လုံးကိုဆွဲထုတ်ပြီး အထဲတွင် နို့ဘဲ ရှာပြန်သည်။ သူသည် အမျိုးသမီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်သည်။

‘ဘုရားသခင်က ကောင်းချီးပေးပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ရှင်’
ဟု အမျိုးသမီးက ပြောသည်။

‘ခရစ်တော်က ကျွန်မကို ရှင့်ပြတင်းပေါက်နားရောက်အောင်ပို့ပေး
လိုက်တယ်လို့ထင်ပါတယ်။ ဒီနေရာကိုသာ ရောက်မလာရင် ကျွန်မကလေး
ဟာ ရေခဲတုံးဖြစ်တော့မှာ သေချာပါတယ်။ ကျွန်မထွက်လာတုန်းက ဒီလောက်
မအေးဘူး၊ အခုမှတအား အေးလာတာ၊ ရှင် ကျွန်မကို မြင်ပြီး သနားစိတ်ဝင်
သွားအောင် လုပ်တာဟာ ခရစ်တော်ပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ’

မာတင်က ပြုံး၍ ပြန်ပြောသည်။

‘မှန်ပါတယ်ကွယ်၊ အခုလို ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်ဖြစ်
အောင် လုပ်လိုက်တာဟာ သူပဲဖြစ်မှာပါ’

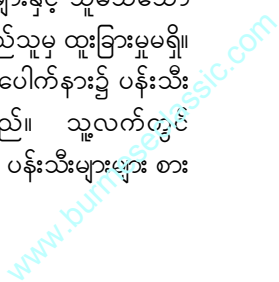
မာတင်က သူ့အိမ်မက်ကို ပြောပြသည်။ သူ့ထံ အလည်လာမည်ဟု
ပြောသွားသံ ကြားလိုက်ရကြောင်းကိုလည်း အသေအချာ ရှင်းပြသည်။

‘ဘယ်သူ အတိအကျပြောနိုင်မလဲ၊ အားလုံးဟာ ဖြစ်နိုင်တာချည်းပဲ’
ဟု အမျိုးသမီးကပြောကာ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ အင်္ကျီကြီးကို သူ့ ပခုံးပေါ်
တင်၍ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ကလေးကို လုံသွားအောင်ပတ်၍ ခြုံလိုက်သည်။
ထို့နောက် မာတင်အား ဦးညွတ်၍ ကျေးဇူးတင်စကားထပ်ပြောပြန် သည်။

‘ဒါလေးတော့ ယူသွားပါဦး’ ဟု မာတင်ကပြောကာ ခြုံစောင်ကလေး
ပြန်ရွေးရန် ငွေ ခြောက်ပဲနိပေးသည်။ အမျိုးသမီးက သူ့နဖူးနှင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို
လက်နှင့်ထိကာ လက်ဝါး ကပ်တိုင် အမှတ်အသားပြုသည်။ မာတင်ကလည်း
သူ့လုပ်သလိုလိုက်လုပ်ကာ အမျိုးသမီးထွက်သွားရာသို့ မျှော်ကြည့်ကျန်ရစ်
ခဲ့သည်။

အမျိုးသမီး ထွက်သွားပြီးနောက်တွင် မာတင်သည် ဂေါ်ဖီစွပ်ပြုတ်
အနည်းငယ် ထည့်သောက်သည်။ စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို
ရှင်းလင်းသိမ်းဆည်းပြီး သူ့အလုပ်ကို ပြန်လုပ်သည်။ သို့သော်လည်း ပြတင်း
ပေါက်ကိုတော့ မေ့မသွား၊ သူ့အပေါ် အရိပ်တစ်ခုကျလာတိုင်း ဖျတ်ခနဲခေါင်း
ထောင်ကာ အပြင်သို့ ကြည့်သည်။ သူနှင့်သိသော လူများနှင့် သူမသိသော
လူစိမ်းများသည် ဖြတ်သွားလျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း မည်သူမှ ထူးခြားမှုမရှိ။

နောက်အတန်ငယ်ကြာသောအခါ သူ့ပြတင်းပေါက်နား၌ ပန်းသီး
သည်မကြီးတစ်ယောက် လာရပ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ သူ့လက်တွင်
ခြင်းတောင်းကြီးတစ်လုံးပါလာသော်လည်း တောင်းထဲတွင် ပန်းသီးများများ စား

စားတော့မရှိတော့။ ပန်းသီး အတော်များများ ရောင်းခဲ့ရဟန်လည်း တူ၏။ သူ့ကျောပေါ်တွင် ထင်းစ ထင်းနများ အပြည့်အသိပ်ထည့်ထားသည့် အိတ်တစ်လုံး ပိုးထားသည်။

အဆောက်အအုံဆောက်နေသည့် နေရာတစ်နေရာမှ ကောက်ယူလာခဲ့သည်မှာ သိသာ၏။ အိတ်သည် အတော်ကြီး လေးလံသဖြင့် ကျောနှင့် ပိုးထားရသည်မှာ နာဟန်တူသည်။ သူသည် ယင်းအိတ်ကို လူသွားလမ်းပေါ်ချ၍ ပန်းသီးခြင်းကို အနီးရှိ တိုင်တစ်တိုင်တွင် မှီ၍ထားသည်။ သူသည် ထင်းအိတ် ကို ဆောင့်၍ဆောင့်၍ လှုပ်လျက်ရှိ၏။

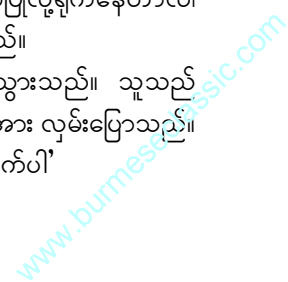
ထိုအခိုက်တွင် ဦးထုပ်အစုတ်အပြတ်တစ်လုံး ဆောင်းထားသည့် လူငယ်တစ်ယောက်သည် ပြေးလာပြီး ခြင်းထဲမှ ပန်းသီးတစ်လုံးကို ဆတ်ခနဲနှိုက်၍ ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော်လည်း သူငယ်လုပ်ပုံကို မြင်လိုက်သည့် ဈေးသည်မကြီးက သူငယ်၏လက်ကို ဖျတ်ခနဲဖမ်းဆွဲထားသည်။ သူငယ်သည် မိန်းမကြီးလက်ထဲမှ လွတ်မြောက်ရန် အကြောက်အကန်ရုန်းသည်။ သို့သော်လည်း မိန်းမကြီးက သူငယ်အား သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းချုပ်ထားခဲ့လေပြီ။

မိန်းမကြီးက လက်နှင့် ရိုက်သဖြင့် သူငယ်၏ခေါင်းမှ ဦးထုပ်အစုတ်သည် ကျွတ်ထွက်သွားသည်။ မိန်းမကြီးသည် သူငယ်၏ဆံပင်ကို တစ်အားကုန် ဆွဲထားပြီဖြစ်၍ သူငယ်မှာ ရုန်း၍မရတော့။ သူသည် အလန့်တကြား သံကုန်ဟစ်၍ အော်သည်။ မိန်းမကြီးကလည်း ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသည်။

မာတင်သည်လက်ထဲမှ ဖိနပ်ချုပ်အပ်ကို ချထားခဲ့ပြီးအပြင်သို့ ကသောကမော့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြေးအလွှားသွားခြင်းဖြစ်၍ လှေကားပေါ်တွင် ခလုတ်တိုက်ကာ မျက်မှန်ကျွတ်ကျခဲ့သည်။ သူသည် မျက်မှန်ကို ပင် မကောက်အားဘဲ လမ်းမပေါ်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ဈေးသည်မကြီးကတော့ သူငယ်၏ ဆံပင်ကို ဆုပ်ဆွဲကာ ရဲထံပို့မည်ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။ သူငယ်ကလည်း ရုန်းမြဲတိုင်း ရုန်းကာ... .

‘ခင်ဗျားဟာကို ကျုပ်မယူဘူး၊ ကျုပ်ကို ဘာပြုလို့ရိုက်နေတာလဲ၊ ကျုပ်ကို လွှတ်ဗျ’ စသည်ဖြင့် ပြန်အော်လျက်ရှိလေသည်။

မာတင်က အတင်းဝင်ဖျဉ်သဖြင့် လူချင်း ကွဲသွားသည်။ သူသည် သူငယ်ကလေး၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ဈေးသည်မကြီးအား လှမ်းပြောသည်။ ‘လွှတ်လိုက်ပါ အဘွားရာ၊ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ’

‘မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကောင်လေးကို မှတ်လောက်သားလောက်မလုပ်လို့ မရဘူး၊ ရဲကို သွားအပ်မှဖြစ်မှာ’

မာတင်သည် အဘွားကြီးအား ဖျောင်းဖျရန် ကြိုးစားသည်။

‘လွှတ်လိုက်ပါ အဘွားရယ်၊ သူ့နောက်ကို လုပ်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါကတော့ သည်းခံပါဗျာ’

အဘွားကြီးက လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ သူငယ်သည် ချက်ချင်းပင် ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း မာတင်က တားထားသည်။

‘အဘွားကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်လိုက်’ ဟု မာတင်က ခိုင်းသည်။

‘ပြီးတော့လဲ မင်းနောက်ကို ဒါမျိုး ထပ်မလုပ်နဲ့တော့၊ မင်းပန်းသီး ယူတာ ငါမြင်လိုက်တယ်’

သူငယ်သည် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးကာ အဘွားကြီးအား တောင်းပန်သည်။

‘အေး. . . ဒါမှပေါ့၊ ရော့. . . ဟောဒီမှာ မင်းစားဖို့ပန်းသီးတစ်လုံး’ ဟု ပြောကာ ခြင်းထဲမှ ပန်းသီးတစ်လုံးကိုယူ၍ ပေးလိုက်သည်။

‘ဒီပန်းသီးဖိုး ကျုပ်ပေးမယ်နော် အဘွား’

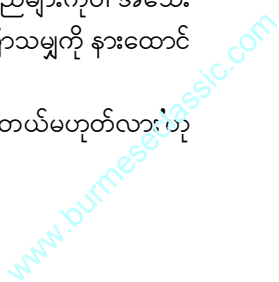
‘တော်က ဒီကောင်ဆိုးလေးတွေကို ဒီနည်းနဲ့ ပိုဆိုးအောင်လုပ်နေတာလား’ ဟု အဘွားကြီးက ပြောသည်။

‘အမှန်က ဒီကောင်လေးကို တုတ်နဲ့ ကောင်းကောင်းရိုက်ပြီး ဆုံးမသင့်တာ၊ ဒါမှ ဒီကောင်လေး တစ်ပတ်လောက် သင်ခန်းစာရနေမယ်’

‘ဪ. . . အဘွားရယ်၊ အဲသလိုလုပ်တဲ့နည်းက ကျုပ်တို့နည်းဗျ၊ ဘုရားသခင်ရဲ့နည်းမဟုတ်ဘူး၊ ပန်းသီးတစ်လုံးခိုးတာနဲ့ သူ့ကို ကျုပ်တို့ ကြိမ်နဲ့ရိုက်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ ကျူးလွန်နေတဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေအတွက် ကျတော့ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ’ အဘွားကြီးသည် ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

ထို့နောက် မာတင်က သူ့အစေခံအား ကြွေးများကို လျှော်ပစ်ပြီး ခွင့်လွှတ်လိုက်သော ပိုင်ရှင်သခင်တစ်ဦး အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ အစေခံက သူ့ကြွေးရှင်၏ လည်ပင်းကို ဘယ်လိုညှစ်သည် စသည်များကိုပါ အသေးစိတ်ရှင်းပြသည်။ အဘွားကြီးနှင့် သူငယ်သည် မာတင်ပြောသမျှကို နားထောင်နေကြသည်။

‘ဘုရားသခင်က ကျုပ်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ဟောခဲ့တယ်မဟုတ်လား’ ဟု မာတင်ကပြောသည်။

‘အဲဒါကို ကျုပ်တို့က မလိုက်နာရင် ကျုပ်တို့ကိုကော တခြားလူတွေ က ခွင့်လွှတ်ကြမတဲ့လား၊ လူတိုင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ ကလေး သူငယ်တွေဆိုရင် ပိုပြီးခွင့်လွှတ်ကြရမှာပေါ့’

အဘွားကြီးက ခေါင်းခါပြီး သက်ပြင်းချသည်။

‘တော်ပြောတာ မှန်တော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်လေးတွေ က ကြောက်စရာကောင်းအောင်ကို ပျက်စီးနေကြတာတော့’

‘ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ လူကြီးတွေက လမ်းကောင်းရောက်အောင် သွန် သင်ဆုံးမရမှာပေါ့ဗျာ’ ဟု မာတင်ကပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ဒီစကားမျိုး ပြောခဲ့တာပါပဲတော်’ ဟု အဘွားကြီး က ရေရွတ်သည်။

‘ကျုပ်မှာလည်း ခုနစ်ယောက်တောင်ရှိတာ၊ သမီးလေးတစ်ယောက်ပဲ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်’

အဘွားကြီးသည် သူ့သမီးနှင့် သူတို့ ဘယ်မှာနေကြသည် ဘယ်လို နေထိုင်လျက်ရှိကြသည် စသောအကြောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ သူ့တွင် မြေး ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း အားတက်သရောပြောပြနေသည်။

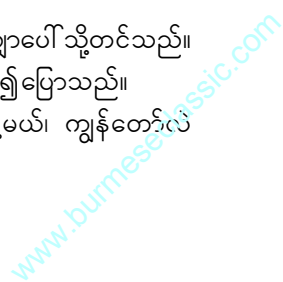
‘အခု တော်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်မှာ ခွန်အားများများ မရှိတော့ ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့မြေးကလေးတွေအတွက် တပင်တပန်း အလုပ်လုပ် နေရတုန်းပဲ၊ ကလေးတွေက သဘောကောင်းကလေးတွေပါ။ ကျုပ်ပြန်သွားရင် သူတို့ပဲ ကြိုမယ့်လူရှိတယ်၊ မြေးမကလေး အင်နီဆိုရင် ကျုပ်အနားကခွာ တယ်လို့ကိုမရှိဘူး၊ ‘အဘွား အဘွား’ နဲ့ ကျုပ်နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်နေတာပဲ’

သူ့မြေးများအကြောင်း ပြောလိုက်ရသဖြင့် အဘွားအို၏စိတ်သည် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလာသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကောင်လေးလည်း ကလေးဆိုတော့ အခုလိုလုပ်တာ ပေါ့၊ သူ့ကို ဘုရားသခင်က စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေ’ ဟု သူငယ်လေးဘက် လှည့်ကြည့်ပြီးပြောသည်။

အဘွားအိုသည် သူ၏ ထင်းအိတ်ကိုမ၍ ကျောပေါ်သို့တင်သည်။ သူငယ်ကလေးက အဘွားအိုထံ ပြေးလာပြီး အိတ်ကိုယူ၍ပြောသည်။

‘ကျွန်တော့်ကိုပေးအဘွား၊ ကျွန်တော်သယ်ခဲ့မယ်၊ ကျွန်တော်လဲ အဲဒီဘက်ကိုသွားမှာ’

အဘွားအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ထင်းအိတ်ကို သူငယ်လေး၏ ကျောပေါ်သို့ တင်ပေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လမ်းပေါ်အတိုင်း လျှောက်သွားကြသည်။ အဘွားအိုသည် မာတင်ယူထားသည့် ပန်းသီးဖိုးကို တောင်းရန် သတိမရတော့ပေ။ မာတင်သည် စကားတပြောပြောနှင့် သွားနေကြသည့်အဘွားကြီးနှင့် သူငယ်ကလေးအား မျက်စိတဆုံးမျှော်ကြည့်နေမိသည်။

နှစ်ဦးစလုံး သူ့မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်သွားသည့်အခါ မာတင်သည် အိမ်ထဲပြန်ဝင်သည်။ စောစောက ပြုတ်ကျရစ်ခဲ့သော မျက်မှန်ကို လှေကားပေါ်မှ ပြန်တွေ့သည်။ ကွဲရမှုသွားသော မျက်မှန်ကို ပြန်ကောက်ပြီး ဖိနပ်ချုပ်အပ်ကို ယူ၍ လုပ်လက်စအလုပ်ကို ဆက်လုပ်သည်။ ခဏမျှပင် လုပ်လိုက်ရသေးသည်။ သားရေပေါ်မှ အပေါက်များကို ကောင်းစွာမမြင်ရတော့သဖြင့် ရပ်ထားလိုက်ရလေသည်။ အပြင်မှလမ်းမီးရောင်များသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလျက်ရှိလေပြီ။

‘မှန်အိမ်ထွန်းတော့မှထင်တယ်’ဟု သူတွေးသည်။ သူသည် မှန်အိမ်ကို ထွန်းကာ နံရံတွင် ချိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ပြန်သည်။ ရှူးဖိနပ်တစ်ဖက် ချုပ်အပြီးတွင် သေသေချာချာ ပြန်စစ်ကြည့်နေသည်။ အပြစ်အနာအဆာမရှိ။ သူသည် လက်နက်ကိရိယာများကို သိမ်းဆည်းကာ မှန်အိမ်ကိုဖြုတ်၍ စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကိုစင်ပေါ်မှ လှမ်းယူကာ စားပွဲပေါ်၌ထိုင်သည်။

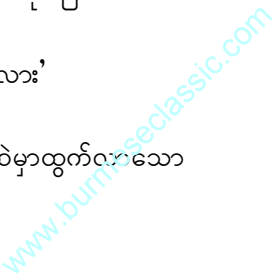
သူသည် ယမန်နေ့က သူဖတ်ခဲ့သည့် စာမျက်နှာကို လှန်သည်။ သို့သော်လည်း စာအုပ်က ထိုနေရာကို ကျော်ကာ တခြားစာမျက်နှာသို့ရောက်သွားသည်။ သူ စာအုပ်ကို လှန်နေခိုက်တွင် မနေ့က အိပ်မက်ကို သတိရသည်။ ဤအခိုက်မှာပင် သူ့နောက်မှ ခြေသံများ ကြားရသလိုလိုရှိသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်နေသလိုလို ဘာလိုလို စိတ်ထဲက ခံစားလိုက်ရသည်။

မာတင်သည် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ မှောင်မိုက်နေသော ထောင့်ထဲတွင် လူတချို့ ရပ်နေသည်။ အားလုံးမှုန်ဝါးဝါး ဖြစ်နေသဖြင့် မည်သူမည်ဝါတွေမှန်း ခွဲခြား၍မသိ။ ထို့နောက် သူ့နားထဲတွင် တီးတိုးပြောသံတစ်သံ ကြားရသည်။

‘မာတင်... မာတင်... ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုသိလား’

‘ဘယ်သူလဲ’ ဟု မာတင်က ပြန်မေးသည်။

‘ကျုပ်ပါဗျ’ ဟု အသံက ဖြေသည်။ မှောင်ရိပ်ထဲမှာထွက်လာသော

သူ့မှာ စတက်ပါနစ်ချ်ဖြစ်ပြီး ချက်ချင်းပင် ကွယ်ပျောက်သွားသည်။
ထို့နောက်...

‘ကျွန်မပါ’ ဟူသော အသံတစ်သံထပ်၍ ကြားရပြန်သည်။ အမှောင်
ရိပ်ထဲမှ ကလေးပွေ့ထားသော အမျိုးသမီးထွက်လာသည်။ အမျိုးသမီးက ပြုံး
နေသည်။ ကလေးက ရယ်နေသည်။ ပြီးတော့... ဖျတ်ခနဲပျောက်သွားသည်။

‘ကျုပ်ပါတော့’ ဟူသော အသံတစ်သံ နောက်တစ်ဖန် ထွက်လာ
ပြန်သည်။ ထွက်လာသူများမှာ ပန်းသီးသည် အဘွားကြီးနှင့် သူငယ်လေး။
သူငယ်လေး၏ လက်ထဲတွင် ပန်းသီးတစ်လုံး ကိုင်ထားသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး
ပြုံးနေကြသည်။ တစ်ခဏအတွင်းမှပင် နှစ်ယောက်စလုံး ပျောက်ကွယ်
သွားသည်။

မာတင်၏စိတ်သည် ဝမ်းသာကြည်နူးခြင်းဖြစ်လာသည်။ သူ့နဖူးနှင့်
ပခုံးများကို တို့ကာ လက်ဝါးကပ်တိုင် အမှတ်အသားပြုလုပ်သည်။ မျက်မှန်ကို
တပ်ကာ သူ့လှန်ထားသည့် စာမျက်နှာကိုဖတ်သည်။ စာမျက်နှာ၏ ထိပ်တွင်
အောက်ပါအတိုင်းဖတ်ရသည်။

‘ကျွန်ုပ်သည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသည်။ သင်က ကျွန်ုပ်အား
အသားကို ပေး၏။ ကျွန်ုပ်ရေငတ်နေသည်။ သင်က ကျွန်ုပ်အား
ရေပေး၏။ ကျွန်ုပ်သည်လူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သင်ကကျွန်ုပ်အား
အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်သည်’

‘သင်သည် ကျွန်ုပ်၏ညီတော်နောင်တော်များထဲမှ တစ်ဦးအား
ကူညီစောင့်ရှောက်ခြင်းပြု၏။ ယင်းကူညီစောင့်ရှောက်ခြင်း သည်
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်အား ကူညီစောင့်ရှောက်ခြင်းပေတည်း’

မာတင်သည် သူ့အိပ်မက် မှန်ကန်ကြောင်းကို သိလိုက်လေပြီ။ ကယ်တင်ရှင်
ဘုရားသခင်သည် ထိုနေ့က သူ့ထံသို့ ကြွရောက်လာသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။
ပြီးတော့... သူကလည်း ကယ်တင်ရှင်အား ကောင်းစွာ ကြိုဆိုခဲ့သည်
မဟုတ်ပါလား။

WHERE LOVE IS, GOD IS (၁၈၈၅) ကို ပြန်ဆိုသည်။

အရူးအိပ်နပ်

(၁)

တစ်ချိန်သော အခါက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၏ ပြည်နယ်တစ်နယ်တွင် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသော လယ်သမားတစ်ဦး နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူ့တွင် စစ်သား ဆိုင်မွန်၊ ဝတုတ်တာရပ်စ်နှင့် အရူးအိပ်နပ် ဟု ခေါ်သော သားသုံးယောက်နှင့် ‘မာသာ’ ဟုခေါ်သော ဆွံ့အ နားမကြား သမီးအပျိုကြီးတစ်ယောက် ရှိသည်။

စစ်သားဆိုင်မွန်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမှုတော်ကို ထမ်းဆောင် ရန် စစ်ထဲဝင်ကာ စစ်မြေပြင်သို့ထွက်၍ စစ်တိုက်ခဲ့၏။ ဝတုတ်တာရပ်စ် သည် မြို့ပေါ်မှ ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးထံသွား၍ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်အလုပ်ကို လုပ်သည်။ အရူးအိပ်နပ်ကမူ သူ့နှမအပျိုကြီးနှင့် အိုးမကွာအိမ်မကွာ နေထိုင် ပြီး သူ့ခါး ကုန်းလာသည်အထိ မြေများကို ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးသည်။

စစ်သားဆိုင်မွန်သည် စစ်တပ်တွင် ရာထူးကြီးကြီးရကာ တပ်မှထွက် သည့်အခါ လယ်ယာမြေများစွာ ပါဝင်သည့် နယ်မြေကြီးတစ်ခုကို အပိုင်စား ရခဲ့သည်။ သူသည် အမတ်ကြီးတစ်ဦး၏သမီးနှင့်လက်ထပ်ကာ ချမ်းသာ စွာနေရသည်။ သူ ရထားသည့် လစာကလည်းများ၍ နယ်မြေဒေသကလည်း ကျယ်ဝန်းကြီးမားသဖြင့် မတောင့်မတဘဝမျိုးကို ရရှိနေသည်။

သို့သော်လည်း သူ့အလိုဆန္ဒများမှာ များပြားလွန်းလှသည်ဖြစ်ရာ ဘယ်တော့မှ ပြည့်စုံလုံလောက်သည်ဟူ၍ မရှိပေ။ သူ့မိန်းမမှာလည်း အသုံးအဖြုန်းကြီးသူဖြစ်ရာ ယောက်ျားရသမျှကို ကုန်အောင်သုံးပစ်သည်သာများ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့တွင် ဘယ်သောအခါမှာမှ ငွေကြေးလုံလောက်သည် ဟုမရှိပေ။

ဤသို့ဖြင့် စစ်သားဆိုင်မွန်သည် သူပိုင်လယ်မြေများရှိရာ နယ်မြေသို့ ဝင်ငွေများ ကောက်ယူသိမ်းဆည်းရန် သွားသည်။ သို့သော်လည်း ဝင်ငွေတစ်ပြားမှမရချေ။ သူ၏ ဘဏ္ဍာစိုးက . . .

‘ဝင်ငွေဘယ်ကလာပြီး ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ကျွဲအုပ် နွားအုပ်လည်း မရှိ။ လယ်ယာသုံးကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေလည်း မရှိ မြင်းတွေလည်း မရှိ၊ ထွန်တွေထယ်တွေလည်း မရှိတော့၊ ကျွန်တော်တို့မှာ အဲဒါတွေ အရင်ဆုံး ရှိအောင် လုပ်ထားရမယ်၊ အဲဒါတွေရှိမှ ငွေကဝင်လာမှာ’ ဟုပြောသည်။

ထိုအခါ စစ်သားဆိုင်မွန်သည် သူ့အဖေထံသွား၍ ပြောသည်။

‘အဖေ . . . ခင်ဗျားဟာ လူချမ်းသာတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ကို ဘာမှလဲမပေးဘူး၊ အဲဒီတော့ အဖေပစ္စည်းတွေကိုခွဲဝေပြီး တတိယအစု ကျွန်တော့်ကိုပေးပါ၊ အဲဒါရရင် ကျွန်တော့်နယ်မြေကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာအောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်’

ထိုအခါ သူ့အဖေအဘိုးအိုက ‘မင်းဟာ အိမ်ကို ဘာမှပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့် ငါက မင်းကို တတိယအစုပေးရမှာလဲ၊ အဲသလိုသာ ပေးလိုက်ရင် သားအိဗန်နဲ့ သမီး မာသာတို့အပေါ် မတရားလုပ်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့’ ဟုပြောသည်။

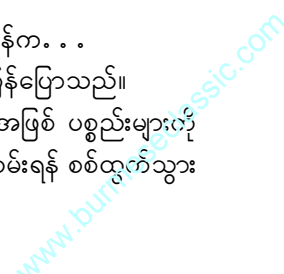
‘အိဗန်က အရူးတစ်ယောက်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျား သမီးကလဲ အသက်ကြီးလှပါပြီ၊ ဒီကြားထဲ ဆွံ့အနားမကြား ဖြစ်နေလိုက်သေးတယ်၊ သူတို့မှာ ပစ္စည်းရှိလို့ ဘာလာလုပ်မှာလဲ’ ဟု ဆိုင်မွန်က ပြန်ပြောသည်။

‘အေးလေ . . . ဒီကိစ္စကို ငါ အိဗန်နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ဦးမယ်။ သူဘာပြောမလဲဆိုတာ မသိသေးဘူး’

အဘိုးအိုက အိဗန်အား ပြောသည့်အခါ အိဗန်က . . .

‘သူလိုချင်တာ ယူသွားပါစေ အဖေရာ’ ဟု ပြန်ပြောသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆိုင်မွန်သည် သူ့အဖေထံမှ ဝေစုအဖြစ် ပစ္စည်းများဟု ခွဲဝေယူကာ သူပိုင်နယ်မြေသို့ ပို့ခဲ့ပြီး ဘုရင့်အမှုတော်ထမ်းရန် စစ်ထွက်သွား

ပြန်လေ၏။ ဝတုတ်တာရပ်စ်မှာလည်း ထိုအချိန်တွင် ငွေကြေးပစ္စည်းများစွာ စုဆောင်းမိနေပြီ ဖြစ်ရုံမျှမက ကုန်သည်ကြီး၏ သမီးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ် ကာများစွာအဆင်ပြေလျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ငွေကြေးအများ အပြား ရလိုသောဆန္ဒကြီးမားနေဆဲဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ရက်တွင် သူသည် သူ့အဖေထံ ရောက်လာပြီး ပြောသည်။

‘ကျွန်တော့်အစုကို ကျွန်တော်လိုချင်ပြီ အဖေ၊ ခွဲပေးပါတော့’ အဘိုးအိုသည် တာရပ်စ်ကိုလည်း ဘာပစ္စည်းမှခွဲဝေမပေးချင်။

‘မင်းဟာ အိမ်ကို ဘာမှထောက်ပံ့ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး တာရပ်စ်၊ တို့အိမ်မှာ ရှိသမျှပစ္စည်းတွေဟာ အိပ်ခန်းလုပ်ထားလို့ ရထားတာ၊ အဲဒီတော့ ငါတို့က မင်းပြောသလို လုပ်လိုက်ရင် အိပ်ခန်းနဲ့မာသာတို့အပေါ်မတရားလုပ်ရာ ကျသွားမှာပေါ့’ ဟု အဘိုးအိုက ပြောသည်။

သို့သော်လည်း တာရပ်စ်သည် ဖခင်၏စကားကို နားမဝင်။

‘အိပ်ခန်းဆိုတဲ့ကောင်က ပစ္စည်းရှိစရာ လိုလို့လား အဖေရာ၊ ဒီကောင် က အရူးပဲ ဟာ၊ သူ့အနေနဲ့ မိန်းမယူလို့လဲ မဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်သူကမှလဲ သူ့ကို ယူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟို ဆွဲအနားမကြားကကော ဘာလိုမှာလဲ’ ဟု ပြောကာ အိပ်ခန်းဘက်လှည့်၍ . . .

‘ဒီမယ် . . . အိပ်ခန်း၊ မင်းမှာရှိတဲ့ဂျုံကို တစ်ဝက်ခွဲပေးကွာ၊ ငါကတော့ စိုက်ပျိုးကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေ တစ်ခုမှ မလိုချင်ဘူး၊ နွားတွေ ကြက်တွေ လဲ မလိုချင်ဘူး၊ ထွန်ယက်ဖို့ အသုံးမဝင်တဲ့ မီးခိုးရောင် မြင်းထီးကြီးတစ်ကောင် ကလွဲလို့ တခြားဘာအကောင်မှ မယူဘူး’ ဟု ဆိုသည်။

ထိုအခါ အိပ်ခန်းက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်၍ . . .

‘မင်းလိုချင်တာ အကုန်ယူသွားပါကွာ၊ နောက်ထပ်အများကြီးရလာ အောင် ငါအလုပ်လုပ်မှာပေါ့’ ဟု ပြန်ပြောသည်။

ဤသို့ဖြင့် အိပ်ခန်းတို့သားအဖသည် တာရပ်စ်အား အစုတစ်စုခွဲပေး လိုက်ကြသည်။ တာရပ်စ်သည် ဂျုံများကို လှည်းနှင့်သယ်ကာ မြင်းကြီးကိုပါ တစ်ပါတည်း ယူဆောင်သွားသည်။ သူ့လုပ်နေကျ လယ်ယာ လုပ်ငန်းဖြင့် မိဘနှစ်ပါးအား လုပ်ကျွေးဖို့အတွက်အိပ်ခန်း၏ လက်ထဲတွင် မြင်းအိုမကြီး တစ်ကောင်သာလျှင် ကျန်ခဲ့လေတော့၏။

(၂)

ယခုအခါတွင် မာရ်နတ်ကြီးသည် များစွာစိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်လျက်ရှိ၏။ သူ့အနေဖြင့် ညီအစ်ကိုသုံးယောက်အား အမွေကိစ္စအတွက် ရန်ဖြစ်စေချင်သည်။ သို့သော်လည်း အခြေအနေက သူလိုလားသလို ဖြစ်မလာ။ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် အမွေခွဲဝေမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အေးချမ်းစွာ ပြီးဆုံးသွားပြီမဟုတ်ပါလား။ သူသည် ချက်ချင်းပင် မှင်စာကလေးသုံးဦးကို ဆင့်ခေါ်သည်။

‘မင်းတို့ ငါပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်ကြစမ်း’ ဟု မာရ်နတ်ကြီးက ပြောသည်။

‘စစ်သားဆိုင်မွန်ရယ်၊ ဝတုတ်တာရပ်စ်ရယ်၊ ပြီးတော့အရူးအီဗန်ရယ်၊ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ရှိတယ်။ ဒီအကောင်သုံးကောင်ကို ငါက ရန်ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က လုံးဝရန်မဖြစ်ကြဘူး။ အခုထိ တည့်တည့်ရှုရှုနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေကြတုန်းပဲ၊ အထူးသဖြင့် ငါ့ဆန္ဒကို ဖျက်ဆီးနေတဲ့ ကောင်က အရူးအီဗန်ဆိုတဲ့ကောင်ပဲ၊ အဲဒီတော့ အခုမင်းတို့သုံးယောက်သွားပြီး ညီအစ်ကိုသုံးယောက် တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် အထင်လွဲလာအောင် လုပ်ရမယ်၊ တစ်ယောက်ရဲ့မျက်လုံးကို တစ်ယောက်က လက်သည်းတွေနဲ့ ကော်ထုတ်ပစ်ကြတဲ့အထိ မုန်းတီးလာအောင် လုပ်ပေးရမယ်။ မင်းတို့ လုပ်နိုင်မယ်ထင်သလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပေးပါမယ်’ ဟု မှင်စာများက ပြန်ပြောသည်။

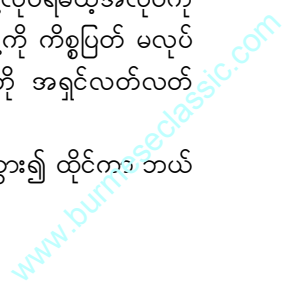
‘မင်းတို့ ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးရကြသလဲ’

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတော့ကား . . . ’ ဟုမှင်စာများက ပြောသည်။

‘ပထမဆုံး သူတို့ကို ဘဝပျက်အောင်လုပ်မယ်၊ သူတို့မှာ စားစရာဆိုလို့ ပေါင်မုန့်လေး တစ်စတောင် မရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ အချိန်ကျတော့မှ သူတို့ကို တစ်နေရာမှာ စုပြီးထားလိုက်မယ်၊ အဲဒီအခါကျရင်သူတို့ချင်း ထဆော်ကုန်မှာသေချာပါတယ်’

‘အေး . . . ဟုတ်ပြီ၊ လိုချင်တာ အဲဒါပဲ၊ မင်းတို့လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို မင်းတို့ နားလည်ကြမှာပါ၊ ကဲ . . . သွားကြတော့၊ သူတို့ကို ကိစ္စပြတ် မလုပ်နိုင်သေးဘဲ ပြန်မလာကြနဲ့၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ မင်းတို့ကို အရှင်လတ်လတ် အရေခွာပစ်မယ်၊ ငါပြောတာကြားလား’

မှင်စာကလေးများသည် ဗွက်အိုင်တစ်ခုထဲသို့သွား၍ ထိုင်ကာ ဘယ်

လိုလုပ်ရမည်ကို တိုင်ပင်ကြသည်။ အချေအတင် ဆွေးနွေးကြသည်။ ငြင်းကြခုံ ကြသည်။ သုံးယောက်စလုံး အသက်သာဆုံး တာဝန်ကိုသာ ယူလိုကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ညီအစ်ကို သုံးယောက်ထဲမှ မည်သူ့ကို မည်သူက တာဝန်ယူ ၍ ကိုင်တွယ်ရမည်ကို မဲနှိုက်ပြီး ရွေးကြသည်။ အကယ်၍ မှင်စာတစ်ဦးသည် သူ့ကျရာတာဝန်ကို အရင်ဆုံး ပြီးစီးသွားပါက မပြီးသေးသူများအား လာရောက် ကူညီရမည် ဟုလည်းကောင်း၊ ဤဗွက်အိုင်ထဲသို့ သတ်မှတ်ထားချိန်တွင် လာရောက်၍ အချင်းချင်း ညှိနှိုင်းပြီး ဘယ်သူ့ဘယ်မျှလောက်အထိ အောင် မြင်၍ ဘယ်သူ့တွင် အကူအညီလိုသည် စသည်များကို လေ့လာကြရမည် ဟုလည်းကောင်း ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

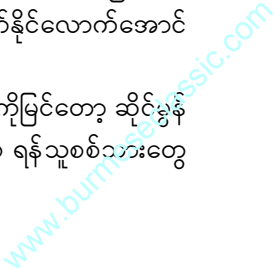
ဤသို့ဖြင့် သတ်မှတ်ချိန်သို့ ကျရောက်သဖြင့် သဘောတူထားကြသည့်အတိုင်း မှင်စာကလေးများသည် ဗွက်အိုင်ထဲသို့လာ၍ ဆုံကြသည်။ တစ်ဦးချင်းစီက ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ်ရှင်းပြကြသည်။ စစ်သားဆိုင်မွန်အား ကိုင်တွယ်ခဲ့ ရသော ပထမဆုံးမှင်စာက စ၍ပြောသည်။

‘ငါ့အလုပ်ကတော့ အဆင်ပြေနေပြီ၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ဆိုင်မွန်သူ့ အဖေအိမ်ကို ပြန်တော့မယ်ကွ’

‘မင်း သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့သလဲ’ ဟု သူ့ရဲ့ဘော် မှင်စာနှစ်ကောင် ကမေးသည်။

‘ပထမ ငါက သူ့ကို သိပ်ပြီးသတ္တိကောင်းအောင် လုပ်လိုက်တော့ သူဟာ ဘုရင့်ဆီသွားပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးကို သူနိုင်အောင် တိုက်ပေးပါမယ်လို့ သံတော်ဦးတင်တယ်။ ဘုရင်ကလည်း သူ့ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခန့်ပြီး အိန္ဒိယဘုရင်ကို တိုက်ဖို့ လွှတ်လိုက်တာပေါ့ကွာ။ သူတို့ စစ်မြေပြင်ကို ရောက်သွားပြီးတဲ့နောက် တမြန်မနေ့ညကတော့ ငါက အစွမ်းပြရတော့တာပဲ။ ငါ ဆိုင်မွန်ရဲ့ တပ်စခန်း က ယမ်းမှုန့်တွေကို စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းကုန်အောင် လုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိန္ဒိယဘုရင်အတွက် ကောက်ရိုးစစ်သားတွေ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တယ်။

‘သူတို့ကို ဝိုင်းထားတဲ့ ကောက်ရိုးစစ်သားတွေကိုမြင်တော့ ဆိုင်မွန် ရဲ့ စစ်သားတွေဟာ သိပ်ကြောက်ကုန်တယ်။ ဆိုင်မွန်က ရန်သူစစ်သားတွေ

ကို တိုက်ဖို့အမိန့်ပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အမြောက်တွေနဲ့ သေနတ်တွေက ကျည်မထွက်တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ဆိုင်မွန်ရဲ့ စစ်သားတွေဟာ ပိုပြီးကြောက်လာကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ဆိုင်မွန်အမိန့်ကို မနာခံတော့ဘဲ သိုးတွေပြေးသလို ထွက်ပြေးကုန်ကြတယ်။ အိန္ဒိယဘုရင်ရဲ့ တပ်သားတွေက ဆိုင်မွန်ရဲ့ စစ်သားတွေကို အမဲဖျက်သလို ဝိုင်းဖျက်ပစ်ကြတယ်။ ဆိုင်မွန်ဟာ ချက်ချင်းဂုဏ်သိက္ခာကျတာပေါ့။ ဘုရင်ကလည်း သူ့ကို ရာထူးကဖျက်ပြီး ပေးထားတဲ့နယ်မြေကို ပြန်သိမ်းရုံမကဘူး။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် သူ့ကို သတ်ကြတော့မယ်။ ငါ့အတွက် လုပ်စရာအလုပ်က တစ်ရက်စာပဲကျန်တော့တယ်။ ငါ့အနေနဲ့ သူ့ကို ထောင်ကထွက်ပြေးလွှတ်မြောက်ပြီး အိမ်ကိုရောက်အောင် လုပ်ပေးဖို့သာ ရှိတော့တယ်။ အဲဒီတော့ မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်းတို့ထဲက အကူအညီလိုတဲ့လူကို ငါကူညီနိုင်တော့မှာ' ထို့နောက် ဝတုတ်တာရပ်စ်အား ကိုင်နေသော မှင်စာက. . .

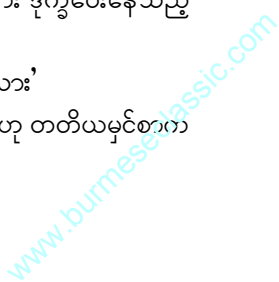
‘ငါကတော့မင်းတို့ဆီကအကူအညီမလိုဘူးထင်တယ်ကွ’ ဟု ပြောသည်။

‘အခုထိတော့ ငါ့အလုပ်က အဆင်ပြေနေတယ်။ တာရပ်စ်ဆိုတဲ့ ငနဲကြီးဟာ တစ်ပတ်တောင်ခံနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ပထမဆုံး ငါက သူ့ကို လောဘတွေ တက်သည်ထက်တက်လာအောင်ရယ်၊ ပိုပြီး ဝလာအောင်ရယ် လုပ်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့လောဘက ဘယ်လောက်အထိ ကြီးလာသလဲဆိုရင် သူ့မျက်စိနဲ့မြင်သမျှ ပစ္စည်းတွေကို ဝယ်ချင်လာတယ်ကွ. . . သိလား။’

‘သူဟာ သူ့လက်ထဲမှာ ရှိသမျှ ငွေကိုသုံးပြီး ကုန်ပစ္စည်းအားလုံးကို သိမ်းကျုံးပြီး ဝယ်တာပဲ။ အခုထက်ထိကို အဝယ်မရပ်သေးဘူး။ အခုဆိုရင် သူများဆီက ငွေတွေချေးပြီး ဝယ်တဲ့အဆင့်ရောက်နေပြီ။ တင်လာနေတဲ့ အကြွေးက သူ့လည်ပင်းကို ရစ်ပတ်ပြီး ညှစ်ကာနီးနေပြီ။ ကြွေးကများလွန်းတော့ ဆပ်နိုင်ဖို့လုံးဝမလွယ်တော့ဘူး။ တစ်ပတ်လောက်အတွင်းမှာ ကြွေးတောင်းစာတွေ ရောက်လာတော့မယ်။ ဒီငနဲကြီး ကြွေးတွေကို မဆပ်နိုင်လို့ သူ့အဖေ အိမ်ပြန်သွားရမယ့်ကိန်းဆိုက်နေပြီ’

ထို့နောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်က အိပ်ခန်းအား ဒုက္ခပေးနေသည့် တတိယမှင်စာကို မေးသည်။

‘မင်းကော. . . ဘယ်လိုလဲ. . . အဆင်ပြေရဲ့လား’
 ‘အေးကွာ. . . ငါ့အလုပ်ကတော့ သိပ်မဟန်ဘူး’ ဟု တတိယမှင်စာက ပြန်ပြောသည်။

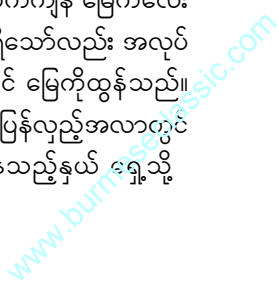
‘ပထမဆုံး ငါက သူ့သောက်တဲ့ ရေထဲကို တံတွေးထွေးထည့်လိုက်တယ်။ သူ ဗိုက်နာအောင်လို့ လုပ်လိုက်တာကွ။ ပြီးတော့ . . . သူ့လယ်ထဲကို သွားပြီး မြေကြီးတွေကို ကျောက်တုံးတွေလို မာနေအောင် လုပ်ထားလိုက်တယ်။ လယ်ကို မထွန်နိုင်အောင် လုပ်ထားတာကွ။ ဒါပေမယ့်ဟေ့ ဒီကောင်ကြီးက အရူးဆိုတော့ ထွန်တုံးနဲ့ လယ်ထဲကို ရောက်လာပြီး ထွန်ပါလေရော၊ ဗိုက်ထဲကနာလို့ မကြာမကြာ ညည်းပေမယ့် လယ်ထွန်တာကိုတော့ အပျက်မခံဘူးကွ။ ထွန်မြဲတိုင်း ထွန်နေတာပဲ။

‘ဒါနဲ့ပဲ ငါက သူ့ထွန်သွားတွေကို ကျိုးအောင် ချိုးပစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက အိမ်ပြန်ပြီး ထွန်သွားအသစ်တွေ ယူလာတယ်။ ပြန်တပ်ပြီး ဆက်ထွန်တယ်။ ငါလဲ မြေကြီးထဲ ဝင်ပုန်းပြီး ထွန်သွားတွေကို ဖမ်းချုပ်ထားဖို့ ကြိုးစားပြန်ရော၊ ဖမ်းလို့မရဘူးဟေ့သိလား။ သူက ထွန်တုံးကို သူ့ကိုယ်ကြီးနဲ့ တအားဖိပြီး ထွန်နေတာဆိုတော့ ချွန်ထက်နေတဲ့ ထွန်သွားတွေက ငါ့လက်ကို ထိုးမိပြီး ဒဏ်ရာရကုန်တယ်။ အခုဆိုရင် သူထွန်နေတာ အားလုံးပြီးသလောက် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ခပ်သေးသေးတစ်ကွက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ မင်းတို့ ငါ့ကိုလာပြီး မကူညီလို့တော့ မဖြစ်ဘူးကွ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါတို့ သူ့ကို အနိုင်မကိုင်နိုင်ရင် ငါတို့လုပ်ထားသမျှအားလုံး သဲထဲရေသွန်ဖြစ်ကုန်တော့မှာ။ တကယ်လို့ ဒီအရူးက သူ့အလုပ်ကိုဆက်ပြီး လုပ်နေနိုင်ရင် သူ့အစ်ကိုတွေ ဘာမှဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူကအားလုံးကို အိမ်ပေါ်တင်ပြီး ကျွေးထားမှာ သေချာနေတယ်’

ထိုအခါ စစ်သားဆိုင်မွန်အား တာဝန်ယူထားရသည့် မှင်စာက နောက်တစ်နေ့တွင် သူ့လာ၍ ကူညီမည်ဟု ကတိပေးသည်။ ထို့နောက် မှင်စာများသည် လူစုခွဲကာ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်သွားကြလေ၏။

(၃)

အီဗန်သည် မြေကွက်ကလေးတစ်ကွက်မှတစ်ပါး သူ့တွင်ရှိသမျှ လယ်မြေအားလုံးကို ထွန်ပြီးခဲ့ပြီဖြစ်၏။ တစ်ရက်တွင် သူသည် လက်ကျန် မြေကလေးကို ထွန်ရန်ရောက်လာသည်။ သူ့ဗိုက်ထဲမှ နာကျင်လျက်ရှိသော်လည်း အလုပ်ကို ရပ်ထား၍မဖြစ်။ သူသည် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပင် မြေကိုထွန်သည်။ သူသည် ထွန်ရေးတစ်ကြောင်းမျှရပြီး၍ နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်အလာတွင် ထွန်သွားများသည် မြေကြီးထဲမှ သစ်မြစ်တစ်ခုနှင့် ငြိနေသည့်နှယ် ရှေ့သို့

တိုး၍မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ အမှန်တော့ ဤကိစ္စမှာ မှင်စာ၏ လက်ချက်ဖြစ်၏။ မှင်စာသည် ထွန်သွားကို သူ့ခြေထောက်များနှင့် လိမ်ပတ်ကာ အသားကုန် ဆွဲထားနေသည် မဟုတ်ပါလား။

‘ထူးဆန်းလှပါကလား’ ဟု အီဗန်ကတွေးသည်။

‘ဒီနေရာမှာ အရင်က သစ်မြစ်တွေ ဘာတွေမရှိခဲ့ပါဘူး၊ အခုကျမှ ဘယ်လိုကြောင့် သစ်မြစ်တစ်ခုကလာပြီး ခံနေရတာလဲ’

အီဗန်သည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထွန်ကြောင်းအောက်မြေကြီးထဲသို့ လက်နှိုက်ပြီး စမ်းကြည့်သည်။ ပျော့စိစိအရာတစ်ခုကို ကိုင်မိသဖြင့် လက်ဖြင့် တအားဆုပ်ကာ အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် သစ်မြစ်နှင့် တူသော မည်းမည်းအရာတစ်ခု ပါလာသည်။ သို့သော်လည်း သစ်မြစ်မဟုတ်။ သူ့လက်ထဲမှအရာသည် တွန့်လိမ်ရုန်းကန်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ဘာပါလိမ့် ဟူသော အံ့ဩစိတ်ဖြင့် အသေအချာ ငုံ့ကြည့်သည်။ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ။ မှင်စာတစ်ကောင်ပါလား။

‘တော်တော်ရွံ့ဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်ပဲ’ ဟု အီဗန်က ရေရွတ်ပြီး ထွန်တုံး နှင့် ရိုက်သတ်ရန် လက်ကိုမြှောက်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ့လက်တွင်းမှ မှင်စာသည် အကြောက်အကန်ရုန်းကန်ရင်း ငယ်သံပါအောင် ထအော်သည်။

‘မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်ကို မရိုက်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားလိုချင်တာခိုင်း ပါ။ ကျုပ် အကုန်လုပ်ပေးပါ့မယ်’

‘မင်းက ဘာလုပ်ပေးနိုင်လို့လဲ’

‘ခင်ဗျားခိုင်းသမျှ ကျုပ်လုပ်ပေးပါ့မယ်’

အီဗန်သည် ခေါင်းကိုကုတ်သည်။

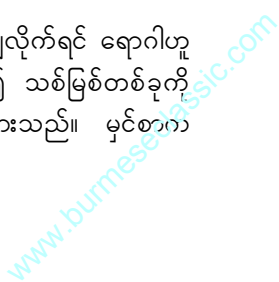
‘ငါ ဗိုက်နာနေတယ်၊ မင်းကုပေးနိုင်မလား’

‘ပေးနိုင်ပါတယ်ဗျာ’

‘ဒါဆိုရင် ဗိုက်နာပျောက်အောင် ကုပေးကွာ’

မှင်စာသည် ထွန်ရေးပေါ်မှမြေကိုယက်၍ရှာသည်။ သစ်မြစ်ကလေး သုံးခုကို ဆွဲနှုတ်ပြီး အီဗန်လက်သို့ လှမ်းပေးသည်။

‘ရော့ . . . ဟောဒီမှာ ဒီသစ်မြစ်တစ်ခုကို မျိုချလိုက်ရင် ရောဂါဟူ သမျှ ပျောက်တယ်’ အီဗန်သည် သစ်မြစ်များကိုယူ၍ သစ်မြစ်တစ်ခုကို မျိုချလိုက်သည်။ သူ့ဗိုက်နာသည် ချက်ချင်းပျောက်သွားသည်။ မှင်စာက သူ့အား သွားခွင့်ပြုဖို့ အသနားခံသည်။

‘ကျုပ် မြေကြီးထဲကို ငုပ်သွားပါမယ်၊ ဒီကို လုံးဝပြန်မလာတော့ပါဘူး’
ဟုပြောသည်။

‘အေး... ကောင်းပြီ’ ဟု အီဗန်က ပြောသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် သွားတော့။ မင်းနဲ့အတူ ဘုရားသခင်ရှိပါစေကွာ’

အီဗန်၏ ပါးစပ်မှ ဘုရားသခင်ဟူသော စကားလုံးထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မှင်စာသည် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ရေထဲပစ်ချလိုက်လိုက်သည့် နှယ် မြေကြီးထဲသို့ ငုပ်ဝင်သွားသည်။ ထိုနေရာတွင် အပေါက်ကလေးတစ် ပေါက်သာလျှင် ကျန်ခဲ့၏။

အီဗန်သည် သူ့လက်ထဲ၌ ကျန်နေသည့် သစ်မြစ်နှစ်ခုကို သူ့ကက် ဦးထုပ်ထဲထည့်၍ သိမ်းလိုက်ပြီး လယ်ကိုဆက်ထွန်သည်။ အလုပ်ပြီးသွားသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်သို့ပြန်သည်။ အိမ်ရောက်သည့်အခါ မြင်းကို ဖြုတ်၍ ထွန်ကို သိမ်းဆည်းပြီး တဲထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ တဲအတွင်းရှိ စားပွဲတစ်လုံး ၌ ထိုင်၍ ညနေစာ စားနေကြသော သူ့အစ်ကိုကြီးဆိုင်မွန်တို့ လင်မယားကို မြင်သည်။ ဆိုင်မွန်၏နယ်မြေကို ဘုရင်က ပြန်သိမ်းသွားပြီဖြစ်ရုံမျှမက သူ့ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ထောင်မှထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ သူ့ဖခင်အိမ်တွင် နေရန်ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အီဗန်ကို မြင်သောအခါ ဆိုင်မွန်က... .

‘ငါ မင်းတို့နဲ့နေဖို့လာတာ၊ ငါ အလုပ်တစ်ခု မရမချင်း ငါတို့လင် မယားကို မင်းက ကျွေးထားပါဦးကွာ’ ဟုပြောသည်။

‘ရပါတယ်ဗျာ’ ဟု အီဗန်က ပြန်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ နေချင်သလောက်နေကြပါ’

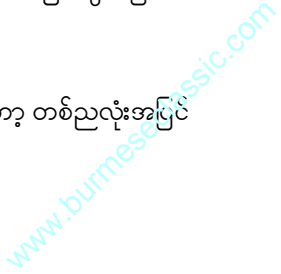
သို့သော်လည်း စားပွဲအနီးရှိ ခုံတန်းလျားပေါ်သို့ အီဗန်ဝင်ထိုင်မည် အပြုတွင် ဆိုင်မွန်၏မိန်းမက အီဗန်ကိုယ်မှ ထွက်နေသည့်အနံ့ကို သဘော မကျ ဖြစ်နေသည်။

‘ကျွန်မတော့ ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ လယ်သမားတစ်ယောက်နဲ့ အစာ တွဲမစားနိုင်ဘူး’ ဟု သူ့ယောက်ျားအားလှမ်းပြောသည်။ ထိုအခါ ဆိုင်မွန်က... .

‘ငါ့မိန်းမက မင့်ကိုယ်ကအနံ့ကို မခံနိုင်ဘူး၊ မင်းအပြင်ထွက်ပြီးစား ကွာ’ ဟုပြောသည်။

‘ရပါတယ်ဗျာ’ ဟု အီဗန်က ပြန်ပြောသည်။

‘ကျုပ်လည်း မြင်းမကြီးကို ကျောင်းရဦးမှာဆိုတော့ တစ်ညလုံးအပြင် မှာပဲ နေရမှာပါ’

အီဗန်သည် ပေါင်မုန့်အနည်းငယ်ကိုထုပ်၍ သူ့ကုတ်အင်္ကျီကိုဆွဲ
ယူကာ တဲထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် မြင်းအိုမကြီးကိုဆွဲကာ လယ်ကွင်း
များဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

(၄)

ထိုညတွင် ဆိုင်မွန်အား ဒုက္ခပေးခဲ့သော မှင်စာသည် သူတို့ချင်း သဘောတူ
ထားသည့်အတိုင်း အီဗန်၏ မှင်စာထံသို့ လာသည်။ လယ်မြေပေါ်၌
လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့။ နောက်ဆုံးတွင် တွင်းပေါက်ကလေး
တစ်ပေါက်ကိုသာ တွေ့သည်။

‘သေချာပြီ’ ဟု သူတွေ့သည်။

‘ငါ့ရဲဘော်တော့ ဘေးအန္တရာယ် တစ်ခုခုနဲ့ တွေ့သွားပြီ၊ ငါသူ့နေရာ
ကို ဆက်ခံပြီး လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်မှဖြစ်မယ်၊ ဟိုးအရူးကတော့ သူ့လယ်
တွေအားလုံးကို ထွန်ပြီးသွားပြီ၊ သူ့ကို ငါဘယ်နည်းနဲ့လုပ်ရင် ကောင်းမလဲ၊
အဲ... ဟုတ်ပြီ၊ သူ့စားကျက်ကွင်းကို တစ်ခုခုလုပ်ထားလိုက်ရင် ရမှာပဲ’

မှင်စာသည် အီဗန်၏ စားကျက်ကွင်းတစ်ကွင်းလုံးကို ရေလွှမ်း
အောင် လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ကွင်းထဲရှိ မြက်ပင်အားလုံး ရွံ့နွံ့များဖုံးသွားသည်။

မြင်းအိုမကြီးနှင့်ထွက်သွားသော အီဗန်သည် နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်
တွင် အိမ်ပြန်ရောက်သည်။ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် မြက်ရိတ်
သည့် ရိုးရှည်တံစဉ်ကြီးကိုသွေးပြီး မြက်ခင်းပြင်ဆီသို့ မြက်ရိတ်ထွက်သည်။
ကွင်းထဲရောက်၍ မြက်စရိတ်သည်အခါ တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှရိတ်အပြီးတွင်
တံစဉ်၏ထိပ်သည် ကွေးလိမ်သွားသည်။ သူသည် အတန်ကြာမျှ ဆက်၍
ရိတ်နေသေးသော်လည်း အလုပ်မတွင်ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

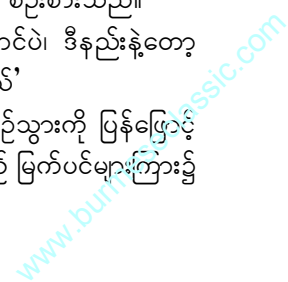
‘တံစဉ် မကောင်းဘူး’ ဟု အီဗန်က ရေရွတ်သည်။

‘အိမ်ပြန်ပြီး တံစဉ်ကိုဖြောင့်ဖို့ ကိရိယာတစ်ခုရယ်၊ ပြီးတော့ငါစားဖို့
ပေါင်မုန့်နည်းနည်းရယ် ယူဦးမှဖြစ်မယ်’

အီဗန်၏စကားကို ကြားရသော မှင်စာ သည် စဉ်းစားသည်။

‘ဒီအရူးက တော်တော်ကို ကြမ်းတမ်းတဲ့ကောင်ပဲ၊ ဒီနည်းနဲ့တော့
ရမယ် မထင်ဘူး၊ နောက်တစ်နည်း ထပ်ရှာဦးမှ ဖြစ်မယ်’

အိမ်မှပြန်ရောက်လာသော အီဗန်သည် တံစဉ်သွားကို ပြန်ဖြောင့်
ပြန်သွေးကာ မြက်များကို ဆက်ရိတ်သည်။ မှင်စာသည် မြက်ပင်များကြား၌

ဝင်ပုန်းကာ တံစဉ်ရိုးလက်ကိုင်ကို ဖမ်းဆွဲသည်။ တံစဉ်သွားကို မြေကြီးထဲစိုက်၍ စိုက်၍ ဝင်သွားအောင် လုပ်သည်။ သူ့မြက်ရိတ်ရသည်မှာ ခါတိုင်းနှင့်မတူ၊ အလွန်ပင်ပန်းခက်ခဲလွန်းသည်ဟု သူထင်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းမပြုဘဲ ဆက်ရိတ်ခဲ့ရာ တစ်ခင်းလုံး ကုန်လုနီးပါး ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံးကျန်နေသည့် အကွက်ကလေးမှာ ကြီးကြီးမားမား မဟုတ်၊ သို့သော်လည်း ဗွက်အိုင်ထဲ၌ နစ်နေသော နေရာဖြစ်၍ တပင်တပန်း လုပ်ရမည့် အခြေအနေဖြစ်၏။

မှင်စာသည် ရွံ့ဗွက်ထဲ၌ နစ်နေသည့် မြက်ပင်များကြားသို့ဝင်သွားသည်။ 'ဒီတစ်ခါတော့ ဒီအရူးကို လုံးဝမြက်မရိတ်နိုင်အောင်လုပ်မှဖြစ်မယ်' ဟု တွေးသည်။

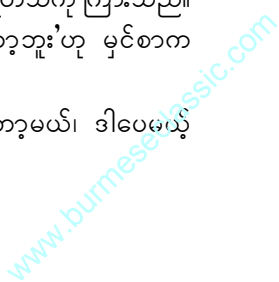
အီဗန်သည် ရွံ့နွံ့များ ဖုံးနေသည့် မြက်ခင်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ မြက်ပင်များသည် ထူထပ်ပုံမရသော်လည်း တံစဉ်က မတိုးသဖြင့် အီဗန်သည် စိတ်တိုလာသည်။ ရှိသမျှခွန်အားကိုထုတ်၍ တံစဉ်ကို တအားကုန်ဝှေ့ယမ်းသည်။ မှင်စာသည် တံစဉ်တွင် တွယ်ကပ်နေ၍ မရတော့သဖြင့် အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်ပြီး နီးရာချုံ့ပုတ်တစ်ခုအတွင်းသို့ လေးဘက်ထောက်၍ တိုးဝင်သည်။ အီဗန်ဝှေ့ရမ်းနေသောတံစဉ်သည် ချုံ့ပုတ်ကို ခုတ်မိသည်။ ချုံ့ပုတ်နှင့်အတူ မှင်စာ၏အမြီးတစ်ဝက်သည် ပြတ်ပါသွားလေ၏။

အီဗန်သည် မြက်များကို အားသွန်ခွန်စိုက် ဆက်ရိတ်သည်။ ပြီးသွားသည့်အခါ သူ့နှမကိုခေါ်၍မြက်များကို ထွန်ခြစ်နှင့် သိမ်းခိုင်းသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဂျုံခင်းဆီသို့ ကူးသွားကာ ဂျုံများကို ဆက်ရိတ်သည်။ သို့တစေလည်း ဂျုံခင်းထဲသို့ သူ့အရင်ရောက်နေနှင့်သော မြီးပြတ်မှင်စာက ဆီး၍ နှောင့်ယှက်နေပြန်သဖြင့် အီဗန်၏ တံစဉ်သည် အသုံးမဝင်ဖြစ်နေရ၏။ ထို့ကြောင့် အီဗန်သည် အိမ်သို့ပြန်ကာ တံစဉ်အသေးကိုယူ၍ ဂျုံများကို ရိတ်သည်။ မကြာခင်မှာပင် ဂျုံခင်းတစ်ခင်းလုံး ရိတ်ပြီးသွားသည်။

'ဒီအခင်းတော့ ပြီးသွားပြီ၊ မြင်းစားဂျုံခင်းပဲ ရိတ်ဖို့ကျန်တော့တယ်' ဟု အီဗန်က ရေရွတ်သည်။ မြီးတိုမှင်စာသည် အီဗန်ရေရွတ်သံကို ကြားသည်။

'ဒီဂျုံခင်းထဲမှာတော့ ဒီအရူးကို ငါမနိုင်တော့ဘူး'ဟု မှင်စာက တွေးသည်။

'မြင်းစားဂျုံခင်းထဲကျမှ အလဲအကွဲဆော်တော့မယ်၊ ဒါပေမယ့် မိုးလင်းတဲ့အထိတော့ စောင့်ရဦးမှာပေါ့လေ'

မိုးလင်းသည့်အခါ မှင်စာသည် မြင်းစားဂျုံခင်းဆီသို့ အပြေးအလွှား သွားသည်။ သို့သော်လည်း ဂျုံခင်းတစ်ခင်းလုံး ရိတ်ပြီးသွားလေပြီ။ အီဗန် သည် မနေ့ညက ဂျုံခင်းကို တစ်ညတည်းနှင့် အပြီးရိတ်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နေ့ခင်းဘက်ရိတ်လျှင် အစေ့များအကြွေများကာ အလေအလွင့်များတတ်သ ဖြင့် ညဘက်တွင် ရိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ မှင်စာသည် အကြီးအကျယ် ဒေါပွသည်။

‘ဒီအရူး ငါ့ကို ကျောသွားပြန်ပြီ၊ ဒီကောင်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာ စစ်တစ် ပွဲတိုက်ရတာထက် ပိုဆိုးနေပြီ၊ ဒီအရူးကတစ်ညလုံး တစ်ရေးမှမအိပ်ဘဲ လုပ်တာကိုး၊ ဒီအရူးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ နိုင်အောင်လုပ်ရပါမလဲ၊ သူ့ဂျုံစည်း အပုံတွေကြားဝင်ပြီး အားလုံးဆွေးမြည့်ပုပ်သိုးကုန်အောင် လုပ်မှဖြစ်တော့မှာပဲ’

ဤသို့ဖြင့် မြီးပြတ်မှင်စာသည် ဂျုံလှိုင်းပုံများကြားသို့ တိုးဝင်ကာ တစ်လှိုင်းချင်းစီကို အပူဓာတ်ပေးသည်။ ဂျုံလှိုင်းများသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွေးမြည့်ကာ ပုပ်သိုးလာသည်။ အားလုံး ပြီးသွားသည့်အခါ မှင်စာသည် ဂျုံလှိုင်း၏ အနွေးဓာတ်ကိုယူ၍ အိပ်မောကျသွားသည်။

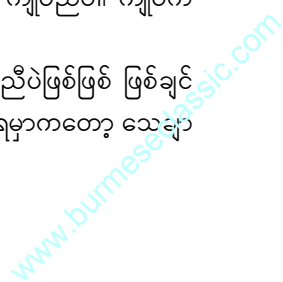
အီဗန်သည် မြင်းအိုမကြီးကို လှည်းတွင်တပ်ကာ သူ့နှမကို ခေါ်၍ ဂျုံလှိုင်းများသယ်ယူရန် အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဂျုံလှိုင်းပုံများဆီသို့ ရောက် သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျုံလှိုင်းတစ်လှိုင်းချင်းစီကို ခက်ရင်းခွနှင့် ထိုးကော် ကာ လှည်းပေါ်တင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်ကြိမ်တွင် သူ့ခက်ရင်းခွသည် မှင်စာ၏ ကျောကိုထိုးမိသည်။ ခက်ရင်းကို ပြန် မ လိုက်ချိန်တွင် ခက်ရင်း ခွများကြား၌ ယက်ကန် ယက်ကန်နှင့် ပါလာသော မှင်စာကို အီဗန်မြင်သည်။ မှင်စာသည် ခက်ရင်းခွများကြားမှ ခုန်ချထွက်ပြေးရန် ကြောက်လန့်တကြား ရုန်းကန်လျက်ရှိလေသည်။

‘ဘယ်လိုလဲဟ၊ အတော်စုတ်ပဲ့ယုတ်မာတဲ့ကောင်ပဲ၊ မင်း ဒီကိုထပ်ပြီး လာပြန်ပြီလား’

‘ကျုပ်က နောက်တစ်ကောင်ပါဗျာ’ ဟုမှင်စာက ပြန်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားဆီရောက်လာတဲ့ ပထမအကောင်က ကျုပ်ညီပါ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ အစ်ကို ဆိုင်မွန်ဆီကို သွားခဲ့တဲ့ကောင်ပါ’

‘အေးပေါ့လေ မင်ဟာမင်း အစ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ညီပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ချင် တာဖြစ်ပါစေ၊ မင်းလည်းငါ့ဆီလာတဲ့ကောင်လို အလုပ်ခံရမှာကတော့ သေချာ တယ်’

အိဗန်သည် မှင်စာအား လှည်းနှင့်ကိုင်ရိုက်သတ်ရန် ဟန်ပြင်သည်။
ထိုအခါ မှင်စာသည် ကြောက်လန့်တကြားထအော်သည်။

‘ကျုပ်ကို လွှတ်ဗျာ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကိုမနှောင့်ယှက်တော့ဘူး၊ ကျုပ်
ခင်ဗျားခိုင်းတာ အကုန်လုပ်ပေးမယ်’

‘မင်း ဘာလုပ်တတ်လဲ’

‘ကျုပ် စစ်သားတွေ ဖန်ဆင်းတတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့ပစ္စည်းကို
သာလက်ညှိုးထိုးပြ၊ အဲဒါတွေကို စစ်သားတွေ ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ပေးမယ်’

‘ဒါပေမယ့် မင်းစစ်သားတွေကို ဘယ်နေရာသွားပြီး သုံးရမှာလဲ’

‘ခင်ဗျားခိုင်းတာ လုပ်ပေးကြမှာပေါ့ဗျ’

‘သူတို့ သီချင်းဆိုတတ်သလား’

‘ဆိုတတ်တယ်၊ ခင်ဗျားက သီချင်းဆိုစေချင်ရင် သူတို့က ဆိုပြမှာပေါ့’

‘ဒီလိုဆိုကောင်းပြီ။ ငါ့အတွက် စစ်သားနည်းနည်းလောက်
လုပ်ပေးကွာ’

ထိုအခါ မှင်စာက . . .

‘ဟောဒီမှာကြည့် ဂျုံတစ်စည်း၊ မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ ဟောဒီလို
စုကိုင်ပြီး မြေကြီးပေါ်မှာထောင်၊ ပြီးတော့ ဟောသလိုရွတ်’

‘ဟဲ့ . . . ငါ့ကျွန် ဂျုံစည်းရယ်

ငါပေးတဲ့အမိန့်ကို နာခံကွယ်

ဂျုံတစ်ရိုး စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်စေလဟယ်’

အိဗန်သည် ဂျုံတစ်စည်းကိုယူ၍ မြေကြီးပေါ်၌ ထောင်လိုက်သည်။
မှင်စာပြောသည့်အတိုင်း လိုက်ပြောသည်။ ဂျုံစည်းသည် အရိုးတစ်ရိုးချင်းစီ
ကွဲကွာသွားပြီး စစ်သားများဖြစ်ကုန်သည်။ သူတို့သည် အိဗန်ရှေ့၌ ရပ်ကာ
ဘင်ခရာများကို တီးကြမှုတ်ကြသည်။ အိဗန်က အားရပါးရ ရယ်သည်။

‘သိပ်ဟုတ်ပါလားကွာ၊ ပျော်စရာကြီးပဲဟေ့။ ကောင်မလေးတွေသာ
မြင်ရင် သိပ်ကို သဘောကျမှာပဲ’ ဟု ပြောသည်။

‘ကဲဗျာ၊ ကျုပ်သွားပါရစေတော့’ ဟု မှင်စာကပြောသည်။

‘နေဦးလေကွာ’ ဟု အိဗန်က တားသည်။

‘ငါက စစ်သားလုပ်ရင် အသီးခါပြီးသားရိုးတံကိုသာ လုပ်မှာကွ၊
အသီးအနှံပါနေတဲ့ ဂျုံစည်းတွေကို လုပ်လိုက်ရင် ဖြုန်းတီးသလိုဖြစ်ကုန်မှာ၊
အခုလုပ်ထားတဲ့ စစ်သားတွေကို ဂျုံရိုးတွေ ပြန်ဖြစ်အောင် ငါဘယ်လိုလုပ်ရ

မလဲ၊ မင်းက ငါ့ကို သင်ပေးဦးမှပေါ့။ ဒီဂျုံရိုးတွေက အသီးတွေကို ငါ ခါယူချင်
သေးတယ်’

ထိုအခါ မှင်စာက . . .

‘မင်းဟာ ငါ့ကျွန်
ငါပေးတဲ့အမိန့်ကိုနာခံ

စစ်သားဖြစ်နေသူ

အခုချက်ချင်း ဂျုံရိုးပြန်ဖြစ်စေလို့သာရွတ်လိုက်ပါဗျာ’ ဟုပြောသည်။

အီဗန်က မှင်စာရွတ်ပြသည့်အတိုင်း ရွတ်သည်။ စစ်သား အားလုံး

ဂျုံရိုးများ ပြန်ဖြစ်ကုန်သည်။ ထိုအခါ မှင်စာက . . .

‘ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါတော့ဗျာ’ ဟုတောင်းပန်သည်။

အီဗန်က ခက်ရင်းခွကို လှည်းတွင်ထောက်၍ ခက်ရင်းခွကြား၌
ညပ်နေသော မှင်စာအား ဆွဲထုတ်ပေးသည်။

‘ကဲ. သွားတော့၊ ဘုရားသခင်ဟာ မင်းနဲ့အတူရှိပါစေ’ ဟုပြောသည်။

အီဗန်၏နှုတ်မှ ဘုရားသခင်ဟူသော စကားလုံးထွက်လာသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် မှင်စာသည် ကျောက်ခဲတစ်လုံး ရေထဲကျသွားသည့်နှယ် မြေကြီး
ထဲသို့ မြုပ်ဝင်သွားသည်။ ထိုနေရာတွင် တွင်းပေါက်ကလေး တစ်ပေါက်သာ
လျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အီဗန် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသောအခါ အိမ်တွင် သူ့အစ်ကို
တာရပ်စ်တို့လင်မယား ညစာစားနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဝတုတ်တာရပ်စ်သည် အကြွေးများ မဆပ်နိုင်၍ အကြွေးရှင်များနှင့်
ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီး သူ့ဖခင်အိမ်သို့ လာကပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။
အီဗန်ကို မြင်သောအခါ တာရပ်စ်က . . .

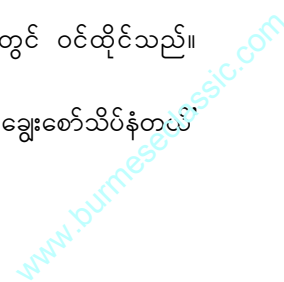
‘ငါ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအသစ်ပြန်မလုပ်နိုင်သေးခင် ငါနဲ့ ငါ့မိန်းမ
ကို မင်းက ကျွေးထားပါဦးကွာ’ ဟု ပြောသည်။

‘ရပါတယ်ဗျာ’ ဟု အီဗန်က ပြန်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်သလောက်သာနေကြပါ’

အီဗန်သည် ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်ကာ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။
ထိုအခါ ကုန်သည်၏ ဇနီးဖြစ်သူက . . .

‘ဒီတောသားနဲ့ တစ်စားပွဲတည်း မထိုင်နိုင်ဘူး၊ ချွေးစော်သိပ်နံတယ်’
ဟုပြောသည်။ ထိုအခါ တာရပ်စ်က အီဗန်အား . . .

‘မင်းကိုယ်နဲ့က သိပ်ဆိုးတယ်ကွာ၊ စားစရာရှိတာ အပြင်ထွက်စား ပါလား’

အီဗန်သည် ပေါင်မုန့်အနည်းငယ်ကိုယူ၍ . . .

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်လည်း မြင်းမကြီးကို စားကျက်ထဲသွားလှန်ဖို့ အချိန် ကျနေပါပြီ’ ဟုပြောကာ တဲထဲမှ ထွက်သွားသည်။

(၅)

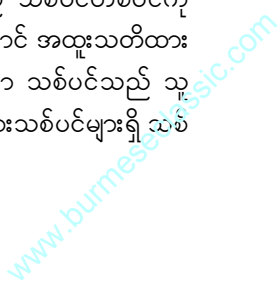
တာရပ်စ်အား ဒုက္ခပေးခဲ့သော မှင်စာသည် သူတို့ချင်း သဘောတူ ထားခဲ့ကြ သည့်အတိုင်း အရူးအီဗန်အား နှိမ်နင်းရာ၌ ကူညီဖို့အတွက် ထိုညမှာပင် ဆိုက်ရောက်လာသည်။ သူသည် ဂျုံခင်းဆီသို့သွားကာ သူ့အဖော်များကို ရှာသည်။ သို့သော်လည်း အစအနကိုပင် မမြင်ရ။ တစ်နေရာတွင် တွင်းပေါက် ကလေးတစ်ခုကို တွေ့သည်။ မြက်ခင်းဆီသို့ ရောက်သွားသည့်အခါ ရွံ့ဗွက် ထဲ၌ ကျနေသော သူ့မိတ်ဆွေမှင်စာ၏ အမြီးပြတ်တစ်ပိုင်းကို တွေ့သည်။ ဂျုံရိုးပြတ်များကြား၌ ရှိနေသော တွင်းပေါက်ကလေးတစ်ပေါက် ကိုလည်း မြင်သည်။

‘ငါ့ရဲဘော်တွေတော့ ကံကြမ္မာဆိုးနဲ့တွေ့သွားပြီ’ ဟု သူတွေးသည်။

‘ငါ သူတို့နေရာမှာ အစားဝင်ပြီး ဒီအရူးကို နှိမ်မှုဖြစ်တော့မယ်’

ဤသို့ဖြင့် မှင်စာသည် အီဗန်အားလိုက်ရှာသည်။ ထိုအချိန်တွင် အီဗန်သည် သူရိတ်ထားသော ဂျုံလှိုင်းများကို စနစ်တကျ ပုံထားပြီဖြစ်၍ သစ်တောတွင်းသို့ဝင်ကာ သစ်ခုတ်နေလေပြီ။ အီဗန် သစ်ခုတ်ထွက်ရခြင်းမှာ တခြားကြောင့်မဟုတ်၊ သူ့အစ်ကို နှစ်ယောက်က တဲထဲ၌ နေရသည်မှာ ကျဉ်း ကျပ်လွန်းသဖြင့် သူတို့အတွက် အိမ်တစ်လုံးစီ သီးခြားဆောက်ပေးရန် တပူ ဆာဆာလုပ်နေကြ၍ဖြစ်သည်။

မှင်စာသည် သစ်တောဆီသို့ အပြေးအလွှားသွားကာ သစ်ပင်ပေါ် တက်၍သစ်ကိုင်းများအကြား၌ ပုန်းနေသည်။ အီဗန်သစ်ပင်များလှဲရာ၌ အခက်အခဲဖြစ်အောင် နှောင့်ယှက်သည်။ အီဗန်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို လှဲရာ၌ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ သစ်ပင်များပေါ် လဲမကျအောင် အထူးသတိထား ၍ ခုတ်လှဲခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူ့လှဲလိုက်သော သစ်ပင်သည် သူ ခန့်မှန်းထားသလိုမဖြစ်။ တရွဲတစောင်းလဲကျကာ အခြားသစ်ပင်များရှိ သစ် ကိုင်းများကြား၌ ငြိတွယ်နေသည်။

အိဗန်သည် ဝါးတစ်လုံးကိုခုတ်ကာ သစ်ကိုင်းများကြား၌ ညှပ်နေသော သစ်ပင်ကို ကုတ်လုပ်၍ ကော်ချသည်။ ယင်းကဲ့သို့ တပင်တပန်းလုပ်ကာမှပင် သစ်ပင်သည် မြေပြင်ထက်သို့ ရှော့ရှော့ရှူရှူကျသည်။ သူသည် နောက်တစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း အလားတူ ဖြစ်ရပ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရပြန်သည်။ တတိယသစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲပြန်သည့်အခါ တွင်လည်း ယင်းကဲ့သို့ပင် ကြုံရပြန်လေ၏။

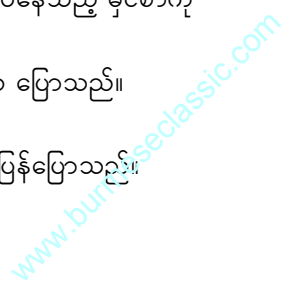
အိဗန်အနေဖြင့် သစ်ပင်ခပ်ငယ်ငယ် ငါးဆယ်ခန့် လှဲမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။ သို့သော်လည်း မိုးချုပ်သည်အထိ အပင် အစိတ်ပင်မရသေး။ လူမှာလည်း အဆမတန်ပင်ပန်း မောဟိုက်လျက်ရှိလေပြီ။ သူသည် လွယ်လွယ်နှင့်စိတ်ပျက်တတ်သူ မဟုတ်သဖြင့် အလုပ်ကိုမရပ်မနားဘဲ ဆက်၍လုပ်နေသည်။ သူသည် နောက်ထပ် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲပြန်သည်။ ဤအချိန်မှာပင် သူ့ကျောထဲမှ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်ကိုက်ခဲ လာသဖြင့် သူသည် လက်ထဲမှ ပုဆိန်ကို သစ်ပင်တွင် စိုက်ထားလိုက်ပြီး ထိုင်၍နားသည်။

အိဗန် အလုပ်ကိုရပ်၍ နားနေသည်ကို မြင်ရသော မှင်စာသည် များစွာ ဝမ်းသာလျက်ရှိ၏။

‘နောက်ဆုံးကျတော့ ဒီအရူး မောလွန်းလို့ နားရပြီ မဟုတ်လား’ဟု ကျေနပ်အားရစွာ တွေးသည်။

‘ဒီငနဲ လက်မြောက်သွားတော့မှာပါ။ သူနားနေတုန်း ငါလဲနားဦးမှ’ မှင်စာသည် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ် ခွထိုင်ကာ တခစ်ခစ်ရယ်နေသည်။ ထိုခဏမှာပင် အိဗန်သည် ထိုင်ရာမှ ဖြုန်းခနဲထရပ်ကာ ပုဆိန်ကို ဆွဲနှုတ်ပြီး သူ့ရှေ့မှ သစ်ပင်ကို တအားကုန် ခုတ်လှဲသည်။ သစ်ပင်သည် ချက်ချင်းပင် ဝုန်းခနဲလဲကျသည်။ သစ်ကိုင်းတွင် ကပ်နေသော မှင်စာသည် ဤအဖြစ်နှင့်ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရှောင်တိမ်းဖို့ အချိန်မရ၊ သစ်ပင်နှင့်အတူ ပါသွားရုံမျှမက ခြေတစ်ဖက်သည် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းအောက်တွင်ပိနေသည်။ သစ်ကိုင်းများကို ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းနေသော အိဗန်သည် သစ်ကိုင်းပိနေသည့် မှင်စာကို မြင်သွားသည်။

‘တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ကောင်ပဲ’ ဟု အိဗန်က ပြောသည်။
‘မင်း ရောက်လာပြန်ပြီလား’
‘ကျုပ်က နောက်တစ်ဦးပါဗျာ’ ဟု မှင်စာက ပြန်ပြောသည်။

‘ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ အစ်ကို တာရပ်စ်ဆီကလာတာပါ’

‘အေး. . . ဘယ်ကလာတဲ့ကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းလည်း အရင်ကောင်တွေလိုခံရမှာပဲ’ ဟု အီဗန်က ကြိမ်းကာ ပုဆိန်နှင့် ခုတ်သတ်ရန် ရွယ်သည်။ မှင်စာက အလန့်တကြား အော်ဟစ်တောင်းပန်သည်။

‘မခုတ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းပါ၊ ကျုပ် လုပ်ပေးပါ့မယ်’
‘မင်းက ဘာလုပ်တတ်လို့လဲ’

‘ကျုပ် ငွေလုပ်တတ်ပါတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျား လိုချင်သလောက်ငွေတွေ လုပ်ပေးပါ့မယ်’

‘အေး. . . ကောင်းပြီ၊ ငွေနည်းနည်းပါးပါး လုပ်ပြစမ်း’

မှင်စာသည် အီဗန်ခိုင်းသည့်အတိုင်း ငွေအနည်းငယ် လုပ်ပြသည်။

‘ဟောဒီမှာ တွေ့လား၊ ဝက်သစ်ချရွက်တွေ၊ ဒီအရွက်တွေကို ခင်ဗျား လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ ပွတ်ပေးလိုက်၊ လက်ကြားထဲက ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေ ထွက် ကျလာလိမ့်မယ်’

အီဗန်သည် ဝက်သစ်ချရွက် အနည်းငယ်ကို ခူးကာ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ပွတ်သည်။ ရွှေဒင်္ဂါးပြားများသည် သူ့လက်များကြားမှ ထွက်ကျလာကြ၏။

‘တယ်ဟုတ်ပါလားကွာ’ ဟု အီဗန်က ရေရွတ်သည်။

‘အားလပ်တဲ့ရက်တွေမှာ လူတွေ ကစားလို့ရတဲ့ နည်းတစ်နည်းပဲ’

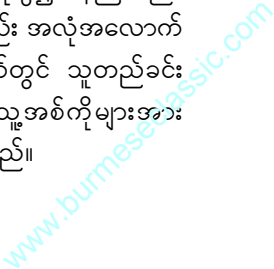
‘ကဲဗျာ. . . ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပေးပါတော့’ ဟု မှင်စာက ပြောသည်။

‘အေး. . . ကောင်းပြီ၊ သွားတော့၊ မင်းနဲ့အတူ ဘုရားသခင်ရုံပါစေကွာ’

အီဗန်၏ နှုတ်မှ ဘုရားသခင်ဟူသောစကား ထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မှင်စာသည် ရေထဲသို့ပစ်ချလိုက်ခြင်းခံရသည့် ကျောက်ခဲတစ်လုံးသဖွယ် မြေကြီးထဲသို့ ငုပ်ဝင်သွားလေသည်။

(၆)

ဤသို့ဖြင့် ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် အိမ်တစ်လုံးစီဖြင့် အိုးခွဲ၍ နေကြသည်။ အီဗန်သည် ကောက်ရိတ်သိမ်းပြီးသွားပြီ။ ဘီယာများလည်း အလုံအလောက် လုပ်ထားပြီးပြီ။ သူသည် လာမည့်အပတ် အားလပ်ရက်တွင် သူတည်ခင်းကျွေးမွေးမည့် စားသောက်ပွဲသို့ လာရောက်ကြရန် သူ့အစ်ကိုများအား ဖိတ်သည်။ သူ့အစ်ကိုများကတော့ မလာနိုင်ဟု ငြင်းသည်။

‘လယ်သမား စားသောက်ပွဲကို တို့မတက်ဘူးကွ’ ဟု သူတို့က ပြောသည်။

ထို့ကြောင့် အီဗန်သည် လယ်သမားများနှင့် သူတို့ဇနီးများကို ဖိတ်ကြားကာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အရက်ကိုမူးအောင် သောက်သည်။ ထို့နောက် လမ်းမပေါ်ထွက်ကာ ကခုန်နေကြသူများထဲမှ မိန်းမများထံ သွားသည်။ သူ့အား ဂုဏ်ပြုချီးကျူးသည့်အနေဖြင့် သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုကြရန် ခိုင်းသည်။

‘နင်တို့ ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်း သီချင်းဆိုရင် နင်တို့တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ ဟာတွေပေးမယ်’ ဟုပြောသည်။

မိန်းမများက ရယ်ကြသည်။ အီဗန်အားချီးကျူးဂုဏ်ပြုသည့်သီချင်းကို ဆိုပြကြသည်။ ပြီးသွားသောအခါ သူတို့က . . .

‘ကဲ . . . တော်ပြောထားတဲ့ လက်ဆောင် ပေးတော့လေ’ ဟု ပြောကြသည်။

‘ငါ ခုချက်ချင်း ပေးမယ်’ ဟု ပြောပြီး . . .

အီဗန်သည် ခြင်းတစ်လုံးကိုယူ၍ သစ်တောထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ မိန်းမများက သူလုပ်ပုံကို သဘောကျသဖြင့် ရယ်ကြပြန်သည်။

‘အီဗန်ဟာ အရူးပဲ’ ဟု ပြောကြသည်။ ချက်ချင်းပင် အီဗန် ပြန်ပြေးလာသည်။ ခြင်းတောင်းထဲတွင် အလေးအပင်ပစ္စည်းများ ထည့်လာသည့်နှယ် မနိုင့်တနိုင်ဆွဲလာသည်။

‘ငါပေးရတော့မလားဟေ့’

‘ပေးတော့လေ’

အီဗန်သည် ခြင်းတောင်းထဲမှ ရွှေဒင်္ဂါးပြား လက်တစ်ဆုပ်နှိုက်ကာ မိန်းမများဘက်သို့ ပစ်ပေးသည်။ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ ရပ်ကြည့်နေကြသော ယောက်ျားများသည် ရွှေဒင်္ဂါးပြားများကို မြင်သောအခါဝင်၍ ကောက်ကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွန်းတိုးကာလုကြသည်။ အဘွားအို တစ်ယောက်မှာ အခြားလူများ၏တိုးဝှေ့တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် သေလုမြောပါး ဖြစ်သွားသည်။ အီဗန်က လူအားလုံး၏အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ အားရပါးရ ရယ်သည်။

‘နင်တို့အားလုံးအရူးတွေပဲ’ ဟု အီဗန်က ပြောသည်။

‘ဘာပြုလို့ အဘွားကြီးကို ခိုက်မိအောင် လုပ်ကြတာလဲ၊ အေးဒေးဆေးဆေး လုပ်ကြပါ၊ ငါထပ်ပေးပါဦးမယ်’

အီဗန်သည် နောက်ထပ် ရွှေဒင်္ဂါး လက်တစ်ဆုပ်ကို ပက်ကြလို့ ပြန်သည်။ လူတွေက လူကြွယ်ကြပြန်၏။ နောက်ထပ် ထပ်ကြပါဦးဟု ဝိုင်း၍ တောင်းဆိုကြသည်။ သို့သော်လည်း အီဗန်က . . .

‘ငါ့ဆီမှာ အခုလောလောဆယ် လက်ကျန် မရှိတော့ဘူး၊ နောက်တစ် ခါကျမှ ထပ်ပေးဦးမယ်၊ ကဲဟေ့ . . . တို့များ ကကြစို့လား၊ အားလုံးသီချင်း ဆိုကြဟေ့’ ဟုပြောသည်။

မိန်းမများက သီချင်းဆိုကြသည်။

‘နင်တို့ဆိုနေတဲ့ သီချင်းတွေက ကောင်းလည်းမကောင်းဘူး’ ဟု အီဗန်က ပြောသည်။

‘တော့်မှာ သီချင်းကောင်းကောင်း ရှိလို့လား’ ဟု မိန်းမများက ဝိုင်းမေးကြသည်။

‘ရှိတာပေါ့၊ နင်တို့ကို ငါပြမယ်’ ဟုသူက ပြန်ပြောသည်။ သူသည် ကျီဘက်သို့သွား၍ ဂျုံလှိုင်း တစ်စည်းကိုယူလာပြီး မြေကြီးပေါ်၌ထောင် လိုက်သည်။ ထို့နောက် . . .

‘ကဲဟေ့ . . . နားထောင်ကြ’ ဟု အော်ပြောသည်။

‘ငါ့ကျွန် ဂျုံတစ်စည်းရယ် . . .

ငါပေးတဲ့ အမိန့်ကို နာခံကွယ် . . .

ဂျုံတစ်ရိုး စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်စေလဟယ်’

ဂျုံစည်းသည် ပြေကျသွားပြီး ဂျုံရိုးအားလုံး တစ်ကွဲတစ်ပြားစီဖြစ်ကာ စစ်သားများ ဖြစ်ကုန်သည်။ စစ်သားများသည် ဘင်ခရာများ တီးကြမှုတ်ကြ သည်။ အီဗန်က စစ်သားများအား သီချင်းပါဆိုဖို့ အမိန့်ပေးသည်။ သူကိုယ် တိုင် ရှေ့မှခေါင်းဆောင်ပြီး လမ်းပေါ်သို့ ထွက်သွားသည်။ လမ်းပေါ်မှ လူများ သည် တအံ့တဩဖြစ်နေကြ၏။ အီဗန်သည် လူအများအား သူ့နောက်မှ မလိုက်ရန် တားမြစ်သည်။ သူသည် စစ်သားများအား ဂျုံတလင်းထဲသို့ ခေါ် သွားပြီး ဂျုံစည်းအဖြစ် ပြန်၍ အသွင်ပြောင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက်သူသည် အိမ်သို့ပြန်သွားပြီး မြင်းဇောင်းထဲဝင်၍ လှဲသည်။ မကြာခင်ပင် အိပ်ပျော်သွား လေသည်။

(၇)

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဆိုင်မွန်သည် ထိုသတင်းကို ကြားသဖြင့် သူ့ညီ အီဗန်ထံသို့ ရောက်လာသည်။

‘အီဗန်ရယ်... ငါ့ကိုပြောပြစမ်းပါ’ ဟု သူကပြောပြသည်။

‘မင်း အဲဒီစစ်သားတွေကို ဘယ်ကရတာလဲ၊ ဘယ်ကိုပို့ပြီး ဘာလုပ် မယ်လို့ စိတ်ကူးသလဲ’ ဟုမေးသည်။

‘ဒီကိစ္စက ခင်ဗျားအတွက် ဘယ်လောက်အရေးကြီးနေလို့လဲ’ ဟု အီဗန်ကပြန်မေးသည်။

‘သိပ်အရေးကြီးတာပေါ့ကွာ’ ဟု ဆိုင်မွန်က ပြန်ပြောသည်။

‘စစ်သားတွေသာရှိရင် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံကို တိုက်ယူပြီး အုပ်ချုပ်လို့ ရတယ်ကွ’

ထိုစကားကြားသည့်အခါ အီဗန်သည် များစွာအံ့ဩလျက်ရှိ၏။

‘တကယ်လား’ ဟုမေးသည်။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်ကို စောစောက ဘာပြုလို့ မပြောတာလဲ၊ ကျုပ် စစ် သားတွေ ခင်ဗျားလိုသလောက် လုပ်ပေးနိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ဆီမှာ ဂျုံရိုးတွေ အများကြီး ရှိနေတာပဲ၊ စစ်သားတွေလိုသလောက် ရနိုင်တာပေါ့’

အီဗန်သည် သူ့အစ်ကိုအား ခေါ်သွားပြီး သူ့လှောင်ထားသည့် ဂျုံ ရိုးများကို ပြသည်။

‘ဒီမှာ တွေ့လား ဂျုံရိုးတွေ။ ကျုပ် ဒါတွေထဲက တစ်ချို့တစ်ဝက်ကို စစ်သားတွေ လုပ်ပေးလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားက တစ်ခါတည်းသာခေါ်သွား၊ ဒီမှာ ထားလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ သူတို့ကို ဒီမှာထားမယ်ဆိုရင် တစ်ရွာလုံးမှာရှိနေတဲ့ အစားအစာတွေကို တစ်ရက်တည်းနဲ့ ကုန်အောင်စားပစ်မှာ’ ဟုပြောသည်။

ဆိုင်မွန်က စစ်သားများကို ခေါ်သွားပါမည်ဟု ကတိပေးသဖြင့် အီဗန်က စစ်သားများ ဖန်ဆင်းပေးသည်။ သူသည်ဂျုံရိုးတစ်ထုံးကိုယူ၍ မြေကြီးပေါ်၌ထောင်ပြီး မှင်စာပေးထားသည့် ဂါထာကို ရွတ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် စစ်သားအရေအတွက် တပ်ခွဲတစ်ခွဲစာ ပေါ်လာသည်။ နောက် တစ်ထုံးချ၍ ရွတ်သည့်အခါ ဒုတိယတပ်ခွဲ ပေါ်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူဖန် ဆင်းထားသော စစ်သားများသည် လယ်တစ်ကွက်ပေါ်တွင် အပြည့်အသိပ် ဖြစ်လာသည်။

‘ဒီလောက်ဆိုရင် အလုပ်ဖြစ်ပြီလား’ ဟု အီဗန်က မေးသည်။

ဆိုင်မွန်သည် အလွန်ဝမ်းသာလျက်ရှိ၏။

‘ဖြစ်ပြီကွ ဖြစ်ပြီ၊ မင်းကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ် အီဗန်’

‘ကောင်းပြီလေ’ ဟု အီဗန်ကပြောသည်။

‘ခင်ဗျား ထပ်လိုချင်သေးရင် ကျုပ်ဆီသာလာခဲ့၊ ခင်ဗျားလိုချင်သလောက် ထပ်လုပ်ပေးမယ်၊ ဒီနှစ် ဂျုံရိုးတွေ အများကြီးရတဲ့နှစ်ပဲ’

စစ်သားဆိုင်မွန်သည် စစ်သားများအားလုံးကို စည်းရုံးစုစည်းကာ သူ့အုပ်ချုပ်မှုအောက်၌ ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတိုက်ခိုက်လိုသော တိုင်းပြည်အား စစ်ပြုရန် စစ်သားများကို ခေါ်သွားသည်။

ဆိုင်မွန် စစ်ထွက်သွားပြီးနောက် မကြာမတင်မှာပင် ဝတုတ်တာရပ်စ်သည် အီဗန်ထံ ရောက်လာသည်။ သူကလည်း မနေ့က သတင်းကိုကြား၍ လာခြင်းပေတည်း။

‘မင်း... ရွှေဒဂီးတွေ ဘယ်ကရတာလဲ၊ ရတဲ့နေရာ ငါ့ကိုပြပါလားကွာ၊ တကယ်လို့ မင်းက ငါ့ကို နည်းနည်းပါးပါးပေးရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးက ငွေတွေကို ရလာအောင် ငါလုပ်လို့ရတယ် အီဗန်ရ’

တာရပ်စ်၏စကား ကြားသည့်အခါ အီဗန်သည်များစွာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိပြန်သည်။

‘တကယ်ပြောတာလား’ ဟု သူကမေးသည်။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်ကို စောစောကတည်းက ပြောဖို့သင့်တယ်၊ ခင်ဗျားလိုသလောက် ကျုပ်လုပ်ပေးမှာပေါ့’ တာရပ်စ်သည် များစွာ ဝမ်းသာလျက်ရှိ၏။

‘ခြင်းတောင်း သုံးတောင်းစာလောက်ရရင် ဖြစ်ပါတယ်ကွာ’

‘ကောင်းပြီလေ’ ဟု အီဗန်က ပြောသည်။

‘ကဲ လာ၊ ကျုပ်နဲ့ တောထဲလိုက်ခဲ့၊ မြင်းမကြီးကို လှည်းမှာတပ်လိုက်၊ ရွှေဒဂီးတွေကို ခင်ဗျားသယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လှည်းနဲ့တင်မှဖြစ်မှာ’

သူတို့ တောထဲရောက်သည့်အခါ အီဗန်က ဝက်သစ်ချရွက်များကို ခူး၍ လက်ဖဝါးနှစ်ဘက်နှင့် ပွတ်ပွတ်ချသည်။ ရွှေဒဂီးများ တောင်ပုံ ရာပုံ ဖြစ်လာသည်။

‘ဒီလောက်ဆိုပြီလား’

တာရပ်စ် အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာလျက်ရှိ၏။

‘လောလောဆယ်တွေ ဒါလောက်ရရင် အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်၊ မင်းကဲ့သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ် အီဗန်’

‘ခင်ဗျား နောက်ထပ်လိုချင်တဲ့အခါ လာခဲ့ပေါ့။ သစ်ရွက်တွေ အများကြီး ရှိနေသေးတာပဲ’

ဝတုတ်တာရပ်စ်သည် ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် လုပ်ရန်အတွက် ရွှေဒဂီးလှည်းတစ်စီးတိုက်ကိုယူ၍ ထွက်သွားသည်။

ဤသို့ဖြင့် အီဗန်၏ အစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ခရီးထွက်သွားကြသည်။ ဆိုင်မွန်က စစ်တိုက်ရန်ဖြစ်သည်။ တာရပ်စ်က ဝယ်ရောင်းလုပ်ရန်ဖြစ်၏။ ဆိုင်မွန်သည် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ကာ ဘုရင်အဖြစ် အုပ်စိုးနေသည်။ တာရပ်စ်သည် ကုန်ဝယ်ကုန်ရောင်းအလုပ်ဖြင့် ငွေအမြောက်အမြားရရှိကာ သူ့ငွေးကြီးဖြစ်လာသည်။

သူတို့ ညီအစ်ကို ဆုံမိကြသောအခါ ဆိုင်မွန်က သူ စစ်သားတွေဘယ်လိုရလာခဲ့သည်ကို ပြောပြသည်။ တာရပ်စ်ကလည်း သူ့ရွှေဒဂီးပြားတွေဘယ်လိုရလာခဲ့သည်ကို ရှင်းပြသည်။ ဤတွင် ဆိုင်မွန်က . . .

‘ငါ့အနေနဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနား နေရတာကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့စစ်သားတွေကို ထိန်းချုပ်ထားဖို့ ငွေကြေးအလုံအလောက်မရှိတာက ခက်တယ်ကွာ’ ဟုပြောသည်။

ထိုအခါ တာရပ်စ်ကလည်း . . .

‘အေးကွာ၊ ငါ့မှာလဲ ငွေတွေကတော့ အများကြီးရထားပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒီငွေတွေကို လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးနိုင်မယ့် အစောင့်က တစ်ယောက်မှ မရှိလို့ ဒုက္ခရောက်နေတယ်’ ဟု ပြန်ပြောသည်။

ထိုအခါ ဆိုင်မွန်က . . .

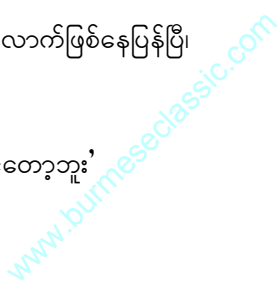
‘ဒီလိုဆိုရင် ငါတို့ညီ အီဗန်ဆီ သွားကြရအောင်၊ ငါက စစ်သားတွေထပ်လိုချင်တယ်လို့ပြောမယ်။ သူလုပ်ပေးလို့ရလာတဲ့ စစ်သားတွေကို မင်းကိုပေးမယ်၊ မင်းက ငါ့အတွက် ရွှေဒဂီးတွေ ထပ်လုပ်ခိုင်းပေး’ ဟုပြောသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် အီဗန်ထံသွားကြသည်။ ရောက်သည့်အခါ ဆိုင်မွန်က . . .

‘ငါ့ညီလေးရယ်၊ အစ်ကိုတို့မှာ စစ်သားမလုံမလောက်ဖြစ်နေပြန်ပြီ။ စစ်သားခပ်များများ လုပ်ပေးပါဦးကွာ’ ဟု ပြောသည်။

အီဗန်က ခေါင်းယမ်းသည်။

‘ဟင့်အင်းဗျာ၊ ကျုပ်နောက်ထပ် မလုပ်ပေးနိုင်တော့ဘူး’

‘အရင်တုန်းက မင်းပဲ ငါ့ကို ကတိပေးထားတာ မဟုတ်လား’

‘ကျုပ် ကတိပေးထားတာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ထပ် မလုပ် ပေးနိုင်တော့ဘူး’

‘ဘာပြုလို့လဲ အရူးရဲ့’

‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားရဲ့ စစ်သားတွေက လူတစ်ယောက် ကို သတ်ပစ်တယ်ဗျ၊ ဟိုနေ့က ကျုပ် လမ်းမကြီးဘေးက လယ်ကို ထွန်နေတုန်း မိန်းမတစ်ယောက် ခေါင်းတစ်လုံး လှည်းနဲ့တင်ပြီး သယ်လာတယ်၊ သူကငို လည်းလာတယ်။ ကျုပ်က ဘယ်သူသေလို့လဲလို့မေးတော့ သူက ဆိုင်မွန်ရဲ့ စစ်သားတွေက ကျွန်မရဲ့ယောက်ျားကို သတ်ပစ်ကြတယ်လို့ ပြန်ပြောတယ်၊ ကျုပ်ထင်တာက စစ်သားတွေဟာ သီချင်းဆိုပြီး ဘင်ခရာ တီးကြမှုတ်ကြရုံ ပဲလုပ်တာလို့ထင်ထားခဲ့တာ၊ အခုတော့ သူတို့က လူတစ်ယောက်ကို သတ်ပစ် ကြတယ်၊ ကျုပ် နောက်ထပ် စစ်သားလုပ်မပေးတော့ဘူး’

အီဗန်သည် ဆိုင်မွန်က အမျိုးမျိုး တောင်းပန် ဖျောင်းဖျသော်လည်း လက်မခံ။ နောက်ထပ် စစ်သားတစ်ယောက်မှ လုပ်မပေးချေ။

ဝတုတ်တာရပ်စ်ကလည်း အီဗန်အား နောက်ထပ် ရွှေဒင်္ဂါးများ လုပ်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံသည်။ ထိုအခါ အီဗန်က ခေါင်းခါသည်။

‘ကျုပ် လုပ်မပေးတော့ဘူး’ ဟု ခါးခါးသီးသီး ငြင်းသည်။

‘မင်းပဲ ကတိပေးထားတာပဲ ငါ့ညီရာ’

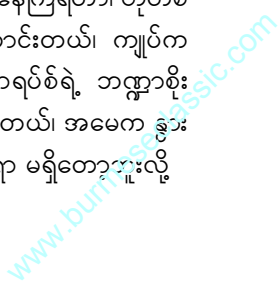
‘ကတိပေးထားတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု လုပ်မပေး တော့ဘူး’

‘ဘာပြုလို့လုပ်မပေးတာလဲ အရူးရဲ့’

‘ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေက မိုက်ကယ့်သမီး ရဲ့ နွားမကြီးကို ယူသွားလို့ပေါ့’

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ’

‘ဒီလိုပဲ နွားမကြီးကို ယူသွားတာပဲလဗျာ၊ မိုက်ကယ့်သမီးမှာ နွားမ တစ်ကောင်ရှိတယ်၊ သူ့ကလေးတွေက နွားမကြီးရဲ့နို့ကိုစို့နေကြရတာ၊ ဟိုတစ် နေ့ကတော့ သူ့ကလေးတွေ ကျုပ်ဆီလာပြီး နွားနို့တောင်းတယ်၊ ကျုပ်က မင်းတို့နွားမကြီး ဘယ်ရောက်သွားလဲလို့မေးတော့ တာရပ်စ်ရဲ့ ဘဏ္ဍာစိုး ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့အမေကို ရွှေပြားသုံးပြားပေးတယ်၊ အမေက နွား မကြီးကို ပေးလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နွားနို့သောက်စရာ မရှိတော့ဘူးလို့

ဖြေတယ်၊ ခင်ဗျား ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေလိုချင်တာ ကစားဖို့လို့ ကျုပ်ကထင်တာ၊ ဒါပေမယ့် အခု ခင်ဗျားက ကလေးတွေရဲ့ နွားမကြီးကို ရွှေဒင်္ဂါးပြားနဲ့ လဲယူ သွားတယ်၊ ကျုပ် နောက်ထပ် လုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူး’

အီဗန်သည် တာရပ်စ်၏စကားကို လက်မခံ။ ဇွတ်အတင်းပင် ငြင်းသည်။ ထိုအခါ အစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ပြန်သွားကြသည်။ လမ်းတွင် သူတို့၏ အခက်အခဲများကို ဖြေရှင်းရန် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးသွားကြသည်။

ဆိုင်မွန်က . . .

‘ဒီမယ် တာရပ်စ်၊ ဘယ်လိုလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ငါ မင်းကို ပြောပြ မယ်၊ ငါ့စစ်သားတွေကို ကျွေးဖို့ မွေးဖို့အတွက် မင်းက ငါ့ကို ငွေပေး၊ ငါက မင်းကို တိုင်းပြည်တစ်ဝက်နဲ့ စစ်သားတစ်ဝက်ခွဲပေးမယ်၊ အဲဒါဆိုရင် မင်းရော ငါရော နှစ်ယောက်စလုံး အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်’ ဟု အကြံပေးသည်။

ဆိုင်မွန်၏အကြံကို တာရပ်စ်က သဘောတူလက်ခံသည်။ ဤသို့ ဖြင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် သူတို့ပိုင်ပစ္စည်းများကို တစ်ဝက်စီ ခွဲယူ ကြသည်။ ထိုအခါ နှစ်ဦးစလုံး ရှင်ဘုရင်ကြီးများဖြစ်ကာ အလွန်အမင်း ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် သူဌေးကြီးများလည်း ဖြစ်သွားကြလေ၏။

(၈)

အီဗန်သည် သူ့အဖေနှင့် အမေအား လုပ်ကျွေးသမှုပြုကာ အိမ်မှာပင် နေသည်။ လယ်ယာလုပ်ငန်းကို သူ့နှမ ဆွံ့အ နားမကြားနှင့်အတူ ဒိုးတူ ပေါင်ဖက်လုပ်သည်။ တစ်ရက်တွင် သူ၏ ခြံစောင့်ခွေးသည် နေမကောင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဝဲတွေစွဲကာ သေလုမြောပါး အခြေအနေသို့ ဆိုက် ရောက်လာသည်။ အီဗန်သည် ခွေး၏အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ သနားကရုဏာ ဖြစ်လာသည်။ သူသည် သူ့နှမထံမှ ပေါင်မုန့်တောင်းကာ သူ့ ကက်ဦးထုပ်ထဲ ထိုးထည့်ထားသည်။ တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ပြန်ယူပြီး ပေါင်မုန့်ကို ခွေးဆီ သို့ ပစ်ကျွေးသည်။

သူ့ကက်ဦးထုပ်မှာ စုတ်ပြုနေပြီဖြစ်ရာ ပေါင်မုန့်ကို ထုတ်စဉ်က ပေါင်မုန့်နှင့်အတူ မှင်စာတစ်ကောင် ပေးထားခဲ့သော သစ်မြစ်များထဲမှ တစ်ခု သည် ကပ်ပါသွားသည်။ အီဗန်၏ ခွေးအိုကြီးသည် ပေါင်မုန့်ကို ဆွဲဟပ်ပြီး စားသည်။ အစာကိုမျိုချပြီးနောက် ခဏအတွင်းမှာပင် ခွေးအိုမကြီးသည် လဲနေရာမှ ခုန်ထလာပြီး ကစားသည်။ ဟောင်သည်။ အမြီးတန့်န့်လှုပ်သည်။

အီဗန်၏ အဖေနှင့် အမေသည် ခွေးမကြီး၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ အလွန်အံ့အားသင့်နေကြသည်။

‘မင်း ခွေးမကြီးကို ဘာဆေးကျွေးလိုက်တာလဲ’ ဟု မေးကြသည်။

‘ကျုပ်ဆီမှာ ဘာရောဂါမဆိုပျောက်တဲ့ ဆေးမြစ်ကလေး နှစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီအထဲကတစ်ခု သူ့ကို ကျွေးလိုက်လို့ နေကောင်းသွားတာ’ ဟု အီဗန်က ဖြေသည်။

ထိုအချိန်ခန့်မှာပင် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုသည် တိုက်ဆိုင်စွာ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ နိုင်ငံ၏ ဘုရင်မင်းမြတ်တွင် သမီးတစ်ယောက်ရှိရာ ယင်းသမီးတော်သည် များစွာမမာမကျန်းဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ မြို့ရွာများသို့ ကြေညာချက်ထုတ်ပြန်ထားသည်။ အကယ်၍ သမီးတော်အား ရောဂါဝေဒနာ ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနိုင်မည်ဆိုပါက မည်သူ့ကိုမဆို ဆုတော်ငွေ ချီးမြှင့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ ကုပေးသူသည် အိမ်ထောင်သည် မဟုတ်ပါက သမီးတော်နှင့်ပင် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာထားခြင်းဖြစ်၏။ ထိုကြေညာချက်သည် အီဗန်၏ ရွာသို့လည်း ရောက်လာသည်။ အဖေနှင့် အမေသည် အီဗန်အားခေါ်၍ . . .

‘ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ကြေညာချက်ကို မင်းကြားတယ် မဟုတ်လား၊ မင့်မှာ ဘယ်ရောဂါမျိုးမဆို ပျောက်ကင်းစေနိုင်တဲ့ ဆေးမြစ်တစ်မြစ် ရှိနေသေးတယ်လို့ တို့ကိုပြောထားတယ်။ မင်း အခုသွားပြီး ဘုရင့်သမီးတော်ကို ကုပေးလိုက်ပါလား၊ ဒါဆိုရင် မင်းတစ်သက်လုံး ပျော်ပျော်ကြီး နေသွားရလိမ့်မယ်’ ဟု ဝိုင်းပြောကြသည်။

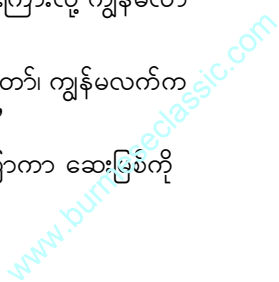
‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်ကုပေးမယ်’ ဟု အီဗန်က ပြန်ပြောသည်။

အီဗန်သည် ဘုရင့်နန်းတော်သို့သွားရန် ပြင်ဆင်သည်။ မိဘများက သူ့အား အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ပေးကြသည်။ သို့သော်လည်း အီဗန်တဲတံခါးမှ အထွက်တွင် လက်ကျိုးနေသော သူတောင်းစားမတစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိသည်။

‘တော်. . . ဆေးကုပေးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားလို့ ကျွန်မလာတာပါ’ ဟု သူတောင်းစားမက ပြောသည်။

‘ကျွန်မ လက်ကို ကုပေးနိုင်ရင် ကုပေးပါလားတော်၊ ကျွန်မလက်က ကျိုးနေလို့ ကိုယ့်ရှူးဖိနပ်ကိုယ်တောင် မစီးနိုင်ဘူးတော့’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကုပေးမယ်’ ဟု အီဗန်ကပြောကာ ဆေးမြစ်ကို

သူတောင်းစားမအား လှမ်းပေးပြီး မျိုချလိုက်ရန် ပြောသည်။ သူတောင်းစားမသည် ဆေးမြစ်ကို မျိုချလိုက်၏။ ထိုတစ်ခဏမှာပင် သူ့လက်သည် ပြန်ကောင်းသွားကာ ချက်ချင်း လှုပ်လို့ရှားလို့ ကိုင်လို့တွယ်လို့ ရသွားသည်။

အီဗန်၏ အဖေနှင့်အမေသည် အီဗန်နှင့်အတူ ဘုရင့်နန်းတော်သို့ လိုက်ရန် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာကြသည်။ အပြင်ရောက်၍ အီဗန်လက်ထဲတွင် ဆေးမြစ်လက်ကျန် မရှိတော့ကြောင်း သိလိုက်ရသည့်အခါ အီဗန်အား ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းကြလေသည်။

‘မင်းက သူတောင်းစားမ တစ်ယောက်ကိုတော့ သနားပြီး ဘုရင့်သမီးတော်ကိုတော့ မသနားဘူးပေါ့လေ ဟုတ်လား’ ဟု သူတို့ကပြောသည်။ အီဗန်သည် ဘုရင့်သမီးတော်အတွက် လည်း များစွာ စိတ်ထိခိုက်လျက်ရှိ၏။ သူသည် လှည်းကို ပြင်ဆင်ပြီး ကောက်ရိုးများကို လှည်းပေါ်၌ခင်းကာ တက်ထိုင်သည်။ ထို့နောက် လှည်းကို မောင်းထွက်ရန် ဟန်ပြင်သည်။

‘ဟဲ့ကောင် . . . အရူး၊ အခု မင်းကဘယ်သွားမှာလဲ’

‘ကျုပ် ဘုရင့်သမီးတော်ကို ဆေးသွားကုပေးမလို့’

‘သူ့ကို ကုပေးဖို့ မင့်မှာ ဆေးမှမရှိတော့တာ’

‘ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ ဖြစ်ပါတယ်’ ဟု အီဗန်ကပြန်ပြောကာ မြင်းလှည်းကိုမောင်း၍ ထွက်သွားသည်။

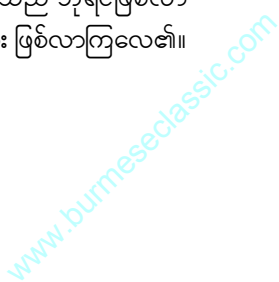
သူသည် မြင်းလှည်းကို ဘုရင့်နန်းတော်ဆီသို့ မောင်းခဲ့သည်။ နန်းတော်ရှေ့ရောက်၍ သူမြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး တံခါးဝအရောက်တွင် ဘုရင့်သမီးတော်သည် ချက်ချင်းနေကောင်းသွားသည်။

ဘုရင်ကြီးသည် များစွာဝမ်းသာသွားသည်။ အီဗန်အား ရှေ့တော်သို့ သွင်းကာ အကောင်းဆုံး အဝတ်တန်ဆာများ လဲပေးသည်။

‘မင်း ငါ့သားမက်လုပ်ပါတော့’ ဟု ဘုရင်ကြီးက ပြောသည်။

‘ကောင်းပြီလေ’ ဟု အီဗန်က ပြန်ပြောသည်။

ဤသို့ဖြင့် အီဗန်သည် မင်းသမီးနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားသည်။ မကြာခင် ဘုရင်ကြီးနတ်ရွာစံသဖြင့်သမက်ဖြစ်သူ အီဗန်သည် ဘုရင်ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ညီအစ်ကိုသုံးယောက်စလုံး ရှင်ဘုရင်များ ဖြစ်လာကြလေ၏။

(၉)

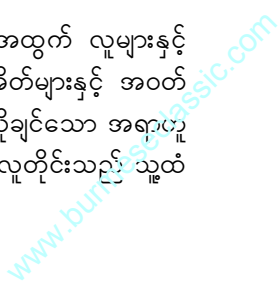
ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ကာ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်မင်းလုပ် နေကြသည်။ အစ်ကိုအကြီးဆုံး ဆိုင်မွန်သည် အောင်မြင်မှုများ ရရှိ ကာ စီးပွားတိုးတက်လာသည်။ ယခုအခါတွင်သူသည် အိဗန်ထံမှရသည့် စစ်သား များကိုအခြေခံ၍ နိုင်ငံတွင်း၌ တကယ့်စစ်သားများကို အမိန့်အာဏာဖြင့် စုဆောင်းခြင်းပြုသည်။ သူသည် သူ့နိုင်ငံအတွင်းရှိ လူများအား အိမ် ဆယ်အိမ် လျှင် စစ်သားတစ်ယောက်ကျ ပေးရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်သည်။ စစ်သား တစ်ယောက်သည် အရပ်မြင့်ရမည်။ တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှု ရှိရမည် စသော စည်းကမ်းများကိုလည်း သတ်မှတ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် စစ်သားအများအပြား စုဆောင်းကာ လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးသည်။ တပ်တွင်းမှ စစ်သားများက သူ့အား ဆန့်ကျင်ပါက သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် စစ်သားများကို တစ်နေရာသို့ ပို့ကာ ရက်စက်စွာ အပြစ် ပေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် လူတိုင်းက ကြောက်ရွံ့သောဘုရင်ဖြစ် လာသည်။ သူ့ဘဝတွင် စိတ်တိုင်းကျ စည်းစိမ်ခံနေရသော ဘဝဖြစ်၍ အလွန် သာယာ ဖြောင့်ဖြူးလျက်ရှိ၏။

သူသည် မျက်စောင်းတစ်ချက် ခဲရုံမျှဖြင့် အရာရာပြီးမြောက်နိုင်၏။ သူ ဆန္ဒရှိလာလျှင် ဘာမဆို ပြည့်စုံနိုင်၏။ သူလုပ်ချင်တာ လိုချင်တာရှိလျှင် စစ်သားများကို လွှတ်သည်။ စစ်သားများက သူလုပ်ချင်သမျှကို လုပ်ပေးပြီး သူလိုချင်တာ မှန်သမျှကို ယူလာတတ်လေသည်။

တာရပ်၏ဘဝမှာလည်း မတောင့်မတ မကြောင့်မကြပင်ဖြစ်သည်။ အိဗန်ထံမှ ရခဲ့သောငွေများကို သူသည် အလဟဿဖြုန်းတီးမပစ်ဘဲ တိုးပွား သည်ထက် တိုးပွားအောင်လုပ်ခဲ့သဖြင့် ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝမှုသည် အတိုင်းအဆမရှိ ဖြစ်လာသည်။ သူသည် သူ့တိုင်းပြည်အတွင်း၌ ဥပဒေစည်း ကမ်းချက်များ ချမှတ်သည်။ သူ့တွင်ရှိသမျှ ရွှေ ငွေ ရတနာများကို သူ့ဘဏ္ဍာ တိုက်တွင် စုဆောင်းသိမ်းဆည်းထားပြီး လူအများအပေါ်တွင် အခွန်များ အဆမတန် တိုးကောက်သည်။

လူခွန်တော်စနစ်ကို ချမှတ်သည်။ မြို့အဝင်အထွက် လူများနှင့် ယာဉ်များကို အခွန်ကောက်သည်။ ရှူးဖိနပ်များ၊ ခြေအိတ်များနှင့် အဝတ် အထည်များအပေါ် အခွန်ကောက်သည်။ သူသည် သူလိုချင်သော အရာဟူ သမျှကို ရအောင်လုပ်သည်။ ငွေရလိုမှုတစ်ခုတည်းဖြင့် လူတိုင်းသည် သူ့ထံ

လာ၍ ပစ္စည်းများကို ရောင်းချကြသည်။ ငွေရလို့မူတစ်ခုတည်းဖြင့် လူအများသည် သူ့ထံလာ၍ အလုပ်လုပ်ကြရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဟူမူ သူ့တိုင်းပြည်ရှိ လူတိုင်းသည် ငွေလိုနေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

အရူးအီဗန်သည် အခြေအနေမှာလည်း ဆိုဝါးသည်ဟု မဆိုသာပေ။ သို့သော်လည်း သူသည် သူ့ယောက်ျားမ ဘုရင်ကြီး၏ အလောင်းကို မြေမြှုပ်ပြီး သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ နန်းတွင်းအဝတ်အစားအားလုံးကို သူ့မိန်းမအား ပေး၍ သေတ္တာထဲသိမ်းထားခိုင်းသည်။ ထို့နောက် လယ်သမားများသာ ဝတ်ဆင်သည့် အဝတ်ကြမ်းများကို ပြန်ဝတ်ကာ အလုပ်ပြန်လုပ်သည်။

‘ဘုရင်အလုပ်ကသိပ်ပျင်းစရာကောင်းတယ်’ ဟု အီဗန်ကပြောသည်။

‘အခုဆိုရင် ငါသိပ်ဝလာပြီ၊ အစာလည်းကောင်းကောင်း မစားနိုင်တော့ဘူး၊ အိပ်တော့လည်း ကောင်းကောင်းမအိပ်နိုင်တော့ဘူး’

သူသည် သူ့အဖေ၊ သူ့အမေနှင့် သူ့နှမတို့ကို သွားခေါ်ကာ သူနှင့် အတူတူနေခိုင်းပြီး ယခင်က လုပ်နေကျ အလုပ်များကို ပုံမှန်ပြန်လုပ်သည်။ ထိုအခါ လူအများက . . .

‘ခင်ဗျားဟာ ဘုရင်တစ်ပါးပါ’ ဟု ပြောကြသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ ဘုရင်ပဲ’ ဟု အီဗန်က ပြန်ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဘုရင်လည်း အစားတော့ စားတာပဲ’ ဟု ပြောသည်။

သူ၏ ဝန်ကြီးတစ်ပါးသည် သူ့ထံသို့ ရောက်လာသည်။

‘အမှုထမ်းတွေကို လစာရိက္ခာပေးဖို့ ကျွန်တော်မျိုးတို့မှာ ငွေမရှိတော့ပါဘုရား’ ဟု လျှောက်ထားသည်။

‘ကောင်းပြီလေ’ ဟု အီဗန်က ပြန်ပြောသည်။

‘ပေးစရာမရှိရင် မပေးနဲ့ပေါ့’

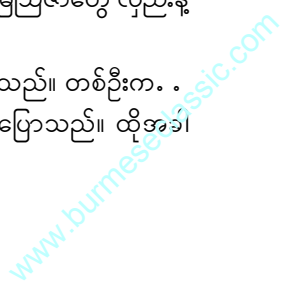
‘အဲဒါဆိုရင် ဘယ်သူမှ အမှုတော်ကို ထမ်းမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးဘုရား’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အမှုတော် မထမ်းခိုင်းနဲ့ပေါ့၊ ဒါဆိုရင် သူတို့မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ အချိန်တွေ ပိုရတာပေါ့၊ သူတို့ကို မြေဩဇာတွေ လှည်းနဲ့ တိုက်ကြပစေ’

လူများသည် အီဗန်ထံလာ၍ တိုင်ကြတောကြသည်။ တစ်ဦးက . . .

‘သူ ကျွန်တော့် ငွေတွေကို ခိုးသွားတယ်’ ဟု ပြောသည်။ ထိုအခါ

အီဗန်က . . .

‘ကောင်းပြီလေ၊ သူ့ခိုးတာဟာ သူ့ငွေလိုလိုဆိုတာ သိသာတာပေါ့’
ဟု ပြန်ပြောသည်။

ထိုအခါ လူအများက အီဗန်အား အရူးဟုဆိုကြသည်။ ထိုအခါ
သူ့မိန်းမက . . .

‘လူတွေက ရှင့်ကို အရူးတစ်ယောက်လို့ ပြောနေကြပြီ’ ဟု အီဗန်
အားပြောသည်။

‘ကောင်းပြီလေ’ ဟု အီဗန်က ပြန်ပြောသည်။

အီဗန်၏ မိန်းမသည် ထိုကိစ္စကို အချိန်များစွာယူကာ ထပ်တလဲလဲ
စဉ်းစားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်က အရူးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသ
ဖြင့် စဉ်းစား၍မရ။

‘ငါ့ယောက်ျားကို ငါဆန့်ကျင်ရမလား။ ခက်တော့ခက်တယ်၊ အပ်သွား
ရာနောက်ကို အပ်ချည်က လိုက်ရတာ ထုံးစံပဲ’ ဟု တွေးသည်။

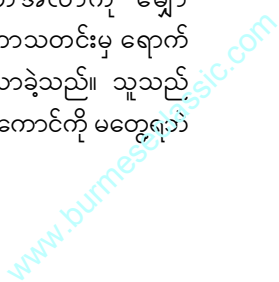
ဤသို့ဖြင့် အီဗန်၏ မိန်းမသည် အီဗန်ကဲ့သို့ပင် နန်းတွင်းအဝတ်
အစားများကို ချွတ်၍ သေတ္တာထဲ ထည့်သိမ်းသည်။ အီဗန်၏ နှမ ဆွံ့အ
နားမကြားထံသွား၍ အလုပ်လုပ်တတ်ရန် လေ့လာသင်ယူသည်။ ထို့နောက်
ယောက်ျားအား ကူညီသည်။

အီဗန်၏ တိုင်းပြည်မှ ပညာရှိများသည် တစ်ရပ်တစ်ကျေးသို့
ထွက်ခွာသွားကြလေရာ သူ့နိုင်ငံတွင် အရူးများသာလျှင် ကျန်ခဲ့၏။

ထို့ပြင်လည်း မည်သူ့မှာမှငွေမရှိ။ သူတို့အားလုံး အလုပ်သာလုပ်
ကြသည်။ အလုပ်လုပ်၍ ရသမျှကို သူတို့ဘာသာသူတို့ စားကြသည်။ တခြား
လူများအားလည်း ကျွေးမွေးကြသည်။

(၁၀)

မာရ်နတ်ကြီးသည် ညီအစ်ကိုသုံးယောက်အားပျက်စီးအောင် ဖျက်ဆီးဖို့သွား
ကြသည့် သူ့တပည့်မှင်စာများထံမှ သတင်းရောက်အလာကို မျှော်
လင့်စောင့်စားလျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ထံသို့ ဘာသတင်းမှ ရောက်
မလာ။ ထို့ကြောင့် သူသည် သူ့ကိုယ်တိုင်စုံစမ်းရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ သူသည်
ရှေးဦးစွာ မှင်စာသုံးကောင်ကို လိုက်လံရှာဖွေရာ မှင်စာသုံးကောင်ကို မတွေ့ရသ
တွင်းပေါက်ကလေး သုံးပေါက်ကိုသာလျှင် တွေ့ရသည်။

‘သူတို့ မအောင်မြင်ကြဘူးဆိုတာကတော့ သိသာနေပြီ’ ဟု မာရ်နတ်ကြီးက တွေးသည်။

‘ဒီကောင်တွေကို ငါကိုယ်တိုင်ကိုင်မှပဲ ဖြစ်တော့မယ်’

မာရ်နတ်ကြီးသည် ညီအစ်ကို သုံးယောက်အား လိုက်လံရှာဖွေသည်။ သူတို့ကို မူလနေထိုင်ရာ အရပ်များ၌ မတွေ့ရ။ တိုင်းပြည်သုံးခု၌ ဘုရင်များ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သုံးယောက်စလုံး ကိုယ့်တိုင်းပြည်နှင့်ကိုယ် မင်းလုပ်၍ အုပ်ချုပ်နေကြသည်ကို သိရသောအခါ မာရ်နတ်ကြီးသည် များစွာဒေါသဖြစ်သည်။

‘ဒီအလုပ်ကို ငါကိုယ်တိုင်လုပ်မှ ဖြစ်တော့မှာပဲ’ ဟု မာရ်နတ်ကြီးက ရေရွတ်သည်။ မာရ်နတ်ကြီးသည် ပထမဆုံး ဆိုင်မွန်ဘုရင်ထံသွားသည်။ သွားသည့်အခါ သူ့နဂိုရုပ်အသွင်ဖြင့် သွားခြင်းမဟုတ်။ သူ့ကိုယ်သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦးအဖြစ် အသွင်ပြောင်းကာ မြင်းရထားဖြင့် ဆိုင်မွန်၏ နန်းတော်သို့ သွားခြင်းဖြစ်၏။ နန်းတော်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် ဘုရင်ဆိုင်မွန်ထံ အခစားဝင်သည်။

‘သင်မင်းမြတ်ဟာ “မဟာ စစ်သူရဲကောင်းကြီး တစ်ဦးဖြစ်တယ်” ဆိုတဲ့ သတင်းကို ကျွန်ုပ်ကြားခဲ့ရပါတယ်’ ဟုပြောသည်။

‘ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကလဲ စစ်အတတ်ပညာကို ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းနားလည်သူ တစ်ဦးဖြစ်တဲ့အတွက် သင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမှုတော်ကို ကျွန်ုပ်ထမ်းဆောင်လိုပါတယ်’

ဆိုင်မွန်ဘုရင်က သူ့သိလိုသမျှကို မေးပြီးစုံစမ်းသည်။ ပညာဉာဏ်ကြီးသူတစ်ဦးဟု ယူဆသဖြင့် သူ့ထံတွင် အမှုထမ်းခွင့်ပြုလိုက်သည်။ အသစ်ခန့်ထားလိုက်သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် အင်အားတောင့်တင်းသည့် စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ်ဖွဲ့စည်းနည်းကို သင်ကြားပြသပေး၏။

‘ပထမဆုံး ကျွန်ုပ်တို့အနေနဲ့ စစ်သားအရေအတွက် အများကြီးရအောင် ထပ်ပြီးစုဆောင်းရပါမယ်’ ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကပြောသည်။

‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ နိုင်ငံတွင်းမှာ လူငယ်အလုပ်လက်မဲ့တွေ သိပ်ပြီးများနေလို့ပါ။ သူတို့အားလုံးကိုကျွန်ုပ်တို့ တပ်ထဲသွင်းရပါမယ်။ ဘာခြွင်းချက်မှမထားဘဲ လက်ခံဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အဲသလို လုပ်လိုက်ရင် အရှင်မင်းမြတ်ဆီမှာ လက်ရှိစစ်သား အင်အားထက် ငါ့ဆလောက် တိုးလာပါလိမ့်မယ်။’

‘ဒုတိယလုပ်ရမှာက ရိုင်ဖယ်သေနတ်နဲ့ အမြောက်တွေကို အသစ် တီထွင်လုပ်ဖို့ပါ။ ခလုတ်တစ်ချက်ဆွဲရုံနဲ့ ကျည်ဆန်တစ်ရာထွက်တဲ့ ရိုင်ဖယ် သေနတ်မျိုးကို ကျွန်တော်မျိုး တီထွင်ပေးပါမယ်။ ပြီးတော့ လူရောမြင်းရော နံရံတွေကိုပါ မီးလောင်သွားစေနိုင်မယ့် အမြောက်တွေကိုလဲ ကျွန်တော်မျိုး တီထွင်ပေးပါမယ်။ ဒီအမြောက်နဲ့ပစ်လိုက်ရင် ထိမှန်သမျှ အရာရာတိုင်းဟာ မီးလောင်တိုက် သွင်းခံရသလို ဖြစ်သွားမှာပါ’

ဘုရင်ဆိုင်မွန်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပြောသမျှကို နားထောင်ကာ ပေး သမျှအကြံများကို လက်ခံ၍ လုပ်သည်။ နိုင်ငံတွင်းရှိ လူငယ်အားလုံးကို စစ်ထဲ ဝင်ရန် အမိန့်ထုတ်သည်။ လက်နက်စက်ရုံများ အသစ်ဆောက်လုပ်ကာ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သစ်များနှင့် အမြောက်သစ်များ ထုတ်လုပ်သည်။

ထို့နောက် ဆိုင်မွန်ဘုရင်သည် အိမ်နားနီးချင်း တိုင်းပြည်တစ်ပြည် အား အလျင်စလို စစ်ကြေညာပြီး တိုက်ခိုက်သည်။ ရန်သူစစ်တပ်နှင့် ရင် ဆိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆိုင်မွန်သည် သူ့စစ်သားများအား လက်နက် သစ်များဖြင့် တရကြမ်း ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးသည်။ စစ်သားများ ကလည်း သူ့အမိန့်အတိုင်း ပစ်ခတ်ကြလေရာ ပထမတစ်ချီတည်းနှင့်ပင် ရန် သူတပ်များထဲမှ တစ်ဝက်ခန့်ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသွားသည်။ ရန်သူဘုရင်သည် အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကာ သူ့တိုင်းပြည်ကို ဆိုင်မွန်လက်သို့ ပေးအပ်သည်။ ဘုရင်ဆိုင်မွန်ကတော့ ပျော်မဆုံးဖြစ်လျက်ရှိ၏။

‘ကဲ . . . အခု ငါ အောင်ပွဲတစ်ပွဲရပြီ’ ဟု ပြောသည်။

‘အိန္ဒိယဘုရင်ကို ငါ အနိုင်တိုက်သိမ်းတော့မယ်’

သို့သော်လည်း ဆိုင်မွန်ဘုရင်၏ သတင်းကို ကြားသိထားသော အိန္ဒိယဘုရင်သည် ဆိုင်မွန်၏ နည်းများကို အတုယူ၍ စစ်တပ်ကို တိုးချဲ့ခဲ့ ၏။ လူငယ်ယောက်ျားများကိုသာမက အပျိုမှန်သမျှ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်လတ်လတ် အားလုံးစစ်ထဲဝင်စေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့စစ်တပ်သည် ဘုရင်ဆိုင်မွန်၏ တပ်ထက် အရေအတွက်တွင် အဆပေါင်းများစွာသာသည်။ ထို့ပြင်လည်း ဘုရင်ဆိုင်မွန်၏ သေနတ်များနှင့် အမြောက်များကို အတုယူကာ လက်နက်သစ်များ ထုတ်လုပ်သည်။ ကောင်းကင်လေထဲမှ ပျံသန်းပြီး ဗုံးများ ကြဲချနိုင်သော နည်းသစ်တစ်ခုကိုလည်း တီထွင်သည်။

ဆိုင်မွန်ဘုရင်သည် အိန္ဒိယဘုရင်အား လွယ်လွယ်နှင့် နိုင်လိမ့်မည် ဟု မျှော်လင့်ကာ စစ်ထွက်ခဲ့၏။ သို့သော်လည်း အိန္ဒိယဘုရင်သည် အိုင်မွန်

၏ တပ်များကို သူ့တပ်များ၏ သေနတ်တစ်ကမ်းအကွာသို့ အရောက်မခံ၊ သူ့အမျိုးသမီးများကို စေလွှတ်ကာ ကောင်းကင်မှနေ၍ ဆိုင်မွန်တပ်များ ပေါ်သို့ ဗုံးများကြဲချခိုင်းသည်။ ဆိုင်မွန်၏ တပ်များသည် ကစဉ့်ကလျား ထွက်ပြေးကုန်ကြသည်။ ဆိုင်မွန်တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ထီးထီးကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အိန္ဒိယဘုရင်သည် ဆိုင်မွန်၏နိုင်ငံအား သိမ်းပိုက်လေရာ ဆိုင်မွန်ဘုရင်သည် လက်လွတ်ထွက်ပြေးရ၏။

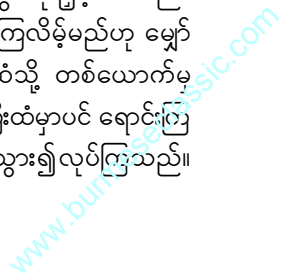

ဆိုင်မွန်အား ဘဝပျက်အောင် လုပ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မာရ်နတ်ကြီးသည် ဘုရင်တာရပ်စ်ထံသို့ ရောက်လာသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ကုန်သည်ကြီးအသွင် ဖန်ဆင်းကာ တာရပ်စ်၏ တိုင်းပြည်တွင်း၌ အခြေစိုက်သည်။ ပွဲရုံကြီးတစ်ခုတည်ထောင်ကာ ငွေများကို အလှူပယ်သုံးသည်။ ပစ္စည်းတိုင်းကို အဆမတန်ဈေးပေး၍ ဝယ်သည်။ အမြင့်ဆုံးပေး၍ ဝယ်နေခြင်းဖြစ်သဖြင့် လူတိုင်းပင် သူ့ထံလာ၍ ပစ္စည်းများ ရောင်းကြသည်။ လူအများ၏ လက်ဖျားတွင် ငွေသီးလျက်ရှိသဖြင့် လူတိုင်းသည် ကျသမျှ အခွန်ငွေများကို အလျင်အမြန် ပေးဆောင်နိုင်ကြသည်။ ဘုရင်တာရပ်စ်သည် သူ့ကောက်သမျှ အခွန်ငွေများကို မြန်မြန်ရသဖြင့် များစွာဝမ်းသာလျက်ရှိသည်။

‘အခုမှရောက်လာတဲ့ ကုန်သည်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်’ ဟု တာရပ်စ်ဘုရင်က တွေးသည်။

‘အခု သူ့ရောက်လာမှ ငါ့လက်ထဲ ငွေတွေပိုရလာတယ်၊ ငါပိုချမ်းသာလာလို့ ပိုပြီးစည်းစိမ်ရှိလာတယ်’

တာရပ်စ်ဘုရင်သည် စီမံကိန်းသစ်များ ချမှတ်ကာ နန်းတော်သစ်ကြီး တစ်ခုဆောက်လုပ်သည်။ သူသည် လူများအား သူ့နန်းတော်သစ်အတွက် သစ်နှင့် ကျောက်တုံးများ လာရောက်ရောင်းချရန်နှင့် အလုပ်လာလုပ်ကြရန် ကြေညာလိုက်သည်။ အခကြေးငွေများကိုလည်း များစွာတိုးမြှင့်ပေးသည်။ ဘုရင်တာရပ်စ်အနေဖြင့် သူ့ထံသို့ လူအများအပြားလာကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။ သို့သော်လည်း လူအများသည် သူ့ထံသို့ တစ်ယောက်မှ မလာ။ သစ်သားများနှင့် ကျောက်တုံးများကို ကုန်သည်ကြီးထံမှာပင် ရောင်းကြသည်။ အလုပ်ကျတော့လည်း ကုန်သည်ကြီးထံမှာပင် သွား၍လုပ်ကြသည်။

ဘုရင်တာရပ်စ်သည် ပစ္စည်းဈေးနှုန်းများနှင့် လုပ်ခများကို ထပ်တိုးပေးသည်။ ထိုအခါ ကုန်သည်ကြီးကလည်း တာရပ်စ်ပေးသောဈေးထက်ပို၍ ပေးသည်။ အမှန်တော့ ဘုရင်တာရပ်စ်၏လက်ထဲတွင် ငွေအမြောက်အမြား ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ သူပေးချင်သည့်ဈေးကို ပေးနိုင်နေသည်။ သို့သော်လည်း ကုန်သည်ကြီးက တာရပ်စ်ထက်ပို၍ ငွေကြေးအင်အား သာနေသဖြင့် နေရာတိုင်းတွင် တာရပ်စ်ထက် နှာတစ်ဖျားမက သာလွန်လျက်ရှိ၏။

ဘုရင်တာရပ်စ်သည် ပန်းခြံကြီးတစ်ခုတည်ဆောက်ရန် စီမံကိန်းချပြန်သည်။ ဆောင်းဦးပေါက်လာသည့်အခါ သူ့ပန်းခြံကြီးထဲသို့ သစ်ပင်ပန်းပင်များ လာရောက်စိုက်ပျိုးပေးကြရန် လူအများအား ဖိတ်ခေါ်သည်။ သို့သော်လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ပေါ်မလာ။ လူအားလုံး ကုန်သည်ကြီးအတွက် ရေကန်ကြီးတစ်ကန်သွား၍ တူးပေးနေကြသည် မဟုတ်ပါလော။ ဆောင်းရာသီဝင်ပြီ။ ဘုရင်တာရပ်စ်သည် သူ့အတွက် ကုတ်အင်္ကျီသစ်တစ်ထည်ချုပ်ရန် မြွေပါအရေခွံများဝယ်ရန် စိတ်ကူးရှိထားသည်။ သူသည် အမှုထမ်းများစေလွှတ်ပြီး ဝယ်ခိုင်းသည်။ သို့သော်လည်း အမှုထမ်းများ ပြန်ရောက် လာကြပြီး . . .

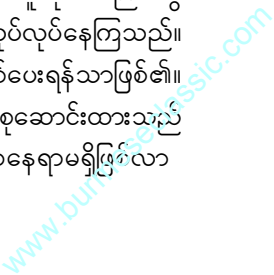
‘မြွေပါအရေခွံ မရှိတော့ပါ ဘုရား၊ ကုန်သည်ကြီးက အပြတ်ဝယ်သွားပါပြီ။ သူက ဈေးအများကြီး ပေးဝယ်သွားပါတယ်၊ မြွေပါအရေခွံတွေကို ကြမ်းခင်း ကော်ဇောတွေလုပ်မလို့ ကြားခဲ့ရပါတယ်’ ဟု လျှောက်ထားကြသည်။

ဘုရင်တာရပ်စ်သည် သားစပ်မြင်းလားများ ဝယ်ယူလိုသဖြင့် အမှုထမ်းများအား စေလွှတ်ပြီး ဝယ်ခိုင်းသည်။ သို့သော်လည်း မြင်းတစ်ကောင်မှ ဝယ်မရဘဲ ပြန်လာသည့် အမှုထမ်းများက . . .

‘ရှိရှိသမျှ အကောင်းဆုံးမြင်းတွေ ကုန်သည်ကြီး လက်ထဲရောက်ကုန်ပြီး မြင်းတွေကို သူ့ရေကန်မှာ ရေဖြည့်ဖို့ ရေသယ်ခိုင်းထားပါတယ် ဘုရား’ ဟု သံတော်ဦးတင်ကြသည်။

ဘုရင်တာရပ်စ်၏ ကိစ္စအဝဝနှင့် လုပ်ငန်းအားလုံးသည် ရပ်ဆိုင်းကုန်သည်။ သူ့ထံလာ၍ အလုပ်လုပ်မယ့်သူတူ၍မရှိ။ လူတိုင်းသည် ငွေအများကြီးပေးသော ကုန်သည်ကြီးထံသို့ သွား၍သာ အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ လူအများ ဘုရင်တာရပ်စ်ထံ လာကြသည်မှာ အခွန်တော်ပေးရန်သာဖြစ်၏။

ဘုရင်တာရပ်စ်သည် ငွေအများအပြားကိုရသဖြင့် စုဆောင်းထားသည် ဖြစ်ရာ နောက်ဆုံးတွင် များလွန်းအားကြီးသဖြင့်ထားစရာနေရာမရှိဖြစ်လာ

သည်။ သူ့ဘဝသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးဆင်းရဲခြင်း ဒဏ်ကို ခံစားလာရသည်။ စီမံကိန်းများချဖို့ပင် မစဉ်းစားနိုင်တော့၊ အေးအေးဆေးဆေးနေထိုင်ခွင့်ရလျှင်ပင် ဝမ်းသာရမည့်အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အခြေအနေသည် အေးအေးသာသာ နေနိုင်ဖို့ပင် မလွယ်တော့။

ဘုရင်တာရပ်စ်တွင် အရာရာတိုင်း မရှိဘဲဖြစ်လာသည်။ တစ်ခုပြီး တစ်ခု သူ့ထံမှထွက်သွားနေကြ၏။ ထမင်းချက်များ၊ ရထားသမားများနှင့် အစေခံများသည် သူ့အားစွန့်ခွာပြီး အခကြေးငွေပိုပေးနေသော ကုန်သည်ကြီးထံ ရောက်ကုန်သည်။ မကြာခင်မှာပင် အစားအစာ မပြည့်မစုံဖြစ်လာသည်။ ဈေးသို့ လူလွတ်ပြီး ပစ္စည်းဝယ်ခိုင်းလျှင်လည်း ဘာပစ္စည်းမှမရ။ ပစ္စည်းတိုင်းကို ကုန်သည်ကြီးက ဝယ်သွားပြီးနေပြီ။ လူတွေကလည်း ဘုရင်တာရပ်စ်ထံ အခွန်ပေးဖို့မှတစ်ပါး အခြားကိစ္စဖြင့် လာသည်ဟုမရှိ။

တာရပ်စ်ဘုရင်သည် အကြီးအကျယ် ဒေါသပူပန်ထကာ ကုန်သည်ကြီးအား တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း ကုန်သည်ကြီးသည် တိုင်းပြည်နယ်စပ်၌ အခြေစိုက်ကာ ယခင်က လုပ်နည်းလုပ်ဟန်အတိုင်း ဆက်လုပ်နေသည်။ ကုန်သည်ကြီးထံမှငွေများကို ရလိုရငြား တိုင်းသူပြည်သားများသည် သူတို့တွင် ရှိသမျှပစ္စည်းတိုင်းကို ကုန်သည်ကြီးထံသို့သာ ယူသွားပြီး ရောင်းကြသည်။

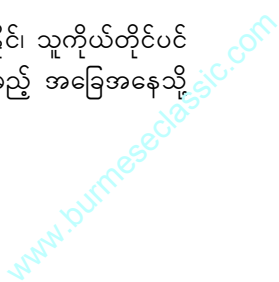
ဘုရင်တာရပ်စ်အတွက် အခြေအနေအရပ်ရပ်သည် ဆိုးဝါးသည် ထက်ဆိုးဝါးလာသည်။ ရက်ပေါင်းများစွာ စားစရာမရှိဘဲ နေရသည်။

ကုန်သည်ကြီးက ဘုရင်တာရပ်စ်ကိုပင် သူဝယ်နိုင်ကြောင်းကြားဝါနေသည်ဟူသော ကောလာဟလ သတင်းကိုပါကြားနေရ၏။ ဘုရင်တာရပ်စ်သည် ကြောက်ရွံ့လာသည်။ သူ့ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမည်ကိုပင် မသိဖြစ်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်မွန်သည် သူ့ထံသို့ ရောက်လာသည်။

‘ငါ့ကို ကူညီပါဦးကွာ၊ အိန္ဒိယဘုရင်က ငါတိုင်းပြည်ကို သိမ်းသွားပြီ’ ဟု ပြောသည်။

သို့သော်လည်း ဘုရင်တာရပ်စ် ဘာမှမတတ်နိုင်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အခက်အခဲများကြား၌ ဦးခေါင်းပါ နစ်မြုပ်တော့မည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်နေပြီ။

‘ငါလည်း မတတ်နိုင်ဘူး’ ဟုပြောသည်။

‘ငါ့ကိုယ်တိုင် စားစရာ ဘာမှမရှိလို့ အစာမစားရတာ နှစ်ရက်ရှိ သွားပြီ’

(၁၁)

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အား ရှင်းလင်းပြီးသွားသည့်အခါ မာရ်နတ်ကြီးသည် အိပ်ခန်းထဲသွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအသွင်ပြောင်း၍ သွားခြင်း ဖြစ်ရာ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ခန်းအား စစ်တပ်တစ်တပ် တည် ထောင်ရန် သွေးဆောင်နားချသည်။

‘စစ်တပ်မရှိရင် ဘုရင်မဖြစ်သင့်ဘူး’ ဟု သူကပြောသည်။

‘အဲဒီတော့ ကျွန်ုပ်ကို စစ်တပ်တစ်တပ် ဖွဲ့စည်းပေးဖို့ အမိန့်သာ ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ် စစ်သားတွေစုဆောင်းပြီး စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ်ဖွဲ့စည်း တည်ထောင်ပေးပါမယ်’

အိပ်ခန်းသည် ပြောသမျှကို နားထောင်ပြီး . . .

‘ကောင်းပြီလေ’ ဟု ပြောသည်။

‘စစ်တပ်တစ်တပ် ထောင်ပြီးရင် သူတို့ကို သီချင်းကောင်းကောင်း ဆိုတတ်အောင် သင်ပေးပါ။ ကျုပ် သူတို့သီချင်းဆိုတာ နားထောင်ချင်တယ်’

ဤသို့ဖြင့် မာရ်နတ်ကြီးသည် အိပ်ခန်း၏ နိုင်ငံတွင်း၌ လှည့်လည်ကာ စစ်သားစုဆောင်းသည်။ လူအများအား စစ်ထဲဝင်ရမည်ဟု လည်းကောင်း၊ စစ်ထဲဝင်လျှင် အရက်တစ်ခွက်နှင့် အနီရောင်ကက်ဦးထုပ် လှလှတစ်လုံးရလိမ့် မည်ဟု လည်းကောင်း ပြောသည်။

လူတွေက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

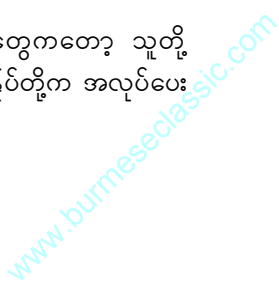
‘ကျုပ်တို့မှာ အရက်တွေ ဖောခြင်းသောခြင်းပဲ’ ဟု ပြောကြသည်။

‘အရက်က ကျုပ်တို့ဘာသာ ကျုပ်တို့ချက်တာဗျ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကက်ဦးထုပ်ဆိုတာကလဲ ကျုပ်တို့မိန်းမတွေက ပုံအမျိုးမျိုးချုပ်တတ်နေတာပဲ’

စစ်ထဲသို့ ဝင်ပါမည်ဟု စာရင်းပေးသူ တစ်ဦးမှမရှိချေ။ မာရ်နတ် ကြီးသည် အိပ်ခန်းထဲ ပြန်လာပြီး ပြောသည်။

‘အရှင်မင်းကြီးရဲ့ တိုင်းသူပြည်သား အရူးတွေကတော့ သူတို့ သဘော သူတို့ဆန္ဒနဲ့ စစ်ထဲဝင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်ုပ်တို့က အလုပ်ပေး မှ စစ်သားဖြစ်လာကြမှာပဲ’

‘ကောင်းပြီလေ’ ဟု အိပ်ခန်းက ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား ကြိုးစားကြည့်ပေါ့’

ထိုအခါ မာရ်နတ်ကြီးသည် ကြေညာချက်တစ်စောင်ထုတ်လိုက်သည်။ အရွယ်ရောက်သူ ယောက်ျားအားလုံး စစ်ထဲဝင်ကြရန်နှင့် စစ်ထဲမဝင်ဟု ငြင်းဆန်သူများအား ဘုရင်အိဗန်က သေဒဏ်ပေးလိမ့်မည်ဟု ကြေညာလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုကြေညာချက်ကြောင့် လူများသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံ ရောက်လာ ကြသည်။

‘တကယ်လို့ ကျုပ်တို့စစ်ထဲမဝင်ရင် ဘုရင်က သေဒဏ်ပေးလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားကပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ စစ်ထဲဝင်ရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာကျတော့ မပြောဘူး၊ ကျုပ်တို့ ကြားဖူးတာကတော့ စစ်သားတွေဟာ အသတ်ခံရတယ်တဲ့’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ တစ်ခါတလေဖြစ်တတ်တာပဲ’

ထိုစကားကြားသည့်အခါ လူအများက ခေါင်းမာစွာဖြင့် . . .

‘ကျုပ်တို့ မဝင်ဘူး’ ဟု ပြောကြသည်။

‘အိုးမကွာ အိမ်မကွာနေပြီးပဲ သေမယ်၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ကျုပ်တို့အားလုံး တစ်နေ့ကျရင် သေကြရမှာချည်းပဲ မဟုတ်လား’

‘အရူးတွေ၊ မင်းတို့အားလုံး အရူးတွေချည်းပဲ’ ဟု မာရ်နတ်ကြီးက ဒေါသတကြီးပြောသည်။

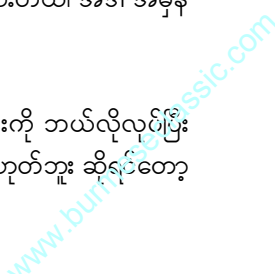
‘စစ်သားတစ်ယောက်ဟာ သေချင်လည်း သေမယ်၊ မသေချင်လည်း မသေဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ စစ်ထဲမဝင်ရင်တော့ ဘုရင်အိဗန်က မင်းတို့ကို သတ်မှာ ကျိန်းသေပဲ’

လူအများသည် အံ့ဩနေကြသည်။ ချက်ချင်းပင် အရူးအိဗန်ထံ သွား၍ ထိုကိစ္စကို တင်ပြကြသည်။

‘ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ဆီလာတယ်၊ သူက ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို စစ်သားတွေဖြစ်ရမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ “တကယ်လို့ မင်းတို့ စစ်သားလုပ်ရင် သေချင်မှသေမယ်၊ စစ်သားမလုပ်ရင်တော့ ဘုရင်အိဗန်က သတ်မှာသေချာတယ်” လို့လည်း ပြောသွားတယ်၊ အဲဒါ အမှန်ပဲလား’

အိဗန်က ရယ်သည်။

‘ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းက ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သတ်နိုင်မှာလဲ၊ တကယ်လို့ ကျုပ်ဟာ အရူးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်တော့

ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားတို့ နားလည်အောင် ရှင်းပြချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်တယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က ဒီကိစ္စကို နားမလည်ဘူးဗျ'

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ စစ်ထဲမဝင်ဘူးဗျာ’ ဟု လူတွေက ပြောကြသည်။

‘ကောင်းပြီလေ’ ဟု အီဗန်က ပြန်ပြောသည်။

‘မဝင်ချင် မဝင်ကြနဲ့ပေါ့’

ထိုအခါ လူများသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံသွား၍ သူတို့ စစ်ထဲမဝင်ဟု ပြောကြသည်။ မာန်နတ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ဤပွဲတွင် သူကျဆုံးပြီဟု သိလိုက်သည်။ သူသည် ပိုးဟပ်မြေ တိုင်းပြည်မှ ဘုရင့်ထံသွားကာ မျက်နှာလို မျက်နှာရ လုပ်သည်။

‘ကျွန်တော်မျိုးတို့ အီဗန်ရဲ့ တိုင်းပြည်ကို စစ်တိုက်ကြရအောင်ပါ’ဟု တင်လျှောက်သည်။

‘အဲဒီတိုင်းပြည်မှာ ငွေမရှိတာ မှန်ပါတယ်။ဒါပေမယ့်... ဂျုံတွေ၊ ကျွဲနွားတွေနဲ့ တခြားပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိနေပါတယ်’

ပိုးဟပ်မြေတိုင်းပြည်ဘုရင်သည် ချက်ချင်းစစ်ပြင်သည်။ စစ်တပ်ကြီးအား ရိုင်ဖယ်သေနတ်များနှင့် အမြောက်များတပ်ဆင်ကာ နယ်စပ်သို့ ချီတက်သွားပြီး အီဗန်၏တိုင်းပြည်အတွင်းသို့ ဝင်သည်။

လူအများသည် အီဗန်ထံ ရောက်လာကြသည်။

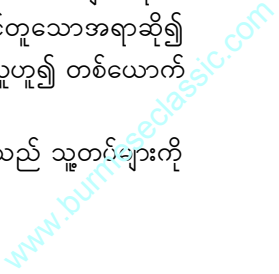
‘ပိုးဟပ်မြေတိုင်းပြည်ဘုရင် ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ကို စစ်တိုက်ဖို့ တပ်ကြီးနဲ့ ချီတက်လာနေပါပြီ’ ဟု ပြောကြသည်။

‘ကောင်းပြီလေ’ ဟု အီဗန်က ပြောသည်။

‘သူလာနေလဲ လာပစေပေါ့’

ပိုးဟပ်မြေဘုရင်သည် နယ်စပ်ကို ကျော်ဖြတ်မိခိုန်မှစ၍ ရှေ့ပြေးကင်းတပ်များ စေလွှတ်ကာ အီဗန်၏ စစ်တပ်အင်အားကို ထောက်လှမ်းခိုင်းသည်။ ကင်းတပ်သားများသည် အီဗန်၏ စစ်တပ်ကို ပိုက်စိတ်တိုက်၍ ရှာပါသော်လည်း မတွေ့ရ။ သူတို့အားဆီးကြိုတိုက်ခိုက်မည့် စစ်သားများရောက်အလာကို စောင့်ပါသော်လည်းရောက်မလာ။ စစ်တပ်နှင့်တူသောအရာဆို၍ ဘာတစ်ခုမျှ မမြင်ရ။ သူတို့အား ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်မည့် လူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိ။

ထိုအကြောင်းကို သိရသော ပိုးဟပ်မြေဘုရင်သည် သူ့တပ်များကို

စေလွှတ်ကာ ရွာများကို သိမ်းပိုက်ခိုင်းသည်။ စစ်သားများသည် ရွာတစ်ရွာ ကိုဝင်၍ သိမ်းသည်။ ရွာထဲမှ ယောက်ျားများနှင့် မိန်းမများသည် အစုလိုက် အပြုံလိုက် ထွက်လာကြပြီး စစ်သားများအား တအံ့တဩ ကြည့်နေကြသည်။ စစ်သားများသည် ရွာထဲရှိသမျှ ဂျုံများနှင့် ကျွဲနွားများကို သိမ်းယူကြသည်။ ရွာသူရွာသားများသည် မယူပါနှင့်ဟုလည်း မကန့်ကွက်၊ အတင်းအဓမ္မ ခုခံ တွန်းလှန်၍ တားမြစ်ပိတ်ပင်ခြင်းလည်းမပြု။

စစ်သားများသည် နောက်တစ်ရွာကို ဝင်စီးကာ ပစ္စည်းများကို သိမ်းယူကြပြန်သည်။ စောစောကရွာ၌ ကြုံခဲ့ကြရသည့်အတိုင်းပင် ကြုံကြရပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် စစ်သားများသည် တစ်ရက်မှသည် နှစ်ရက်အထိကြာလာသည်။ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ထိုပုံစံအတိုင်းပင် ကြုံတွေ့နေကြရသည်။ လူအများသည် စစ်သားများ ယူသမျှကို ကန့်ကွက်ခြင်းမပြု၊ ခုခံခြင်းလည်းမပြု။ သူတို့နှင့် အတူတူနေလိုက နေပါဟုသာ ဖိတ်ခေါ်ကြသည်။

‘ဒီစစ်သားတွေဟာ သနားစရာပဲ’ ဟု လူအများက ပြောကြသည်။
‘မင်းတို့နိုင်ငံမှာ သိပ်ပြီးခက်ခဲပင်ပန်းတယ်ဆိုရင် ဘာပြုလို့ တို့နိုင်ငံမှာ လာပြီး တို့နဲ့အတူတူ မနေကြတာလဲ’ ဟု မေးကြသည်။

စစ်သားများသည် နေရာအနှံ့သို့ ဆက်လက်ချီတက်ကြသည်။ ထိုအချိန်အထိ စစ်တပ်ဟူ၍ မတွေ့ရ။ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်ကာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှာဖွေစားသောက်နေကြသည့် လူများကိုသာ တွေ့ကြရသည်။ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်သူမတွေ့ရ။ သူတို့နှင့် အတူတူနေလိုက နေဖို့ဖိတ်ခေါ်နေသူများကိုသာ တွေ့နေရသည်။ ကြာလာတော့လည်း စစ်သားများသည် သူတို့အလုပ်ကို ငြီးငွေ့ကာ စိတ်ပျက်လာကြသည်။ သူတို့သည် သူတို့ ဘုရင်ထံလာ၍ . . .

‘ဒီတိုင်းပြည်မှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တိုက်စရာခိုက်စရာ လူမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို တခြားတစ်နေရာပို့ပေးပါ၊ ဒီတိုင်းပြည်မှာတော့ စစ်တိုက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု ပြောကြသည်။

သူတို့ဘုရင်သည် ဒေါသဖြစ်လာသည်။ သူ့စစ်သားများအား တစ်တိုင်းပြည်လုံး အနှံ့အပြားသွား၍ ကျေးရွာများကို ဖျက်ဆီးခိုင်းသည်။ သီးနှံများနှင့်အိမ်များကို မီးရှို့ခိုင်းသည်။ ကျွဲနွားများကို သတ်ပစ်ရန် အမိန့်ပေးသည်။

‘မင်းတို့ ငါပေးတဲ့ အမိန့်အတိုင်းမလုပ်ရင် အားလုံးကို သတ်ပစ်မယ်’ ဟု ခြိမ်းခြောက်သည်။ စစ်သားများသည် ဘုရင်အား ကြောက်သဖြင့်

ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ကြသည်။ အိမ်များနှင့် သီးနှံများကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးကြသည်။ ကျွဲတွေ နွားတွေကို သတ်ကြ ဖြတ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း အရူးများသည် စစ်သားများအား ဘာမှ ပြန်မလုပ်ဘဲ ငိုကြွေးရုံသာ ငိုကြွေးကြသည်။ အဘိုးအို အဘွားအိုများရော လူငယ်လူရွယ်များပါ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးကြသည်။

‘မင်းတို့ ငါတို့ကို ဘာပြုလို့ ဒုက္ခလာပေးကြတာလဲ’ ဟု သူတို့ကပြောသည်။

‘လူတွေအတွက် အသုံးဝင်တဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကို ဘာကြောင့် ဖျက်ဆီးပစ်နေကြတာလဲ၊ မင်းတို့မှာ လိုအပ်နေတယ်ဆိုရင်သယ်သွားကြပါလား၊ ဘာပြုလို့ သယ်မသွားကြတာလဲ’

နောက်ဆုံးတွင် စစ်သားများသည် ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခြေအနေကို သည်းမခံနိုင်ဖြစ်လာသည်။ သူတို့သည် ဘုရင့်အမိန့်အတိုင်း ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ဟု ငြင်းဆန်ကြသည်။ စစ်တပ်တစ်တပ်လုံး ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ ပြိုကွဲသွားပြီး အားလုံးတစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ထွက်ပြေးကုန်ကြသည်။

(၁၂)

မာရ်နတ်ကြီးသည် သူ၏ လက်ရှိအစီအစဉ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။ အီဗန်အား စစ်သားများနှင့် ဘဝပျက်အောင် လုပ်၍မရ။ ထို့ကြောင့် သူသည် သူ့ကိုယ်သူ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းကာ အီဗန်၏ တိုင်းပြည်အတွင်း၌ အခြေချသည်။ ဝတုတ်တာရပ်စ်၏ဘဝကို ငွေနှင့် ဖျက်ဆီးခဲ့နိုင်သည်ဖြစ်ရာ အီဗန်ကိုလည်း ထိုနည်းနှင့် အနိုင်ယူမည်ဟု သူ စိတ်ကူး ရှိထားသည်။ သူသည် အီဗန်ထံသွား၍ . . .

‘ကျွန်တော်မျိုး ဘုရင်မင်းမြတ်ကောင်းကျိုးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါမယ်’ ဟု ပြောသည်။

‘ပြီးတော့ . . . ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အသိပညာ တိုးတက်လာအောင် လည်း လုပ်ပေးပါမယ်၊ ကျွန်တော်မျိုး ဒီတိုင်းပြည်မှာ အိမ်တစ်လုံး ဆောက်ပြီး ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လုပ်ပါရစေ’

‘ကောင်းပြီလေ’ ဟု အီဗန်က ပြန်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား နေချင်တယ်ဆိုရင် လာနေပေါ့’

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သူသည် လူအများ ဝင်ထွက်သွားလာ

ဆုံစည်းရာ မြေကွက်လပ်ထဲတွင် ရွှေအိတ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် စာရွက်တစ်ရွက်ကိုင့်၍ ရပ်နေသည်။

‘ပရိသတ်များခင်ဗျား... ခင်ဗျားတို့အားလုံး အခုနေကြ ထိုင်ကြ တာဟာ ဝက်တွေနဲ့တူနေပါတယ်၊ လူဖြစ်လာရင် ဘယ်လိုနေရထိုင်ရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် သင်ကြားပေးချင်ပါတယ်၊ ဟောဒီစာရွက်ကို ကြည့်ကြပါ။ ဒီစာရွက်ပေါ်ကပုံစံအတိုင်း ကျွန်တော့်အတွက် အိမ်တစ်လုံး ဆောက်ပေးကြပါ။ ခင်ဗျားတို့က အလုပ်လုပ်ပေးရုံပါပဲ၊ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပြပါမယ်၊ လုပ်ခကိုရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေ ပေးပါမယ်’ ဟု ပြောကာ အိတ်ကြီးထဲမှ ရွှေဒင်္ဂါးပြားများကို ထုတ်ပြသည်။

အရူးများသည် အံ့အားသင့်နေကြသည်။ သူတို့တိုင်းပြည်တွင် အများသုံး ငွေကြေးဟူ၍ရှိသည်မဟုတ်၊ ပစ္စည်းချင်းဖလှယ်သည့်စနစ်သာ ရှိသည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လုပ်ခပေးလျှင် အပြန်အလှန်အလုပ်လုပ်ပေးကြရသည်။ သူတို့သည် ရွှေဒင်္ဂါးပြားများကို တအံ့တဩကြည့်နေကြသည်။

‘တော်တော်လှတဲ့ အပြားကလေးတွေပဲဟေ့’ ဟု သူတို့အချင်းချင်း ပြောကြသည်။

သူတို့သည် သူတို့ပိုင်ပစ္စည်းများနှင့် သူတို့၏ လုပ်အားကို ရွှေဒင်္ဂါးပြားများနှင့် အလဲအလှယ်လုပ်ကြသည်။ ထိုအခါ မာရ်နတ်ကြီးသည် တာရပ်စ်၏တိုင်းပြည်တွင် လုပ်ခဲ့သည့်ပုံစံအတိုင်း ရွှေဒင်္ဂါးပြားများကို အလှူပယ်သုံးသည်။ လူအများကလည်း သူ့ထံမှ ရွှေဒင်္ဂါးပြားများ ရလိုသဖြင့် ပစ္စည်းတိုင်းကို လာရောင်းကြသည်။ ခိုင်းသမျှအလုပ်များကိုလည်း လုပ်ပေးကြသည်။

မာရ်နတ်ကြီးသည် များစွာဝမ်းသာ အားတက်လျက်ရှိ၏။

‘ဒီတစ်ခါတော့ အားလုံးအဆင်ချောမယ့်လက္ခဏာပဲ’ ဟု တွေးသည်။

‘အခုပုံအတိုင်းဆိုရင် သူ့အစ်ကို တာရပ်စ် ဘဝပျက်သလို ပျက်သွားအောင် ငါ ဒီအရူးကို လုပ်နိုင်တော့မှာပဲ၊ နောက်ဆုံး သူ့ကိုယ်နဲ့ သူ့စိတ်ကို တောင် ငါဝယ်လို့ရတော့မှာ’

အရူးများသည် သူတို့ရလာသော ရွှေဒင်္ဂါးပြားများကို သူတို့မိန်းမများအား ပေးသည်။ မိန်းမများက ဆွဲကြိုးများ လုပ်ဝတ်ကြသည်။ မိန်းမပျိုများက ဆံထိုးဆံညှပ် စသည်များလုပ်၍ ဆံပင်တွင် တန်ဆာဆင်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကလေးများသည် လမ်းမပေါ်တွင် ရွှေဒင်္ဂါးပြားများနှင့် ကစား

ကြသည်။ လူတိုင်း၏ လက်ထဲတွင် ရွှေဒင်္ဂါးပြားများ အလှံပယ်ဖြစ်လာသည် အခါ သူတို့သည် ရွှေဒင်္ဂါးပြားများကို နောက်ထပ်ရဖို့ အားမထုတ်ကြတော့ ပေ။ ထိုအခါ မာရ်နတ်ကြီး၏အိမ်သည် တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်နေသည်။ သီးနှံနှင့် ကျွဲနွားများကို တစ်နှစ်စာပင် လုံလောက်အောင် ဝယ်၍မရသေးပေ။ သူသည် လူအများအား သူ့ထံလာ၍ အလုပ်လုပ်ရန်၊ လိုအပ် သော ပစ္စည်းများ လာရောက်ရောင်းချရန် အကြောင်းကြားသည်။ ပစ္စည်းတိုင်း လုပ်အားတိုင်း အတွက် ရွှေဒင်္ဂါးပြားအများအပြားပေးပါမည်ဟုလည်း လူသိရှင်ကြား ကြေညာ သည်။

သို့သော်လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ပေါ်မလာ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကလေးသူငယ် တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ရောက်လာပြီး ကြက်ဥတစ်လုံးနှင့် ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြား လဲလှယ်တတ်ကြသော်လည်း လူကြီးများကိုတော့ အရိပ် အရောင်ပင် မမြင်ရ။ ဤသို့ဖြင့် မာရ်နတ်ကြီးတွင် စားစရာအစားအစာ ဘာမှ မရှိတော့သည့်အဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်လာရသည်။

တစ်ရက်တွင်မူ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော မာရ်နတ်ကြီးသည် ရွာ ထဲသို့သွား၍ ညစာအတွက် စားစရာဝယ်သည်။ အိမ်တစ်အိမ်သို့ ဝင်၍ ကြက်တစ်ကောင်ကို ရွှေဒင်္ဂါးပြားတစ်ပြားနှင့်ရောင်းရန် ပြောကြည့်သည်။ သို့ သော်လည်း အိမ်ရှင်မက သူ့ ရွှေဒင်္ဂါးပြားကိုမယူ။

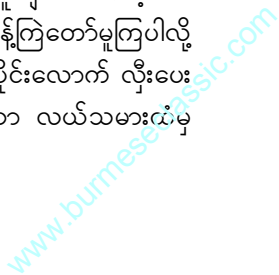
‘ကျွန်မတို့ဆီမှာ အများကြီးရှိတယ်’ ဟုသာ ပြန်ပြောသည်။

သူသည် မုဆိုးမတစ်ယောက် အိမ်တွင် ရွှေဒင်္ဂါးပြားပေး၍ ငါးဝယ် ကြည့်ပြန်သည်။

‘ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး၊ ကျွန်မမှာတော့ ရွှေဒင်္ဂါးပြားနဲ့ ကစားမယ့် ကလေးမရှိဘူး၊ ကျွန်မဆီမှာ အထူးအဆန်း ပစ္စည်းတစ်မျိုးအဖြစ် သိမ်းထား ဖို့ သုံးပြားတောင်ရှိတယ်’ ဟု ပြောသည်။

သူသည် လယ်သမားတစ်ယောက်၏ အိမ်သို့ ရောက်သွားပြီး ပေါင်မုန့်ဝယ်ကြည့်ပြန်သည်။ သို့သော်လည်းမရ။

‘ခင်ဗျားရဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးပြားကို ကျုပ် အသုံးမလိုဘူးဗျ၊ ဒါပေမယ့် ခင် ဗျားအနေနဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အရ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတော်မူကြပါလို့ ပြောတဲ့သဘောဆိုရင်တော့ ခဏနေဦး ၊ ပေါင်မုန့်တစ်ပိုင်းလောက် လှီးပေး လိုက်ဖို့ ကျုပ်မိန်းမကို ကျုပ်သွားပြောလိုက်မယ်’ ဟုသာ လယ်သမားထံမှ အဖြေရသည်။

‘ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အရ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတော်မူကြပါ’ ဟု သော စကားသည် သူတောင်းစားများသုံးသော စကားဖြစ်ရုံမျှမက ဘုရားသခင်ဟူသော စကားလုံးသည် မာရ်နတ်အတွက် အထိအလွန်နာသော စကားလုံးဖြစ်၏။ မာရ်နတ်သည် ချက်ချင်းပင် ထွက်ပြေးသည်။

မာရ်နတ်ကြီးသည် သူလိုချင်သော ပေါင်မုန့်ကိုလည်းမရ၊ လူတိုင်းတွင် ရွှေဒဂီးများ ရှိနေပြီဖြစ်၍ မည်သူကမှ ငွေရလိုသောဆန္ဒဖြင့် ပေးကမ်းခြင်းမပြုကြ။ လူတိုင်းလိုလိုက “ပစ္စည်းတစ်ခုခု ယူလာပြီး လဲချင်လဲ၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ပေး၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ သူတောင်းစားတောင်းသလိုတောင်း” ဟုသာပြောကြသည်။

မာရ်နတ်ကြီးထံတွင် ငွေမှတစ်ပါး အခြားဘာမှမရှိ။ အလုပ်ကျတော့လည်း မလုပ်ချင်။ သူတောင်းစားလို တောင်းဖို့ကျတော့လည်း သူမလုပ်နိုင်။ သူသည် ကြံရာမရဖြစ်ကာ ဒေါသဖြစ်လျက်ရှိသည်။

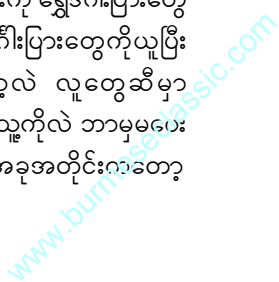
‘ငါပေးတဲ့ ရွှေဒဂီးပြားတွေနဲ့ ဘာမဆို ဝယ်နိုင်တယ်ကွ၊ ဘယ်သူ့ကိုမဆိုငှားပြီး အလုပ်လုပ်ခိုင်းလို့လဲရတယ်၊ မင်းတို့ကငါပေးတဲ့ ရွှေဒဂီးပြားအပြင် တခြား ဘာလိုချင်သေးလို့လဲ’ ဟု ပြောသည်။

‘ဟင့်အင်းဗျာ . . ကျုပ်တို့ကတော့ ခင်ဗျားပေးတဲ့ငွေကို မလိုချင်ဘူး’ ဟု လူများက ပြန်ပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့မှာ ငွေပေးစရာ အကြွေးလဲမရှိဘူး၊ အခွန်အခလဲ ဆောင်စရာ မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ငွေကို ကျုပ်တို့က ဘယ်နေရာမှာ ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ’

မာရ်နတ်ကြီးသည် ညစာမစားရဘဲ အိပ်ရသည့်အဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရလေသည်။ ဤပြဿနာသည် နောက်ဆုံးတွင် အိပ်ခန်းထဲသို့ရောက်လာသည်။ လူအများက သူ့ထံလာ၍ အကြောင်းစုံ ရှင်းပြသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြရမလဲ၊ ဟိုလူကြီး လူကောင်းက အစားအသောက်လဲ စားချင်သောက်ချင်တယ်၊ အဝတ်ကျတော့လဲ ကောင်းကောင်းဝတ်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက အလုပ်ကျတော့ မလုပ်ချင်ဘူး၊ သူများဆီမှာ အသနားခံပြီးတော့လဲ တောင်းမစားချင်ဘူး၊ လူတိုင်းကို ရွှေဒဂီးပြားတွေပဲ လိုက်ပေးနေတယ်၊ ပထမတော့လူတွေက သူ့ရွှေဒဂီးပြားတွေကိုယူပြီး သူလိုချင်တာတွေ ပြန်ပေးကြပါတယ်၊ နောက်တော့လဲ လူတွေဆီမှာ ရွှေဒဂီးပြားတွေက များလာတော့ မလိုချင်ကြတော့ဘူး၊ သူ့ကိုလဲ ဘာမှမပေးကြတော့ဘူး၊ အဲဒီတော့ သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ၊ အခုအတိုင်းကတော့

သူ့အစာငတ်လို့ မကြာခင် သေတော့မှာပဲ’

အီဗန်က ဂရုတစိုက်နားထောင်ပြီး . . .

‘ကောင်းပြီလေ’ ဟု ပြောပြန်သည်။

‘သူ့ကို ကျုပ်တို့က တစ်လှည့်စီ ကျွေးထားကြတာပေါ့’

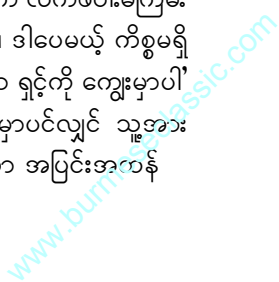
မာရ်နတ်ကြီးအဖို့ ရွေးစရာလမ်း မရှိတော့ပြီ။ အိမ်ပေါက်စေ့ အလှည့် ကျသွား၍ စားရသောက်ရသည်။ မကြာခင် အီဗန်၏အိမ်သို့သွား၍ စားရ မည့်အလှည့်သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေ့တွင် မာရ်နတ်ကြီးသည် အီဗန်အိမ်သို့ ညနေစာစားရန် စောစောစီးစီးရောက်သွားသည်။ သူ့ရောက်သွားချိန်တွင် အီဗန်၏နှမ ဆွံ့အနားမကြားသည် အစားအသောက်များကို ပြင်ဆင်တည်ခင်း နေခိုက်ဖြစ်သည်။

အီဗန်၏နှမသည် ဝေပုံကျအလုပ်ကို ပြီးပြတ်အောင် မလုပ်ခဲ့ဘဲနှင့် စောစောစီးစီး ညနေစာ လာစားလေ့ရှိသော အချောင်သမား လူပျင်းများ၏ လှည့်ပတ်မှုကို မကြာခဏခံထားရသူဖြစ်၏။ အများအားဖြင့် ထိုလူပျင်းများ သည် အလုပ်ပြီးလေဟန်ဆောင်၍ လာစားကြသူများဖြစ်ရာ အီဗန်၏နှမ သည်ထိုလူများအားကြည့်၍ သူ့စိတ်ထဲက မသင်္ကာလျှင် လက်များကိုဆွဲ၍ စစ်ဆေးကြည့်ရှုတတ်သည်။

လက်များ ကြမ်းတမ်းမာကျောနေလျှင် စားပွဲ၌ထိုင်ခိုင်းပြီး ထုံးစံ အတိုင်း ကျွေးသည်။ လူပျင်း အချောင်သမားများကိုမူ အကျန်အကြွင်းကို သာကျွေးသည်။ ယခုလည်း စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်နေသော မာရ်နတ်ကြီးကြည့်၍ သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာသော အီဗန်၏နှမသည် မာရ်နတ်၏ လက်များကိုဆွဲ၍ လက်ဖဝါးများကို ကြည့်သည်။ လက်ဖဝါးများသည် မာကျောကြမ်းတမ်းခြင်း မရှိ။ အလွန်နူးညံ့ချောမွတ်ပြီး သန့်စင်နေရုံမျှသာမက လက်သည်းများပါ ရှည်လျက်ရှိ၏။ အီဗန်၏နှမသည် တစ်ခွန်းမျှ အသံပြုလိုက်ပြီး မာရ်နတ်အား စားပွဲမှ ဆွဲထုတ်သွားသည်။

ထိုအခါ အီဗန်၏ မိန်းမက . . .

‘စိတ်မဆိုးပါနဲ့ လူကြီးမင်းရှင့်၊ ကျွန်မယောက်မက လက်ဖဝါးမကြမ်း တမ်း မမာကျောတဲ့လူဆိုရင် စားပွဲမှာ ထိုင်ခွင့်မပြုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိ ပါဘူး၊ ခဏပဲစောင့်ရမှာပါ။ အားလုံးစားပြီးလို့ ကျန်တဲ့ဟာ ရှင့်ကို ကျွေးမှာပါ’ ဟု ပြောသည်။ မာရ်နတ်ကြီးသည် ဘုရင့်အိမ်တော်ထဲမှာပင်လျှင် သူ့အား ဝက်တစ်ကောင် အစာကျွေးသလိုကျွေးသည်ဟု ယူဆကာ အပြင်းအကန်

စိတ်ဆိုးသည်။ ချက်ချင်းပင် အီဗန်နှင့်တွေ့ကာ သူမကျေနပ်ချက်ကို ရင်ဖွင့်သည်။

‘လူတိုင်းလူတိုင်း ကိုယ့်လက်နဲ့ကိုယ် အလုပ်လုပ်ရမယ်လို့ချမှတ်ထား တဲ့ ဥပဒေဟာ အလွန်ဆိုးရွားမိုက်မဲတဲ့ ဥပဒေပဲ။ ဒီဥပဒေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ မိုက်မဲမှုထဲက ပေါက်ဖွားလာတာပဲ။လူတွေအားလုံးဟာ လက်နဲ့ချည်း အလုပ် လုပ်ကြသလား၊ ပညာရှိတွေ ဘာနဲ့ အလုပ်လုပ်ကြတယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလဲ’ ထိုအခါ အီဗန်က ပြန်ပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့ အရူးတွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိကြမလဲ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ အလုပ်ကို ကျုပ်တို့လက်တွေ ကျုပ်တို့ကျောတွေနဲ့ လုပ်နေကြတာပဲ’

‘ခင်ဗျားတို့အားလုံး အရူးတွေမို့ အဲသလိုဖြစ်နေတာ၊ ဒါပေမယ့် ဦးခေါင်းနဲ့ ဘယ်လိုအလုပ်လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကိုသင်ပေးမယ်၊ ဦးခေါင်း နဲ့လုပ်တာက လက်တွေ့နဲ့လုပ်တာထက် ပိုပြီး အကျိုးအမြတ်များတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိလာလိမ့်မယ်’

အီဗန်သည် တအံ့တဩဖြစ်လျက်ရှိ၏။

‘အဲသလိုဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ကို အရူးတွေလို့ ခေါ်နေတာဟာ မှန် လိမ့်မယ်ထင်တယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မာရ်နတ်က ဆက်ပြောသည်။

‘တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဦးခေါင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ လွယ်တော့ မလွယ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်လက်ဖဝါးတွေ မကြမ်းလို့ မမာလို့ဆိုပြီး စားစရာ မပေးကြဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဦးခေါင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာက လက်တွေ့နဲ့ လုပ်ရတာ ထက် အဆတစ်ရာမက ခက်တယ်ဆိုတာကျတော့ ခင်ဗျားတို့ မသိကြဘူး၊ တစ်ခါတလေ ခေါင်းတောင်ကွဲတယ်သိလား’

အီဗန်အဖို့ ထိုစကားသည် စဉ်းစားစရာဖြစ်လာသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် မိတ်ဆွေကြီးရယ်၊ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ညှဉ်းပန်းနှိပ် စက်ရာ မကျဘူးလားဗျာ၊ ခေါင်းကွဲသွားတယ်ဆိုတာ ကောင်းတဲ့ကိစ္စလား၊ သာယာမှုရှိတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုလား၊ ခေါင်းနဲ့လုပ်မယ့်အစားပိုပြီး သက်သာလွယ် ကူတဲ့ လက်တွေ့ ကျောတွေနဲ့ လုပ်ရတာ ပိုပြီးမကောင်းပေဘူးလား’ ဟု ပြန်မေးသည်။ ထိုအခါ မာရ်နတ်က . . .

‘ခင်ဗျားတို့ အရူးတွေကို သနားလို့ ကျုပ်ခေါင်းကို သုံးပြီးပြောပြ နေရတာပဲ၊ တကယ်လို့ ကျုပ်က ကိုယ့်ကိုကိုယ် မညှဉ်းဆဲချင်လို့ ဘာမှပြော

မပြဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားတို့အားလုံး အရူးတွေပဲဖြစ်နေမှာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ... ကျုပ်ခေါင်းကိုသုံးပြီး ခင်ဗျားတို့ကို သင်ပြပေးရတော့မှာပေါ့' ဟု ပြောသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင်လဲ ကျုပ်တို့ကို သင်ပေးပါ’ ဟု အီဗန်က ပြောသည်။

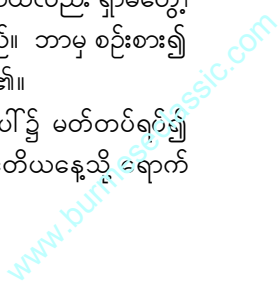
‘အလုပ်လုပ်ရတာ ပင်ပန်းလွန်းအားကြီးလို့ ကျုပ်တို့ လက်တွေ့ကို မသုံးနိုင်တဲ့အချိန်မှာ အပြောင်းအလဲအဖြစ် ခေါင်းကို တစ်လှည့်သုံးရတာပေါ့’

ထိုအခါ မာရ်နတ်က လူအားလုံးကို သူ သင်ကြားပေးမည်ဟု ကတိ ပေးသည်။ အီဗန်သည် ချက်ချင်းပင် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံးသိရှိသွားအောင် ကြေညာချက် ထုတ်လိုက်သည်။ အဆင့်မြင့်မြင့် သဘောကောင်းကောင်း လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးက ဤနိုင်ငံတွင်းရှိ လူအားလုံးကို ခေါင်းသုံးနည်း သင်ကြားပို့ချပေးလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးသည့် ကြေညာချက်ဖြစ်၏။ ခေါင်းကို သုံးတတ်လျှင် လက်များထက် ပိုမိုပြီး တွင်ကျယ်ထိရောက်နိုင်သဖြင့် လူအများလာရောက် သင်ကြားသင့်ကြသည်ဟုလည်း ကြေညာချက်ထဲတွင် ဖော်ပြထားသည်။

အီဗန်၏ တိုင်းပြည်ထဲတွင် အလွန်မြင့်မားသော မျှော်စင်ကြီးတစ် ခုရှိသည်။ လှေကားထစ်ပေါင်း အမြောက်အမြားရှိ၍ ထိုလှေကားများအတိုင်း တက်သွားလျှင် မျှော်စင်ထိပ်ရှိ မီးတိုင်ဆီသို့ ရောက်နိုင်သည်။ အီဗန်သည် ပညာသင်ကြားပေးမည့် လူကြီးမင်းအား လူတိုင်းက မြင်စေလိုသဖြင့် မျှော်စင် ကြီး၏ထိပ်သို့ ပို့ပေးသည်။

လူကြီးမင်းသည် မျှော်စင်ထိပ်မှရပ်၍ စကားစပြောသည်။ လူအ များရောက်လာပြီး အောက်မှနေ၍ သူ့အား မျှော်ကြည့်နေကြသည်။ လူကြီး မင်းက သူတို့အား လက်များကို မသုံးဘဲ ခေါင်းအသုံးပြုနည်း ပြသလိမ့်မည် ဟု အထင်ရောက်ကာ မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြသည်။ သို့သော်လည်း မာရ်နတ်ထံမှ စကားလုံးပေါင်း အမြောက်အမြားသာ ထွက်လာနေသည်။ အလုပ်မလုပ်ဘဲ မည်ကဲ့သို့ နေနိုင်သည်ကို ဟောပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ နား ထောင်နေသူများသည် သူပြောသမျှကို နားမလည်။ အဓိပ္ပာယ်လည်း ရှာမတွေ့၊ သူတို့သည် မျှော်စင်ပေါ်မော့ကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေကြသည်။ ဘာမှ စဉ်းစား၍ မရသောအခါ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်လုပ်ရန် ပြန်သွားကြလေ၏။

မာရ်နတ်ကြီးသည် တစ်နေ့လုံး မျှော်စင်ကြီးပေါ်၌ မတ်တပ်ရပ်၍ ဟောရင်းပြောရင်း အချိန်ကုန်သွားသည်။ ထို့နောက် ဒုတိယနေ့သို့ ရောက်

လာသည်။ တစ်ချိန်လုံး ဟောလျက်ပြောလျက်ပင် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း နာရီပေါင်းများစွာ ရပ်လာရသည့်အခါ အလွန်ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာသည်။ အောက်ဘက်ရှိ အရူးများကလည်း စင်ပေါ်သို့ အစားအသောက်ပို့ပေးရ ကောင်းမှန်းမသိ။ သူတို့ကတော့ အကယ်၍ ဤလူကြီးမင်းသည် ဦးခေါင်းနှင့် အလုပ်လုပ်နိုင်သည်ဆိုပါက ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ပေါင်မုန့်သူထံရောက်အောင် ခေါင်းနှင့် အလွယ်တကူ လုပ်ယူလိမ့်မည်ဟု တွေးနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

နောက်တစ်ရက်တွင်လည်းမာရ်နတ်ကြီးသည် ထိုပုံစံဖြင့် စကားတွေ ဖောင်လောက်အောင် ပြောရင်း အချိန်ကုန်ပြန်၏။ လူအများသည် မျှော်စင် အနီးသို့လာ၍ တစ်ခဏမျှသာရပ်၍ နားထောင်ကြသည်။ ထို့နောက် ပြန် ထွက်သွားကြသည်က များ၏။

‘ဘယ်လိုလဲဟေ့၊ ဟိုလူကြီးမင်းက အခုထိ ခေါင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်မ ပြသေးဘူးလား’ ဟု အီဗန်က မေးသည်။

‘ဟင့်အင်း၊ လုပ်မပြသေးဘူး’ ဟု လူအများက ဖြေကြသည်။

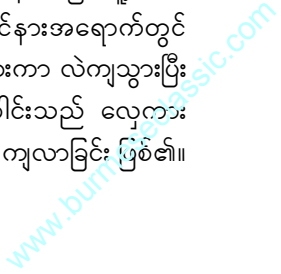
‘အခုအချိန်ထိတော့ သူ့ပါးစပ်က လေတွေပဲ ပန်းထုတ်နေတယ်’

မာရ်နတ်ကြီးသည် မျှော်စင်ပေါ်တွင် နောက်ထပ်တစ်ရက်ရပ်နေပြန် သည်။ အစာမစားရသဖြင့် အားအလွန်နည်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ မာရ်နတ်ကြီး သည် ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်ကာ ချော်လဲသည်။ သူ့ခေါင်းသည် တိုင်တစ်တိုင်နှင့် ဆောင့်မိသည်။ အောက်မှ ကြည့်နေသူများထံမှ လူတစ်ယောက်က မြင်သဖြင့် အီဗန်၏ မိန်းမထံ ပြေးပြောသည်။ အီဗန်မိန်းမသည် ချက်ချင်းပင်လယ်ထဲရှိ အီဗန်ထံ လျင်မြန်စွာပြေးသည်။

‘မြန်မြန်လိုက်ပြီး ကြည့်လှည့်ပါဦး’ ဟု အီဗန်မိန်းမက ပြောသည်။

‘ဟိုလူကြီးမင်း သူ့ခေါင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်ပြနေပြီတဲ့’ အီဗန်သည် များစွာ အံ့အားသင့်နေသည်။

‘တကယ်လားဟ’ ဟု ပြန်မေးပြီး မြင်းကို ကပျာကယာ ဖြုတ်ထားခဲ့ပြီး မျှော်စင်ဆီသို့ သွားသည်။ သူ့ရောက်သွားချိန်တွင် မျှော်စင်ပေါ်မှ မာရ်နတ် ကြီးသည် ဆာလွန်းအားကြီးသဖြင့် အရုပ်ကြိုးပြတ် ဖြစ်နေလေပြီ။ သူ့ခေါင်း သည် တိုင်တစ်တိုင်ကို မှီလျက်ရှိ၏။ အီဗန် မျှော်စင်နားအရောက်တွင် တိုင်ကိုမှီ၍ ရပ်နေသော မာရ်နတ်သည် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားကာ လဲကျသွားပြီး လှေကားမှ တလိမ့်ခေါက် ကွေးကျလာသည်။ သူ့ဦးခေါင်းသည် လှေကား တစ်တိုင်ကို တစ်ချက်စီဝင်ဆောင့်ကာ မြေကြီးပေါ်အထိ ကျလာခြင်း ဖြစ်၏။

‘အေး.. . ဟုတ်သားပဲ’ ဟု အီဗန်က ရေရွတ်သည်။

‘လူကြီးမင်းပြောတာ အမှန်ပဲ၊ ခေါင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ တစ်ခါ တစ်ရံနှစ်ခြမ်းကွဲသွားတတ်တယ်တဲ့၊ အခုဖြစ်နေတာက အနာတွေ ပေါက်တာ ထက်တောင် ဆိုပါကလားကွယ်တို့၊ ခေါင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်တာ တစ်ခေါင်းလုံး ဘုတွေထစ်တွေတောင် ထွက်နေပါပေါ့လား’

မာရ်နတ် မြေကြီးပေါ်အကျတွင် သူ့ခေါင်းသည် မြေကြီးနှင့် တစ်ချက်မျှ ပြင်းထန်စွာ ဆောင့်မိသည်။ အီဗန်သည် အလုပ်မည်မျှလောက် ပြီးစီးသွားသည်ကို ကြည့်ရန် မာရ်နတ်အနီးသို့ သွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မြေကြီးသည် နှစ်ခြမ်းကွဲကာ မာရ်နတ်ကြီးအား မျိုသွားသည်။ ထိုနေရာတွင် တွင်းပေါက်ကြီး တစ်ပေါက်သာလျှင် ကျန်ခဲ့၏။

အီဗန်သည် သူ့ခေါင်းကို ဗျစ်ဗျစ်မြည်အောင် ကုတ်သည်။

‘ဘယ်လောက် ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖို့ကောင်းသလဲကွာ ’ ဟု အီဗန်က ရေရွတ်သည်။

‘သူလည်း မှင်စာတစ်ကောင်ပဲကိုး၊ သူက ဟိုကောင်သုံးကောင်ထက် ပိုကြီးထွားတယ်၊ ဒီကောင်ကြီးက ဟိုသုံးကောင်ရဲ့ အဖေဖြစ်မှာပဲ’

အီဗန်သည် သူ့တိုင်းပြည်၌ ဆက်လက်၍ စိုးစံနေသည်။ လူအများကလည်း သူ့တိုင်းပြည်သို့လာ၍ နေထိုင်ကြသည်။ သူ့အစ်ကိုနှစ်ယောက်သည်လည်း သူ့တိုင်းပြည်သို့ ရောက်လာပြီး သူနှင့်အတူ နေထိုင်သည်။ အီဗန်ကပင် သူတို့အား ကျွေးမွေးထားသည်။ အီဗန်သည်သူ့ထံရောက်လာပြီး

‘ကျွန်တော့်ကို အစာကျွေးပါဗျာ’ ဟု ပြောလာသူတိုင်းအား

‘ကောင်းပြီလေ၊ ငါတို့နဲ့နေပေါ့၊ တို့ဆီမှာပစ္စည်းတွေ ပေါပါတယ်’

ဟု ပြန်ပြောတတ်သည်။ သူ့တိုင်းပြည်ထဲတွင် အထူးတလည် ချမှတ်ကျင့်သုံးနေသည့်ထုံးစံဟူ၍ တစ်ခုတည်းသာရှိသည်။ ကြမ်းတမ်းမာကျောသော လက်ဖဝါးပိုင်ရှင်များသည် စားပွဲ၌ ထိုင်၍အကျအန စားကြသောက်ကြရသည်။ ကြမ်းတမ်း မာကျောသော လက်ဖဝါးမရှိသူများသည် စားပွဲ၌ထိုင်၍ စားသောက်ခွင့်မရှိ။ အလုပ်လုပ်သူများ စားသောက်ပြီး၍ ကျန်ခဲ့သည့် အစားအစာ အကြွင်းအကျန်များကိုသာလျှင် စားကြရလေသည်။

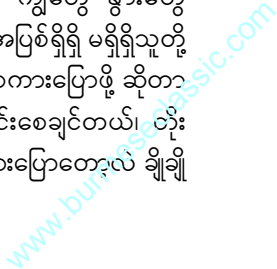

THE STORY OF IVAN THE FOOL (၁၈၈၅) ကို ပြန်ဆိုသည်။

ဆိုးခြင်းသည် တစ်ခဏ ကောင်းခြင်းသည် ထာဝရ

တစ်ချိန်က သဘောကောင်းပြီး သနားကြင်နာတတ်သော လူတစ်ယောက် ရှိသည်။ သူသည် အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ဦးဖြစ်၍ သူ့ထံတွင် ကျွန်အမြောက်အမြားရှိသည်။ ကျွန်များသည် သူ့လိုပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအား သခင် တော်ရသည့်အတွက် များစွာဂုဏ်ယူကြသည်။ သူတို့သခင်နှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့၏ ထင်မြင်ယူဆချက်မှာ . . .

‘ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ တို့သခင်လောက် သဘောကောင်းတဲ့သူဟာ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ သူဟာ ငါတို့ကို ကောင်းကောင်းကျွေးပြီး ကောင်းကောင်း ဆင်ထားရုံမကဘူး၊ ငါတို့နဲ့ သင့်ရာတန်ရာအလုပ်ကိုပဲ လုပ်ခိုင်းတယ်၊ မတန်တဆ အလုပ်မျိုးကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ခိုင်းဘူး၊ သူ့အနေနဲ့ ငါတို့ အပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ မကောင်းတဲ့စိတ်မထားရှာဘူး၊ တို့ကို ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားဆိုလို့လဲ တစ်လုံးမှ မပြောဘူး၊ တခြား သခင်တွေနဲ့များ သိပ်ကွာတာပဲ၊ တခြားသခင်တွေဆိုရင် သူတို့ကျွန်တွေကို ကျွဲတွေ နွားတွေ ဆက်ဆံတာထက်တောင် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဆက်ဆံကြတာ၊ အပြစ်ရှိရှိ မရှိရှိသူတို့ သဘောမကျရင် အပြစ်ပေးတတ်ကြတယ်၊ တရင်းတနှီး စကားပြောဖို့ ဆိုတာကတော့ ဝေးရောပဲ၊ တို့သခင်ကတော့ ငါတို့ကို ကောင်းစေချင်တယ်၊ ငါတို့ တက်စေချင်တယ်၊ ကောင်းကောင်းလဲဆက်ဆံတယ်၊ စကားပြောတော့လဲ ချိုချို

သာသာနဲ့ ကြင်ကြင်နာနာပြောတယ်။ တို့အနေနဲ့ ဒီထက်ကောင်းတဲ့နေရာ ရောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းစရာကိုမလိုဘူး’

ကျွန်တို့သည် သူတို့သခင်အား ဤပုံဤနည်း ချီးကျူးပြောဆိုကြ သည်ကို မာရ်နတ်ကြားသည်။ သခင်နှင့် ကျွန်များကြား၌ အပြန်အလှန် မေတ္တာထား၍ ညီညွတ်ချစ်ခင်စွာ နေထိုင်ကြသည်ကို မြင်သည်။ ထိုအခါ မနာလို ဝန်တိုစိတ်ဝင်ကာ မလိုမလား ဖြစ်လာသည်။ ဤတွင် မာရ်နတ်သည် ကျွန်များထဲမှ ‘အေလက်ဘ်’ ဟုခေါ်သော ကျွန်အား သူ့လက်ပါးစေဖြစ်သွား အောင် ဖမ်းစားလိုက်သည်။ ထို့နောက် အေလက်ဘ်အား အခြားကျွန်များကို သွေးဆောင်၍ ဖျက်ဆီးရန် အမိန့်ပေးသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်များသည် တစ်နေရာ၌ စုထိုင်ကာ သူတို့သခင်၏ ကောင်းသော အရည်အချင်းများကို ထုတ်ဖော်ချီးကျူးနေကြသည်။ ထိုအခါ အေလက်ဘ်က အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် . . .

‘ငါတို့သခင်ကောင်းကြောင်း ဒီလောက်ကြီးပြောနေတာဟာ မိုက်မဲမှု တစ်ခုပဲကွ။ တကယ်လို့ မင်းတို့အနေနဲ့ သူလိုချင်တာကိုသာ လုပ်ပေးမယ်ဆို ရင် မာရ်နတ်ကလဲ မင်းတို့အပေါ်ကောင်းမှာပဲ။ မင်းတို့ငါတို့က သူ့ကို ကောင်းကောင်း လုပ်ကိုင်ပေးတယ်။ သူ့ဆန္ဒတွေအားလုံး ပြည့်ဝနေအောင် လုပ်ပေးတယ်။ သူက ဒါလိုတယ်ဆိုရင်ဒါ။ ဟိုဟာလိုချင်တယ်ဆိုရင် ဟိုဟာ။ အားလုံး စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနေကြတာပဲ။ အဲဒီတော့ သူက တို့အပေါ် မကောင်းလို့ဖြစ်မတဲ့လား။

‘ကဲ . . . ငါတစ်ခုပြောမယ်။ မင်းတို့ သူ့ခိုင်းတာကို မကောင်းအောင် လုပ်ကြည့်စမ်း၊ ပျက်စီးသွားအောင် လုပ်ကြည့်စမ်း၊ သူ့ဘာဖြစ်လာမလဲ၊ တခြား သခင်တွေလိုပဲ ဖြစ်လာမှာပေါ့။ မကောင်းရင် မကောင်းသလို လုပ်မှာပဲ။ အဆိုးဆုံးဆိုတဲ့ သခင်တွေ လုပ်သလိုပဲလုပ်မှာပါကွာ’

အခြားကျွန်များကမူ သူ့စကားကို လက်မခံနိုင်၊ ဤတွင်အများနှင့် တစ်ယောက် အငြင်းအခုံဖြစ်ကြရာမှ လောင်းကြေး စားကြေး လုပ်သည်အထိ ဖြစ်လာသည်။ အေလက်ဘ်က သူတို့သခင်အား စိတ်ဆိုးအောင် ဒေါသကြီး အောင်လုပ်ရန် တာဝန်ယူသည်။ အကယ်၍ သူ မအောင်မြင်ခဲ့ပါမူ သူ၏ နားရက်ဝတ်စုံသစ် အဆုံးခံမည်ဟု ဆိုသည်။

အကယ်၍ သူ အောင်မြင်ခဲ့ပါမူကား အခြားကျွန်များက သူတို့၏ ဝတ်စုံသစ်များကို သူ့အား ပေးရမည်သာမက သခင်က သူ့အား တကယ်

စိတ်ဆိုးပြီး သံခြေချင်းခတ်မည်ဆိုလျှင် သို့မဟုတ် အကျဉ်းချထားမည်ဆိုလျှင် အခြားကျွန်များက ဖြစ်ရပ်မှန်ကို တင်ပြကာ သူ့အား ကျွန်အဖြစ်မှလွတ် အောင်လုပ်ပေးရမည်ဖြစ်၏။ ယင်းကဲ့သို့ နှစ်ဖက်သဘောတူပြီးသော် အလက်ဘ်က သူ့သခင်အား စိတ်ဆိုးအောင် နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ပြုလုပ်ရန် သဘောတူသည်။

အလက်ဘ်သည် သိုးထိန်းတစ်ဦးဖြစ်၍ သူ့တာဝန်ယူထားရသည့် သိုးများမှာ မျိုးကောင်းမျိုးသန့်များဖြစ်သည်။ သူ့သခင်က အလွန်ချစ်ခင်ပြီး တမြတ်တနိုးထားသော တန်ဖိုးကြီးသည့် သိုးများဖြစ်သည်။ နောက်နေ့မနက် တွင် သခင်ဖြစ်သူသည် သူ၏အဖိုးတန်သိုးများကို ပြသရန် ဧည့်သည်တချို့ အား ခေါ်၍ သိုးခြံထဲသို့ ဝင်လာသည်။ အလက်ဘ်က သူ့ရောင်းရင်းများ အား မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်သည်။

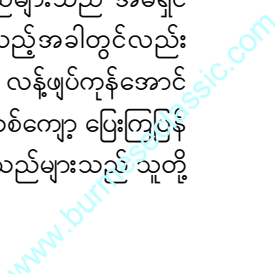
‘မင်းတို့ ကြည့်ထားကြ၊ သူ့ကို အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးအောင် ငါလုပ်ပြမယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည့်သဘောဖြစ်၏။

ကျွန်များသည် ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် တန်းစီရပ်ကာ စည်းရိုး ပေါ်မှ ကျော်၍ ကြည့်နေကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် မာရ်နတ်သည်လည်း သူ့လက်စွဲတော် တပည့်ကြီး ဘယ်လိုလုပ်မည်ကိုသစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှထိုင်၍ ကြည့်နေသည်။ သခင်သည် ခြံအတွင်း၌ လှည့်ပတ်သွားကာ သူ့ဧည့်သည်များ အား သိုးမများနှင့် သိုးငယ်များကို ပြသလျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် သူ၏ အကောင်းဆုံးနှင့် အလှဆုံး သိုးထီးများကို ပြသရန် ဆန္ဒဖြစ်လာသည်။

‘သိုးထီးတွေကတော့ အားလုံးအဖိုးတန်တွေချည်းပဲ’ ဟု သခင်က ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဦးချိုချင်းထိနေအောင် ကောက်နေတဲ့ သိုးကတော့ တစ် ကောင်ပဲရှိတယ်၊ တကယ့်ရှားရှားပါးပါးမို့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ မျက်ရှူတစ်ခုလို သတ်မှတ်ထားတဲ့ အကောင်ပါ’

လူစိမ်းများကြောင့် ကြောက်လန့်နေသော သိုးများသည် ခြံဝင်း အတွင်း၌ ဟိုပြေးသည်လွှား ဖြစ်နေကြသည်။ ဧည့်သည်များသည် အိမ်ရှင် ပြသလိုသော သိုးထီးကို မမြင်ရ။ သိုးအုပ်ငြိမ်သွားသည့်အခါတွင်လည်း အလက်ဘ်သည် မတော်တဆဖြစ်သလိုနှင့် သိုးများကို လန့်ဖျပ်ကုန်အောင် ခြောက်လှန့်ခြင်းပြုသည်။ ထိုအခါ သိုးအားလုံး နောက်တစ်ကျော့ ပြေးကြပြန် သဖြင့် အရောရောနှောနှော ဖြစ်ကုန်ကြပြန်သည်။ ဧည့်သည်များသည် သူတို့

ကြည့်လိုသည့် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော သိုးထီးကို မမြင်ရမတွေ့ရ ဖြစ်ကြရပြန်၏။ နောက်ဆုံးတွင် သခင်သည် စိတ်ပျက်လာသည်။

‘အလက်ဘ်ရေး . . မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွယ်’ ဟု သခင်က အေးအေးသာသာ ပြောသည်။

‘အကောင်းဆုံး သိုးထီးကြီးကို ရအောင်ဖမ်းပေးစမ်းပါကွာ၊ ဟို ချိုကောက်နေတဲ့ ကောင်ကြီးလေ၊ သတိထားပြီး ဖမ်းပါ၊ ပြီးတော့ ခဏလောက် ကလေး ပြစမ်းပါ’

အလက်ဘ်သည် သိုးများကြားသို့ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ဝင်သလို အတင်းတိုးဝင်သွားပြီး တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် သိုးထီးကြီးကို ဖမ်းသည်။ သိုးကြီး၏အမွေးကို မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို နောက်မှနေ၍ ဆုပ်ဆွဲကာ သူ့သခင်၏ရှေ့မှောက်မှာပင် အပေါ်သို့ ထိုးမလိုက်သည်။ သိုးခြေထောက်သည် သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ချောင်းကျိုးသလို ကျိုးသွားသည်။ အလက်ဘ်သည် သိုးထီး၏ ခြေတစ်ဖက်ကို ချိုးပစ်လိုက်ပြီဖြစ်ရာ သိုးထီးသည် ဒူးထောက်လဲကာ တစာစာအော်မြည်လျက်ရှိသည်။ အလက်ဘ်သည် သိုးထီး၏ ညာဘက်ခြေကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြန်သည်။ ကျိုးသွားပြီဖြစ်သော ဘယ်ဘက်ခြေထောက်သည် တွဲလောင်းဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ဧည့်သည်များနှင့် ကျွန်များသည် အလန်တကြား ရေရွတ်လိုက်ကြသည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှ ထိုင်ကြည့်နေသော မာရ်နတ်သည် အလက်ဘ်၏ လိမ္မာပါးနပ်သော လုပ်ကိုင်မှုကိုကြည့်ကာ များစွာသဘောကျလျက်ရှိ၏။ သခင်သည် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောသော်လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက်ရှိသည်။ ဧည့်သည်များနှင့် ကျွန်များသည် မီးကို ရေနနှင့် သတ်လိုက်သည့်နှယ် ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။ နောက်ဆက်တွဲ ပေါ်ပေါက်လာမည့် အဖြစ်ကိုသာ မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြသည်။

အတန်ကြာမျှ ငိုင်ကာ ငြိမ်ဆိတ်နေသော သခင်သည် ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်သည်။ သူသည် နောက်ထပ် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်နေပြန်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အရေးအကြောင်းများသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ သူသည် သူ့ကျွန် အလက်ဘ်အား လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

‘ဪ . . . အလက်ဘ် . . . အလက်ဘ်၊ မင်းသခင်က ငါ့ကို ဒေါသကြီးလာအောင် မင်းကို လုပ်ခိုင်းလိုက်တာကိုး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့သခင်က မင်း သခင်ထက်ပိုပြီး အင်အားကြီးမားနေတယ်၊ ငါ မင်းကို စိတ်မဆိုးပါဘူး။’

ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့သခင်ကို စိတ်ဆိုးအောင်တော့ ငါလုပ်ရလိမ့်မယ်၊ မင်းကို ငါက အပြစ်ပေးလိမ့်မယ်လို့ထင်ပြီး မင်းကြောက်နေတယ် မဟုတ်လား၊ မကြောက်နဲ့။ ငါ မင်းကို အပြစ်မပေးပါဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းက ကျွန်အဖြစ်က လွတ်မြောက်ချင်နေတယ်၊ အေး... . ငါ့ဧည့်သည်တွေ့ရှေ့မှာပဲ မင်းကို လွတ်ပေးလိုက်မယ်၊ မင်းသွားလိုရာကိုသွားပါ၊ မင်းရဲ့ဝတ်စုံကိုလည်း ယူသွားပါ'

ကြင်နာသနားတတ်သော သခင်သည် ဧည့်သည်များနှင့်အတူ သူ့အိမ်သို့ ပြန်သွားသည်။ အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေသော မာရ်နတ်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ လိမ့်ကျသွားသည်။ အောက်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြေမျိုခြင်းခံရလေသည်။

EVIL ALLURES, BUT GOOD ENDURES (၁၈၈၅) ကို ပြန်ဆိုသည်။

ကလေးတွေက လူကြီးတွေထက် လိမ္မာတယ်

အီစတာပွဲတော်တွင်း ဝင်ခဲ့ပြီ။ စွပ်ဖားလှည်းများနှင့် ခရီးအသွားအလာများ သည်လည်း ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့ပြီ။ ဆီးနှင်းခဲများသည် ဒြပ်ငွေများ အတွင်း၌ ရှိနေကြဆဲ။ အချို့သော ဆီးနှင်းပြင်များသည် အရည်ပျော်ကာ ရွာလယ် လမ်းမပေါ်အတိုင်း ချောင်းငယ်မြောင်းငယ်များသဖွယ် စီးဆင်းလျက်ရှိကြ၏။

ကလေးမလေးနှစ်ယောက်သည် အိမ်နှစ်အိမ်ကြားရှိ လမ်းကြားလေး တစ်ခုပေါ်တွင် အမှတ်မထင် ဆုံမိကြသည်။ ထိုနေရာသည် ယာတောဘက်မှ စီးဆင်းလာသောရေများ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားခဲ့သော နေရာဖြစ်၍ တစ်နေရာတွင် ရွံ့နွံထူထပ်သော ရေအိုင်တစ်အိုင်ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိနေသည်။ ရေအိုင်သည် အတော်ကလေး ကြီးမားသော ရေအိုင်ဖြစ်၏။

ကလေးမလေးတစ်ယောက်မှာ အတော်ငယ်သေးသည်။ ကျန်တစ်ယောက်မှာ သူ့ထက် အနည်းငယ်မျှသာကြီးသည်။ သူတို့မိခင်များက ဂါဝန်သစ်ကလေးများ ဝတ်ဆင်ပေးထားသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးချစ်စရာကလေးတွေဖြစ်သည်။ အငယ်မကလေး၏ဂါဝန်သည် အပြာရောင်ဖြစ်၍ အကြီးမလေး၏ ဂါဝန်သည် အပြာကွက်ကလေးဖြစ်၏။ နှစ်ဦးစလုံးတွင်အနီရောင် ခေါင်းစည်း ကြိုးကလေးတွေ စည်းထားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှအပြန် လမ်းကြားငယ်တွင် ဆုံမိကြခြင်းဖြစ်၏။

ပထမတွင် သူတို့သည် သူတို့ဂါဝန်ကလေးများကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်ပြကာ ကြားကြသည်။ ထို့နောက်တော့ ကစားကြသည်။ ချက်ချင်းပင် ရေအိုင်ထဲမှရေသည် သူတို့အား ဆွဲဆောင်ခြင်းပြုလေရာ ရှေးဦးစွာ အငယ်မလေးသည် သူ့ရှူးဖိနပ်ကိုပင် မချွတ်ဘဲ ရေအိုင်ထဲသို့ ဆင်းသည်။ အကြီးမလေးကတော့ ရုတ်တရက် မဆင်းသေးဘဲ အငယ်မလေး လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို စိတ်ဝင်တစား ရပ်ကြည့်နေသည်။

‘အဲသလိုကြီး မဆင်းနဲ့ဟဲ့၊ မာလာရှာရဲ့’ ဟု အကြီးမလေးက ပြောသည်။

‘နင့်အမေက နင့်ကိုဆူလိမ့်မယ်၊ ငါကတော့ ဒီဖိနပ်နဲ့ခြေအိတ်တွေ ကိုချွတ်ပြီးမှ ဆင်းမှာ၊ နင်လည်း ငါလုပ်သလိုလုပ်ပါလား’

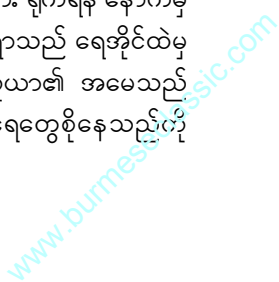
သူတို့သည် ဖိနပ်များနှင့် ခြေအိတ်များကိုချွတ်၍ ရေအိုင်ထဲဆင်းကာ တစ်ယောက်ဆီတစ်ယောက် လျှောက်လာကြသည်။ ဂါဝန်များကို ရေစိုမှာ ကြောက်သဖြင့် အနားများကို မထားကြ၏။ ရေသည် မာလာရှာ၏ ခြေမျက်စိ အထိရောက်လာသည်။

‘ရေက အနက်ကြီး အေကူယာရဲ့၊ ငါ ကြောက်တယ်’
‘လာပါဟယ်၊ နင်ကလည်း မကြောက်ပါနဲ့၊ ဒီထက် ပိုမနက်တော့ ပါဘူး’

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နီးကပ်လာသည့်အခါ အကြီးမလေး အေကူယာက . . .

‘ဟဲ့ မာလာရှာ . . . ဖြည်းဖြည်းလျှောက်၊ ငါ့ကို ရေတွေ စဉ်ကုန်ပြီ’ဟု ပြောသည်။

သို့သော်လည်း သူ့စကားသည် နောက်ကျသွားပြီ။ ထိုအခိုက်မှာပင် မာလာရှာသည် သူ့ခြေတစ်ဖက်ကို မြှောက်ထားရာမှ ရေထဲသို့ ချနင်းလိုက်သဖြင့် အေကူယာ၏ ဂါဝန်ကို ရေတွေစဉ်ကုန်သည်။ ထိုမျှမကသေး၊ အေကူယာ၏ မျက်လုံးများနှင့် နှာခေါင်းကိုပါ ရေတွေစဉ်ခံရသည်။ သူ့ဂါဝန် ရေစိုသွားသဖြင့် ဒေါသဖြစ်နေသော အေကူယာသည် မာလာရှာအား ရိုက်ရန် နောက်မှ ပြေးလိုက်သည်။ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်နေသော မာလာရှာသည် ရေအိုင်ထဲမှ ပြန်တက်ရန် အားထုတ်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အေကူယာ၏ အမေသည် သူတို့အနီးမှ ဖြတ်သွားသဖြင့် သူ့သမီး၏ဂါဝန်တွင် ရေတွေစိုနေသည့်ဟို မြင်သွားသည်။

‘ကြည့်စမ်း. . . ကြည့်စမ်း၊ အင်္ကျီတွေ ပေကုန်ပြီ၊ နင်ဘယ်လိုလုပ် လိုက်တာလဲ၊ ဒီလောက်ပဲ ညစ်ပတ်ရသလားဟဲ့’ ဟု အော်သည်။

‘မာလာရှာလုပ်လို့ပေကုန်တာ’ ဟု အေကူယာက တိုင်ပြောသည်။

အေကူယာ၏ အမေသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် မာလာရှာ၏ လက် မောင်းကို ဆောင့်ဆွဲကာ ဇက်ပိုးကို လက်ဝါးဖြင့် တစ်ချက်ရိုက်သည်။ မာလာရှာက အော်ငိုသည်။ သူ့ငိုသံကို တစ်လမ်းလုံးက ကြားကြရ၏။ ထို အခါ မာလာရှာအမေသည် အိမ်ထဲမှ ရေးကြီးသုတ်ပျာထွက်လာသည်။

‘ဟဲ့. . . ကောင်မ၊ နင်က ငါ့သမီးကို ဘာပြုလို့ ရိုက်တာလဲ’ ဟု မာလာရှာ၏ အမေက ဒေါသတကြီး မေးသည်။ ကက်ကက်လန်မျှ ရန်တွေ့ သည်။ ဤတွင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမနာပ စကားတွေပြောရာမှ ဆဲကြဆိုကြသည်အထိ ဖြစ်လာသည်။ သူတို့၏ ရန်ပွဲသည် ပြင်းထန်လာသည်။

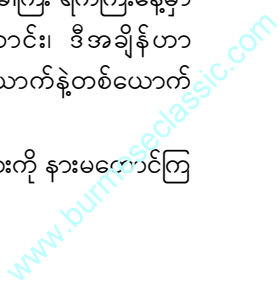
ဆူဆူညံညံအသံများကြားသဖြင့် ယောက်ျားတွေ ထွက်လာကြသည်။ ဟိုအိမ်သည်အိမ်မှ လူအများလည်း ထွက်လာကြကာ လမ်းလယ်တွင် စုရုံးစုရုံး ဖြစ်လာသည်။ ဟိုကအော် သည်ကအော် လုပ်လာကြသော်လည်း မည်သူမှ တစ်ယောက်စကားတစ်ယောက်မကြား၊ အရေးတယူ နားထောင်ခြင်းလည်းမရှိ။

တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် အဆက်အစပ် ရှိသည်များကို အကြောင်းပြု ၍ တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပါဖြစ်ကာ ရန်ပွဲသည် ပျံ့နှံ့ကြီးထွားလာသည်။ တစ် ယောက်ကို တစ်ယောက် ဆဲကြဆိုကြ၊ ငယ်ကျိုးငယ်နာ ဖော်ကြရာမှ အချင်း ချင်း ကိုယ်စောင်းတိုက်ကြ၊ တွန်းကြထိုးကြသည်အထိ ဖြစ်လာသည်။ တဖြည်း ဖြည်းနှင့် ဓားဆွဲကာရိုက်ကြနှက်ကြ ထိုးကြကြိတ်ကြတော့မည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လာသည်။

ဤအခိုက်မှာပင် အေကူယာ၏ အဘွားသည် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး ရန်ပွဲခင်းနေသူများကြားသို့ ရောက်လာသည်။ အားလုံးကို အော်ဟစ်၍ တားမြစ်သည်။

‘ဟဲ့. . . နင်တို့ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ အခုလို ရန်ဖြစ်နေကြတာ ကို သိပ်ကောင်းတယ် ထင်နေကြလို့လားဟင်၊ အခုလို အခါကြီး ရက်ကြီးနေ့မှာ ရန်ဖြစ်ရတယ်လို့တော်၊ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း၊ ဒီအချိန်ဟာ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေကြရမယ့် အချိန်ဟဲ့၊ အခုလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မိုက်ရိုင်းနေရမယ့် အချိန်မဟုတ်ဘူး’

သို့သော်လည်း မည်သူကမှ အဘွားအို၏ စကားကို နားမကောင်ကြ

ချေ။ ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်နေသော လူအများကြားတွင် အဘွားအိုသည် ဟိုလူတိုက် သည်လူတိုးဖြင့် လဲကျတော့မလို ဖြစ်နေသည်။ အဘွားအိုကတော့ လက်မလျော့ဘဲ ပြောမြဲတိုင်းပြောကာ ရန်ပွဲကို ဖျဉ်ရန် အားထုတ်ဆဲ။

မိန်းမများသည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အစွမ်းကုန်ယုတ် ယုတ်မာမာ ဆဲဆိုလျက်ရှိကြသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အကြီးမလေး အေကူယာသည် သူ့အင်္ကျီမှ ရွှံ့များကို လက်ဖြင့် သုတ်ပစ်ပြီး ရေအိုင်ထဲပြန်ဆင်းသည်။ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ကောက် ယူကာ ရေအိုင်ရှေ့မှ မြေကြီးကိုခြစ်၍ ရေစီးကြောင်းလုပ်သည်။ မြောင်းရေထဲ မှ ရေများ လမ်းပေါ်သို့ စီးဆင်းသွားစေရန် လုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသော မာလာရှာသည် တုတ်တစ်ချောင်း ကောက်ယူလာပြီး အေကူယာအနီး၌ ဝင်ထိုင်ကာ မြောင်းကိုတူးသည်။

ထိုအချိန်တွင် ယောက်ျားများသည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ထိုးဟယ် ကြိတ်ဟယ် ဖြစ်နေကြလေပြီ။ ရေအိုင်ထဲမှရေများသည် ကလေးနှစ် ယောက်ဖောက်ထားသည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်းစီးဆင်းကာ လမ်းမပေါ်ရှိ အဘွားအိုရပ်နေသောနေရာသို့ရောက်လာသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်သည် သူတို့ ဖောက်ထားသည့် မြောင်းငယ်၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ လျှောက်ကာ ရေစီးရာနောက်သို့ လိုက်သွားကြသည်။

‘ဖမ်းလိုက်လေ မာလာရှာ၊ ဆီးဖမ်းလိုက်’ ဟု အေကူယာက အော်ပြောသည်။ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ရယ်မောနေသော မာလာရှာသည် အေကူယာအား စကားပြန်မပြောနိုင်။

ကလေးမနှစ်ယောက်သည် သူတို့ဖောက်ထားသည့် ရေစီးကြောင်း အတိုင်း မျောပါသွားနေသည့် သစ်သားချပ်ကလေးကိုကြည့်ကာ ရွှင်မြူး နေကြသည်။ ရေစီးကြောင်းတစ်လျှောက် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားကာ လိုက်သွား နေကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရန်ဖြစ်နေကြသော ယောက်ျားကြီးများနှင့်ပင် ဝင်တိုက်မိကြသည်။

ဤအဖြစ်ကို မြင်လိုက်သော အဘွားအိုသည် ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ် နေကြသည့် ယောက်ျားများဘက်သို့ လှမ်းအော်သည်။

‘ဟဲ့ကောင်တွေ၊ နင်တို့ မရှက်ကြဘူးလား၊ ဒီကလေးမလေးနှစ် ယောက်ကြောင့် နင်တို့ချင်းတွေ ထိုးကြ ပုတ်ကြ ဖြစ်နေတယ်၊ ဟိုမှာကြည့်ကြ စမ်း၊ ကလေးမလေး နှစ်ယောက်ကဖြင့် သူတို့ဖြစ်ထားတာအားလုံးကို မေ့သွား

လို့ သူတို့ချင်းပြန်တည့်ပြီး ပြန်ကစားနေကြပြီ။ ဘယ်လောက် ချစ်စရာကောင်း သလဲ၊ သူတို့က နင်တို့ထက် လိမ္မာတယ်. . . ဟဲ့’

ယောက်ျားများသည် ရန်ပွဲကိုရပ်ကာ ကလေးမလေးနှစ်ယောက်ကို ကြည့် သည်။ ရှက်စိတ်ဝင်ကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကြည့်၍ ရယ်ကြသည်။ ထို့နောက် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်သွားကြလေ၏။

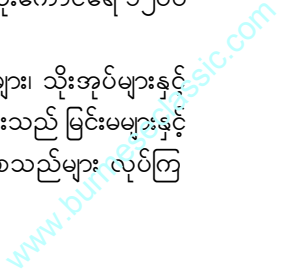
LITTLE GIRLS WISER THAN MEN (၁၈၈၅) ကို ပြန်ဆိုသည်။

အီလီယတ်စ်

တစ်ချိန်က ယူဖာနယ်မြေတွင်အီလီယတ်စ်အမည်ရှိ ဘတ်ရိခါ အမျိုးသား တစ်ယောက်ရှိခဲ့သည်။ သူ့အဖေသည် သူ့မိန်းမရပြီး နောက်တစ်နှစ်အကြာတွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရှာ၏။ သူ့အဖေသည် သူ့အတွက် အမွေ ပစ္စည်းများများ စားစားမထားနိုင်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် သူ့အဖေ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် အီလီယတ်စ်၏ လက်ထဲ၌ မြင်းမခုနှစ်ကောင်၊ နွားမခုနှစ်ကောင်နှင့် သိုးကောင်ရေ နှစ်ဆယ်ခန့် သာကျန်ခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အီလီယတ်စ်သည် လုပ်ငန်းကို စနစ်တကျ စီမံ ခန့်ခွဲတတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မကြာမတင်မှာပင် ပစ္စည်းဥစ္စာ များ တိုးပွားလာသည်။ သူတို့လင်မယားသည် မိုးလင်းမှသည် မိုးချုပ်အထိ အလုပ်နှင့်လက်မပြတ်။ မနက်ဆိုလျှင် အခြားသူများထက် စောထပြီး ညကျတော့ သူများနောက်မှ အိပ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူပိုင်ပစ္စည်းများသည် နှစ်စဉ် တိုးတက်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ နောက်ဆုံးတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာ အမြောက်အမြား ကို ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ့်ငါးနှစ်မျှ အကြာတွင် သူ့ထံ၌ မြင်းကောင်ရေ ၂၀၀၊ နွားကောင်ရေ ၁၅၀ နှင့် သိုးကောင်ရေ ၁၂၀၀ အထိ ရှိလာသည်။

လူငှားအလုပ်သမားများသည် သူ၏ နွားအုပ်များ၊ သိုးအုပ်များနှင့် နွားမများကို ထိန်းကျောင်းပေးကြသည်။ အလုပ်သမားများသည် မြင်းမများနှင့် နွားမများကို နို့ညှစ်ကြသည်။ နို့ချဉ်၊ ထောပတ်၊ ဒိန်ခဲ စသည်များ လုပ်ကြ

သည်။ အီလီယတ်စ်သည် အရာရာတိုင်းပြည့်စုံလုံလောက်လျက်ရှိသဖြင့် နယ်မြေအတွင်းရှိ လူတိုင်းက သူ့အပေါ် မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

‘အီလီယတ်စ်ဆိုတဲ့ လူကတော့ကွာ တော်တော်ကံကောင်းတာပဲ၊ သူ့မှာ ဘာမှလိုလေသေးမရှိဘူး၊ အားလုံးပြည့်စုံနေတော့ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးဟာ သူ့အတွက် သုခဘုံကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့’

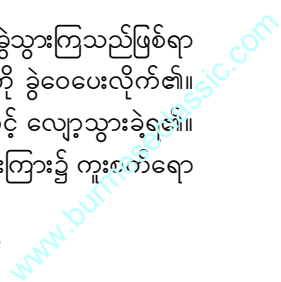
ဟု မလိုတမာသံဖြင့် ပြောကြသည်။

ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝသူများနှင့် ဩဇာအာဏာ ရှိသူများကလည်း အီလီယတ်စ်နှင့် အသိမိတ်ဆွေဖြစ်အောင် အားထုတ်ကြသည်။ ရပ်ဝေးမှ လူများသည်ပင်လျှင် သူ့ထံအလည်လာကြသည်။ အီလီယတ်စ်ကလည်း လာသမျှ ဧည့်သည်များအား အစားအသောက်များဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည်။ မည်သည့်လူမျိုးပဲလာလာ ဒိန်ချင်၊ လက်ဖက်ရည်၊ ထောပတ်၊ ဒိန်ခဲနှင့် သိုးသား စသည်များကို အလှူပယ်ချ၍ ကျွေးမွေးလေ့ရှိ၏။ ဧည့်သည်များ ရောက်လာပြီဆိုပါက သိုးတစ်ကောင် သို့မဟုတ် တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ကောင် သတ်ကြရသည်။ အကယ်၍ ဧည့်သည် အမြောက်အမြား ရောက်လာပါမူကား မြင်းမတစ်ကောင်ကိုပင် အသတ်ခိုင်းတတ်၏။

အီလီယတ်စ်တွင် သားနှစ်ယောက်နှင့်သမီးတစ်ယောက် အားလုံး သားသမီးသုံးယောက်ရှိသည်။ သုံးယောက်စလုံးကို အိမ်ထောင်ချပေးခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူ့ဆင်းရဲနေစဉ်အခါက သူ့သားများသည် သူနှင့်အတူ ခိုးတူပေါင်ဖက် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြသည်။ နွားများ၊ မြင်းများနှင့် သိုးများကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ထိန်းကျောင်းကာ လုပ်စရာရှိသမျှကို ကုန်းရုန်း၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော်လည်း . . . သူ ချမ်းသာလာသည့်အခါတွင်မူ သူ့သားများသည် အကျင့်ပျက်ပြားကာ ဆိုးသွမ်းလာကြသည်။ သားတစ်ယောက်မှာ အရက်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ သားအကြီးသည် ရန်ပွဲတစ်ပွဲတွင် အသတ်ခံရသည်။ ခပ်ဆိုးဆိုး မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ရသွားသော သားငယ်သည် ဖခင်၏စကားကို နားမထောင်ဘဲ သူ့ထင်ရာ သူ့လုပ်နေလေ့ရှိသဖြင့် သူတို့လင်မယားသည် ဖခင်နှင့်အတူမနေနိုင်။

သားငယ်လင်မယားသည် အီလီယတ်စ်နှင့် အိုးခွဲသွားကြသည်ဖြစ်ရာ အီလီယတ်စ်က သူ့သားအား အိမ်တစ်လုံးနှင့် နွားများကို ခွဲဝေပေးလိုက်၏။ ဤအတွက်ကြောင့် သူပိုင်ပစ္စည်းများထဲမှ အတော်အသင့် လျော့သွားခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် . . . မကြာခင်မှာပင် အီလီယတ်စ်၏ သိုးများကြား၌ ကူးစက်ရာ

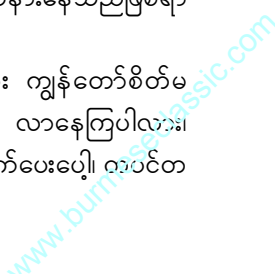
ဂါတစ်ခုဝင်လာပြီး သိုးအများအပြားသေဆုံးကုန်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ထိုနှစ်စိုက်ပျိုးထားသည့် သီးနှံများပျက်စီးခဲ့ရသဖြင့် ခါတိုင်းရနေကျ သီးနှံကိုမရ။ ထိုနှစ်ဆောင်းဥတုတွင်လည်းနွားအမြောက်အမြား သေကြေပျက်စီးရပြန်သည်။ ဤကြားထဲတွင် မွန်ဂိုနွယ်ဝင် ကာကံဟစ်ဇ်လူဆိုးများက သူ့မြင်းအုပ်ထဲမှ အကောင်းဆုံး မြင်းများကို တိုက်ခိုက်လုယက်သွားကြပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အီလီယတ်စ်၏ ပစ္စည်းများသည် လျော့နည်းဆုတ်ယုတ်သွားခဲ့ရလေ၏။

သူပိုင်ပစ္စည်းများ တစ်နေ့တခြား လျော့နည်းလာသည့်နည်းတူ သူ့ ခွန်အားများလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဆုတ်ယုတ်လာခဲ့သည်။ သူ့အသက် ခုနစ်ဆယ်အရွယ်သို့ရောက်သည့် အခါတွင်မူကား သူပိုင် သားမွေးထည်များ၊ ကော်ဇော်များ၊ မြင်းကုန်းနီးများနှင့် ရွက်ထည်တဲများကိုပင် ရောင်းချစား သောက်နေရသည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် သူ့နွားအုပ် တစ်အုပ်လုံးကို ရောင်းပစ်လိုက်ရသည်။

သူ့တွင် ရှိရှိသမျှ အရာရာတိုင်းသည် သူ့အား စွန့်ခွာသွားကြလေ ပြီ။ အသက်အရွယ်ကြီးကာမှ အီလီယတ်စ်တို့ လင်မယားသည် စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဘဝသို့ ရောက်ကြရ၏။ သူတို့လင်မယားသည် သူတစ်ပါးထံ သွား၍ အခကြေးငွေဖြင့် အလုပ်လုပ်ကြရ၏။ အီလီယတ်စ်တွင် ခါးဝတ်ခါး စားမှတစ်ပါး အခြားဘာတစ်ခုမှမရှိ။ သူ့မိန်းမ ရှင်ရီဗာဂျီမှာလည်း သူ့လိုပင် ဖြစ်၏။ သူ့အား ခွဲသွားသည့် သားငယ်သည် ရပ်ဝေးတိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် ရောက်နေသည်။ သမီးမှာလည်းကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် လူအို လင်မယားမှာ ကျောထောက်နောက်ခံ လူတစ်ဦးမှ မရှိဘဲ ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ နေထိုင်ကြရရှာ၏။

သူတို့၏ အိမ်နီးနားချင်း မူဟာမက်ရှားသည် အဘိုးကြီး လင်မယား ၏အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ သနားကရုဏာဖြစ်သည်။ ရှားသည် ချမ်းလည်း မချမ်း သာ၊ ဆင်းလည်းမဆင်းရဲ အထိုက်အလျောက်နေနိုင်စားနိုင်သူဖြစ်၍ သဘော သကာရလည်း ကောင်းသူဖြစ်သည်။ သူသည် အီလီယတ်စ် ချမ်းသာစဉ်က ရက်ရောခဲ့ပုံများကို ပြန်သတိရကာ အီလီယတ်စ်အား သနားနေသည်ဖြစ်ရာ တစ်ရက်တွင်မူ သူ့စိတ်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်း ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အဘွားကြီးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်စိတ်မ ကောင်းဖြစ်ရပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ လာနေကြပါလား၊ နွေရာသီကျရင် ကျွန်တော့်ဖရဲခင်းကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးပေါ့၊ ဝာပင်တ

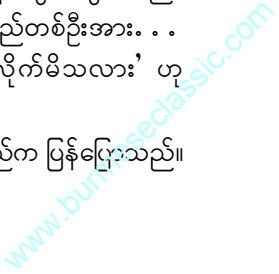
ပန်းလုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ လုပ်နိုင်သလောက်ပဲလုပ်ပါ။ ဆောင်းတွင်းကျ ရင်တော့ ကျွန်တော့် နွားတွေကိုအစာကျွေးပေါ့ ရှင်ရှိဗာဂျီကတော့ ကျွန်တော့် မြင်းမတွေကို နို့ညှစ်ပြီး ဒိန်ခဲတို့ဘာတို့လုပ်ပေးပေါ့။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးကို အစာလဲကျွေးမယ်၊ အဝတ်အစားလဲဆင် မယ်၊ ခင်ဗျားတို့လိုတာရှိရင်လဲ ကျွန်တော့်ကိုသာ အသိပေးပါ။ ကျွန်တော်က ရအောင် လုပ်ပေးမှာပေါ့’

အီလီယတ်စ်သည် ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူတို့လင်မယားသည် ရှားထံတွင် အလုပ်သမားအဖြစ် အလုပ်လုပ်ကြသည်။ လုပ်စမှာတော့ နှစ်ဦးစလုံး ပင်ပန်းကြရှာသည်။ ကြာလာတော့လည်း အလေ့ အကျင့်ရကာ လုပ်နိုင်လာသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အားရှိသလောက်သာ လုပ်ကြရခြင်းဖြစ်၍ အဆင်တော့ပြေ၏။

အဘိုးကြီး လင်မယားအား ဤနည်းဖြင့် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရ သည့် အတွက်လည်း အကျိုးရှိ၏။ အဘိုးကြီးလင်မယားသည် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူများဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ အလုပ်ကိုကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်ကိုင်နိုင်ကြ သည်။ ပျင်းရိခြင်းလည်းမရှိသဖြင့် လုပ်ငန်းအားလုံး ချောချောမွေ့မွေ့ရှိ၏။ သို့သော်လည်း တစ်ချိန်က အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး အဆင့်မြင့်မြင့်နေထိုင် ခဲ့ကြရသူနှစ်ဦး မိမိထံတွင် အလုပ်ကြမ်းများ လုပ်နေရသည်ကိုကြည့်ကာ ရှား သည် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ ရပ်ဝေးဒေသမှ ရှား၏ ဆွေမျိုးများအလည်ရောက် လာကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ဘာသာရေးဆရာ တစ်ဦးလည်းပါလာ၏။ ရှား သည် အီလီယတ်စ်အားခေါ်၍ ဧည့်သည်များအတွက် သိုးတစ်ကောင်သတ်ပေး ရန်ခိုင်းသည်။ အီလီယတ်စ်သည် သိုးကိုသတ်၍ အရေဆုတ်ကာ အသားများ ကို ချက်ပြုတ်ပြီး ဧည့်သည်များထံလာပို့သည်။ ဧည့်သည်များသည် သိုးသားကို စား၍ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြသည်။ ထို့နောက် ဒိန်ချဉ်ကို သောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောကြသည်။ အီလီယတ်စ်သည် သူ့အလုပ်တာဝန်များ ပြီးပြီဖြစ်၍ ဧည့်သည်များရှေ့မှဖြတ်ကာ တံခါးပေါက်မှ ထွက်သွားသည်။ သူထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသော ရှားက သူ့ဧည့်သည်တစ်ဦးအား . . .

‘အခုထွက်သွားတဲ့ အဘိုးအိုကို သတိထားလိုက်မိသလား’ ဟု မေးသည်။
‘ဟုတ်ကဲ့. . . သတိထားလိုက်မိတယ်’ဟု ဧည့်သည်က ပြန်ပြောသည်။

‘သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာထူးခြားတာ ရှိလို့လဲ’
‘ဒီလိုပါ... ဒီအဘိုးကြီးဟာ တစ်ချိန်က လူချမ်းသာကြီး တစ်ယောက်ပေါ့။ သူ့နာမည်က အီလီယတ်စ်လို့ ခေါ်တယ်။ ခင်ဗျား သူ့အကြောင်း ကြားဖူးချင် ကြားဖူးမှာပါ’

‘ဟာ... ကြားဖူးတာပေါ့။ သူ့ကိုလူချင်းတွေ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူးဗျာ။ သူက နာမည်ကြီးဆိုတော့ ကျွန်တော်ကြားဖူးနေတယ်’

‘အခုကျတော့လည်း သူ့ခမျာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အလုပ်သမားအဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော့်ဆီမှာ လာနေရတာပဲ။ သူ့အဘွားကြီးလည်း ဒီမှာပဲနေပြီး နို့ညှစ်တဲ့အလုပ် လုပ်နေရတယ်’

ဧည့်သည်များစွာ အံ့အားသင့်ကာ စုတ်သတ်ကြသည်။ ခေါင်းတယမ်းယမ်းလုပ်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သော လေသံဖြင့်...

‘ကံကြမ္မာဟာ လှည်းဘီးလည်သလိုပါပဲဗျာ။ တစ်ယောက်တက်လာရင် တစ်ယောက်က ကျနေတာပဲ။ အဘိုးကြီးခမျာ သူ့ပစ္စည်းတွေ ဆုံးရှုံးသွားရတဲ့အတွက် စိတ်မထိခိုက်ဘူးလား’ ဟု ပြောသည်။

‘ဒါကတော့ ဘယ်သူသိနိုင်မလဲဗျာ။ အခုတော့ဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးနေပြီး သူလုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေတာပဲ’

‘ကျွန်တော် သူနဲ့စကားပြောချင်ရင် ရမလား’ ဟု ဧည့်သည်က မေးသည်။

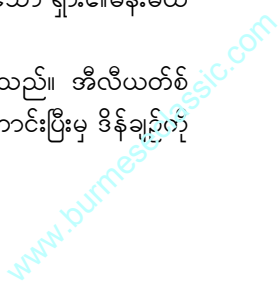
‘ကျွန်တော် သူ့ဘဝအကြောင်း လေ့လာချင်လို့ပါ’
‘ဘာပြုလို့ မရမှာလဲ’ ဟု ရှားက ပြန်ပြောကာ...

‘ဘာဘေး’ ဟု လှမ်းခေါ်သည်။
ဘတရ်ခါ ဘာသာစကားဖြင့် ‘အဘိုး’ ဟု ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘ဘာဘေး... ဒီကိုလာပါဦး။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ နို့ချဉ်လာသောက်လှည့်ပါ။ ဘာဘေးရဲ့ ဇနီးကိုလည်း ခေါ်ခဲ့ပါ’

အီလီယတ်စ်သည် သူ့မိန်းမနှင့်အတူ ဝင်လာသည်။ ရှားနှင့် ဧည့်သည်များအား နှုတ်ဆက်ပြီးသော် တံခါးအနီး၌ ထိုင်နေသော ရှား၏မိန်းမထံ သွားထိုင်သည်။

အီလီယတ်စ်လက်သို့ ဒိန်ချဉ်တစ်ခွက်လှမ်းပေးသည်။ အီလီယတ်စ်သည် ရှားနှင့် ဧည့်သည်များ ကျန်းမာစေကြောင်း ဆုတောင်းပြီးမှ ဒိန်ချဉ်ကို အနည်းငယ်သောက်ကာ ခွက်ကို ချထားလိုက်သည်။

‘အဘကို ကျွန်တော်က တွေ့ချင်နေတာပါ’

အီလီယတ်စ်နှင့် စကားပြောလိုသည်ဟု တောင်းခံခဲ့သော ဧည့်သည်က စပြောသည်။

‘ကျွန်တော် အဘကို တစ်ခုမေးပါရစေ၊ အဘ ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်တော့ ဟိုတစ်ချိန်က အဘ ကြွယ်ဝချမ်းသာခဲ့တာတွေကို သတိရပြီး ဝမ်းနည်းသွားမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ အဘ ဘယ်လိုခံစားနေရပါသလဲ’

အီလီယတ်စ်က ပြုံးသည်။

‘အင်း. . . ကျုပ်အနေနဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကံကြမ္မာဆိုဆိုတာ ဘာလဲ ဆိုတာတွေကို ရှင်းပြလိုက်ရင် မောင်ရင်ယုံကြည်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်၊ မင်း ကျုပ်ဇနီးကိုမေးကြည့်ရင် ပိုကောင်းမယ်၊ သူဟာ မိန်းမသား တစ်ယောက်ဆိုတော့ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ ရှိနေသမျှ သူ့လျှာပေါ်ရောက်လာမှာပါ။ အဲဒီတော့ သူ့အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါလိမ့်မယ်’

ဧည့်သည်သည် ခန်းဆီးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

‘ကဲ. . . အဘွား’ ဟု အော်၍ မေးသည်။

‘အဘွားရဲ့ အရင်က စိတ်ချမ်းသာမှုနဲ့ အခုလက်ရှိ ကံဆိုးမှုကို ဘယ်လိုမြင်ပါသလဲ’

ထိုအခါ ရှင်ရီဗာဂျီက ခန်းဆီးနောက်ကွယ်မှနေ၍ ဤကဲ့သို့ အဖြေပေးသည်။

‘အဘွားကတော့ ဒီလိုမြင်ထားတယ်ကွဲ့၊ ကျုပ်ရဲ့ အဘိုးကြီးနဲ့ ကျုပ်တို့လင်မယားဟာ နှစ်ငါးဆယ်လောက် အတူတူနေပြီး စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရှာခဲ့ပေမယ့် မတွေ့ခဲ့ကြဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လောက်ကမှ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရှာလို့တွေ့ခဲ့ကြတာပါ။ ကျုပ်တို့လက်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့လို့ သူတစ်ပါးဆီမှာ လုပ်ခစားအလုပ်သမားတွေဖြစ်လာကာမှ တကယ့်စိတ်ချမ်းသာမှုကို ကျုပ်တို့ တွေ့ခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ လက်ရှိဘဝထက်ပိုပြီး ကောင်းပါတယ်ဆိုတဲ့ ဘဝကို မလိုချင်တော့ပါဘူး၊ တောင့်လည်းမတောင့်တတော့ပါဘူး’

ကြားလိုက်ရသည့်စကားအတွက် ဧည့်သည်အားလုံးများစွာ အံ့ဩနေကြသည်။ ရှားကိုယ်တိုင်လည်း အလွန်အမင်းအံ့ဩနေသည်ဖြစ်ရာ ထိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲထရပ်လိုက်ပြီး ခန်းဆီးကို ဆွဲဖယ်ကာ အဘွားကြီး၏မျက်နှာကို ကြည့်သည်။ အဘွားအိုသည် ခန်းဆီးနောက်ကွယ်၌ လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်၍ ရပ်ကာ

သူ့အဘိုးကြီးအား ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။ အဘိုးကြီးကလည်း အပြုံး ဖြင့် တုံ့ပြန်နေသည်ကို မြင်ရ၏။

‘ကျုပ်လိမ်ညာပြီးပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပြောပြနေတာပါ။ နှစ်ငါးဆယ်တိတိ ကျုပ်တို့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရှာခဲ့ကြပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ချမ်းသာကြွယ်ဝနေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံး စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရှာမတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ အခုလို ကျုပ်တို့လက်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့လို့ အလုပ်သမားအဖြစ်နဲ့ နေကြရတာမှ ကျုပ်တို့ရှာနေတဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို တွေ့ရှိခဲ့ကြရပါတယ်။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ လက်ရှိအခြေအနေထက် ပိုကောင်းတဲ့အရာကို မလိုချင်တော့ပါဘူး’

‘အဘွားရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲဆိုတာ သိပါရစေ’ ဟု ဧည့်သည်က ထပ်မေးသည်။

‘အေး ပြောပြရမှာပေါ့ကွယ်’ ဟု အဘွားအိုက ပြန်ပြောသည်။

‘အဘွားတို့ ချမ်းသာနေကြတုန်းကဆိုရင် အဘွားယောက်ျားနဲ့ အဘွားမှာ လုပ်စရာကိုင်စရာတွေနဲ့ ပူပင်ကြောင့်ကြစရာတွေ များလွန်းလို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်စကားပြောဖို့လည်း အချိန်မရှိခဲ့ကြဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တည်ငြိမ်အေးဆေးအောင် လုပ်ဖို့လဲ မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့ကြဘူး။ ဘုရားတောင် ရှိမခိုးနိုင်ခဲ့ကြပါဘူး။ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာပြီဆိုရင် သူတို့ကို ဘာတွေကျွေးကြရင် ကောင်းမလဲ၊ အပြန်မှာ ဘယ်လိုလက်ဆောင်တွေ ပေးရမလဲ၊ သူတို့က ငါတို့ကို မကောင်းပြောရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ စသည်ဖြင့် တွေးပြီး စိတ်အေးရတယ်ကို မရှိကြပါဘူး။ ဧည့်သည်တွေမရှိပြန်တော့လဲ ကိုယ့်အလုပ်သမားတွေကို ကြည့်ရပြန်တယ်။ ခိုင်းထားတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြရဲ့လား၊ ဘယ်သူက ခိုကပ်နေသလဲ စသည် စသည်ဖြင့် ပူကြရပြန်သည်။ အဲဒီတော့ နေ့စဉ် အကုသိုလ်ကဖြစ်နေတာပဲ။

‘ပြီးတော့လည်း နွားပေါက်စကလေးတွေကို ဝံပုလွေ ဝင်ဆွဲမလား၊ မြင်းတွေကို သူ့ခိုးခိုးမလားနဲ့ စိတ်ပူရလွန်းလို့ ညညဆိုရင် လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်မပျော်တာများတယ်။ ဒီကြားထဲမှာသိုးမတွေက သိုးကလေးတွေကို ဖိအိပ်ပစ်လို့ သေကုန်မလားဆိုပြီး ထထကြည့်ရတာကလည်း အမောပဲ။ စိတ်ပူ စရာတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်ပေါ်လာနေတာပဲ။

‘ဥပမာတစ်ခုကို ပြောရရင် တိရစ္ဆာန်တွေအတွက် သိုလှောင်ထားတဲ့ မြက်ခြောက်တွေဟာ ဒီတစ်ဆောင်း လောက်မှလောက်ပါ့မလားဆိုပြီး စိတ်ပူ

ပူဖြစ်ကြရတယ်။

‘နောက်ပြီးတော့ အဘွားနဲ့ အဘွားယောက်ျားဟာ ဘယ်တော့မှ သဘောချင်းတိုက်ဆိုင်တယ်လို့မရှိဘူး။ သူက ဒါတွေဒါတွေလုပ်ရဦးမယ်လို့ပြောရင် အဘွားကတစ်မျိုးမြင်တယ်။ အဲဒီတော့ ရန်ဖြစ်ကြရော၊ ဒါလည်းပဲ အကုသိုလ်တွေပဲ မဟုတ်လား၊ အမှန်တော့ အဘွားတို့ဟာ ဒုက္ခတစ်ခုကနေပြီး နောက် ဒုက္ခတစ်ခု ရောက်သွားနေတဲ့သဘောပဲ။ အကုသိုလ် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်လုပ်နေကြတဲ့ သဘောပဲ။ ဒီတော့ကာ အဘွားတို့မှာ စိတ်ချမ်းသာမှုဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှာလို့ရတော့မှာလဲ’

‘ဒါဆိုရင် အခုကျတော့ကော’

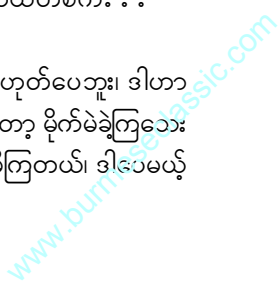
‘အေး. . . အခုကျတော့ အဘွားတို့လင်မယား မနက်ခင်း အိပ်ရာက နိုးလာရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အေးအေး သာသာစကားတွေပြောနိုင်ကြတယ်။ အငြင်းပွားစရာ ရန်ဖြစ်စရာဆိုလို့ ဘာမှမရှိတော့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေလို့ရကြတာပေါ့ကွယ်။ အဘွားတို့မှာ ပူပန်ကြောင့်ကြစရာဆိုလို့ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ တို့အလုပ်ရှင်ကျေနပ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲဆိုတဲ့ အချက်ကလွဲပြီး တခြားသောကဖြစ်စရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ အလုပ်ကျတော့လည်း ကိုယ်စွမ်းရှိသလောက်ပဲ လုပ်ရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ စိတ်ပါလက်ပါလုပ်တယ်။ အဘွားတို့ကြောင့် အလုပ်ရှင် မနစ်နာစေရဘူး။ အကျိုးအမြတ် ရှိအောင်သာ အဓိကထားပြီး လုပ်ကြတယ်။

‘အလုပ်ပြီးလို့ စားချိန်တန်ရင် စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်သွားရုံပဲ။ စားစရာသောက်စရာက အဆင်သင့်၊ အေးလွန်းလို့ မီးလှုံချင်တော့လည်း လောင်စာက အဆင်သင့်၊ အနွေးထည်လိုလာပြန်တော့ သားမွေးကုတ်အင်္ကျီက အဆင်သင့်၊ ဘာအတွက်မှ ပူစရာမလိုတော့ဘူး။ အခုဆိုရင် အဘွားတို့မှာ စကားပြောဖို့လည်း အချိန်ရတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက်လည်း တွေးဖို့အချိန်ရတယ်။ ဘုရားရှိခိုးဖို့လည်း ကောင်းကောင်းအချိန်ရတယ်။ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်တိတိ လိုက်ရှာနေကြတဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို အခုမှပဲတွေ့ကြရတော့တယ်’

ညွှံ့သည်များက ရယ်ကြသည်။ ထိုအခါ အီလီယတ်စ်က. . .

‘မရယ်ကြနဲ့ မိတ်ဆွေတို့’ ဟု ပြောသည်။

‘ဒါဟာ သရော်စရာ လှောင်စရာ ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ပေဘူး။ ဒါဟာ သဘာဝတရားပဲ။ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင်လည်း ပထမတုန်းကတော့ မိုက်မဲခဲ့ကြသေးတာပဲ။ ကျုပ်တို့ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ ဆုံးရှုံးတာကိုကြည့်ပြီး ငိုခဲ့မိကြတယ်။ ဒါပေမယ့်

အခုကျတော့ ဘုရားသခင်က ကျုပ်တို့ကို အမှန်တရားညွှန်ပြခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ ဒီအကြောင်း ပြောပြနေတာဟာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် နှစ်သိမ့်ချင်လို့ ပြောပြနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကောင်းဖို့ပါ’

ထိုအခါ ဘာသာရေးဆရာကြီးက . . .

‘ဒီစကားတွေဟာ သိပ်ကိုအသိပညာကြီးမားတဲ့ စကားတွေပါလား’ဟု ပြောသည်။

‘အီလီယတ်စ်ဟာ မှန်တဲ့စကားကို ပြောသွားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျမ်းစာထဲမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ပြောထားပါတယ်’

ဧည့်သည်များသည် အရယ်ရပ်သွားကြကာ အလေးအနက်ပြု၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားလျက် ရှိကြလေသည်။

ELIAS (၁၈၈၅) ကို ပြန်ဆိုသည်။

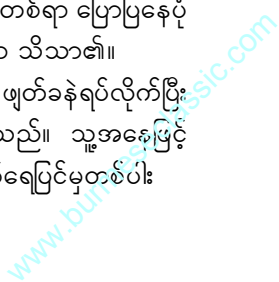
ရသေ့သုံးပါး

(ဗော်လ်ဂါခရိုင်အတွင်း၌ လူသိများသည့် ရှေးဟောင်းပုံပြင် တစ်ပုဒ်)

ဂိုဏ်းအုပ် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် အာချန်ဂျယ်လ်မှ ဆိုလိုဗက်စ် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့သွားရာ သင်္ဘောတစ်စီးနှင့် လိုက်ပါလာသည်။ ထိုသင်္ဘောပေါ်တွင် ယင်းဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ဝိုက်ရှိ ဘာသာရေး ဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံများသို့ အလည်အပတ်သွားကြသည့် ဘုရားဖူးများ လည်း လိုက်ပါလာကြသည်။ ခရီးလမ်းသည် သာယာချောမွေ့သည်။ လေက လည်းငြိမ်ငြိမ်အေးအေးနှင့် ရာသီဥတုကလည်း မျှတကောင်းမွန်လျက်ရှိသည်။

ဘုရားဖူးများသည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ကိုယ့်အုပ်စုနှင့် ကိုယ် ထိုင်သူများက ထိုင်နေကြပြီး လဲလျောင်းသူများက လဲလျောင်းနေကြသည်။ ခရီးသည်အားလုံး စားကြသောက်ကြ စကားပြောကြနှင့် တပျော်တပါးရှိနေ ကြသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်မှာပင်ရှိနေသော ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးသည် ခေါက် တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေရာမှ သင်္ဘောဦးပိုင်းဘက်၌ တံငါသည် တစ် ယောက်အား ဝိုင်း၍ ရပ်နေသော ယောက်ျားတစ်စုကို သတိထားမိသည်။ ထို လူစုသည် ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ပြောပြနေပုံ ရသော တံငါသည်၏စကားကို နားထောင်နေကြသည်မှာ သိသာ၏။

ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးသည် လမ်းသလားနေရာမှ ဖျတ်ခနဲရပ်လိုက်ပြီး တံငါသည် လက်ညှိုးထိုးပြနေသည့်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်သည်။ သူ့အနေဖြင့် နေရောင်ဖြင့် တလက်လက်တောက်ပနေသော ပင်လယ်ရေပြင်မှတစ်ပါး

အခြားထူးခြားသော အရာကိုမမြင်ရ။ သူသည် လူအုပ်ရှိရာသို့ လျှောက် သွားသည်။ စကားပြောနေသူသည် သူ့ကို မြင်သောအခါ ခေါင်းမှဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ သူ့ဘေးမှလူများသည် ဦးထုပ်များကို ချွတ်၍ သူ့အား ဦးညွတ်အရိုအသေပေးကြသည်။

‘ငါ့ကြောင့် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ကြပါနဲ့’ ဟု ဂိုဏ်းအုပ်က ပြောသည်။

‘ဒီလူ ဘာပြောနေတယ်ဆိုတာ ကြားချင်လို့လာတာပါ’

‘ဪ... ဒီတံငါသည်က တပည့်တော်တို့ကို ရသေ့တွေ အကြောင်း ပြောပြနေတာပါ’ ဟု လူစုထဲမှ တစ်ဦးက ပြန်ပြောသည်။ ထိုသူမှာ ဈေးသည် တစ်ဦး ဖြစ်၍ အခြားလူများထက် ရဲရင့်သွက်လက်ဟန်ရှိသည်။

‘ဘာရသေ့တွေလဲကွယ့်’ ဟု ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးကမေးသည်။ သူသည် သင်္ဘောလက်ရမ်း ဘေး၌ ချထားသော သေတ္တာကြီး တစ်လုံးပေါ် ဝင်ထိုင်သည်။

‘ငါ့ကိုလည်းပြောပြပါဦး၊ ငါလည်းကြားချင်တယ်၊ မင်းလက်ညှိုး ထိုးပြနေတာကကော ဘာလဲ’

‘တပည့်တော်ပြနေတာ ကျွန်းငယ်လေးတစ်ကျွန်းပါ။ ဒီက လှမ်း ကြည့်ရင် မြင်နေရတယ်လေ’ ဟု တံငါသည်က ပြန်ဖြေကာ သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှ မည်းမည်းအရာ တစ်ခုဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

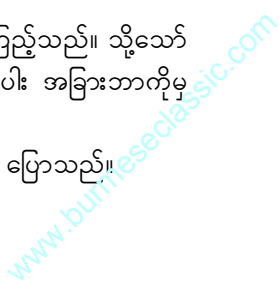
‘သူတို့ရဲ့စိတ်ကို လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်ဖို့အတွက် တရား အားထုတ်နေတဲ့ ရသေ့တွေနေတာ အဲဒီကျွန်းပေါ့’

‘မင်းကျွန်းက ဘယ်မှာလဲကွ၊ ငါတော့ ဘာမှမမြင်ပါလား’

‘ဟိုမှာလေ... ဟိုး တော်တော်ဝေးတဲ့နေရာမှာ၊ တပည့်တော်လက် ညှိုးထိုးပြတဲ့ နေရာတည့်တည့်ကိုကြည့်၊ တွေ့လား... ဟိုတိမ်စု သေးသေး လေးကို မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီ အောက်နားဘယ်ဘက်ကို နည်းနည်းလေး ခွာပြီးကြည့် ၊ အဲ... အဲ... ခပ်ရေးရေးအကြောင်းလေး... တွေ့လား၊ အဲဒါ ကျွန်းပေါ့’

ဂိုဏ်းအုပ်သည် အသေအချာ သတိထား၍ ကြည့်သည်။ သို့သော် လည်း တလက်လက် တောက်ပနေသော ရေပြင်မှတစ်ပါး အခြားဘာကိုမှ မမြင်ရ။

‘ငါတော့ဖြင့် မမြင်ဘူးကွယ့်’ ဟု ဂိုဏ်းအုပ်က ပြောသည်။

‘မင်းပြောနေတဲ့ ရသေ့တွေဆိုတာက ဘယ်လိုလဲ၊ သူတို့က အဲဒီမှာ နေကြတာလား၊ ဘယ်သူတွေလဲ’

‘သူတို့က အလွန်မြင့်မြတ်တဲ့သူတော်စင်ကြီးတွေပါ’ ဟုတံငါသည်က ပြန်ပြောသည်။

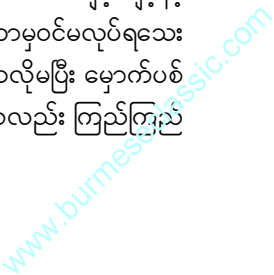
‘တပည့်တော် သူတို့အကြောင်း ကြားဖူးနေတာ ကြာပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် တမြန်မနှစ်ကမှ တပည့်တော် သူတို့ကို မြင်ဖူးခဲ့ပါတယ်’

ထို့နောက် တံငါသည်က သူကြုံခဲ့ရသည့် ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်လည်ပြောပြသည်။ သူ ပင်လယ်ပြင်သို့ ငါးဖမ်းထွက်ခဲ့စဉ်က ဖြစ်သည်။ တစ်ညတာမျှ ထိုကျွန်းပေါ်တွင် သူ သောင်တင်နေခဲ့၏။ သူ ဘယ်ဆီရောက်နေမှန်းမသိ၊ မိုးလင်းသည့်အခါ ကျွန်းပေါ်တွင် ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်သွားပြီးကြည့်သည်။ ရွံ့တဲတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ ထိုတဲနားတွင် ရပ်နေသူမှာ ရသေ့အိုကြီးတစ်ပါး။ မကြာခင် တဲထဲမှ နောက်ထပ်နှစ်ပါးထွက်လာသည်။ သူ့အား အစားအစာ ကျွေးကြသည်။ သူ့အဝတ်များနှင့် ပစ္စည်းများကို ခြောက်သွေ့သွားအောင်လုပ်ပေးကြသည်။ သူ့လှေကို ပြင်ရာ၌ ဝိုင်းဝန်းကူညီကြသည်။

‘သူတို့ ပုံပန်းတွေက ဘယ်လိုနေသလဲကွယ့်’ ဟု ဂိုဏ်းအုပ်က မေးသည်။

‘တစ်ပါးက အရပ်ပူပူ လူဖလံကလေး၊ ခါးလည်း ကုန်းနေပြီ၊ ဘုန်းကြီးတွေဝတ်တဲ့ ဝတ်ရုံရှည်ကြီး ဝတ်ထားတယ်၊ သူက တအားအိုနေပြီ၊ တပည့်တော်အထင်တော့ အသက်တောင် တစ်ရာကျော်ပြီလို့ထင်တာပဲ၊ လူကသိပ်အိုလွန်းအားကြီးတော့ သူ့မုတ်ဆိတ်မွေး အဖြူရောင်ဟာ အစိမ်းရောင်သမ်းနေတယ်၊ သူ့မျက်နှာကတော့ ချိုပြုံးနေတာပဲ၊ မျက်နှာက သိပ်ပြီး ကြည်လင်အေးမြလွန်းတော့ ကောင်းကင်ဘုံက ရောက်လာတဲ့ နတ်သားတစ်ပါးရဲ့ မျက်နှာလားလို့တောင်ထင်ရတယ်။

‘ဒုတိယ တစ်ပါးကတော့ အရပ်ရှည်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူလည်းပဲ အလွန်ကို အိုနေပြီ၊ သူကတော့ အစုတ်စုတ်အပြတ်ပြတ် ဖြစ်နေတဲ့ လယ်သမားကုတ်အင်္ကျီကြီးဝတ်ထားတယ်၊ သူ့မုတ်ဆိတ်မွေးအရောင်က ဝါကျင့်ကျင့်နဲ့၊ သူကတော့ အားကောင်းမောင်းသန်ကြီးပဲ၊ တပည့်တော် ဘာမှဝင်မလုပ်ရသေးခင်မှာ သူကတပည့်တော်လှေကို ရေပုံးလေးတစ်ပုံးဆွဲမသလိုမပြီး မှောက်ပစ်လိုက်တယ်၊ သူလည်းပဲ သနားတတ်ပုံရပါတယ်၊ မျက်နှာကလည်း ကြည်ကြည်လင်လင် ရွှင်ရွှင်ပျပျပဲ’

‘တတိယတစ်ပါးလည်း အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းပဲ၊ သူ့မုတ်ဆိတ်မွေးက ဆီးနှင်းခဲအတိုင်းပဲ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတယ်၊ ရှည်လိုက်တာကလဲ သူ့ဒူးနှစ်ဘက်ကိုတောင် ထိနေတယ်၊ သူ့မျက်နှာထားကတော့ ခပ်တင်းတင်း ခပ်မာမာနိုင်တယ်၊ သူက ကိုယ်အထက်ပိုင်းမှာ ဘာမှဝတ်မထားဘူးခါးမှာတော့ သစ်ရွက်တွေကိုရက်ပြီး ကြိုးနဲ့ချည်ပတ်ထားတယ်’

‘သူတို့က မင်းကို စကားကော ပြောသလား’ ဟု ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးက မေးသည်။

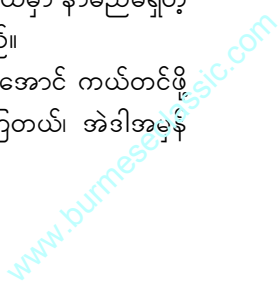
‘လုပ်စရာရှိတာကို ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ နှုတ်ပိတ်ပြီးလုပ်နေတာက များတယ်၊ သူတို့ချင်းတောင် စကားသိပ်မပြောကြဘူး၊ တစ်ပါးက မျက်လုံးနဲ့ကြည့်လိုက်ရင် ကျန်တဲ့နှစ်ပါးက နားလည်ကြတယ်၊ တပည့်တော်က အရပ်အမြင့်ဆုံးရသေ့ကို သူတို့ဒီမှာနေတာကြာပြီလားလို့မေးတော့ သူက မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး တစ်ခုခုရေရွတ်တယ်၊ ကြည့်ရတာ စိတ်ဆိုးသွားလိုလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် အသက်အကြီးဆုံးရသေ့က အဲဒီရသေ့ရဲ့လက်ကို လှမ်းကိုင်ပြီး ပြုံးတယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ အရပ်မြင့်မြင့် ရသေ့ကြီးက ငြိမ်သွားတယ်၊ အသက်ကြီးဆုံး ရသေ့ကြီးကတော့ တို့အပေါ်မှာ ကရုဏာတရား ထားနိုင်ပါစေလို့ တစ်ခွန်းပဲပြောပြီး ပြုံးနေတယ်’

တံငါသည်က သူ့ဇာတ်လမ်းကိုပြောနေခိုက်မှာပင် သင်္ဘောသည် ကျွန်းဘက်သို့ နီးကပ်လာသည်။

‘ဟိုမှာ မြင်တယ်မဟုတ်လားဘုရား၊ အရှင်ဘုရား သေသေချာချာ ကြည့်ချင်ရင်ကြည့်ပါ၊ သူ စောစောက လက်ညှိုးထိုးပြနေတဲ့ကျွန်းဟာ အဲဒီကျွန်းပဲ’ ဟု ဈေးသည်က ကျွန်းဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောသည်။

ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးသည် ကျွန်းဆီသို့ မျှော်ကြည့်သည်။ သူသည် တစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် သေတ္တာပေါ်မှထကာ ပဲ့ကိုင်တစ်ဦးအား မေးသည်။

- ‘အဲဒီကျွန်းကို ဘာကျွန်းလို့ခေါ်သလဲကွယ့်’
- ‘အဲဒီကျွန်းမှာ နာမည်မရှိဘူး ဘုရား၊ ဒီပင်လယ်ထဲမှာ နာမည်မရှိတဲ့ ကျွန်းတွေအများကြီးရှိတယ်’ ဟု ပဲ့ကိုင်က ပြန်ပြောသည်။
- ‘အဲဒီကျွန်းပေါ်မှာ သူတို့စိတ်ကို လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်ဖို့ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ရသေ့တွေရှိတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်၊ အဲဒါအမှန်ပဲလား’

အဲ့သလို ပြောနေကြတာပဲ ဘုရား၊ မှန်မမှန်တော့ တပည့်တော်လည်း မသိဘူး။ တံငါသည်တွေကတော့ ရသေ့တွေကို မြင်ဖူးတယ်လို့ ပြောနေကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပြောနေတာတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ’

‘ငါ အဲဒီကျွန်းပေါ်တက်ပြီး ရသေ့တွေကို ကြည့်ချင်တယ်ကွာ’ ဟု ဂိုဏ်းအုပ်ကပြောသည်။

‘အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ’

‘သင်္ဘောကတော့ ကျွန်းနားအထိ မကပ်နိုင်ဘူး ဘုရား’ ဟု ပဲ့ကိုင်ကပြန်ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် အရှင်ဘုရား လှေနဲ့ကူးပြီး ကပ်လို့တော့ရတယ်၊ ကပ္ပတိန်နဲ့ပြောကြည့်ပါလား’

ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးက ကပ္ပတိန်အား အခေါ်လွှတ်သည်။ ကပ္ပတိန် ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ဆန္ဒကို ပြောပြသည်။

‘အဲဒီကျွန်းပေါ်ကရသေ့တွေကို ကျုပ်သွားကြည့်ချင်တယ်၊ လှေနဲ့ကူးပြီး ကပ်လို့ရမလား’

‘ရတော့ ရနိုင်ပါတယ်’ ဟု ကပ္ပတိန်က ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် တပည့်တော်တို့မှာ အချိန်တွေ နောက်ကျကုန်မှာ စိုးရပါတယ်၊ တပည့်တော် စိတ်အထင်ပြောရရင်တော့ ဒီရသေ့တွေဟာ အပင်ပန်းခံပြီး သွားကြည့်ရလောက်အောင် တန်ဖိုးရှိမယ်မထင်ပါဘူး၊ လူတွေပြောနေကြတာကတော့ ဒီရသေ့တွေဟာ ဘာမှနားလည်ကြတဲ့ပုံ မဟုတ်ပါဘူး၊ စကားလည်း မပြောဘူးတဲ့၊ တပည့်တော်ကတော့ ဒီပင်လယ်ထဲက ငါးသာသာလောက်ပဲ တန်ဖိုးရှိမယ်လို့ထင်တာပါပဲ’

‘ကျုပ်ကတော့ သိပ်ကို ကြည့်ချင်နေတယ် ကပ္ပတိန်’ ဟု ဂိုဏ်းအုပ်ကပြောသည်။

‘ဒီကိစ္စအတွက်နဲ့ အချိန်ကုန်ရတဲ့အတွက် ကျုပ်က ကုန်ကျစရိတ်ပေးပါ့မယ်၊ ကျုပ်ကို လှေတစ်စီးရအောင် ကူညီစေချင်တယ်’

ကပ္ပတိန်သည် နောက်ထပ်ငြင်းဆန်ရန် မတတ်နိုင်တော့ပေ။ သင်္ဘောကို လမ်းကြောင်းပြောင်းရန် အမိန့်ပေးသည်။ သင်္ဘောသားများသည် သင်္ဘောကို စက်ရှိန်ချကာ ကျွန်းဘက်ဆီသို့ဦးတည်ပြီး ခုတ်မောင်းသည်။ သင်္ဘောဦးပိုင်းတွင် ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးထိုင်ရန် ကုလားထိုင်တစ်လုံးချပေးသည်။ ဂိုဏ်းအုပ်သည် ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ကာ သူ့ရှေ့တည့်တည့်သို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။

ခရီးသည်အားလုံးသည် သင်္ဘောပဲ့ပိုင်း၌ ထရပ်ကာ ကျွန်းဆီသို့ စိတ်
ဝင်တစား လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ထဲမှ မျက်စိလျင်သူများသည် ကျွန်း
ပေါ်မှ ကျောက်တုံးများကို ရှေးဦးစွာမြင်ကြသည်။ ထို့နောက် ရွံ့ဖြင့် ဆောက်
ထားသည့် တဲတစ်တဲကို မြင်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တစ်ယောက်က ရသေ့
များကို မြင်သည်။ ကပ္ပတိန်သည် အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့် ကျွန်းပေါ်သို့
ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မှန်ပြောင်းကို ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးလက်သို့ လှမ်းပေး
သည်။

‘သတင်းကတော့ အမှန်ပါပဲ၊ ကမ်းပေါ်မှာ ရသေ့သုံးပါးရပ်နေတာ
မြင်ရပါတယ်၊ ဟိုကျောက်တုံးကြီးရဲ့ ညာဘက်ဘေးနားမှာပါ’

ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးသည် မှန်ပြောင်းနှင့် ကြည့်သည်။ အရပ်အမြင့်
ဆုံး တစ်ယောက်၊ သူ့ထက်နည်းနည်းအရပ်နိမ့်သော တစ်ယောက်နှင့် ခါးကုန်း
ကုန်း အရပ်အပူဆုံးတစ်ယောက်၊ အားလုံးသုံးယောက်။ ကမ်းစပ်တွင်
တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲ၍ ရပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကပ္ပတိန်သည် ဂိုဏ်းအုပ်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

‘သင်္ဘောကို ဒီနေရာအထိပဲ မောင်းလိုရပါတယ် ဘုရား၊ အရှင်
ဘုရား ကမ်းပေါ်တက်ချင်ရင်တော့ လှေနဲ့ကူးမှဖြစ်မှာပါ၊ သင်္ဘောကိုတော့
ဒီနေရာမှာ ကျောက်ဆူးချထားပါမယ်’

သင်္ဘောပေါ်မှ ကြေးနန်းကြီးကြီးများ ကျလာသည်။ တစ်ဆက်
တည်း ကျောက်ဆူးကို ရေထဲချကာ ရွက်ကြိုးများကို ပိတ်လိုက်သည်။ သင်္ဘော
သည် တစ်ချက်မျှ တုန်ခါသွားပြီးနောက် ရပ်သွားသည်။ ထို့နောက် သင်္ဘော
ပေါ်မှ လှေတစ်စီးချပေးသည်။ တက်သမားများသည် လှေထဲသို့ ခုန်ဆင်းကြ
သည်။ ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးသည် သင်္ဘောဘေး၌ ချထားသည့် လှေခါးမှဆင်း
ကာ လှေဝမ်းထဲရှိထိုင်ခုံတွင် ထိုင်သည်။ တက်သမားများသည် လှေတက်
များကို ဆွဲကိုင်ကာ အားစိုက်၍ ခတ်ကြသည်။ လှေသည် ကျွန်းဘက်သို့
လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားသွားလျက် ရှိသည်။

ကျွန်းနှင့် ခဲတစ်ပစ်ခန့်အကွာသို့ ရောက်သည့်အခါ လှေပေါ်မှလူ
များသည် အဘိုးအိုသုံးယောက်ကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။ သူတို့သုံးယောက်
အနက် တစ်ဦးမှာ အရပ်အမြင့်ဆုံးဖြစ်၍ ခါးတွင် သစ်ရွက်ဖျာပတ်ထားသည်။
နောက်တစ်ဦးမှာ ပထမအဘိုးအိုထက် အရပ်အနည်းငယ်နိမ့်၍ လယ်သမား
ကုတ်အင်္ကျီစုတ်ကို ဝတ်ထားသည်။ နောက်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အအိုမင်းဆုံးဖြစ်၍

ခါးပင်ကုန်းနေပြီဖြစ်၏။ သူသည်ဘုန်းကြီးဝတ် ဝတ်ရုံဟောင်းကြီး ဝတ်ထားသည်။

လှေသည် ကမ်းခြေသို့ ဆိုက်သည်။ တက်မကိုင်များက လှေကို ကိုင်ပေးထားသည့်အခါ ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးသည် လှေပေါ်မှဆင်းသည်။

ကမ်းပေါ်မှ အဘိုးအိုများက ဦးညွတ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးကလည်း ဆုတောင်းမေတ္တာစကားဖြင့် ပြန်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ထိုအခါ အဘိုးအိုများသည် သူတို့ဦးခေါင်းများကို ပို၍ငုံ့ကာ အရိုအသေပေးကြသည်။ ထို့နောက် ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးကစ၍ စကားပြောသည်။

‘ကျွန်ုပ်သတင်းကြားလို့ လာတာပါ။ သင်တို့သုံးယောက်ဟာ သင်တို့ရဲ့ စိတ်လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဒီကျွန်းပေါ်လာပြီး တရားအားထုတ်ကြတယ်တဲ့။ ခရစ်တော်ရဲ့ ကျေးကျွန်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ ဘုရားသခင်ပေးအပ်တဲ့ တာဝန်အရ ဘုရားသခင်ရဲ့ နောက်လိုက်တွေကို လိုအပ်သလို တရားဒေသနာ ဟောပြောပေးရတဲ့ အလုပ်ကို ဆောင်ရွက်ရပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်ဟာ သင်တို့နဲ့ တွေ့ဆုံစိတ်ဖြစ်မိပါတယ်။ လိုအပ်ရင်လည်း သင်တို့ကို ကျွန်ုပ် သင်ကြားပြသပေးဖို့ အသင့်ရှိနေပါတယ်’

အဘိုးအိုများသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်၍ ပြုံးကြသော်လည်း စကားတော့ မပြောကြပေ။

‘ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြပါ’ ဟု ဂိုဏ်းအုပ်က ပြောသည်။
‘သင်တို့စိတ်ကို ကယ်တင်ဖို့အတွက် သင်တို့ဘာတွေများ လုပ်နေကြပါသလဲ၊ ဒီကျွန်းပေါ်မှာနေပြီး ဘုရားသခင်ကို ဘယ်လိုအလုပ်အကျွေးပြုနေကြပါသလဲ’

ဒုတိယ ရသေ့ကြီးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ အသက်အကြီးဆုံး ရသေ့အား လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုအခါ အသက်အကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပြုံး၍...

‘ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဘုရားသခင်ကို ဘယ်လို အလုပ်အကျွေးပြုရမယ်ဆိုတာ မသိကြပါ။ ကျွန်ုပ်တို့အနေနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ကျွန်ုပ်တို့ အလုပ်အကျွေးပြုကာ ပြန်လည်၍ အထောက်အကူပြုနေပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် သင်တို့အနေနဲ့ ဘုရားသခင်ကို ဘယ်လိုရှိခိုးကြပါသလဲ’

‘ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ ဟောဒီလို ရှိခိုးကြပါတယ်။ သင်တို့သည် သုံးဦး ကျွန်ုပ်တို့သည် သုံးဦး၊ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် ကရုဏာထားတော်မူပါလို့ ရွတ်ဆိုပြီး

ရိုခိုးကြပါတယ်' ဟု အသက်အကြီးဆုံးရသေ့ကြီးက ဖြေသည်။ ယင်း အဖြေကိုပေးအပြီးတွင် ရသေ့ကြီးသုံးပါးသည် ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်ကာ သံပြိုင်ရွတ်ဆိုလိုက်ကြသည်။

‘သင်တို့သည် သုံးဦး၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် သုံးဦး၊ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် ကရုဏာ ထားတော်မူပါ’ ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးက ပြုံးသည်။

‘သင်တို့အနေနဲ့ ဟိုးလီးထရီနီတီလိုခေါ်တဲ့ ထာဝရဘုရားသခင်ဆီ မှာ အဖေ၊ သားနဲ့ မြတ်သော ဝိညာဉ်တော်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးသုံးဦး ဆက်စပ်တည် ရှိနေသည်ဆိုတဲ့စကားကို တစ်စွန်းတစ်ကြားခဲ့ဟန်တူပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် သင်တို့ ဘုရားရှိခိုးပုံကတော့ မမှန်ပါဘူး၊ သင်တို့ဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့မေတ္တာကို သင်တို့ ရရှိကြပါပြီ။ သင်တို့ဟာ ဘုရားသခင်ကို ကြည်ညိုရမှန်းတော့ သိကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ဘယ်လို အလုပ်အကျွေးပြုမယ်ဆိုတာကျတော့ မသိကြပါဘူး’

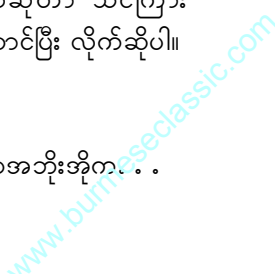
‘သင်တို့ရဲ့ ဘုရားရှိခိုးနည်းဟာလည်း မမှန်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ပြောတာကို နားထောင်ကြစေချင်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ် သင်တို့ကို ဘုရားရှိခိုးနည်းသင်ပြပေးပါ ရစေ၊ ဒီနည်းဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့နည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုရားသခင်ကိုယ်တိုင်က လူ အားလုံး သူ့ကို ဘယ်လိုရှိခိုးရမယ်ဆိုတာ သမ္မာကျမ်းစာထဲမှာ ဟောပြော ညွှန်ပြထားတဲ့ နည်းပါ’

ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးသည် ရသေ့ကြီးများအား ဘုရားသခင်က သူ့ရုပ် သွင်ကို လူတွေမြင်အောင် ဘယ်လိုထုတ်ဖော်ပြသခဲ့သည်ကို ရှင်းလင်းပြော ပြသည်။ အဖဘုရားသခင်အကြောင်း၊ သားဘုရားသခင်အကြောင်းနှင့် မြတ်သော ဝိညာဉ်တော် ဘုရားသခင်အကြောင်းများကိုလည်း အသေးစိတ် ပြောပြသည်။

‘သားဘုရားသခင်ဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်ကို ဆင်းသက်လာခဲ့ပါ တယ်’ ဟု သူကပြောသည်။

‘သူဆင်းလာတာဟာ လူတွေကို ကယ်တင်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ သူက လူတွေအနေနဲ့ ဘယ်လိုအာရုံပြုပြီး ဘုရားရှိခိုးရမယ်ဆိုတာ သင်ကြား ပြသပေးသွားပါတယ်၊ အခု ကျွန်ုပ်ရွတ်ပြတာကို နားထောင်ပြီး လိုက်ဆိုပါ။

‘ကျွန်ုပ်တို့၏ဖခင်’
ထိုအခါ ပထမအဘိုးက . . .
‘ကျွန်ုပ်တို့၏ဖခင်’ ဟု လိုက်ဆိုသည်။ ဒုတိယအဘိုးအိုက . . .

‘ကျွန်ုပ်တို့၏ဖခင်’ ဟု လိုက်ဆိုသည်။ တတိယ အဘိုးအိုကလည်း
‘ကျွန်ုပ်တို့၏ဖခင်’ ဟုလိုက်ဆိုသည်။

‘ကောင်းကင်ဘုံ၌ စံနေတော်မူသော’ ဟု ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးက ဆက်၍ ရွတ်သည်။

ပထမ ရသေ့ကြီးက . . .

‘ကောင်းကင်ဘုံ၌ စံနေတော်မူသော’ ဟုလိုက်ဆိုသော်လည်း ဒုတိယ ရသေ့ကြီးကမူ အလွဲလွဲအမှားမှား ရွတ်ဆိုသည်။ တတိယရသေ့ကြီးကမူ လုံးဝ မရွတ်ဆိုနိုင်။

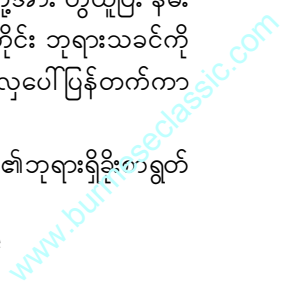
ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးသည် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ရွတ်ဆိုပြန်သည်။ ရသေ့ကြီးသုံးပါးကလည်း လိုက်၍ဆိုကြသည်။ ဂိုဏ်းအုပ်ကြီးက ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်၌ ထိုင်၍ သင်ပြပေးနေခြင်းဖြစ်၏။ ရသေ့ကြီးများကတော့ ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးရှေ့၌ တန်းစီ၍ ရပ်ကာ သူဆိုသမျှကို လိုက်ဆိုကြသည်။

ဤပုံစံဖြင့် တစ်နေ့ကုန်သည်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ခွဲခတ်၍ သင်ကြားပေးသည်။ စကားတစ်လုံးလျှင် အကြိမ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ်၊ တစ်ရာအထိ ရွတ်ပြရသည်။ သင်ယူသူများကလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်လိုက်၍ ရေရွတ်ကြသည်။ အမှားမှားအယွင်းယွင်းဖြစ်သည့်အခါ ပြင်ပေးသည်။

ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးသည် ဘုရားရှိခိုးစာ တစ်ပုဒ်လုံးကို သုံးဦးစလုံး အလွတ်ရသွားအောင် သင်ကြားပေးနေခြင်း ဖြစ်၏။ ရသေ့တစ်ဦးက အရင်ဆုံး အလွတ်ရသွားသည်။ ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးသည် ထိုရသေ့အား အကြိမ်ပေါင်း များစွာထပ်တလဲလဲ အလွတ်ရွတ်ခိုင်းသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျန်နှစ်ဦးသည်လည်း အလွတ်ရွတ်ဆိုနိုင်ကြသည့်အဆင့်သို့ ရောက်သွားသည်။

ကျွန်းပေါ်တွင် အမှောင်ရိပ်များ လွှမ်းခြုံသွားပြီး လရောင်သည် ပင်လယ်ရေပြင်ထက်တွင် ထင်ဟပ်လာသည်။ ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးသည် သင်္ဘောသို့ပြန်ရန် ထိုင်ရာမှထသည်။ ထိုအခါ ရသေ့ကြီးသုံးပါးသည် သူတို့ နဖူးများကို မြေကြီးနှင့် ထိမိသည်အထိကုန်းကာ ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးအား အရိုအသေပေးပြုကြသည်။ ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးက သူတို့အား တွဲထူပြီး နမ်းရှုံ့၍ နှုတ်ဆက်သည်။ သူသင်ကြားပြသပေးခဲ့သည့်အတိုင်း ဘုရားသခင်ကို အာရုံပြုကြရန် ထပ်မှာသည်။ ထို့နောက် သူသည် လှေပေါ်ပြန်တက်ကာ သင်္ဘောဆီသို့ပြန်သည်။

ကျွန်းမှ လှေခွာလာသည့်အခါ ရသေ့ကြီးသုံးပါး၏ဘုရားရှိခိုးကရွတ်

သံများကို ကြားနေရသည်။ သင်္ဘောဘက်သို့ နီးကပ်လာသည့်အခါတွင်မူ အသံများ ပျောက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း လရောင်အောက်၌ရပ်နေသည့် ရသေ့သုံးပါးကိုမူ မြင်နေရဆဲ။ အရပ်အပူဆုံး ရသေ့ကြီးသည် အလယ်မှာ၊ အရပ်အမြင့်ဆုံး ရသေ့ကြီးသည် ညာဘက်မှာ၊ ဘယ်ဘက်တွင်မူ အရပ်မနိမ့်မမြင့် ရသေ့ကြီး။

ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီး သင်္ဘောပေါ်တက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သင်္ဘောသည် ကျောက်ဆူးကို ပြန်တင်ကာ ရွက်များကိုဖွင့်၍ ခရီးဆက်သည်။ ပြင်းထန်သော လေအရှိန်ဖြင့် သင်္ဘောသည် လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားလျက်ရှိ၏။ ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးသည် သင်္ဘောပဲ့ပိုင်း၌ထိုင်ကာ သူ့စောစောကရောက်ခဲ့ သည့်ကျွန်းဆီသို့ တွေဝေငေးမောလျက်ရှိသည်။ တစ်ခဏမျှတော့ ရသေ့ကြီး သုံးပါးကို မြင်နေရသေးသော်လည်း မကြာမီ သူ့မြင်ကွင်းထဲမှ ကွယ်ပျောက် သွားသည်။ ကျွန်းကိုတော့ သူ့မြင်နေရဆဲ။ နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ကျွန်း ပါ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူ့မြင်ကွင်းထဲတွင် ပင်လယ်ပြင်သာလျှင် ကျန် ခဲ့လေတော့၏။

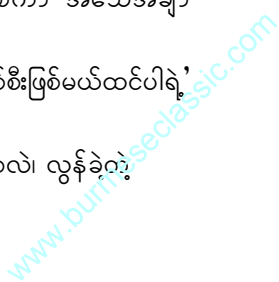
ဘုရားဖူးအားလုံး အိပ်ပျော်နေကြပြီဖြစ်၍ ကုန်းပတ်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဂိုဏ်းအုပ်ကြီးသည် အိပ်ချင်စိတ်မရှိ။ ပဲ့ပိုင်းတွင် တစ်ယောက် တည်းထိုင်ကာ ပင်လယ်ပြင်ဆီသို့ ငေးမောလျက်ရှိ၏။

သူသည် ရသေ့သုံးပါး၏အကြောင်းကို မတွေးဘဲ မနေနိုင်။ သူတို့ သည် သူသင်ပေးခဲ့သော ဘုရားရှိခိုးစာကို မေ့သွားကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ ဘုရားသခင်က မိမိအား ဤကျွန်းပေါ်သို့ စေလွှတ်ပြီး အခုလို သင်ကြားပေးစေ ခဲ့သည့်အတွက် ဘုရားသခင်အား ကျေးဇူးတင်၍မဆုံး။

ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးသည် ပင်လယ်ရေပြင်ကိုကြည့်ကာ အတွေးရေ ယာဉ်ကြောတွင် မျောပါသွားလျက်ရှိသည်။ လရောင်အောက်ရှိ ရေပြင်သည် သင်္ဘော၏နောက်တွင် လှိုင်းထလျက်ရှိ၏။ ရုတ်တရက် အရောင်တလက် လက်ထနေသော အဖြူရောင် အရာတစ်ခုကို မြင်ရသည်။ ဘာများပါလိမ့်၊ မော်တော်တစ်စင်းများလား၊ သူသည် စိတ်ဝင်တစားဖြစ်ကာ အသေအချာ ကြည့်သည်။

‘တို့နောက် လိုက်လာနေတာဟာ မော်တော်တစ်စီးဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့’ ဟု သူတွေးသည်။

‘ဒါပေမယ့် . . . ဘာပြုလို့ ဒီလောက်မြန်ရတာလဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့’

တစ်မိနစ်လောက်ကဆိုရင် အဝေးကြီးမှာ ရှိနေတာ၊ အခုကျတော့ သင်္ဘောကို မိတော့မယ်၊ သိပ်ကိုနီးလာပြီ၊ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ... မော်တော်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ အေးလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့သင်္ဘောနောက်က လိုက်လာနေတာကတော့ အမှန်ပဲ၊ အခုဆို မိတောင် မိတော့မယ်'

သူသည် နောက်မှလိုက်လာနေသည့် အရာကို ဘာရယ်ဟု မည်မည် ရရခွဲခြားမရ။ မော်တော်လည်းမဟုတ်၊ ငှက်လည်းမဟုတ်၊ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ဆိုသည်မှာလည်း သူမြင်နေရသည့်အရာက ကြီးလွန်းနေသည်ထင်၏။ ပြီးတော့... လူဆိုလျှင် ဤရေပြင်ပေါ်၌ ဘယ်လိုလုပ်၍ သွားလာနိုင်ပါမည်နည်း။ သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ ပဲ့ကိုင်အားလှမ်းပြောသည်။

'ဟေ့ဟိုးနောက်ကလိုက်လာနေတာကို ကြည့်စမ်း၊ အဲဒါ ဘာလဲကွယ့်'

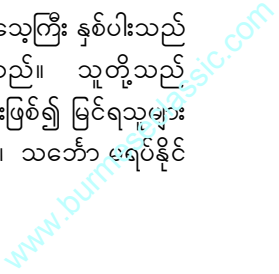
သူမေးလိုက်သည့် တစ်ခဏမှာပင် သူ့မျက်လုံးများသည် ထိုအရာဘာဆိုသည်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နေရပြီဖြစ်၏။ သူနှင့် ကျွန်းပေါ်၌ တွေ့ဆုံခဲ့ရသည့် ရသေ့ကြီးသုံးပါးဖြစ်သည်။ ရသေ့ကြီးများသည် ရေပေါ်၌ ရှုပ်တိုက်ကာ သင်္ဘောနောက်သို့ ပြေးလိုက်လာနေကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာများသည် ဖြူဖွေးနေကြသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးများသည် တလက်လက် တောက်ပနေကြသည်။ သူတို့သည် သင်္ဘောဆီသို့ မလှုပ်မရှားဘဲနှင့် လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်လာနေကြသည့်နယ် ရှိသည်။

တက်မကိုင်သည် ရသေ့ကြီးများအား ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အလန့်တကြား ကြည့်နေသည်။ အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြစ်ကာ လက်ထဲမှ တက်ကိုလွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

'ဘုရား... ဘုရား... ရသေ့ကြီးတွေ ရေပေါ်မှာ ပြေးလာနေပါကလား' ဟု ရေရွတ်သည်။

သူ့အသံကို ကြားလိုက်ရသော ခရီးသည်များသည် လဲလျောင်းနေရာမှ ဒရောသောပါးထကာ ပဲ့ပိုင်းဆီသို့ သွားကြသည်။ တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ဆွဲ၍ ရေပေါ်အတိုင်း ပြေးလာနေသော ရသေ့ကြီးများကို တအံ့တဩ ကြည့်နေကြသည်။

ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်မှ လိုက်ပါလာသော ရသေ့ကြီး နှစ်ပါးသည် သင်္ဘောကို ခဏရပ်ပေးရန် လက်ပြ၍ တားနေကြသည်။ သူတို့သည် ခြေထောက်များ လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်းမပြုဘဲ လာနေကြခြင်းဖြစ်၍ မြင်ရသူများအဖို့ အလွန် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာတစ်ခု ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သင်္ဘော မရပ်နိုင်

ခင်မှာပင် ရသေ့ကြီးများသည် သင်္ဘောဆီသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ သူတို့ သုံးဦးစလုံး သံပြိုင်ပြောလိုက်သည့် စကားကို အားလုံးကြားကြရသည်။

‘အို . . . အရှင်သူမြတ်၊ သင်လာပြီး သင်ကြားပေးသွားတဲ့ဘုရားရှိခိုး စာကို ကျွန်ုပ်တို့ မေ့သွားကြလို့ လိုက်လာကြတာပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ မရပ်မနား ရွတ်နေတုန်းမှာတော့ မေ့မသွားပါဘူး၊ ခဏတစ်ဖြုတ်ရပ်ထားလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မေ့တဲ့စကားလုံးတွေ မေ့သွားပါတယ်။ အခုကျတော့ တစ်လုံးမှ မမှတ်မိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို ထပ်ပြီး သင်ပေးပါဦး’

ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးသည် သူ့နဖူးနှင့် ပခုံးနှစ်ဘက်ကို လက်နှင့်ထိကာ လက်ဝါးကပ်တိုင် အမှတ်အသားပြုလုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သင်္ဘောလက်ရမ်းကိုမှီ၍ လှမ်းပြောသည်။

‘သင်တို့နည်းနဲ့ပဲ ရှိခိုးကြ ဆုတောင်းကြပါ။ ဘုရားသခင်ဆီရောက်မှာပါပဲ။ ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ သင်တို့ကို သင်ကြားပြသပေးနေစရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဒုစရိုက်သမားတွေအတွက်လည်း သင်တို့ကအာရုံပြုပြီး ဆုတောင်းပေးကြပါ’

ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးသည် ရသေ့အဘိုးအိုများရှေ့တွင် ဦးခေါင်းကို နှိမ့်ချစွာ ညွတ်၍ အရိုအသေပေးကြသည်။ ရသေ့သုံးပါးသည် ချက်ချင်း နောက်သို့ပြန်လှည့်ကာ ရေလွှာပေါ်အတိုင်း ပြေးသွားနေကြသည်။ မြင်ကွင်းအတွင်းမှ သူတို့သုံးယောက် ကွယ်ပျောက်သွားသည့်နေရာတွင် အလင်းရောင် တန်းတစ်တန်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထိုအလင်းရောင်သည် မိုးစင်စင်လင်း၍ နေ့၏ အလင်းရောင် ဝင်လာချိန်အထိ ထိုနေရာ၌ ရှိနေဆဲ။

THE THREE HERMITS ကို ပြန်ဆိုသည်။

မှင်စာနှင့် ပေါင်မုန့်ခြောက်

ဆင်းရဲသော လယ်သမားတစ်ယောက်သည် နံနက်စောစောစီးစီး လယ်ထွန်ရန် ထွက်လာသည်။ သူ၏ နံနက်စာအတွက်လည်း ပေါင်မုန့်ခြောက်တစ်ချပ်ကို ထည့်ယူလာခဲ့သည်။

လယ်ထဲရောက်၍ ထွန်ယက်ရန် ပြင်ဆင်ပြီးသည့်အခါ ပေါင်မုန့်ခြောက်ကို သူ့ ကုတ်အင်္ကျီနှင့်ထုပ်၍ ချုံပုတ်တစ်ခုထဲသို့ ထိုးဝှက်လိုက်ပြီး လယ်ကို စထွန်သည်။ အတန်ကြာ ထွန်ယက်ပြီး၍ သူ့မြင်း မောလာချိန်တွင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဗိုက်ဆာလာပြီဖြစ်သဖြင့် အလုပ်ကိုရပ်လိုက်သည်။ မြင်းကို ထွန်မှဖြုတ်၍ အနားပေးလိုက်ပြီး နံနက်စာစားတော့မည် ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် ချုံပုတ်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူသည် ချုံပုတ်အောက်မှ ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူ ထည့်ထားသည့် ပေါင်မုန့်ခြောက်ကို မတွေ့ရတော့။ သူသည် ချုံပုတ်ထဲ၌ လိုက်ရှာသည်။

ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းအပြင် လှန်လိုက် ခါချလိုက် လုပ်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ပေါင်မုန့်ခြောက် ထွက်ကျလာခြင်းမရှိ။ လယ်သမားသည် စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

‘ထူးဆန်းပါကွာ’ ဟု တွေးသည်။

‘ဒီအနားကို ဘယ်သူမှ လာတာလည်း မမြင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပေါင်မုန့်ခြောက် ပျောက်ပုံက တစ်ယောက်ယောက်လာပြီး ယူသွားသလိုပါလား’

အမှန်တော့ လယ်သမား လယ်ထွန်နေခိုက်တွင် မှင်စာတစ်ကောင် ရောက်လာပြီး ပေါင်မုန့်ခြောက်ကို ခိုးယူသွားခဲ့ခြင်းပေတည်း။

ချုံပုတ်အနီးသို့ လယ်သမားရောက်လာချိန်တွင် မှင်စာကောင်သည် ချုံပုတ်နောက်၌ ထိုင်ကာ လယ်သမား၏ ကျိန်ဆဲသံနှင့် မာရ်နတ်အား ပြစ်တင် ရှုတ်ချသံများကို နားစွင့်လျက်ရှိသည်။

လယ်သမားသည် နံနက်စာ လွတ်သွားရသည့်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ‘ဘာတတ်နိုင်မလဲလေ’ ဟုသာ ညည်းသည်။

‘မနက်စာတစ်နပ် မစားရလို့တော့ ငါမသေနိုင်ပါဘူး၊ ငါ့ပေါင်မုန့် ခြောက်ကို ယူသွားတာဟာ သူ့အတွက် လိုအပ်နေလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီပေါင်မုန့် ခြောက်ဟာ သူ့အတွက် အကျိုးဖြစ်ပါစေ’

လယ်သမားသည် ရေတွင်းသို့သွား၍ ရေသောက်ပြီးသော် ခဏတစ် ဖြုတ်နားသည်။ ထို့နောက် သူ့မြင်းကို ပြန်ဖမ်းကာ ထွန်တွင်တပ်ပြီး လယ်ပြန် ထွန်သည်။

မှင်စာကောင်သည် လယ်သမားအား မကောင်းမှု ဒုစရိုက်စိတ်ဝင် လာအောင် မလုပ်နိုင်သည့်အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့သလို ဖြစ်သွားသည်။

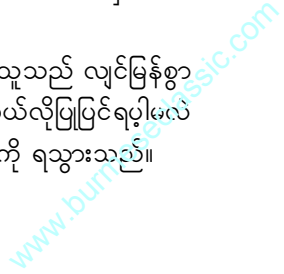
သူသည် ချက်ချင်းပင် သူ့သခင် မာရ်နတ်ထံသွား၍ အကြောင်းစုံ ပြောပြရန် ထွက်လာခဲ့သည်။

မာရ်နတ်ထံရောက်သည့်အခါ သူ့ပေါင်မုန့်ကို ဘယ်လိုခိုးခဲ့သည်၊ လယ်သမားက သူ့အား မကျိန်ဆဲဘဲ ‘ပေါင်မုန့်ဟာ သူ့အတွက် အကျိုးဖြစ် ပါစေ’ဟုသာ ဆုတောင်းသွားကြောင်းစသည်ဖြင့် ပြောပြသည်။

မာရ်နတ်သည် ကြားရသည့် စကားအတွက် ဒေါသဖြစ်သည်။

‘တကယ်လို့ အဲဒီလူက မင်းကိုအကောင်းမြင်ရင် အဲဒါမင်းအပြစ် ပေါ့ကွ’ ဟုပြောသည်။ ‘မင်းအလုပ်ကို မင်းနားမလည်တာပဲ၊ ဒါမျိုးဖြစ်လာရင် အခုလို ထားခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အခုချက်ချင်းပြန်သွား၊ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာ ကို ဖြစ်အောင်လုပ်၊ တကယ်လို့ သုံးနှစ်အတွင်းမှာ အဲဒီလယ်သမားကို အပေါ် စီးရအောင် မကိုင်နိုင်ရင် ငါ မင်းကို ဘုရားသခင်ရဲ့ ရေစင်တော်ထဲ နှစ်သတ် မယ် နားလည်လား’

မှင်စာသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည်။ သူသည် လျင်မြန်စွာ ထွက်ပြေးပြီး မြေကြီးထဲ ဝင်ပုန်းကာ သူ့အပြစ်ကို ဘယ်လိုပြုပြင်ရပါမလဲ ဟုစဉ်းစားသည်။ သူသည် နောက်ဆုံးတွင် အကြံတစ်ခုကို ရသွားသည်။

မှင်စာသည် သူ့ကိုယ်သူ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်အဖြစ် ဖန်ဆင်းကာ လယ်သမားထံသွား၍ လုပ်ခစားအဖြစ် ဝင်လုပ်သည်။ ပထမနှစ်တွင် သူသည် ရွံ့ဗွတ်ထူသော မြေပေါ်၌ ဂျုံစိုက်ပျိုးရန် လယ်သမားအား အကြံပေးသည်။

သူပေးသောအကြံကို လက်ခံကာ လယ်သမားသည် ရွံ့မြေပေါ်၌ ဂျုံကို စိုက်သည်။ ထိုနှစ်သည် ရာသီဥတု ပူပြင်းခြောက်သွေ့လွန်းသော နှစ်ဖြစ်၍ အခြားလယ်သမားများ၏ ဂျုံများသည် နေပူဒဏ်ကြောင့်ခြောက်သွေ့ပျက်စီးကုန်သည်။ ဆင်းရဲသော လယ်သမား၏ဂျုံခင်းမှာမူ အပင်များ သန်စွမ်းပြီး အနှံ့များအောင်သည်။ ထိုနှစ်သီးနှံအထွက်ကောင်းသဖြင့် တစ်နှစ်အတွက် ဝမ်းစာလုံလောက်ရုံမျှမက အပိုအလျှံပင် လက်ထဲ၌ ကျန်သေးသည်။

နောက်တစ်နှစ်တွင် မှင်စာသည် သူ့အလုပ်ရှင် လယ်သမားအား တောင်ကုန်းပေါ်၌ ဂျုံစိုက်ပျိုးရန် အကြံပေးသည်။ ထိုနှစ်တွင် အလွန်စွတ်စိုသော နွေရာသီနှင့် ကြုံရလေရာ အခြားလယ်သမားများ၏ ဂျုံခင်းများသည် အပင်များ ပုပ်ရိကာ အနှံ့များ မထွက်သဖြင့် ပျက်စီးကုန်ကြသည်။

ဆင်းရဲသော လယ်သမား၏ ဂျုံခင်းမှာမူ တောင်ကုန်းပေါ်၌ ဖြစ်၍ ရေစွတ်စိုမှုဘေးမှလွတ်ကာ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းသည်။ မနှစ်ကလိုပင် ဝမ်းစာလုံလောက်ရုံမျှမက အများကြီး ပိုလျှံနေသဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ကိုပင် မသိဘဲ ဖြစ်နေရ၏။

ထိုအခါ မှင်စာက ဂျုံစေ့များကို ထုချေပြီး အရက်ဘယ်လို ချက်ရသည်ကို သင်ပေးသည်။

လယ်သမားသည် မှင်စာပေးသည့် နည်းအတိုင်း အရက်ချက်ခဲ့ရာ အလွန်ပြင်းသည့် မီးတောက်အရက်များ ရလာသည်။ သူ့ချက်ထားသော အရက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်သာ သောက်သည်မဟုတ်။ သူ့သူငယ်ချင်းများကိုပါ တိုက်သည်။

ဤတွင် မှင်စာသည် သူ့သခင် မာရ်နတ်ထံသွား၍ သူ့အလုပ် အောင်မြင်နေပြီဟု ကြားသည်။ မာရ်နတ်ကလည်း အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်လာ၍ စစ်ဆေးကြည့်ရှုမည်ဟု ပြန်ပြောသည်။

မာရ်နတ်သည် လယ်သမားအိမ်သို့ လာ၍ကြည့်သည်။ လယ်သမားသည် သူ့အိမ်နားနီးချင်း လူချမ်းသာ လယ်သမားများအားဖိတ်၍ အရက်တိုက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လယ်သမား၏ မိန်းမသည် ဧည့်သည်များအား အရက်

ခွက်များ လိုက်ပေးနေသည်။ ဤအခိုက်တွင် သူသည် စားပွဲတစ်လုံးနှင့် တိုက်မိသဖြင့် သူ့ကိုင်ထားသော ဖန်ခွက်တစ်လုံးထဲမှ အရက်အားလုံး ဖိတ်ကုန်သည်။ ဒေါသဖြစ်သွားသော လယ်သမားသည် သူ့မယားအား ပြစ်တင် ကြိမ်းမောင်းသည်။

‘ဟဲ့... ကောင်မ၊ နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဒီထဲကရေကို မြောင်းပုပ်ရေလို့ နင်ထင်နေသလား... ဟင်၊ ခြေကျိုးမ၊ အဖိုးတန်အရည် ကို အလဟဿ ဖြစ်ကုန်အောင် လုပ်ပစ်တာပဲ’

မှင်စာသည် မာရ်နတ်အား တံတောင်နှင့်တွက်၍ ‘မြင်တယ်မဟုတ် လားသခင်’ ဟုပြောသည်။ ‘သူ့ပေါင်မုန့်ခြောက်ကို မနှမြောတဲ့လူ အခု ဘာဖြစ်နေပြီလဲ’

လယ်သမားသည် ဒေါသမပြေသေး။ သူ့မယားအား ဆဲဆိုကြိမ်း မောင်းကာ သူ့ကိုယ်တိုင်ထ၍ အရက်များ လိုက်ပေးသည်။ ထိုအခိုက်တွင် လယ်တောမှ ပြန်လာသည့် သူ့ဆင်းရဲ လယ်သမားတစ်ယောက်သည် မဖိတ် ခေါ်ဘဲနှင့် အိမ်ထဲဝင်လာသည်။

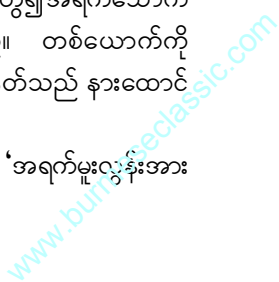
သူသည် အိမ်ရှင်အား နှုတ်ဆက်ပြီး ဝင်ထိုင်သည်။ အရက်သောက် နေကြသည်ကို မြင်သည့်အခါ အလုပ်ခွင်မှ ပင်ပန်းလာခဲ့သော အရှိန်ကြောင့် အရက် တစ်ခွက်တစ်ဖလား မော့ချင်သောဆန္ဒ ပြင်းပြလျက်ရှိသည်။

သူသည် အရက် သောက်ရလို သောက်ရငြားဟူသော မျှော်လင့် ချက်ဖြင့် ကျောက်ချ၍ ထိုင်နေသည်။ ရေငတ်လွန်း၍ ပါးစပ်တစ်ခုလုံး ခြောက်သွေ့နေပြီ။ သို့သော်လည်း အိမ်ရှင်က မတိုက်။

‘ကျုပ်က အိမ်လာတဲ့ လူတိုင်းကိုတော့ အရက်မတိုက်နိုင်ဘူးဗျ’ဟု ရေရွတ်သည်။

မာရ်နတ်သည် ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်ကာ များစွာပီတိဖြစ်နေသည်။ သူ့တပည့် မှင်စာက ခိုးခိုးခစ်ခစ် အသံထွက်သည်အထိရယ်သည်။ ‘ခဏ စောင့်ကြည့်ဦးသခင်၊ နောက်ဆက်တွဲ အဖြစ်ကလေးတွေ လာလိမ့်ဦးမယ်’ ဟု ပြောသည်။ လူချမ်းသာ လယ်သမားများသည် အိမ်ရှင်နှင့် တွဲ၍အရက်သောက် ကြသည်။ အနှစ်မရှိသော စကားများကို ပြောကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ညှာဝါးမြှောက်ပင့်၍ ပြောကြသည်။ မာရ်နတ်သည် နားထောင် ရင်း နားထောင်ရင်းနှင့် မှင်စာကို ချီးကျူးသည်။

‘တကယ်လို့ပေါ့ကွာ’ဟုမာရ်နတ်က ပြောသည်။ ‘အရက်မူးလွန်းအား

ကြီးလို့ ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်တဲ့ စိတ်တွေဝင်ပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လိမ်ကြ၊ ညာကြ၊ ဖြီးကြ၊ ဖြန်းကြမယ်ဆိုရင် ဒီကောင်တွေ မကြာခင် ငါတို့လက်ထဲ ရောက်လာမှာ သေချာနေပြီ’

‘နောက်ထပ် ဘာလာဦးမယ်ဆိုတာ စောင့်ပါဦးသခင်’ ဟု မှင်စာက ပြောသည်။ ‘သူတို့ နောက်တစ်ချိ အရက်တစ်ဖန်ခွက်စီ မော့ချိန်အထိ စောင့်လိုက်ပါဦး၊ အခုဆိုရင် ဒီကောင်တွေအားလုံး မြေခွေးတွေလို အမြီးတနန့်နန့်နဲ့ တစ်ကောင်တစ်ကောင် လှီးဖို့ဖြတ်ဖို့ စဉ်းစားနေကြပြီ။ မကြာခင် ဝံပုလွေတွေလိုဖြစ်ပြီး ကိုက်ကြခဲကြတာ မြင်ရတော့မယ်’

လယ်သမားများသည် နောက်ထပ် အရက်တစ်ဖန်ခွက်စီမော့ကြ ပြန်သည်။ ပြောနေသော စကားများသည် ပို၍ကျယ်လောင်လာသည်။ ကြမ်းတမ်း ရိုင်းစိုင်းလာသည်။

စောစောက သိမ်မွေ့မှုများသည် လုံးဝကွယ်ပျောက်သွားပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆဲလား၊ ဆိုလား၊ ကြိမ်းလား၊ မောင်းလား ပြုလာကြသည်။

မကြာခင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထိုးဟယ် ကြိတ်ဟယ်ဖြစ်လာ ကြသည်။ ထိုရန်ပွဲတွင်းသို့ အိမ်ရှင်ကိုယ်တိုင် ဝင်၍ပါခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံးတွင် သူကိုယ်တိုင် အတော်ပင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အထူအထောင်းခံလိုက်ရသည်။

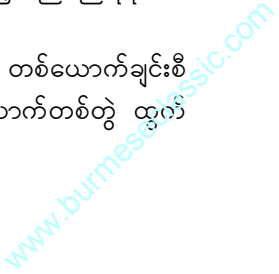
မာရ်နတ်သည် ရန်ပွဲကို အစအဆုံး ကြည့်ကာများစွာ ကျေနပ်အား ရလျက်ရှိ၏။ ‘အခုဟာ ပထမတန်းစား လုပ်ရပ်တစ်ခုပဲကွ’ဟု သူ့မှင်စာအား ချီးကျူးသည်။

‘ခဏစောင့်ပါဦးသခင်’ ဟု မှင်စာကောင်က ထပ်ပြောသည်။

‘အကောင်းဆုံးတစ်ခု လာဖို့ ရှိပါသေးတယ်၊ တတိယအကြိမ် တစ်ဖန်ခွက်စီ သောက်ပြီးချိန်အထိတော့ စောင့်ကြည့်ပါဦး၊ အခုသူတို့ ဝံပုလွေတွေလို ဖြစ်ကုန်ပါပြီ။ မကြာခင် ဝက်တွေလို ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်’

လယ်သမားများသည် နောက်တစ်ကြော့ တစ်ဖန်ခွက်စီ မော့ကြပြီး သည့်နောက်တွင်မူ အရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေလို ဖြစ်လာရသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အော်ကြ ဟစ်ကြသည်။ ဘာကြောင့်ဟူ၍ မည်မည်ရရမသိ။ တစ်ဦးပြောသည်ကို တစ်ဦးက နားမထောင်။

ထို့နောက် အရက်ပွဲ လူစုခွဲကြသည်။ တချို့က တစ်ယောက်ချင်းစီ ထွက်သွားကြ၍ အချို့က နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ ထွက်ကြသည်။

အားလုံးလမ်းပေါ်တွင် ခြေလှမ်းမမှန်ကြ။ ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်ကာ လေးကွက်သိုင်းနင်းလျက်ရှိကြသည်။ အိမ်ရှင်သည် သူ့နွဲ့သည်များအား လိုက်ပို့မည်ဟုဆိုကာ ထွက်လိုက်လာသည်။ သို့သော်လည်း အမူးလွန်နေပြီဖြစ်၍ ရွှံ့အိုင်တစ်အိုင်ပေါ်မှာ မှောက်ရက်လဲကာ ပြန်မထနိုင်။

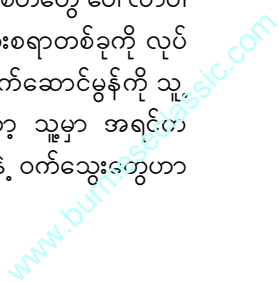
ခြေမကအစ ဦးခေါင်းအထိ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှံ့အလိမ်းလိမ်းလူးကာ တညည်းညည်း တညူညူလုပ်လျက်ရှိသည်။ သူ့ပုံပန်းသည် ဝက်တစ်ကောင်နှင့် ဘာမှမခြား။

မာရ်နတ်သည် တိုး၍တိုး၍ အားရကျေနပ်လာသည်။

‘သိပ်ကောင်းတယ်ကွာ’ဟု သူက ရေရွတ်သည်။ ‘မင်း အစီအစဉ်က ပထမတန်းစား စာရင်းဝင်သွားပြီ၊ ပေါင်မုန့်ခြောက်ကြောင့် မင်းခံရတာ ကျသွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် မင်းငါ့ကို တစ်ခုပြောပြစမ်း၊ ဒီအရက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ယူရသလဲ၊ အခု ငါမြင်ရတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ မင့်အရက်ကို မြေခွေးသွေးနဲ့လဲ ရောစပ်ထားပုံပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီလယ်သမားကောင်တွေ အရက်မူးစပြုလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မြေခွေးတွေလို ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲလာတာ၊ နောက်ပြီးငါထင်တာတော့ ဝံပုလွေသွေးနဲ့လည်း ရောထားပုံရတယ်၊ ဒီကောင်တွေ တဖြည်းဖြည်း ဝံပုလွေတွေလိုဖြစ်လာတယ်၊ နောက်ဆုံးတစ်ခုကတော့ ဒီထဲမှာ ဝက်သွေးလည်း ပါလိမ့်မယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကောင်တွေ လုပ်ပုံက ဝက်တွေနဲ့ တကယ်တူတာပဲ’

‘မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ’ ဟု မှင်စာက ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် အဲသလို လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လုပ်တာက သူ့လက်ထဲမှာ ဂျုံတွေ ပိုလျှံလာအောင်ပဲ လုပ်ပေးတာပါ။ အရိုင်းအစိုင်း သားရဲတိရစ္ဆာန်သွေးကတော့ လူတွေမှာ အစကတည်းက အမြဲတစေ ရှိနေပြီးသားပါ။ သူ့မှာ လိုသလောက်ကလေးပဲ ဂျုံရှိနေမယ်ဆိုရင် လူဟာစဉ်းကမ်းဘောင်ကလေး အတွင်းမှာပဲနေပါတယ်၊ အဲသလိုအချိန်မှာတော့ ပေါင်မုန့်ခြောက်ကလေး တစ်စကို သိပ်ပြီး မနုမြော မတွန့်တိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ ဂျုံတွေ ပိုလျှံလာတဲ့အခါမှာတော့ စိတ်သာယာပျော်ရွှင်မှုကို အာရုံခံစားချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် အရက်ဆိုတဲ့ အာရုံခံစားစရာတစ်ခုကို လုပ်တတ်အောင် နည်းပေးလိုက်ပါတယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ လက်ဆောင်မွန်ကို သူ့စိတ်သာယာမှုအတွက် အရက်အဖြစ် ပြောင်းလိုက်တော့ သူ့မှာ အရင်ကတည်းက ရှိနေပြီးသားဖြစ်တဲ့ မြေခွေးသွေး၊ ဝံပုလွေသွေးနဲ့ ဝက်သွေးတွေဟာ

တစ်ခါတည်း သူ့ကိုယ်ထဲက ထွက်လာတာပေါ့။ တကယ်လို့ သူ့ဒီအရက်ကို အမြဲမပြတ် သောက်သွားမယ်ဆိုရင် သူဟာ အမြဲတမ်း အရိုင်းအစိုင်း တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ဖြစ်သွားမှာပါ’

မာရ်နတ်သည် မှင်စာအား အားပါးတရ ချီးကျူးသည်။ ယခင်က ပြုခဲ့သော အမှားကို ခွင့်လွှတ်ကာ လက်ရှိအခြေအနေထက်ပို၍ မြင့်မားသော အဆင့်တစ်ဆင့်သို့ ရာထူးတိုးပေးလိုက်၏။

THE IMP AND THE CRUST (၁၈၈၆) ကို ပြန်ဆိုသည်။

လူတစ်ယောက် မြေဘယ်လောက်များများ လိုသလဲ

(၁)

အစ်မကြီးတစ်ယောက်သည် တောပိုင်းဒေသရှိ ညီမငယ်ထံ အလည်ရောက်ရှိ လာသည်။ အစ်မကြီးသည် မြို့ပေါ်ရှိ ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် တစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ သူဖြစ်၍ ညီမငယ်မှာ ရွာတစ်ရွာရှိ လယ်သမားတစ်ဦးနှင့် အကြောင်းပါခဲ့ သူဖြစ်၏။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း အာလာပ သလ္လာပစကားပြောကြသည်။ အစ်မကြီးက မြို့သူဘဝ၏ ကောင်းကွက်များ ကို ပြော၍ကြားသည်။ ကောင်းပေလှပေ ဆိုသည့်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ကြ ရသည့်အကြောင်း၊ အရသာ ထူးပေဆိုသည့် အစားအစာများကို စားကြသောက် ကြရသည့်အကြောင်း၊ ပြီးတော့ ကပွဲတွေ ဇာတ်ပွဲတွေ ပျော်ရွှင်ပွဲတွေကိုလည်း ဘယ်လိုသွားကြ ကြည့်ကြသည့်အကြောင်း . . . ။

အစ်မကြီး၏ စကားများသည် ညီမငယ်၏မာနကို ထိခိုက်စေသည်။ အစ်မကြီး၏ စကားများကို ချေပသည့်အနေဖြင့် မြို့နေလူတန်းစားတို့ဘဝကို သူ အားမကျကြောင်း ပြောရုံမျှမက လယ်သမားတစ်ယောက်၏ဘဝက အဘက်ဘက်တွင် သာလွန်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။

‘တော့ဘဝကို အားကျပြီး ကျုပ်က ကျုပ်ဘဝကို ပြောင်းပစ်ဒီမို မယ်လို့ ထင်ရင်မှားမယ် အစ်မရေ’ ဟု ညီမက ပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့ဘဝက အနေအစားကြမ်းချင်ကြမ်းလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် သောကတော့ မရှိဘူးတော့၊ တော်... နေရထိုင်ရတာက ကျုပ်တို့ထက် အစစ အရာရာသာချင်သာမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တော်တို့ရွာလို့ ဘယ်လောက်ပဲရ ရ... ရသမျှကုန်နေမှာပဲ၊ တော် ကြားဖူးမလားတော့မသိဘူး၊ ‘အရှုံးနဲ့အမြတ် သည် အမြှာညီအစ်ကိုဖြစ်သည်’ ဆိုတဲ့စကားပုံလေ၊ တစ်ချိန်မှာ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝနေတဲ့ လူတွေဟာ နောင်တစ်ချိန်မှာ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ဖြစ်ပြီး လိုက် တောင်းနေရတာတွေ တစ်ပုံကြီးရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ဘဝက တော်တို့ ဘဝထက် ပိုပြီး လုံခြုံပါတယ်တော်။ လယ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ ဆူဆူဖြိုး ဖြိုးမရှိပေမယ့် ရေရှည်တော့ခံတယ်။ ကျုပ်တို့ဘယ်တော့မှ ချမ်းသာမလာပေ မယ့် စားစရာကတော့ အမြဲတမ်း လုံလုံလောက်လောက်ရှိတယ်’

ထိုအခါ အစ်မကြီးက လှောင်ပြောင်သော လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘အမြဲတမ်းလုံလောက်တယ်ဆိုပါလား၊ ဟုတ်တာပေါ့။ ဝက်တွေနွား တွေနဲ့ ခွဲဝေမျှတ စားနေမယ်ဆိုရင် အမြဲလုံလောက်နေမှာပေါ့။ နင့်အနေနဲ့ ခမ်းနားတာတို့ ထည်ဝါတာတို့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တာတို့ဆိုတာတွေကို သိရဲ့ လား၊ နားလည်ရဲ့လား၊ နင့်ယောက်ျားဘယ်လောက်ပဲ အပင်ပန်းခံပြီး ကျွန်လို ရုန်းရုန်း၊ နောက်ဆုံး နင်ရော နင့်ကလေးတွေပါ နောက်ချေးပုံပေါ်မှာ သေကြ ရမှာပဲ’

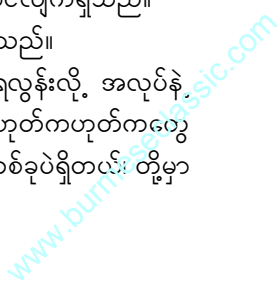
‘အဲသလိုဖြစ်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ’ဟု ညီမက ပြန်ပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့အလုပ်က ကြမ်းတမ်းတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ကို မှ ခခယယ လုပ်စရာမလိုဘူးတော့၊ တော်တို့မြို့မှာကတော့ လိုချင်စရာ မက်မောစရာတွေက များပါဘိသနဲ့၊ ဒီကနေ့အားလုံး အဆင်ပြေနေပေမယ့် မနက်ဖြန်ကျတော့ နတ်ဆိုးက သွေးဆောင်တာနဲ့ တော့ယောက်ျား ဖဲကစား မယ်၊ အရက်သောက်မယ်၊ မိန်းမလိုက်စားမယ်ဆိုရင် တော်တို့အားလုံး ဘဝ ပျက်သွားမှာ၊ အဲဒါမျိုးတွေ မကြာခဏဖြစ်တာ တွေဖူးတယ် မဟုတ်လား’

အိမ်ရှင် ပါဟွန်သည် မီးဖိုချောင်အထပ်ခိုးပေါ်၌ လဲလျောင်းရင်း မိန်းမနှစ်ယောက် ပြောနေသည့် စကားများကို နားထောင်လျက်ရှိသည်။

‘ငါ့မိန်းမပြောတာ သိပ်မှန်တယ်’ ဟု သူတွေ့သည်။

‘ကလေးဘဝကစပြီး အမိမြေကို ထွန်ရယက်ရလွန်းလို့ အလုပ်နဲ့ လက်နဲ့ပြတ်တယ်လို့ မရှိဘူး၊ တို့လယ်သမားတွေမှာ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ ခေါင်းထဲထည့်ဖို့ အချိန်ကို မရှိဘူး၊ ငါတို့မှာ ဒုက္ခဆိုလို့တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ တို့မှာ

မြေယာလုံလုံလောက်လောက် မရှိတဲ့ဒုက္ခပဲ။ တကယ်လို့ငါ့မှာ မြေယာပေါင်း များများသာရှိရင် ငါ့အနေနဲ့ မာရ်နတ်ကိုတောင် ကြောက်စရာမလိုဘူး'

မိန်းမများသည် လက်ဖက်ရည်သောက် အပြီးတွင် အဝတ်အစားများ အကြောင်း ဆက်ပြောနေကြသည်။ ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်ပွဲကိုသိမ်းကာ အိပ်ရာဝင်ကြသည်။

သို့သော်လည်း ထိုအချိန်တွင် မီးဖိုနောက်၌ ထိုင်နေသော မာရ်နတ် သည် ပြောသွားသမျှ စကားအားလုံးကို ကြားသည်။ လယ်သမား၏မိန်းမသည် သူ့ယောက်ျားအား ကြားချင်ပါချင်စိတ်ဝင်လာအောင် လမ်းခင်းပေးသည့်စကား များ ပြောသွားခဲ့၏။

လယ်သမားကလည်း သူ့တွင်မြေယာများများသာ ရှိနေပါက မာရ် နတ်ကိုပင် ကြောက်စရာမလိုဟု တွေးခဲ့၏။ ဤစကားများနှင့် ဤအတွေး များကို သူ့ကြားရ သိရသည့်အတွက် မာရ်နတ်သည် အားရကျေနပ်ခြင်းဖြစ် သည်။

'သိပ်ကောင်းတယ်' ဟု မာရ်နတ်က တွေးသည်၊ 'ငါတို့ကြားမှာ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲရှိလာတော့မှာပေါ့၊ ငါက မင်းကို မြေအလုံအလောက်ပေးမယ်၊အဲဒီ မြေတွေနဲ့ပဲ မင်းကို ငါ့ဩဇာအောက်ရောက်လာအောင် လုပ်ယူရမယ်'

(၂)

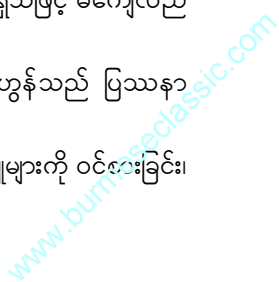
ရွာအနီးတွင် လယ်မြေဧက သုံးရာခန့် ကျယ်ဝန်းသော မြေကိုပိုင်ဆိုင်သည့် အငယ်စား မြေပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူသည် လယ်သမားများနှင့် အမြဲတစေ အပေးအယူမှုတအောင် နေသူဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း သူ၏ဘဏ္ဍာစိုးအဖြစ် စစ်သားဟောင်း အဘိုးအို တစ်ယောက်အား ခန့်ထားလိုက်သည့်အခါတွင်မူ အခြေအနေသည် တစ်မျိုး တစ်ဖုံပြောင်းလွဲသွားသည်။

သူ၏ ဘဏ္ဍာစိုးသည် လယ်သမားများအား ပြဿနာရှိလာတိုင်း ဒဏ် ငွေတောင်းခံခြင်းအားဖြင့် တာဝန်တက်အောင် လုပ်လေ့ရှိသဖြင့် မကျေလည် မှုများ ရှိလာခဲ့သည်။

ဤအကြောင်းကို သိနေသော လယ်သမားပါဟွန်သည် ပြဿနာ မရှိအောင် အလွန်သတိထား၍ နေသည်။

သို့သော်လည်း သူ့မြင်းက အမျိုးသမီးကြီး၏ ဂျုံများကို ဝင်စားခြင်း၊

သူနွားမက အမျိုးသမီးကြီး၏ ဥယျာဉ်ထဲဝင်၍ အပင်များကို စားသောက်ဖျက်ဆီးပစ်ခြင်း၊ သူနွားပေါက်စများက အမျိုးသမီးကြီး၏ စားကျက်မြက်ခင်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကျက်စားနေခြင်းစသည်များ မကြာခဏဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ဒဏ်ငွေအမြဲ ပေးဆောင်နေရသည့် အဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရလေ၏။

ပါဟွန်သည် ဖြစ်လာသည့်အခါတိုင်းကျသင့်သည့် ဒဏ်ကြေးငွေကို ပေးဆောင်ပါ၏။ သို့သော်လည်း တညည်းညည်း တညူညူဖြင့်ပေးဆောင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒဏ်ငွေပေးပြီး၍ အိမ်ပြန်သည့်အခါတွင်မူ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပြန်သည်ဖြစ်ရာ အိမ်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့ဒေါသသည် မိသားစုအပေါ် ပေါက်ကွဲလေ့ရှိ၏။ ထိုနှစ် နွေရာသီတစ်လျှောက်လုံး ပါဟွန်သည် ထိုဘဏ္ဍာစိုးကြောင့် ဒုက္ခများစွာနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။

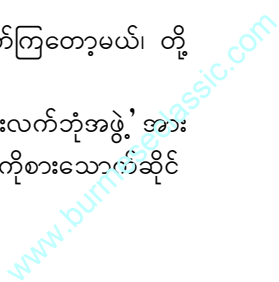
ဆောင်းရာသီဝင်၍ နွားများကို ခြံလှောင်ထားရသည့် အချိန်ကျခါမှပင် သူ့တွင် ‘ဟင်း’ ချရ၏။ ဆောင်းတွင်းဝင်လာသည်ကိုပင်များစွာ ဝမ်းသာနေရ၏။ အမှန်တော့ နွားများကို ခြံလှောင်ထားရသည့်အခါ သူသိုလှောင်ထားသမျှ မြက်ခြောက်များကို ချကျွေးရသဖြင့် နှမြောတွန့်တိုခြင်းတော့ ဖြစ်မိသည်။ သို့တစေလည်း ပူပန်ကြောင့်ကြမှုများ ကင်းသည့်အတွက် စိတ်ချမ်းသာမှုတော့ ရလေသည်။

ထိုနှစ် ဆောင်းရာသီတွင် မြေပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးက သူ့မြေများကို ရောင်းချပစ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးဘေးရှိ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဝယ်ယူရန် ဈေးဆစ်နေကြောင်း စသည့်သတင်းများ ထွက်လာသည်။ ဤသတင်းကို ကြားရသော လယ်သမားများသည် များစွာမှပင် အလန့်တကြား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

‘တကယ်လို့ အဲဒီဆိုင်ရှင် လက်ထဲကိုသာ မြေတွေရောက်သွားရင်တော့ မြေပိုင်ရှင်မကြီးရဲ့ ဘဏ္ဍာစိုးထက်ပိုပြီး ဆိုးတော့မှာပဲ’ ဟု လယ်သမားများက တွေးကြသည်။

‘သူကပိုပြီး ဒဏ်ရိုက်တာနဲ့ ငါတို့ ဒုက္ခရောက်ကြတော့မယ်၊ တို့အားလုံး အဲဒီမြေအပေါ်မှိုပြီး နေကြရတာ’

ဤသို့ဖြင့် လယ်သမားများသည် သူတို့၏ ‘ကျေးလက်ဘုံအဖွဲ့’ အားကိုယ်စားပြုကာ မြေပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးထံသွား၍ မြေကိုစားသောက်ဆိုင်

ပိုင်ရှင်အား မရောင်းဘဲ သူတို့အဖွဲ့အား ရောင်းရန်နှင့် ရောင်းလျှင် ဈေးပိုပေး ပါမည်ဟု ပြောကြသည်။ အမျိုးသမီးကြီးကလည်း သူတို့အား ရောင်းရန် သဘောတူလိုက်၏။ ထိုအခါ လယ်သမားများသည် သူတို့၏ အဖွဲ့မှ ထိုမြေကို ဝယ်၍ ဘုံလယ်မြေ အဖြစ် သတ်မှတ်ထားရှိနိုင်ရန် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြသည်။

လယ်သမားအားလုံးဆုံ၍ နှစ်ကြိမ်တိတိ ဆွေးနွေးသော်လည်း သဘောတူညီမှုမရ။ အမှန်တော့ ယင်းကဲ့သို့ မပြေမလည်ဖြစ်နေခြင်းမှာ မာရ်နတ် ၏ လက်ချက်ကြောင့် ဖြစ်၏။ မာရ်နတ်သည် လယ်သမားများ၏ ကြားတွင် စိတ်ဝမ်းကွဲပြားအောင် ဖန်တီးထားပြီ မဟုတ်ပါလား။

နောက်ဆုံးတွင် လယ်သမားများသည် တစ်ဦးချင်းစီခွဲ၍ ကိုယ်တတ် နိုင်သလောက် ဝယ်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ မြေရှင်ကလည်း ထိုအစီအစဉ် ကို လက်ခံသည်။

မကြာခင်မှာပင် ပါဟွန်သည် သူ့အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက် မြေဧက ငါးဆယ် ဝယ်ယူကြောင်း၊ မြေရှင်အမျိုးသမီးကြီးကလည်း မြေဖိုးငွေတစ်ဝက် ကို ငွေသားလက်ခံပြီး ကျန်တစ်ဝက်ကို တစ်နှစ်တိတိစောင့်ဆိုင်းပြီးမှ ယူရန် သဘောတူကြောင်း ကြားသိရသည်။

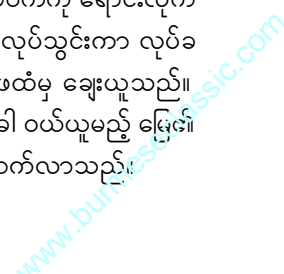
ပါဟွန်သည် ထိုသတင်းကို ကြားသည့်အခါ များစွာအားကျသည်။ စိတ်ထဲမှလည်း မနာလိုသလိုလို ခံစားရသည်။

‘ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် မြေတွေကုန်တော့မှာပဲ’ ဟုသူတွေးသည်။ ‘ငါ တစ်ကွက်တောင်မှ ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ သူသည် ဤကိစ္စကို သူ့မိန်းမအား ဖွင့်ပြောသည်။

‘တစ်ခြားလူတွေတော့ မြေတွေ ဝယ်နေကြပြီ၊ ငါတို့လည်း ဧက နှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်တော့ ဝယ်ထားမှဖြစ်မယ်၊ တို့ဘဝဟာ အရင် ကလို မချောင်တော့ဘူး၊ ဟို ဘဏ္ဍာစိုးနှိပ်စက်တာနဲ့ တို့ဘဝပျက်ရတော့မယ်’

ဤသို့ဖြင့် လင်မယားနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုင်ပင်စီစဉ် ကြသည်။ သူတို့တွင် စုဆောင်းထားသည့်ငွေ ရူဘယ်တစ်ရာရှိ၏။ မြင်းပေါက် စ တစ်ကောင်နှင့် မွေးမြူထားသည့် ပျားအုံများထဲမှ တစ်ဝက်ကို ရောင်းလိုက် သည်။ သူတို့၏ သားတစ်ယောက်အား လူငှားအဖြစ်အလုပ်သွင်းကာ လုပ်ခ ငွေကို ကြိုယူသည်။ ကျန်လိုအပ်သောငွေကို ယောက်ဖထံမှ ချေးယူသည်။

ထိုကဲ့သို့ ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ်လုပ်လိုက်သည့်အခါ ဝယ်ယူမည့် မြေ၊ တန်ဖိုးငွေ တစ်ဝက်ပေးချေထားနိုင်မည့် အဆင့်သို့ ရောက်လာသည်။

လက်ထဲတွင် ငွေရှိလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပါဟွန်သည် တော အုပ်အနည်းငယ်ပါသော မြေဧကလေးဆယ်ကို သူ့စိတ်တိုင်းကျရွေးချယ်သည်။

မြေပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးထံသွား၍ ညှိနှိုင်းသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူညီမှုရလာသည့်အခါ မြို့ပေါ်သွား၍ စာချုပ်ချုပ်ကြသည်။

သူ့ဘက်က မြေ၏တန်ဖိုးတစ်ဝက်ကို ငွေသားပေးချေသည်။ ကျန် တစ်ဝက်ကို နှစ်နှစ်အတွင်း ပေးဆပ်မည်ဟု သဘောတူလိုက်သည်။

လယ်သမားပါဟွန်၏ လက်ထဲတွင် ကိုယ်ပိုင်မြေ ရှိလာခဲ့လေပြီ။ သူသည် မျိုးစေ့များ ချေးယူကာ သူဝယ်ထားသည့် မြေပေါ်၌ စိုက်ပျိုးသည်။ သီးနှံအထွက်ကောင်းသဖြင့် တစ်နှစ်အတွင်း မြေရှင်နှင့် သူ့ယောက်ဖတို့၏ ကြွေးများကို အကျေပေးဆပ်နိုင်ခဲ့၏။

သူသည် မြေရှင်တစ်ဦးဘဝသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ကိုယ့်မြေကိုယ် ထွန်၍ ကိုယ့်မြေပေါ် ကိုယ်စိုက်နိုင်ခဲ့လေပြီ။ သူလိုသော သစ်ကိုလည်း သူ့ တောအုပ်ထဲမှ ခုတ်ယူရရှိနေပြီဖြစ်၏။

သူ့မြေပေါ်တွင် မြက်များ မွေးနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူ့နွားများကို သူပိုင် စားကျက် မြက်ခင်းပေါ် လှန်ထားနိုင်ပြီဖြစ်၏။

သူ့မြေပေါ်သို့ လယ်ထွန်ထွက်သွားသည့်အခါ သို့မဟုတ် သူ့မြေ ပေါ်မှ ဂျုံပင်များနှင့် မြက်ပင်များကို မြင်ရသည့်အခါ သူ့နှလုံးသားသည် သာယာကြည်နူးမှုဖြင့် ပီတိဖြာလျက်ရှိသည်။

သူ့မြေပေါ်၌ ပေါက်နေသော မြက်ပင်များနှင့် ပွင့်နေသော ပန်းများ သည် အခြားနေရာ၌ ပေါက်နေ ပွင့်နေသည်များနှင့် မတူ တစ်မူထူးခြားကာ ဆန်းသစ်နေသည်ဟု သူထင်မှတ်၏။

အရင်တုန်းက ဤမြေအနီးမှ မကြာခဏ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်ခဲ့ ဖူးပါ၏။ ထိုစဉ်ကတော့ ဤမြေသည် သူ့အတွက် ထူးခြားသော မြေမဟုတ်။ အခြားမြေများနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်၏။ ယခုတော့လည်း ဤမြေသည် သိသိသာသာကြီး ခြားနားသွားခဲ့လေပြီ။

(၃)

ပါဟွန်၏ဘဝသည် ကျေနပ်ရောင့်ရဲနိုင်သည့် ဘဝဖြစ်သည်။ အကယ်၍ အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လယ်သမားများကသာ သူ၏ဂျုံခင်းနှင့် မြက်ခင်းများအပေါ် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခြင်း မပြုခဲ့ပါမူ သူ့ဘဝသည် အရာ ရာတိုင်းတွင် အဆင်ပြေဖို့ရှိ၏။

သူသည် လယ်သမားများအား ထိုကဲ့သို့ မလုပ်ကြပါရန် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာဖြင့် တောင်းပန်သည်။ သို့သော်လည်းမရ။ ဝင်မြဲတိုင်းဝင်ကာ၊ ကျူးကျော်မြဲ ကျူးကျော်လျက်ရှိသည်။

ဘုံအဖွဲ့မှ နွားကျောင်းသားများသည် သူတို့၏ နွားမများကို သူ၏စား ကျက်မြက်ခင်းထဲသို့ လွှတ်၍ ကျောင်းလေ့ရှိကြ၏။ အဖွဲ့ပိုင်မြင်းများသည် လည်း ညပိုင်းရောက်လျှင် ပေါက်လွတ်ပဲစား လွတ်ထားကြသည်ဖြစ်ရာ သူ့ဂျုံ ခင်းများအတွင်းသို့ဝင်၍ စားပစ်လေ့ရှိကြ၏။ ပါဟွန်သည် သူ့မြေပေါ်ဝင်လာ သမျှတိရစ္ဆာန်များကို သူ့ကိုယ်တိုင် မကြာခဏ ခြောက်လှန့်မောင်းထုတ် ခဲ့ရသည်။ ပိုင်ရှင်များကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် ခွင့်လွှတ်ခဲ့ရသည်။

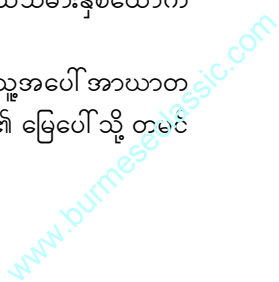
မည်သူ့ကိုမှ တရားဥပဒေဖြင့် အရေးယူခြင်းမပြုဘဲ သည်းခံနေခဲ့ သည်။ နောက်ဆုံးသည်မခံနိုင်တော့သည့်အခါ ခရိုင်တရားရုံးသို့ သွားရောက် ၍ အမှုလုပ်ရသည့် အဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။

အမှန်တော့ သူနှင့် ဘဝတူ လယ်သမားများသည် မကောင်းစိတ်နှင့် ပြုလုပ်နေကြခြင်းတော့မဟုတ်။ သူတို့တွင် မြေယာအလုံအလောက်မရှိခြင်း၊ မြေမဲ့ယာမဲ့ဖြစ်ခြင်း စသည်တို့ကြောင့်သာ ဒုက္ခတွေ့ရောက်နေကြခြင်းဖြစ် သည်ကို သူသိပါသည်။ သို့သော်လည်း သူမတတ်နိုင်။

‘ဒီပြဿနာကို ငါခွင့်လွှတ်သည်ခံပြီး ကြည့်နေလို့ကတော့ မဖြစ် တော့ဘူး၊ လက်ပိုက်ကြည့်နေရင် ငါ့မှာ ရှိသမျှ ကုန်တော့မှာ သူတို့ကို တစ်ခါ လောက်တော့ သင်ခန်းစာပေးမှဖြစ်မယ်’ ဟု သူတွေးသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် လယ်သမားများအား သင်ခန်းစာတစ်ခုပေး သည်။ ထို့နောက် နောက်တစ်ခု ထပ်ပေးပြန်သည်။ လယ်သမားနှစ်ယောက် သုံးယောက်ခန့်ဒဏ်ငွေ အရိုက်ခံရသည်။

ထိုအခါ ပါဟွန်၏ အိမ်နီးနားချင်းများသည် သူ့အပေါ် အာဃာတ ထားလာကြသည်။ မကြာခဏ သူတို့နွားများကို ပါဟွန်၏ မြေပေါ်သို့ တမင် သက်သက် လွှတ်ပေးကြသည်။

တစ်ညတွင် လယ်သမားတစ်ယောက်သည် ပါဟွန်၏ သစ်တောထဲ ဝင်ကာ သံပုရာပင်ပျိုငါးပင်ကို လှဲ၍ အခေါက်ခွာသွားသည်။

ထိုကိစ္စကို ပထမတွင် ပါဟွန်မသိ။ တစ်ရက်တွင် သူသည် သစ်တောမှ ဖြတ်အသွား အဝေးမှနေ၍ အရောင်ဖြူဖြူများကိုမြင်သည်။

အနီးသို့ ရောက်သွားကာမှ မြေပေါ်၌ လဲကျနေသော သံပုရာပင်များကိုတွေ့သည်။ ပါဟွန်သည် အကြီးအကျယ် ဒေါသပူပန်ထလေတော့သည်။

‘ဟိုနားတစ်ပင် ဒီနားတစ်ပင် ခုတ်သွားတယ်ဆိုရင် တော်သေးတယ်၊ အခုဟာ တစ်နေရာထဲက အုပ်စုကို ခုတ်သွားတာ’ဟု ပါဟွန်တွေးသည်။

‘ဘယ်သူ လုပ်သွားတယ်ဆိုတာ သိလို့ကတော့ ဒီအကောင်ကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမရမယ်’

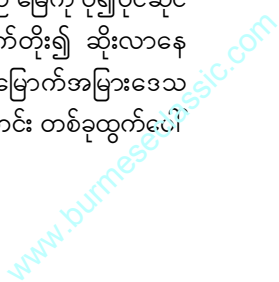
သူသည် ဦးနှောက်အခြောက်ခံကာ ဖြစ်နိုင်သည့်လက်သည်ကိုတွေးသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ‘ဒါဟာဆိုင်မွန်လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒါမျိုးလုပ်တတ်တာ ဒီကောင်ပဲ၊ သူကလွဲပြီး တခြားလူမဖြစ်နိုင်ဘူး’ ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

သူသည် ချက်ချင်းပင် ဆိုင်မွန်အိမ်သို့ သွား၍ကြည့်သည်။ အထောက်အထား ဘာမှမတွေ့။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့စိတ်ထဲကတော့ ဆိုင်မွန်လုပ်သည်ဟု အခိုင်အမာ စွဲနေပြီဖြစ်ရာ သူသည် တရားရုံးသို့သွား၍ တရားစွဲသည်။ တရားရုံးမှ ဆိုင်မွန်အား ဆင့်ခေါ်သည်။ အမှုကို စစ်ဆေးကြားနာသည်။ ဆိုင်မွန် လုပ်ပါသည်ဟု စွပ်စွဲနိုင်လောက်အောင် သက်သေအထောက်အထားခိုင်လုံစွာ မတွေ့ရသဖြင့် တရားရုံးမှ လွတ်လိုက်သည်။

ပါဟွန်သည် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖြစ်ရသည်။ သူ့ဒေါသသည် ကျေးရွာလူကြီးများနှင့် တရားသူကြီးများအပေါ် စုပြုံရောက်ရှိသွားသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့လူတွေဆိုရင် သူ့ဒိုးတစ်ယောက်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ အခုလို လွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု ပါဟွန်က စွပ်စွဲသည်။

ဤသို့ဖြင့် ပါဟွန်သည် တရားသူကြီးများနှင့် ရန်ဖြစ်သည်။ သူ့အိမ်နီးနားချင်းများနှင့်လည်း ရန်ဖြစ်သည်။ သူ့အိမ်ကို မီးတင်ရှို့ပစ်မည် ဟူသော ခြိမ်းခြောက်သံများကို ကြားလာရသည်။ ပါဟွန်သည် မြေကို ပို၍ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော်လည်း သူ့မြေ၏ အခြေအနေသည် ယခင်ကထက်တိုး၍ ဆိုးလာနေသည်နှင့်ရင်ဆိုင်နေရလေ၏။ ထိုအချိန်ခန့်မှာပင် လူအမြောက်အမြားဒေသသစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကြလိမ့်မည်ဟူသော ကောလဟလသတင်း တစ်ခုထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ငါကတော့ ပြောင်းဖို့မလိုပါဘူး’ ဟု သူ့တွေးသည်။ ‘ဒါပေမယ့် ရွာထဲက လူတချို့တော့ ပြောင်းချင်ပြောင်းကြလိမ့်မယ်။ သူတို့ပြောင်းသွားရင် တို့အတွက် ပိုပြီး ချောင်ချောင်ချိချိ နေရတာပေါ့။ သူတို့မြေတွေကို ငါယူလိုက်ရင် ငါ့မြေတွေဟာ အများကြီးဖြစ်လာမယ်။ ငါ့အဖို့ စီးပွားရေးပိုပြီး ချောင်လည်လာမှာ သေချာတယ်’

တစ်ရက်တွင် ပါဟွန် အိမ်ထဲ၌ ထိုင်နေခိုက် ရပ်ဝေးဒေသမှ လယ်သမားခရီးသည်တစ်ယောက် ရွာထဲမှဖြတ်သွားရင်း သူ့အိမ်၌ တစ်ညတာမျှ ဝင်ခိုသည်။ သူကလည်း ဧည့်သည်အား ညစာကျွေးသည်။

ပါဟွန်သည် ဧည့်သည်နှင့် စကားစမြည် ပြောမိသည့်အခါ ဘယ်အရပ်က လာသည်ကို မေးသည်။ ဧည့်သည်က သူ့အလုပ်လုပ်ကိုင်နေသည့် ဒေသမှာ ဗော်လ်ဂါမြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းတွင် တည်ရှိကြောင်း ပြောပြသည်။

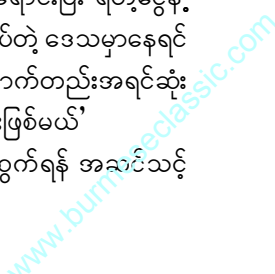
ထိုဒေသ၌ လာရောက် အခြေစိုက်သည့် လူများမှာ များပြားကြောင်း၊ ပါဟွန်တို့ရွာမှ လူတချို့လည်း ထိုဒေသ၌ လာရောက်အခြေစိုက်လျက်ရှိရာ အချို့မှာ ကျေးရွာဘုံအဖွဲ့က လူတစ်ဦးလျှင် မြေဧက နှစ်ဆယ့်ငါးဧကအထိ ပေးထားကြောင်း၊ မြေကလည်း အလွန်ကောင်းသဖြင့် စိုက်ပျိုးထားသည့် ဂုံ့များမှာ မြင်းတစ်ရပ်ခန့်မြင့်ကြောင်း၊ သီးနှံများကလည်း သန်စွမ်းလွန်းသဖြင့် ကောက်ပင် ငါးပင်လျှင် ရိုးပြတ်တစ်ထုံးရှိကြောင်းစသည်ဖြင့်ပြောပြသည်။

ဧည့်သည်၏အဆိုအရ ထိုဒေသသို့ ဘာမျှမပါဘဲ လက်ချည်းသက်သက် ရောက်လာသော လယ်သမား တစ်ယောက်သည် ယခုအခါတွင် မြင်းခြောက်ကောင်နှင့် နွားမနှစ်ကောင် ပိုင်ဆိုင်သည့် လယ်သမားဘဝသို့ ရောက်နေကြောင်းကိုပါ သိရ၏။

ပါဟွန်၏ နှလုံးသားသည် လိုချင်တပ်မက်မှုဖြင့် ပူလောင်လာသည်။ အတွေးပေါင်းများစွာလည်း ဝင်လာသည်။

‘တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်ဟာ တခြားတစ်နေရာမှာ သွားနေလို့ စီးပွားချမ်းသာ တိုးတက်လာမယ်ဆိုရင် ဘာပြုလို့ ဒီလိုနေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ ဆင်းရဲဒုက္ခခံပြီး နေတော့မှာလဲ၊ ငါ့မြေနဲ့ ငါ့အိမ်ကိုရောင်းပြီး ရတဲ့ငွေနဲ့ အဲဒီဒေသမှာ ဘဝသစ်ထူထောင်မှာပေါ့။ ဒီလို လူနေထူထပ်တဲ့ ဒေသမှာနေရင် အမြဲတမ်း ဒုက္ခနဲ့ရင်ဆိုင်နေရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါတစ်ယောက်တည်းအရင်ဆုံး သွားပြီး ကိုယ်တိုင်ပထမဆုံး လေ့လာတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်’

နွေရာသီ နီးလာသည့်အခါ ပါဟွန်သည် ခရီးထွက်ရန် အသင်သင့်

ဖြစ်နေပြီ။ သူသည် သင်္ဘောဖြင့် ဖော်လံဂါမြစ်အတိုင်း စုန်ဆင်းကာဘာမာယာ သို့သွားသည်။ ထို့နောက် မိုင်သုံးရာခန့်ကို ခြေကျင်လျှောက်သည်။ နောက်ဆုံး တွင် သူ သွားလိုသည့် ဒေသသို့ဆိုက်ရောက်သွားသည်။

အခြေအနေသည် သူ့ထံရောက်ခဲ့သည့် ဧည့်သည်ပြောသွားသည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ လယ်သမားများတွင် မြေယာတွေအများ အပြားရှိသည်။ လူတိုင်းတွင် ဘုံလယ်ယာအဖွဲ့က ပေးထားသည့် မြေနုစ်ဆယ့် ငါးဧကရှိကြသည်။ ငွေပိုငွေလုံ့ရှိသူများသည် နောက်ထပ်သူဝယ်လိုသမျှမြေကို ဝယ်ယူနိုင်သည်။

မြေဈေးမှာ တစ်ဧကလျှင် နှစ်သျှီလင်နှုန်းဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်လိုချင် သလောက် ဈေးပေါပေါဖြင့် ဝယ်လို့ရသည်။

သူ သိလိုသမျှကို စုံစမ်းသိရှိရသောအခါ ပါဟွန်သည် ဆောင်းဦး ပေါက်ရာသီအဝင်တွင် နေရပ်သို့ပြန်သည်။ သူပိုင်မြေယာများနှင့် အိမ်ကို လည်းကောင်း၊ နွားများကိုလည်းကောင်း အမြတ်များများထား၍ ရောင်းသည်။

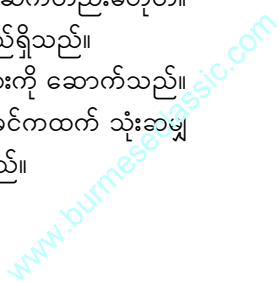
ကျေးရွာဘုံလယ်ယာအဖွဲ့မှလည်း ထွက်လိုက်သည်။ သူသည် နွေဦး ပေါက်ချိန်အထိစောင့်သည်။ ထို့နောက် သူ့မိသားစုနှင့်အတူ နယ်သစ်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

(၄)

ပါဟွန်တို့မိသားစုသည် သူတို့ အခြေချမည့် ဒေသသို့ ဆိုက်ရောက်သွားကြ သည်။ ပါဟွန်သည် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ရွာကြီးတစ်ရွာမှ ဘုံအဖွဲ့တွင် အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ရန် လျှောက်ထားလိုက်သည်။

ကျေးရွာလူကြီးများသည် သူ့အား အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် လက်ခံကာ လိုအပ်သော စာရွက်စာတမ်းများကို ထုတ်ပေးသည်။ ဘုံအဖွဲ့ပိုင်မြေများထဲမှ သူနှင့် သူ့သားအတွက် အစုငါးစုကို ပေးခဲ့သည်။ အစုငါးစုသည် မြေဧက ၁၂၅ ဧကမျှ ရှိ၏။ မြေများမှာ တစ်နေရာတည်း တစ်ဆက်တည်းမဟုတ်။ ကျေးရွာဘုံ အဖွဲ့ပိုင် စားကျက်မြေ၏ ဘေးနားတွင် တည်ရှိသည်။

ပါဟွန်သည် လိုအပ်သော အဆောက်အအုံများကို ဆောက်သည်။ နွားများ ဝယ်သည်။ ယခု သူ ရထားသည့် မြေသည် ယခင်ကထက် သုံးဆမျှ ပိုသည်။ ဂျုံစိုက်၍ အလွန်ကောင်းသော မြေများဖြစ်သည်။

ယခင်က နေထိုင်ခဲ့သည့် ဘဝထက် အဆပေါင်းဆယ်ဆမျှပိုမို ကောင်းမွန်သာယာသောဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့လေပြီ။ သူ့လက်ထဲတွင် စိုက်ပျိုးနိုင်သော မြေကောင်းအများအပြားနှင့် စားကျက်မြေများစွာ ရောက်ရှိနေ ပြီဖြစ်၍ နွားများကိုလည်း သူကြိုက်သလောက် အများအပြားမွေးမြူထားနိုင်ပြီ ဖြစ်၏။ ပထမတော့ ပါဟွန်သည် သူ့မြေများနှင့် သူ့အဆောက်အအုံများ ပေါ်၌ နေရထိုင်ရသည်ကို အလွန်ကျေနပ်အားရသည်။ သို့သော်လည်း အနေ ကြာလာသည့်အခါ ဤနယ်မြေဒေသတွင်လည်းသူ့လက်ထဲ၌ မြေအလုံအ လောက် မရှိသေးဟု ထင်လာပြန်၏။

ဖြစ်ပုံမှာ ပထမနှစ်တွင် သူသည် စားဂျုံတစ်မျိုးစိုက်ပျိုးခဲ့ရာ သီးနှံ ထွက် အလွန်ကောင်းသဖြင့် များစွာအောင်မြင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် နောက်နှစ်တွင်လည်း ထိုစားဂျုံကိုပင် အများအပြား တိုး ခဲ့စိုက်ပျိုးရန် စိတ်အားထက်သန်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ထိုစားဂျုံမျိုး စိုက်ပျိုး နိုင်သည့်မြေမှာ များများစားစားမရှိပေ။

ထိုဒေသတွင် သူ့စိုက်ထားသော ဂျုံမျိုးကို မြေရိုင်းသို့မဟုတ် မထွန် မယက်ဘဲ ကာလကြာမြင့်စွာ ပစ်ထားသည့် မြေမျိုးပေါ်၌ စိုက်ပျိုးကြသည်။

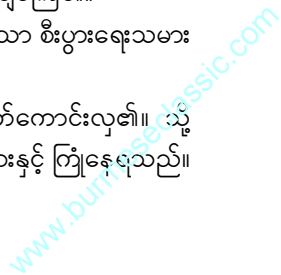
စိုက်ပျိုးသည့် အခါတွင်လည်း၊ တစ်နှစ်မှ နှစ်နှစ်အထိသာ စိုက်ပျိုး ကြပြီး မြေကိုဘာမှထပ်မစိုက်တော့ပဲ မြက်များ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်အထိ စွန့်ပစ်ထားကြသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ယင်းမြေအမျိုးအစားကို ရယူလိုသည့် လူအရေအတွက် သည် များပြားလှ၏။ သို့သော်လည်း မြေအမျိုးအစားက အလုံအလောက် မရှိ၊ ဤသို့ဖြင့် ထိုမြေအမျိုးအစား ရယူလိုမှုအတွက် အမြဲတစေ ရန်ပွဲများ ရှိနေသည်။

အထိုက်အလျောက် ကြွယ်ဝသော လယ်သမားများကလည်း ထိုစား ဂျုံမျိုး စိုက်ပျိုးလိုသဖြင့် ထိုမြေမျိုးကို များများရလိုကြ၏။ ဆင်းရဲသောသူများ ကလည်း ထိုမြေမျိုးကို စီးပွားရေးသမား မြေအရောင်းအဝယ် လုပ်သူများအား ဈေးကောင်းကောင်းနှင့် ရောင်းလို၍ များများစားစားလိုချင်ကြ၏။

ယင်းအခြေအနေတွင် ထိုစားဂျုံမျိုးကို စိုက်လိုသော စီးပွားရေးသမား တစ်ဦးထံမှ မြေကို တစ်နှစ်မျှငှား၍ စိုက်ပျိုးခဲ့ရသည်။

ထိုမြေပေါ်၌ သူ့စိုက်ခဲ့သော ဂျုံသည် သီးနှံထွက်ကောင်းလှ၏။ သို့ သော်လည်း မြေက ရွာနှင့် ဝေးလွန်းသဖြင့် အခက်အခဲများနှင့် ကြုံနေရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယင်းကဲ့သို့ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းမှပင် မြေအရောင်း အဝယ်လုပ်နေကြသော လယ်သမားအချို့သည် သီးခြားယာတောများတွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြပြီး တစ်နေ့တခြား ချမ်းသာကြွယ်ဝလာနေကြသည်ကို သူ သတိထားမိလာသည်။ ထိုအခါ သူ့တွေးမိပြန်သည်။

‘တကယ်လို့သာ ငါ့အနေနဲ့ ဘိုးဘွားပိုင်မြေကို ဝယ်ပြီး နေနိုင်လုပ် နိုင်မယ်ဆိုရင် လက်ရှိအခြေအနေနဲ့ အများကြီး ခြားနားသွားမှာ၊ အားလုံးလဲ အဆင်ပြေသွားနိုင်တယ်’

ဤသို့ဖြင့် ဘိုးဘွားပိုင်မြေဝယ်ယူရေးကိစ္စသည် သူ့ခေါင်းထဲတွင် မကြာခဏပေါ်လာလျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ရုတ်တရက် အကောင်အထည် မဖော်နိုင်။ လက်ရှိအစီအစဉ်အတိုင်း မြေငှား၍ စားဖို့စိုက်ပျိုးသည့် အလုပ် ကိုပင် သုံးနှစ်တိတိ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရာသီဥတုက လည်းကောင်း၊ သီးနှံထွက်ကလည်း ကောင်းသဖြင့် ငွေပိုငွေလျှံများ စုဆောင်းနိုင်ခဲ့သည်။ လက်ရှိအခြေအနေဖြင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲပြီး နေသွားမည်ဆိုပါက နေသွားနိုင်ပြီဖြစ်၏။

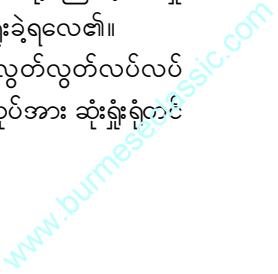
သို့သော်လည်း သူသည် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သူတစ်ပါးထံမှမြေငှားပြီး စိုက်ပျိုးရသည့် အလုပ်အပေါ် ငြီးငွေ့ကာ စိတ်ပျက်လျက်ရှိသည်။

လယ်သမားများသည် မြေကောင်းများများ ရနိုင်မည့် နေရာဒေသရှိ သည်ဟု ကြားလျှင် ထိုနေရာသို့ သူ့ထက်ငါ အရင်ရောက်အောင် အပြေး အလွှား အလှူအယက်သွားကြစမြဲဖြစ်သည်။

ရောက်သွားလျှင်လည်း မြေကိုလက်ဦးအောင် ယူလေ့ရှိကြ၏။ အကယ်၍ မိမိကသာ လက်မဦးလျှင် ဘာမှမရဘဲ ဖြစ်တတ်ကြ၏။ ဤသည် တို့မှာ အမြဲတစေ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော အရာများပေတည်း။

တတိယနှစ်ထဲတွင် ပါဟွန်သည် မြေအရောင်းအဝယ်သမားတစ်ဦး နှင့်အတူ လယ်သမားတချို့ထံမှ စားကျက်မြေများ ငှား၍အလုပ်လုပ်သည်။ ထိုမြေပေါ်တွင် ထွန်ယက်ပြီးကာမှ ပြဿနာဖြစ်ကာ အငြင်းပွားရသည်။ လယ် သမားတချို့ကဥပဒေကြောင်းအရ တရားစွဲကြသည်။ ထို့ကြောင့် အမှု အခင်းဖြစ်လာခဲ့လေရာ လုပ်ကိုင်ထားသမျှအားလုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေ၏။

‘တကယ်လို့သာ ဒီမြေဟာ ငါပိုင်မြေဆိုရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်နိုင်မှာ’ဟု ပါဟွန် တွေးမိပြန်သည်။ ‘အခုတော့ ငါ့မှာလုပ်အား ဆုံးရှုံးရုံကင် မကဘူး၊ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေနဲ့ ကြုံရတယ်’

ထို့ကြောင့် ပါဟွန်သည် မြေထပ်ဝယ်ရန် လိုက်၍ ရှာပြန်သည်။ ဤတွင် သူသည် မြေဧကတစ်ထောင့်သုံးရာခန့် ဝယ်ထားပြီး ဈေးပေါပေါနှင့် ပြန်ရောင်းလိုသည့် လယ်သမားတစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိသည်။ ပါဟွန်သည် ချက်ချင်းပင် ထိုလယ်သမားနှင့် ညှိနှိုင်းကာ ဈေးဆစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် ရှုဘယ်ငွေ ၁၅၀၀ နှင့် ရောင်းချရန် တစ်ဝက်ကို ချက်ချင်းပေးချေပြီး ကျန်တစ်ဝက်ကို နောက်ပိုင်းကျမှပေးချေရန် သဘောတူကြသည်။

ယင်းကဲ့သို့ သဘောတူပြီးကာမှ တစ်ရက်တွင် ရွာမှဖြတ်သန်းသွား ရသော ကုန်သည်ခရီးသည်တစ်ဦး သူ့အိမ်သို့ရောက်လာသည်။

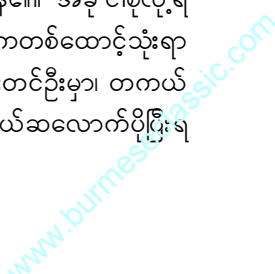
သူ့မြင်းကို အစာကျွေးလို၍ ခဏတစ်ဖြုတ်ဝင်နားခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် ပါဟွန်နှင့် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားစမြည်ပြောကြသည်။

ကုန်သည်က သူသည် ဘက်ရှိုကာ လူမျိုးများ၏ နယ်မြေမှပြန်လာ သူဖြစ်ကြောင်း၊ သူကိုယ်တိုင် မြေဧက တစ်သောင်းသုံးထောင်ကို ရှုဘယ်ငွေ ၁၀၀၀ ဖြင့် ဝယ်ယူထားကြောင်း ပြောပြသည်။ ပါဟွန်က သူသိလိုသမျှကို ထပ်မေးသည့်အခါ ကုန်သည်ကလည်း ရှင်းပြသည်။

‘အဲဒီဒေသမှာ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ လုပ်ဖို့လိုတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဒေသခံအကြီးအကဲတွေနဲ့ခင်အောင်လုပ်ဖို့ပဲ။ ကျွန်တော်ဆိုရင် သူတို့ကို ရှုဘယ် တစ်ရာလောက်တန်တဲ့ ပိုးထည်တွေနဲ့ ကော်ဇောတွေရယ်၊ ပြီးတော့ ဝိုင်ကြိုက်တဲ့ လူတွေကို ဝိုင်ရယ်၊ ဒါပဲပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် တစ်ဧကကို တစ်ပဲနီနှုန်းနဲ့ မြေတွေဝယ်လို့ရတာပဲ။ ကျွန်တော်ရတဲ့ မြေတွေက မြစ်နားက မြေရိုင်းတွေချည်းပဲ’

ပါဟွန်သည် သူသိလိုသမျှကို မေးသည်။ ကုန်သည်ကလည်း မေးသ မျှကို ဖြေသည်။ ‘မြေကတော့ ပေါသလား မမေးနဲ့’ ဟု သူကပြောသည်။ ‘အဲဒီမြေတွေကို ဘက်ရှိုကာလူမျိုးတွေပိုင်တာ၊ သူတို့က တကယ့်ကို ရိုးသား ကြတာ၊ သိုးတွေနဲ့ သိပ်တူတာ၊ မြေလိုချင်ရင် အလကားလောက်နီးပါးရတာဗျ’

ထိုအခါ ပါဟွန်သည် အတွေးတစ်မျိုး တွေးမိပြန်၏။ အခု ငါစုလို့ရ ထားတဲ့ ရှုဘယ်ငွေတစ်ထောင်နဲ့ဆိုရင် ဒီအရပ်မှာ မြေဧကတစ်ထောင့်သုံးရာ ပဲရမယ်။ ဒါတောင်မှ အကျေမဟုတ်သေးဘူး။ အကြွေးတင်ဦးမှာ၊ တကယ် လို့ သူပြောတဲ့ဒေသမှာသာဆိုရင် ဒီငွေနဲ့ မြေဧက ဆယ်ဆလောက်ပိုပြီးရ မယ်။ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ’

(၅)

ပါဟွန်သည် ထိုဒေသသို့ ဘယ်လို သွားရမည်ကို မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။ ကုန်သည်ထွက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူသည် ထိုဒေသသို့သွားရန်ပြင်ဆင်သည်။

သူသည် သူ့မိန်းမအား အိမ်ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားရန် မှာကြားပြီး လူယုံတပည့်တစ်ယောက်ကို အဖော်လုပ်ကာ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။

သူတို့သည် လမ်းခရီးတွင် မြို့တစ်မြို့သို့ဝင်ကာ ကုန်သည် အကြံပေးသွားသည့်အတိုင်း လုပ်နိုင်ရန်အတွက် လက်ဖက်ခြောက်များ၊ ဝိုင်များနှင့် သင့်တော်ရာ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ဝယ်သည်။

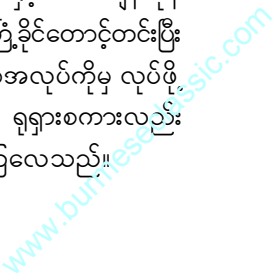
ထို့နောက် ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ မိုင်ပေါင်း သုံးရာကျော်မျှ ခရီးပေါက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ခုနှစ်ရက် မြောက်သည့်နေ့တွင် ရွက်ထည်တဲများထိုး၍ အခြေစိုက်နေကြသော ဘတ်ရှ်ကာ လူမျိုးများနေထိုင်ရာ မြေပေါ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

မြင်တွေ့ရသည့် အခြေအနေသည် သူနှင့်တွေ့ခဲ့ရသည့် ကုန်သည် ပြောပြသွားသည့်အတိုင်း ဖြစ်သည်။ ဘတ်ရှ်ကာများသည် မြစ်တစ်ခု၏ဘေး မြက်ခင်းကွင်းပြင်ကြီးထဲ၌ ရွက်ထည်တဲများထိုး၍ နေထိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မြေကိုလည်း ထွန်ယက်ခြင်းမပြု၊ ပေါင်မုန့်စားသုံးခြင်းလည်းမရှိ။ သူတို့ နွားများနှင့် မြင်းများကို မြက်ခင်းကွင်းပြင်ကြီးထဲ၌ အုပ်လိုက်သင်းလိုက် လှန်ထားသည်။ မြင်းပေါက်စကလေးများကိုမူ သူတို့တဲများ၏ နောက်တွင် ကြိုးနှင့်ချည်ထားကြသည်။ မိခင်မြင်းမများကို တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်မျှ လှန်ထားသော နေရာမှ မောင်းယူလာပြီး နို့တိုက်ကြသည်။

မြင်းမများကို အချိန်မှန်မှန် နို့ညှစ်ယူပြီး နို့ချဉ်၊ ဒိန်ခဲ၊ ထောပတ်စသည်များ ပြုလုပ်ကြသည်။ ယင်းကိစ္စ အားလုံးကို တာဝန်ယူ၍ လုပ်ကိုင်နေကြသူများမှာ မိန်းမများသာဖြစ်၏။

ယောက်ျားများမှာမူ အများအားဖြင့် နို့ချဉ်သောက်လိုက်၊ လက်ဖက်ရည်သောက်လိုက်၊ သိုးသားစားလိုက်၊ ဆေးတံသောက်လိုက်နှင့်သာ အချိန်ကုန်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အားလုံးသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းပြီး အမြဲတစေ ပျော်ပျော်နေတတ်ကြသည်။ တစ်နေ့လုံး ဘာအလုပ်ကိုမှ လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးခြင်း မရှိ။ အသိဉာဏ် ဗဟုသုတကလည်း မရှိ။ ရုရှားစကားလည်း မပြောတတ်။ သို့သော်လည်း သဘောအလွန်ကောင်းကြလေသည်။

ပါဟွန် ရောက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ သူတို့သည် တဲများ အတွင်းမှ ထွက်လာကြပြီး ပါဟွန်အား ဝိုင်း၍ ရပ်ကာ အထူးအဆန်းတစ်ခု သဖွယ် ကြည့်နေကြသည်။

ချက်ချင်းပင် စကားပြန်တစ်ဦး ပေါ်လာသဖြင့် ပါဟွန်က သူမြေလို ချင်၍လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ သူ့စကားကြားသည့်အခါ ဘတ်ရှ်ကာ များသည် ဝမ်းသာကြဟန်ရှိ၏။ ပါဟွန်အား အကောင်းဆုံး ရွက်ထည်တဲတစ် လုံးအတွင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။

ကော်ဇောပေါ်၌ ခင်းထားသည့် ဆိုဖာခုံတစ်လုံးပေါ် ထိုင်ခိုင်းသည်။ သူတို့ကလည်း ပါဟွန်အား ဝိုင်း၍ ထိုင်ကြသည်။ ပါဟွန်အား လက်ဖက်ရည်၊ ချိုချဉ် စသည်များ တိုက်သည်။ သိုးတစ်ကောင်သတ်ကာ ချက်ပြုတ် ကျွေး မွေးသည်။

ပါဟွန်ကလည်း သူဝယ်လာသည့် လက်ဆောင်များကို လှည်းပေါ်မှ သွားယူကာ ဘတ်ရှ်ကာများအား ဝေငှပေးသည်။ ဘတ်ရှ်ကာများသည် များစွာ ဝမ်းသာလျက်ရှိကြသည်။ သူတို့ချင်း စကားတွေ အများကြီးပြောကာ စကား ပြန်အား ဘာသာပြန်၍ ပြောခိုင်းသည်။

‘သူတို့က ခင်ဗျားကို ပြောကြတယ်’ ဟု စကားပြန်က ပြောသည်။
‘ခင်ဗျားကို သူတို့ခင်ပါတယ်တဲ့၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံအရ ဧည့် သည်ကို ကျေနပ်အောင် ပြုစုရပါတယ်တဲ့၊ ဧည့်သည်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်တွေ အတွက် သူတို့ကလည်း လက်ဆောင်ပြန်ပေးကြရပါတယ်တဲ့၊ အခု ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို လက်ဆောင်တွေ ပေးထားပါပြီ၊ ကျုပ်တို့ပိုင် ပစ္စည်းတွေထဲက ခင်ဗျား ဘာလိုချင်ပါသလဲတဲ့၊ အကြိုက်ဆုံးပစ္စည်းကိုသာပြောပါ၊ ကျုပ်တို့က ပေးပါမယ်တဲ့’

‘ကျွန်တော် ဒီဒေသမှာအကြိုက်ဆုံးပစ္စည်းကတော့ မြေပါပဲ’ ဟု ပါဟွန်ကဖြေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ဆီမှာတော့ မြေကနည်းပြီး လူတွေက များနေပါတယ်၊ မြေဩဇာကလည်း ခန်းခြောက်နေကြပါပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာတော့ မြေကလည်း ပေါ့၊ မြေဩဇာကလည်း ကောင်း၊ ဒီလိုမြေမျိုးတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ခဲ့ဖူးပါဘူး’

စကားပြန်က ပါဟွန်၏စကားများကို ဘာသာပြန်ပြောသည်။ ဘတ်ရှ်ကာများသည် သူတို့ချင်း စကားတွေ ပြန်ကြပြန်သည်။ သူတို့ဘာတွေ

ပြောနေကြသည်ကို ပါဟွန် နားမလည်။ အမူအရာတွေကတော့ ရွှင်လန်းမြူး ထူးနေကြသည်။

အချင်းချင်း အော်ဟစ်ပြောဆိုကြကာ တဝါးဝါး တဟားဟားရယ် ကြသည်။ ထို့နောက် ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ စကားပြန်ပြောသမျှကို နားစွင့် နေသော ပါဟွန်အား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

‘သူတို့က ပြောကြပါတယ်၊ ခင်ဗျား ပေးထားတဲ့လက်ဆောင်တွေ အတွက် သူတို့က ခင်ဗျား လိုချင်သလောက် မြေကို ပေးပါမယ်တဲ့၊ ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့မြေကိုသာ လက်ညှိုးထိုးပြပါတဲ့၊ ခင်ဗျား ပြသမျှမြေဟာ ခင်ဗျား မြေပါပဲတဲ့’

ဘက်ရှုကာများသည် သူတို့ချင်း စကားအချေအတင်ပြောကြပြန် သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ငြင်းခုံခြင်းလည်း ပြုကြသည်။ ပါဟွန်က သူတို့ ဘာတွေ ငြင်းခုံနေကြတာလဲဟု မေးသည့်အခါ စကားပြန်က သူတို့ အကြီးအ ကဲမရှိခိုက်တွင် မြေကို အခုလို အလွယ်တကူ မပေးသင့်ဟု ဘတ်ရှုကာအချို့ က ယူဆ၍ အချို့က သူတို့အကြီးအကဲပြန်လာချိန်အထိ စောင့်ဆိုင်း နေစရာ မလိုဟု ယူဆကြကြောင်း ရှင်းပြသည်။

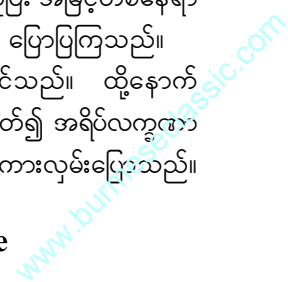
(၆)

ဘတ်ရှုကာများသည် နောက်တစ်ကျော့ငြင်းကြခုံကြပြန်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် မြေခွေးရေ ကက်ဦးထုပ် ဆောင်းထားသည့် လူတစ်ယောက် တဲထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ဘတ်ရှုကာအားလုံး နှုတ်ဆိတ်သွားကြကာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ကြ သည်။ စကားပြန်က ပါဟွန်ဘက်လှည့်၍ ‘ဒီဟာ ကျုပ်တို့ အကြီးအကဲပဲ’ ဟု ပြောသည်။ ပါဟွန်သည် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာဖြင့် သူဝယ်လာသည့် အ ကောင်းဆုံး ဝတ်လုံအင်္ကျီရှည်ကြီးနှင့် လက်ဖက်ခြောက် ငါးပေါင်ကို ထုတ်ယူ ကာ ဘတ်ရှုကာ အကြီးအကဲအား လှမ်းပေးသည်။

အကြီးအကဲက လက်ဆောင်များကို လက်ခံယူပြီး အမြင့်တစ်နေရာ ၌ထိုင်သည်။ ဘတ်ရှုကာများက သူ့အား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောပြကြသည်။

အကြီးအကဲက အသေအချာ နားစိုက်ထောင်သည်။ ထို့နောက် သူ့လူများအား ငြိတ်ဆိတ်စွာ နေကြရန် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်၍ အရိပ်လက္ခဏာ ပြသည်။ ပါဟွန်အား သူ့ကိုယ်တိုင် ရုရှားဘာသာဖြင့် စကားလှမ်းပြောသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ သူတို့ပြောထားတဲ့အတိုင်းရှိပစေတော့၊ ခင်ဗျားကြိုက် တဲ့ မြေကိုသာရွေး၊ ကျုပ်တို့မှာ မြေတွေ အများကြီးရှိတယ်’

‘အင်း.. . ငါကြိုက်သလောက် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယူရပါမလဲ’ဟု ပါဟွန်တွေေးသည်။

‘ယူရင်လည်း အခိုင်အမာဖြစ်အောင်တော့ လုပ်ထားမှဖြစ်မယ်၊ သူတို့ က ငါ့ပြတဲမြေကို အဲဒီမြေ ခင်ဗျားပိုင်ဖြစ်သွားပြီ လို့ ပြောပေမယ့် နောင်အခါ မလိုလားချိန်ကျတော့ ပြန်ယူချင် ယူသွားမှာ’

‘အခုလို ကြင်ကြင်နာနာစကားမျိုးပြောတဲ့အတွက် ခင်ဗျားကို သိပ် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ဗျာ’ ဟု ပါဟွန်က အများကြားလောက်အောင် အော်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားတို့မှာ ရှိတာ မြေတွေအများကြီးပေမယ့် ကျွန်တော်က နည်း နည်းပဲ လိုချင်တာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ရတဲ့ မြေကိုတော့ အခိုင်အမာ ဖြစ်ချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပေးတဲ့အခါမှာ မြေတွေကို တိုင်းပေးနိုင်မလား၊ သေခြင်းနဲ့ရှင်ခြင်းဆိုတာက ဘုရားသခင်လက်ထဲမှာ ရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့က သဘောမနောကောင်းလို့ပေးခဲ့ကြပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ သားသမီးတွေကျတော့ ကျွန်တော့်လက်ထဲက မြေတွေကို ပြန်ယူချင်ယူသွားမှာ၊ အဲသလို ဖြစ်မှာကို တော့ စိုးရိမ်မိပါတယ်’

‘ခင်ဗျားပြောတာမှန်ပါတယ်’ ဟု အကြီးအကဲကပြောသည်။ ‘ကျုပ် တို့က လိုအပ်သလို လုပ်ပေးကြမှာပါ’

‘ဒီဒေသကို ကုန်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်လို့ ကျွန်တော် ကြားဖူးခဲ့ပါတယ်’ ဟု ပါဟွန်က ပြန်ပြောသည်။

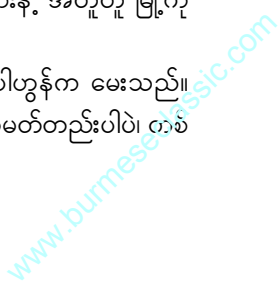
‘ခင်ဗျားတို့က သူ့ကို နည်းနည်းပါးပါး ပေးကြတယ်လို့လဲ ကြားခဲ့ ပါတယ်၊ ပေးတဲ့အခါမှာ စာရွက်စာတမ်းတွေ လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့တယ်တဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အဲသလိုပဲ အခိုင်အမာ လုပ်ပေးစေချင်ပါတယ်’

အကြီးအကဲသည် ပါဟွန်စကားများကို သဘောပေါက်သည်။ ‘ရမှာ ပေါ့’ ဟု အဖြေပေးသည်။

‘အဲဒါက လုပ်လို့လွယ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားနဲ့ အတူတူ မြို့ကို သွားပြီး စာချုပ်လက်မှတ် ထိုးကြတာပေါ့’

‘ဒါဆိုရင် မြေဈေးက ဘယ်လောက်ပါလဲ’ဟု ပါဟွန်က မေးသည်။

‘ကျုပ်တို့ရဲ့ ဈေးနှုန်းကတော့ အမြဲတမ်း တစ်သမတ်တည်းပါပဲ၊ တစ် ရက်ကို ရှုဘယ်ငွေ တစ်ထောင်နှုန်းပါ’

ပါဟွန်သည် ထိုစကားကို နားမလည်။ ‘တစ်ရက်ကို... အဲဒါ ဘယ်လို တိုင်းကြတာလဲ၊ မြေဘယ်နှုဒက ရှိမလဲ’

‘ကျုပ်တို့ကတော့ ဘယ်လိုတွက်ရမယ်ဆိုတာ မသိကြပါဘူး’ ဟု အကြီးအကဲက ပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့က မြေကိုရက်နဲ့ရောင်းကြတာ၊ ခင်ဗျား တစ်ရက်အတွင်း ခင်ဗျားရဲ့ ခြေထောက်တွေကို အားပြုပြီး လျှောက်သွားပါ။ အဲဒီတစ်ရက်အတွင်း ခင်ဗျား ခြေချခဲ့တဲ့ မြေတွေဟာ ခင်ဗျား ပိုင်ပဲ။ အဲဒီ တစ်ရက်အတွက် ရူဘယ် တစ်ထောင်ကျပါတယ်’

ပါဟွန်သည် တအံ့တဩဖြစ်လျက်ရှိသည်။

‘ဒါပေမယ့် တစ်ရက်အတွင်းမှာဆိုတော့ မြေတွေအများကြီး ရမှာပေါ့’ ဟု ရေရွတ်သည်။

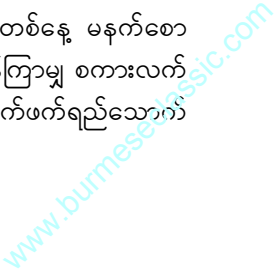
အကြီးအကဲက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ ‘ဒါပေါ့၊ ခင်ဗျား ခြေနဲ့ နင်းသွားတဲ့ မြေအားလုံး ခင်ဗျားမြေတွေပေါ့’ ဟု ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် စည်းကမ်းချက်တစ်ချက်တော့ ရှိပါတယ်၊ တကယ်လို့ တစ်ရက်အတွင်းမှာ စထွက်တဲ့နေရာကို ခင်ဗျား ပြန်မရောက်ရင် ခင်ဗျားရဲ့ ငွေကို အရှုံးခံရပါလိမ့်မယ်’

‘ကျွန်တော် စမယ့်နေရာကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်ရမှာလဲ’

‘ဒါက လွယ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ အတူတူသွားပြီး ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့ နေရာကို ရွေးပါ။ အဲဒီနေရာကနေပြီး စထွက်ပါ။ ခင်ဗျားနဲ့အတူ တူရွင်းတစ်လက် ယူသွားပါ။ ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့နေရာကို အမှတ်အသားလုပ်ပါ။ ခင်ဗျား တွေ့တဲ့ နေရာဆိုရင် တူးရွင်းနဲ့ တွင်းတစ်တွင်းတူးပြီး အပေါ်က မြက်တစ်အုပ် အုပ်ခဲ့ပါ။ ခင်ဗျား ကိစ္စပြီးသွားတဲ့အခါကျရင် ကျုပ်တို့က ခင်ဗျား တူးထားတဲ့ တွင်းတွေကို လျှောက်ကြည့်မယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ သွားတာကတော့ ဆန္ဒ ရှိသလောက် သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နေမဝင်ခင် ခင်ဗျားစထွက်တဲ့နေရာကို ပြန်ရောက်ရပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားခြေချခဲ့တဲ့ နေရာမှန်သမျှ အားလုံးကတော့ ခင်ဗျားပိုင်မြေ ဖြစ်မှာပါ’

ပါဟွန်သည် များစွာဝမ်းသာသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောထ၍ စမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ သူတို့သည် အတန်ကြာမျှ စကားလက် ဆုံကျရင်း သိုးသားစားကာ ဒိန်ချဉ်သောက်ကြသည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြသည်။ ဤအတွင်းမှာပင် ညရောက်လာသည်။

ဘတ်ရှ်ကာများက ပါဟွန်အား ငှက်မွေးအိပ်ရာတစ်ခုပေးကာ အိပ်စေသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်မိုးလင်းလျှင် လင်းချင်း အိပ်ရာမှထ၍ သတ်မှတ်ထားသော နေရာသို့ နေမထွက်မီ အရောက်သွားကြရန် ကတိကဝတ်ပြုကာ လူစုခွဲသွားကြလေသည်။

(၇)

ငှက်မွေး အိပ်ရာပေါ်၌ လဲလျောင်းနေသော ပါဟွန်သည် အိပ်မပျော်၊ သူရလိုသည့် မြေအကြောင်းကိုသာတွေး၍ စိတ်ကူးယဉ်လျက်ရှိသည်။

‘ငါ ခြေချမယ့် မြေကတော့ ဧကအများကြီးဖြစ်ဖို့များတယ်’ ဟု သူက တွေးသည်။

‘ငါက တစ်နေ့ကို သုံးဆယ့်ငါးမိုင်လောက် ပေါက်အောင်လျှောက်နိုင်တဲ့အကောင်၊ အခုရာသီဆိုရင် နေ့တာက ရှည်ပါဘိသနဲ့၊ သုံးဆယ့် ငါးမိုင်လောက် ပတ်လည်လှည့်လျှောက်ရင် မြေအများကြီးရမှာ ကျိန်းသေပဲ။ ငါ့လက်ထဲရောက်ရင် မြေညှံတွေကို ရောင်းပစ်မယ်၊ အကောင်းဆုံး မြေတွေကိုသာ ငါ့လက်ထဲမှာ ထားပြီးစိုက်ပျိုးစားမယ်၊ နွားထီးကြီးနှစ်ကောင်ဝယ်မယ်၊ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ငှားမယ်၊ ဧကတစ်ရာငါးဆယ်ကို စိုက်မယ်၊ ကျန်တဲ့ မြေတွေကို နွားစားကျက် လုပ်ထားမယ်’

ပါဟွန်သည် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်၊ မနက် အရုဏ်တက်ခါနီးမှ မွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုတဒဂ်အချိန်ကလေးတွင် အိပ်မက်တစ်ခု မက်သည်။ သူသည် ထိုတဲထဲမှာပင် လဲလျောင်းနေသည်။ ထိုစဉ်အပြင်မှ လူသံလိုလို ကြားလိုက်ရ၏။ ဘယ်သူပါလိမ့်။ သူသည် လှဲနေရာမှထကာ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ တဲရှေ့၌ တင်ပလွင်ခွေထိုင်နေသူမှာ ဘတ်ရှ်ကာလူမျိုး အကြီးအကဲ။

သူသည် လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဗိုက်ကိုနှိပ်ကာ တအားကုန် အော်ရယ်နေသည်။

အကြီးအကဲ အနီးသို့ ရောက်သွားသော ပါဟွန်က . . .

‘ခင်ဗျား ဘာကိုရယ်နေတာလဲ’ ဟု မေးသည်။ သို့သော်လည်း သူမေးလိုက်ချိန်တွင် သူ့ရှေ့မှ လူသည် အကြီးအကဲ မဟုတ်တော့ပေ။ သူ့အိမ်၌ ခဏဝင်နားပြီး မြေအကြောင်း ပြောသွားသည့် ကုန်သည်ဖြစ်နေသည်။

ပါဟွန်က ‘ခင်ဗျား ဒီရောက်နေတာ ကြာပြီလား’ ဟု မေးတော့မည် အပြုတွင် ထိုလူသည် ကုန်သည်မဟုတ်တော့ဘဲ သူ၏ ပထမဆုံးအိမ်သို့

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက တစ်ညတာလာ၍ တည်းခိုခဲ့ဖူးသည့် ဗော်လ်ဂါမြစ်တစ်ဘက်ကမ်းမှ လယ်သမားဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထို့နောက် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် လယ်သမားမဟုတ်တော့ဘဲ ခွာများနှင့် ချိုများ ပေါက်နေသည့် မာရ်နတ်ဖြစ်နေသည်။ မာရ်နတ်သည် အားပါးတရ အူလှိုက်သည်းလှိုက် အော်၍ အော်၍ ရယ်မောလျက်ရှိသည်။

မာရ်နတ်၏ရှေ့ မြေကြီးပေါ်တွင်မူ အလျားမှောက်လဲကျနေသော လူတစ်ယောက်။ ခြေထောက်များတွင် ဖိနပ်မပါ။ ဘောင်းဘီနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီသာ ဝတ်ထားသည်။

ပါဟွန်သည် လဲကျနေသူအား ဘယ်လိုလူစားပါလိမ့်၊ ဘာပြုလို့ လဲကျနေတာပါလိမ့်ဟူသော သိချင်စိတ်ဖြင့် အနီးသို့ တိုးကပ်ပြီး အသေအချာကြည့်မိသည်။ လဲကျနေသူသည် သေနေပြီ။ ပြီးတော့ ထိုလူသည် တခြားလူမဟုတ်။ သူကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေသည်။ သူသည် အိပ်ပျော်နေရာမှ ထိတ်လန့်တကြား နိုးလာသည်။

‘ဘယ်လိုအိပ်မက်ပါလိမ့်’ ဟု သူတွေးသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်မိ၏။ ပွင့်နေသော တံခါးပေါက်မှ အရုဏ်ဦး အလင်းရောင်သည် ဝင်လာလျက်ရှိလေပြီ။

‘ငါ သူတို့ကို သွားနှိုးမှဖြစ်မယ်’ ဟု သူတွေးသည်။

‘စောစောစီးစီး စသင့်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်လား’

သူသည် သူ့လှည်းပေါ်၌ အိပ်နေသော တပည့်ကို အရင်ဆုံးနှိုးကာ လှည်းပြင်ခိုင်းသည်။ ထို့နောက် ဘတ်ရှ်ကာများအား သွား၍နှိုးသည်။

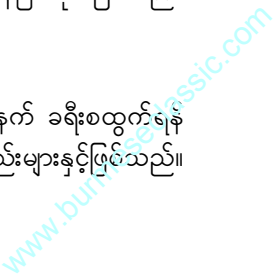
‘ကျွန်တော်တို့ ကွင်းပြင်ထဲထွက်ပြီး မြေတိုင်းကြ ထွာကြဖို့ အချိန်ကျလာပြီ’ ဟု ပြောသည်။ ဘတ်ရှ်ကာများသည် အိပ်ရာမှထကာ လူစုကြသည်။ အကြီးအကဲလည်း ရောက်လာသည်။ သူတို့အားလုံး ဒိန်ချဉ် သောက်ကြသည်။

ပါဟွန်ကိုလည်း လက်ဖက်ရည်ဖြင့် ဧည့်ခံသည်။ သို့သော်လည်း ပါဟွန်က အချိန်ကုန်မည်စိုး၍ မသောက်။

‘ကျွန်တော်တို့သွားကြပါစို့၊ သွားဖို့အချိန်တော်နေပြီ’ ဟု ပြောသည်။

(၈)

ဘတ်ရှ်ကာများသည် အဆင်သင့်ဖြစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခရီးစထွက်ရန် တာစုကြသည်။ အချို့က မြင်းများနှင့်ဖြစ်၍ အချို့က လှည်းများနှင့်ဖြင့်သည်။

ပါဟွန်သည် သူ့လှည်းနှင့်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့တပည့်လည်းလိုက်ပါ လာသည်။ တူရွင်းတစ်ချောင်း ယူလာဖို့လည်း သူမမေ့။ သူတို့လူစု ကွင်းပြင် ကြီးထဲသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည့်အခါ နံနက်ခင်းနေရောင်သည် အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်တွင် နီရဲလျက်ရှိနေပြီ။

သူတို့သည် ဘတ်ရှိုကာများက ‘ရှစ်ခဲဟန်’ဟု ခေါ်သော တောင်ပူစာ တစ်လုံးပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ အပေါ်ရောက်သည့်အခါ အားလုံး လှည်းများ နှင့် မြင်းများပေါ်မှဆင်းကာ တောင်ပူစာထိပ် တစ်နေရာတွင် စုကြသည်။ အကြီးအကဲသည် ပါဟွန်ထံ လာ၍ ကွင်းပြင်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘မြင်တယ် မဟုတ်လား’ ဟု ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား မြင်နေရတဲ့ မြေတွေဟာ ကျုပ်တို့ပိုင်မြေတွေပဲ၊ အဲဒီအထဲ က ခင်ဗျားကြိုက်သလောက် ယူပိုင်ခွင့် ပေးပါတယ်’

ပါဟွန်၏ မျက်လုံးအစုံသည် တလက်လက် တောက်ပလာသည်။ ဤမြေအားလုံး မြေရိုင်းတွေချည်းဖြစ်၏။ အလွန်ညီညာပြန့်ပြူးသော မြေများ ဖြစ်၏။ မြေအရောင်သည် ဘိန်းစေ့ပမာ နက်ပြောင်လျက် ရှိကြသည်။

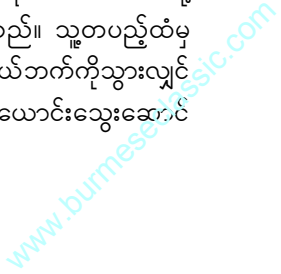
မြေအနိမ့်ပိုင်းများ၌ ပေါက်ရောက်နေကြသည့် မြက်ပင်ကြီးများသည် လူ့ရင်ခေါင်းလောက် မြင့်မားကြသည်။

အကြီးအကဲသည် သူ့မြေခွေးရေ ကက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်ကာ မြေပြင် တစ်နေရာ၌ ချထားလိုက်ပြီး ပါဟွန်အား လှမ်းပြောသည်။

‘ဒါဟာ တာထွက်အမှတ်အသားပါပဲ၊ ဒီနေရာက ခင်ဗျားစထွက်ပါ။ ပြီးရင် ဒီနေရာကို အရောက်ပြန်ခဲ့ပါ။ ခင်ဗျား ခြေချခဲ့သမျှ မြေအားလုံးဟာ ခင်ဗျားပိုင်မြေ ဖြစ်ရပါစေမယ်’

ပါဟွန်သည် သူ့ငွေများကိုထုတ်ကာ ကက်ဦးထုပ်ပေါ်တင်လိုက် သည်။ ထို့နောက် သူ့အပေါ်ဝတ် ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တွင် လက်ပြတ်ကုတ်နှင့် ရှုပ်အင်္ကျီသာကျန်ခဲ့သည်။

သူ့ခါးပတ်ကို ဖြုတ်ကာ ဗိုက်အောက်နားသို့ ရွှေ့၍ တင်းတင်းကျပ် ကျပ် ပတ်လိုက်သည်။ ပေါင်မုန့်အိတ်ကို သူ့ကုတ်အင်္ကျီ ရင်ဘတ်အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်သည်။ ရေဘူးကို သူ့ခါးပတ်တွင် ချိတ်လိုက်သည်။ သူ့တပည့်ထံမှ တူရွင်းကို လှမ်းယူပြီး ခရီးစထွက်ရန် တာစူသည်။ သူ ဘယ်ဘက်ကိုသွားလျှင် ကောင်းမည်နည်း။ နေရာတိုင်းကတော့ သူ့အား ဖြားယောင်းသွေးဆောင် လျက်ရှိကြ၏။

‘ကိစ္စမရှိဘူး’ ဟု သူ့ဆုံးဖြတ်သည်။

‘တက်လာနေတဲ့ နောက်ကို အရင်ဆုံးသွားမယ်’

သူသည် မျက်နှာကို အရှေ့အရပ်သို့ မူလိုက်သည်။ အပေါ်ဘက်သို့ နေလုံး ထွက်အလာကို ခဏမျှစောင့်သည်။

‘ငါအချိန်ဖြုန်းနေလို့မဖြစ်ဘူး’ ဟု တွေးသည်။

‘အခုလို အေးနေတုန်းမှာ လမ်းလျှောက်ရတာ ပိုပြီး သက်သာတယ်’

နေရောင်ခြည်များသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း၏ အထက်သို့ဖြာထွက်မ လာကြသေး။ ပါဟွန်သည် တူရွင်းကို ပခုံးဖြင့်ထမ်းကာ တောင်ပူစာပေါ်မှ ဆင်း၍ ကွင်းပြင်သို့လျှောက်သည်။

ပါဟွန် လျှောက်သွားနေသည်မှာ နှေးလည်းမနှေး။ မြန်လည်းမမြန်၊ ခပ်မှန်မှန် အနေအထားဖြစ်သည်။ ကိုက်တစ်ထောင်ခန့် ခရီးပေါက်သည့်အခါ တစ်နေရာတွင်ရပ်ပြီး တူရွင်းဖြင့် တွင်းတူးသည်။

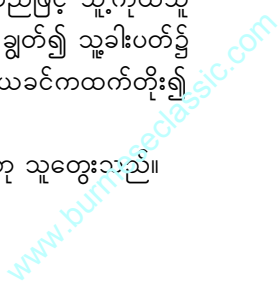
တွင်းပေါ်မှ မြက်များ အုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခရီးဆက်သည်။

ယခုအခါတွင်မူ သူ့ခြေလှမ်းများသည် ယခင်ကထက်ပို၍ လျင်မြန် သွက်လက်လာသည်။ အတန်ကြာသည့်အခါ သူသည် နောက်တစ်တွင်း တူး ပြန်သည်။ ပါဟွန်သည် နောက်သို့ တစ်ချက်မျှော်ကြည့်သည်။ နေရောင်ဖြင့် တောင်ပူစာကို ပြက်ပြက်ထင်ထင်မြင်နေရ၏။ တောင်ထိပ်၌ ရပ်နေကြသည့် လူများနှင့် လှည်းဘီးများဆီမှ လက်လက်ထနေသည့် အရောင်များ၊ သူ လျှောက်လာခဲ့သည့် ခရီးသည် သုံးမိုင်ခန့်တော့ရှိပြီဟု ပါဟွန် ခန့်မှန်းသည်။

အပူရှိန်သည် ပြင်းစပြုလာပြီ။ သူသည် အတွင်းခံကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ကာ ပခုံးတစ်ဘက်ပေါ်တင်လိုက်ပြီး ဆက်လျှောက်သည်။ အပူရှိန်သည် သိသိသာသာ တက်လာနေသည်။ သူသည် နေကို မော့ကြည့်သည်။ နံနက် စာစားဖို့ အချိန်တန်ပြီထင်၏။

‘တစ်ရက်မှာ နေရဲ့ အတက်အကျ ပြောင်းလဲမှုဟာ လေးကြိမ်ရှိတယ်။ အခုဆိုရင် ပထမအတက်ပြီးသွားပြီ၊ အချိန်ကုန်တာ သိပ်မြန်ပါလား၊ အင်း... ငါ့ရှူးဖိနပ်တွေကို ချွတ်မှ ဖြစ်တော့မယ်’ စသည်ဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြောသည်။ သူသည် တစ်နေရာ၌ ထိုင်ကာ ဖိနပ်များကို ချွတ်၍ သူ့ခါးပတ်၌ ချိတ်လိုက်ပြီး ခရီးဆက်သည်။ သူ့ခြေလှမ်းများသည် ယခင်ကထက်တိုး၍ ပေါ့ပါးသွက်လက်လာသည်။

‘ငါ နောက်ထပ် သုံးမိုင်တော့ သွားရဦးမယ်’ ဟု သူ့တွေးသည်။

ပြီးရင် ဘယ်ဘက်ကို ကွေ့မယ်၊ ဒီနေရာက မြေတွေဟာ အတော်ကိုလှတာပဲ၊ မြေဩဇာကလဲ သိပ်ကောင်းမယ်၊ လက်လွတ်ခံရမှာ နှမြောစရာပါလား၊ အင်း. . . ရှေ့ကို တိုးသွားလေလေ မြေကောင်းတွေပေါလေလေဖြစ်နေပြီ’

သူသည် အချိန်အတန်ကြာမျှ ရှေ့သို့ ဆက်သွားသည်။ ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်သည်။

တောင်ပူစာထိပ်ကို ကောင်းစွာ မမြင်ရတော့၊ ရပ်နေသည့် လူများ သည်ပင်လျှင် မည်းနက်နက် အစက်ကလေးများဖြစ်သွားပြီ။

‘ဟာ. . . ငါ ဒီဘက်ကို လျှောက်တာ အတော်များသွားပြီး ပြန်လှည့်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ’ ဟု ပါဟွန်တွေးသည်။

‘အင်း. . . ချွေးတွေကလည်း အလွန်အကျွံ ထွက်နေပြီ၊ ရေငတ်လိုက်တာလဲ အလွန်ပဲ’

သူသည် တစ်ခဏမျှ ရပ်ကာ တွင်းတစ်တွင်းတူးပြီး မြက်ဆုပ်များ ဖုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေဘူးကို ဖွင့်ကာ တစ်ဝသောက်လိုက်သည်။

ရေသောက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘယ်ဘက်သို့ ကွေ့သည်။ သူသည် မရပ်မနား လျှောက်သွားလျက်ရှိ၏။ မြက်ပင်များသည် မြင့်သည်ထက် မြင့်လာကြသည်။ အပူရှိန်ကလည်း ပြင်းလှပါဘိခြင်း။

ပါဟွန်သည် နွမ်းနယ်မောဟိုက်စပြုလာပြီ။ သူသည် နေကို မော့ကြည့်ပြန်သည်။ မွန်းတည့် သွားပါပကောလား။

‘အင်း. . . တော်တော်ကို မောနေပြီ’ဟု တွေးမိသည်။ ‘ငါခဏတော့ နားဦးမှဖြစ်မယ်’

သူသည် တစ်နေရာ၌ထိုင်ကာ ပေါင်မုန့် အနည်းငယ်ဝါးပြီး ရေအနည်းငယ်သောက်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် မြေပေါ်တွင် မလှဲဝံ့၊ လှဲလိုက်လျှင် အိပ်မောကျသွားမည်ကို စိုးရိမ်ရသည် မဟုတ်ပါလား၊ တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် သူသည် ခရီးဆက်ပြန်သည်။

ပထမတော့ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ လျှောက်နိုင်နေသည်။ အစာနှင့် ရေက တွန်းအားပေးထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ကြာလာသည့်အခါ အပူဒဏ်ခံရလွန်းသဖြင့် အိပ်ချင်စိတ်ပြင်းပြလာသည်။

သူသည် ဇွဲကိုမလျှော့၊ ‘တစ်သက်တာကောင်းစားဖို့ တစ်နာရီ ဒုက္ခခံရမှာပေါ့’ ဟု တွေးကာ သူ့ကိုယ်သူအားပေးပြီး ဆက်လျှောက်လာသည်။

သူ ဤဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်မှာလည်း ခရီးအများကြီးခရောက်

ခဲ့ပြီ။ နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်ဘက်ကို ချိုးမှဖြစ်တော့မည်ဟု သူ့တွေးမိသည်။
ထိုအချိန်ကျမှ စိုစွတ်သော မြေနိမ့်ပိုင်းကို မြင်သည်။ 'ဒီမြေတွေ
ကို ထားခဲ့ရမှာ နှမြောစရာ သိပ်ကောင်းတယ်' ဟု ပါဟွန်တွေးမိပြန်သည်။

‘ဂုန်လျှော်စိုက်လို့ အလွန်ကောင်းမယ့် မြေတွေပါလား’

ဤသို့ဖြင့် ပါဟွန်သည် ထိုမြေနိမ့်ပိုင်းကို ကျော်ဖြတ်ပြန်သည်။ ထို
မြေများ၏ တစ်ဖက်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် တစ်တွင်းတူးသည်။ ထို့နောက်
ဘယ်ဘက်သို့ ကွေ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် တောင်ပူစာထိပ်မှ လူများကို ကောင်း
စွာ မမြင်ရတော့ပေ။

‘ငါ လျှောက်လာတာ သိပ်ကို ဝေးလာပြီ’ ဟု ပါဟွန်က တွေးသည်။

‘ငါနောက်ထပ် သိပ်ဝေးဝေးသွားလို့မဖြစ်တော့ဘူး’

ပါဟွန်သည် လျင်မြန်စွာ လျှောက်ရင်း နေကို မော့ကြည့်ပြန်သည်။
အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနှင့် ခရီးတစ်ဝက်ခန့်သို့ ရောက်နေပြီ။

အခုဆိုလျှင် သည်ဘက်ပိုင်း ရောက်ခါမှ သုံးမိုင်ပြည့်အောင်ပင်
မရောက်သေး။

‘ငါ့မြေဟာ အခုအတိုင်းဆိုရင် မညီတော့ဘူး။ တစ်ဖက်ကျဉ်း တစ်
ဖက်ကျယ် ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ငါ့ တည့်တည့်ပဲ ပြန်
လျှောက်မှဖြစ်တော့မယ်။ သိပ်ဝေးသွားရင် မကောင်းတော့ဘူး။ အခုဆိုရင်လည်း
ငါ့မြေတွေ တော်တော်များများ ရနေပါပြီ’ ဟု တွေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် ပါဟွန်သည် တွင်းတစ်တွင်း ကပျာကယာတူးသည်။ ထို့
နောက် တောင်ပူစာဆီသို့ တည့်တည့် ဦးတည်ပြီး လျင်မြန်စွာ ပြန်လျှောက်
သည်။

(၉)

ပါဟွန်သည် တောင်ပူစာဆီသို့ ဦးတည်ကာ တည့်တည့်မတ်မတ်လျှောက်
သည်။ သို့သော်လည်း ခရီးက သိပ်မတွင်။ အခုဆိုလျှင် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ
လျှောက်နေရပြီဖြစ်သည်။

သူသည် အပူဒဏ်ကိုလည်း အပြင်းအထန် ခံထားရသည်။ ဖိနပ်
မပါသော ခြေထောက်များမှာလည်း အပွန်းအရှု အပေါက်အပြဲများဖြင့် ပြည့်နေ
ပြီ။ သူ့ခြေနှစ်ဖက်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား မသယ်နိုင်တော့။ သူ့နားချင်လှ
ပါသော်လည်း မဖြစ်နိုင်။ အကယ်၍ သူ့စထွက်ခဲ့သော နေရာသို့ နေမဝင်ခင်

ပြန်ရောက်လိုပါက နား၍မရ။ နေသည် မည်သူ့ကိုမှ စောင့်ဆိုင်းလိမ့်မည် မဟုတ်။ အခုဆိုလျှင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ နိမ့်သည်ထက် နိမ့်ဆင်းသွားနေပြီ။

‘ဒုက္ခပဲ’ဟု ပါဟွန်တွေးသည်။

‘ငါလုပ်တာ မှားသွားပြီ၊ ငါ သိပ်နောက်ကျသွားရင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ’

သူသည် တောင်ပူစာဆီသို့ လည်းကောင်း၊ နေဆီသို့လည်းကောင်း မျှော်ကြည့်သည်။ သူသည် ပန်းတိုင်နှင့်များစွာ အလှမ်းဝေးလျက်ပင် ရှိသေး၏။ နေက တော့ အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနှင့် ထိလုနီးပါးဖြစ်နေပြီ။

ပါဟွန်သည် မရပ်မနား ဆက်လျှောက်သည်။ လမ်းလျှောက်ရသည် မှာ မလွယ်တော့။ သို့သော်လည်း အားကိုတင်းကာ မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင် လျှောက်သည်။

သို့သော်လည်း သူရောက်ရမည့်နေရာနှင့် အဝေးကြီးမှာပင် ရှိနေသေး၏။ သူသည် အားထုတ်၍ ပြေးသည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီ၊ ဂျားဖိနပ်၊ ရေဘူးနှင့် ကက်ဗီးထုပ်များကို လွှင့်ပစ်သည်။ သူအားပြုနေရသည့် တူရွင်းကိုသာ ချန်ထားသည်။

‘ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ’ ဟု သူတွေးမိပြန်သည်။

‘ငါ လုပ်တာများသွားပြီ၊ ငါ့အစီအစဉ် တစ်ခုလုံး ပျက်ရတော့မယ်၊ နေမဝင်ခင် ပြန်ရောက်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့’

ထိုကြောက်စိတ်ကြောင့် သူသည် အသက်ကိုပင် မရှူနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရ၏။

သူသည် ကျန်ရှိသမျှခွန်အားကို ညှစ်ထုတ်ကာ ပြေးသည်။ ချွေးများဖြင့် နစ်နေသော ရှုပ်အင်္ကျီ နှင့် ဘောင်းဘီသည် သူ့ကိုယ်တွင် ကပ်နေကြသည်။ သူ့ပါးစပ်သည် ခြောက်သွေ့လျက်ရှိ၏။

သူ့ရင်ဘတ်သည် ပန်းပဲဆရာတစ်ဦး၏ဖားဖိုတစ်ခုသဖွယ် ပိန်ချည်ဖောင်းချည်ဖြစ်ကာ ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ သူ့နှလုံးသည် တူတစ်ချောင်းဖြင့် ထုရိုက်ခြင်း ခံနေရသည့်နှယ်ရှိသည်။

သူ့ခြေထောက်များသည် သူ့ကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းများ မဟုတ်တော့သလို ဖြစ်နေပြီ။ ပင်ပန်းလွန်းအားကြီးသဖြင့် အသက်ထွက်သွားလိမ့်မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေမိသည်။ ထိုကြောက်စိတ်သည် ပါဟွန်အား ချုပ်ကိုင်ထား

နေပြီဖြစ်၏။ သေရမည်ကို ကြောက်သော်လည်း သူသည် အပြေးမရပ်ရဲ။

‘တစ်လျှောက်လုံး ပြေးနေပြီး အခုမှ ရပ်လိုက်လျှင် ငါ့ကို သူတို့က အရူးအမိုက် တစ်ယောက်လို့ ခေါ်ကြတော့မယ်’ ဟု သူတွေးနေမိသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် ပြေးမြဲတိုင်း ဆက်ပြေးသည်။ တောင်ပူစာဘက် သို့ နီးလာသည့်အခါ ဘတ်ရှ်ကာများ၏ အော်ဟစ်အားပေးသံများကို သူကြားရသည်။ သူတို့အော်သံများကြောင့် သူ့နှလုံးသားသည် ပို၍ ပူလောင်လာသည့်နှယ် ခံစားရသည်။ သူသည် ကျန်ရှိနေသမျှ ခွန်အားကို စိုက်ထုတ်ကာ ဆက်ပြေးသည်။

နေသည် အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနှင့် ထိလနီးပါးဖြစ်နေပြီ။ မြူများ ဖုံးအုပ်ထားသည့် နေမင်းသည်ပို၍ ကြီးလာသလား ထင်ရ၏။ နေသည် သွေးပမာ နီရဲလျက်ရှိ၏။

ကဲ. . . အခု နေဝင်တော့မည်။ နေသည် နိမ့်ဆင်းသွားနေပြီ။ သူသည်လည်း ပန်းတိုင်ကိုရောက်ဖို့ နီးလာပြီ။ ပါဟွန်သည် တောင်ပူစာထိပ်မှ လက်ဝှေ့ယမ်းပြနေကြသော လူများကို မြင်နေရ၏။

မြေပြင်ထက်မှ မြေခွေးရေကန်ဦးထုပ်နှင့် ယင်းအပေါ်မှ ငွေများကို ပင် မြင်နေရပြီ။ ဘတ်ရှ်ကာ အကြီးအကဲသည် မြေကြီးပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ရှိ၏။ ပါဟွန်သည် သူ့အိပ်မက်ကို သတိရမိသည်။

‘မြေတွေကတော့ အများကြီးပဲ’ ဟု သူတွေးသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဘုရားသခင်က ငါ့ကို အဲဒီမြေတွေပေါ်မှာ နေခွင့်မပြု ပါ့မလား၊ ငါ့အသက်ဆုံးရတော့မယ်၊ ငါပြန်ရောက်ရမယ့် နေရာကို ငါရောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

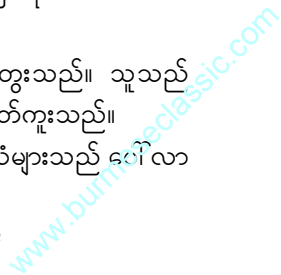
ပါဟွန်သည် နေကို လှမ်းကြည့်သည်။ နေသည် တစ်ဝက်ပျောက်နေပြီ။ သူသည် ကျန်ရှိသမျှ ခွန်အားကို စုကာ ဆက်ပြေးသည်။

သူ့ခါးသည် ကုန်းနေပြီ။ သူ့ခြေထောက်များသည် သူ့အား လဲကျမသွားအောင် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ထိန်းသိမ်းထားနေရပြီ။ သူ တောင်ပူစာခြေရင်းသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည့်အခါ နေဝင်သွားပြီကို မြင်ရ၏။

သူသည် တစ်ခွန်းမျှ အော်လိုက်မိသည်။

‘ငါလုပ်ထားသမျှအားလုံး ဆုံးရှုံးရပြီ’ ဟု တွေးသည်။ သူသည် စိတ်အားပျက်ကာ ရောက်သည့်နေရာ၌ ရပ်လိုက်ရန် စိတ်ကူးသည်။

သို့သော်လည်း ဘတ်ရှ်ကာများ၏ အော်ဟစ်သံများသည် ငါ့လာ

နေဆဲ။ တောင်ပူစာ အောက်ခြေမှ ကြည့်လျှင် နေဝင်သွားပြီဟု ထင်ရသော် လည်း တောင်ထိပ်မှ လူများကတော့ နေကိုမြင်နေရဆဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူတွေး မိသည်။ သူသည် အသက်ကို တစ်ချက်မျှ အားရပါးရ ရှုလိုက်ပြီး တောင် ထိပ်သို့ ပြေးတက်သည်။ တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် နေရောင်သည် ရှိနေဆဲ။ သူတောင်ထိပ်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါ ကက်ဦးထုပ်ကို မြင်ရသည်။

ကက်ဦးထုပ်ရှေ့တွင် ဘတ်ရှုံကာ အကြီးအကဲထိုင်နေသည်။ သူ သည် အားရပါးရ ရယ်မောလျက်ရှိ၏။

ပါဟွန်သည် သူ့အိပ်မက်ကို ထပ်၍ သတိရပြန်သည်။ သူသည် တစ်ခွန်းမျှအော်လိုက်မိ၏။ သူ့ခြေနှစ်ဖက်သည်ခွေကျကာ ရှေ့သို့မှောက်လျက် လဲသွားသည်။ သူ့လက်များသည် ကက်ဦးထုပ်ကို ကိုင်မိသည်။

‘အား... ဒီလူဟာ တော်တော်ကို တော်တဲလူပဲ’ ဟု အကြီးအကဲ က ရေရွတ်သည်။

‘သူ မြေတွေ အများကြီး ရသွားပြီ’

ပါဟွန်၏တပည့်သည် ပြေးလာပြီး သူ့ဆရာအား ပွေ့ထူသည်တွင် သူ့ဆရာပါးစပ်မှ ထွက်ကျလာသည့်သွေးများကို မြင်ရသည်။ ပါဟွန်သည် အသက်ကင်းမဲ့နေပြီ။

ဘေးမှရပ်ကြည့်နေသည့် ဘတ်ရှုံကာများသည် ပါဟွန်အား သနား သောစိတ်ဖြင့် စုတ်တသတ်သတ် ဖြစ်နေကြသည်။ ပါဟွန်၏ တပည့်သည် တူရွင်းကို ကောက်ယူကာ ပါဟွန်အား မြှုပ်ရန် တွင်းတစ်တွင်းတူးသည်။

တူးပြီးသည့်အခါ ပါဟွန်၏ အလောင်းကို ထိုတွင်းထဲချ၍ မြေမြှုပ် သည်။

ပါဟွန်အတွက် အမှန်တကယ်လိုအပ်သော မြေသည် သူ့ဦးခေါင်းမှ ခြေဖဝါးအထိ ခြောက်ပေမျှသာဖြစ်လေသည်။

HOW MUCH LAND DOES A MAN NEED? (၁၈၈၆) ကို ပြန်ဆိုသည်။

ထူးဆန်းသော ဂျုံတစ်စေ့

တစ်နေ့သောအခါ ကလေးတစ်စုသည် ဂျုံစေ့နှင့်တူသော အရာ ဝတ္ထုတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်ခုံထဲမှ ကောက်ရကြသည်။ ထိုအရာဝတ္ထု၏ အလယ်တွင် အကြောင်းလေး တစ်ကြောင်းပါ၍ အရွယ်အစားမှာ ကြက်ဥတစ်လုံးခန့်ရှိသည်။

ခရီးသည် တစ်ယောက်သည် ထိုပစ္စည်းကို မြင်သည့်အခါ ကလေးများထံမှ မုန့်ဖိုးတစ်ပဲခိုးပေး၍ ဝယ်သွားသည်။ ထို့နောက် အထူးအဆန်းပစ္စည်းတစ်ခုအဖြစ် ဘုရင်အား ရောင်းလိုက်သည်။

ဘုရင်သည် သူ့ပညာရှိများအားခေါ်၍ ထိုအရာဝတ္ထုကိုပြသည်။ ဘာပစ္စည်းဖြစ်သည်ကို လေ့လာတင်ပြကြရန် အမိန့်ပေးသည်။

ပညာရှိများလည်း နည်းအမျိုးမျိုးသုံး၍ လေ့လာကြသည်။ စဉ်းစားကြံဆကြသည်။ သို့သော် ဘာပစ္စည်းမှန်း မသိကြ။ တစ်ရက်တွင်မူ ထိုပစ္စည်းကို ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်၌ အမှတ်တမဲ့ တင်ထားမိကြရာ ကြက်မတစ်ကောင် ပျံတက်လာပြီး ထိုပစ္စည်းကို အပေါက်တစ်ပေါက်ဖြစ်လာသည်အထိ ထိုးဆိတ်ပစ်သည်။ ထိုအခါကျမှပင် ဂျုံစေ့တစ်စေ့ ဖြစ်နေသည်ကို သိကြရ၏။

ပညာရှိများသည် ချက်ချင်း ဘုရင့်ထံသွား၍ ဤပစ္စည်းသည် ဂျုံစေ့တစ်စေ့ ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား' ဟု လျှောက်ထားကြသည်။

ထိုစကားကြားသည့်အခါ ဘုရင်သည် များစွာအံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။

သူသည် ပညာရှိများအား ဤမျှလောက်ကြီးမားသော ဂျုံစေ့ကို သီးနိုင်သည့် ဂျုံများကို မည်သည့်အချိန်အခါက မည်သည့်နေရာ၌ စိုက်ပျိုးသည်ကို စူးစမ်းရှာဖွေ၍ တင်ပြရမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ပြန်သည်။

ပညာရှိကြီးများသည် နောက်တစ်ကြိမ်စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြရပြန်သည်။ သူတို့၏စာအုပ်များထဲတွင် ဖတ်ရှုလေ့လာကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့လိုချင်သည့် အဖြေကိုမရကြ။ ထိုအခါ ဘုရင့်ရှေ့မှောက်သို့ အခစားဝင်ကာ ဤကဲ့သို့ လျှောက်ထားကြသည်။

‘ဒီဂျုံစေ့နဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်မျိုးတို့ အဖြေရှာလို့မရပါဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာလဲ ဘာမှမပါပါ ဘုရား၊ ဘုရင်မင်းမြတ်အနေနဲ့ လယ်သမားတွေကိုခေါ်ပြီး မေးမြန်းလျှင် သင့်လိမ့်မည်လို့ထင်ပါတယ်၊ တချို့လယ်သမားတွေအနေနဲ့ သူတို့အဖေတွေ အဘိုးတွေဆီကတစ်ဆင့် အခုလောက်ကြီးတဲ့ ဂျုံမျိုး ဘယ်အချိန်က ဘယ်ဒေသမှာ စိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကြားဖူးချင်ကြားဖူးကြပါလိမ့်မယ် ဘုရား’

ထို့ကြောင့် ဘုရင်သည် သူ့ရှေ့တော်မှောက်သို့ သက်ကြီးရွယ်အို လယ်သမားတချို့အား ခေါ်လာရန် အမိန့်ထုတ်သည်။ ဘုရင်၏ အမှုထမ်းများသည် အတွေ့အကြုံဗဟုသုတများသော လယ်သမား အဘိုးအိုတစ်ဦးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသဖြင့် ဘုရင့်ထံ ခေါ်လာခဲ့ကြ၏။

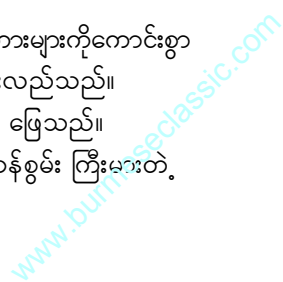
အဘိုးအိုသည် အသက်ကြီးလှပြီ၊ ခါးကိုင်းနေပြီဖြစ်၏။ မျက်နှာဖြူရော်ရော်နှင့် သွားတစ်ချောင်းမှ မရှိတော့သည့် အဘိုးအိုသည် တောင်ငွေ့နှစ်ချောင်းကို အားပြုကာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက်ရောက်လာသည်။ ဘုရင်သည် သူ ရထားသည့် ဂျုံစေ့ကို အဘိုးအိုအား ပြသည်။

သို့သော်လည်း မျက်စိမဲ့လွန်းလှသော အဘိုးအိုသည် ဂျုံစေ့ကို ကောင်းစွာမမြင်ရ။ သူ့လက်များနှင့် စမ်းသပ်ကြည့်ရသည်။ ဘုရင်က...

‘ဒီဂျုံမျိုးကို ဘယ်မှာစိုက်ခဲ့ ပေါက်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြောပြနိုင်မလား၊ ဒီလိုဂျုံမျိုးကို သင်ဝယ်ခဲ့ဖူးသလား၊ ဒါမှမဟုတ် သင်ကိုယ်တိုင်များ စိုက်ခဲ့ပျိုးခဲ့ဖူးသလား’ ဟု မေးသည်။

နားလေးလွန်းလှသော အဘိုးအိုသည် ဘုရင့်စကားများကိုကောင်းစွာ မကြားရ။ အလွန်ခက်ခက်ခဲခဲ နားထောင်ပြီးကာမှ နားလည်သည်။

‘ကျွန်တော်မျိုး မသိပါဘုရား’ ဟု အဘိုးအိုက ဖြေသည်။
‘ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ မြေတွေပေါ်မှာ ဒီလောက်သန်စွမ်း ကြီးမားတဲ့

ဂျုံမျိုးကို စိုက်လဲ မစိုက်ခဲ့ဖူးပါဘုရား၊ ရိတ်လဲ မရိတ်ခဲ့ဖူးပါဘုရား၊ ဝယ်လဲ မဝယ်ခဲ့ဖူးပါဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဝယ်တဲ့အခါမှာ ဒီခေတ်မှာ တွေ့ဖူး မြင်ဖူးနေတဲ့ ဂျုံစေ့လောက်သာရှိတဲ့ ဂျုံမျိုးတွေပဲ ရခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အဖေကို ခေါ်မေးရင်တော့ သိများ သိမလား မပြောတတ်ပါဘုရား၊ ဒီဂျုံမျိုး အကြောင်းကို သူကတော့ ကြားဖူး ချင် ကြားဖူးပါလိမ့်မယ်’

ဘုရင်သည် အဘိုးအို၏ အဖေအား ခေါ်ခိုင်းပြန်သည်။ အမှုထမ်း များသည်အဘိုးအို၏အဖေအား ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက်သို့ ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။

အဘိုးအို၏ အဖေသည် တောင်ငွေ့ တစ်ချောင်းတည်းဖြင့် လျှောက် လာသည်။ ဘုရင်က ဂျုံစေ့ကို ပြသည့်အခါတွင်လည်း ကောင်းစွာမြင်ရသဖြင့် အသေအချာကြည့်သည်။

‘ဒီဂျုံမျိုး ဘယ်နေရာမှာ စိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြောပြနိုင် မလား၊ ဒီဂျုံစေ့မျိုးကို သင်ဝယ်ခဲ့ စိုက်ခဲ့ဖူးသလား’ဟု ဘုရင်ကမေးသည်။

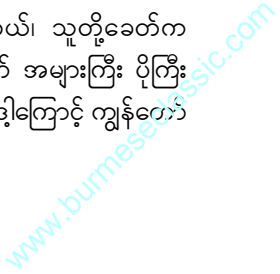
အဘိုးအို၏ အကြားအာရုံသည် နည်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့သား ထက်ပို၍ ပီပြင်ပြတ်သားစွာ ကြားနေဆဲဖြစ်၏။

‘ကျွန်တော်မျိုး မစိုက်ခဲ့ဖူးပါဘုရား’ ဟု အဘိုးအိုက လျှောက်ထား သည်။

‘ဝယ်ဖူးသလားဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ခေတ်က ငွေကြေးဆိုတာ မရှိသေးလို့ မဝယ်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ လူတိုင်းက ကိုယ့်ဂျုံ ကိုယ်စိုက်ခဲ့ကြတာပါ၊ တကယ်လို့ အခက်အခဲရှိလာရင်လည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခွဲဝေမှုတ စားခဲ့ကြတာပါ၊ ဒီဂျုံမျိုး ဘယ်မှာ စိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မျိုး မသိပါဘူး။’

‘ကျွန်တော်မျိုးတို့စိုက်ခဲ့တဲ့ ဂျုံပင်တွေကသီးတဲ့ ဂျုံစေ့တွေဟာ ဒီခေတ်ဂျုံစေ့တွေထက် ကြီးရုံတင်မကပါဘူး၊ ဂျုံမှုန့်အထွက်ကျတော့လည်း အဆပေါင်းများစွာ ပိုပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုပြတဲ့ ဂျုံစေ့မျိုးကိုတော့ ကျွန်တော် မျိုး လုံးဝမမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။’

‘ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အဖေကတော့ ပြောဖူးပါတယ်၊ သူတို့ခေတ်က ဂျုံစေ့တွေဟာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ခေတ်က ဂျုံစေ့တွေထက် အများကြီး ပိုကြီး တယ်တဲ့၊ ကြိတ်တဲ့အခါမှာလည်း ဂျုံမှုန့်ပိုထွက်တယ်တဲ့။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော် မျိုးရဲ့ အဖေကို ခေါ်မေးရင်ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်’

ထိုအခါ ဘုရင်သည် ထိုအဘိုးအို၏ အဖေအား ခေါ်ခိုင်းပြန်သည်။ အမှုထမ်းများကလည်း ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအဘိုးအိုသည် မည်သည့် တောင်တန်းကိုမှ မကိုင်ဘဲ လိုက်လာသည်။

မျက်လုံးများကလည်း အလွန်ကောင်းသည်။ နားများကလည်း ကောင်းစွာကြားသည်။ စကားပြောတော့လည်း ပီပြင်ပြတ်သားစွာ ပြောနိုင်သည်။ ဘုရင်က သူ့ရထားသည့် ဂျုံစေ့ကိုပြရာ အဘိုးများ၏ အဘိုးက သေချာစွာကြည့်သည်။

‘ဒီလောက် သန်စွမ်းကြီးမားပြီး လှပတဲ့ ဂျုံစေ့ကို မြင်ခဲ့ဖူးတာ ကြာပါပြီ’ ဟု အဘိုးအိုက ပြောသည်။

ဂျုံစေ့ကို အနည်းငယ် ကိုက်ကြည့်ပြီး ဝါးကြည့်သည်။ ‘ဟုတ်ပါတယ် ဒီအမျိုးအစားပါပဲ’ ဟု ရေရွတ်သည်။

‘ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြပါ အဘိုး’ ဟု ဘုရင်က ပြောသည်။

‘ဒီဂျုံမျိုးကို ဘယ်အချိန်က ဘယ်နေရာမှာ စိုက်ခဲ့ပါသလဲ၊ ဒီဂျုံမျိုးကို ဝယ်ခဲ့ဖူးပါသလား၊ ကိုယ်တိုင်ကော စိုက်ခဲ့ဖူးပါသလား’

အဘိုးအိုက ‘ဒီဂျုံမျိုးတွေဟာ ကျုပ်တို့ခေတ်က နေရာတိုင်းမှာပေါက် လေ့ရှိပါတယ်၊ ကျုပ်ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီဂျုံမျိုးတွေ စားပြီး နေလာခဲ့တာ၊ တခြား လူတွေကိုလဲ ကျွေးခဲ့ရပါတယ်။ လူတွေ စိုက်ခဲ့၊ ပျိုးခဲ့၊ ရိတ်ခဲ့၊ သိမ်းခဲ့တဲ့ဂျုံ တွေဟာ ဒီဂျုံမျိုးတွေပါ’

ထိုအခါ ဘုရင်က ‘အဘိုးအနေနဲ့ ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြစေချင်တယ်၊ အဲဒီဂျုံကို နေရာတိုင်းမှာ ဝယ်လို့ ရခဲ့ဖူးပါသလား၊ အဘိုး ကိုယ်တိုင်ကော စိုက်ခဲ့ဖူးပါသလား’ ဟု မေးသည့်အခါ အဘိုးအိုက ပြုံးသည်။

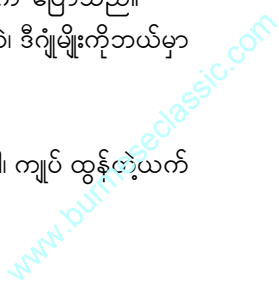
‘ကျုပ်တို့ခေတ်တုန်းက ပေါင်မုန့်ကို ဝယ်တယ်၊ ရောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ဒုစရိုက်မှုမျိုးကို ကျူးလွန်ဖို့ မပြောနဲ့ စဉ်းစားတဲ့လူတောင် မရှိခဲ့ပါဘူး၊ ကျုပ် တို့အားလုံး ငွေဆိုတာကို လုံးဝမသိခဲ့ပါဘူး၊ လူတိုင်း သူ့ဂျုံသူ့စိုက်ပြီး နေထိုင် စားသောက်ခဲ့ကြတာပါ’

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်ုပ် တစ်ခုသိပါရစေ’ ဟု ဘုရင်က ပြောသည်။

‘အဘိုးတို့လယ်ယာတွေက ဘယ်မှာရှိခဲ့ပါသလဲ၊ ဒီဂျုံမျိုးကိုဘယ်မှာ စိုက်ခဲ့ကြပါသလဲ’

ထိုအခါ အဘိုးအိုက အဖြေပေးသည်။

‘ကျုပ်ရဲ့ လယ်ယာမြေက ဘုရားသခင်ရဲ့ မြေပါ၊ ကျုပ် ထွန်တဲ့ယက်

တဲ့နေရာမှာ ကျုပ်မြေရှိပါတယ်၊ မြေက ဘယ်သူမဆို ပိုင်ဆိုင်ပါတယ်၊ မြေဟာ ဘယ်သူကမှ ငါပိုင်တယ်လို့ ပြောလို့မရတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုပါ။ လုပ်အားဆို တာကလဲ လူတွေက သူတို့ပိုင်လုပ်အားကို ခေါ်ကြတာပါ’

‘အဘိုးကို ကျွန်ုပ် နောက်ထပ် မေးခွန်းနှစ်ခု မေးပါရစေ’ ဟု ဘုရင်က ပြောသည်။

‘ပထမမေးခွန်းက အဲဒီခေတ်က ဒီဂျုံမျိုးကို ကမ္ဘာမြေကြီးကဘာပြုလို့ လက်ခံပါသလဲ၊ အခုကျတော့ ဘာကြောင့် လက်မခံဘဲ ဖြစ်သွားရတာလဲ၊ ဒုတိယ မေးခွန်းကတော့ အဘိုးရဲ့ မြေးဟာ ဘာကြောင့် တောင်ငွှေးနှစ်ချောင်းကို အားပြုပြီး လျှောက်မှ လျှောက်လို့ရတာလဲ။’

‘အဘိုးရဲ့သားကျတော့ ဘာကြောင့် တောင်ငွှေး တစ်ချောင်းတည်းနဲ့ လမ်းလျှောက်လို့ရတာလဲ။’

‘အဘိုးကျတော့ ဘာပြုလို့ တောင်ငွှေး တစ်ချောင်းမှ မပါဘဲ လမ်းလျှောက်လို့ရတာလဲ။’

‘ပြီးတော့ အဘိုးရဲ့ မျက်စိတွေဟာ မမဲ့သေးဘူး၊ သွားတွေကလည်း ကောင်းတုန်းပဲ၊ စကားပြောတော့လည်း ကြည်လင်ပီသတုန်းပဲ၊ အဲဒါတွေဟာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

ထိုအခါ အဘိုးအိုက ပြန်ဖြေသည်။

‘အဲသလို ဖြစ်ကုန်တာဟာ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေက ကိုယ့်လုပ်အား ကိုယ်အားကိုးပြီး မနေကြတော့ဘဲ သူတစ်ပါးရဲ့ လုပ်အားအပေါ် အမှီပြုပြီး နေလာကြလို့ အဲသလို ဖြစ်ကုန်တာပါ။’

‘ဟိုး.. . ရှေးခတ်တုန်းကတော့ လူတွေဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဥပဒေ စည်းကမ်းအတိုင်း နေခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီခေတ်တုန်းကတော့ လူတွေဟာ သူတို့ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းပေါ်မှာပဲ အမှီပြုပြီး နေခဲ့ကြတယ်၊ တခြားလူတွေ ထုတ်လုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေအပေါ်မှာ လိုချင်လောဘ မရှိကြဘူးမဟုတ်လား။’

A GRAIN AS BIG AS A HEN'S EGG (၁၈၈၆) ကို ပြန်ဆိုသည်။

မွေးစားသား

(၁)

ဆင်းရဲသော လယ်သမားတစ်ယောက်တွင် သားတစ်ယောက်ဖွားမြင်သည်။ သားရ၍ ဝမ်းသာနေသော လယ်သမားသည် သူ့အိမ်နားနီးချင်းတစ်ဦး ထံသွားကာ သူ့သား နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာပြုရာ၌ မွေးစားဖခင်အဖြစ် တာဝန်ယူ ပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။

သို့သော်အိမ်နားနီးချင်းက ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်၏ သားအတွက် မွေးစားဖခင်မလုပ်လိုသဖြင့် ငြင်းပယ်လိုက်၏။

လယ်သမားသည် နောက်တစ်ဦးထံ သွားပြန်သည်။ ထိုတစ်ဦးက လည်း ငြင်းပယ်ပြန်၏။ လယ်သမားခမျာ ရွာထဲရှိ အိမ်တိုင်းသို့သွား၍ မေတ္တာ ရပ်ခံပြန်၏။ သို့သော်လည်း သူ့သားအတွက် မွေးစားဖခင် လုပ်ပေးမည့်သူ တစ်ဦးမှမရှိ။ ထို့ကြောင့် အခြားရွာတစ်ရွာသို့သွား၍ အကူအညီတောင်းခံရန် ခရီးထွက်ခဲ့သည်။

ဤတွင် လမ်းခရီး၌ ‘မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါ မိတ်ဆွေ၊ မိတ်ဆွေက ဘယ် သွားမလို့ပါလဲ’ဟု သူ့အား ဆီး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည့် ခရီးသွားတစ်ဦးနှင့် ဆုံမိသည်။

‘ဘုရားသခင်က ကျုပ်ကို သားတစ်ယောက်ချီးမြှင့်ပေးသနားခဲ့ တယ်ဗျ’ ဟု လယ်သမားက ပြန်ပြောသည်။

‘ကျုပ် သက်ကြီးရွယ်အိုဘဝမှာ ကူဖော်လောင်ဖက်ရအောင်နဲ့ ကျုပ် သေတဲ့အခါ ဆုတောင်းပေးမယ့်လူရှိအောင် လုပ်ပေးတာပါပဲ။

‘ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ဆင်းရဲတော့ ကျုပ်သားကလေး နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ ပြုတဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့ရွာထဲက မွေးစားဖခင် လုပ်ပေးမယ့် လူတစ်ယောက် မှမရှိပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါ့ကြောင့် တစ်ခြားရွာတစ်ရွာကိုသွားပြီး မွေးစားဖခင် ရှာဖို့ ထွက်လာတာပါ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် မွေးစားဖခင် လုပ်ပေးမယ်လေ’ ဟု ခရီးသည် လူစိမ်းကပြောသည်။ လယ်သမားသည် များစွာဝမ်းသာသွားသဖြင့် လူစိမ်းအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။

ထို့နောက် ‘မွေးစားမိခင် လုပ်ပေးဖို့ ဘယ်သူ့ကို သွားပြောရမှန်း မသိသေးဘူးဗျာ’ ဟု ညည်းပြန်သည်။

‘ခင်ဗျား မြို့ပေါ်ကို သွားပါ’ ဟု လူစိမ်းကပြောသည်။

‘ပန်းခြံနားမှာ တိုက်ကလေးတစ်လုံး တွေ့လိမ့်မယ်၊ မျက်နှာစာဘက် မှာ ဈေးဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်၊ ခင်ဗျားရောက်သွားရင် အိမ်ရှင် ဆိုင်ပိုင်ရှင်နဲ့ တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား သားလေးအတွက် ဆိုင်ရှင်သမီးက မွေးစားမိခင် လုပ်ပေးဖို့ ခွင့်ပြုပါလို့ ဆိုင်ရှင်ကို မေတ္တာရပ်ခံပါ’

လယ်သမားသည် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

‘ဆိုင်ရှင် သူဌေးကို ကျုပ်လိုလူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မေတ္တာရပ်ခံ ရဲမှာလဲ’ ဟု လယ်သမားက ပြောသည်။

‘သူက ကျုပ်ကို အထင်သေးမှာပေါ့၊ သူ့သမီးကိုလည်း ဘယ်ခွင့်ပြု မှာလဲ’

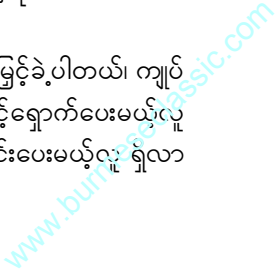
‘ဒါအတွက် ဒုက္ခခံပြီး မစဉ်းစားပါနဲ့၊ သွားသာသွားပြီး ပြောသာပြော ပါ။ ပြီးရင် အိမ်ပြန်ပြီး မနက်ဖြန်မနက်မှာ နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ ကျင်းပဖို့ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားပါ၊ ကျွန်တော် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ့မယ်’

သူဆင်းရဲ လယ်သမားသည် အိမ်သို့ပြန်ကာ မြင်းယူပြီး မြို့သို့ ထွက် ခဲ့သည်။ သူ ခြံဝင်းထဲမရောက်မီ ဆိုင်ရှင်သည် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာသည်။

‘ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’ ဟု ဆိုင်ရှင်က မေးသည်။

‘ဒီလိုရှိပါတယ်ခင်ဗျာ’ ဟု လယ်သမားက တွန့်ဆုတ်သော လေသံ ဖြင့် ပြောသည်။

‘ဘုရားသခင်က ကျုပ်ကို သားတစ်ယောက် ချီးမြှင့်ခဲ့ပါတယ်၊ ကျုပ် အသက်ကြီးလို့ အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ စောင့်ရှောက်ပေးမယ့်လူ ရှိလာအောင်၊ ကျုပ်သေတဲ့အခါ ကျုပ်အတွက် ဆုတောင်းပေးမယ့်လူ ရှိလာ

အောင် ချီးမြှင့်ပေးတာပါ။ ကျုပ်ကို သနားရင် ကျုပ်သားလေးအတွက် မွေးစားမိခင်လုပ်ပေးဖို့ ခင်ဗျားသမီးကို ခွင့်ပြုပေးစေချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ'

‘နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာက ဘယ်တော့လုပ်မှာလဲ’

‘မနက်ဖြန်မနက်ပါ’

‘အေး. . . ကောင်းပြီ၊ စိတ်အေးအေးထားပြီးသာပြန်၊ မနက်ဖြန် မနက်ကျတော့ သူ့ရောက်လာလိမ့်မယ်’

နောက်တစ်နေ့တွင် မွေးစားမိခင်ရော မွေးစားဖခင်ပါ ရောက်လာကြပြီး ကလေးအား နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာပြုပေးကြသည်။

ပွဲပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မွေးစားဖခင်သည် ပြန်သွားသည်။ သူဘယ်သူ ဘယ်ဝါဖြစ်သည်ကို သူတို့အားလုံး မသိလိုက်ကြ၊ နောက်ထပ်လည်း သူ့ကိုမတွေ့ရ၊ မမြင်ရ။

(၂)

ကလေးသည် မိဘနှစ်ပါး၏ မျက်ရှုအဖြစ် တဖြည်းဖြည်းကြီးပြင်းလာသည်။ ကလေးသည် အလွန်သန်မာ ထွားကျိုင်းသည်။ အလုပ်အလွန်လုပ်သည်။ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်လည်း ပြင်းပြသည်။ လိမ္မာပါးနပ်သည်။

ရိုသေနာခံတတ်သော အကျင့်စရိုက်လည်းရှိသည်။ သူ့ဆယ်နှစ်သားတွင် မိဘများက သူ့အား ကျောင်းအပ်၍ စာအရေးအဖတ်သင်ကြားစေသည်။

အခြားကလေးများ ငါးနှစ်သင်ရသည့် စာများကို တစ်နှစ်တည်းနှင့် တတ်မြောက်သည်။ ထို့ကြောင့် မကြာမီမှာပင် သူ့အား သင်ကြားစရာမရှိတော့သည့်အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။

အီစတာပွဲတော်သို့ ရောက်လာသည့်အခါ သူငယ်သည် အီစတာနှုတ်ဆက်မင်္ဂလာပြုရန် သူ့မွေးစားမိခင်ထံသို့ သွားသည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ‘အဖေနဲ့အမေရယ်၊ ကျွန်တော့် မွေးစား အဖေ ဘယ်မှာနေသလဲ၊ ကျွန်တော် အီစတာနှုတ်ဆက်မင်္ဂလာပြုချင်လို့ပါ’ ဟု မေးသည်။

ထိုအခါ သူ့အဖေက. . .

‘အဖေတို့တော့ မင့်မွေးစားအဖေအကြောင်းဘာမှ မသိကြဘူး ငါ့သား၊ အဲဒီအတွက် အဖေတို့လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရတယ်၊ မင်းကို နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာပြုပေးပြီးတဲ့ နေ့ကစပြီး အဖေတို့ သူ့ကို မတွေ့ကြရတော့ဘူး၊ သူ့သတင်းလည်း ဘာမှမကြားရတော့ဘူး၊ သူ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာလည်း

မသိကြဘူး။ သူ့ အသက်ရှင်လျက်မှ ရှိသေးသလားဆိုတာတောင် ငါတို့မသိကြ တော့ဘူးကွယ်' ဟု ပြန်ပြောသည်။

‘အဖေနဲ့အမေကို သားပြောပါရစေ။ သားကို မွေးစားအဖေအရှာ ထွက်ဖို့ခွင့်ပြုပါ’ ဟု သားက ပြောသည်။

‘သူ့ကို သား မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပြီး အီစတာပွဲတော်အတွက် နှုတ် ဆက်မင်္ဂလာပြုချင်ပါတယ်’

ဤတွင် သူ့အဖေနှင့် အမေက သားပူဆာသည်ကို ခွင့်ပြုလိုက်ကြ သည်။ သူငယ်သည် သူ့မွေးစားဖခင်အားရှာဖွေရန် အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

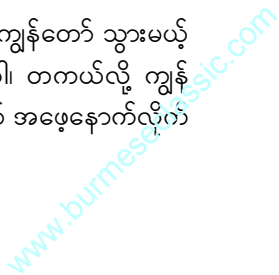
(၃)

သူငယ်သည် နေအိမ်မှထွက်ကာ ခရီးဝေးသွားလမ်းမကြီးပေါ် ရောက်လာ သည်။ နာရီပေါင်းများစွာ လျှောက်လာခဲ့ပြီး တစ်နေရာ အရောက်တွင် ခရီးသွား တစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိသည်။

‘မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါ သူငယ်လေး၊ မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ’ ဟု လူစိမ်း က မေးသည့်အခါ သူငယ်က ‘ကျွန်တော် မွေးစား အမေဆီသွားပြီး အီစတာ နှုတ်ဆက်စကားပြောခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော့် အဖေနဲ့ အမေကို ကျွန်တော့် မွေးစားအဖေဘယ်မှာနေသလဲလို့ မေးကြည့်ပါတယ်။ အီ စတာ နှုတ်ဆက်မင်္ဂလာပြုချင်လို့မေးတာပါ။ အဖေနဲ့အမေက သူတို့မသိ ဘူးတဲ့ အသက်ရှင်လျက်မှ ရှိသေးရဲ့လားဆိုတာတောင် မသိကြဘူးတဲ့။ ကျွန်တော့် မွေးစား အဖေဟာ ကျွန်တော့်ကို နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာပြုပေးပြီးပြီးချင်း ထွက်သွားတာတဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် မွေးစားအဖေကိုကျွန်တော်တွေ့ချင် ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သူ့ကို လိုက်ရှာဖို့ ခရီးထွက်လာတာပါ’ ဟု ပြန်ဖြေသည်။

ထိုအခါ ခရီးသည် လူစိမ်းက ‘ငါဟာ မင့်ရဲ့ မွေးစားအဖေပဲ’ဟု ပြောသည်။ သူငယ်သည် များစွာ ဝမ်းသာသွားသည်။ အီစတာ နှုတ်ဆက် မင်္ဂလာ ပြုသည့်အနေဖြင့် သူ့မွေးစားအဖေအား သုံးကြိမ်နမ်း၍ နှုတ်ဆက် သည်။ ထို့နောက်...

‘အဖေ ဘယ်လမ်းကို သွားမှာလဲ၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော် သွားမယ့် လမ်းအတိုင်းသွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကိုဝင်ပါ၊ တကယ်လို့ ကျွန် တော်နဲ့ တစ်လမ်းတည်းမသွားဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် အဖေ့နောက်လိုက် ခဲ့ပါမယ်’ ဟု ပြောသည်။

‘မင်း အိမ်ကို ဝင်ဖို့ ငါ့မှာ အခုလောလောဆယ် အချိန်မရှိဘူးကွယ်။’
ဟု မွေးစားအဖေက ပြန်ပြောသည်။

‘ငါ ရွာအမြောက်အမြားကိုသွားပြီး လုပ်စရာအလုပ်တွေ ရှိသေး
တယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ အိမ်ပြန်မယ်။ အဲဒီတော့မှ မင်း ငါ့ဆီလာပြီး
တွေ့လှည့်ပါ’

‘အဖေ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုရှာရမလဲ’

‘မင်းအိမ်က ထွက်လာတဲ့အခါ နေဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး တည့်
တည့်လျှောက်ပါ။ မင်း သစ်တောတစ်တောကို ရောက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီသစ်
တောကို ဖြတ်မိတဲ့အခါမှာ သစ်ပင်မရှိတဲ့ မြေကွက်လပ် တစ်ခုကို ရောက်
လိမ့်မယ်။ အဲဒီကိုရောက်ရင် မင်း ခဏတစ်ဖြုတ်ထိုင်ပြီးနားပါ။ မင်းရဲ့ ဘေးပတ်
ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကြည့်ပါ။ တောအုပ်ရဲ့ တစ်ဘက်မှာ
ဥယျာဉ်တစ်ခု တွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒီဥယျာဉ်ထဲမှာ ရွှေခေါင်မိုးနဲ့ အိမ်တစ်
အိမ်ကို မြင်ရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါဟာ ငါ့အိမ်ပဲ။ ဝင်းတံခါးဆီကိုသာ လျှောက်
သွားပါ။ မင်းကို စောင့်နေတဲ့ ငါ့ကို မင်းတွေ့ရမှာပါ’

ဤစကားများကို ပြောအပြီးတွင် မွေးစားအဖေသည် သူ့ မွေးစားသား
၏ မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

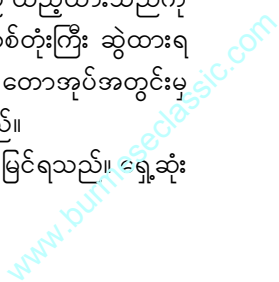
(၄)

သူငယ်သည် သူ့မွေးစားအဖေပြောခဲ့သည့်အတိုင်းလုပ်သည်။ သူသည်
တောအုပ်တစ်အုပ်ဆီသို့ ရောက်သည်အထိ အရှေ့စူးစူးသို့လျှောက်သည်။
တောအုပ်ကို လွန်သော် တောရှင်းသော မြေကွက်လပ်သို့ ဆိုက်ရောက်သည်။

မြေကွက်လပ်အလယ်တွင် ထင်းရှူးပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိ၍ ထိုအပင်ကြီး
၏ အကိုင်းတွင် ဝက်သစ်ချတုံးကြီးတစ်တုံးကို ကြိုးနှင့် ချည်ထားသည်ကို မြင်
ရသည်။ ထိုသစ်တုံးကြီးအောက်တွင် ကပ်လျက် သစ်သားခွက်ကြီး တစ်ခွက်
ရှိ၍ ထိုခွက်ကြီးထဲတွင် ပျားရည်များ အပြည့်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူငယ်သည် ဘာကြောင့် ထိုခွက်ထဲ၌ ပျားရည် ထည့်ထားသည်ကို
လည်းကောင်း၊ ထိုခွက်၏ အပေါ်ဘက်၌ ဘာကြောင့်သစ်တုံးကြီး ဆွဲထားရ
သည်ကိုလည်းကောင်း နားမလည်ချေ။ ထိုအခိုက်တွင် တောအုပ်အတွင်းမှ
ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အသံများ ကြားရသဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

ခပ်ဖြည်းဖြည်း လာနေသည့် ဝက်ဝံတစ်အုပ်ကို မြင်ရသည်။ ‘ရှေ့ဆုံး

မှ ဝက်ဝံမကြီးတစ်ကောင် သူ့နောက်မှ တစ်နှစ်သားခန့် ဝက်ဝံတစ်ကောင်နှင့် ဝက်ဝံပေါက်စများ။ ဝက်ဝံမကြီးသည် နှာခေါင်းကိုမော့ကာ အနံ့ခံနေရာမှ သစ်သားခွက်ဆီသို့ တန်းသွားသည်။

ဝက်ဝံငယ်များသည် သူ့နောက်မှကပ်၍ လိုက်သွားကြသည်။ ဝက်ဝံ မကြီးသည် သူ့နှုတ်သီးကို ခွက်ထဲထိုးနှိုက်ကာ ပျားရည်ကိုစားသည်။ ဝက်ဝံ ပေါက်စများကိုလည်း အသံပေး၍ ခေါ်သည်။ ဝက်ဝံငယ် များသည် မြူးထူး ခုန်ပေါက်ကာ ခွက်ထဲသို့နှုတ်သီးများဖြင့် ထိုးနှိုက်ပြီး ပျားရည်ကို စားကြသည်။

သူတို့စားနေခိုက်တွင် ဝက်ဝံမကြီး၏ ဦးခေါင်းသည် တွဲလောင်းဖြစ် နေသော ဝက်သစ်ချတုံးကို တိုက်မိသည်။

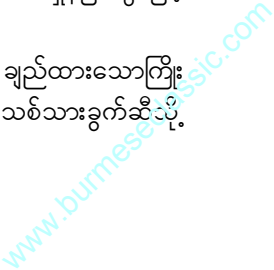
သစ်တုံးသည် ဘေးသို့ ထွက်သွားပြီး အရှိန်နှင့် ပြန်လာကာ ဝက်ဝံ ပေါက်စများအား ဝင်တိုက်မိသည်။ ထိုအဖြစ်ကိုမြင်လိုက်သော ဝက်ဝံမကြီး သည် သစ်တုံးကို လက်နှင့်တွန်း၍ ဖယ်သည်။

သစ်တုံးသည် တွန်းလိုက်သော အရှိန်ဖြင့်တစ်ဖက်သို့ လွင့်ထွက် သွားပြီး အရှိန်ဖြင့် ပြန်လာကာ ဝက်ဝံပေါက်စတစ်ကောင်၏နောက်ကျောနှင့် နောက်တစ်ကောင်၏ခေါင်းကို တိုက်မိပြန်သည်။

ဝက်ဝံပေါက်စများသည် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ပြီး ထွက်ပြေးကြ သည်။ ဝက်ဝံမကြီးသည် တစ်ချက်မျှ ဒေါသတကြီး အော်ကာ သစ်တုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းထားပြီး တအားကုန် ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။

သစ်တုံးသည် အဝေးသို့ လွင့်ထွက်သွားသည်။ တစ်နှစ်သား ဝက်ဝံ ငယ်သည် သစ်သားခွက်ဆီသို့ ပြေးသွားကာ နှုတ်သီးဖြင့် ခွက်ထဲသို့ ထိုးနှိုက် ပြီး ပျားရည်ကို တပျပ်ပျပ် မြည်သံများ ထွက်လာသည်အထိ လောဘတကြီး စားသည်။ ဝက်ဝံပေါက်စများကလည်း ခွက်ဆီသို့ ပြန်လာကြသည်။ သူတို့ ခွက်နားသို့ မရောက်မီ အရှိန်ဖြင့် ပြန်လာသော သစ်တုံးသည်တစ်နှစ်သား ဝက်ဝံငယ်၏ ဦးခေါင်းကို ဝင်ရိုက်မိသဖြင့် ဝက်ဝံငယ်သည် လဲကျသေဆုံးသွား သည်။ ဝက်ဝံမကြီးထံမှ စောစောကထက် ပို၍ကျယ်လောင်သော ဟိန်းသံ ထွက်လာသည်။ သူသည် သစ်တုံးကို တအားဖမ်းဆွဲကာ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပေါက်ထုတ်လိုက်သည်။

သစ်တုံးသည် အထက်သို့ မြင့်တက်သွားသဖြင့် ချည်ထားသောကြိုး သည် လျော့သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝက်ဝံမကြီးသည် သစ်သားခွက်ဆီသို့ ပြန်သွားသည်။

ဝက်ဝံပေါက်စများသည် သူ့နောက်မှ ကပ်လိုက်သွားကြသည်။ အမြင့်သို့ လွင့်တက်သွားသော သစ်တုံးသည် အရှိန်ကုန်သွားသည့်အခါ အောက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြန်ကျလာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သစ်တုံးသည် ဝက်ဝံမကြီး၏ ခေါင်းကို တအားကုန် လွှဲရိုက်လိုက်သည်။ ဝက်ဝံမကြီးသည် ဘေးတစ်ဖက်သို့ လဲကျကာ လိမ့်ဆင်း သွားသည်။ ခြေထောက်များ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြင့် အကြောဆွဲနေပြီး သေဆုံး သွားသည်။ ဝက်ဝံပေါက်စများသည် တောအုပ်တွင်းသို့ ပြေးဝင်သွား ကြလေသည်။

(၅)

သူငယ်သည် ထိုဖြစ်ရပ်အားလုံးကို အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် မှ သတိပြန်ဝင်ကာ သူ့ခရီးကို ဆက်သည်။ တောအုပ်ကိုလွန်သော် ဥယျာဉ် ကြီးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ဥယျာဉ်အလယ်တွင် ရွှေခေါင် မိုးနှင့် အလွန်ကြီးမားသော နန်းတော်ကြီးရှိနေ၏။

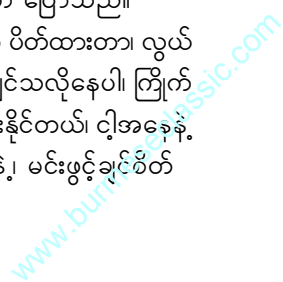
အဝင်ဂိတ်တံခါးဝတွင်မူ အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုနေသည့် မွေးစားဖခင် သည် သူ့မွေးစားသားအား ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ကာ ဥယျာဉ်တွင်းသို့ ခေါ်သွား သည်။ သူငယ်သည် ဤမျှလောက် သာယာလှပသော နေရာမျိုးကို အိပ်မက် ထဲမှာပင် မြင်ဖူးခဲ့သူ မဟုတ်ပေ။

သူငယ်၏ မွေးစားအဖေသည် သူငယ်အား နန်းတော်တွင်းသို့ ခေါ် သွားသည်။ အတွင်းဘက်က အပြင်ထက် ပိုမို၍ သာယာလှပနေသည်ကို တွေ့ရသော သူငယ်သည် တအံ့တဩဖြစ်လျက်ရှိ၏။ မွေးစားအဖေသည် သူ့အား အခန်းအားလုံးကို လိုက်ပြသည်။

အခန်းအားလုံး အလွန်လှပသည်ကို တွေ့ရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ချိတ်ပိတ်ထားသော တံခါးတစ်ချပ်တည်းသာရှိသည့် အခန်းတစ်ခန်းသို့ ရောက် ရှိသွားကြသည်။

‘မင်း ဒီတံခါးကို မြင်လား’ ဟု မွေးစားအဖေက ပြောသည်။

‘ဒီတံခါးကို သော့ခတ်မထားဘူး၊ ချိတ်ပိတ်ရုံသာ ပိတ်ထားတာ၊ လွယ် လွယ်နဲ့ ဖွင့်လို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် မဖွင့်နဲ့။ မင်းဒီမှာနေချင်သလိုနေပါ။ ကြိုက် တဲ့နေရာကိုသွားပါ။ ကြည်နူးဝမ်းသာစရာအားလုံးကိုခံစားနိုင်တယ်၊ ငါ့အနေနဲ့ တားမြစ်ချက် တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ဒီတံခါးကို လုံးဝမဖွင့်ပါနဲ့၊ မင်းဖွင့်ချင်စိတ်

ပေါ်လာတိုင်း တောအုပ်ထဲမှာ မင်းမြင်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကို သတိရပါ'

ထိုစကားများကို ပြောအပြီးတွင် မွေးစားဖခင်သည် အဝေးသို့ ထွက်သွားသည်။ မွေးစားသားသည် နန်းတော်ထဲ၌ ကျန်ခဲ့လေသည်။

သူ့ဘဝသည် သာယာကြည်နူးစရာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာများပြည့်လျှံနေသဖြင့် သူ့နန်းတော်ထဲ၌ နေလာခဲ့သည်မှာ သုံးနာရီမျှသာ ကြာသေးသည်ဟုထင်သည်။ အမှန်တော့ သူ နန်းတော်ထဲရောက်နေသည်မှာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ပင် ရှိခဲ့လေပြီ။

နှစ်သုံးဆယ် လွန်မြောက်သွားသည့်အခါ တစ်ရက်တွင် မွေးစားသားသည် ချိတ်ပိတ်ထားသည့် တံခါးရှေ့မှ အမှတ်မထင် ဖြတ်သွားမိသည်။

ထိုအခါကျမှပင် သူ့မွေးစားအဖေ မှာသွားသည့်စကားကို သတိရသည်။ သူ့မွေးစားအဖေက သူ့အား ဤအခန်းထဲ မဝင်ရဟု ဘာကြောင့် တားမြစ် ပိတ်ပင်ခဲ့ရပါသနည်း။

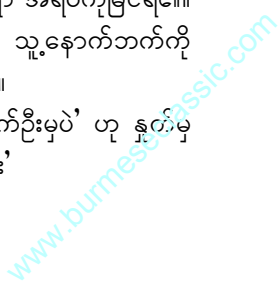
'ငါ ခဏတစ်ဖြုတ်ဝင်ပြီး အထဲမှာ ဘာရှိသလဲဆိုတာ ကြည့်လိုက်ရင် ကောင်းမလား' ဟု သူတွေးသည်။

သူသည် တံခါးကို အသာအယာတွန်းလိုက်မိ၏။ တံခါးပွင့်သွားသည့်အခါ အထဲသို့ဝင်သွားမိသည်။ အခြားသော အခန်းများထက်ပို၍ကြီး၊ ပို၍လှသောအခန်းကြီးဖြစ်၍ အလယ်တည့်တည့်တွင် ပလ္လင်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။

သူသည် ခန်းမကြီးထဲတွင် အတန်ကြာမျှ လျှောက်ကြည့်ပြီး နောက်လှေကားမှ တစ်ဆင့် ပလ္လင်ပေါ်၌ ထောင်ထားသော သန်လျက်ကို သတိပြုမိသည်။ သူသည် သန်လျက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ထိုတစ်ခဏမှာပင် ခန်းမကြီး၏ လေးဘက်မှ နံရံများသည် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မွေးစားသားသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိသည်။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးရှိ လူအများ၏ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို သူမြင်နေရ၏။ ရှေ့တည့်တည့်သို့ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သင်္ဘောများ သွားလာနေသည့် ပင်လယ်ပြင်ကို မြင်ရသည်။ ညာဘက်ကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများ နေထိုင်ရာ အရပ်ကို မြင်ရသည်။ ဘယ်ဘက်တွင်မူ ခရစ်ယာန်များနေထိုင်ရာ အရပ်ကိုမြင်ရ၏။ သို့သော်လည်း လူများမှာ ရုရှားလူမျိုးများမဟုတ်ကြပေ။ သူ့နောက်ဘက်ကို ကြည့်ခါမှပင် သူ့လိုရုရှားလူမျိုးများကို မြင်တွေ့ရသည်။

'အိမ်မှာ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ငါကြည့်လိုက်ဦးမှပဲ' ဟု နှုတ်မှ ရေရွတ်မိသည်။ 'သီးနှံအထွက်မှကောင်းရဲ့လားမသိဘူး'

သူသည် သူ့ဖခင်ရင်း၏ လယ်ယာများကို လှမ်းကြည့်သည်။
ကောက်လှိုင်းစည်းများကို မြင်ရသည့်အခါ အနှံ့များကို ရေတွက်ကြည့်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် လှည်းမောင်းလာနေသော လယ်သမား တစ်ယောက်
ကိုသတိထားလိုက်မိ၏။ အချိန်မှာညဖြစ်၍ သူ့ဖခင်ရင်းသည် ကောက်လှိုင်း
များသယ်ရန် လာနေခြင်းများလားဟု တွေးမိသည်။

သို့သော်လည်း သူ့တွေးထင်သလိုမဟုတ်။ ဗတ်ဆီလီကူဒရိတ်ရှောင်
အမည်ရှိ သူ့ခိုးဖြစ်နေသည်။ သူ့ခိုးသည် ကောက်လှိုင်းစည်းများကို လှည်းပေါ်
သို့တင်လျက်ရှိလေပြီ။ မွေးစားသားသည် သူ့ခိုးအား ဒေါပွကာ လှမ်းအော်
သည်။

‘အဖေရေ၊ ကျုပ်တို့ယာထဲက ကောက်လှိုင်းစည်းတွေကို သူ့ခိုး
ခိုးနေပြီဗျ’

ညဘက် စားကျက်မြက်ခင်းသို့ထွက်၍ မြင်းများကို ကျောင်းနေသော
မွေးစားသား၏ အဖေရင်းသည် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာသည်။

‘ဟာ . . . ငါ့ကောက်လှိုင်းစည်းတွေ သူ့ခိုး အခိုးခံနေရတယ်လို့ အိပ်
မက် မက်နေတယ်’ ဟု ရေရွတ်သည်။

‘ငါ မြင်းနဲ့ ထွက်ကြည့်ဦးမှဖြစ်မယ်’

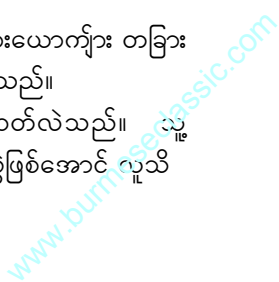
သူသည် မြင်းတစ်ကောင်ပေါ်တက်ကာ ယာတောဘက်သို့ ဒုန်းစိုင်း
သွားသည်။ သူ့ခိုး ဗတ်ဆီလီကိုမြင်သောအခါ အနီးအနားစားကျက်ကွင်းများ
ထဲမှ လယ်သမားများကို အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းသည်။

ဗတ်ဆီလီအား ဝိုင်းရိုက်ပြီး ဖမ်းဆီးကာ ကြီးနှင့်တုပ်၍ အချုပ်သို့
ပို့ကြသည်။

ထို့နောက် မွေးစားသားသည် မြို့ပေါ်ရှိ သူ့မွေးစား မိခင်အား လှမ်း
ကြည့်ပြန်သည်။ သူ့မွေးစားမိခင်သည် ကုန်သည် တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်
ကျနေပြီ။ မွေးစားမိခင်သည် အိပ်မောကျလျက်ရှိ၏။ မွေးစားမိခင်၏
ယောက်ျားသည် အိပ်ရာမှ ထကာ သူ့အပျော်မယားထံ သွားသည်။ မွေးစား
သားသည် သူ့စိတ်ကို မထိန်းနိုင်။

‘အမေရေ . . . အမေ . . . မြန်မြန်ထပြု၊ ခင်ဗျားယောက်ျား တခြား
မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ သွားအိပ်နေတယ်’ ဟု အော်ပြောသည်။

မွေးစားမိခင်သည် အိပ်ရာမှ ခုန်ထပြီး အဝတ်လဲသည်။ သူ့
ယောက်ျားအားလိုက်ရှာပြီး တွေ့သောအခါ အရှက်တကွဲဖြစ်အောင် လူသိ

ရှင်ကြား အော်ဟစ်သည်။ အပျော်မယားကို ရိုက်နှက်ပြီး သူ့လင်အား အိမ်ပေါ်မှ မောင်းချလိုက်သည်။

ထို့နောက် မွေးစားသားသည် သူ့အမေရင်းအားကြည့်ပြန်သည်။ သူ့အမေရင်းသည် တဲထဲ၌ အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည်။ သူ့ခိုးတစ်ယောက်သည် အခန်းထဲသို့ဝင်လာပြီး သူ့အမေရင်း၏ ပစ္စည်းများထားရာ သေတ္တာကို ဖွင့်သည်။ သူ့အမေသည် လန့်နိုးလာပြီး အော်သည်။ သူ့ခိုးသည် အနီးမှပုဆိန်တစ်လက်ကို ဆွဲယူကာ သူ့အမေရင်းအားခုတ်ရန် ဟန်ပြင်သည်။

မွေးစားသားသည် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်။ လက်ထဲမှသန်လျက်ဖြင့် သူ့ခိုးအား ပစ်ပေါက်လိုက်မိ၏။ သန်လျက်သည် သူ့ခိုး၏ နားထင်ကို ဝင်စိုက်ကာ နေရာမှာပင် လဲကျသေဆုံးသွားသည်။

(၆)

မွေးစားသားက လူဆိုးအား သတ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လေးဘက်လေးတန်မှ နံရံများပိတ်သွားပြီး ခန်းမကြီးသည် ယခင်ပုံစံအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် တံခါးပွင့်သွားပြီး သူ့ မွေးစားဖခင် ဝင်လာသည်။ သူသည် မွေးစားသား၏ လက်ကို ကိုင်ဆွဲကာပလ္လင်ပေါ်မှ အောက်သို့ခေါ်သွားသည်။

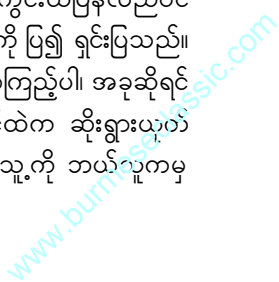
‘မင်းဟာ ငါ့အမိန့်ကို မနာခံဘူး’ ဟု မွေးစားဖခင်က ပြောသည်။

‘ငါက မဖွင့်နဲ့လို့ တားမြစ်ထားတဲ့တံခါးကို ဖွင့်ခြင်းအားဖြင့် မင်းဟာ အမှားတစ်ခုကို ပြုခဲ့တယ်။ ဒုတိယအမှားကတော့ ပလ္လင်ပေါ်တက်ပြီး ငါ့ သံလျက်ကို ကိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ။ မင်း အခု တတိယအမှားကို ကျူးလွန်ခဲ့ပြန်ပြီ။ ဒီတတိယအမှားကြောင့် ကမ္ဘာကြီးမှာမကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေ တိုးပွားလာတော့မယ်။ ဒီပလ္လင်ပေါ်မှာ မင်းနောက်ထပ် တစ်နာရီကြာကြာလောက်သာ ထိုင်နေရင် လူသားတစ်ဝက်လောက်ကို ပျက်စီးသွားစေလိမ့်မယ်’

ထို့နောက် မွေးစားဖခင်သည် သူ့မွေးစားသားအား ပလ္လင်ထက်သို့ ပြန်တင်ကာ သံလျက်ကို လက်ထဲထည့်ပေးသည်။

နံရံလေးဘက်ပွင့်သွားပြီး အရာအားလုံး မြင်ကွင်းထဲပြန်လည်ဝင်ရောက်လာကြသည်။ မွေးစားဖခင်က သူ့အား မြင်ကွင်းကို ပြရှု ရှင်းပြသည်။

‘မင်း အဖေရင်းကို မင်း ဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကြည့်ပါ။ အခုဆိုရင် ဗတ်ဆီလီဟာ ထောင်ဒဏ်တစ်နှစ်ကျခဲ့ရပြီ။ ထောင်ထဲက ဆိုးရွားယူဟံ မာတဲ့အတတ်ပညာတွေကို အများကြီး တတ်ခဲ့ပြီဖြစ်လို့သူ့ကို ဘယ်သူကမှ

ပြုပြင်လို့ မရတော့တဲ့ဘဝကိုရောက်သွားခဲ့ပြီ။ သူ မင်းအဖေရဲ့ မြင်းနှစ်ကောင် ကိုခိုးခဲ့ပြီးပြီ။ အခု သူ မင်းအဖေရဲ့ကျီကို မီးနဲ့ရှို့နေတာမြင်လား။ ဒီဟာ အားလုံး ဟာ မင်းအဖေအပေါ် မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ’

သူ့ဖခင်ရင်း၏ ကျီသည် မီးတောက်များ၏ ဝါးမျိုခြင်းခံနေရသည် ကို မွေးစားသား မြင်နေရ၏။ သူ့မွေးစားဖခင်က မြင်ကွင်းကို ပိတ်လိုက်ပြီး နောက် တစ်ဖက်ကို ကြည့်ခိုင်းပြန်သည်။

‘ဟောဒီမှာ မင်းမွေးစားအဖေရဲ့ ယောက်ျား’ ဟု မွေးစားဖခင်က ပြောသည်။

‘သူ့မိန်းမဆီက သူထွက်လာတာ တစ်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ အခု သူ မိန်းမတွေ့နောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေပြီ။ သူ့ရဲ့ အရင်အပျော်မယား က ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့ပြီး အနိမ့်ကျဆုံး ဘဝရောက်သွားပြီ။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ကြောင့် မင်းမွေးစားမိခင်ဟာ အရက်သောက်တတ်သွားပြီ။ အဲဒါ မင်းအဖေ အပေါ် မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ။’

မွေးစားဖခင်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို ပိတ်လိုက်ပြီး မွေးစားသားအား ဖခင်ရင်း၏ အိမ်ကို ပြုပြန်သည်။ အိမ်ထဲတွင် သူ့ ဒုစရိုက်မှုများအတွက် နောင်တရကာ ငိုကြွေးနေသော မိခင်ရင်းကိုမြင်ရသည်။ သူ့မိခင်သည် . . .

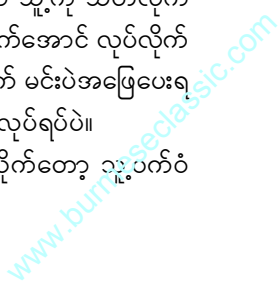
‘ဟိုညက ငါ့ကို လူဆိုးက သတ်လို့သေသွားရင်ကောင်းမှာပဲ။ အဲဒီ တုန်းကသာ သေသွားရင် အခုလောက်အထိ များပြားတဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေကို ကျူးလွန်မိမှာမဟုတ်ဘူး’ ဟု ရေရွတ်မြည်တမ်းလျက်ရှိသည်။

‘တွေ့တယ် မဟုတ်လား’ ဟု မွေးစားဖခင်က ပြောသည်။ ‘အဲဒါ မင်း အဖေအပေါ် မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ’

မွေးစားဖခင်သည် ထိုမြင်ကွင်းအား ပိတ်လိုက်ပြီး အောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ မွေးစားသားသည် လူဆိုးအားတစ်ဖက်တစ်ချက်မှကိုင်၍ ထောင် အဆောင်ရှေ့၌ ရပ်နေသော ထောင်ကြပ်နှစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။

‘ဒီလူဟာ လူဆယ်ယောက် သတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့ဒုစရိုက်မှုတွေအတွက် သူ့ဘာသာသူ အပြစ်ဒဏ်ခံသင့်တယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းက သူ့ကို သတ်လိုက် ခြင်းအားဖြင့် သူ့ရဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေကို မင်းအပေါ် ကျရောက်အောင် လုပ်လိုက် သလို ဖြစ်သွားပြီး အခုဆိုရင် သူ့ဒုစရိုက်မှုအားလုံးအတွက် မင်းပဲအဖြေပေးရ တော့မယ်။ အဲဒါ မင်းအနေနဲ့ မင်းကိုယ်မင်း လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ။’

‘ဝက်ဝံမကြီးဟာ သစ်တုံးကို တစ်ကြိမ် တွန်းလိုက်တော့ သူ့ပက်ဝံ

ပေါက်စလေးတွေကို ပြန်ရိုက်မိတယ်။ နောက်တစ်ခါ ထပ်တွန်းလိုက်တော့ သူ့ရဲ့ တစ်နှစ်သား ဝက်ဝံလေး သေသွားခဲ့ရတယ်။ တတိယအကြိမ်တွန်းလိုက်တော့ သူ့သေရတယ်။ မင်းလုပ်ခဲ့တာတွေဟာ ဝက်ဝံမကြီးလုပ်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ အခု ငါမင်းကို ကမ္ဘာလောကကြီးအတွင်း နှစ်သုံးဆယ်တိတိ စေလွှတ်ပြီး လူဆိုးရဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေအတွက် ပေးဆပ်ခိုင်းရလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ မင်းအဲဒါတွေကို ပြောပျောက်သွားအောင် မပေးဆပ်နိုင်ရင် သူ့နေရာကို မင်းယူရလိမ့်မယ်’

‘သူ ဒုစရိုက်မှုတွေအတွက် ကျွန်တော်က ပြောပျောက်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရမှာလဲ’ ဟု မွေးစားသားက မေးသည်။

‘ဒီကမ္ဘာကြီးထဲကို မင်းယူလာခဲ့တဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေရဲ့ ပမာဏအတိုင်း သုတ်သင်ဖယ်ရှားပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေကိုရော ဟိုလူဆိုးရဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေကိုပါ ပြောပျောက်အောင်လုပ်သလို ဖြစ်သွားမှာပါ’ ဟု မွေးစားဖခင်က ရှင်းပြသည်။

‘ဒီကမ္ဘာကြီးထဲက မကောင်းမှုတွေကို ကျွန်တော်က ဘယ်လို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်မှာလဲ’ ဟု မွေးစားသားက ထပ်မေးပြန်သည်။

‘မင်း အပြင်ကို ပြန်သွားပါ’ ဟု မွေးစားဖခင်က ပြန်ပြောသည်။

‘နေထွက်တဲ့ဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး တည့်တည့်ပဲ လျှောက်ပါ။ အတော်ကြာကြာ လျှောက်မိတဲ့အခါမှာ လူအချို့ရှိနေတဲ့ လယ်ကွင်းတစ်ကွင်းကို မင်းရောက်သွားလိမ့်မယ်။ သူတို့ ဘာလုပ်နေကြတယ်ဆိုတာ သတိထားကြည့်ပြီး မင်းသိတာကို သင်ပြပေးပါ။ ပြီးရင် ခရီးဆက်သွားပါ။ မင်းမြင်တွေ့သမျှကို မှတ်သားထားပါ။ လေးရက်မြောက်တဲ့နေ့ကျရင် တောအုပ်တစ်ခုကို ရောက်လိမ့်မယ်။ တောအုပ်ရဲ့အလယ်မှာ တဲတစ်လုံးရှိတယ်။ အဲဒီတဲမှာ ရသေ့တစ်ပါးနေတယ်။ မင်းရဲ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေအားလုံးကို ပြောပြလိုက်ပါ။ မင်း ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူကသင်ပြပေးလိမ့်မယ်။ သူပြောပြလိုက်သမျှ အားလုံးကို မင်းဆောင်ရွက်ပြီးတဲ့အခါမှာ မင်းဟာ မင်းရဲ့ဒုစရိုက်မှုတွေကိုရော လူဆိုးရဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေကို ပြောပျောက်အောင်လုပ်ပြီးပြီလို့ မှတ်ရမယ်’

ထိုစကားများကို ပြောအပြီးတွင် မွေးစားဖခင်သည် သူ့မွေးစားသားအား ဝိတ်အပြင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

(၇)

မွေးစားဖခင် စေခိုင်းသည့်အတိုင်း ခရီးထွက်လာခဲ့သော မွေးစားသားသည် တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားဆင်ခြင်သမှုကို ပြုလာသည်။

‘ဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ရှိနေတဲ့ မကောင်းမှုကို ငါဘယ်လိုဖျက်ဆီးပစ်ရမလဲ။ မကောင်းမှုဆိုတာက မကောင်းတဲ့လူတွေကို ထောင်သွင်းအကျဉ်းချတဲ့ နည်း ဒါမှမဟုတ် သတ်ပစ်တဲ့နည်းတွေနဲ့သာ ဖျက်ဆီးပစ်လို့ရတာ၊ အဲဒီတော့ ငါ့အနေနဲ့ သူတစ်ပါးတွေရဲ့ မကောင်းမှုအားလုံးကို ငါ့အပေါ် ပုံမချပဲနဲ့ မကောင်းမှုတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖျက်ဆီးလို့ရမှာလဲ’ စသည်ဖြင့် တွေးလာသည်။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူသည် အချိန်များစွာ အကုန်ခံ၍ စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေမရခဲ့ပေ။ သူသည် အလွန်ကောင်းမွန်သန်စွမ်းပြီး ရိတ်သိမ်းရန် အသင့်ဖြစ်နေသည့် ဂျုံခင်းတစ်ခင်းသို့ ဆိုက်ရောက်သည်အထိ ခရီးဆက်ခဲ့၏။ မွေးစားသားသည် ဂျုံခင်းထဲရှိ ဂျုံပင်များကြား၌ ရောက်နေသော နွားပေါက်စတစ်ကောင်ကို လှမ်းမြင်သည်။ မနီးမဝေးမှ ယောက်ျားတချို့က နွားပေါက်စကို မြင်ကြသည့်အခါ မြင်းများပေါ်တက်၍ နွားပေါက်စအား လိုက် လံမောင်းနှင်ကြသည်။

နွားပေါက်စသည် လိုက်လေလန့်လေ ဖြစ်ကာ ဂျုံခင်းထဲ၌ လှည့်ပတ်ပြေးနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဂျုံခင်းထဲမှ ထွက်လာရန် ဟန်ပြင်သော်လည်း လိုက်သူ တစ်ဦးတလေ ရောက်လာပြန်သည့်အခါ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ပြီး ဂျုံခင်းထဲ ပြန်ဝင်ပြေးသည်။

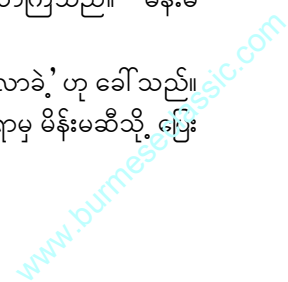
လမ်းမပေါ်မှ မိန်းမတစ်ယောက်သည် ‘သူတို့လိုက်နေတာနဲ့ပဲ ငါ့နွားပေါက်စတော့ သေတော့မှာပဲ’ ဟု အော်ဟစ်လျက်ရှိ၏။

မွေးစားသားသည် မြင်းသမားများအား လှမ်း၍ ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ၊ အားလုံး ဂျုံခင်းထဲက ပြန်ထွက်ခဲ့ကြပါ။ သူ့နွားပေါက်စကို သူ့နွားရှင် ခေါ်ပစေ’

မြင်းသမားများသည် ဂျုံခင်းထဲမှ ပြန်တက်လာကြသည်။ မိန်းမသည် ဂျုံခင်းအစပ်မှ ရပ်၍...

‘ဟဲ့... လာ... လာ၊ ငညို့... လာခဲ့၊ ဒီကိုလာခဲ့’ ဟု ခေါ်သည်။ နွားပေါက်စသည် နားရွက်များကို ထောင်၍ နားစွင့်နေရာမှ မိန်းမဆီသို့ ပြေးလာသည်။

မြင်းသမားများရော နွားရှင်ပါမက၊ နွားပေါက်စပါ ဝမ်းသာလျက် ရှိ၏။

မွေးစားသားသည် သူ့ခရီးကို ဆက်သည်။ အခုတော့ သူ့တွင် တွေးစရာတစ်ခု ရှိလာပြန်၏။

‘အင်း... အခုသိရတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် မကောင်းမှုဟာ မကောင်းမှု ကိုပဲ ပြန်ပွားစေတာပဲ၊ လူတွေက မကောင်းမှုကို ဝေးရာရောက်သွားအောင် မောင်းထုတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားလေလေ၊ မကောင်းမှုတိုးပွားလာလေပဲ၊ မကောင်းမှု ကို မကောင်းမှုနဲ့ ဖျက်ဆီးလို့ကတော့ ရနိုင်မယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်နည်းနဲ့ ဖျက်ဆီးနိုင်မလဲ၊ ငါလည်း မသိဘူး၊ နွားပေါက်စက သူ့သခင်မ စကားကို နာခံတယ်။ အဲဒီတော့ အားလုံး အဆင်ပြေသွားတယ်၊ တကယ်လို့ နွားပေါက်စက သူ့သခင်မရဲ့ စကားကို မလိုက်နာရင် ဒီနွားပေါက်စကို ဂျုံခင်း ရဲ့အပြင်ဘက် ရောက်အောင် ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

မွေးစားသားသည် ထပ်တလဲလဲ စဉ်းစားသည်။ သို့သော်လည်း အဖြေမရ၊ သူသည် ရှေ့ခရီးကို ဆက်လေသည်။

(၈)

မွေးစားသားသည် ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်လာသည်။ ရွာ၏ အစွန်ဆုံးအိမ် တစ်အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်ကာ သူ့အား တစ်ညတာမျှ တည်းခိုခွင့်ပြုပါရန် မေတ္တာ ရပ်ခံသည်။

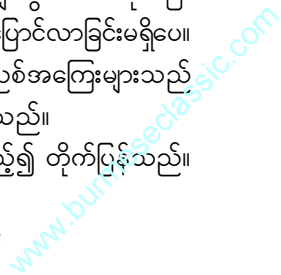
အိမ်ထဲတွင် သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။ အိမ်ရှင်မက သူ့အား အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခွင့်ပြုသဖြင့် ဝင်ခဲ့ပြီး တစ်နေရာ ၌ ဝင်ထိုင်ကာ အိမ်ရှင်မိန်းမ လုပ်ကိုင်နေသမျှကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

ပထမတွင် အိမ်ရှင်မသည် အခန်းကို တိုက်ချွတ် ဆေးကြောသည်။ ထို့နောက် စားပွဲကို တိုက်ချွတ်ခြင်းပြုသည်။ သူသည် စားပွဲကို ညစ်ပတ်ပေ ရေနေသော အဝတ်ဖြင့် ပွတ်တိုက်နေခြင်းဖြစ်၏။

စားပွဲတစ်ခုလုံးကို တစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်သို့ များစွာ အားထုတ်ပြီး တိုက်နေခြင်း ဖြစ်သော်လည်း စားပွဲအရောင်မှာ တောက်ပြောင်လာခြင်းမရှိပေ။

သူ့လက်ထဲရှိ ညစ်ပတ်နေသော အဝတ်မှ အညစ်အကြေးများသည် စားပွဲတွင် ကွက်တိကွက်ကျား စွန်းထင်းကာ ကျန်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအခါ အိမ်ရှင်မသည် အဝတ်ကို တစ်မျိုးလှည့်၍ တိုက်ပြန်သည်။

စားပွဲ၌ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပထမ အစွန်းအကွက်များသည် ပျောက်သွားသည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ထိုနေရာတွင် နောက်ထပ် အစွန်းအကွက်သစ်များ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြန်၏။ သူဘယ်လိုတိုက်တိုက် ပထမအစွန်းအကွက်များပျောက်သွားသော်လည်း အသစ် အသစ်သော အစွန်းကွက်များသည် ထင်ကျန်ခဲ့သည်သာဖြစ်၏။

အချိန်အတော်ကြာမျှ ထိုင်ကြည့်နေသော မွေးစားသားသည် နှုတ်ဆိတ်၍ မနေနိုင်တော့သဖြင့် ‘ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ’ ဟု မေးသည်။

‘အားတဲ့ရက်မို့ အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေတာ ရှင်မမြင်ဘူးလား၊ ဒီစားပွဲတစ်လုံးပဲ သုတ်မရဖြစ်နေတယ်၊ အခုထက်ထိကို ပြောင်းမလာသေးဘူး၊ ကျွန်မလည်း ပင်ပန်းလှပြီ’

‘ခင်ဗျားရဲ့ စားပွဲတိုက်နေတဲ့အဝတ်ကို သန့်စင်သွားအောင် ရေလျှော်ပစ်လိုက်ပြီးမှ စားပွဲကို သုတ်ပါလား’ ဟု မွေးစားသားက ပြောသည်။

အိမ်ရှင်မသည် သူပြောသည့်အတိုင်းလုပ်သည်။ စားပွဲသည် ချက်ချင်းပင် သန့်စင်ကာ ပြောင်လက်လာသည်။

‘အခုလို ပြောပြတဲ့အတွက် ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ ဟု အိမ်ရှင်မက ပြောသည်။ နောက်နေ့မနက်တွင် မွေးစားသားသည် အိမ်ရှင်မအား နှုတ်ဆက်ကာ ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့၏။ ခရီးအတော်ပေါက်လာပြီးနောက်တွင် တောအုပ် တစ်ခု၏ အစွန်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

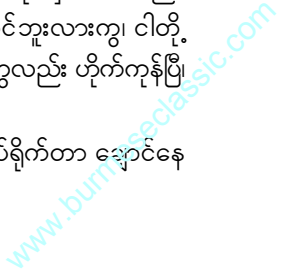
ထိုနေရာတွင် လယ်သမားတစ်စုသည် သစ်သားကောက်များဖြင့် လှည်းဘီးခွေ လုပ်နေကြသည်ကို မြင်သည်။ အနီးသို့ ရောက်သွားသည့်အခါ လယ်သမားများသည် သစ်သားကို ပတ်ခြာလှည့်၍ ကွေးနေကြသော်လည်း ကွေးမရဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မွေးစားသားသည် ရပ်၍ကြည့်သည်။ သစ်သားများကို ထပ်၍ ကွေးနေသော သစ်တုံးကို အခိုင်အမာဖြစ်နေအောင် သပ်ရိုက်မထားသည့် အဖြစ်ကို သတိထားမိ၏။ ထိုအခါ မွေးစားသားက . . .

‘မိတ်ဆွေတို့ ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ’ ဟု လှမ်းမေးသည်။

‘ဘာ . . . တို့လှည်းဘီးခွေလုပ်နေတာ မင်းမမြင်ဘူးလားကွ၊ ငါတို့ သစ်သားကို အပူပေးတာ နှစ်ခါတောင်ပေးထားတာ၊ လူတွေလည်း ဟိုက်ကုန်ပြီ၊ အခုထက်ထိ ကွေးလို့မရသေးဘူး’

‘ခင်ဗျားတို့ သစ်တုံးကို သပ်ရိုက်ထားမှပေါ့၊ သပ်ရိုက်တာ ချောင်နေ

ရင် လူတွေနဲ့ သစ်သားပဲ ပတ်ခြာလည်နေမှာပဲ။ သစ်သားကတော့ ဘယ်ကွေးမလဲ’

လယ်သမားများသည် သူပေးသည့်အကြံအတိုင်း လိုက်နာပြီး သစ်တုံးကို သပ်ခိုင်အောင်ရိုက်ကာ သစ်သားကိုကွေးကြသည်။ ချက်ချင်းပင် အလုပ်တွင်ကျယ်လာသည်။

မွေးစားသားသည် ထိုတစ်ည လယ်သမားများနှင့် နေထိုင်ကာ နောက်တစ်ရက်တွင် ခရီးဆက်သည်။ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး မရပ်မနားသွားခဲ့ရာ နောက်နေ့ အရုဏ်မတက်မီ နွားအုပ်ထိန်းသူများ စခန်းချနေသည့်နေရာသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။

ထိုတစ်ညအဖို့ သူသည် ယင်းတို့၏ ဘေးနားတွင် ရပ်နားသည်။ နွားထိန်းများသည် နွားများကို နေရာတကျထားအပြီးတွင် မီးမွှေးကြသည်။

သူတို့သည် သစ်သားခြောက်များကို ကောက်ယူစုဆောင်းကာ မီးမွှေးကြသည်။ မီးမွှေးရာ၌ သစ်သားခြောက်များတွင် မီးစွဲသည့် အရှိန်မရမီ အပေါ်မှနေ၍ စိုထိုင်းထိုင်း သစ်ရွက်ခြောက်များနှင့် သစ်ခြောက် ဝါးခြောက်စများ ဖုံးပေးကြသည်။

ထိုအခါ မီးသည် သစ်သားခြောက်များကို မစွဲဘဲ တငွေ့ငွေ့ဖြစ်ကာ မီးခိုးများအူလျက်ရှိရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ငြိမ်းသွားသည်။ သူတို့သည် သစ်ကိုင်းခြောက်များ ထပ်စုကာ မီးထပ်မွှေးကြပြန်သည်။

သစ်ကိုင်းများကို မီးကောင်းစွာ မစွဲမီ သစ်ရွက်၊ မြက်အစုံများအုပ်ကြပြန်သဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ငြိမ်းသွားပြန်၏။ ဤပုံစံဖြင့် သူတို့သည် အချိန်များစွာ ကုန်လျက်ရှိကြသည်။ မီးကိုတော့ မွှေး၍မရ။

ထိုအခါ မွေးစားသားက ‘အပေါ်ကသစ်ရွက် မြက်ခြောက်စိုထိုင်းထိုင်းတွေ အုပ်ပေးတာကို အလျင်စလို မလုပ်ကြနဲ့ လေဗျာ’ ဟု ပြောသည်။

‘အောက်မှာ ပုံထားတဲ့ သစ်သားအခြောက်တွေကို မီးကောင်းကောင်းစွဲအောင် စောင့်ပြီးမှ တင်ကြပါ။ မီးစွဲပြီဆိုရင် ခင်ဗျားတို့တင်ချင်သလောက် တင်လည်း ရပါတယ်’

နွားထိန်းများသည် မွေးစားသားပြောသည့်အတိုင်း လိုက်နာ၍ လုပ်ကြသည့်အခါ မီးမွှေးလို့ရသည်။ မကြာခင်မှာပင် တထိန်ထိန်တည်းညီးတောက်လောင်နေသော မီးဖိုကြီးကို ရရှိကြ၏။

မွေးစားသားသည် သူတို့နှင့် အတန်ကြာမျှ နေပြီးနောက် သူ့ခရီးကို

ဆက်သည်။ သူမြင်တွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်သုံးခုသည် မည့်သည့်အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်ကြပါသနည်း။ သူသည် တစ်လမ်းလုံး ဆင်ခြင်စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို လုံးဝစဉ်းစား၍မရ။

(၉)

မွေးစားသားသည် တစ်နေ့လုံး မနားမနေ လျှောက်ခဲ့ရာ ညနေစောင်းတွင် တောအုပ်တစ်ခုသို့ ရောက်သွားသည်။ တောအုပ်ထဲတွင် ရသေ့၏ တဲကိုတွေ့ရ သဖြင့် အပြင်မှနေ၍ တံခါးကို ခေါက်သည်။

‘ဘယ်သူလဲ’ ဟု အတွင်းမှ မေးသံကို ကြားရသည်။

‘ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်ပါ’ ဟု မွေးစားသားကပြန်ဖြေသည်။

‘တခြားလူတစ်ဦးရဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေနဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ ဒုစရိုက်မှု တွေကို ပြောပျောက်အောင် ပြုဖို့လာခဲ့တာပါ’

‘တခြားလူတစ်ဦးရဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေကိုပါ သင်က ပြောပျောက်အောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတော့ အဲဒီလူရဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေက ဘယ်လိုဟာတွေလဲကွယ့်’

မွေးစားသားသည် သူ့အဖြစ်ကို အားလုံးပြောပြသည်။ သူ့မွေးစား ဖခင်အကြောင်း၊ ဝက်ဝံပေါက်စလေးများနှင့် ရောက်လာသည့် ဝက်ဝံမကြီး အကြောင်း၊ ချိတ်ပိတ်ထားသော အခန်းထဲမှပုလွင်အကြောင်း၊ သူ့မွေးစားဖခင် က ပေးခဲ့သည့် ညွှန်ကြားချက်များအကြောင်း၊ ဂျုံခင်းထဲ မြင်းကိုယ်စီနှင့်ဆင်း၍ နွားပေါက်စကို လိုက်ဖမ်းခဲ့သည့် လယ်သမားများအကြောင်း ၊ သခင်မခေါ် ရာသို့ ပြေးသွားသည့် နွားပေါက်စ အကြောင်း။

‘လူတစ်ယောက်ဟာ မကောင်းမှုကို မကောင်းမှုနဲ့ ဖျက်ဆီးချေဖျက် လို့ မရနိုင်တာကို တပည့်တော် မြင်တွေ့ခဲ့ရပါတယ်’ ဟု မွေးစားသားက ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် မကောင်းမှုကို ဘယ်လိုဖျက်ဆီး ချေဖျက်ရမယ်ဆိုတာ ကျတော့ တပည့်တော် နားမလည်ပဲ ဖြစ်နေရပါတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ် ဆိုတာ တပည့်တော်ကို သင်ပေးတော်မူပါ’

‘သင်လာရာခရီးမှာ တခြားဘာတွေကို မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့ သေးသလဲ’ ဟု ရသေ့ကြီးက ထပ်မေးသည်။ မွေးစားသားသည် စားပွဲသုတ်နေသည့်မိန်းမ၊ လှည်းဘီးခွေကွေးနေကြသည့် လယ်သမားများနှင့် မီးမွှေးနေကြသည့် နွားထိန်း များအကြောင်း ပြော ပြသည်။

ရသေ့ကြီးသည် သူပြောသမျှ အားလုံးကို နားထောင်အပြီးတွင် သူ့တံ
အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားကာ ပုဆိန်ဟောင်းကြီး တစ်လက်ယူပြီး ပြန်ထွက်လာ
သည်။

‘မင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ’

အတန်ကြာ လျှောက်လာပြီးသည့်အခါ ရသေ့ကြီးသည် သစ်ပင်တစ်
ပင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ ‘အဲဒီသစ်ပင်ကို လှဲလိုက်ကွာ’ ဟုပြောသည်။

မွေးစားသားသည် သစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲပစ်လိုက်သည်။

‘အဲ. . . ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီအပင်ကို သုံးပိုင်း ပိုင်း’ ဟု ရသေ့ကြီးက ထပ်
ခိုင်းသည်။

မွေးစားသားသည် သစ်ပင်ကို သုံးပိုင်း ပိုင်းလိုက်သည်။ ရသေ့ကြီး
သည် သူ့တံသို့ ပြန်ကာ မီးစအနည်းငယ် ယူလာသည်။ ‘အဲဒီသစ်တုံး သုံးတုံး
ကို မီးရှို့’ ဟု ခိုင်းပြန်သည်။

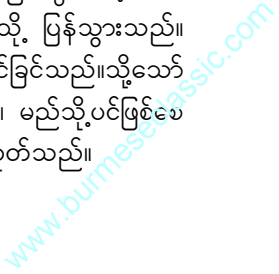
မွေးစားသားသည် မီးတစ်ဖိုမွှေးကာ သစ်လုံးများကို မီးသွေးငုတ်တို
များ ဖြစ်သွားသည်အထိ မီးနှင့်ရှို့လိုက်သည်။

‘ကဲ. . . အခု အဲဒီငုတ်တိုတွေကို တစ်ဝက်စီမြုပ်အောင် မြေကြီး
ထဲမြှုပ်’

မွေးစားသားသည် ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်သည်။

‘မင်း ဟိုတောင်ကုန်းခြေရင်းက မြစ်ကိုမြင်လား။ အဲဒီမြစ်ရေကို
ပါးစပ်နဲ့ငုံပြီး ဒီသစ်ငုတ်တွေကို ရေလောင်းပေး၊ ဟိုမိန်းမကို မင်းသင်ပေးခဲ့သ
လိုဘဲ ဟော့ဒီသစ်ငုတ်တိုကို ရေလောင်းပေး၊ လှည်းဘီးခွေလုပ်နေတဲ့ လယ်သ
မားတွေကို သင်ပေးသလိုပဲ ဟော့ဒီသစ်ငုတ်တိုကို ရေလောင်းပေး။ ဟော့ဒီ
နောက်ဆုံး သစ်ငုတ်တိုကျတော့ နွားထိန်းတွေကိုသင်ပေးသလိုရေလောင်းပေး။
အဲဒီ မီးလောင်ထားတဲ့ သစ်ငုတ်တိုသုံးခုစလုံးကမြေကြီးမှာ အမြစ်တွယ်ပြီး
အညွန့်တွေ အခက်တွေ ပြန်ထွက်လာရင် လူတွေဆီမှာရှိနေတဲ့ မကောင်းမှု
တွေကို ဘယ်လိုဖျက်ဆီးရမယ်ဆိုတာ မင်းသိလာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ မင်း
တို့အားလုံးရဲ့ မကောင်းမှုတွေလည်း ပြေပျောက်ပြီးသား ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်’

ထိုစကားအဆုံးတွင် ရသေ့ကြီးသည် သူ့တံသို့ ပြန်သွားသည်။
မွေးစားသားသည် အချိန်များစွာအကုန်ခံ၍ စဉ်းစား ဆင်ခြင်သည်။ သို့သော်
လည်း ရသေ့ကြီး ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
သူသည် ရသေ့ကြီး ခိုင်းခဲ့သည့်အတိုင်း လုပ်ရန် အားထုတ်သည်။

(၁၀)

မွေးစားသားသည် မြစ်ဆိပ်သို့ဆင်းကာ ရေကိုပါးစပ်နှင့်ငုံ၍ ပြန်လာသည်။ မီးလောင်ငုတ်တို့ သစ်တုံး သုံးတုံးထဲမှ တစ်တုံးကို ပါးစပ်ထဲမှ ရေဖြင့် တဖွီးဖွီးမှုတ်၍ ရေလောင်းပေးသည်။

ဤပုံစံဖြင့် သစ်တုံး သုံးတုံးကို ရေထပ်တလဲလဲလောင်းသည်။ အလွန် မောပန်းပြီး ဆာလောင်လာသည့်အခါ သူသည် အစာတောင်းရန် ရသေ့ကြီး၏ တဲသို့သွားသည်။

တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည့်အခါတွင်မူ အတွင်းရှိ ခုံတန်းလျားပေါ်၌ လဲကျသေဆုံးနေသော ရသေ့ကြီးကို မြင်ရလေ၏။ မွေးစားသားသည် တဲ အတွင်း၌ အစားအသောက်ရလိုရငြား လိုက်လံရှာဖွေသည်။

ပေါင်မုန့်ခြောက် အနည်းငယ်မျှ တွေ့ရသဖြင့်ယူ၍စားသည်။ ထို့နောက် ပေါက်ပြားတစ်ချောင်းကိုယူ၍ ရသေ့ကြီး၏အလောင်းကို မြေမြှုပ်ရန် တွင်းတူးသည်။ ညပိုင်းတွင် သူသည် တွင်းဆက်မတူးဘဲ သစ်ငုတ်တိုများကို ရေဆက်လောင်းသည်။ နေ့ခင်းဘက် အရောက်တွင် တွင်းကို ဆက်တူးသည်။

သူသည် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာဖြင့် တွင်းကို အပြီးသတ်တူးကာ မြေမြှုပ်ရန် စီစဉ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရွာမှ လူတချို့သည် ရသေ့ကြီးအတွက် အစားအစာများ လာပို့ကြသည်။

ရသေ့ကြီး ပျံလွန်တော်မူပြီဟု သိကြရသော လူများသည် မွေးစားသားအား ရသေ့ကြီး၏ နေရာတွင် ရသေ့ကြီးကိုယ်စားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြသည်။

ရသေ့ကြီး၏အလောင်းကိုလည်း ဝိုင်းဝန်းကူညီပြီး မြေမြှုပ်ပေးကြသည်။ သူတို့ယူလာသည့် ပေါင်မုန့်များကို မွေးစားသားလက်သို့ ပေးအပ်သည်။ နောက်ထပ် လာပို့ပေးပါဦးမည်ဟု ကတိပေးကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြသည်။ မွေးစားသားသည် ရသေ့ကြီး၏ နေရာကို ဆက်ခံကာ ထိုတဲ၌ ဆက်လက်နေထိုင်လေသည်။

လူများလာလာပို့သည့် အစားအစာများကို စားသောက်ကာ ရသေ့ကြီး မှာခဲ့သည့် အလုပ်ကို ဆက်လုပ်သည်။ မြစ်ထဲမှ ရေကို ပါးစပ်နှင့်ငုံ၍ သစ်ငုတ်တိုများအား ရေလောင်းသည့် အလုပ်သည် ယခင်ကအတိုင်းပင် ဆက်လက်တည်ရှိနေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မွေးစားသားသည် ထိုတောအုပ်အတွင်း၌ တစ်နှစ်မျှကြာ လာခဲ့သည်။ သူ့ထံသို့ လူအများအပြား လာရောက်၍ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခြင်း ကိုလည်းခံလာရ၏။

တောထဲ၌ တစ်ဦးတည်းနေထိုင်ပြီး တောင်ခြေရှိ မြစ်ထဲမှရေကို ပါးစပ်ဖြင့် ငုံ့သယ်ကာ မီးလောင် သစ်ငုတ်တိုများအား ရေလောင်းပေးခြင်းအား ဖြင့် စိတ်၏ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်းကို ရှာဖွေနေသည့် သူတော်စင်တစ်ဦးအဖြစ် ရပ်နီးရပ်ဝေးဒေသများတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားလာသည်။

လူအများသည် အုပ်လိုက်သင်းလိုက် လာရောက်ဖူးကြသည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ကုန်သည်ကြီးများသည်လည်း မွေးစားသားအား လာရောက်ဖူးမြော်ကာ လက်ဆောင်အများအပြား လှူဒါန်းကြသည်။

မွေးစားသားသည် သူတို့ လှူသမျှ အရာအားလုံးကိုလက်မခံ။ သူ့အတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းများကိုသာ လက်ခံ၍ ကျန်ပစ္စည်း အားလုံးကို ဆင်းရဲသားများအား စွန့်ကြဲပေးကမ်းပစ်လေသည်။

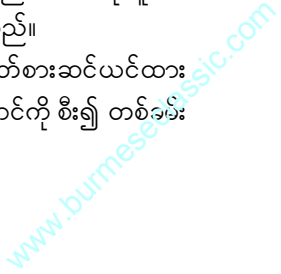
မွေးစားသားသည် ရေလောင်းသော အလုပ်ကို နေ့တစ်ဝက်မျှလုပ်၍ ကျန်နေ့တစ်ဝက်ကို ခဏတစ်ဖြုတ် အနားယူခြင်း၊ သူ့အား လာရောက်ဖူးမြော်ကြသူများအား ဧည့်ခံခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်သည်။

ဤပုံစံဖြင့် အနေကြာလာသည့်အခါ မွေးစားသားသည် သူ၏ နေထိုင်ပုံအပေါ် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဆင်ခြင်စဉ်းစားလာမိသည်။

ယခု သူနေထိုင်လျက်ရှိသော နည်းသည် မကောင်းမှုများကို ဖျက်ဆီးရေးနှင့် သူ့ကျူးလွန်ထားသမျှ ပြစ်မှုများပြေပျောက်ရေးအတွက် နည်းလမ်းတစ်ခုများဖြစ်နေလေသလား။

ဤပုံစံဖြင့် မွေးစားသား နေထိုင်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်မျှရှိလာခဲ့လေပြီ။ ထိုကာလအတွင်း ရေလောင်းသည့်အလုပ်ကို တစ်ရက်မှအပျက် မခံခဲ့။ သို့သော်လည်း မည်သည့်သစ်တုံးကမှ အညွန့်အညောက် ထွက်လာ ခြင်းမရှိ။ တစ်ရက်တွင် သူ တဲထဲ၌ထိုင်နေခိုက် လူတစ်ယောက် မြင်းစီးသွားသံနှင့် သီချင်းတဟိုဟိုဆိုသွားသံများ ကြားရသည်။ မွေးစားသားသည် ဘယ်လိုလူစားပါလိမ့်ဟူသော သိချင်စိတ်ဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်သည်။

အလွန်သန်မာတောင့်တင်းပြီး သပ်ရပ်စွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် လူငယ်တစ်ယောက်သည် မြင်းချောမြင်းလှတစ်ကောင်ကို စီး၍ တစ်ခမ်းတစ်နား လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။

မွေးစားသားသည် လူငယ်အား ခဏမျှရပ်ရန် လှမ်းတားပြီး ‘ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သွားမှာလဲ’ ဟု မေးသည်။

‘ကျုပ်က ဓားပြတစ်ယောက်ပဲ’ ဟု ထိုလူငယ်က မြင်းဇက်ကို သတ်၍ ရပ်ပြီး အဖြေပေးသည်။

‘ကျုပ်က လမ်းမကြီးတွေပေါ်မှာ မြင်းတစ်စီးနဲ့ လျှောက်သွားပြီး လူသတ်နေတာ၊ များများသတ်ရလေ ကျုပ်က ပျော်လေပဲ၊ သီချင်းဆိုလို့လည်း ပိုပြီး အရသာရှိတယ်ဗျ’

မွေးစားသားသည် ကြားလိုက်ရသည့် စကားအတွက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခြင်းဖြစ်ရ၏။ ‘ဟင်း... ဒီလိုလူစားမျိုး တစ်ယောက်ရဲ့ ဆိုးယုတ်မှုကျတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပျောက်အောင် ဖျောက်နိုင်မှာလဲ’ဟု စဉ်းစားမိသည်။

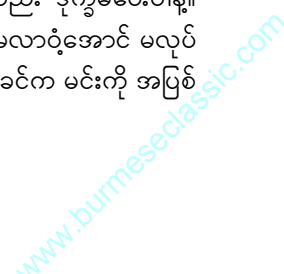
‘သူတို့ ဆန္ဒအလျောက် ငါ့ဆီလာပြီး အပြစ်တွေ ဝန်ခံတဲ့ လူတွေ ကျတော့ ဟောရပြောရတာလွယ်တယ်၊ ဒီလူကျတော့ သူ့ဒုစရိုက်မှုကို ဂုဏ်ယူစရာတစ်ခုလိုမြင်ပြီး ကြွားဝါနေတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

သူသည် ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ‘အခုငါ ဘာလုပ်ရမလဲ’ ဟု တွေးသည်။

‘ဒီဓားပြဟာ ဒီတစ်ဝိုက်မှာကျက်စားပြီးလူတွေကို ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်အောင် လုပ်နေမှာ စိုးရတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ လူတွေလာကြမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲသလိုဆိုရင် သူတို့မှာလည်း ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုဖြစ်မယ်၊ ငါလည်းဘယ်လိုဆက်နေရမလဲ’ မွေးစားသားသည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး ဓားပြအား စကားလှမ်းပြောသည်။

‘လူတွေ ဒီကိုလာကြတယ်၊ သူတို့လုပ်ခဲ့တဲ့မကောင်းမှုတွေကို ကြွားဖို့ လာကြတာတော့ မဟုတ်ဘူးကွယ့်၊ နောင်တရလွန်းလို့ သူတို့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့လာပြီး ဆုတောင်းကြတာ၊ တကယ်လို့ မင်း ဘုရားသခင်ကို ကြောက်တယ်ဆိုရင် မင်းပြုခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုတွေအတွက် နောင်တရပါ။ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့များ မင်းရဲ့ နှလုံးသားမှာနောင်တဆိုတာ မရှိရင်တော့ ဒီနေရာနဲ့ ဝေးရာကိုသွားပါ။ ဒီကိုလည်း လုံးဝပြန်မလာခဲ့ပါနဲ့၊ ငါ့ကိုလည်း ဒုက္ခမပေးပါနဲ့။ ငါ့ဆီကိုလာနေကြတဲ့ လူတွေကိုလည်းကြောက်လန့်ပြီး မလာဝံ့အောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ တကယ်လို့ ငါ့စကားကို နားမထောင်ရင် ဘုရားသခင်က မင်းကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်လိမ့်မယ်’

ဓားပြက ရယ်သည်။

‘ကျုပ်က ဘုရားသခင်ကိုကြောက်တဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ၊ ခင်ဗျား စကားကို နားမထောင်နိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ အရှင်သခင်လည်း မဟုတ်ဘူး’ ဟု ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားက ဘာသာယုံကြည်မှုအရ ခင်ဗျားဘာသာကောင်းသလို နေတာဘဲ၊ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ဓားပြတိုက်တဲ့အလုပ်ကိုကြိုက်လို့ လုပ်နေတာပဲ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက အသက်ရှင်မှုအတွက် လုပ်နေတာ ပဲ၊ ခင်ဗျားဆီကိုလာတဲ့ အဘွားကြီးတွေကို ခင်ဗျား ဆုံးမချင် ဆုံးမနိုင်မှာပေါ့၊ ကျုပ်ကိုတော့ ‘မိကျောင်းမင်း ရေကင်းပြ’ စရာမလိုပါဘူး၊ အခု ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘုရားသခင်နဲ့ ခြောက်တဲ့အတွက် မနက်ဖြန်ကျရင် လူနှစ်ယောက် သတ်ရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကိုလည်း သတ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု လောလောဆယ် ကျုပ်လက်တွေကို သွေးမစွန်းချင်ဘူး၊ အဲ နောင်အခါမှာတော့ ခင်ဗျားကျုပ်နဲ့ မတွေ့အောင်ရှောင်၊ ဒါပဲ’

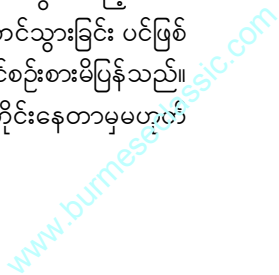
ဤခြိမ်းခြောက်စကားကိုပြောအပြီးတွင် ဓားပြသည် မြင်းကိုစိုင်း၍ ထွက်သွားသည်။ သူသည် ဤနေရာသို့ နောက်ထပ် မလာတော့ပေ။ မွေးစားသားသည် ယခင်ကလိုပင် ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ရာ နောက်ထပ် ရုတ်နှစ်မျှ ကုန်လွန်သွားခဲ့လေသည်။

(၁၁)

တစ်ရက်တွင် မွေးစားသားသည် သစ်ငှက်တို့များအား ရေလောင်းပြီး သူ့တဲသို့ ပြန်လာသည်။ တဲရှေ့၌ အပန်းဖြေရင်း လူသွားလမ်းဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။ လူတစ်ယောက်တလေ ရောက်လာလေမလားဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကလည်း ရှိနေသည်။

သို့သော်လည်း တစ်နေ့လုံးမည်သူမှပေါ်မလာ၊ သူသည် ညမိုးချုပ် ချိန်အထိထိုင်ကာ အထီးကျန်နိုင်ခြင်းနှင့် ပျင်းရိငြီးငွေ့ခြင်းများကို ခံစားနေရ၏။ တစ်ဘက်မှလည်း သူ၏ အတိတ်ဘဝကို ပြန်ပြောင်းသတိရနေမိသည်။ ဓားပြက သူ့အား ဘာသာတရားအရ နေထိုင်ခြင်းအပေါ် အပြစ်မလွတ်သည့်စကား ပြောသွားသည်ကို သတိရမိသည်။ တကယ်တော့ အပြစ်တင်သွားခြင်း ပင်ဖြစ်၏။ သူသည်သူ၏လက်ရှိဘဝအခြေအနေကို ပြန်၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားမိပြန်သည်။

‘ငါအခုနေတာဟာ ရသေ့ကြီး ခိုင်းသွားတဲ့အတိုင်းနေတာမှမဟုတ်တာဘဲ’ ဟု သူ့တွေးသည်။

‘ရသေ့ကြီးကတော့ ငါ့ကို အာပတ်ဖြေဖို့ ထားသွားတာပဲ၊ ငါကတော့ အနေအထိုင်ချောင်အောင် နေရုံတင်မကဘူး၊ နာမည်ကျော်ကြားအောင် လုပ်ယူလိုက်သေးတယ်၊ ကျော်ကြားမှုရဲ့ သွေးဆောင်မှုနောက် တကောက်ကောက် လိုက်ရင်းကပဲ လူတွေငါ့ဆီ မလာရင် ငါပျင်းတယ်၊ သူတို့လာရင် ငါသိပ်ပျော်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ သူတို့က ငါရဲ့မြင့်မြတ်မှုကို ချီးကျူးကြတာ ကိုး၊ အမှန်တော့ လူတစ်ယောက်ဟာ အဲသလို မနေသင့်ဘူး၊ ငါဟာ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုမှုတွေကို သာယာပြီး လမ်းမမြင် ကမ်းမမြင် ဖြစ်နေပြီ၊ အတိတ်က ကျူးလွန်ခဲ့မိတဲ့ အပြစ်တွေ ပြေပျောက်အောင် လုပ်ဖို့မပြောနဲ့၊ နောက်ထပ် ဒုစရိုက်မှုအသစ်တွေ ကျူးလွန်နေတာပါလား။ ငါ ဒီတောထဲမှာ လူတွေရှာလို့ မတွေ့နိုင်တဲ့ တစ်နေရာကို သွားနေတော့မယ်၊ ငါ့အနေနဲ့ အတိတ်က မကောင်းမှုတွေ ပြေပျောက်အောင် နောက်ထပ်မကောင်းမှုအသစ်တွေ မလုပ်မိအောင် နေသွားတော့မယ်’

ထိုအဖြေကို ရပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မွေးစားသားသည် လွယ်အိတ်တစ်လုံးတွင် ပေါင်မုန့်ခြောက်များထည့်၍ ပေါက်ပြားတစ်လက်ကို ယူကာ တဲကို စွန့်ခွာလာခဲ့သည်။

လူသူ အရောက်အပေါက်မရှိသော လျှိုတစ်ခုဆီသို့ သွားမည်ဟု သော စိတ်ကူးဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် ဂူတစ်ခုတူးပြီး လူအများက မတွေ့အောင် ပုန်းနေတော့မည်ဟု စိတ်ကူးသည်။

လွယ်အိတ်ကိုလွယ်၍ ပေါက်ပြားကို ထမ်းပြီး သွားနေခိုက်တွင် သူ့ဆီသို့ မြင်းစီး၍ လာနေသော ဓားပြကိုမြင်သည်။

မွေးစားသားသည် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ကာ ထွက်ပြေးသည်။ သို့သော်လည်း ဓားပြသည် သူ့အားမီလာသည်။

‘ခင်ဗျားဘယ်သွားမလို့လဲ’ ဟု ဓားပြက မေးသည်။

မွေးစားသားက သူလူတွေနှင့် ဝေးရာသို့ ထွက်သွားလိုသဖြင့် လူတွေရှာဖွေ၍ မတွေ့နိုင်သည့်နေရာ၌သွား၍ နေထိုင်တော့မည်ဟု ပြောပြသည်။

‘လူတွေမလာနိုင်တဲ့နေရာဆိုရင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုစားသောက်ပြီးနေမှာလဲ’ ဟု ဓားပြက မေးသည်။

မွေးစားသားသည် ထိုအချက်ကို လုံးဝမစဉ်းစားမိခဲ့ချေ။ ယခု ဓားပြက မေးလိုက်မှပင် သူ့တွင် အစားအစာလိုအပ်မည့် အဖြစ်ကို သတိရသည်။

‘ဘုရားသခင်က ပေးသမျှနဲ့ပဲ နေရမှာပေါ့’ ဟု သူကပြန်ပြောသည်။

ဓားပြသည် နောက်ထပ် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မြင်းကိုဆက်နှင့်သွားသည်။

‘ငါ... သူ့ဘဝအကြောင်းကို ဘာပြုလို့ မပြောလိုက်မိတာပါလိမ့်’ ဟု မွေးစားသား တွေးမိသည်။

‘အခုလောက်ဆိုရင် သူ နောင်တရချင် ရနေမှာ၊ ဒီနေ့ သူ့ကြည့်ရတာ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့စိတ် ဝင်နေသလိုပဲ၊ ငါ့ကိုတောင်သတ်မယ်လို့ မကြိမ်းတော့ဘူး’

သူသည် နောက်မှနေ၍ ဓားပြအား လှမ်းအော်ပြောသည်။

‘မင်း အခုထက်ထိ မင်းရဲ့မကောင်းမှုတွေအတွက် နောင်တမရသေးဘူးလား၊ မင်း ဘုရားသခင်လက်က မလွတ်ဘူးနော်’

ဓားပြသည် သူ့မြင်းကို နောက်ပြန်လှည့်ကာ ခါးကြားမှဓားမြှောင်ကို ထုတ်၍ ရသေ့အား ပစ်ပေါက်တော့မည့်နှယ် ခြိမ်းခြောက်သည်။ မွေးစားသားသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကာ တောအုပ်အတွင်းသို့ ဝင်ပြေးလေသည်။

ဓားပြသည် သူ့နောက်သို့ မလိုက်ဘဲ လှမ်းအော်သည်။

‘ကျုပ် ခင်ဗျားကို လွှတ်ပေးလိုက်တာ နှစ်ခါရှိသွားပြီနော် အဘိုးကြီး၊ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ကျုပ် ခင်ဗျားကို သတ်မယ်’

ထို့နောက် ဓားပြသည် မြင်းကိုစိုင်း၍ ထွက်သွားသည်။ ထိုနေ့ ညနေခင်းတွင် မွေးစားသားသည် ခါတိုင်းလုပ်နေကျအတိုင်း သစ်ငုတ်တိုများကို ရေသွားလောင်းသည်။

သစ်ငုတ်တို တစ်တိုမှ အဖူးအညွန့်ကလေးများ ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သစ်ငုတ်တိုအတွင်းမှ ပန်းသီးပင်ငယ်ကလေး ပေါက်လာခြင်း ပေတည်း။

(၁၂)

လူအများနှင့် မတွေ့အောင် ပုန်းရှောင်နေသော မွေးစားသားသည် တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဘဝဖြင့် နေထိုင်လျက်ရှိ၏။ သူ့တွင် စားစရာပေါင်မုန့် ပြတ်သွားသည့်အခါ ‘ငါ သစ်ဥသစ်ဖုတွေ ရှာပြီးစားမယ်’ ဟုတွေးကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဝေးဝေးလံလံ မရောက်မီမှာပင် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းတွင် ကြိုးနှင့် ချည်ထားသော ပေါင်မုန့်ခြောက် အိတ်တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ သူသည်

အိတ်ကို ဖြုတ်၍ ယူလာပြီး ထိုပေါင်မုန့်အပေါ်အမှီပြု၍ ဆက်လက်နေထိုင် ခဲ့ပြန်သည်။

ထိုပေါင်မုန့်ခြောက်များ ကုန်သွားသည့်အခါ ထိုသစ်ကိုင်းမှာပင် တန်းလန်းဆွဲထားသည့် ပေါင်မုန့်ခြောက်တစ်အိတ်ကို ထပ်တွေ့ပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆက်လက်နေထိုင်လာခဲ့ရာ ဓားပြ၏ရန်ကို ကြောက်ရွံ့ နေရသည်မှတစ်ပါး အခြားဒုက္ခဟူ၍ တစ်ခုမျှမရှိခဲ့ပေ။

မြင်းနှင့် ဖြတ်သန်းသွားလာနေသည့် ဓားပြ၏ အသံကိုကြားသည့် အခါ မွေးစားသားသည် တစ်နေရာ၌ ပုန်းအောင်းနေလေ့ ရှိရုံမျှမက . . .

‘ငါ့ မကောင်းမှုတွေကို ပြေပျောက်အောင် မလုပ်နိုင်ခင် သူ ငါ့ကို သတ်ချင်သတ်မှာ’ ဟုလည်း တွေးမိလေ့ရှိ၏။

မွေးစားသားသည် ဤပုံစံဖြင့် တောထဲတွင် ဆယ်နှစ်မျှကြာလာခဲ့ လေပြီ။ ပန်းသီးပင်ကလေးတစ်ပင်မှာ ဆက်လက်၍ ရှင်သန်ကြီးထွားနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အခြားသစ်ငုတ်တို့နှစ်တို့မှာမူ ဘာမှ ထူးခြားမလာဘဲ ယခင်က အတိုင်းပင် တည်ရှိနေသည်။ တစ်မနက်တွင် မွေးစားသားသည် အိပ်ယာမှ စောစောထကာ သူ့အလုပ်ကို လုပ်သည်။ သစ်ငုတ်တို့များ၏ ပတ်ပတ်လည် မြေကြီးပေါ်တွင် ကျကျနနရေလောင်းပြီးသည့်အခါ များစွာပင်ပန်းမောဟိုက် လာသဖြင့် ခဏမျှထိုင်၍ နားသည်။ နားနေရင်းမှာပင် သူသည် ဤသို့ တွေးမိသည် . . .

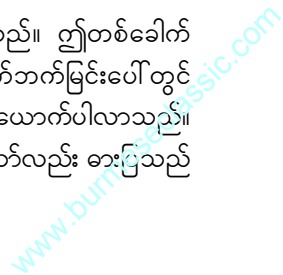
‘ငါဟာ မကောင်းမှုတွေကို ပြုခဲ့ပြီးတဲ့နောက် သေခြင်းတရားကို ကြောက်နေတယ်၊ ငါ့အပြစ်တွေကို သေခြင်းနဲ့ ပေးဆပ်တာဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ’

ထိုကဲ့သို့ တွေးတောနေခိုက်မှာပင် ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းကာ မြင်းကို စီးလာနေသော ဓားပြ၏အသံကို သူကြားသည်။ ထိုအခါမွေးစားသားသည် . . .

‘ငါ့ဆီမှာ ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိနေတဲ့ မကောင်းမှုနဲ့ ကောင်းမှုဟာ တခြား ဘယ်သူ့ဆီကမှ လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘုရားသခင်ဆီကသာ လာနိုင်တာ’ ဟု တွေးမိပြန်သည်။

သူသည် ဓားပြနှင့်တွေ့ရန် အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ဤတစ်ခေါက် တွင် ဓားပြသည် တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ သူ့နောက်ဘက်မြင်းပေါ်တွင် ခြေလက်များကို ကြိုးနှင့်ပူးချည်ပြီး တင်လာသော လူတစ်ယောက်ပါလာသည်။

ထိုလူကတော့ ဘာမှလုပ်သည်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ဓားပြသည်

ထိုလူအား မကြားဝံ့မနာသာ ဆဲရေး တိုင်းထွာ လျက်ရှိ၏။ မွေးစားသားသည် လမ်းပေါ်တက်သွားပြီး မြင်းရှေ့မှ ပိတ်၍ ရပ်လိုက်သည်။

‘ဒီလူကို မင်း ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ’ ဟု မွေးစားသားကမေးသည်။

‘တောထဲကိုပေါ့ဗျ’ ဟု ဓားပြက ဖြေသည်။

‘ဒီကောင်က ကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သားပဲ၊ သူ့အဖေငွေတွေ ဘယ်မှာဝှက်ထားတယ်ဆိုတာ မပြောဘူး၊ ဒီကောင် မပြောမချင်း ရိုက်ပြီး မေးဖို့ ကျုပ် ခေါ်လာတာ’

ဓားပြသည် မြင်းကို နှင်ရန်ပြင်သည်။ မွေးသားသားသည်မြင်းဇက်ကြိုးကို ဖမ်းဆွဲထားသည်။ ‘မင်း ဒီလူကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါ’ ဟု ဓားပြအား ပြောသည်။

ဓားပြသည် ဒေါသထွက်လာပြီး မွေးစားသားအား ရိုက်ရန် လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

‘ဘာလဲဗျ၊ ဒီလူကိုပေးမယ့် အရသာကို ခင်ဗျားက အရင်ဆုံး မြည်းချင်တယ် ထင်တယ်၊ ကျုပ်ခင်ဗျားကို သတ်မယ်လို့ ပြောထားတာ၊ သတိမရတော့ဘူးလား၊ မြင်းဇက်ကို လွှတ်လိုက်စမ်း’

မွေးစားသားသည် ကြောက်လန့် ခြင်းမဖြစ်။

‘ငါ မလွှတ်ဘူး’ ဟု မွေးစားသားက ပြန်ပြောသည်။

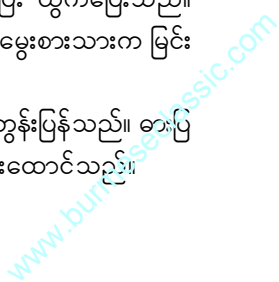
‘ငါ မင်းကို မကြောက်ဘူး၊ ဘုရားသခင်ကလွဲပြီး ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်တော့ဘူးကွ၊ အခု ဘုရားသခင်က မင်းကိုသွားခွင့်မပေးရဘူးလို့ ဆန္ဒပြုထားတယ်၊ ဒီလူကိုသာ မင်းလွှတ်ပါ’

ဓားပြသည် မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်နေရာမှ ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ကာ ကုန်သည်ကြီး၏ သား၌ ချည်ထားသည့် ကြိုးများကို ဖြတ်ပေးပြီး လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

‘သွား... သွား၊ နှစ်ယောက်စလုံး မြန်မြန် ထွက်သွားကြစမ်း၊ ကျုပ်နဲ့ ထပ်မတွေ့အောင်သာနေကြ။ တွေ့လို့ကတော့ မသက်သာဘူးသာမှတ်တော့’

ကုန်သည်ကြီး၏သားသည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ချပြီး ထွက်ပြေးသည်။ ဓားပြက နောက်မှလိုက်ရန် အားထုတ်သေးသော်လည်း မွေးစားသားက မြင်းဇက်ကြိုးကို လွှတ်မပေး။

သူ၏ ဒုစရိုက်ဘဝကို စွန့်လွှတ်ရန် ထပ်မံတိုက်တွန်းပြန်သည်။ ဓားပြသည် သူ့စကားကို ဆုံးသွားသည်အထိ ငြိမ်ဆိတ်စွာ နားထောင်သည်။

ထို့နောက် စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ မြင်းကို စီး၍ ထွက်သွားသည်။ နောက်နေ့မနက်တွင် မွေးစားသားသည် သူ့သစ်ငုတ်တို့များကို ရေသွားလောင်းသည်။ ဒုတိယသစ်ငုတ်တို့မှ အညွန့်အညောင့်ကလေးများ ထွက်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ဒုတိယ ပန်းသီးပင်တစ်ပင်သည် ပေါက်လာပြန်လေပြီ။

(၁၃)

နောက်ထပ် ဆယ်နှစ်မျှ ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြန်လေပြီ။ တစ်ရက်တွင် မွေးစားသားသည် တစ်ယောက်တည်း စိတ်အေးချမ်းသာစွာ ထိုင်နေသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ဘာအလိုဆန္ဒမှလည်း မရှိ။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းလည်း မရှိ။ သူ့နှလုံးသားသည် ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့နေသည်။

‘လူတွေအပေါ်မှာ ဘုရားသခင်က ပက်ဖြန်းပေးနေတဲ့ ကောင်းချီးမင်္ဂလာတွေဟာ အများကြီးပါ’ ဟု သူတွေးသည်။

‘ဒီကြားထဲကပဲ လူတွေဟာ မလိုအပ်ဘဲနဲ့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် နေကြတယ်။ သူတို့ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မနေနိုင်အောင် ဘယ်လိုဟာတွေကများ တားမြစ်ထားပါလိမ့်’

သူသည် လူတွေ၌ ရှိနေသည့် ဆိုးဝါးယုတ်မာမှုများကို လည်းကောင်း၊ သူတို့ဘာသာသူတို့ ရှာဖွေရယူနေကြသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခများကိုလည်းကောင်း သတိရကာ သူ့နှလုံးသားတွင် ကြင်နာသနားစိတ်ဝင်လျက်ရှိသည်။

‘ငါ အခုလိုနေတာ မှားတယ်’ ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောသည်။

‘ငါ အပြင်လောကကိုထွက်ပြီး ငါသိလာတဲ့ တရားအကြောင်း တခြားလူတွေကို ဟောပြော သင်ကြားပေးရမယ်’

ထိုအခိုက်တွင် ဓားပြ မြင်းစီးလာနေသံကို ကြားသည်။ သူသည် မြင်းစီးသမားအားခေါ်လည်း မခေါ်၊ ထွက်လည်း မတွေ့။

‘သူ့ကို ငါစကားသွားပြောနေလည်း ကောင်းလာမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အနေနဲ့ ငါပြောတဲ့စကားတွေကို နားလည်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး’ ဟု တွေးသည်။

ထိုအတွေးသည် သူ၏ ပထမအတွေးဖြစ်၍ ချက်ချင်းပင် စိတ်ပြောင်းသွားကာ လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်လာသည်။

ဓားပြသည် ယခင်ကလိုမဟုတ်။ စိတ်ညစ်ညူး ညှိုးငယ်နေဟန်

ရှိ၏။ မျက်လွှာကိုချကာ မြင်းကို စီးလာနေသည်။ မွေးစားသားက ဓားပြအား လှမ်းကြည့်ပြီး သနားစိတ် ဝင်လာသဖြင့် နောက်မှ ပြေးလိုက်သည်။

ဓားပြ၏ဒူးကို သူ့လက်ဖြင့် လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

‘ငါ့ညီ မင်းရဲ့ဝိညာဉ်ကို မင်းပြန်ပြီး သနားပါဦး’ ဟု ပြောသည်။

‘မင်းကိုယ်ထဲမှာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဝိညာဉ်တော် ကိန်းအောင်းနေပါတယ်။ မင်းဟာ စိတ်ဆင်းရဲမှုကို ခံစားနေရင်းနဲ့ပဲ တခြားလူတွေကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေတယ်။ အနာဂတ်ကာလမှာ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ တိုး တိုးလာအောင် မင်းလုပ်နေတာပဲ။ အဲသည်လောက် မင်း ဆိုးဝါးနေပေမယ့် ဘုရားသခင်ကတော့ မင့်အပေါ်မှာ မေတ္တာထားနေဆဲပါ။ မင့်ဘဝကို မဖျက်ဆီးချင်ပါနဲ့။ မင့်ရဲ့ လက်ရှိဘဝကို ပြောင်းပစ်လိုက်ပါတော့’

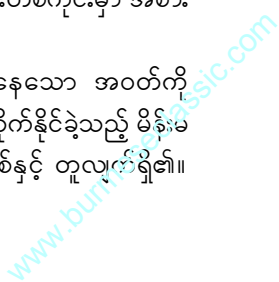
ဓားပြသည် မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်ကာ ‘ကျုပ်ကို မနှောင့်ယှက်စမ်းပါနဲ့’ ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း မွေးစားသားက မြင်းဇက်ကြီးကို လှမ်းဆွဲထားသည်။ ဓားပြကိုကြည့်ကာ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုကြွေးသည်။ ထိုအခါ ဓားပြသည် ချထားသည့်မျက်လွှာကို ပင့်ကြည့်သည်။

သူသည် မွေးစားသားအား အချိန်အတော်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေပြီး မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသည်။ မွေးစားသား၏ ခြေရင်းတွင် ဒူးနှစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်သည်။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အနိုင်ရသွားပြီ’ ဟု ပြောသည်။

‘ကျုပ် ခင်ဗျားကို ခုခံတွန်းလှန်လာခဲ့တာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ရှိပြီ၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို နိုင်သွားပြီ၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျား ကြိုက်သလို လုပ်ပါတော့၊ ပထမဆုံးအကြိမ် ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဆွဲဆောင်တုန်းကတော့ ကျုပ်မှာ ဒေါသပဲဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား လူတွေနဲ့မတွေ့အောင် ပုန်းကွယ်နေခဲ့တဲ့အခါကျတော့မှသာ ကျုပ် ခင်ဗျားရဲ့ စကားတွေကို စဉ်းစားဆင်ခြင်လာမိခဲ့တာပါ။ အဲဒီအချိန်ကျမှပဲ ခင်ဗျားအတွက် ဘာမှ မတောင်းခံဘဲ နေလာတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အနေအထားကို ကျုပ်သတိထားမိလာတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားအတွက် ဟိုသစ်ပင်က သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းမှာ အစားအစာအိတ်ကို လာ လာပြီး ချည်ပေးထားခဲ့တာပါ’

ထိုအခါ မွေးစားသားသည် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော အဝတ်ကို အရင်ဆုံးလျှော်ဖွပ်ပြီး စားပွဲကိုသန့်စင်သွားအောင် ပွတ်တိုက်နိုင်ခဲ့သည့် မိန်းမကို သတိရသည်။ မိမိ၏ အဖြစ်သည် ထိုမိန်းမ၏ အဖြစ်နှင့် တူလျက်ရှိ၏။

သူ့ကိုယ်သူ အရေးမထားတော့ဘဲ သူ့နှလုံးသားကို ကြည်လင်သန့်စင်အောင် လုပ်နိုင်သည့် အခါကျမှသာ သူတစ်ပါး၏ နှလုံးသားကို ကြည်လင်သန့်စင်သွားအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဓားပြသည် သူ့စကားကိုဆက်သည်။

‘ခင်ဗျား သေခြင်းတရားကို မကြောက်တော့တဲ့ အချိန်မှာမှ ကျုပ်ရဲ့ နှလုံးသားဟာ ပြောင်းသွားခဲ့တာပါ’

ထိုအခါ မွေးစားသားသည် လှည်းဘီးခွေ လုပ်နေသူများအား သတိရလာသည်။ သစ်သားကိုပတ်၍ ကွေးသည့် သစ်တုံးကို သပ်အခိုင်အမာစွဲလိုက်မှ ကွေး၍ရကြခြင်းဖြစ်၏။

မိမိအနေဖြင့်လည်း သေခြင်းတရား ကြောက်စိတ်ကို ပယ်ဖျောက်ပြီး ဘုရားသခင်အပေါ် ယုံကြည်မှုတည်းဟူသော သပ်ကို အခိုင်အမာတည်ရှိလာအောင် လုပ်နိုင်သည့် အခါကျမှသာ ဤလူဆိုးအပေါ် အနိုင်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

‘ဒါပေမယ့် ကျုပ်နှလုံးသားဟာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းမသွားပါဘူး’ ဟု ဓားပြက ဆက်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်အပေါ် သနားပြီး ကျုပ်အတွက် ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုတော့မှသာ ကျုပ်ရဲ့ နှလုံးသားက ပျော့ပျောင်းလာတာပါ’

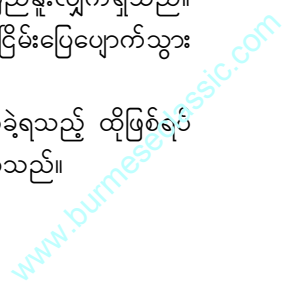
မွေးစားသားသည် ရှင်လန်းသွက်လက်စွာဖြင့် ဓားပြအား သစ်ငုတ်တိုများဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ ထိုနေရာရောက်သည့်အခါ တတိယ သစ်တုံးတွင် ပန်းသီးပင်ကလေး တစ်ပင် ထွက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရသည်။

မွေးစားသားသည် စိုထိုင်းနေသော သစ်တိုသစ်စများအား မီးကောင်းစွာ စွဲကာမှ မီးမွှေး၍ရကြသည့် နွားထိန်းသမားများ၏ အဖြစ်ကို သတိရလာသည်။

သူ့နှလုံးသားကို နွေးထွေးတက်ကြွလာအောင် အရင်ဆုံးလုပ်နိုင်မှသာ တခြားလူ၏နှလုံးသားကို ထက်သန် တက်ကြွလာအောင်လုပ်နိုင်ခဲ့သည်မှာ သိသာထင်ရှားနေလေပြီ။

မွေးစားသား၏စိတ်သည် များစွာသာယာကြည်နူးလျှက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် သူ၏မကောင်းမှုများကို အေးငြိမ်းပြေပျောက်သွားအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော။

မွေးစားသားသည် သူ တွေ့ကြုံဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည့် ထိုဖြစ်ရပ်အားလုံးကို ဓားပြအားပြောပြပြီးသော် ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။

ဓားပြသည် မွေးစားသား၏ အလောင်းကို မြေမြှုပ်ပြီးနောက် မွေးစား
သား ညွှန်ကြားစေခိုင်းခဲ့သည့်အတိုင်း လိုက်နာ၍ နေထိုင်သည်။

မွေးစားသားက သူ့အား သင်ကြားပေးခဲ့သမျှ အရာအားလုံးကိုလည်း
အခြားလူများအား ဟောပြောသင်ကြားပေးလေသည်။

THE GODSON (၁၈၈၆) ကို ပြန်ဆိုသည်။

ဒုစရိုက်သမား

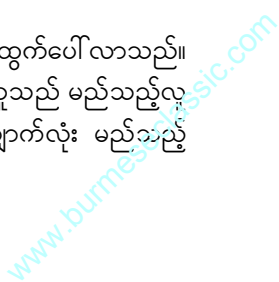
တစ်ချိန်က ကမ္ဘာမြေပေါ်၌ နှစ်ပေါင်းခုနစ်ဆယ်မျှ နေထိုင်လာခဲ့သော လူတစ်ယောက်ရှိသည်။ သူသည် အသက်ရှင်နေသည့် ထိုကာလ တစ်လျှောက်လုံး မကောင်းမှု ဒုစရိုက်များဖြင့်သာ မွေ့လျော်နေခဲ့သူဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးတွင် သူ နာမကျန်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန်ထိ သူ့နောင်တ မရသေးပေ။ နောက်ဆုံးအချိန်ဟု ဆိုရမည့် သေငယ်ဇောနှင့် မြောနေချိန်ကျကာမှ ငိုကြွေးကာ ‘အဖဘုရားသခင်၊ လက်ဝါးကပ်တိုင်မှာ သံမှိုနှက်ပြီး အပြစ်ဒဏ်ခံနေရရှာတဲ့ သူ့ခိုးကို ခွင့်လွှတ်သလို တပည့်တော်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ’ ဟု မြည်တမ်းခြင်းပြုလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ မြည်တမ်းနေစဉ်ခိုက်မှာပင် သူ့ဝိညာဉ်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ထွက်ခွာသွားသည်။

ဒုစရိုက်သမား၏ ဝိညာဉ်သည် ဘုရားသခင်အပေါ် ချစ်ခင်လေးစားသောစိတ်၊ ဘုရားသခင်၏ မေတ္တာကရုဏာတရားတို့အပေါ် ယုံကြည်ကိုးစားသော စိတ်များဖြင့် ကောင်းကင်ဘုံ၏ တံခါးဝသို့ ရောက်သွားသည်ဖြစ်ရာ ချက်ချင်းပင် တံခါးကို ခေါက်၍ သူ့အား မြင့်မြတ်လှစွာသော ကောင်းကင်ဘုံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခွင့်ပြုပါရန် တောင်းပန်သည်။

ထိုအခါ ဂိတ်တံခါးအတွင်းဘက်မှ အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။ ‘ကောင်းကင်ဘုံ၏ တံခါးကိုလာ၍ ခေါက်နေသူသည် မည်သည့်လူစားမျိုး ဖြစ်ပါသနည်း။ ထိုသူသည် သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး မည်သည့်အလုပ်များ လုပ်ခဲ့ပါသနည်း’

ဤတွင် စွဲချက်တင်သူ၏ အဖြေပေးသံထွက်ပေါ်လာသည်။ စွဲချက် တင်သူက ထိုလူ၏ ဒုစရိုက်မှုအားလုံးကို ပြန်လည်ရေတွက်ပြသည်။ ထိုလူ၏ လုပ်ရပ်အားလုံးတွင် သုစရိုက်မှုဟူ၍ တစ်ခုမျှ မရှိချေ။

ဂိတ်တံခါးအတွင်းဘက်မှ အသံပြန်ပေါ်လာသည်။

‘ကောင်းကင်ဘုံ၏ နိုင်ငံတော်တွင်းသို့ ဒုစရိုက်သမားများကို ဝင်ခွင့် မပြုနိုင်၊ ဤနေရာမှ ဝေးရာသို့ သွားလော့’ ဟု အသံကဆိုသည်။

ထိုအခါ ဝိညာဉ်ရှင် ယောက်ျားက . . .

‘အို . . . အရှင်၊ သင့်အသံကို ကျွန်တော်ကြားရပေမယ့် မျက်နှာကို မမြင်ရပါ။ နာမည်ကိုလဲ မသိရပါ’ ဟု ပြောသည်။

‘ကျွန်ုပ်သည် ခရစ်တော် ရွေးချယ်ခဲ့သည့် သာဝက ဆယ့်နှစ်ဦးထဲမှ ပီတာအမည်ရှိ သာဝက တစ်ဦးဖြစ်၏’ဟု အသံက အဖြေပေးသည်။

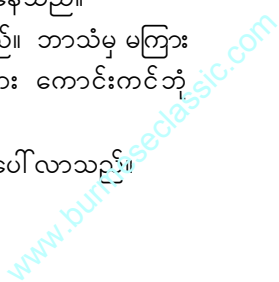
‘တပည့်တော်အားသနားတော်မူပါ အရှင်ပီတာ’ ဟု ဒုစရိုက်သမား က ပြန်ပြောသည်။

‘လူသားရဲ့အားနည်းချက်နဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ကရုဏာတရားကို သတိရ တော်မူပါအရှင်၊ ခရစ်တော်ရဲ့ တပည့်သာဝကတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့တဲ့ အရှင်ဟာ ခရစ်တော်ရဲ့ စံနမူနာပြုမှုတွေကို မြင်ဖူးခဲ့မှာပါ။ ခရစ်တော်ဟာ အရှင်ကို အိပ်မပျော်အောင်နေပြီး ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သဖို့ သုံးကြိမ်တိတိ ပြောခဲ့ဖူးပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် အရှင်ရဲ့ မျက်စိတွေက လေးလံလွန်းအားကြီးပြီး အိပ်ပျော် သွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ခရစ်တော်ဟာ အရှင်။ အိပ်မောကျနေတာကိုသုံးကြိမ် တိုင်တိုင် တွေ့မြင်သွားခဲ့ရတယ် မဟုတ်ပါလား အရှင်၊ တပည့်တော်ရဲ့ အဖြစ် ဟာ အရှင်ဖြစ်ခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ အရှင်။ ပြီးတော့ လင်းကြက်တွန်သံ ကြားကာမှ အပြင်ကို ထွက်သွားပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးခဲ့ရတယ် မဟုတ်ပါလား အရှင်။ တပည့်တော်ဟာ အရှင် ဖြစ်သလို ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ အရှင်။ တပည့်တော်ဟာ အားနည်းချက်တွေနဲ့ နေလာခဲ့တဲ့လူပါ။ အရှင်အနေနဲ့ တပည့်တော်ကို ဝင်ခွင့်ပြုသင့်ပါတယ်’

ဂိတ်တံခါး၏ နောက်မှ အသံသည် ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

ဒုစရိုက်သမားသည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်နေသည်။ ဘာသံမှ မကြား ရသည့်အခါ တံခါးကို ထပ်ခေါက်ပြန်သည်။ သူ့အား ကောင်းကင်ဘုံ နိုင်ငံတော်အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ပြုပါရန် ပန်ကြားပြန်၏။

ဂိတ်တံခါးများနောက်မှ နောက်တစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဒီလူ့ . . . ဘယ်သူလဲ၊ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ နေတုန်းက ဘယ်လို နေထိုင်ခဲ့သလဲ’

စွဲချက်တင်သူသည် ဒုစရိုက်သမား၏ မကောင်းမှုများကို ထပ်မံ ရေရွတ်ပြသည်။ ထိုလူတွင်ကောင်းမှုဟူ၍ တစ်ခုမှမရှိ ဟူ၍ . . .

ဂိတ်တံခါး၏ နောက်မှ ပြန်ပြောသံကို ကြားရသည်။

‘ဝေးရာသို့ သွားလော့၊ ဤကဲ့သို့သော ဒုစရိုက်သမားများသည် ကောင်းကင်ဘုံတွင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူတကွ နေနိုင်မည် မဟုတ်’

ထိုအခါ ဒုစရိုက်သမားက . . .

‘အို . . . အရှင် ၊ သင့်အသံကို ကျွန်တော်ကြားရပေမယ့် လူကို မမြင်ရပါ။ နာမည်ကိုလည်း မသိရပါ’ ဟု ပြန်ပြောသည်။

အသံရှင်က အဖြေပေးသည်။

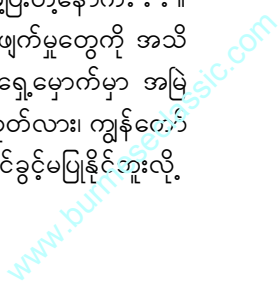
‘ကျွန်ုပ်သည် တမန်တော်ဘုရင်မင်းမြတ် ဒေးဗစ်ဖြစ်သည်’

ဒုစရိုက်သမားသည် စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းမဖြစ်၊ ကောင်းကင်ဘုံ တံခါးဝမှလည်း ခွာမသွား။

‘ကျွန်တော်မျိုးကို သနားပါ ဘုရင်မင်းမြတ် ဒေးဗစ်’ ဟု ပြောသည်။

‘လူသားရဲ့ အားနည်းချက်နဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကရုဏာတရားကို သတိရပါ အရှင်မင်းမြတ်၊ ဘုရားသခင်ဟာ အရှင်မင်းမြတ်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုး တဲ့အတွက် ချီးမြှင့်မြှောက်စားခဲ့ပါတယ်၊ အရှင်မင်းမြတ်မှာ နိုင်ငံရေး၊ ဂုဏ်သိက္ခာရေး၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုရေး၊ မိဖုရားတွေရေး၊ သားသမီးတွေပါ အားလုံး အပြည့်အစုံ ရှိခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်အရှင်မင်းမြတ်ဟာ နန်းတော်လေ သာ ပြတင်းကနေပြီး သူဆင်းရဲတစ်ယောက်ရဲ့ မယားကို မြင်လိုက်တော့ မကောင်းတဲ့ စိတ်ဝင်ခဲ့ရပါတယ်၊ သူဆင်းရဲ ယူရီယာရဲ့ မယားကို သိမ်းပိုက်ပြီး ယူရီယာကို အရှင်မင်းကြီး သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်ပါလား၊ လူချမ်းသာ တစ်ဦးက လူဆင်းရဲတစ်ယောက်ရဲ့ သိုးကို လုယူပြီး သတ်စားတဲ့ အဖြစ်မျိုးပါ။ အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အဖြစ်ဟာ အဲသလို အဖြစ်မျိုးပါ၊ အရှင် မင်းမြတ်ဟာ မိမိပြုမှားခဲ့တဲ့ အပြစ်အတွက် နောင်တရခဲ့ပြီးတဲ့နောက် . . . ။

‘ကျွန်ုပ်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဥပဒေကျင့်ဝတ် ဖောက်ဖျက်မှုတွေကို အသိ အမှတ်ပြုပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မကောင်းမှုဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ အမြဲ တစေ ရှိနေပါတယ်’ လို့ အရှင်မင်းမြတ်ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် မျိုးလဲ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်နေရတာပါ။ ကျွန်တော်မျိုးကို ဝင်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးလို့

ငြင်းပယ်ခြင်းဟာ မသင့်တော်ပါဘူး အရှင်မင်းမြတ်’

ထိုအခါ ဂိတ်တံခါးများအတွင်းမှ အသံသည် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဒုစရိုက်သမားသည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်ကာ ထိုနေရာမှာပင် ရပ်နေသည်။ ထို့နောက် တံခါးကို ခေါက်ကာ ကောင်ကင်ဘုံအတွင်းသို့ ဝင်ခွင့် ပြုပါရန် ပန်ကြားပြန်၏။

ဂိတ်တံခါးများနောက်မှ တတိယအသံ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

‘အခုတံခါးခေါက်နေတာ ဘယ်သူလဲ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နေတုန်းက သူ ဘယ်လိုနေခဲ့သလဲ’ ဟု မေးသည်။

စွဲချက်တင်သူ၏ အသံက တတိယအကြိမ်ပေါ်လာပြီး ဒုစရိုက် သမား၏ မကောင်းမှုများကို ရေရွတ်ပြသည်။ ထိုသူတွင် ကောင်းမှုဟူ၍ တစ်ခုမျှမရှိ။

ဂိတ်တံခါးများအတွင်းမှ အသံက ‘ဤနေရာမှ ဝေးရာသို့ သွားလော့၊ ဒုစရိုက်သမားများအား ကောင်းကင်ဘုံ နိုင်ငံတော် အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မပြုနိုင်’ ဟု ပြောသည်။

ဒုစရိုက်သမားက ‘ခင်ဗျားရဲ့ အသံကို ကျွန်တော်ကြားရပါရဲ့၊ ဒါပေ မယ့် မျက်နှာကိုလည်း မမြင်ရ၊ နာမည်ကိုလည်းမသိရ ဖြစ်နေပါတယ်’ ဟု ပြန်ပြောသည်။

ထိုအခါ အသံရှင်က ‘ကျွန်ုပ်သည် ခရစ်တော်ရဲ့ အချစ်ဆုံး တပည့် ထာဝရမေတ္တာရှင် ဖြစ်ပါသည်’ ဟု ပြောသည်။

ဒုစရိုက်သမားသည် ရွှင်လန်း ဝမ်းသာသောအသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘အခုအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ဝင်ခွင့်ပြုမှာ သေချာပြီလို့ ထင် ပါတယ်၊ ပီတာနဲ့ ဒေးဗစ်တို့ကလဲ ဝင်ခွင့်ပြုကြမှာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ လူသားရဲ့ အားနည်းချက်ကို သိပြီး ဘုရားသခင်ရဲ့ ကရုဏာတရား ကိုပါ နားလည်ကြလို့ပါ။ အရှင်ကလဲ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုတော့မှာပါ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အရှင်က ဘုရားသခင်ကို ကြည်ညို မြတ်နိုးလွန်းလို့ပါ။ ‘ဘုရားသခင်သည် မေတ္တာပင်ဖြစ်သည်။ မေတ္တာမထားနိုင်သူသည် ဘုရားသခင်အားသိသူ မဟုတ်’ ဆိုတဲ့ စာတန်းကို ရေးခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဂျွန်လို့ ခေါ်တဲ့အရှင်ပဲ မဟုတ်လား၊ ‘ညီအစ်ကိုတော်အချင်းချင်း မေတ္တာထားကြပါ’ လို့ ပြောခဲ့တာလည်း အရှင်ပဲမဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် အရှင် ကျွန်တော့်ကို မုန်းစိတ်နဲ့ ကြည့်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို မောင်းထုတ်လိမ့်’

မယ်လို့လည်း မထင်ပါဘူး၊ အရှင်အနေနဲ့ အရှင်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို မပစ်
ပယ်ဘူးဆိုရင် အရှင် ကျွန်တော့်အပေါ် မေတ္တာထားမှာပါ။ ကောင်းကင်ဘုံရဲ့
နိုင်ငံတော် အတွင်းကိုလည်း ဝင်ခွင့်ပြုမှာပါ'

ကောင်းကင်ဘုံ၏ ဂိတ်တံခါးများသည် ပွင့်သွားကြသည်။ အတွင်းမှ
ဂျွန်သည် နောင်တရနေရှာသော ဒုစရိုက်သမားအား ဆီးကြို၍ ပွေ့ဖက်ကာ
ကောင်းကင်ဘုံ နိုင်ငံတော်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

THE REPENTANT SINNER (၁၈၈၆) ကို ပြန်ဆိုသည်။

ဘဏ်

အီမယ်လ်ယန်သည် အလုပ်ရှင် တစ်ယောက်ထံ၌ အလုပ်လုပ်နေသည့် အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ တစ်ရက်တွင် သူသည် သူ့အလုပ်သို့ အသွား မြက်ခင်းတစ်ခင်းကို အဖြတ်တွင် သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှ ဖားတစ်ကောင်ကို တက်နင်းမိတော့မလို ဖြစ်သည်။

သူသည် ဖားကို လွတ်အောင် ရှောင်လိုက်၏။ ဖားကလည်း သူ့ခြေ ထောက်နားမှ အခြားတစ်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်သွားသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ရုတ်တရက် သူ့အား နောက်မှနေ၍ ခေါ်လိုက်သည့် အသံကို ကြားလိုက် ရလေ၏။ အီမယ်လ်ယန် နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည့်အခါချစ်စရာကောင်းသည့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို မြင်သည်။

‘ရှင်... ဘာပြုလို့ အိမ်ထောင်မပြုတာလဲ အီမယ်လ်ယန်’ ဟု မိန်းမပျိုက မေးသည်။

‘ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုလို့ဖြစ်မလဲ နှမငယ်ရယ်’ ဟု အီမယ်လ်ယန်က ပြန်ပြောသည်။

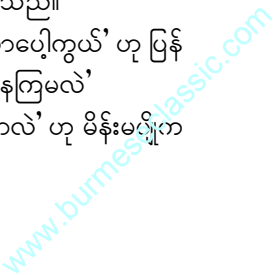
‘ငါ့မှာ အခုဝတ်လာတဲ့ ခါးဝတ်ခါးစားပဲ ရှိတယ်၊ တခြားဘာမှမရှိဘူး၊ ငါ့လိုလူကို လင်တော်ချင်တဲ့လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး’

‘ကျွန်မကို ယူပါလား’ ဟု မိန်းမပျိုက ပြောသည်။

အီမယ်လ်ယန်သည် မိန်းမပျိုအား သဘောကျသည်။

‘မင်းကိုယူရမယ်ဆိုရင်တော့ ငါ ဝမ်းသာသင့်တာပေါ့ကွယ်’ ဟု ပြန်ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် ငါတို့ ဘယ်မှာသွားပြီ ဘယ်လိုနေကြမလဲ’

‘ဒါအတွက် ဘာကြောင့် ဒုက္ခခံပြီး စဉ်းစားနေမှာလဲ’ ဟု မိန်းမပျိုက ဆိုသည်။

‘လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အအိပ်ကို နည်းနည်းပဲ အိပ်ပြီး အလုပ်ကို ပိုလုပ်ဖို့ပဲလိုပါတယ်။ အဲသလိုဆိုရင် ဘယ်နေရာမှာ သွားနေနေ လူတစ်ယောက် အဖို့ စားနိုင် ဝတ်နိုင်မှာပါ’

‘အေးကွယ်၊ ဒီလိုဆိုလဲ ကောင်းသားပဲ၊ ငါတို့ လက်ထပ်ကြတာပေါ့’ ဟု အီမယ်လ်ယန်က ပြောသည်။

‘ကဲ... တို့ဘယ်မှာ သွားနေကြမလဲ’

‘ကျွန်မတို့ မြို့ကို သွားကြမယ်လေ’

ထို့ကြောင့် အီမယ်လ်ယန်နှင့် မိန်းမပျိုတို့သည် မြို့သို့ ထွက်လာ ခဲ့ကြသည်။ မိန်းမပျိုသည် အီမယ်လ်ယန်အား မြို့အစွန်အဖျားရှိ တဲငယ်လေး တစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ ထိုနေရာရောက်သည့်အခါ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ပြီး အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ဆောက်ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် မြို့တွင်းသို့ မြင်းရထားဖြင့် လှည့်လည်လာသော ရှင် ဘုရင်သည် အီမယ်လ်ယန်၏ တဲရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။

အီမယ်လ်ယန်၏ မိန်းမသည် အမှတ်မထင် တဲပြင်ထွက်၍ ဘုရင် အားကြည့်သည်။ ဘုရင်သည် အီမယ်လ်ယန်၏ မိန်းမအား မြင်လိုက်သည့် အခါ များစွာအံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။

‘အဲဒီလောက်လှတဲ့ အလှပိုင်ရှင်မျိုးဟာ ဘယ်ဆီကများရောက်လာ တာပါလိမ့်’ ဟု ဘုရင်က ရေရွတ်ပြီး မြင်းရထားကို ရပ်၍ အီမယ်လ်ယန်၏ မိန်းမအား ခေါ်ကာ...

‘မင်းက ဘယ်သူလဲကွယ့်’ ဟု မေးသည်။

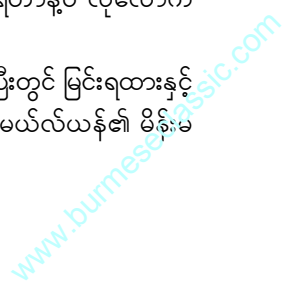
‘လယ်သမားအီမယ်လ်ယန်ရဲ့ မယားပါအရှင်’ ဟု မိန်းမကဖြေသည်။

‘ဘယ်လိုလဲကွယ့်၊ မင်းလိုလှပတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ဘာကြောင့် လယ်သမားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရတာလဲ’ ဟု ဘုရင်က ပြောသည်။

‘မင်းဟာ မိဖုရားတစ်ပါး ဖြစ်သင့်ပါတယ်ကွယ်’

‘ဒီစကားမျိုးကြားရတဲ့အတွက် အရှင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေ မယ့် ကျွန်မအဖို့ လယ်သမားတစ်ယောက်ကို လင်လုပ်ရတာနဲ့ပဲ လုံလောက် နေပါပြီ’

ဘုရင်သည် တစ်ခဏမျှ စကားစမြည် ပြောအပြီးတွင် မြင်းရထားနှင့် ခရီးဆက်သည်။ နန်းတော်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ အီမယ်လ်ယန်၏ မိန်းမ ကို မေ့မရဖြစ်နေသည်။

ထိုညတွင်လည်း တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်၊ အီမယ်လ်ယန်၏ မယားကို ဘယ်လိုနည်းနှင့် ရအောင်ယူလျှင် ကောင်းမလဲ ဟူသောသောအချက်ကိုသာ စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ နည်းလမ်း ရှာမရတော့သည့် အဆုံးတွင် သူသည် ကျေးကျွန်များအား ခေါ်၍ အကြောင်းစုံ ပြောပြကာ နည်းလမ်းရှာခိုင်းသည်။

ကျေးကျွန်များက ‘အီမယ်လ်ယန်ကို နန်းတွင်းမှာ အလုပ်လာလုပ်ဖို့ အမိန့်ပေးပါအရှင်၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့က သူ့ကို အလုပ်လုပ်ရင်း သေသွားအောင် မတန်တဆ ခိုင်းပါမယ်၊ သူသေတဲ့အခါ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သူ့မယား မုဆိုးမကို အရှင် သိမ်းယူတော်မူလို့ ရပါတယ်’ ဟု တင်လျှောက်ကြသည်။

ဘုရင်သည် သူ့ကျေးကျွန်များပေးသည့် အကြံအတိုင်း လိုက်လုပ် သည်။ အီမယ်လ်ယန်အား နန်းတော်သို့ လာ၍ အလုပ်လုပ်ရမည်ဟု အမိန့် ထုတ်သည်။ နန်းတွင်း အလုပ်သမား တစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် သူ့မယားကိုပါ ခေါ်လာပြီး နန်းတော်ထဲ၌ နေရမည်ဟုလည်း မှာကြားလိုက်သည်။

ဘုရင့် သံတော်ဆင့်များသည် အီမယ်လ်ယန်ထံ သွားကာ ဘုရင်၏ အမိန့်နှင့် မှာကြားချက်ကို အကြောင်းကြားသည်။ ထိုအခါ သူ့ဇနီးက . . .

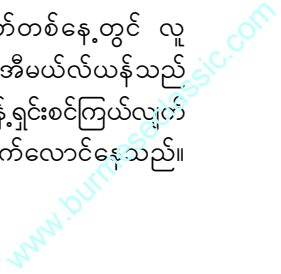
‘အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း နန်းတော်ကိုလိုက်သွားပြီး အလုပ်လုပ်ပါ အီမယ်လ်ယန်၊ အိမ်ကို ညကျ ပြန်လာခဲ့ပါ’ ဟု ပြောသည်။ ဤသို့ဖြင့် အီမယ်လ်ယန်သည် နန်းတော်သို့သွားသည်။ ဘုရင့် ဘဏ္ဍာစိုးက . . .

‘မင်း ဘာပြုလို့ မိန်းမ မပါဘဲနဲ့ တစ်ယောက်တည်း လာရတာလဲ’ ဟု မေးသည်။

‘ကျုပ် သူ့ကို ဘာပြုလို့ အလုပ်ရှုပ်ခံပြီး ခေါ်လာရမှာလဲ’ ဟု အီမယ်လ်ယန်က ပြန်ပြောသည်။ ‘သူ့မှာ နေစရာ အိမ်ရှိနေတာပဲ’

နန်းတွင်း၌ အီမယ်လ်ယန်အား လူနှစ်ယောက်စာ အလုပ်ကို လုပ် ခိုင်းသည်။

‘ဒီအလုပ်ကို ငါ ဒီနေ့ပြီးပြတ်အောင် လုပ်လို့ရမယ် မထင်ပါဘူး’ ဟူသော အတွေးဖြင့် အီမယ်လ်ယန်သည်အလုပ်ကိုလုပ်သည်။ သို့သော်လည်း ညနေခင်းအချိန်တွင် အလုပ်အားလုံး အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် ပြီးစီးသွားသည်။ ဘဏ္ဍာစိုးက မြင်သောအခါ နောက်တစ်နေ့တွင် လူ လေးယောက်စာ အလုပ်ကို ခိုင်းရန် စိတ်ကူးစီစဉ်သည်။ အီမယ်လ်ယန်သည် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့၏။ တစ်အိမ်လုံးလှဲကျင်းထားသဖြင့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်လျှောက် ရှိသည်။ မီးဖိုတွင်လည်း မီးသည် အဆက်မပြတ် တောက်လောင်နေသည်။

ညစာမှာလည်း အဆင်သင့် ချက်ပြုတ်ပြီးနေပြီ။ သူ့ဇနီးသည် စားပွဲ
၌ ထိုင်ကာ အဝတ်အထည်ချုပ်ရင်း သူပြန်ရောက်အလာကို မျှော်နေသည်။
သူဝင်သွားသည့်အခါ ဆီး၍ နှုတ်ဆက်သည်။ စားစရာများ ပြင်ဆင်
ကျွေးမွေးသည်။ ထို့နောက် အလုပ်အကြောင်း မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။

‘ဟာကွာ... အလုပ်ကတော့ မကောင်းဘူး၊ ငါလုပ်နိုင်သလောက်
ထက် အများကြီး ပိုခိုင်းထားတာပဲ၊ ငါ့ကို အလုပ်နဲ့ သတ်ချင်ကြတယ် ထင်ပါ
ရဲ့’ ဟု အီမယ်လ်ယန်က ပြန်ပြောသည်။

‘အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ပျက်တာ စိတ်ညစ်တာ မဖြစ်ပါနဲ့’
ဟု သူ့မိန်းမက ပြောသည်။

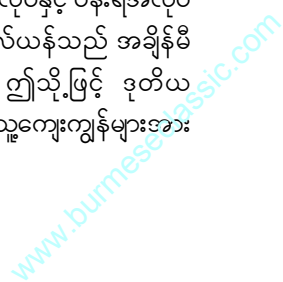
‘အလုပ်ကို မလုပ်ခင်မှာလည်း ဘယ်လောက်ပြီးနိုင်မလဲလို့ မတွက်
ပါနဲ့၊ လုပ်ပြီးတဲ့အခါမှာလည်း ငါ ဘယ်လောက်ပြီးခဲ့ပြီ၊ ဘယ်လောက်ကျန်
သေးတယ်လို့ မတွက်ပါနဲ့၊ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာကိုသာ စောက်ချပြီးလုပ်ပါ၊
အားလုံး အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်’

အီမယ်လ်ယန်သည် မောမောပန်းပန်းဖြင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။
နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် နန်းတော်သို့သွား၍ အလုပ်လုပ်သည်။ သူ့မိန်းမ
မှာထားသည့်အတိုင်း လိုက်နာပြီး လုပ်ကိုင်သည်။

အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှချေသည်။ ညနေပိုင်းရောက်သည့်အခါ
အလုပ်အားလုံး ပြီးသွားသည်။ သူ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ မိုးမချုပ်သေး။
နန်းတွင်းမှလူများသည် အီမယ်လ်ယန်အား အလုပ်ကို အဆပေါင်း များစွာ
တိုးတိုးပေးကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့မှန်းသလို ဖြစ်မလာ။

အီမယ်လ်ယန်သည် ပေးသမျှ အလုပ်ကို အချိန်မီ ပြီးစီးကာ သူ့အိမ်
သို့ အချိန်မီပင် ပြန်နိုင်သည်။ သို့ဖြင့် သီတင်းတစ်ပတ်မျှ ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီ။

ဘုရင့်ကျေးကျွန်များသည် အီမယ်လ်ယန်အား အလုပ်ကြမ်းနှင့်တော့
သတ်၍မရဟု မြင်လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွမ်းကျင်မှုဖြင့် လုပ်ရမည့်
အလုပ်များကို ပြောင်း၍ ပေးကြပြန်သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ထင်သလို
ဖြစ်မလာ။ သူတို့သည် အီမယ်လ်ယန်အား လက်သမားအလုပ်နှင့် ပန်းရံအလုပ်
စသည်များကို ပေးသည်။ ဘာအလုပ်ပဲပေးပေး အီမယ်လ်ယန်သည် အချိန်မီ
ပြီးအောင်လုပ်ကာ အချိန်မီပင် အိမ်ပြန်နိုင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဒုတိယ
သီတင်းပတ်ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြန်လေပြီ။ ထိုအခါ ဘုရင်က သူ့ကျေးကျွန်များအား
ခေါ်သည်။

‘ငါ မင်းတို့ကို ကျွေးမွေးထားရတာ အလကားပဲ’ ဟု ပြောသည်။

‘အခုဆို သီတင်းနှစ်ပတ်တောင် ကုန်သွားပြီ၊ မင်းတို့လုပ်တာဘာမှ လည်း မထိရောက်ဘူး၊ မင်းတို့ကပြောတော့ အီမယ်လ်ယန်ကို အလုပ်ပိပြီး မော ဟိုက်လာအောင်လုပ်မယ်တဲ့ ၊ ဒါပေမယ့် ငါပြတင်းပေါက်ကနေပြီး လှမ်း ကြည့်လိုက်တိုင်း ဒီအကောင် ရွှင်မြူးနေတာပဲ၊ ညနေတိုင်း သီချင်းတကြော် ကြော်အော်ဆိုပြီး အိမ်ပြန်နေတာပဲ တွေ့ရတယ်၊ မင်းတို့ ငါ့ကိုအရူး လုပ်နေကြ တာလား’

ကျေးကျွန်များကလည်း သူတို့အပြစ်လွတ်အောင် အကြောင်းပြ၍ လျှောက်ထားကြသည်။

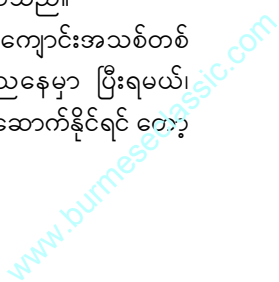
‘ကျွန်တော်မျိုးတို့ သူ့ကို အလုပ်ကြမ်းတွေ ပေးပြီး မတရား ခိုင်းခဲ့ကြ ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့အတွက် ဘာမှ မပင်ပန်းသလိုပါပဲ၊ တံမြက်စည်းတစ် ချောင်းနဲ့ ရှိသမျှ အမှိုက်တွေကို လှဲပစ်လိုက်သလိုပါပဲ၊ ခိုင်းသမျှကို ပြီးအောင် လုပ်သွားနိုင်တာချည်းပါပဲ...’

‘အလုပ်ကြမ်းတွေ ဘယ်လောက်ပဲ အများကြီးပေးပေး သူက ပြီး... ပြီးသွားတော့ ကျွန်တော်မျိုးတို့ တစ်မျိုးကြံခဲ့ကြပါတယ်၊ ကျွမ်းကျင်မှုရှိမှ လုပ် နိုင်မယ့် အလုပ်တွေ ပေးကြည့်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက လုပ်နိုင်နေတာပါပဲ၊ ဘယ်လိုများ လုပ်နေသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်မျိုးတို့လည်း ခန့်မှန်းလို့ မရကြ တော့ပါဘူး၊ သူနဲ့ သူ့မယားမှာ သူတို့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့ အဆောင် ကောင်းတစ်ခုခု ရှိနေသလားလို့ ထင်မိကြပါတယ်...’

‘ကျွန်တော်မျိုးတို့လည်း ဒီအကောင်ကို စက်ဆုပ် ရွံရှာလာပါပြီ၊ ဒီအ ကောင် လုံးဝမလုပ်နိုင်မယ့် အလုပ်တာဝန်တစ်ခုကိုပေးဖို့ စဉ်းစားကြံဆခဲ့ ကြပါတယ်၊ အခု တွေးကြည့်မိကြတာကတော့ တစ်ရက်တည်းနဲ့ ကက်သီဒ ရယ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း နန်းတော်ရှေ့မှာ ဆောက်ပေးရမယ် လို့ ခိုင်းဖို့ပါပဲ၊ တကယ်လို့ သူမလုပ်နိုင်ရင် အမိန့်မနာခံမှုနဲ့ ခေါင်းဖြတ်သတ် လိုက်ရုံပါပဲ’ ဘုရင်က အီမယ်လ်ယန်အား အခေါ်ခိုင်းသည်။

‘မင်း ငါပေးတဲ့ အမိန့်ကို နားထောင်’ ဟု ပြောသည်။

‘ငါ့ နန်းတော်ရှေ့မှာကက်သီဒရယ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအသစ်တစ် ကျောင်း ဆောက်ပေးရမယ်၊ ဒီကျောင်းကိုမနက်ဖြန်ညနေမှာ ပြီးရမယ်၊ တကယ်လို့ ပြီးအောင်ဆောက်နိုင်ရင် မင်းကို ဆုချမယ်၊ မဆောက်နိုင်ရင် ကော့ မင့်ကို ခေါင်းဖြတ်သတ်မယ်’

ဘုရင့်အမိန့်ကို ကြားရပြီးသည့်အခါ အီမယ်လ်ယန်သည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် အိမ်ပြန်သည်။

‘ငါ့ဘဝတော့ ဆုံးပြီ’ ဟု တွေးသည်။ အိမ်ရောက်သည့်အခါ သူ့မိန်းမအား ‘ငါတို့တော့ ဒီကထွက်ပြေးမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ သိမ်းစရာရှိတာသိမ်းတော့။ မပြေးရင်တော့ ငါ့မှာ အပြစ်မရှိပဲ အသတ်ခံရတော့မယ်’ ဟု ပြောသည်။

‘ရှင် ဘာပြုလို့ ဒီလောက် ကြောက်လန့်နေရတာလဲ’ ဟု သူ့မိန်းမက မေးသည်။ ‘ဘာပြုလို့ ကျွန်မတို့ ထွက်ပြေးရမှာလဲ’

‘ငါ့အနေနဲ့ မကြောက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဘုရင်က မနက်ဖြန် ညနေအပြီး ကက်သီဒရယ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး တစ်ကျောင်း ဆောက်ပေးရမယ်လို့ အမိန့်ပေးတယ်၊ ပြီးအောင် ဆောက်မပေးနိုင်ရင် ငါ့ခေါင်းကို ဖြတ်သတ်မယ်တဲ့ ၊ အဲဒီတော့ အချိန်ရှိတုန်း ငါတို့ထွက်မပြေးလို့ ဖြစ်မလားကွ’ ဟု ပြန်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မိန်းမက သဘောမတူ။ ‘ဘုရင့်မှာ စစ်သားတွေ အများကြီးရှိတယ်’ ဟု ပြောသည်။

‘ကျွန်မတို့ကို လိုက်ဖမ်းခိုင်းရင် မိမှာပဲ။ သူ့လက်ထဲက ကျွန်မတို့ မလွတ်နိုင်ဘူး ၊ ရှင့်အနေနဲ့ ခွန်အားရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး သူ့အမိန့်ကို နာခံရမှာပဲ’

‘ငါ မလုပ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမှာ ငါဘယ်လိုလုပ်ပြီး နာခံနိုင်မလဲကွာ’

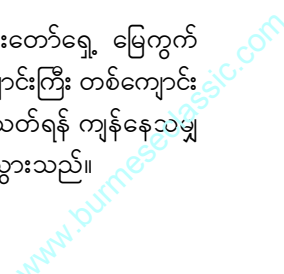
‘စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့၊ ယောက်ျားရယ်၊ ရှင် ညစာကို စားပြီးတော့ အေးအေးဆေးဆေးဘဲ အိပ်ပါ။ မနက်ကျတော့သာ စောစောထပါ အားလုံးပြီး သွားမှာပါ’

အီမယ်လ်ယန်သည် သူ့မိန်းမခိုင်းသည့်အတိုင်း အိပ်ရာဝင်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူ့မိန်းမက စောစောစီးစီး နှိုးသည်။

‘ကဲ . . . မြန်မြန်သွားပြီး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို အပြီးသတ်ချေတော့’ ဟု ပြောသည်။

‘ရော့ . . . ဟော့ဒီမှာ သံနဲ့တူ။ ဟိုမှာက တစ်နေ့စာ အလုပ်တော့ လက်စသတ်ဖို့ ကျန်နေသေးတယ်’

အီမယ်လ်ယန်သည် မြို့ထဲသို့သွားသည့် နန်းတော်ရှေ့ မြေကွက်လပ်ထဲတွင် ကြီးမားသော ကက်သီဒရယ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး တစ်ကျောင်း ပြီးလုနီးပါး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူသည် လက်စသတ်ရန် ကျန်နေသမျှ အလုပ်များကို လုပ်ခဲ့ရာ ညနေပိုင်းတွင် အားလုံးပြီးစီးသွားသည်။

အိပ်ရာမှနိုးလာသော ဘုရင်သည် နန်းတော်အပြင်ဘက်မှ ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းကြီးကိုမြင်သည်။ ဟိုသွားလိုက် သည်သွားလိုက်လုပ်ကာ သံရိုက် နေသော အိမ်ယန်ကိုပါ မြင်နေရ၏။ သူသည်များစွာ မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ကျေးကျွန်များကိုခေါ်၍ ‘အိမ်ယန်ဟာ သည်အလုပ်ကိုလည်း ပြီးသွား ပြန်ပြီ’ ဟု ပြောသည်။ သူ့ကိုသတ်ဖို့ အကြောင်းရှာမရတော့သလို ဖြစ်နေပြီ။ အခုပေးတဲ့ အလုပ်တောင်မှ သူ့အဖို့ လွယ်လွယ်ကလေးလိုဖြစ်နေပြီ။

သည်ထက်ပိုပြီး ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ အစီအစဉ်ကို ရှာကြဦး။ အဆင်မပြေရင်တော့ သူခေါင်းရော မင်းတို့ခေါင်းတွေပါ ငါဖြတ်ရလိမ့်မယ်။

ကျေးကျွန်များသည် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုင်ပင်ကာ အကြံထုတ်ကြ ပြန်သည်။ အိမ်ယန်အား နန်းတော်ပတ်ပတ်လည်တွင် လှေသင်္ဘောများ သွားလာနေသည့် မြစ်ကြီးတစ်ခုကို တည်ဆောက်ခိုင်းရန် အကြံပေးသည်။

ဘုရင်သည် အိမ်ယန်အားခေါ်၍ ချက်ချင်းတာဝန်ပေးသည်။

‘မင်းဟာ တစ်ညတည်းနဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို အပြီးဆောက်နိုင် တဲ့လူပဲ။ အခု ငါခိုင်းထားတာကိုလဲ မင်းလုပ်နိုင်မှာပါ’ ဟု ဘုရင်က ပြောသည်။

‘အခုခိုင်းတဲ့ဟာကို မနက်ဖြန်ပြီးအောင် လုပ်ပေးရမယ်၊ မပြီးရင် တော့ ငါ မင်းခေါင်းကို ဖြတ်သတ်မယ်’

အိမ်ယန်သည် ယခင်ကထက် နှစ်ဆတိုး၍ စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်း စွာဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

‘ဘာပြုလို့ ဒီလောက်စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်လာရတာလဲ’ ဟု သူ့မိန်းမက ဆီးမေးသည်။ ‘ဘုရင်က ရှင့်ကို အလုပ်သစ်တစ်ခု ထပ်ပေးလိုက်ပြန်ပြီလား’

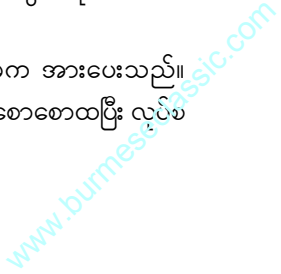
အိမ်ယန်က အကြောင်းစုံပြောပြသည်။ ‘တို့ထွက်ပြေးမှဖြစ် မယ်’ ဟုလည်း ပြောသည်။

‘ထွက်ပြေးလို့ကတော့ စစ်သားတွေလက်ထဲက မလွတ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ဘယ်ကိုပဲ ပြေးပြေး မိမှာပဲ။ အဲဒီတော့ သူခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်ပေးရုံ ကလွဲပြီး တခြားနည်းမရှိ’ ဟု သူ့မိန်းမက ပြောသည်။

‘သူခိုင်းတဲ့အတိုင်း ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲကွာ’ ဟု အိမ်ယန် ယန်က ညည်းသည်။

‘စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ယောက်ျားရယ်’ ဟု သူ့မိန်းမက အားပေးသည်။

‘ညစာစားပြီးအိပ်မှာသာအိပ်ပါ၊ မနက်ကျတော့ စောစောထပြီး လှုပ်စ ရာရှိတာ သွားလုပ်ပါ။ အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ’

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် သူ့မိန်းမက သူ့အား အိပ်ရာမှနှိုး၍
'ကဲ... ရှင် နန်းတော်ကို သွားတော့' ဟု ခိုင်းသည်။

အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်သွားပြီ၊ နန်းတော်ရှေ့က ဗောတံတားနားမှာ
ဖြူပေးရမယ့် ကုန်းတစ်ကုန်းပဲ ရှိတော့တယ်။ ရှင်ပေါက်ပြားတစ်လက်ယူသွားပြီး
အဲဒီကုန်းကိုဖြိုပါ။ ပြီးရင် ညီသွားအောင် ညှိပေးလိုက်ပါ'

ထိုနေ့တွင် အိပ်ရာမှနှိုးလာသော ဘုရင်သည် နန်းတော်ပတ်လည်၌
မရှိခဲ့ဖူးသော မြစ်ကိုမြင်သည်။ မြစ်ပြင်ပေါ်တွင် လှေသင်္ဘောများ သွားလာ
လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြ၏။ ပေါက်ပြား တစ်လက်ဖြင့် ကုန်းတစ်ကုန်းကိုဖြို၍
မြေညှိနေသောအီ မယ်လ်ယန်ကိုပါ သူတွေ့ရသည်။

ဘုရင်သည် အကြီးအကျယ်အံ့အားသင့်နေသော်လည်း စိတ်ထဲက
တော့ မြစ်ကိုရော၊ လှေ၊ သင်္ဘောများကိုပါ မကြည့်ချင်။ ကျေနပ်ခြင်းလည်းမရှိ။

'ဒီအကောင် မလုပ်နိုင်မယ့် အလုပ်ဆိုလို့ လုံးဝမရှိတော့ဘူးထင်
ပါရဲ့' ဟု တွေးသည်။

'ဒီလိုဆို ငါ ဘာဆက်လုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ' ဟု လည်းစဉ်းစား
သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ကျေးကျွန်များကို ခေါ်၍ အကြံဉာဏ်တောင်း
ပြန်သည်။

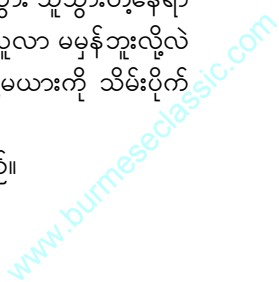
'အီမယ်လ်ယန်မလုပ်နိုင်မယ့် အလုပ်တစ်ခုကို ရှာကြစမ်းပါဦးကွာ'
ဟု ဘုရင်က ပြောသည်။

'ငါတို့ခိုင်းသမျှ လုပ်နိုင်နေတော့ သူ့မယားကို သူ့လက်ထဲက ငါမယူ
နိုင်ဘဲဖြစ်နေပြီ'

ဘုရင့်ကျေးကျွန်များသည် အချိန်ယူ၍ တိုင်ပင်ကြသည်။ တွေးတော
ကြံဆကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အစီအစဉ်တစ်ခုကို ချမှတ်ကြသည်။

သူတို့သည် ဘုရင့်ထံလာ၍ လျှောက်ထားကြသည်။ 'အီမယ်လ်
ယန်ကို ခေါ်ပြီး မသိတဲ့နေရာကိုသွားလို့ ခိုင်းပါ။ မသိတဲ့အရာယူလာခဲ့လို့
ပြောပါ။ ဒါဆိုရင် အရှင်လက်ထဲက ဒီကောင် ပြေးမလွတ်ပါဘူး၊ သူ့သွားချင်
တဲ့နေရာကိုသာ သွားပါစေ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သူ့ဘယ်သွားသွား သူ့သွားတဲ့နေရာ
ကို မမှန်ဘူးလို့ အရှင်ပြောနိုင်ပါတယ်၊ သူ့ဘာပဲယူလာယူလာ မမှန်ဘူးလို့လဲ
ပြောလို့ရပါတယ်၊ ပြီးရင် သူ့ကို ခေါင်းဖြတ်သတ်ပြီး သူ့မယားကို သိမ်းပိုက်
လိုက်ရုံပါပဲ'

ဘုရင်သည် များစွာကျေနပ်အားရတော်မူသည်။

‘အလွန်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ’ ဟု ပြောသည်။ ချက်ချင်း အီမယ်လ်ယန်အား ရှေ့တော်သို့ သွင်းစေသည်။ ရောက်လာသည့်အခါ . . .

‘မင်း မသိတဲ့ နေရာကိုသွားပြီး မသိတဲ့အရာကို ယူခဲ့ရမယ်၊ မင်း ငါ့အမိန့်အတိုင်း မလုပ်နိုင်ရင် ခေါင်းဖြတ်သတ်ခံရမယ်’ ဟု ပြောသည်။

အီမယ်လ်ယန်သည် သူ့ဇနီးထံ ပြန်သွားကာ ဘုရင်ပြောသမျှကို ပြန်ပြောသည်။ သူ့ဇနီးသည် ဤတစ်ကြိမ်တွင် အလေးအနက် ဆင်ခြင်စဉ်း စားလျက်ရှိ၏။

‘အင်း . . . သူတို့က ရှင်ကို ဘယ်လို မိအောင်ဖမ်းရမယ်ဆိုတာ ဘုရင့်ကို သင်ပေးလိုက်ကြပြီ’ ဟု သူ့ဇနီးက ပြောသည်။

‘အခုတစ်ခါတော့ ကျွန်မတို့ အင်မတန် သတိထားပြီး လုပ်ကြမှ ဖြစ်တော့မယ်’

ဇနီးဖြစ်သူသည် တစ်နေရာ၌ ထိုင်၍ အလေးအနက်တွေးတော ဆင်ခြင်သည်။ ထို့နောက် သူ့ယောက်ျားအား ဤသို့ပြောသည်။

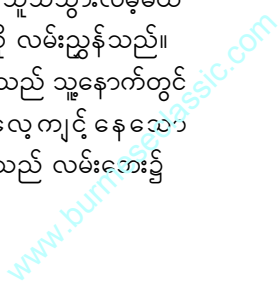
‘ရှင် ခရီးအဝေးကြီးသွားရမယ်၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ အဘွားအိုကို သွားရမှာ၊ အဘွားက လယ်သူမအဘွားကြီးပဲ၊ စစ်သားတွေရဲ့ မိခင်ပဲ၊ ရှင် သူ့အိုကိုသွား ပြီး အကူအညီတောင်းရလိမ့်မယ် တကယ်လို့ အဘွားက ရှင်ကို အကူအညီ တစ်ခုခုပေးလိုက်ရင် အဲဒီဟာကိုယူပြီး ရှင်နန်းတော်ကို တန်းသွားပါ၊ ကျွန်မ နန်းတော်မှာ ရှိနေတယ်၊ အခုတစ်ခါတော့ ကျွန်မ သူတို့လက်က မလွတ် နိုင်တော့ဘူး၊ သူတို့က ကျွန်မကိုအတင်းအဓမ္မ ယူကြမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သိပ်တော့ မကြာပါဘူး၊ အဘွားညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း တစ်ခုမကျန် ရှင်လုပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ချက်ချင်းပဲ ရှင်ကျွန်မကို ကယ်တင်နိုင်မှာပါ’

ဇနီးသည် သူ့ယောက်ျား ခရီးထွက်ရေးအတွက် လိုအပ်သမျှပြင်ဆင် ပေးသည်။ ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံးကို ပေးသည်။ ချည်ငင်ရစ်တံတစ်ခုကို လည်းပေးသည်။

‘အဘွားကို ဒီဟာလေး ပေးလိုက်ပါ’ ဟု မှာသည်။

‘ဒါလေးကိုမြင်ရင် ရှင်ကျွန်မယောက်ျားဆိုတာ သူ့သိသွားလိမ့်မယ်’ ထို့နောက် သူ့မိန်းမက မည်ကဲ့သို့သွားရမည်ကို လမ်းညွှန်သည်။

အီမယ်လ်ယန်သည် ခရီးထွက်လာခဲ့သည်။ မြို့သည် သူ့နောက်တွင် ကျန် ရစ်ခဲ့လေသည်။ နောက် ဆုံးတွင် စစ်ရေးလေ့ကျင့် နေသော စစ်သားတစ်စု၏ နေရာသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။ သူသည် လမ်းဘေး၌

ရပ်ကာ စစ်သားများအား ကြည့်နေသည်။ စစ်ရေးလေ့ကျင့်အပြီးတွင် စစ်သားများသည် ကွင်းထဲ၌ ထိုင်၍နားနေကြသည်။ ထိုအခါ အီမယ်လ်ယန်သည် စစ်သားများထံသို့သွား၍ မေးသည်။

‘ရဲဘော်တို့... မသိတဲ့နေရာသွားတဲ့လမ်းကို သိကြပါသလား၊ ကျုပ်အနေနဲ့ မသိတဲ့အရာဝတ္ထုကို ဘယ်လိုယူရမလဲ ဆိုတာကော ပြောပြနိုင်မလား’ စစ်သားများသည် သူ့စကားကိုနားထောင်ကာ အံ့ဩနေကြသည်။ ‘ဒီကိစ္စကိုဆောင်ရွက်ဖို့ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက လွှတ်လိုက်တာလဲ’ ဟု မေးကြသည်။

‘ဘုရင်က လွှတ်လိုက်တာ’ ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း စစ်သားဖြစ်တဲ့နေ့ကစပြီး မသိတဲ့နေရာကို ထွက်ခဲ့ကြတာ၊ အခုထက်ထိတော့ အဲဒီနေရာကို မရောက်ကြသေးဘူး၊ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ မသိတဲ့ အရာကိုပါလိုက်ရှာနေကြတုန်းပဲ၊ အခုချိန်ထိတော့ ရှာလို့ မတွေ့ကြသေးဘူး၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ မကူညီနိုင်ဘူး’

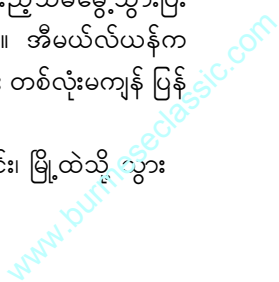
အီမယ်လ်ယန်သည် စစ်သားများနှင့် ခဏတစ်ဖြုတ် ထိုင်၍နားသည်။ ထို့နောက် ခရီးဆက်ထွက်သည်။ မိုင်အတော်များများ ခရီးပေါက်လာပြီးသည့်နောက်တွင် တောအုပ်တစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ တောအုပ်ထဲတွင် တဲတစ်လုံးရှိ၍ ထိုတဲအတွင်း၌ စစ်သားများ၏ မိခင်ဖြစ်သော အဘွားအိုသည် ထိုင်၍ ချည်ငင်ကာ ငိုကြွေးလျက်ရှိ၏။

သူသည် သူငင်နေသည့် ချည်များကို တံတွေးနှင့် မဆွတ်ဘဲ မျက်ရည်စများကို လက်နှင့်တို့ကာ မျက်ရည်စများနှင့် ဆွတ်လျက်ရှိလေသည်။

အီမယ်လ်ယန်ကိုမြင်သောအခါ... ‘မင်းဘာပြုလို့ ဒီကိုလာတာလဲ’ ဟု အဘွားအိုက အော်မေးသည်။ အီမယ်လ်ယန်က သူယူလာသည့် ချည်ငင်ရစ်တံကို အဘွားအိုအား လှမ်းပေးပြီး သူ့မိန်းမက လွှတ်၍ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

အဘွားအို၏ မျက်နှာထားသည် ချက်ချင်းနူးညံ့သိမ်မွေ့သွားပြီး သူသိလိုသမျှကို အီမယ်လ်ယန်အား မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။ အီမယ်လ်ယန်ကလည်း သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းတစ်ခုလုံးကို အဘွားအိုအား တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြောပြသည်။

သူနှင့် မိန်းမပျို လက်ထပ်ခဲ့ကြသည့်အကြောင်း၊ မြို့ထဲသို့ သွား

ရောက်နေထိုင်ကာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည့်အကြောင်း၊ ဘုရင်၏ အမိန့်အရ နန်းတော်တွင်း၌ အလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့ရသည့်အကြောင်း၊ နန်းတော်ရှေ့၌ ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းတစ်ကျောင်း ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့ရသည့်အကြောင်း။

လှေသင်္ဘောများ သွားလာနေကြသည့် မြစ်ကြီးတစ်ခုတည်ဆောက် ပေးခဲ့ရသည့် အကြောင်းများကို ပြောပြသည်။

ယခုလည်း ဘုရင်က သူ့အား မသိသောနေရာသို့ သွား၍ မသိသော အရာကို ယူခိုင်းသဖြင့် ဤနေရာသို့ ရောက်လာရခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ရှင်းပြ သည်။ အဘွားအိုသည် အီမယ်လ်ယန်ပြောသမျှ အစအဆုံး နားထောင်ကာ အငိုတိတ်သွားသည်။

သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်း ‘အချိန်ကတော့ ကျလာပြီ’ ဟု ရေရွတ်သည်။

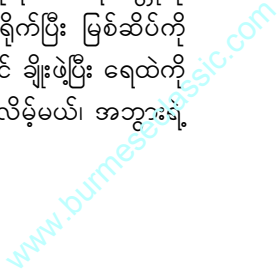
ပြီးတော့ အီမယ်လ်ယန်အား လှမ်းကြည့်ပြီး ‘ကောင်းပြီ. . . သူငယ်၊ ဒီမှာ လာထိုင်၊ မင့်ကို စားစရာတစ်ခု ကျွေးရဦးမယ်’ ဟု ပြောသည်။

အီမယ်လ်ယန်သည် အဘွားအို ကျွေးသည့် အစကို စားသည်။ ထို့နောက် အဘွားအိုက သူ့အား ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ကို ပြောပြသည်။

‘ဟောဒီမှာ ချည်လုံး၊ အဲဒါကို မင်းယူသွား၊ မင့်ရှေ့မှာ လိုမ့်လိုက်ပြီး သူ့သွားရာနောက်ကို လိုက်သွား၊ ပင်လယ်ဆိပ်ကို ရောက်တဲ့အထိ အဝေးကြီး လျှောက်သွားရမယ် ၊ မင်းအဲဒီကိုရောက်ရင် မြို့တော်ကြီး တစ်မြို့ကို တွေ့ရလိမ့် မယ်၊ မင်းမြို့ထဲကို ဝင်သွားပြီးမြို့ရဲ့ အစွန်ဆုံးကအိမ်ကို ရောက်တဲ့အခါတည်း ဖို့ အခန်းတစ်ခန်းတောင်းပါ၊ အဲဒီမှာ မင်းရှာနေတဲ့အရာကို ရှာကြည့်ပါ’

‘အဲဒီအရာကို ဘယ်အချိန်မှာ မြင်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ဘယ်လို လုပ်သိမလဲ အဘွားရယ်’ ဟု အီမယ်လ်ယန်က မေးသည်။

‘မင်းအနေနဲ့ ယောက်ျားတွေက ဖအေမအေထက်ပိုပြီး ရိုသေနေတဲ့ အရာတစ်ခုကို မြင်ရင် အဲဒါပဲလို့မှတ်၊ အဲဒါကိုရအောင်ယူပြီး ဘုရင့်ဆီသွား၊ မင်းအဲဒါကို ဘုရင့်ဆီယူသွားပြီး ပြတဲ့အခါမှာ ဘုရင်က မဟုတ်ဘူးလို့ ပြော လိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ မင်းက အခုယူလာတာ မမှန်ဘူးဆိုရင် ဒီအရာဝတ္ထုကို ဖျက်ဆီးပစ်ရလိမ့်မယ်လို့ပြောပါ၊ ပြီးရင် ပစ္စည်းကို ထုရိုက်ပြီး မြစ်ဆိပ်ကို သွားပါ၊ ဟိုရောက်တော့ အပိုင်းအစတွေ ဖြစ်သွားအောင် ချိုးဖဲ့ပြီး ရေထဲကို ပစ်ချလိုက်ပါ ၊ အဲဒီအခါကျရင် မင်းမိန်းမကို မင်းပြန်ရလိမ့်မယ်၊ အဘွားနဲ့ မျက်ရည်တွေလဲ ခြောက်သွားလိမ့်မယ်’

အိမ်မယ်လ်ယန်သည် အဘွားအား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ လက်ထဲမှ ချည်လုံးကို လှိမ့်လိုက်ပြီး ချည်လုံးသွားရာ နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပင်လယ်ဆိပ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ပင်လယ်ဘေးတွင် မြို့တော်ကြီးတစ်မြို့ရှိ၏။ မြို့ထဲသို့ ဝင်သွားသည့်အခါ မြို့၏အစွန်တွင် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ကို တွေ့ရသည်။ အိမ်မယ်လ်ယန်က အခန်းတစ်ခန်း၌ တည်းခိုခွင့်ပေးရန် မေတ္တာ ရပ်ခံရာ အခန်းတစ်ခန်း ရသည်။

အိမ်မယ်လ်ယန်သည် ထိုအခန်းတွင် တစ်ညတာမျှ အိပ်သည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်လင်း၍ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါ ဖခင်က သူ့သားအား အိပ်ရာမှထ၍ ထင်းခွေသွားရန် ခိုင်းနေသံကြားရသည်။ သို့သော်လည်း သားကမလိုက်နာ။

‘စောပါသေးတယ်ဗျာ’ ဟု သားက ပြန်ပြောသည်။ ‘အချိန်တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်’

ထိုအခါ မိခင်က ကြားဝင်၍ ‘သွားပါ ငါ့သားရယ်၊ မင်းအဖေမှာ အရိုးအဆစ်တွေ ကိုက်နေရှာတယ်၊ အခုလောက်ဆိုရင် အိပ်ရာက ထသင့်ပါပြီ’ ဟု ပြောသည်။

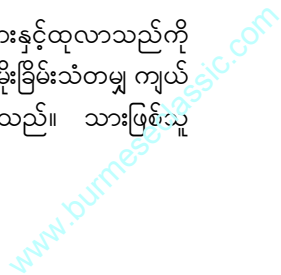
သို့သော်လည်း သားသည် အိပ်ချင်မှုးတူးသံဖြင့် စကားအနည်းငယ် ရေရွတ်ပြီး ပြန်အိပ်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် အပြင်ဘက် လမ်းပေါ်မှ ကျယ်လောင်သော တီးခေါက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အိပ်နေသော သားသည် အိပ်ရာပေါ်မှ ခုန်ထကာ အဝတ်အစား ကယျာကယာဝတ်ပြီး လမ်းပေါ်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

အိမ်မယ်လ်ယန်သည်လည်း အိပ်ရာမှ ခုန်ထလိုက်သည်။ အဖေအမေစကားထက်ပို၍ နာခံသော အရာဝတ္ထုသည် ဘာများဘာလိမ့်ဟူသော သိချင်ဇောဖြင့် သားပြေးရာနောက်မှ ပြေးလိုက်သွားသည်။

သူမြင်နေရသည်မှာ လူတစ်ယောက်၊ ထိုသူသည် သူ့ဗိုက်တွင်ကပ်၍ ချည်ထားသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို သယ်ယူကာ လမ်းပေါ်အတိုင်း လျှောက်လာနေသည်။

သူ့ဗိုက်တွင် ချည်ထားသည့်အရာအား တုတ်များနှင့်ထုလာသည်ကို လည်း မြင်ရ၏။ သူထုလိုက်တိုင်း ထိုအရာဝတ္ထုများဆီမှ မိုးခြိမ်းသံတမျှ ကျယ်လောင်သော အသံများ ဟိန်း၍ ဟိန်း၍ ထွက်လာနေသည်။ သားဖြစ်သူ နာခံနေသည်မှာ ဤအသံပေတည်း။

အီမယ်လ်ယန်သည် ထိုလူ၏နောက်မှ ပြေးလိုက်ကာ ထိုလူ့လက်ထဲ မှ အရာကိုကြည့်သည်။ အရာဝတ္ထုသည် အဝိုင်းကြီးဖြစ်၍ သစ်သား စည်ပိုင်း ငယ် တစ်လုံးနှင့် တူသည်။ နှစ်ဘက်စလုံးကို သားရေဖြင့် အုပ်ထားသည်။

‘ဒါကို ဘာခေါ်သလဲ’ဟု သူက မေးသည်။

‘ဘင်လိုခေါ်တယ်’ ဟု အဖြေရသည်။

‘အထဲမှာ အခေါင်းကြီးလား’

‘ဟုတ်တယ်... အခေါင်းကြီး’

အီမယ်လ်ယန်သည် အံ့အားသင့်နေသည်။ ထိုပစ္စည်းကို သူ့အား ပေးရန် တောင်းသော်လည်း မရ။

အီမယ်လ်ယန်သည် နောက်ထပ် မတောင်းတော့ဘဲ ဘင်တီးသူ၏ နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်သွားသည်။ တစ်နေကုန်၍ ညနေပိုင်း ရောက်သည့်အခါ ဘင်တီးသူသည် တစ်နေရာတွင် ရပ်နားပြီး အိပ်ပျော်သွား သည်။ အီမယ်လ်ယန်သည် ထိုလူ၏ ဘင်ကို ယူ၍ ထွက်ပြေးသည်။

သူသည် မရပ်မနား ပြေးလာခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် သူ့မြို့သို့ ပြန် လည်ဆိုက်ရောက်သွားသည်။ သူ့မိန်းမထံသွားသည့်အခါ အိမ်တွင် သူ့မိန်းမ မရှိ။ သူ့ခရီးထွက်သွားပြီး နောက်ရက်မှာပင် ဘုရင်က သူ့မိန်းမအား နန်းတော် သို့ ခေါ်သွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော၊ အီမယ်လ်ယန်သည် နန်းတော်သို့ သွားကာ...

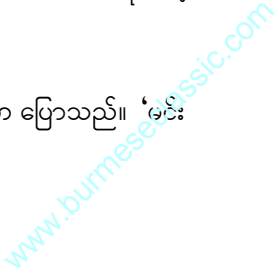
‘မသိသော နေရာသို့ သွားကာ မသိသောအရာကို ယူသည့်လူ ပြန် ရောက်လာပြီ’ ဟု သတင်းပို့သည်။

အမှုထမ်းများက ဘုရင့်ထံ သတင်းပို့ပေးကြသော်လည်း ဘုရင်က နောက်ရက်မှ လာခဲ့ရန် အကြောင်းပြန်သည်။

သို့သော်လည်း အီမယ်လ်ယန်က လက်မခံ၊ ‘သူလိုချင်နေတဲ့ ဟာကို ယူပြီး ဒီနေ့ပဲ ပြန်ရောက်လာတယ်လို့ ဘုရင်ကို ပြောပြပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ထွက်လာပြီး ကြည့်ပါစေ၊ သူထွက်မလာရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဝင်တွေ့ရလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောသည်။ ထိုအခါကျမှ ဘုရင်သည် ထွက်လာသည်။ ‘မင်း ဘယ်ရောက်ခဲ့ သလဲ’ ဟု မေးသည်။

အီမယ်လ်ယန်က အကြောင်းစုံ ရှင်းပြသည်။

‘မင်းသွားတဲ့နေရာဟာ မမှန်ဘူးကွ’ ဟု ဘုရင်က ပြောသည်။ ‘မင်း အခုဘာယူလာသလဲ’

အီမယ်လ်ယန်က ဘင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသော်လည်း ဘုရင်က လှည့်၍ ပင်မကြည့်၊ ‘အဲဒီပစ္စည်း မဟုတ်ဘူးကွ’ ဟုသာ ဖြေသည်။

‘တကယ်လို့ ဒီပစ္စည်းဟာ မမှန်ဘူးဆိုရင် ဒီပစ္စည်းကို ဖျက်ဆီးပစ်ရလိမ့်မယ်’ ဟု အီမယ်လ်ယန်က ပြန်ပြောသည်။ အီမယ်လ်ယန်သည် နန်းတော်ထဲမှ ဘင်ကိုတီး၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ ဘင်တီးသွားသည့်အခါ ဘုရင့်တပ်မှ စစ်သားများသည် အီမယ်လ်ယန်၏ နောက်သို့ လိုက်သွားကြသည်။ စစ်သားများသည် အီမယ်လ်ယန်အား အလေး ပြုကြပြီး သူ့အမိန့်ကို နာခံနေကြသည်။

ဘုရင်သည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ စစ်သားများအား အီမယ်လ်ယန် နောက်သို့ မလိုက်ရန် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။ စစ်သားများသည် ဘုရင့်အမိန့်ကို လုံးဝမနာခံဘဲ အီမယ်လ်ယန်၏ နောက်သို့ လိုက်မြဲတိုင်း လိုက်သွားနေကြသည်။ ထိုအဖြစ်ကို မြင်နေရသော ဘုရင်သည် အီမယ်လ်ယန်၏ မိန်းမကို အီမယ်လ်ယန်ထံ ပြန်ပို့ပေးရန်နှင့် အီမယ်လ်ယန်၏ ဘင်ကို သူ့အားပေး အပ်ရန် အမိန့်ပေးသည်။

‘ဒါကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး’ ဟု အီမယ်လ်ယန်က ပြန်ပြောသည်။ ‘ဒီဘင်ကို ဖျက်ဆီးပြီး မြစ်ထဲပစ်ချဖို့ကျုပ်ကို ပြောထားပြီးပြီ’ ဟု အဖြေပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် အီမယ်လ်ယန်သည် ဘင်ကိုသယ်ဆောင်ကာ မြစ်ဆီသို့ သွားသည်။ စစ်သားများကလည်း သူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြသည်။

မြစ်ကမ်းပါးသို့ ရောက်သည့်အခါ အီမယ်လ်ယန်သည် ဘင်ကို ထုရိုက်ဖျက်ဆီးကာ အစအနများကို မြစ်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ သူ့နောက်မှ လိုက်လာကြသော စစ်သားများသည်လည်း ကစင့်ကလျား ထွက်ပြေးကုန်ကြသည်။ အီမယ်လ်ယန်သည် သူ့မိန်းမကိုခေါ်၍ အိမ်သို့ပြန်သည်။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ဘုရင်သည် သူ့အား နောက်ထပ် ဒုက္ခပေးတော့ချေ။ သူတို့လင်မယားသည် ရာသက်ပန် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်သွားကြလေသည်။

THE EMPTY DRUM (၁၈၉၁) ကို ပြန်ဆိုသည်။

ကော်ဖီဆိုင်

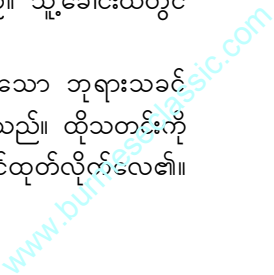
အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဆူရတ်မြို့ကလေးတွင် ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ ထိုဆိုင်သည် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ နိုင်ငံခြားသားများနှင့် ခရီးသည်စုံ ဆုံတွေ့ရာ စကား လက်ဆုံကျရာ နေရာဌာနတစ်ခု ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ပါရှန်အမျိုးသား ဘာသာရေးပညာရှင်တစ်ဦးသည် ကော်ဖီဆိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ သူသည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဘုရား သခင်၏ သဘောသဘာဝ လက္ခဏာရပ်များကို လေ့လာလိုက်စားခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ယင်းအကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်၍ စာအုပ်အများအပြားကို ဖတ် ရှုခဲ့ရုံမျှမက သူကိုယ်တိုင်လည်း စာအုပ်အများအပြားကို ရေးသားခဲ့သည်။ သူသည် ဘုရားသခင်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တွေးလည်း တွေးသည်။ ဖတ်လည်း ဖတ်သည်။ ရေးလည်း ရေးသည်။

ဤအကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်၍ အလွန်အကျွံ ဖတ်ခြင်း၊ အလွန်အကျွံ ရေးခြင်းနှင့် အလွန်အကျွံ တွေးခြင်းများကို ပြုဖန်များလာသည့် အခါ သူသည် အသိဉာဏ်များ ကင်းမဲ့သလို ဖြစ်လာသည်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် အားလုံး ရှုပ်ထွေးလာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဤလောက၌ တစ်ဆူတည်းသော ဘုရားသခင် တည်ရှိမှုဟူသော ခံယူချက်အပေါ် ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့လာသည်။ ထိုသတင်းကို ကြားသိရသော ရှားဘုရင်သည် သူ့အား ပါရှားနိုင်ငံမှ နှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဘုရားသခင်နှင့် ပတ်သက်သော အရာများ ကိုသာ တွေးတော ငြင်းခုံခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ကံမကောင်းအကြောင်းမလှရှာသည့် ဤဘာသာရေး ပညာရှင်သည် သူ့လေ့ လာ ထားသမျှ အားလုံးရှုပ်ထွေးကုန်သည်ဖြစ်ရာ သူ့လေ့လာလိုက်စားနေသည့် အကြောင်းအရာအပေါ် ပို၍ ပို၍ နားလည်လာရမည့်အစား သူ့၌ ရှိနေသည့် ကျိုးကြောင်းသုံးသပ်တတ်သော ဆင်ခြင်တုံတရားကိုပင် လက်လွတ်ဆုံးရှုံး ခဲ့ရရှာ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဤစကြဝဠာကြီးအား ထိန်းချုပ်ထားသည့် အမြင့်ဆုံးဉာဏ်တော်ဆိုသည်မှာ မရှိဟုပင် ထင်မြင်ယူဆလာခဲ့လေ၏။

ဤပုဂ္ဂိုလ်တွင် သူ့သွားရာနောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေသည့် အာဖရိကန် ကျွန်တစ်ယောက်ရှိသည်။

ဘာသာရေးပညာရှိကြီး ကော်ဖီဆိုင်ထဲဝင်လာသည့်အခါ သူ့ကျွန် သည် ဆိုင်အပြင်ဘက် တံခါးနားရှိ နေပူပူအောက်မှ ကျောက်တုံးတစ်တုံး ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ သူ့အား ပတ်၍ ပျံသန်းအော်မြည်နေသော ယင်ကောင်များ ကို မောင်းထုတ်လျက်ရှိသည်။

ဆိုင်ထဲရောက်လာသော ပါရုန်းပညာရှိကြီးသည် ကော်ဖီဆိုင်တွင်းရှိ ဆိုဖာရှည်ကြီးပေါ်ဝင်ထိုင်ကာ ‘ဘိန်းတစ်ခွက်’ မှာသည်။

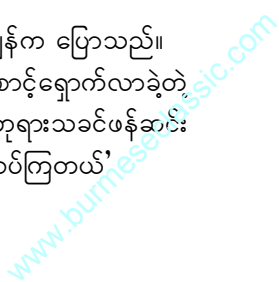
ဘိန်းကိုသောက်အပြီးတွင် ဘိန်း၏တွန်းအားဖြင့် သူ့ဦးနှောက်သည် လျင်မြန်သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားလာပြီဖြစ်ရာ ပွင့်နေသော တံခါးမှနေ၍ သူ့ ကျွန်အား လှမ်းစကားပြောသည်။

‘အိုကွယ့်. . . ငယ်ကျွန်ကြီး’ ဟု သူက လှမ်း၍ခေါ်လိုက်သည်။ ဒီလောကကြီးမှာ ဘုရားသခင်ဆိုတာ ရှိတယ်လို့ထင်သလား၊ မရှိဘူးလို့ ထင်သလား၊ မင်းအယူအဆ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါဦး’

‘ဘုရားသခင်ဟာ တကယ်ကိုရှိတာပေါ့ သခင်ရယ်’ ဟု သူ့ကျွန်က ဖြေသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့ခါးပတ်အောက်မှ သစ်သားရုပ်တုလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး ထောင်ပြသည်။

‘ဒီမှာ မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ သခင်’ ဟု သူ့ကျွန်က ပြောသည်။

‘ဒါဟာ ကျုပ်ကို မွေးလာတဲ့နေ့ကစပြီး အမြဲစောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့ ဘုရားသခင်ပေါ့ဗျ၊ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်မှာ လူတိုင်းဟာ ဘုရားသခင်ဖန်ဆင်း ထားခဲ့တဲ့ သစ်သားကလုပ်တဲ့ ရုပ်တုကိုကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြတယ်’

ဘာသာရေး ပညာရှင်ကြီးနှင့် သူ့ကျွန်တို့ပြောနေသည့်စကားများကို ကော်ဖီဆိုင်ထဲရှိ အခြားလူများသည် နားထောင်လျက်ရှိကြ၏။ သခင်ဖြစ်သူ၏ မေးခွန်းအပေါ် တအံ့တဩဖြစ်ကြသည်။ တို့ထက်ပို၍ အံ့ဩနေကြသည်မှာ ကျွန်၏အဖြေဖြစ်သည်။

ဆိုင်ထဲရှိ ပရိသတ်ထဲမှ ဗြဟ္မဏတစ်ဦးသည် ကျွန်ပြောလိုက်သည့် စကားများကို ကြားသည့်အခါ ကျွန်ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

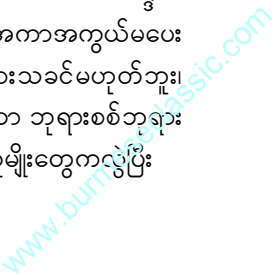
‘တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ အရူးပါလား’ ဟုလည်း ရေရွတ်သည်။

‘ဘုရားသခင်ကို ခါးပတ်အောက်ထိုးထည့်ပြီး သယ်လာနိုင်တယ်လို့ မင်းယုံကြည်နေတာဟာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွာ၊ နည်းနည်းတော့ စဉ်းစားဦးမှ ပေါ့၊ ဟေ့. . . လောကမှာ ဗြဟ္မာဆိုတဲ့ ဘုရားတစ်ဆူပဲရှိတယ်၊ သူဟာ ငါတို့ ကမ္ဘာကြီးထက် အဆပေါင်းများစွာ ကြီးတယ်၊ ဘာပြုလို့ လဲဆိုတာကော သိရဲ့လား၊ ဒီကမ္ဘာကြီးကို သူဖန်ဆင်းပေးထားတာကွ၊ ဗြဟ္မာဟာ တစ်ဆူတည်းသော ဘုရား၊ တန်ခိုးအကြီးဆုံးသော ဘုရားကွ။ သူ့ကို အမြတ်တနိုးပြုတဲ့အနေနဲ့ ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းပါးတစ်လျှောက်မှာ ဘုရားကျောင်းတွေ အများကြီး တည်ဆောက်ထားကြတယ်၊ အဲဒီမှာ သူ့ရဲ့နောက်လိုက် ဗြဟ္မဏ ဘုန်းတော်ကြီးတွေက ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေကြတယ်၊ စစ်မှန်တဲ့ ဘုရားသခင်ကို သူတို့ကလွဲပြီး သိတဲ့လူ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ နှစ်တွေထောင်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီး တော်လှန်ရေးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပေမယ့် စစ်မှန်တဲ့ တစ်ဆူတည်းသော ဘုရားသခင် ဗြဟ္မာက ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ဗြဟ္မဏ ဘုန်းတော်ကြီးတွေဟာ ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ အခိုင်အမာ ရပ်တည်နေနိုင်ကြတုန်းပဲ’

ဗြဟ္မဏသည် ထိုစကားများကို ဆိုင်ထဲရှိ လူအားလုံး ကြားသိနားလည်သွားအောင် အော်၍ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ လူတိုင်းသဘောပေါက် လက်ခံသွားအောင် ရည်ရွယ်၍ ပြောနေခြင်းလည်းဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်ထဲ၌ ရှိနေသော ဂျူးလူမျိုး ပွဲစားတစ်ယောက်က ဗြဟ္မဏ၏ စကားကို လက်မခံဘဲတစ်စခန်းထလာသည်။

မဟုတ်ဘူးဗျ၊ စစ်မှန်တဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျောင်းတော်ဟာ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ လုံးဝမရှိဘူး၊ ဘုရားသခင်က ဗြဟ္မဏတွေကိုလဲ အကာအကွယ်မပေးဘူး၊ စစ်မှန်တဲ့ ဘုရားသခင်ဟာ ဗြဟ္မဏတွေရဲ့ ဘုရားသခင်မဟုတ်ဘူး၊ အေဘရာဟမ်၊ အိုင်ဇတ်နဲ့ ဂျေကော့တို့ရဲ့ ဘုရားသခင်သာ ဘုရားစစ်ဘုရားမှန်ပဲ၊ သူဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ထားတဲ့ အစွရေး လူမျိုးတွေကလွဲပြီး

တခြား ဘယ်လူမျိုးကိုမှ မကာကွယ် မစောင့်ရှောက်ဘူး၊ ဒီကမ္ဘာကြီး တည်စက တည်းက ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသားတွေကိုသာ ဘုရားသခင်က ချစ်ခင်တွယ် တာခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဂျူးတွေဟာ အခုအခါမှာ ဒီကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ နေရာ အနှံ့အပြားမှာ နေထိုင်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရားသခင်က နောင်တစ်နေ့ မှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို စုစည်းပြီး ဂျေရုဆလင်မြို့မှာ ဆုံမိအောင် လုပ်ပေး မယ်လို့ ကတိပြုထားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကျရင် ဂျေရုဆလင် ဘုရားကျောင်း ဟာ ပြန်လည် အသက်ဝင်ပြီး ကြီးကျယ် ထင်ရှားလာမှာပါ။ အဲဒီအခါမှာ အစ္စရေးနိုင်ငံဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ အမျိုးသားအားလုံးကို အုပ်ချုပ်လာ မှာပါ’

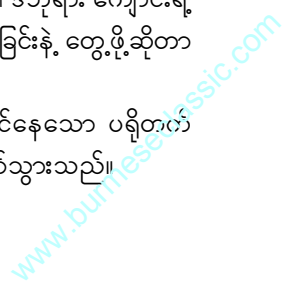
ပြောရင်း ပြောရင်းနှင့်ပင် ဂျူး၏ မျက်လုံးအစုံ၌ မျက်ရည်များ ဝိုင်း လာသည်။ သူသည် နောက်ထပ် ဆက်ပြောလိုသေးသည်။

သို့သော်လည်း ဆိုင်ထဲ၌ရှိနေသော အီတလီလူမျိုး သာသနာပြု တစ်ဦးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သဖြင့် ရပ်သွားရသည်။

‘ခင်ဗျား ပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မမှန်ဘူး’ ဟု အီတလီက ဂျူးအား ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား ပြောနေတာတွေက ဘုရားသခင်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကျ အောင်လုပ်တာပဲ။ ဘုရားသခင်က ကျန်တဲ့ အမျိုးသားတွေထက် ခင်ဗျားတို့ လူမျိုးတွေကို ပိုချစ်တယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘုရားသခင်က အစ္စရေးတွေ ကို တခြားလူမျိုးတွေထက်ပိုပြီး မျက်နှာသာပေးပါတယ်ဆိုရင်တောင်မှ မမှန် ပါဘူး။ အခုဆိုရင် အစ္စရေးတွေကဘုရားသခင်ကို ဒေါသဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့လို့ ဘုရားသခင်က သူတို့ တစ်မျိုးသားလုံးကို နေရာအနှံ့ရောက်သွားအောင် မောင်း ထုတ်ပစ်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင့်ကိုးရာ ကျော်လာပြီ။ သူတို့ရဲ့ အယူဝါဒ ဟာလည်း တစ်ဖြည်းဖြည်း တိမ်ကောပြီး ပျက်သုဉ်းသလောက်ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား၊ ဘုရားသခင်က ဘယ်လူမျိုးကိုမှ မျက်နှာသာပိုမပေးပါဘူး။ ကယ်တင်ခံလိုတဲ့ လူတွေကို ဘုရားသခင်ရဲ့ ကိုယ်စားဖြစ်တဲ့ ရောမမြို့ တော်ရဲ့ ကက်သလစ် ဘုရားကျောင်းတော်က ထွေးပိုက်နေတာပါ။ ဒီဘုရား ကျောင်းရဲ့ ပြင်ပမှာ ရောက်နေတဲ့ လူတွေအတွက်ကတော့ ကယ်တင်ခြင်းနဲ့ တွေ့ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

အီတလီ သာသနာပြု၏ စကားကို နားထောင်နေသော ပရိတ်တံ့ စတင့် ဘုန်းတော်ကြီး၏ မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် ကက်သလစ်သာသနာပြု အီတလီဘက်လှည့်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

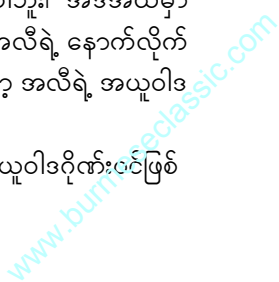
‘ကယ်တင်ခြင်းကို ခင်ဗျားရဲ့ ဘာသာတစ်ခုတည်းကသာလုပ်ပေးနိုင်တယ်လို့ ဘာကြောင့် ပြောနိုင်ပါသလဲ၊ တရားတော်နဲ့ အညီ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုဆန္ဒအတိုင်း နေထိုင်လုပ်ကိုင်နေသူမှန်သမျှဘုရားသခင်ရဲ့ ကယ်တင်မှုကို ရရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာ ခရစ်တော် ကိုယ်တိုင်က မိန့်ကြားခဲ့တယ် မဟုတ်လားဗျာ’ ဟု ပရိုတက်စတင့်ဘုန်းကြီးက ဝင်ရှင်းသည်။

ထိုအခါ ကော်ဖီဆိုင်အတွင်း၌ ထိုင်၍ ဆေးတံသောက်နေသော ဆူရတ်အကောက်ဌာနမှ အရာရှိ တူရကီတစ်ယောက်က ခရစ်ယာန်နှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ယုံကြည်နေတဲ့ ရိုမင်ဘာသာဟာ အလကားပါ’ ဟု တူရကီ အရာရှိက ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းထောင့်နှစ်ရာကျော်လောက်ကတည်းက စစ်မှန်တဲ့ တရားက ခင်ဗျားတို့ ဘာသာကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့တာပါ။ စစ်မှန်တဲ့ ဘုရားရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲ၊ မိုဟာမက်ပါ။ စစ်မှန်တဲ့ မိုဟာမက်ရဲ့ ဘာသာဟာ ဥရောပနဲ့ အာရှမှာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ပြီး ပျံ့နှံ့သွားရုံတင်မကဘူး၊ တရုတ်နိုင်ငံကိုပါ အလင်းရောင်ပေးတာ ခင်ဗျားတို့အသိပဲ၊ ခင်ဗျားတို့က ပြောတယ်၊ ဘုရားသခင်ဟာ ဂျူးတွေကို ပစ်ပယ်ခဲ့တယ်တဲ့၊ ပစ်ပယ်တယ်ဆိုတာကိုလည်း ခင်ဗျားတို့က သက်သေထုတ်ပြုကြတယ်။ တခြားလူမျိုးတွေက ဂျူးတွေကို ဖိနှိပ်တာ၊ ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့အောင် လုပ်တာတွေရယ်၊ ပြီးတော့ ဂျူးတွေရဲ့ ဘာသာအယူဝါဒ မတိုးတက်မပျံ့နှံ့ဘဲ ဖြစ်နေတာရယ်၊ အဲဒါတွေဟာ ဘုရားသခင်က ဂျူးတွေကိုပစ်ပယ်ခြင်းရဲ့ အထောက်အထားတွေပဲလို့ ပြောကြတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စစ်မှန်တဲ့ ဘာသာအယူဝါဒဟာ မိုဟာမက် အယူဝါဒပါပဲဗျာ၊ ဒီဝါဒဟာတစ်ကမ္ဘာလုံးကို ပျံ့နှံ့နေပါပြီ၊ ဘုရားသခင်ရဲ့နောက်ဆုံး တမန်တော် မိုဟာမက်ရဲ့ နောက်လိုက်တွေက လွဲပြီး တခြားဘယ်သူမှ ကယ်တင်ခြင်းခံရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီအထဲမှာ အိုမာရဲ့ နောက်လိုက်တွေသာ အကယ်တင်ခံကြရမှာ။ အလီရဲ့ နောက်လိုက်တွေ ပါလိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်ကြနဲ့၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အလီရဲ့ အယူဝါဒဟာ မမှန်ကန်လို့ဗျာ’

ဤစကားများကို ကြားသည့်အခါ အလီ၏ အယူဝါဒဂိုဏ်းဝင်ဖြစ်

သော ပါရုန်ဘာသာရေး ပညာရှင်ကြီးသည် ခေါင်းထောင်လာသည်။ သူ့ အယူဝါဒဘက်မှ ခုခံကာကွယ်ပြီး ပြောလိုသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်တွင် ကော်ဖီဆိုင်ထဲရှိ ဘာသာအယူဝါဒ အမျိုးမျိုး ကိုးကွယ်ပြီး ယုံကြည်မှုအမျိုးမျိုးရှိနေကြသော လူအများကြားတွင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ငြင်းခုံပွဲကြီး စတင်လာပြီဖြစ်၍ သူဘာမှ ဝင်ပြော၍ မရနိုင်ဖြစ်လာသည်။

အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေကြသည့် လူစုထဲတွင် ခရစ်ယာန်များလည်းပါသည်။ တိဗက်နိုင်ငံမှ လားမာဘုန်းကြီးများသည်လည်း ပါသည်။ အစ္စလာမ်ဘာသာဝင်များနှင့် မီးနတ်ကိုးကွယ်သူများလည်းပါသည်။

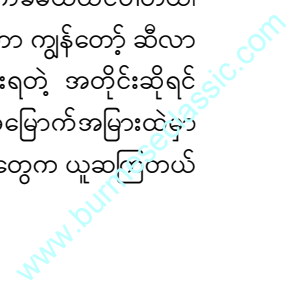
သူတို့အားလုံး ဘုရားသခင်၏ သဘောသဘာဝနှင့် သူ့အား ဘယ်လိုကိုးကွယ်ရမည်စသော အကြောင်းများကိုပြောကာ ငြင်းခုံနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ လူတစ်ဦးချင်းစီက သူ့နိုင်ငံတွင်း၌ ကိုးကွယ်နေသည့် ဘာသာအယူဝါဒ သာလျှင် မှန်ကန်ကြောင်း၊ သူ့ဘုရားသာလျှင် ဘုရားသခင် စစ်စစ်ဖြစ် ကြောင်း အခိုင်အမာ ပြောကြသည်။

ဤငြင်းခုံပွဲကြီးတွင် လူတိုင်းပါဝင်ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အော်ကြဟစ်ကြသည်။ ဤပွဲကြီးတွင် မပါဝင်သူဆို၍ ကော်ဖီဆိုင်၏ ထောင့်တစ်ထောင့်၌ ထိုင်နေသော ကွန်ဖြူးရှပ်၏တပည့် တရုတ်လူမျိုး တစ်ယောက်သာလျှင် ရှိ၏။

တရုတ်အမျိုးသားသည် လက်ဖက်ရည်ကို အေးအေးဆေးဆေး သောက်ရင်း အခြားသူများပြောသမျှကို နားစွင့်နေသည်။ သူကတော့ စကားတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြော။

တူရကီ အမျိုးသားသည် တရုတ်၏ နေထိုင်ပုံကို သတိထားမိလာသဖြင့် လှမ်း၍ မေတ္တာရပ်ခံသည်။

‘ကျွန်တော်ပြောတာကို ခင်ဗျား ထောက်ခံနိုင်တယ် မဟုတ်လားဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် တချိန်လုံး ငြိမ်နေတာလဲ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားစကား ဝင်ပြောရင်တော့ ကျွန်တော့်အယူအဆကို ခင်ဗျားလက်ခံမယ်ထင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံက ရောက် ရောက်လာတဲ့ ကုန်သည်တွေဟာ ကျွန်တော့် ဆီလာပြီး အကူအညီ တောင်းတတ်တယ်၊ သူတို့ဆီက ကြားရတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် တရုတ်နိုင်ငံတွင်းကို ဝင်လာနေတဲ့ ဘာသာပေါင်း အမြောက်အမြားထဲမှာ မိုဟာမက် အယူဝါဒဟာ အကောင်းဆုံးလို့ တရုတ်လူမျိုးတွေက ယူဆကြတယ်

တဲ့။ ဒါကြောင့်လဲ လွယ်လွယ်ကူကူ လက်ခံကြတယ်တဲ့။ ကျွန်တော့်စကား
တွေကို ခင်ဗျားထောက်ခံနိုင်ရင် ထောက်ခံပါလားဗျာ။ ဘုရားစစ် ၊ ဘုရားမှန်
နဲ့ သူ့တမန်တော်ဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားရဲ့ အယူ
အဆကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြပါလားဗျာ’

ထိုအခါ အခြားလူများကပါဝင်၍ တူရကီဘက်မှ ထောက်ခံကြသည်။
‘ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဒါကတော့ ဟုတ်တယ်’ ဟု ပြောကာ တရုတ်အား
ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

‘ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားရဲ့ အယူအဆကိုလည်း ကျွန်
တော်တို့ ကြားပါရစေဗျာ’ ဟု တောင်းခံကြသည်။

ကွန်ဖြူးရှပ်၏ တပည့်ဖြစ်သော တရုတ်အမျိုးသားသည် သူ့မျက်
လုံးများကို မှိတ်လိုက်ပြီး အတန်ကြာမျှ ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေသည်။

ထို့နောက် မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်ပြီး သူ့ဝတ်လုံ အင်္ကျီလက်ရှည်
ကြီးများအတွင်း၌ ထိုးသွင်းထားသည့် လက်များကို ထုတ်လိုက်ကာ ရင်ဘတ်
ပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။ သူ့ထံမှတည်ငြိမ်အေးဆေးသော အသံများ ထွက်
ပေါ်လာသည်။

လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား၊ ယုံကြည်မှုနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ကိစ္စရပ်တွေအပေါ်မှာ
တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သဘောတူညီမှုမရှိကြတာ တစ်ခြား ကြောင့်တော့
မဟုတ်ပါဘူး၊ အဓိကတော့ ‘မာန’ ကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

တကယ်လို့ လူကြီးမင်းများ အနေနဲ့ ကျွန်တော့် စကားကို စိတ်ဝင်
တစား နားထောင်ကြမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီပြဿနာကို ရှင်းသွားစေမယ့် ဥပမာ
တစ်ခုအဖြစ် ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် ပြောပြပါရစေ။

ကျွန်တော်ဟာ ကမ္ဘာလှည့်အင်္ဂလိပ် ခရီးသွားသင်္ဘောကြီး တစ်စီးနဲ့
တရုတ်ပြည်ကနေပြီး ဒီကိုလာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောဟာ လမ်းခရီး
မှာ သောက်ရေသန့်သန့် ရဖို့အတွက် ဆုမကြာကျွန်းရဲ့ အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေ
မှာ ဆိုက်ကပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆိုက်ချိန်က နေ့ခင်းဘက်ဆိုတော့ ကျွန်တော်
အပါအဝင် ခရီးသည် တချို့ဟာ ကမ်းပေါ်ကို ဆင်းပြီး အုန်းပင်တွေအရိပ်မှာ
ခိုနားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နားနေတဲ့နေရာက ရွာလေးတစ်ရွာနဲ့ သိပ်မဝေး
ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အုပ်ထဲမှာကလည်း လူမျိုးပေါင်းစုံပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ နားနေကြတုန်းမှာ မျက်မမြင်တစ်ယောက် ကျွန်တော် တို့ဆီ ရောက်လာတယ်။ နောင်အခါကျမှ ကျွန်တော်တို့ သိကြရတာက အဲဒီလူမျက်မမြင်ဖြစ်သွားရတာဟာ နေကို မကြာ မကြာ အကြာကြီး အကြာ ကြီး စိုက်ကြည့်လို့တဲ့။ သူကလည်း နေကိုဘာလဲဆိုတာ သိချင်စိတ်ရှိနေ တာရယ်။ ပြီးတော့ နေရဲ့အလင်းရောင်ကို ဖမ်းချုပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိနေတာရယ်။ အဲဒါ တွေကြောင့် ခဏခဏ အကြာကြီးကြည့်ခဲ့မိတာလို့ သိရပါတယ်။

သူ့အနေနဲ့ သူ့ဆန္ဒပြည့်ဖို့အတွက် နေကို မကြာခဏ အကြာကြီး ကြည့်ခဲ့ပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ သူ့ဆန္ဒလည်းမပြည့်။ သူလိုချင်တဲ့ အဖြေကို လည်း မရပဲနဲ့ နေရဲ့အလင်းရောင်ကြောင့် သူ့မျက်စိတွေ ထိခိုက်ပျက်ပြား ပြီး မျက်မမြင်ဘဝရောက်သွားတာပဲတဲ့။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူဟာ သူ ကိုယ်သူ အခုလိုပြောခဲ့မိတယ်တဲ့။

‘နေရောင်ဟာ အရည်မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ အရည်သာဆိုရင် ခွက်တစ်ခုထဲက တစ်ခုကို လောင်းထည့်လို့ရနိုင်မယ်၊ ရေကို ရွှေ့သလို ရွှေ့လို့ ရမယ်၊ လေတိုက်ရင်လည်း လှုပ်ရှားနေမယ်၊ နေဟာ မီးလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ တကယ်လို့သာ နေဟာ မီးဆိုရင် ရေနဲ့ ငြိမ်းသတ် လို့ရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ နေဟာ မျက်စိနဲ့ မြင်နေရတဲ့အတွက် ဝိညာဉ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ နေဟာ ဖြပ်လို့ခေါ်တဲ့ အရာဝတ္ထုပစ္စည်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ သူ့ကို ရွှေ့ပြောင်းလို့မရဘဲ၊ တကယ်တော့ နေဟာ အရည်လည်းမဟုတ်၊ မီးလည်းမဟုတ်၊ ဝိညာဉ်လည်း မဟုတ်၊ ဖြပ်ဝတ္ထုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်နေဟာ ဘာမှမဟုတ်ပါလား’

မျက်မမြင်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ အဲသလို ပြောဆိုပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ တော့ နေကိုကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း နေအကြောင်းကို တွေးရင်းတွေးရင်းနဲ့ သူ့မှာ အမြင်အာရုံလည်းဆုံး၊ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်နိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်လည်းဆုံးခဲ့ ရတယ်တဲ့။ နောက် မျက်မမြင်ဖြစ်လာတော့မှဘဲ နေဆိုတာ မရှိတဲ့အရာတစ်ခု လို့ နားလည်လာခဲ့ရတယ်တဲ့။

အဲသည် မျက်မမြင်နဲ့အတူ ကျွန်တစ်ယောက်လည်း ပါလာတယ်။ ကျွန်က သူ့သခင်ကို အုန်းပင်ရိပ်မှာ နေရာချပေးပြီး သူကတော့ မြေကြီး ပေါ်မှာ ကျနေတဲ့ အုန်းသီးတစ်လုံးကို ကောက်တယ်၊ ခွဲတယ်၊ ဆီထုတ်တယ်၊ ညအတွက် မီးလုပ်တယ်။

သူ့ကျွန် အဲသလိုလုပ်ကိုင်နေခိုက်မှာ မျက်မမြင်က သက်ပြင်းတစ်

ချက်ချပြီး... 'ကျွန်ကြီးရယ်... ငါက နေဆိုတာ မရှိဘူးလို့ မင်းကို ပြောရင် မှန်ပါ့မလား၊ ဘယ်လောက် မှောင်မိုက်နေသလဲဆိုတာ မင်းအမြင်ပဲ၊ အဲဒါ တောင်မှ လူတွေက နေဆိုတာ ရှိပါတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ နေဆိုတာ ရှိရိုးမှန်ရင် နေဟာ ဘာလဲကွာ' လို့ပြောတယ်။

'နေဘာလဲဆိုတာ ကျုပ်မသိပါဘူး' လို့ကျွန်ကပြန်ပြောတယ်၊ 'အဲဒါ ကို စဉ်းစားရမယ့်အလုပ်ဟာလည်း ကျုပ်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အလင်းရောင်ကိုတော့ ကျုပ်သိတယ်၊ အခုဆိုရင် ကျုပ် ညအတွက် အလင်း ရောင်ရဖို့ လုပ်နေတယ်၊ ဒီအလင်းရောင်နဲ့ ခင်ဗျားကို ကူညီနိုင်မယ်၊ တဲထဲမှာ ကျုပ်လိုချင်တာတွေ ရှာလို့ဖွေလို့ရနိုင်မယ် မဟုတ်လား'

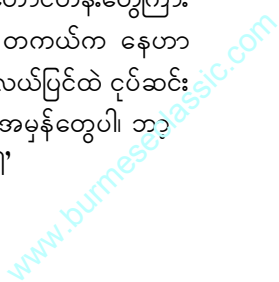
သူ့စကားလည်းဆုံးရော ကျွန်က သူ့လက်ထဲက သူလုပ်ထားတဲ့ အုန်းမှုတ်မီးခွက်ကို ထောင်ပြပြီး... 'ဒီပစ္စည်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ အလင်းရောင်ဘဲ' လို့ ပြောတယ်။

အဲသည်အချိန်မှာ အနားမှာ ထိုင်နေတဲ့ ချိုင်းထောက်နဲ့ ခြေကျိုး တစ်ယောက်ကသူတို့စကားတွေကြားတော့ အော်ရယ်တယ်။

'ခင်ဗျားဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မျက်စိကန်းလာတဲ့လူတစ် ယောက်ဆိုတာ သိသာနေတယ်' လို့ ပြောတယ်။ 'နေဆိုတာ ဘာလဲလို့ မသိရင် ကျုပ်ပြောပြမယ်၊ နေဆိုတာဟာ မနက်တိုင်းပင်လယ်ပြင်ထဲက ထွက် ပေါ်လာပြီး ညနေတိုင်း ကျုပ်တို့ကျွန်းရဲ့ တောင်တန်းတွေကြားမှာ ငုပ်ဆင်း သွားနေတဲ့ မီးလုံးကြီးတစ်လုံးပဲဗျ၊ ဒါကို ကျုပ်တို့အားလုံးမြင်နေကြတာပဲ၊ တကယ်လို့သာ ခင်ဗျားမှာ အမြင်အာရုံရှိရင် ခင်ဗျားလည်း နေကို မြင်ရမှာပေါ့'

အဲသည်အခါမှာ သူတို့ပြောဆိုနေကြတဲ့ စကားတွေကို နားထောင် နေတဲ့ တံငါသည် တစ်ယောက်က ဝင်ပြောပြန်တယ်။

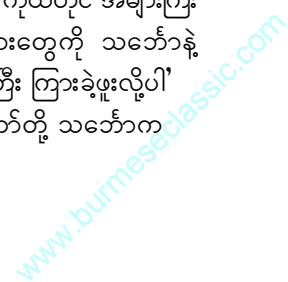
'ဟား... ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ကျွန်းကလွဲပြီး တခြား ဘယ်ကိုမှ မရောက်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သိပ်သိသာတာပဲ၊ တကယ်လို့သာ ခင်ဗျားဟာ ခြေကျိုးတစ်ယောက်မဟုတ်လို့ ကျုပ်လို တံငါလှေတစ်စီးနဲ့ အပြင် လောကကို ထွက်နိုင်မယ်ဆိုရင် နေဟာ ကျုပ်တို့ကျွန်းရဲ့ တောင်တန်းတွေကြား မှာ ငုပ်ဆင်းသွားတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးလို့ သိမှာပါ၊ တကယ်က နေဟာ မနက်တိုင်း သမုဒ္ဒရာကြီးထဲက တက်လာပြီး ညတိုင်းပင်လယ်ပြင်ထဲ ငုပ်ဆင်း သွားနေတာဗျ၊ ကျုပ်အခု ပြောပြနေတာတွေဟာ အစစ်အမှန်တွေပါ၊ ဘာ့ ကြောင့်လဲ ဆိုတော့ နေ့စဉ် ကျုပ်မျက်စိနဲ့ မြင်နေရလို့ပါ'

အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲက အိန္ဒိယအမျိုးသားတစ်ယောက်က ကြားဖြတ်ပြီး... 'ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က အခုလို အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေပြောတာ အံ့ဩစရာပဲ' လို့ ပြောတယ်။ 'မီးလုံးကြီးတစ်လုံးက လုံးဝ ငြိမ်းမသွားဘဲ ရေထဲငုပ်ဆင်းသွားတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်မလားဗျာ၊ နေဟာ ခင်ဗျားတို့ပြောသလို မီးလုံးကြီးတစ်လုံး မဟုတ်ဘူး၊ နေဟာ 'ဒီပါ' လို့ခေါ်တဲ့ နတ်ဘုရားကြီး။ အမြဲတမ်း 'မေရု' လို့ခေါ်တဲ့ ရွှေတောင်ကြီးကို နှစ်ဘီးတပ် စစ်ရထားနဲ့ လှည့်သွားနေတာ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အင်မတန်ဆိုးယုတ်တဲ့ 'ရာဟု' နဲ့ 'ကေတု' တို့က ဒီပါကို ဝိုင်းတိုက်ပြီး မျိုထားလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ မှောင်မိုက်သွားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဘုန်းကြီးတွေက နတ်ဘုရားကြီးကို လွှတ်ဖို့ ရှိခိုးဆုတောင်းကြတဲ့အခါ ပြန်ထွက်လာပြန်ရော၊ ခင်ဗျားတို့လို ကိုယ့်ကျွန်းရဲ့ အပြင်ဘက်မရောက်ဖူးကြတဲ့လူတွေကတော့ နေဟာ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံတည်းမှာသာ လင်းနေတယ်လို့ထင်မှာပေါ့'

အဲသည်အခါမှာ အီဂျစ်သင်္ဘောတစ်စီးပိုင်ရှင်က 'ဘယ်ဟုတ်ရမလဲ၊ ခင်ဗျား ပြောတာလည်း မှားတယ်' လို့ပြောတယ်။ 'နေဟာ နတ်ဘုရားဆိုတာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံက ရွှေတောင်ကြီးတစ်ခုတည်းကိုသာပတ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ သင်္ဘောနဲ့ပင်လယ်နက်ထဲမှာ သွားနေခဲ့တဲ့လူပါ။ အာရှဗေဒနည်းပင်လယ်ကမ်းခြေတွေကိုလည်း ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ မတ်ဒါဂတ်စတားနဲ့ ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းတွေဘက်လည်း မကြာခဏရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ နေ ရောင်ခြည်ဟာ အိန္ဒိယတစ်နိုင်ငံတည်း အပေါ်မှာတင် ကျတာမဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးအပေါ် ဖြာဆင်းနေတာပါ။ တောင်တစ်တောင်တည်းကိုသာ လှည့်ပတ်သွားနေတယ်ဆိုတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂျပန်ကျွန်းစုရဲ့ဟိုတစ်ဘက် အရှေ့ဘက်ကနေတက်လာပြီး ဟိုးအလွန်ဝေးတဲ့ အင်္ဂလန်ကျွန်းစုရဲ့ အနောက်ဘက်ကို ငုပ်ဆင်းသွားတာဗျာ၊ ဒါကြောင့်မို့ ဂျပန်လူမျိုးတွေ သူတို့နိုင်ငံကို 'နီပွန်' လို့ခေါ်ကြတာ၊ အဓိပ္ပာယ်က 'နေ မွေးဖွားရာဒေသ' တဲ့၊ ဒါတွေအားလုံးကို ကျွန်တော်သိတာ တစ်ခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် အများကြီး ရောက်ဖူး မြင်ဖူးခဲ့လို့ပါ။ ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ အစွန်အဖျားတွေကို သင်္ဘောနဲ့ သွားလာခဲ့ဖူးတဲ့ အဘိုးဆီကလည်း ကျွန်တော် အများကြီး ကြားခဲ့ဖူးလို့ပါ'

သူ့ဆက်ပြောမလို့ လုပ်နေတုန်းမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောက အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောသားတစ်ဦးက ဝင်ပြောပြန်ပါတယ်။

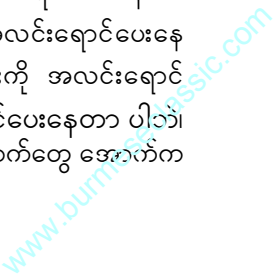
‘ဒီမယ် ဆရာတို့၊ နေရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အများကြီး သိတဲ့ လူတွေဟာ အင်္ဂလိပ်တွေပဲ။ အင်္ဂလန်ကလူတွေ သိနေတဲ့အတိုင်းဆို ရင် နေဟာ ဘယ်နေရာက တက်လာတယ်ဆိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘယ် နေရာကိုမှ ဝင်သွားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ နေဟာ ဒီကမ္ဘာမြေကြီးကို အမြဲတစေ ပတ်သွားနေတဲ့ အရာတစ်ခုပဲ။ ကျွန်တော်တို့က တစ်ကမ္ဘာလုံးကို လှည့်သွားနေရတာဆိုတော့ ဒီအချက်ကို အခိုင်အမာ သိထားရတာ။ ကျွန်တော် တို့ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသကိုပဲရောက်ရောက် နေဟာ မနက်ဆိုထွက်လာပြီး ညဆိုရင် ဝင်သွားတာပဲ။ အခုကျွန်းပေါ်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ အတိုင်းပါပဲ’

အင်္ဂလိပ် သင်္ဘောသားဟာ တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ မြေကြီးပေါ်မှာ စက် ဝိုင်းတစ်ခု ဆွဲပြပြီး ကောင်းကင်မှာ နေဘယ်လို ရွေ့လျားသွားလာတယ်၊ ကမ္ဘာ မြေကြီးကို ဘယ်လိုပတ်နေတယ်ဆိုတာတွေကိုရှင်းပြတယ်။ ဒါပေမယ့် အများ နားလည်အောင် ကျကျနန ရှင်းမပြနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ သူက သင်္ဘောမာလိန်မှူး ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောတယ်။

‘ဟောဒီလူက ကျွန်တော့်ထက် ပိုသိတယ်။ သူက စနစ်တကျ ရှင်းပြ နိုင်လိမ့်မယ်’ တဲ့။

အသိဉာဏ်ကောင်းတဲ့ အဲဒီမာလိန်မှူးက ဘာမှမပြောဘူး။ ငြိမ်နေ တယ်။ အားလုံးက ဝိုင်းပြီး ရှင်းပြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံကြတော့မှ သူက ပြောတယ်။

‘ခင်ဗျားတို့အားလုံး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်ပြော ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လိမ်သလို ဖြစ်နေကြတာပဲ။ တကယ်တော့ နေက ကမ္ဘာ မြေကြီးကို ပတ်သွားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကမ္ဘာမြေကြီးကသာ သူ့ဝင်ရိုးပေါ် မှာလည်ပြီး နေကို ပတ်နေတာ။ အဲဒါလို ပတ်ရာမှာနှစ်ဆယ့်လေးနာရီကုန်တိုင်း နေဘက်ကို လှည့်လှည့်သွားတယ်။ အဲဒီတော့ ဂျပန်၊ ဖိလစ်ပိုင်နဲ့ အခု ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေတဲ့ ဆုမတြာကျွန်းတွေတင် မကဘူး။ အာဖရိက၊ ဥရောပနဲ့ အမေရိကန်အပြင် အခြားကုန်းမြေတွေပါ အလှည့်ကျ နေရောင်ခြည် ကိုရကြတယ်။ နေဟာ တစ်နိုင်ငံတည်းက တောင်တန်းတစ်ခု၊ ကျွန်းတစ်ခု၊ ပင်လယ်တစ်ခု၊ ကုန်းမြေတစ်ခုတည်းကိုသာကွက်ပြီး အလင်းရောင် ပေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကမ္ဘာမြေကြီးတစ်ခုတည်းကိုသာ အလင်းရောင်ပေးနေ တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာမြေကြီးကို အလင်းရောင် ပေးနေသလို တခြားဂြိုဟ်တွေကိုလည်း အလင်းရောင်ပေးနေတာ ပါသဲ။ တကယ်လို့သာ ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ခြေထောက်တွေ အောက်က

မြေကြီးကို ကြည့်နေမယ့်အစား ကောင်းကင်ကိုသာ မော့ကြည့်နေမယ်ဆိုရင် ဒါတွေအားလုံးကို ခင်ဗျားတို့ နားလည်လာကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျ ရင်တော့ နေဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ တိုင်းပြည်အတွက်သာ ကွက်ကွက် ကလေး အလင်းရောင်ပေးနေတာဆိုတဲ့ အထင်အမြင်အယူအဆဟာ ပျောက်သွားမှာပါ။

ပညာဉာဏ်ရှိတဲ့ မာလိန်မှူးဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ နေရာဒေသ အနံ့ အပြားကို ခရီးအများကြီး သွားဖူးခဲ့တဲ့လူပါ။ ပြီးတော့ ကောင်းကင်ဆီကိုလည်း အမြဲတမ်းလိုလို အများကြီးကြည့်ခဲ့ဖူးတဲ့လူပါ။ အဲသလိုလူက အဲသလိုပဲ ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။

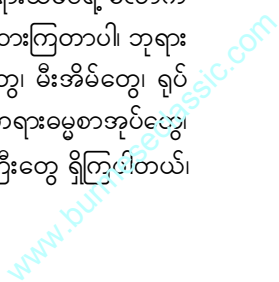

‘အဲဒါကြောင့်မို့ ယုံကြည်မှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ မာန်မာနဟာ အဓိကပါ’ ဟု ကွန်ဖြူးရှပ်၏တပည့် တရုတ်အမျိုးသားက ဆက်ပြောသည်။

‘မာန်ကြောင့် လူတွေကြားမှာ အမြင်မှားမှုတွေနဲ့ သဘောကွဲလွဲမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာရတာပါ။ အမှန်တော့ ဘုရားသခင်ရဲ့ဖြစ်စဉ်ဟာ နေရဲ့ ဖြစ်စဉ် အတိုင်းပါပဲ။ လူတစ်ဦးချင်းစီအနေနဲ့ သူ့ကိုယ်ပိုင် ဘုရားသခင်တစ်ပါးစီ ရှိချင် နေပါတယ်။ သူတစ်ဦးတည်း အပိုင်မရနိုင်သည့်တိုင်အောင် အနည်းဆုံး သူ တိုင်းပြည်ပိုင် ဘုရားသခင် တစ်ပါး ရှိစေချင်တဲ့ ဆန္ဒဟာ ရှိနေပါတယ်။ အမျိုး သား တစ်ရပ်ချင်းစီကလည်း ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ အခြားဒေသတွေ မပါဝင်မတက် ရောက်နိုင်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဘုရားကျောင်းတွေ ရှိနေချင်ကြပါတယ်။

‘ဘုရားကျောင်းကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တိုင်က တစ်ခု တည်းသော ယုံကြည်မှုနဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဘာသာကို လူအားလုံးက တညီ တညွတ်တည်း ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ဖို့ တည်ဆောက်ထားခဲ့တဲ့ကျောင်းအဖြစ် နှိုင်းယှဉ်ပြီး မြင်လို့မရနိုင်ကြဘူးလား။

‘လူသားတွေရဲ့ ဘုရားကျောင်း အားလုံးဟာဘုရားသခင်ရဲ့ လောက တွင်းက ဘုရားကျောင်းပုံစံကို အခြေပြုပြီး တည်ဆောက်ထားကြတာပါ။ ဘုရား ကျောင်းတိုင်းမှာ စမ်းရေပေါက်တွေ၊ အခုံးပါတဲ့ အမိုးတွေ၊ မီးအိမ်တွေ၊ ရုပ် လုံးကြွပန်းချီပန်းပုရုပ်တုတွေ ၊ ကဗျည်းကျောက်စာတွေ ၊ တရားဓမ္မစာအုပ်တွေ၊ လှူဒါန်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ သက်ဆိုင်ရာ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ ရှိကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သမုဒ္ဒရာကြီးလို ရေပန်း၊ စမ်းပေါက်မျိုး ဘယ်ကျောင်းမှာ ရှိပါသလဲ၊ ကောင်းကင်ကြီးလို ခေါင်မိုးမျိုးကော ဘယ်ကျောင်းမှာ တွေ့ဖူးကြပါသလဲ၊ နေလို လလို ကြယ်တွေလို မီးအိမ်မျိုးတွေကို ဘယ်ကျောင်းမှာ မြင်ဖူးကြပါသလဲ၊ အသက်ရှင်သန်ပြီး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မေတ္တာ စေတနာ အပြည့်နဲ့ ရိုင်းပင်းကူညီနေကြတဲ့ လူသားတွေနဲ့တူတဲ့ ပန်းချီပန်းပုရုပ်တုတွေကော ဘယ်ကျောင်းမှာ ရှိပါသလဲ... . .

‘တကယ်တော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘုရားသခင်အပေါ် အမြင်နဲ့ အယူအဆဟာ မြင့်မားလာလေလေ ဘုရားသခင် အကြောင်းကို သူ ပိုပြီးသိလာ လေဖြစ်မှာပါ။ ဘုရားသခင်အကြောင်းကို သူပိုပြီး သိလာလေလေ သူဟာ ဘုရားသခင်နဲ့ နီးစပ်လေဖြစ်လာမှာပါ။ အဲဒီလို ဘုရားသခင်နဲ့ နီးစပ်လာ တဲ့အခါမှာ သူဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကောင်းမြတ်မှု၊ ဘုရား သခင်ရဲ့ ကရုဏာ တရားနဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ မေတ္တာတရားကို ပိုပြီးလက်ခံရယူ နိုင်စရာ ရှိပါတယ်... . .

‘ဒါကြောင့်မို့ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ဖြန့်ကြက် လွှမ်းခြုံပေးထားတဲ့ နေရဲ့ အလင်းရောင်ကို မြင်နေတဲ့ လူကိုလဲ မြင်ပါစေ၊ သူ့အစွဲအလမ်းနဲ့သူ သူ့အယူ အဆနဲ့သူ နေရဲ့အလင်းရောင် တစ်ခုတည်းကိုသာ မြင်နေတဲ့လူကိုလည်း အပြစ်တင်တာတို့ ရှုတ်ချတာတို့ လုပ်မနေကြပါနဲ့၊ မျက်မမြင်ဖြစ်နေလို့ နေကို မမြင်ရတဲ့အတွက် နေရှိတယ်ဆိုတာ မယုံမကြည်ဖြစ်နေတဲ့ လူကိုလည်း အထင်သေးတာတို့ ကဲ့ရဲ့တာတို့ လုပ်မနေကြပါနဲ့တော့’

ကွန်ဖြူးရှပ်၏ နောက်လိုက်ဖြစ်သော တရုတ်အမျိုးသားက ယင်းကဲ့ သို့ ပြောကြားနေသည့်အခါ ကော်ဖီဆိုင်ထဲရှိ လူအားလုံး ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။ မည်သူ၏ ယုံကြည်မှု၊ မည်သူ၏ ဘာသာက အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟူသော ငြင်းခုံမှုမျိုးကိုလည်း နောက်ထပ်မလုပ်ကြတော့ချေ။

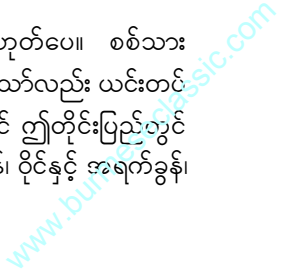

THE COFFEE - HOUSE OF SURAT (၁၈၉၃) ကို ပြန်ဆိုသည်။

ရှာမှရှား

ပြင်သစ်နှင့် အီတလီနိုင်ငံ နှစ်နိုင်ငံ နယ်စပ်အနီး မြေထဲပင်လယ် ကမ်းခြေ ပေါ်တွင် ‘မိုနာကို’ ဟု ခေါ်သော တိုင်းပြည်ငယ်ကလေး တစ်ပြည်ရှိသည်။ ဤတိုင်းပြည်ကလေးတွင် လူဦးရေ ခုနစ်ထောင်ခန့်မျှသာရှိသဖြင့် တိုင်းပြည် တိုင်းရှိ မြို့ကလေးများအနေဖြင့် သူတို့မြို့ရှိ လူဦးရေသည် ဤတိုင်း ပြည်၏ လူဦးရေထက် ပိုများသည်ဟု ကြွားဝါနိုင်ဖွယ်ရာရှိ၏။ ဤတိုင်းပြည်၏ အကျယ်အဝန်း ပမာဏမှာလည်း ကြီးလှသည်မဟုတ်။ တစ်တိုင်းပြည်လုံးရှိ မြေအားလုံးကို ခွဲဝေပေးလိုက်မည်ဆိုပါက နိုင်ငံသားတစ်ယောက်လျှင် တစ်ဧက ထက်ပို၍ ရရှိကြလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကစားစရာလေး တစ်ခုသဖွယ်ဖြစ်နေသော ဤတိုင်းပြည်တွင် ထီးနန်းစိုးစံ အုပ်ချုပ်နေသည့် ဘုရင်တစ်ပါးရှိသည်။ ထိုဘုရင်တွင် နန်းတော်ရှိ၏။ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်း သားများနှင့် ဝန်ကြီးများရှိ၏။ ဂိုဏ်းအုပ်ကြီးတစ်ပါးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်များရှိ၏။ ပြီးတော့ စစ်တပ်တစ်တပ်လည်းရှိ၏။

စစ်တပ်သည် အလွန်ကြီးမားသည့် စစ်တပ်မဟုတ်ပေ။ စစ်သား အရေအတွက် ခြောက်ဆယ်သာရှိသော တပ်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ယင်းတပ် သည်ပင်လျှင် စစ်တပ်ဖြစ်၏။ အခြားနိုင်ငံများကဲ့သို့ပင် ဤတိုင်းပြည်တွင် လည်း အခွန်တော် ကောက်ခံမှုရှိသည်။ ဆေးရွက်ကြီးခွန်၊ ဝိုင်နှင့် အရက်ခွန်၊

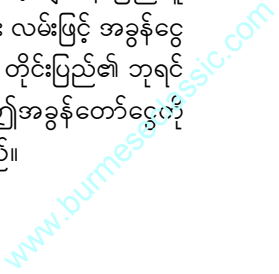

လူခွန် စသည်များရှိသည်။ တိုင်းသူပြည်သားများအနေဖြင့် အခြားတိုင်းပြည်များက လူများကဲ့သို့ပင်ဆေးလိပ်သောက်ခြင်း၊ အရက်သောက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသော်လည်း အရေအတွက် အလွန်နည်းသဖြင့် အခွန်တော်အရ နည်းလှ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘုရင်သည် သူ့နန်းတွင်း အမှုထမ်းများနှင့် အရာထမ်းများအား လစာရိက္ခာလုံလောက်အောင် ပေးနိုင်ဖို့အလွန်ခက်ခဲစွာ ရုန်းကန်နေရသည်။

အကယ်၍သာ ဘုရင်သည် အခွန်တော်ရနိုင်မည့် နည်းလမ်းသစ်တစ်လမ်းကို မတွေ့ခဲ့ရပါမူ သူ့နန်းတော်ကို တည်တံ့ ခိုင်မြဲအောင် ထိန်းထားနိုင်ဖို့ပင်မလွယ်။ ယင်း အခွန်တော်သစ်သည် လူအများသွား၍ ကစားနေကြသည့် ရောက်လက်တီ လောင်းကစားခုံတည်ရှိရာ လောင်းကစား ဂေဟာတစ်ခုမှ ဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။ လူများသည် လာ၍ ကစားကြသည်။ သူတို့ ရှုံးသည်ဖြစ်စေ၊ နိုင်သည်ဖြစ်စေ လောင်းကစားဂေဟာပိုင်ရှင်သည် ရောင်းသမျှထဲမှ ရာခိုင်နှုန်းနှင့် အမြတ်ရသည်။ ထိုအမြတ်ငွေထဲမှ အခွန်တော်ငွေတော်တော်များများကို ဘုရင်အားပေးသည်။

ယင်းကဲ့သို့ အခွန်တော်ငွေ အများအပြား ရမှုကြောင့် ဤလောင်းကစားဂေဟာသည် ဥရောပဘက်တွင် တစ်ခုတည်းသော ဂေဟာအဖြစ် မိုနာကို နိုင်ငံ၌ တည်ရှိနေသည်။ ယခင်က ယင်းလောင်းကစား ဂေဟာများကို ဂျာမန်ဘုရင်အချို့က လက်ခံခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်ခန့်က ယင်းလောင်းကစား ဂေဟာများကို ဂျာမန်ဘုရင်များက ဖျက်သိမ်းခဲ့ကြရုံမျှမက တားမြစ်ပိတ်ပင်ခြင်းကိုပါ ပြုခဲ့ကြသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ပိတ်ပင်ခဲ့ကြခြင်းမှာ အန္တရာယ်များလွန်း၍ ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်သည် ဤဂေဟာသို့လာ၍ သူ့ကံကို စမ်းသည့်အနေဖြင့် လောင်းကစားသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဤစွန့်စားမှုကြောင့်သူတွင် ရှိသမျှ ငွေအားလုံး ဆုံးရှုံးရ၏။ ထိုအခါ သူ မပိုင်သောငွေများကိုယူ၍ လောင်းကစားပြန်သည်။ ထိုငွေများကိုလည်း ရှုံးပြန်၏။ ဤတွင် သူသည် ရေထဲခုန်ချ၍ သို့မဟုတ် သေနတ်နှင့်ပစ်၍ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျာမန် ပြည်သူပြည်သားများက သူတို့ကို အုပ်ချုပ်နေသူများအား ဤနည်း လမ်းဖြင့် အခွန်ငွေ မယူရန် တောင်းဆိုလာကြသည်။ သို့သော်လည်း မိုနာကို တိုင်းပြည်၏ ဘုရင်ကိုမူ တားမြစ်မည့်သူ တစ်ဦးမှမရှိ။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် ဤအခွန်တော်ငွေကို တစ်ဦးတည်း လက်ဝါးကြီးအုပ်ကာ ရယူလျက်ရှိလေသည်။

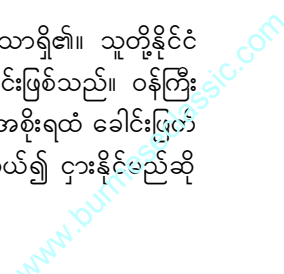

ဤလောင်းကစားနည်းကို ကစားလိုသူများသည် မိုနာကို နိုင်ငံသို့ လာကြသည်။ သူတို့ ရုံးရုံးနိုင်နိုင် ဘုရင်ကတော့ အမြတ်များများရသည်။ မိုနာကိုနိုင်ငံ၏ ဘုရင်သည် ဤအလုပ်မကောင်းမှန်း သိပါ၏။ သို့သော်လည်း သူကဘာတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ သူ့ဘဝရှင်သန်ရေးက ရှိနေသေး၏။ တကယ်တော့ ဆေးရွက်ကြီးနှင့် အရက်မှရနေသည့် အခွန်တော်ငွေမှာလည်း ကောင်းသည်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း သူမတတ်နိုင်။

ထို့ကြောင့် သူသည် တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်၍ မင်းလုပ်ကာ ရနိုင်သမျှ အခွန်တော်ငွေများကို ခြစ်ကုတ်၍ ရယူသည်။ အခြား အခြားသော တိုင်းပြည်များမှ ဘုရင်များကဲ့သို့ပင် စည်းစိမ်ချမ်းသာများကို ခံစားစံစား၍ နေသည်။ ဘုရင်တစ်ပါးအနေဖြင့် ဘိသိက်ပွဲများ၊ ဧည့်ခံပွဲများ ကျင်းပသည်။ ဆုတော်လာဘ်တော်များ ပေးသနားခြင်း၊ အပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်ခြင်း၊ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်များပေးခြင်း စသည်များကိုလည်း ပြုလုပ်သည်။ ညီလာခံကျင်းပ၍ တိုင်းပြည်အရေး ဆွေးနွေးခြင်း၊ ဥပဒေရေးရာများ ညှိနှိုင်းခြင်း၊ တရားရေးရာလုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း စသည်များကိုလည်း ပုံမှန်ပင် ပြုလုပ်ပေးလျက်ရှိသည်။

ယခုအခါတွင် ဤဘုရင်၏ အလွန်သေးငယ်သော တိုင်းပြည်ကလေးအတွင်း၌ လူသတ်မှုတစ်မှု ဖြစ်ပွားသည်။ ထိုတိုင်းပြည်မှ လူများသည် အလွန်အေးချမ်းစွာ နေတတ်သူများဖြစ်၍ ယင်းပြစ်မှုမျိုးကို ယခင်က မကျူးလွန်ခဲ့ဖူးပေ။ တရားသူကြီးများသည် စနစ်တကျ စုဝေးကာ ဤအမှုကို စစ်ဆေးကြားနာကြသည်။ တရားရုံးတွင် ထုံးစံအတိုင်း တရားသူကြီးများ၊ တရားလို အစိုးရရှေ့နေများ၊ ဂျူရီလူကြီးများနှင့် ရှေ့နေများ တက်ရောက်ကြသည်။ သူတို့သည် အမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အပြန်အလှန် ငြင်းကြခုံကြပြီးနောက် တရားခံ ရာဇဝတ်သားအား ဥပဒေက ဆိုထားသည့်အတိုင်း ခေါင်းဖြတ်သတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် စီရင်ချက်ကို အတည်ပြုပေးရန် ဘုရင့်ထံ တင်ပြခဲ့ရာ ဘုရင်က 'တရားခံကို ခေါင်းဖြတ်သတ်သင့်တယ်ဆိုရင် သတ်စေ' ဟု အတည်ပြုလိုက်သည်။

ဤကိစ္စတွင် အဆင်မပြေမှုဟူ၍ တစ်ခုတည်းသာရှိ၏။ သူတို့နိုင်ငံတွင် ခေါင်းဖြတ်စက်ရော ခေါင်းဖြတ်ပေးမည့်လူပါ မရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ဝန်ကြီးများသည် ဤကိစ္စကို စဉ်းစားဆွေးနွေးကြပြီး ပြင်သစ်အစိုးရထံ ခေါင်းဖြတ်စက်နှင့် ခေါင်းဖြတ်ပေးမည့်လူ ငှားနိုင် မငှားနိုင်၊ အကယ်၍ ငှားနိုင်မည်ဆို

ပိုပါက ငှားခအတွက် ငွေကြေးမည်မျှပေးရမည် စသည်များကို စုံစမ်းမေးမြန်းရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ပြင်သစ်အစိုးရထံ စာပို့သည်။ တစ်ပတ်မျှအကြာတွင် ပြန်ကြားစာရောက်လာသည်။ စက်နှင့် လူကို ငှားနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖရန့်ငွေ ၁၆,၀၀၀ ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း စာတွင်ဖော်ပြထားသည်။ စာကို ချက်ချင်းပင် ဘုရင့်ထံ တင်ပြကြ၏။ ဘုရင်သည် စာကိုဖတ်၍ စဉ်းစားသည်။

‘ဖရန့်ငွေ တစ်သောင်းခြောက်ထောင်ဆိုတာ အများကြီးပဲ၊ ဒီတရားခံဟာ ဒီငွေလောက် တန်ဖိုးရှိတာ မဟုတ်ဘူး ဟု ပြောသည်။ ဒီထက်ဈေးပေါပေါနဲ့ မရနိုင်ဘူးလား၊ ဖရန့်ငွေ ၁၆,၀၀၀ ဆိုတာဟာ တို့နိုင်ငံက လူဦးရေအားလုံးနဲ့တွက်ပြီးကောက်ရင် လူတစ်ခေါင်းကို နှစ်ဖရန့်ကျော်ကျော်လောက် ကျနေတယ်၊ ဒါဆိုရင် လူတွေက ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဓိကရုဏ်းတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်’

ထို့ကြောင့် ကောင်စီအစည်းအဝေးတစ်ရပ်ကျင်းပကာ ဘယ်လိုလုပ်သင့်သည်ကို စဉ်းစားကြပြီး အီတလီဘုရင်ထံ စာရေး၍ စုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ပြင်သစ်အစိုးရသည် သမ္မတအစိုးရဖြစ်၍ ဘုရင်များအပေါ် လေးစားသမှုပြုလေ့မရှိ။ အီတလီနိုင်ငံကတော့ ဘုရင်အုပ်ချုပ်ခြင်းဖြစ်၍ ဤကိစ္စတွင် ဈေးပေါပေါဖြင့် ကူညီနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိသည်ဟု တွက်ဆကြသည်။ အီတလီ ဘုရင်ထံစာရေး၍ စုံစမ်းခဲ့ကြရာ ချက်ချင်းပင် ပြန်ကြားစာ ရရှိခဲ့၏။

အီတလီ အစိုးရ၏စာတွင် စက်နှင့်လူ အကူအညီ ပေးနိုင်ကြောင်း၊ ခရီးစရိတ်အပါအဝင် ဖရန့်ငွေ ၁၂,၀၀၀ ကျလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ရေးထားသည်။ ထိုဈေးနှုန်းသည် ပေါသည်ဟု ဆိုနိုင်စရာရှိသော်လည်း တကယ်တမ်း တွက်လိုက်သည့်အခါ များလွန်းနေပြန်၏။ အရေးယူရမည့် လူဆိုးသည် ဤမျှလောက် တန်သူမဟုတ်။ ငွေကောက်ခံမည်ဆိုပါက လူတစ်ယောက်လျှင် ဖရန့်ငွေ နှစ်ဖရန့် နီးပါးမျှ ကောက်ရဦးမည်သာ ဖြစ်၏။

နောက်တစ်ကြိမ် ကောင်စီအစည်းအဝေး ကျင်းပပြန်သည်။ ဤကိစ္စကို ယခုထက် စရိတ်အကုန်အကျနည်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားဆွေးနွေးကြပြန်သည်။ တပ်ထဲမှ စစ်သားတစ်ယောက်အား တာဝန်ပေးပြီး ကိုယ့်တိုင်းပြည်၏ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် လုပ်ခိုင်းလိုက်ရလျှင် မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား။

ဗိုလ်ချုပ်သည် စစ်သားများကို ခေါ်၍ ထိုအလုပ်ကို လုပ်ပေးနိုင်မည့်

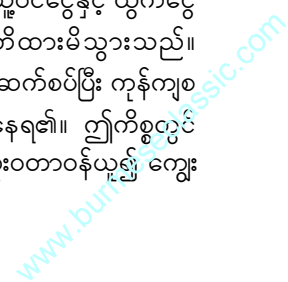
လူတစ်ဦးတလေရှိမလားဟု မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။ သို့သော်လည်း စစ်သားများ ထဲတွင် ဤအလုပ်ကို လုပ်ချင်သူ တစ်ဦးမျှမရှိ။ ‘ကျွန်တော်တို့တော့ မလုပ်နိုင်ဘူး’ ဟု သူတို့က ပြောကြသည်။ ‘ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်တို့ မသိကြဘူး။ ဒီအလုပ်လုပ်ဖို့ သင်ကြားလေ့ကျင့်မှုလည်း ရှိခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး’

ဘယ်လိုလုပ်ကြရပါမည်နည်း။ ဝန်ကြီးများသည် အစည်းအဝေး ကျင်းပကာ ထပ်တလဲလဲ ဆွေးနွေးကြ စဉ်းစားကြသည်။ သူတို့သည် ကော်မရှင် တစ်ခုဖွဲ့၍ စဉ်းစားကြံဆကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် တရားခံအား သေဒဏ်အစား တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်သို့ ပြောင်းလဲပေးလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဘုရင့်အတွက် သူ၏ သနားကရုဏာကို ဖော်ပြရာရောက်သဖြင့် ဂုဏ်သိက္ခာတက်နိုင်သည်သာမက ဈေးပေါပေါနှင့် ကိစ္စပြီးသွားနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

ဘုရင်ကလည်း ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို သဘောတူသည်။ ဤတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်ရန် စီစဉ်ကြသည်။ ဤကိစ္စအတွက် ရှိနေသည့် တစ်ခုတည်းသော အဆင်မပြေမှုမှာ တရားခံအား တစ်သက်တစ်ကျွန်း ဒဏ်ကျခံစေရန် သင့်တော်သော နေရာဌာနမရှိခြင်းပေတည်း။ အပြစ်အသေးအဖွဲ့ ကျူးလွန်သူများအား ယာယီထိန်းသိမ်းထားရန်အတွက် အချုပ်ခန်းသေးသေးတစ်ခုရှိသော်လည်း ရေရှည်သုံးဖို့အတွက် အကျဉ်းထောင်ဟူ၍ ကား တစ်ခုမှမရှိပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့သည် သင့်တော်သော နေရာတစ်ခုကို ရှာဖွေရရှိခဲ့ကြသည်။ တရားခံအား ထိုနေရာသို့ပို့ကာ သူ့အား ထိန်းဖို့အတွက် အစောင့်တစ်ယောက် ချထားခဲ့ကြသည်။ အစောင့်သည် အကျဉ်းသားအား စောင့်ကြပ်ပေးရမည်ဖြစ်ပြီး အကျဉ်းသား၏ အစားအသောက်အတွက် နန်းတွင်းစားဖိုဆောင်မှ ယူရမည်ဖြစ်၏။

အကျဉ်းသားသည် ထိုနေရာ၌ တစ်လပြီးတစ်လနေထိုင်ခဲ့ရာ တစ်နှစ်ပင် ကုန်လွန်သွားခဲ့လေပြီ။ တစ်ရက်တွင် ဘုရင်သည် သူ့ဝင်ငွေနှင့် ထွက်ငွေစာရင်းထဲမှ အသုံးစရိတ်ငွေ အသစ်တစ်ခုကို သတိထားမိသွားသည်။ ယင်းစရိတ်မှာ အကျဉ်းသားအား စောင့်ကြပ်ပေးရမှုနှင့် ဆက်စပ်ပြီး ကုန်ကျစရိတ်မှာလည်း သိပ်ပြီးမနည်းလှသည်ကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိနေရ၏။ ဤကိစ္စလွှင့်အစောင့်တစ်ယောက်ချပေးထားရပြီး အကျဉ်းသားကို လုံးဝတာဝန်ယူ၍ ကျွေး

မွေးထားရသည်ဖြစ်ရာ ယင်းနှစ်ခုအတွက် တစ်နှစ်လျှင် ဖရန့်ငွေ ၆၀၀ ကျော် မျှ ကုန်ကျနေ၏။ ပို၍ ဆိုးသည်ကား တရားခံမှာ အသက်ငယ်သေးရုံမျှမက အလွန်ကျန်းမာသန်စွမ်းနေဆဲဖြစ်သဖြင့် နောက်ထပ်အနှစ်ငါးဆယ်တော့ လူ့ပြည်တွင် နေသွားလိမ့်ဦးမည်ဟု ယူဆချင်းဖြစ်သည်။ ယင်းကို စနစ်တကျ ဆင်ခြင်လိုက်သည့်အခါ အလေးအနက်မပြုလျှင် မဖြစ်တော့သည့် ပြဿနာဟု ယူဆလာရ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်သည် ဝန်ကြီးများအား ဆင့်ခေါ်ပြီး ‘ဒီလူ ဆိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခုထက်စရိတ်သက်သာမယ့်နည်းကို ရှာကြဦးမှဖြစ်မယ်၊ လက်ရှိ အစီအစဉ်ကတော့ စရိတ်စက သိပ်များတယ်’ ဟုပြောသည်။

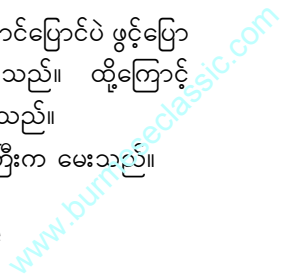
ဝန်ကြီးများသည် အစည်းအဝေးကျင်းပကာ ထိုပြဿနာကို စဉ်းစား ဆွေးနွေးကြပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဝန်ကြီးတစ်ဦးက ‘လူကြီးမင်းခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် သဘောအတိုင်း ဆိုရင်တော့ အစောင့်ကို အလုပ်ကရပ်စဲပစ်လိုက် မှာပဲ’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ နောက်တစ်ဦးက ‘အဲ့သလိုလုပ်လိုက်ရင် အကျဉ်းသား ထွက်ပြေးမှာပေါ့ဗျ’ ဟု ပြောသည်။ ပထမပြောသူက ‘ပြေးချင်လဲ ပြေးပစေပေါ့ ဗျာ၊ ပြေးတော့လဲ အေးသွားတာပေါ့’ ဟု ဆိုသည်။

ဝန်ကြီးများသည် သူတို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘုရင့်ထံ တင်ပြကြ သည်။ ဘုရင်က သဘောတူသဖြင့် အစောင့်ကို အလုပ်မှ ရပ်စဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘာဆက်ဖြစ်လာမည်ကို စောင့်ကြည့်ကြသည်။ ဖြစ်လာပုံသည် မယုံနိုင်စရာ ကောင်းနေသည်။ ညစာစားချိန်တွင် အကျဉ်းသားသည် သူ့ အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး အစောင့်ကိုရှာသည်။ မတွေ့သောအခါ သူ့ဘာသာ သူ ဘုရင့်စားဖိုဆောင်သို့သွား၍ ညစာကိုယူသည်။ အချုပ်ခန်းထဲဝင်၍ တံခါးကိုပိတ်ကာ အထဲမှထွက်တော့။ နောက်တစ်ရက်တွင်လည်း သူသည် ထိုနည်းအတိုင်းပင်လုပ်သည်။ အစားစားချိန်ကျလာလျှင် သူကိုယ်တိုင်သွား ၍ အစားအစာကိုယူပြီးစားသည်။ ထွက်ပြေးမည့် အရိပ်လက္ခဏာကိုမူ အစအနပင် မမြင်ရ။ ဘယ်လိုလုပ်ကြရပါမည်နည်း။ ဝန်ကြီးများသည် ဤ ကိစ္စကိုထပ်၍ စဉ်းစားကြပြန်သည်။

‘သူ့ကို ဒီမှာဆက်ပြီး မထားနိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောင်ပြောင်ပဲ ဖွင့်ပြော လိုက်ရင်ကောင်းမယ်’ ဟု ဝန်ကြီးများက သဘောရကြသည်။ ထို့ကြောင့် တရားရေးဝန်ကြီးက အကျဉ်းသားအား ခေါ်ထုတ်လာခဲ့သည်။

‘မင်း ဘာဖြစ်လို့ ထွက်မပြေးတာလဲ’ ဟု ဝန်ကြီးက မေးသည်။

‘မင်းကို စောင့်မယ့်လူလည်း ရှိတော့တာမှမဟုတ်တာ၊ မင်းသွားလို့ရာ သွားလို့ရတာပေါ့။ ဘုရင်ကလည်း မင်းကို အရေးမယူတော့ပါဘူး’

‘ဘုရင်က အရေးမယူတော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်’ ဟု အကျဉ်းသားက ပြန်ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ သွားစရာ နေရာ မှမရှိတာ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ခင်ဗျားတို့က အပြစ်ပေးလိုက်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့သွားခဲ့ရပါပြီ။ အခုဆိုရင် လူတွေက ကျွန်တော့်ကို အပေါင်းအသင်း မလုပ်ကြတော့ပါဘူး။ အလုပ်လုပ်စားဖို့ဆို တာလဲ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်အပေါ် လုပ်ထားတာဟာ အတော်ဆိုးပါတယ်၊ မတရားပါဘူး၊ ပထမဆုံးတစ်ချက်က ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို သေဒဏ်ချပြီးကတည်းက ချက်ချင်းခေါင်းဖြတ်သတ်သင့်ကြပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် မသတ်ခဲ့ကြပါဘူး၊ အဲဒါဟာ ပထမအမှားပါ။ ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောခဲ့ပါဘူး။

‘အဲဒီနောက်တော့ ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်ကို တစ်သက် တစ်ကျွန်း အပြစ်ဒဏ်ကို ပြောင်းချခဲ့ပြီး အစောင့်တစ်ယောက် ချပေးခဲ့ပါတယ်၊ အစား အစာကိုလည်း အစောင့်က ယူပေးခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတစ်ခါ အစောင့်ကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြန်လို့ အစားအစာကိုတောင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားယူနေရပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကိုလည်း ကျွန်တော့်ဘက်ကမကျေနပ်တာ ဖွင့်မပြောခဲ့ပါဘူး၊ အခုကျတော့ ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်ကို ဒီနေရာကအပြီး အပြတ်ထွက် သွားစေချင်တဲ့ဆန္ဒကို ဖော်ပြလာပြန်ပါတယ်၊ အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်သလိုသာလုပ်ကြပါ၊ ကျွန် တော်ကတော့ ဒီနေရာကနေပြီး ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ပါဘူး’

ထိုကိစ္စကို ဘယ်လို ဆက်လုပ်ကြရပါမည်နည်း။ ကောင်စီအစည်း အဝေးကို ထပ်မံခေါ်ယူရပြန်သည်။ မည်သည့်နည်းကို ချမှတ်ကြရပါမည် နည်း။ အကျဉ်းသားကတော့ မသွားနိုင်ဟု တင်းတင်းမာမာ ပြောနေပြီ။ သူတို့ သည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ပြန်လှန်ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကာ စဉ်းစားကြပြန် သည်။ သူ့ကို ဤနေရာမှ ပထုတ်ရန်မှာ ပင်စင်ပေးမည်ဟု ကမ်းလှမ်းခြင်း သည်သာလျှင် တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းဖြစ်မည်ဟု ယူဆကြသည်။

ဝန်ကြီးများသည် သူတို့အယူအဆကို ဘုရင့်ထံ တင်ပြကြသည်။ ‘တစ်ခြားနည်းလမ်းရှာလို့ မရတော့ပါဘူး’ ဟု သူတို့က ပြောသည်။ ‘သူ့ကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပ ထုတ်ရမှာမို့ ဒီနည်းဟာ အသင့်လျော်ဆုံး

လို့ထင်ပါတယ်။ အကျဉ်းသားအားပေးရန် သတ်မှတ်ပင်စင်ငွေမှာတစ်နှစ်လျှင် ဖရန်ငွေ ၆၀၀ ဖြစ်၏။ ဤသတင်းကို အကျဉ်းသားအား အသိပေးလိုက်ကြသည်။

‘သတ်မှတ်ထားတဲ့ငွေကို မှန်မှန် ပေးသွားမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့် ဘက်က ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး’ ဟု အကျဉ်းသားက ပြောသည်။ ‘ဒီသဘောတူညီချက်နဲ့ဆိုရင် ကျွန်တော်သွားဖို့ အသင့်ပါ’

ထို့ကြောင့် ဤပြဿနာသည် ပြီးပြတ်သွားသည်။ အကျဉ်းသားသည် သူရမည့် ပင်စင်ငွေ၏ သုံးပုံတစ်ပုံကို ကြိုတင်ပေးငွေအဖြစ် ရရှိသဖြင့် ဘုရင့် နယ်မြေတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ သူသွားသော နေရာသည် မီးရထားနှင့် သွားလျှင် ဆယ့်ငါးမိနစ်သာကြာ၏။

နယ်စပ်ကိုဖြတ်ကျော်ပြီး အနီးမှာပင် သူသည် အခြေချနေထိုင်ခဲ့လေသည်။ သူသည် ထိုနေရာတွင် မြေအနည်းငယ်ဝယ်ယူပြီး ဟင်းသီးဟင်းရွက် များစိုက်ပျိုးသည်။ သူသည် အေးအေးသာသာနေနိုင်သည့် ဘဝသို့ ရောက်သွားသည်။

ပင်စင်ထုတ်သည့်အခါ မိုနာကို နိုင်ငံဘက်သို့ သွား၍ပင်စင်ထုတ်သည်။ ပင်စင်ထုတ်အပြီးတွင် လောင်းကစားဂေဟာသို့ ဝင်ကာ နှစ်ဖရန် သုံးဖရန်ခန့် အကုန်ခံ၍ ကံစမ်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံနိုင်၍ တစ်ခါတစ်ရံရှုံးသည်။ ထို့နောက် အိမ်ပြန်သည်။ သူသည် ဤပုံစံဖြင့် စိတ်အေးချမ်းသာစွာ နေထိုင်လျက် ရှိလေသည်။

လူတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ရန် သို့မဟုတ် အကျဉ်းထောင်ထဲ၌ တစ်သက်တာ အကျဉ်းချထားရန်အတွက် ကုန်ကျမည့် စရိတ်ကို မတွန့်တို့သော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၌ ရာဇဝတ်မှု မကျူးလွန်မိခြင်းသည် သူ့အတွက် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

TOO DEAR! (၁၈၉၇) ကို ပြန်ဆိုသည်။

ပြင်သစ်စာရေးဆရာ ဂီးဒီမောပါဆွန်း၏ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်ကို ဆီလျော်အောင်ပြုထားခြင်းဖြစ်သည်။

အာဆီးရီးယားဘုရင်

အာဆီးရီးယားဘုရင် အိဆာဟာဒွန်သည် ဘုရင်လိုင်လီ၏ တိုင်းပြည်ကို တိုက်ခိုက်၍ အနိုင်ရရှိသည့်အခါ မြို့ရွာများကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးသည်။ ပြည်သူ့ပြည်သားအားလုံးကို သုံးပန်းများအဖြစ် ဖမ်းဆီးပြီး သူ့နိုင်ငံသို့ ဆောင်ယူသည်။ စစ်သူရဲကောင်းများကို သတ်ဖြတ်သည်။ လူမျိုးစုအကြီးအကဲဖြစ်သော စော်ဘွားအချို့ကို ခေါင်းဖြတ်သတ်သည်။ ဘုရင်လိုင်လီကိုလည်း လှောင်ချိုင့်ကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ထည့်၍ အကျဉ်းချထားလေသည်။

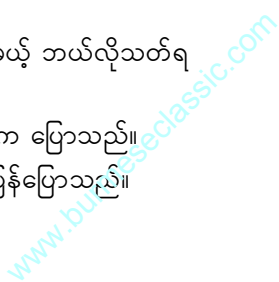
တစ်ညတွင် ဘုရင်အိဆာဟာဒွန်သည် အိပ်ရာထက်၌ လဲလျောင်းကာ သုံးပန်းဖြစ်နေသော ဘုရင်လိုင်လီအား ဘယ်လိုသတ်ဖြတ်ရလျှင် ကောင်းမည်ကို စဉ်းစားတွေးတောလျက်ရှိ၏။ ဤအခိုက်တွင် သူ့အိပ်ရာဘေးမှ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အသံများ ကြားလိုက်မိသဖြင့် မျက်လုံးများကိုဖွင့်ကြည့်သည်။ ရှည်လျားသော မုတ်ဆိတ်မွှေးဖြူဖြူ၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကိုမြင်ရသည်။

‘သင် ဘုရင်လိုင်လီကို သတ်ချင်နေတာမဟုတ်လား’ ဟု အဘိုးအိုက မေးသည်။

‘ဟုတ်တယ်’ ဟု ဘုရင်က ဖြေသည်။ ‘ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုသတ်ရမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်လို့ မရပဲ ဖြစ်နေတယ်’

‘ဒါပေမယ့် သင်ဟာ လိုင်လီပဲ’ ဟု အဘိုးအိုက ပြောသည်။

‘အဲဒီစကားကတော့ မမှန်ဘူး’ ဟု ဘုရင်က ပြန်ပြောသည်။

‘လိုင်လီက လိုင်လီ၊ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်ပဲ’

‘သင်နဲ့လိုင်လီဟာ တစ်ယောက်တည်းပဲ’ ဟု အဘိုးအိုက ထပ်ပြောသည်။ ‘သင်က သင့်ကိုယ်သင် လိုင်လီ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေတာ၊ ဒါကြောင့် လိုင်လီ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုနေတာပါ’

‘သင့်စကားက ဘာကိုဆိုလိုတာပါလဲ’ ဟု ဘုရင်က ပြန်မေးသည်။

‘အိပ်ရာပေါ်မှာလှဲနေတာ ကျွန်ုပ်ပဲ။ ကျွန်ုပ်၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ ကျွန်ုပ်ယောက်ျား ကျွန်ုပ်မိန်းမတွေ အများကြီးဘဲ၊ မနက်ကျရင်ဒီနေ့လုပ်ခဲ့တဲ့ ပွဲလိုပဲ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ စားပွဲသောက်ပွဲကြီး လုပ်ဦးမှာ။ လိုင်လီဆိုတဲ့ ဘုရင်က သူ့လျှောင်ချိုင့်ထဲမှာ ငှက်တစ်ကောင်လိုထိုင်နေတယ်၊ မနက်ဆိုရင် ဓားနဲ့ထိုးသတ်ခံရလို့ လျှာထွက်ပြီး သေတော့မယ်။ သူ့အလောင်းကိုလည်း ခွေးတွေစားလို့ တစ်ပိုင်းတစ်စစီဖြစ်တော့မှာ’

‘သူ့ဘဝကို သင် မဖျက်ဆီးနိုင်ပါဘူး’ ဟု အဘိုးအိုက ပြောသည်။

‘ကျွန်ုပ်သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ စစ်သည်ပေါင်း တစ်သောင်းလေးထောင်ရဲ့ အလောင်းတွေဟာ တောင်လိုပုံနေတာ သင်မသိဘူးလား’ ဟု ဘုရင်က ပြောသည်။ ‘ကျွန်ုပ် အသက်ရှင်နေပေမယ့် သူတို့ကတော့ သေကုန်ပြီ၊ အခုသူတို့ ရှိကြသေးရဲ့လား။ ဘဝကို ကျွန်ုပ်ဖျက်ဆီးနိုင်တယ်ဆိုတာ အဲဒီအဖြစ်က သက်သေခံနေတယ် မဟုတ်လား’

‘သူတို့ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သင်ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ’

‘သိတာပေါ့၊ ကျွန်ုပ် သူတို့ကို မမြင်ရတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ သူတို့အား လုံး အညှဉ်းပန်း အနှိပ်စက်ခံသွားကြရတယ်၊ ကျွန်ုပ်ကတော့ အညှဉ်းပန်း အနှိပ်စက် မခံရဘူး’

‘အဲဒါက သင့်ဘာသာသင် တစ်ယောက်တည်း ထင်နေတာပဲ၊ အမှန်က သင်ဟာ သင့်ဘာသာသင် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေတာ။ သူတို့ကို ညှဉ်းပန်းနေတာ မဟုတ်ဘူး’

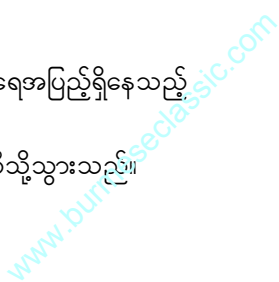
‘သင့်စကားကို ကျွန်ုပ် နားမလည်ဘူး’

‘သင် နားလည်ချင်သလား’

‘နားလည်ချင်တယ်’

‘ဒါဆိုရင် ဒီကိုလာခဲ’ ဟု အဘိုးအိုကပြောကာ ရေအပြည့်ရှိနေသည့် ကန်ကြီးတစ်ကန်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ဘုရင်သည် အိပ်ရာပေါ်မှဆင်းကာ ရေကန်ဆီသို့သွားသည်။

‘အဝတ်တွေ ချွတ်ပြီး ကန်ထဲဆင်း’

ဘုရင်အိဆာဟာဒွန်သည် အဘိုးအိုခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်သည်။

‘ကျွန်ုပ်က သင့်အပေါ် ရေနဲ့လောင်းလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သင့်ခေါင်းကို ငုံ့ထားပါ’ ဟု အဘိုးအိုကပြောကာ ကိုင်းခွက်ကြီးတစ်ခွက်တွင် ရေအပြည့်ဖြည့်နေသည်။

အဘိုးအိုသည် ခွက်ကြီးထဲမှ ရေဖြင့် ဘုရင့်ခေါင်းကို လောင်းပေးသည်။ ဘုရင်က သူ့ခေါင်း ရေအောက်ရောက်သည်အထိ ငုံ့ပေးသည်။

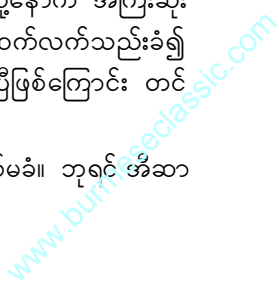
ဘုရင် အိဆာဟာဒွန်သည် ရေအောက်ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကိုယ်သူ အိဆာဟာဒွန် မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်ခြားလူတစ်ဦးဖြစ်သွားပြီဟု စိတ်ထဲက ခံစားလာရသည်။ ယင်းခံစားမှု ဝင်လာသည့်အခါ သူသည် တခမ်းတနား ပြင်ဆင်ထားသည့်အိပ်ရာပေါ်ရှိ ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ဘေး၌ လဲလျောင်းနေသည့် သူ့ကိုယ်အား မြင်တွေ့ရသည်။ ထိုမိန်းမကို သူအရင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ခဲ့ဘူး။ သို့သော်လည်း ထိုမိန်းမ သူ့မယားဖြစ်သည်ကို စိတ်ထဲက သိနေသည်။ ထိုမိန်းမက သူ့အား စကားလှမ်းပြောသည်။

‘ကျွန်မ ချစ်လင် လိုင်လီ၊ မနေ့က အလုပ်တွေများပြီး ပင်ပန်းခဲ့လို့ရှင် ဒီနေ့အိပ်တာ ခါတိုင်းထက်ပိုကြာတယ်၊ ကျွန်မ အနားကစောင့်ပြီး ကြည့်နေတာကြာပြီ၊ ရှင့်ကို မနှိုးရက်လို့ မနှိုးတာ၊ အခုဆိုရင် ခန်းမကြီးထဲမှာ မင်းညီမင်းသားတွေ စောင့်နေကြတယ်၊ အဝတ်အစားလဲပြီး သူတို့ဆီသွားဖို့ သင့်ပါပြီ’

ဤစကားများအရ သူ လိုင်လီဖြစ်နေပြီဟု နားလည်သောအိဆာဟာဒွန်သည် ထိုင်နေရာမှ ထ၍ အဝတ်အစားလဲကာ မင်းညီမင်းသားများ စောင့်နေသည့် ခန်းမကြီးထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

မင်းသားများက သူတို့၏ဘုရင် လိုင်လီအား မြေကြီးနှင့်နဖူးထိသည်အထိ ဦးခေါင်းများ ညွတ်၍ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူကထိုင်ဖို့ အမိန့်ပေးသည့်အခါ သူ့ရှေ့မှောက်၌ ထိုင်ကြသည်။ ထို့နောက် အကြီးဆုံး မင်းသားက ဘုရင်အိဆာဟာဒွန်၏ စော်ကားမှုများကို ဆက်လက်သည်းခံ၍ မဖြစ်တော့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ စစ်ခင်းရန်လိုအပ်လာပြီဖြစ်ကြောင်း တင်လျှောက်သည်။

သို့သော်လည်း လိုင်လီသည် သူ့စကားကို လက်မခံ။ ဘုရင် အိဆာ

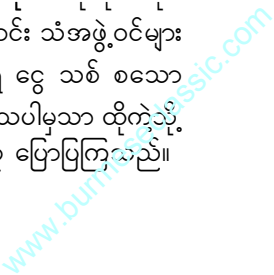

ဟာဒွန်ထံ သံအဖွဲ့များစေလွှတ်ပြီး သူ၏လုပ်ရပ်များအတွက် ကန့်ကွက် ပြောဆိုခိုင်းရန် အမိန့်ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် သံတမန် အဖွဲ့ဝင်များကို ရွေးချယ်ခန့်ထားပြီး ဘုရင်အိဆာဟာဒွန်နှင့် ပြောရမည့် စကားများကိုပါ သင်ကြားပေးသည်။ ထိုလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ပြီးသည့်အခါ အိဆာဟာဒွန် (သူ့ကိုယ်သူလိုင်လီဟု စိတ်ထဲက ခံစားနေရသူ) သည် မြည်းရိုင်းများကိုအမဲလိုက်ရန် မြင်းစီး၍ ခရီးထွက်သည်။ အမဲလိုက်ပွဲသည် အောင်မြင်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် မြည်းနှစ်ကောင်ကို ပစ်ခတ်၍ ရခဲ့သည်။ နန်းတော် ပြန်ရောက်သောအခါ မိတ်ဆွေများနှင့် စားပွဲသောက်ပွဲကြီး ကျင်းပကာ ကျွန်မိန်းမပျိုများ၏ အကကိုကြည့်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူသည် တရားရုံးသို့သွား၍ အသနားခံစာ တင်သူများ၊ အယူခံသူများနှင့် စစ်ဆေးရန် လိုအပ်သည့် အကျဉ်းသားများအား တွေ့သည်။ ဆုံးဖြတ်ရမည့် ကိစ္စများကို ဆုံးဖြတ်ပေးသည်။ ထိုအလုပ်ပြီးသောအခါ သူဝါသနာ အကြီးဆုံးဖြစ်သည့် အမဲလိုက် အလုပ်ကို လုပ်သည်။ ဤတစ်ကြိမ် အမဲလိုက်ရာ၌လည်း သူအောင်မြင်မှုရ၏။ ယခုတစ်ခေါက်တွင် သူ့လက်ချက်ဖြင့် ခြင်္သေ့အိုမကြီးတစ်ကောင် သေဆုံးပြီး ခြင်္သေ့ပေါက်နှစ်ကောင် ဖမ်းမိခဲ့သည်။ အမဲလိုက်အပြီးတွင် ထုံးစံအတိုင်း မိတ်ဆွေများနှင့် စားပွဲသောက်ပွဲကြီးကျင်းပကာ အတီးအမှုတ်နှင့် အကများကို ရှုစားသည်။ ပြီးတော့ သူချစ်သော ဇနီးနှင့် အိပ်ရာဝင်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် တာဝန်ဝတ္တရားများနှင့် သာယာပျော်ရွှင်မှုများကို သူ့အချိန်နှင့်သူ ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ရင်း သီတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။ ဘုရင် အိဆာဟာဒွန်ထံ လွှတ်ထားသည့် သံအဖွဲ့ဝင်များ ပြန်ရောက်အလာကိုလည်း မျှော်လင့်စောင့်စားလျက်ရှိ၏။ တစ်လကုန်လွန်ပြီး ကာမှပင် နှာခေါင်းများနှင့် နားရွက်များ အဖြတ်ခံထားရသည့် သံအဖွဲ့ဝင်များ ပြန်ရောက်လာကြလေ၏။

ဘုရင် အိဆာဟာဒွန်က သံတမန်များအား သူလုပ်လွှတ်လိုက်သည့် လုပ်ရပ်များကို ဘုရင်လိုင်လီအားပြ၍ ဘုရင်လိုင်လီကိုယ်တိုင် ယခုလိုအလုပ် ခံရလိမ့်မည်ဟု ပြောပြရန် သူတို့ကို အမိန့်ပေးလိုက်ကြောင်း သံအဖွဲ့ဝင်များက တင်လျှောက်ကြသည်။ ဘုရင်လိုင်လီအနေဖြင့် ရွှေ ငွေ သစ် စသော ပစ္စည်းများနှင့် ကိုယ်တိုင်လာရောက်ပြီး လက်ဆောင်ဆက်သပါမှသာ ထိုကဲ့သို့ မလုပ်ပဲ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ပေးမည်ဟုလည်း မှာလိုက်သည်ဟု ပြောပြကြသည်။

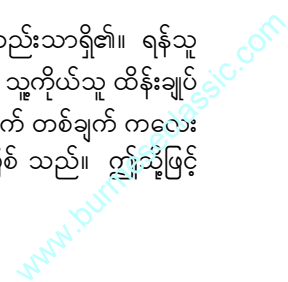
ယခင်က အိဆာဟာဒွန်။ ယခုလိုင်လီဖြစ်နေသူသည် မင်းသားများ အားခေါ်၍ မည်ကဲ့သို့ လုပ်သင့်သည်ကို တိုင်ပင်သည်။ မင်းသားများက သူ့ဘက်မှ လာမတိုက်မီ မိမိတို့ဘက်မှ သွားရောက်တိုက်ခိုက်သင့်သည်ဟု တင်ပြကြသည်။ ဘုရင်ကလည်း သဘောတူသည်။ သူသည် စစ်တပ်ကို ရှေ့ဆုံးမှနေရာယူ၍ ဦးဆောင်ကာ ချီတက်သည်။ စစ်ပွဲသည် ခုနစ်ရက်မျှ ကြာခဲ့ပြီ။ ဘုရင်သည် သူ့စစ်တပ်၏ ရှေ့နောက်ဝဲယာသို့ လှည့်သွားကာ စစ်သားများကို သတ္တိသွေးမွေး၍ တိုက်ခိုက်ကြရန် အားပေးခြင်းပြုသည်။

ရှစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် လိုင်လီ၏ စစ်တပ်သည် အိဆာဟာဒွန်၏ တပ်များနှင့် အလွန်ကျယ်ဝန်းသော တောင်ကြား တစ်ခုအတွင်း၌ ထိပ်တိုက်ဆုံ မိသည်။ လိုင်လီ၏တပ်များသည် ရဲဝံ့စွန့်စားကာ တိုက်ခိုက်ကြပါ၏။ သို့သော် လည်း တောင်တန်းများပေါ်မှနေ၍ တောင်ကြားဆီသို့ ပြေးဆင်းလာနေ ကြသော အိဆာဟာဒွန်၏ တပ်များသည် များပြားလွန်းသည်ဖြစ်ရာ အင်အား ချင်း မမျှတော့သည့် အဖြစ်ကို မြင်တွေ့နေရလေ၏။

စစ်မြင်းရထားပေါ်မှ သူ့ကိုယ်တိုင်မှာလည်း စစ်ပွဲ၏ အလယ်သို့ ရောက်နေပြီး နောက်ဆုံးတွင် ရန်သူများ၏ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရသည်။ စစ်အင်အားချင်းသည် လုံးဝမမျှ။ လိုင်လီဘက်မှရာဂဏန်းသာရှိသော စစ်သည် များသည် အိဆာဟာဒွန်ဘက်မှ ထောင်ချီရှိနေသော စစ်သည်များနှင့် ရင်ဆိုင် နေကြရခြင်းဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဘုရင်လိုင်လီကိုယ်တိုင် ဒဏ်ရာရကာ ရန်သူတို့၏ လက်တွင်းသို့ သုံးပန်းအဖြစ် အဖမ်းခံခဲ့ရသည်။

လိုင်လီသည် အခြားသုံးပန်းများနှင့်အတူ ကိုးရက်တိတိ ခြေကျင် ခရီး နှင်ခဲ့ရ၏။ ဆယ်ရက်မြောက်နေ့တွင် နိုင်ငံသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီး သူ့အား လှောင်ချိုင့်ကြီး တစ်ခုအတွင်းသို့ ထည့်ထားခြင်းခံရသည်။ လိုင်လီ အနေဖြင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းဒဏ်ကိုလည်း မခံစားရ။ ရရှိထားသော ဒဏ်ရာမှ နာကျင်ခြင်း ဝေဒနာကိုလည်း မခံစားရ။ သူ ခံစားနေရသည်မှာ ရှက်ခြင်းဖြစ် သည်။ ရန်သူအပေါ် လက်တုံ့မပြန်နိုင်သည့်အတွက် ကြိတ်မနိုင် ခဲမရဖြစ်နေ သည့် ခံစားမှုကလည်း ပြင်းထန်လွန်းလှချေသည်။

သူ့အနေဖြင့် လုပ်နိုင်သည့်အရာဆို၍ တစ်ခုတည်းသာရှိ၏။ ရန်သူ များက သူ့ခံစားမှုများကို ကြည့်၍ အရသာမခံနိုင်အောင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ် ထားနိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ခံစားနေရသမျှအတွက် တစ်ချက် ကလေး မျှမည်ည်းညူဘဲ အရယ် အပြုံးမပျက် ကျိတ်ခံနေခြင်းဖြစ် သည်။ ဤသို့ဖြင့်

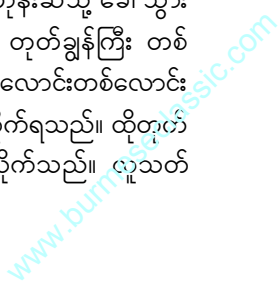
၎ သူသည် လှောင်ချိုင့်တွင်း၌ ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်မျှနေကာ အသတ်ခံရမည့် နေ့ကို မျှော်တလင့်လင့်ဖြစ်နေရ၏။ သူ့ဆွေမျိုးများနှင့် မိတ်ဆွေများ အားထုတ်၊ ထုတ်သွားပြီး သတ်နေကြသည်ကို သူ့လှောင်ချိုင့် တွင်းမှနေ၍ မြင်တွေ့နေရ၏။ အသတ်ခံရသူများ၏ အော်သံ ဟစ်သံနှင့် ညည်းညူသံများကိုလည်း သူကြားနေရ၏။

အချို့မှာ ခေါင်းဖြတ်ပြီး အသတ်ခံကြရ၍ အချို့မှာ ခြေလက်များ အဖြတ်ခံကြရသည်။ အချို့မှာ အရှင်လတ်လတ် အရေခွံခွာခြင်းကို ခံနေကြရ၏။ သို့သော်လည်း ဤမြင်ကွင်းများကြောင့် ဘုရင်လိုင်လီသည် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းလည်းမဖြစ်၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းလည်းမဖြစ်၊ သနားကရုဏာသက်သည့် အရိပ်လက္ခဏာကိုလည်း မဖော်ပြ။

သူ ချစ်မြတ်နိုးသော ဇနီးသည်အား ကြီးနှင့် တုပ်၍ လူမည်းမိန်းမစိုး (သင်းကွပ်) နှစ်ဦးက ခေါ်ဆောင်သွားသည်ကို မြင်ရ၏။ သူ့ဇနီးအား ရန်သူဘုရင်အိဆာဟာဒွန်ထံ ကျွန်အဖြစ် ဆက်သရန် ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်သည်ကို သူသိသည်။ ထိုအခိုက်တွင် သူ့အတွက်ချထားသည့် အစောင့်များထဲမှ တစ်ဦးက 'ခင်ဗျားကို ကျုပ်သနားလိုက်ပါဘိတော့တယ် လိုင်လီရယ်၊ခင်ဗျားဟာ ဘုရင်တစ်ပါးနော်၊ ဟော... အခုတော့ ဘာကောင်ဖြစ်နေပြီလဲ' ဟု ပြောသည်။

ထိုစကားများကို ကြားသည့်အခါ ဘုရင်လိုင်လီသည် သူ၏ ဆုံးရှုံးမှုများကို သတိရလာသည်။ သူ့လှောင်ချိုင့်မှ သံတိုင်များကို တအားကုန်ဆုပ်ကိုင်ထားကာ ခေါင်းနှင့် ဆောင့်သည်။ သူ့ကိုယ်သူသတ်သေချင်စိတ်သည် များစွာ ပြင်းထန်လျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း သူ မလုပ်နိုင်သည့်ကိစ္စ။ သူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် တစ်ချက်မျှ အော်ဟစ်ညည်းညူကာ လဲကျသွားလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် လူသတ်သမားနှစ်ဦးရောက်လာပြီး လှောင်ချိုင့်တံခါးကို ဖွင့်သည်။ ဘုရင်လိုင်လီ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ကျောတွင် ကပ်၍ ကြိုးနှင့် ချည်ကာ သွေးများဖြင့် နှစ်နေသော လူသတ်ကုန်းဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ လိုင်လီသည် သွေးတစက်စက်ယိုစီးကျနေသော တုတ်ချွန်ကြီး တစ်ချောင်းကိုမြင်သည်။ ထိုတုတ်ချွန်တွင် စိုက်ဝင်နေသည့် အလောင်းတစ်လောင်းကို သူ့မျက်စိအောက်မှာပင် ဖြုတ်ယူသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုတုတ်ချွန်သည် သူ့အားသတ်မည့် တုတ်ချွန်မှန်း စိတ်ထဲကသိလိုက်သည်။ လူသတ်

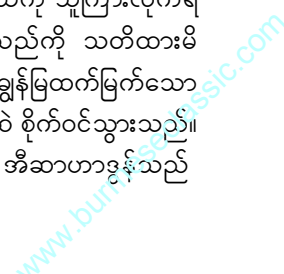
သမားနှစ်ယောက်က လိုင်လီ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများကို ဆွဲချွတ် ပစ်ကြသည်။ တစ်ချိန်က အလွန်လှပတောင့်တင်းခဲ့သော သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ပိန်ချုံးလျက်ရှိလေသည်။ လူ့သတ်သမားနှစ်ယောက်သည် သူ့အား ဝိုင်းမ၊ လိုက်ကြသည်။ တုတ်ချွန်ကြီးပေါ်သို့ ပစ်ချရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီ။

‘သေခြင်းနဲ့ တွေ့ရတော့မှာပါလား’ ဟု သူ့တွေးသည်။ အသက်သေ ချိန်အထိ ရဲရဲဝံ့ဝံ့နေသွားမည်ဟူသော သူ့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မေ့သွားသည်။ သူသည် ကျိတ်၍ ငိုကြွေးကာ အသနားခံသည့် စကားများကို ပြောသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စကားကို မည်သူကမှ နားမထောင်။

‘ဒါဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူး’ ဟု တွေးမိပြန်သည်။ ‘ငါအိပ်ပျော်နေတာဖြစ် မယ်၊ အခုဟာ အိပ်မက်တစ်ခုပဲ။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ အိပ်ရာမှ နိုးလာရန် ကြိုးစားသည်။ အမှန်တကယ်လည်း နိုးလာသည်။ သူသည် အီဆာဟာဒွန် လည်း မဟုတ်၊ လိုင်လီလည်း မဟုတ်၊ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ဖြစ်နေသည့်အ တွက် အံ့ဩလျက်ရှိသည်။ ဤအဖြစ်ကို စောစောက မသိသည့်အတွက်လည်း အံ့ဩ၍ မဆုံးနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

သူသည် တောင်ကြားတစ်ခုအတွင်း၌ မြက်များကို သွားနှင့် ကိုက် ဖြတ်၍ ဝါးနေသည်။ သူ့၏ ရှည်လျားသော အမြီးသည် ယင်များကို ခါယမ်း ကာ ခြောက်လှန်းလျက်ရှိ၏။ သူ့ဘေးနားတွင် မြည်းပေါက်စတစ်ကောင်သည် ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားလျက်ရှိသည်။ မြည်းပေါက်စသည် အီဆာဟာဒွန်ထံသို့ ကဆုန်ပေါက်၍ ပြေးသွားသည်။ သူ့နှုတ်သီးဖြင့် အီဆာဟာဒွန်၏ ဝမ်းဗိုက် အောက်သို့ထိုးကာ နို့သီးကို လိုက်ရှာသည်။ တွေ့သည့်အခါ နို့ကိုစို့သည်။ ထိုအခါကျမှ အီဆာဟာဒွန်သည် သူ့ကိုယ်သူ မြည်းပေါက်စ၏ အမေ မြည်းမ ကြီးဖြစ်နေသည်ကို သိလာရ၏။ ထိုဖြစ်ရပ်အတွက် အံ့ဩခြင်းလည်းမဖြစ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းလည်းမရှိ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးမှုတစ်ခု ခံစားနေရ သည်။ သူ့အတွက်နှင့် သူ့သားငယ်အတွက် ဝမ်းသာကြည်နူးခြင်းကို အပြည့်အဝ ခံစားနေရသည်။

ရုတ်တရက် ဝှီးခနဲဖြတ်သွားသော အသံတစ်သံကို သူ့ကြားလိုက်ရ သည်။ သူ့နံ့ဘေးကို အရာဝတ္ထုတစ်ခု ဝင်မှန်လိုက်သည်ကို သတိထားမိ သည်။ သူ့အား ဝင်မှန်လိုက်သော အရာဝတ္ထု၏ထိပ်မှ ချွန်မြထက်မြက်သော ဆူးချွန်သည် သူ့အရေပြားကို ဖောက်ထွင်းကာ အသားထဲ စိုက်ဝင်သွားသည်။ ပြင်းထန်သော နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရသည့် အီဆာဟာဒွန်သည်

‘သူ၏ မြည်းအုပ်ရှိရာသို့ ကဆုန်စိုင်း၍ ပြေးသည်။ သူ့သားငယ် မြည်းပေါက်စသည် သူ့ဘေးမှ ကပ်၍ပါလာသည်။

နောက်မှလိုက်လာသော မြားတစ်စင်းသည် မြည်းပေါက်စ၏ လည်ပင်းကို ဝင်စိုက်သည်။ မြည်းပေါက်စသည် တစ်ချက်မျှ အော်မြည်ကာ လေးဖက်ထောက်လဲသည်။ အိဆာဟာဒွန်သည် မြည်းပေါက်စကို စွန့်ခွာ၍ မသွားနိုင်။ အနီးမှရပ်၍ ကြည့်နေသည်။ မြည်းပေါက်စသည် အားယူ၍ ထကာ လျှောက်သွားဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း ပြန်၍လဲကျသွားသည်။ ထိုအခိုက်တွင် လူတစ်ယောက်ပြေးလာပြီး မြည်းပေါက်စ၏ လည်ပင်းအား ဓားနဲ့ခုတ်ဖြတ်လိုက်သည်။

‘ဒါဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အိပ်မက်တစ်ခုပဲ ဖြစ်မှာပါ’ ဟု အိဆာဟာဒွန် တွေးသည်။ အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာအောင် ထပ်မံ၍ကြိုးစားပြန်သည်။

‘ငါဟာလိုင်လီမဟုတ်ဘူး၊ မြည်းလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ငါဟာ အိဆာဟာ ဒွန်ပဲ’

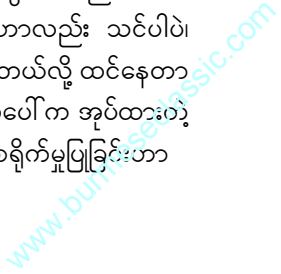
သူသည် တစ်ခွန်းမျှ အသံကုန်ဟစ်၍ အော်လိုက်သည်။ ရေထဲ၌ နစ်နေသည့် သူ၏ ဦးခေါင်းကိုလည်း ပြန်မော့လိုက်သည်။ သူ့ဘေး၌ ရပ်နေသော အဘိုးအိုသည် လက်ထဲမှ ကိုင်းခွက်ကြီးဖြင့် သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ရေအကျန်များကို လောင်းချနေဆဲ။

‘ကျွန်ုပ် ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ ခံစားနေရတာကလည်း အချိန်အကြာကြီးပဲ’ ဟု အိဆာဟာဒွန်ကပြောသည်။

‘အချိန်ကြာတယ်လို့ သင်ထင်သလား’ ဟု အဘိုးအိုက ပြန်ပြောသည်။ ‘အမှန်တော့ မကြာလိုက်ပါဘူး၊ သင့်ခေါင်းဟာ ရေအောက်ရောက်သွားပြီး ချက်ချင်းပြန်မော့လာတာပါ။ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး၊ ဟောဒီ ကိုင်းခွက်ကြီးထဲမှာ ရေမကုန်သေးပါဘူး၊ အခုဆိုရင် သင်နားလည်ပြီ မဟုတ်လား’

အိဆာဟာဒွန်သည် ဘာတစ်ခွန်းမှပြန်မပြောဘဲ အဘိုးအို၏ မျက်နှာကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

‘အခုဆို သင်နားလည်လောက်ပါပြီ’ ဟု အဘိုးအိုက ဆက်ပြောသည်။ ‘လိုင်လီဟာ သင်ပဲ၊ သင်သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ စစ်သည်တွေဟာလည်း သင်ပါပဲ၊ သင်အမဲလိုက်ပြီး သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဟာလည်း သင်ပါပဲ၊ သင်က အသက်ဆိုတာ သင်တစ်ယောက်တည်းမှာသာ ရှိတယ်လို့ ထင်နေတာကိုး၊ သင့်ရဲ့ အထင်အမြင်မှားမှုကို သင်မြင်လာအောင် အပေါ်က အုပ်ထားတဲ့ မျက်နှာဖုံးကို ခွာချပြခဲ့ပြီးပါပြီ၊ တခြားလူတွေအပေါ် ဒုစရိုက်မှုပြုခြင်းဟာ

မိမိကိုယ်မိမိ ဒုစရိုက်မှုပြုခြင်းပဲ ဆိုတာကိုလည်း သင်မြင်တွေ့အောင် ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ အသက်ဟာ လူအားလုံးမှာ ရှိနေတဲ့ တစ်ခုတည်းသောအရာ ဖြစ်ပါတယ်။ သင့်ရဲ့ အသက်ဟာ တူညီတဲ့ အများပိုင်အသက်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်...။

‘အဲဒီ သင့်ရဲ့အသက် အစိတ်အပိုင်းထဲမှာပဲ သင့်အသက်ကို ကောင်းအောင် ဆိုးအောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်။ သင့်အသက်ကို ရှင်သန်တိုးပွားအောင် လုပ်နိုင်တာကတော့ သင့်အသက်ကို တခြားလူတွေရဲ့ အသက်နဲ့ ပိုင်းခြားထားတဲ့ အတားအဆီးတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ပါပဲ။ တခြားလူတွေရဲ့ အသက်ကို သင့်အသက်လို သဘောထားဖို့နဲ့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးဖို့ပါပဲ။ အဲဒီလို လုပ်ခြင်းအားဖြင့် သင့်ရဲ့အသက် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ရှင်သန်တိုးပွားအောင် လုပ်ပါ...။’

‘သင့်အသက်ကို တစ်ခုတည်းသော အသက်လို့ သင်တွေးရင် သင့်အသက်ကို ထိခိုက်ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်တာပါပဲ။ တခြားလူတွေရဲ့ အသက်တွေကို ထိခိုက်ပျက်ပြားအောင် လုပ်ပြီးမှ သင့်အသက် ကောင်းမွန်တိုးတက်အောင် လုပ်ခြင်းဟာလည်း သင့်အသက်ကို ထိခိုက်နစ်နာအောင် လုပ်ခြင်းပါပဲ။ အဲဒီလို လုပ်ခြင်းဟာ သင့်အသက်ကို တိုအောင်လုပ်ခြင်းပါပဲ...။’

‘တခြားလူတွေမှာ ရှိနေတဲ့ အသက်ကို ဖျက်ဆီးဖို့ကိစ္စဟာ သင်လက်လှမ်းမမီနိုင်တဲ့ ကိစ္စပါ။ သင် ခုတ်ထစ် သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ လူတွေရဲ့ အသက်ဟာ သင့်မျက်စိတွေရှေ့က ပျောက်ကွယ်သွားကြတာ မှန်ပေမယ့် ပျက်စီးမသွားပါဘူး။ သူတို့အသက်ကို တိုအောင်လုပ်ခြင်းအားဖြင့် သင့်အသက်ကို ရှည်လာစေလိမ့်မယ်လို့ သင်ထင်နေတယ်။ အဲဒီလိုလည်းသင်လုပ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး...။’

‘အသက်ဟာ အချိန်နဲ့ကာလကို မသိပါဘူး။ တဒင်္ဂအသက်နဲ့ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင် အသက်ဟာ တူညီကြပါတယ်။ ဒီကမ္ဘာမြေကြီးထဲက မြင်နိုင်တဲ့ သတ္တဝါတွေနဲ့ မမြင်နိုင်တဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့ အသက်နဲ့ သင့်အသက်ဟာ အတူတူပါပဲ။ အသက်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ဒါမှမဟုတ် အသက်ကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိနေတဲ့အသက်ဟာ တစ်ခုတည်းဖြစ်လို့ပါ။’

ဤစကားများကို ပြောအပြီးတွင် အဘိုးအိုသည် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဘုရင်အိဆာဟာဒွန်သည် ဘုရင်လိုင်လီ

၉ နှင့် အကျဉ်းသားအားလုံးကိုလွတ်ပေးရန်နှင့် သတ်ဖြတ်မှုအားလုံးကို ရပ်ဆိုင်းရန် အမိန့်ထုတ်သည်။

တတိယနေ့တွင် သူသည် သူ့သား အီဆာဘာနီပါးလ်အားခေါ်၍ ထီးနန်းကိုလွှဲပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ သူ့သိရှိခဲ့ရသမျှကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရန်အတွက် သဲကန္တာရထဲသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ ထို့နောက် သူသည် မြို့များ ရွာများသို့ လှည့်လည်သွားလာပြီး အသက်အားလုံးသည် တစ်ခုတည်းသာဖြစ်၍ လူတစ်စုက အခြားလူတစ်စုအား အန္တရာယ်ပြုရန် ဆန္ဒရှိလာခြင်းသည် သူတို့ကိုယ်သူတို့ အန္တရာယ်ကျရောက်အောင် လုပ်ခြင်းဖြစ်သည် ဟူသော တရားကို လူအများအား ဟောကြားလျက် ရှိလေသည်။

ESARHADDON, KING OF ASSYRIA (၁၉၀၃) ကို ပြန်ဆိုသည်။

အလုပ်၊ သေခြင်းနှင့် မကျန်းမာခြင်း

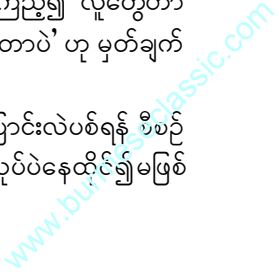
ဤပုံပြင်သည် တောင်အမေရိကတိုက်ရှိ အင်ဒီယန်းလူမျိုးများကြား၌ ခေတ်စားခဲ့သော ရှေးဟောင်းပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဖြစ်၏။

သူတို့အဆိုအရ ပထမဆုံး ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းပေးခဲ့သော လူများသည် အလုပ်လုပ်စရာမလို။ သူတို့အတွက် နေစရာအိမ်၊ ဝတ်စရာအဝတ်အထည်နှင့် စားစရာ အစားအစာများလည်းမလို။ ထိုစဉ်က သူတို့သည် အသက်တစ်ရာအထိ နေကြရ၏။ နာဖျားမကျန်းဖြစ်ခြင်းကို သူတို့မသိ၊ နားမလည်ကြ။

အချိန်ကာလ အတော်ကြာလာသည့်အခါ ဘုရားသခင်သည် ကိုယ်တိုင်ကြွရောက်လာပြီး လူတွေဘယ်လို နေကြထိုင်ကြသည်ကို ကြည့်ရှုလေ့လာသည်။ လူတို့သည် သူတို့ဘဝကို ပျော်ပျော်ပါးပါး နေရမည့်အစား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ခြင်း၊ ကိုယ်တစ်ဦး တည်းအတွက်သာ ကိုယ်ကြည့်ခြင်း စသည်များဖြင့် အချိန်ကုန်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဘဝ၏ အရသာကိုခံစားစံစားကြရမည့်အစား ပြစ်တင်ကျိန်ဆဲနေ ကြသည်ကိုသာ မြင်ရကြားရ၏။

ထိုအခါ ဘုရားသခင်သည် လူများ၏အဖြစ်ကို ကြည့်၍ ‘လူတွေဟာ ကိုယ့်အတွက်ပဲ ကိုယ်ကြည့်ပြီး တစ်ကွဲတပြားစီဖြစ်နေကြတာပဲ’ ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

ဘုရားသခင်သည် ထိုအခြေအနေကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ်ရန် စီစဉ်သည်။ ဘုရားသခင်၏စီမံမှုအရ လူများသည် အလုပ်မလုပ်ပဲနေထိုင်၍မဖြစ်

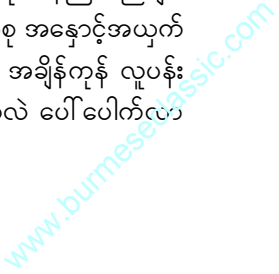
နိုင်တော့သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။ အအေးဒဏ်မှကာ ကွယ်ရန် နေအိမ်များ ဆောက်လုပ်လာကြရသည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းမှ ကင်းဝေးရန် စားစရာများရရှိဖို့ အားထုတ်လာကြရသည်။ မြေကြီးကို တူး ဆွဲပြီး သီးပင်များနှင့် သီးနှံများ စိုက်ပျိုးလာကြရသည်။

‘အလုပ်က လူတွေပေါင်းစည်းသွားအောင် လုပ်ပေးလိမ့်မယ်’ ဟု ဘုရားသခင်က တွေးသည်။ ‘လူတွေအနေနဲ့ လက်နက်ကိရိယာ တန်ဆာပ လာတွေ လုပ်ကြရမယ်၊ သစ်တွေကို ခုတ်လှဲပြီး သယ်ကြရလိမ့်မယ်၊ အိမ်တွေ ဆောက်ကြရလိမ့်မယ်၊ စိုက်ကြပျိုးကြ ရိတ်သိမ်းကြရလိမ့်မယ်၊ အဝတ်တွေ ရက်ကြ ချုပ်ကြရလိမ့်မယ်၊ ဒီကိစ္စတွေဟာ တစ်ယောက်ချင်းစီ လုပ်လို့ရနိုင် တာ မဟုတ်ဘူး၊ အချင်းချင်း ညှိနှိုင်းစုပေါင်းပြီးမှ လုပ်လို့ရမယ့် အလုပ်တွေ...’

‘အဲဒီတော့ အလုပ်ကို စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ပူးပေါင်းပြီးလုပ်လာကြရင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပိုပြီးနားလည်လာကြလိမ့်မယ်၊ ကိုယ်ချင်းစာ တရားလည်း ပိုပြီးရှိလာကြလိမ့်မယ်၊ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်း ပိုပြီးပြည့်ပြည့် စုံစုံ ရှိလာကြလိမ့်မယ်၊ နေရထိုင်ရတာလည်း ပိုပြီးအဆင့်မြင့်မြင့်နဲ့ ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် နေကြရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ လူတွေဟာ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ ပိုပြီး စည်းလုံးညီညွတ်သွားကြလိမ့်မယ်’

ဤကား ဘုရားသခင်၏ အတွေးဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် အချိန်ကာလ များစွာ ကုန်လွန်သွားပြန်သည်။ တစ်ရက်တွင် ဘုရားသခင်သည် လူတွေ ဘယ်လိုနေကြထိုင်ကြသည်ကို လာ၍ကြည့်ပြန်သည်။ လူတွေပျော်ရွှင်ကြရဲ့ လား၊ စိတ်မှချမ်းသာကြရဲ့လား။

သို့သော်လည်း သူတွေ့ရသည်မှာ စိတ်ပျက်စရာဖြစ်သည်။ လူတွေ နေကြပုံမှာ ယခင်ကထက် ပို၍ ဆိုးရွားလျက်ရှိ၏။ သူတို့သည် အလုပ်ကို အတူတူတွဲ၍ လုပ်နေကြသည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော်လည်း မလုပ်၍မဖြစ် ကြမှသာ တွဲ၍လုပ်ကြခြင်းဖြစ်၍ ရှိသမျှလူအားလုံး ပူးပေါင်း၍ လုပ်ကြခြင်း လည်း မဟုတ်။ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့် ကိုယ်သာ ပူးတွဲ၍ လုပ်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ပြင်လည်း တစ်အုပ်စုနှင့် တစ်အုပ်စု အလုပ်လု၍ လုပ်နေကြသည်များ ရှိနေသည်။ ဤလူယက်မှုကြောင့် တစ်အုပ်စုနှင့် တစ်အုပ်စု အနှောင့်အယှက် ပေးကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဤအတွက်ကြောင့် အချိန်ကုန် လူပန်း ဖြစ်ကာ စိတ်မချမ်းသာစရာ ပြဿနာများသာ ထပ်တလဲလဲ ပေါ်ပေါက်လာ နေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များကို မြင်ရသည့်အခါ ဘုရားသခင်သည် သူ့အစီအစဉ် အံမဝင်ခွင့်မကျဖြစ်ခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင်အနေဖြင့် လူအား သူ၏သေချိန်ကို မသိအောင်၊ အချိန်မရွေးသေအောင် လုပ်ပေးမှသာ ဖြစ်တော့မည်ဟု ယူဆရုံမျှမက ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ ထို့နောက် ဤအကြောင်းကို လူအများအား အသိပေးကြေညာလိုက်သည်။

‘လူတိုင်းဟာ သူတို့ အချိန်မရွေးသေနိုင်တယ်ဆိုတာကို သိနေရင် သူတို့ကို ပေးထားတဲ့ဘဝကို ပျက်စီးအောင် လုပ်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အကျိုးအမြတ်များများရအောင် အားထုတ်နေမှုအတွက် အသက်တိုရတာကို သိမြင်ပြီး ပြုပြင်သွားကြမှာပဲ’ ဟု ဘုရားသခင်က တွေးသည်။

သို့သော်လည်း ဖြစ်လာသည့် အခြေအနေသည် ဘုရားသခင်၏ အထင်နှင့် များစွာ ခြားနားလျက်ရှိ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ဘုရားသခင်ရောက်လာပြီး လူတွေ ဘယ်လိုနေထိုင်ကြသည်ကို ကြည့်သည့်အခါ လူများ၏ ဘဝမှာ ဆိုးမြဲတိုင်း ဆိုးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အချိန်မရွေး သေဆုံးနိုင်သည်ဟူသော အချက်ကို သိနေကြသည့် လူများထဲမှ အားကြီးသူများသည် အားနည်းသူများအား အနိုင်ကျင့်ခြင်း၊ ဖိနှိပ်ခြင်း ပြုကြသည်။ အချို့ကို သတ်ဖြတ်ပစ်ကြသည်။

သေအောင်သတ်ပစ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ကြိမ်းမောင်းခြင်းလည်း ပြုကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် အားကြီးသူများနှင့်သူ့အဆက်အနွယ်များသည် အလုပ်ကို မလုပ်ကြတော့ပေ။ ထိုအခါ အားကြီးသူများသည် အလုပ်မလုပ်ဘဲ ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာ အချိန်ဖြုန်းမှုကြောင့် နွမ်းနယ်မှုဒဏ်ကို ခံစားကြရသည်။ အလုပ်ကို မတန်တဆ လုပ်နေကြရသည့် အားနည်းသူများမှာလည်း နားနေမှုမရှိသည့်အတွက် ပို၍အားနည်းလာကြသည်။ လူတိုင်းသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြောက်ခြင်းနှင့် မုန်းတီးခြင်းများ အမြဲတစေ ရှိနေကြသည်။ လူ့ဘဝသည် ပို၍ဆိုးဝါးသည့် စိတ်မချမ်းမြေ့မှုများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရ၏။

ဤအရာအားလုံးကို မြင်တွေ့ရသော ဘုရားသခင်သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရန် စဉ်းစားပြန်သည်။ သူ့အနေဖြင့် နောက်ဆုံးနည်းတစ်နည်းကို အသုံးပြုကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် လူအများကြားသို့ ရောဂါအမျိုးမျိုးကို လွှတ်ပေးသည်။ လူများတွင် ရောဂါဖြစ်လွယ်သည့် အခြေအနေရှိလာပါက ကျန်းမာနေသူများက မကျန်းမာ

သူများအား သနားကြင်နာခြင်းနှင့် ကူညီခြင်းများ ဆောင်ရွက်လာကြလိမ့် မည်ဟု ဘုရားသခင်ကတွေးသည်။ ကျန်းမာနေသူများတွင် ရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်လာပါကလည်း ယခင် မမာမကျန်းဖြစ်စဉ်က ကူညီခံခဲ့ရသူများက တစ် ဖန်ပြန်၍ပြုစု စောင့်ရှောက်ပေးခြင်းဖြင့် အချင်းချင်း ကြင်နာမှုများ တည်ရှိလာ လိမ့်မည်ဟုလည်း ဘုရားသခင်က ယူဆသည်။

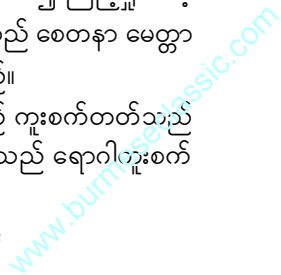
လူများအား ရောဂါအမျိုးမျိုး ရရှိခံစားနိုင်သည့် အခြေအနေကို ဖန် တီးပေးအပြီးတွင် ဘုရားသခင်သည် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။ သို့သော် လည်း ဘုရားသခင် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ လူတို့၏ ဘဝသည် အရင်ကထက်ပို၍ ဆိုးဝါးနေသည်ကို မြင်နေရပြန်၏။

ဘုရားသခင်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ နာဖျားမကျန်းဖြစ်ခြင်းကို အ ကြောင်းပြု၍ လူအချင်းချင်း ကြင်နာ သနားလာစေရန်နှင့် ကူညီစောင့်ရှောက် စေရန်ဖြစ်သည်။ ယင်းတို့ကို အခြေခံ၍ စည်းလုံးညီညွတ်မှုလည်း ရှိလာလိမ့် မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့၏။

သို့သော်လည်း လက်တွေ့ဖြစ်လာသည်မှာ ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ပေ။ အခြားလူများကိုသာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းနေကြသည့် အားကြီးသူများက သူတို့ မမာမကျန်းဖြစ်သည့်အခါ အားနည်းသူများအား အတင်းအဓမ္မ အနိုင်အထက် ပြုကာ သူတို့အား ပြုစုစောင့်ရှောက်ခိုင်းကြသည်။ အခြားလူများ မမာမကျန်း ဖြစ်သည့်အခါတွင်မူ သူတို့က လှည့်၍ပင် မကြည့်။

ဤသို့ဖြင့် အားနည်းသူများသည် အလုပ်ကြောင့် ပင်ပန်းသည်က တစ်မျိုး၊ အလုပ်လုပ်နေရ၍ အချိန်မရသည်က တစ်မျိုး စသည်များကြောင့် နာမကျန်းဖြစ်သူများအား ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ စွန့်ပစ်ထားရ သည့် အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်လျက်ရှိ၏။ ထို့ပြင်လည်း အားကြီးသူ လူချမ်း သာများသည် နာဖျားမကျန်းဖြစ်နေသူများအား မမြင်လို မတွေ့လိုကြ၊ သူတို့၏ စိတ်သာယာချမ်းမြေ့မှုကို အနှောင့်အယှက်ပြုသည်ဟု မြင်လာကြသည်။ ဤတွင် မမာမကျန်း ဖြစ်နေသော ဆင်းရဲသားများအတွက် အဆောက်အဦး များ သီးခြားဆောက်ကာ စုပြုံထည့်ထားခြင်း၊ လူငှားများထား၍ ကြည့်ရှုစောင့် ရှောက်စေခြင်း စသည်များ ပြုလာကြသည်။ လူနာများသည် စေတနာ မေတ္တာ နှင့် ကရုဏာများကို မရရှိဘဲ သေကြေပျက်စီးကြရသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ရောဂါအတော်များများသည် ကူးစက်တတ်သည့် ဟု လူအများက တွေးလာကြသည်။ ထိုအခါ လူအများသည် ရောဂါကူးစက်

၎င်း ခံရမည်ကို ကြောက်လန့်လာလေရာ ရောဂါဖြစ်နေသူများအား ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ ဝိုင်းပယ်ခြင်း စသည်များ ပြုလာသည်။

ရောဂါ ခံစားနေရသူများအား ပြုစုစောင့်ရှောက်နေသည့် လူများကို ပင် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းခြင်း မပြုသည့် အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။

‘ငါ နောက်ဆုံးနည်းကို သုံးခဲ့ပြီးပြီ’ ဟု ဘုရားသခင်က တွေးသည်။

‘ဒီနည်းကို သုံးတာတောင်မှ လူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ သာယာပျော်ရွှင်မှု ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ နားမလည်ကြပါလား။ အဲဒီတော့ လူတွေကို လက်တွေ့ ခံစားမှုတွေနဲ့ပဲ သူတို့ဘဝကို သူတို့သိလာအောင် လွှတ်ပေးလိုက်တော့မယ်’

ဘုရားသခင်သည် လူများအား စွန့်ခွာ၍ ထွက်သွားသည်။ သူတို့သည် မိမိတို့၏ ပျော်ရွှင်သာယာမှုကို ဘယ်လိုရယူရမှန်းမသိ နားမလည်ဘဲ နေထိုင်လာခဲ့ကြသည်။ လူအနည်းငယ်မျှကတော့ အလုပ်ဟူသည်ကြောက်စရာ ရှုံ့စရာမဟုတ်။ အလုပ်ဟူသည် တခြားလူများအား ကျွန်ပြု၍ စေခိုင်းရမည့် အရာမဟုတ်။ အလုပ်ဟူသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်၊ စည်းစည်းလုံးလုံးနှင့် စုပေါင်းလုပ်ရမည့်အရာသာဖြစ်သည်ဟု သိမြင်နားလည်ခဲ့ကြသည်။

အရေအတွက်အားဖြင့် အနည်းငယ်မျှသာရှိသော ထိုလူစုကတော့ လူတိုင်းအား အမြဲတစေ ခြိမ်းခြောက်နေသည့် သေခြင်းတရားကို မြင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လူတိုင်းသည် မိမိတို့ဘဝအတွက် ချမှတ်ပေးထားသည့် နှစ်များ၊ လများ၊ နာရီများနှင့် မိနစ်များကို စည်းလုံးညီညွတ်စွာဖြင့် နေထိုင်ပြီး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မေတ္တာထားခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်သင့်သည်ဟု နားလည်ကြသည်။ သူတို့ကတော့ မမာမကျန်းဖြစ်ခြင်းသည်လည်း လူတို့အား သွေးကွဲစေသည့် အရာမဟုတ်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကရုဏာ မေတ္တာပွားများပြီး စည်းလုံးညီညွတ်စေနိုင်မည့် အရာတစ်ခုဟူသော မြင်ကြလေသည်။

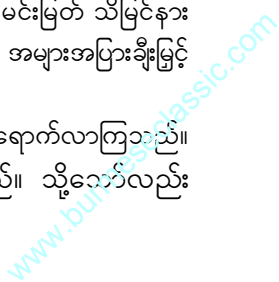
WORK, DEATH AND SICKNESS (၁၉၀၃) ကို ပြန်ဆိုသည်။

မေးခွန်းသုံးခု

တစ်ခါသော် ဘုရင်တစ်ပါးသည် အမှတ်မထင် ဤကဲ့သို့ထင်မြင် စဉ်းစား မိသည်။ သူ့အနေဖြင့် မည်သည့်အလုပ်ကိုပဲလုပ်လုပ် စ၍ လုပ်သင့်သည့် အချိန် ကောင်းကို အမြဲတစေကြို၍ သိရလျှင် မည်မျှကောင်းပါမည်နည်း။ သူ့အနေ ဖြင့် မည်သည့်လူစားမျိုး၏ စကားကိုနားထောင်ပြီး မည်သည့် လူစားမျိုးအား ရှောင်ကြဉ်ရမည်ကို ကြို၍ သိရလျှင် မည်မျှကောင်းပါမည် နည်း။ ထို့ပြင်လည်း မည်သည့်အလုပ်သည် သူ့လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည့် အရေးအကြီးဆုံး အလုပ်ဟူသည်ကို ကြို၍ သိရလျှင် မည်မျှကောင်းပါမည်နည်း။ စသည် စသည် ဖြင့် ဆင်ခြင်စဉ်းစားမိခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍သာ သူသည် ယခုစဉ်းစား မိသည့်အချက်များကို ကြို၍ သိထားရပါမူ သူဆောင်ရွက်သမျှ လုပ်ငန်းအားလုံး ဆုံးရှုံးဖို့မရှိ ဟုလည်း တွေးမိသည်။

ဤအတွေးများကြောင့် ဘုရင်သည် သူတိုင်းပြည်တစ်ဝန်းလုံးရှိ လူအ များကြားသိအောင် ကြေညာခြင်းပြုသည်။ အလုပ်တိုင်းအတွက် လုပ်သင့် သော အချိန်သည် ဘယ်အချိန်လဲ။ အလိုအပ်ဆုံးသော လူများသည် ဘယ်လို လူစားတွေလဲ။ အရေးကြီးဆုံးသောအလုပ် ဘယ်အလုပ်ဖြစ်သည်ကို ဘယ်လို နည်းနှင့် သိနိုင်မလဲ။ ဟူသော အချက်သုံးချက်ကို ဘုရင်မင်းမြတ် သိမြင်နား လည်အောင် ဖြေကြားနိုင်ပါက မည်သူ့ကိုမဆို ဆုတော်ငွေ အများအပြားချီးမြှင့် မည်ဟု ကြေညာလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပညာရှိ အများအပြားသည် ဘုရင့်ရှေ့မှောက် ရောက်လာကြသည်။ ဘုရင်၏ မေးခွန်းများအတွက် အဖြေများပေးကြသည်။ သို့သော်လည်း

သူတို့ဖြေဆိုသမျှအားလုံး တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ကွဲပြားခြားနားလျက်ရှိ၏။

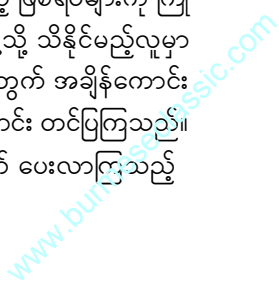
ပထမမေးခွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အချို့က အလုပ်တိုင်းအတွက် အချိန်ကောင်းသိရှိရန်မှာ လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် အစီအစဉ်ကို ကြိုတင်၍ ရေးဆွဲထားရမည်ဟု ပြောကြသည်။ အစီအစဉ်တွင် ရက်များ၊ လများနှင့် နှစ်များအလိုက် စနစ်တကျ ဇယားရေးဆွဲထားရှိပြီး ယင်းအချိန်ဇယားအတိုင်း ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်သွားရမည်ဟု ဆိုကြသည်။ သို့မှသာလျှင် အရာရာတိုင်း သည် သင့်တော်သော အချိန်တွင် ပြီးပြတ်သွားနိုင်မည်ဟု သူတို့က ယူဆကြသည်။

အချို့ကမူ အလုပ်တိုင်းအတွက် အချိန်ကောင်းကို ကြိုတင်၍ တွက်ဆ သတ်မှတ်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ဟု ဆိုကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့က လူတစ်ယောက်သည် အတိတ်ကပြီးခဲ့သမျှအရာများအပေါ် အာရုံစူးစိုက်ပြီး အချိန်မဖြုန်းသင့်။ လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် လတ်တလော ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ပစ္စုပ္ပန် ကိစ္စများတွင် အာရုံထားပြီး အလိုအပ်ဆုံးသော အရာကိုသာ ရွေးချယ်၍ လုပ်သင့်သည်ဟု ပြောကြသည်။

အခြားလူများကမူ ဘုရင်အနေဖြင့် လတ်တလော အလုပ်များအပေါ် မည်မျှပင် အာရုံစိုက်နေစေကာမူ အလုပ်ကိုလုပ်ဖို့အတွက် အချိန်မှန် အချိန်ကောင်း ရွေးချယ်သတ်မှတ်ရန်မှာမူ တစ်ယောက်တည်းနှင့် မဖြစ်နိုင်ဟု ပြောကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်တွင် အလုပ်တိုင်းအတွက် အချိန်ကောင်း ရွေးချယ်ရေးအတွက် ပညာရှိများ ပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားသော ကောင်စီတစ်ရပ် ရှိသင့်သည်ဟု အကြံပြုကြ၏။

သို့သော်လည်း ယင်းအကြံပြုချက်ကို ဆန့်ကျင်၍ ပြောသူများလည်းရှိသည်။ ထိုလူစုကမူ အချို့ကိစ္စရပ်များမှာ ကောင်စီ၏ ရှေ့မှောက် တင်ပြပြီး စောင့်နေ၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ထိုအလုပ်ကို လုပ်မလား မလုပ်ဘူးလားဟု ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ပေးရမည့် အခြေအနေမျိုးရှိကြောင်း၊ သို့တစေလည်း ယင်းကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်ရာ၌ ဘာတွေဖြစ်လာမည်ကို ကြိုတင်၍ ခန့်မှန်းသိရှိထားရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်ဆက်တွဲပေါ်လာမည့် ဖြစ်ရပ်များကို ကြိုတင်သိထားနိုင်ရန်မှာလည်း မလွယ်လှကြောင်း၊ ယင်းကဲ့သို့ သိနိုင်မည့်လူမှာ မှော်ဆရာများသာရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အလုပ်တိုင်းအတွက် အချိန်ကောင်းကိုသိလိုလျှင် မှော်ဆရာများနှင့်သာတိုင်ပင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြကြသည်။

ပထမမေးခွန်းကဲ့သို့ပင် ဒုတိယမေးခွန်းအတွက် ပေးလာကြသည့်

အဖြေများမှာလည်း အမျိုးမျိုး ကွဲပြားခြားနားလျက်ရှိ၏။ အချို့က ဘုရင့် အတွက် အလိုအပ်ဆုံးသော အတိုင်ပင်ခံများသည် ဝန်ကြီးများဟု ပြောကြသည်။ အချို့ကမူ ဘုန်းတော်ကြီးများဟု လည်းကောင်း၊ အချို့က ဆရာဝန်ကြီးများဟု လည်းကောင်း ဆိုကြသည်။ လူတချို့ကမူ စစ်သည်တော်များသည် သာလျှင် အလိုအပ်ဆုံးဟု ယူဆကြသည်။

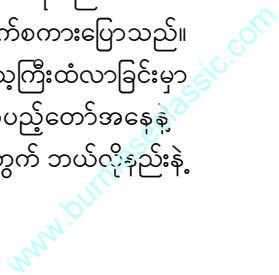
တတိယမေးခွန်းမှာ မည်သည့်အလုပ်သည် အရေးကြီးဆုံးလဲ ဟူသော မေးခွန်းဖြစ်၏။ အချို့က ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရေးအကြီးဆုံးသော အလုပ်သည် သိပ္ပံဆိုင်ရာ အလုပ်ဟု ပြောကြပြီး အချို့က စစ်အတတ်ကျွမ်းကျင်မှုဟု ဆိုကြသည်။ အချို့ကမူ ဘာသာရေး လုပ်ငန်းဟု တင်ပြကြသည်။

အဖြေအားလုံးကွဲပြားခြားနားလျက်ရှိသဖြင့် ဘုရင်သည် မည်သည့်အဖြေကိုမှ သဘောမကျ၊ လက်မခံနိုင်။ မည်သူ့ကိုမှ ဆုငွေလည်းမပေး။ သို့သော်လည်း သူ့အနေဖြင့် သူ့မေးခွန်းများအတွက် အဖြေမှန်များ ရချင်နေဆဲ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ပညာဉာဏ်ကြီးမားသည်ဟု ထင်ရှားကျော်ကြားနေသော ရသေ့ကြီးတစ်ပါးထံ ချဉ်းကပ်၍ မေးရန်ဆုံးဖြတ်သည်။

ရသေ့ကြီးသည် တောထဲ၌နေသည်။ သူသည် ထိုတောထဲမှ ဘယ်ကိုမှ မသွား။ သာမန် အရပ်သူ အရပ်သား ဆင်းရဲသားများမှတစ်ပါး အခြားမည်သူ့ကိုမှ လက်ခံတွေ့ဆုံခြင်းလည်းမပြု။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်သည် သာမန် အရပ်သား တစ်ယောက်သဖွယ် နွမ်းနွမ်းဖတ်ဖတ်အဝတ်များကို ဝတ်၍ မြင်းနှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ ရသေ့ကြီး၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ရောက်ခါနီးတွင် မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ သူ့သက်တော်စောင့်နှင့် မြင်းကို ထားခဲ့ပြီး ရသေ့ကြီးထံ တစ်ယောက်တည်း သွားသည်။

ဘုရင်ရောက်သွားချိန်တွင် ရသေ့ကြီးသည် သူ့ကျောင်းရှေ့မှ မြေကြီးကို တူရွင်းတစ်ချောင်းဖြင့် တူးဆွနေခိုက်ဖြစ်သည်။ ဘုရင်ကိုမြင်သည့်အခါ ရသေ့ကြီးက လှမ်းနှုတ်ဆက်ပြီး မြေကြီးကို တူးမြဲတိုင်း ဆက်တူးနေသည်။ ရသေ့ကြီးမှာ အလွန်နုနယ်ပြီး အားအင်ကုန်ခန်းနေသူ ဖြစ်လေရာ မြေကြီးထဲသို့ တူရွင်းတစ်ချက် ချလိုက်တိုင်း မြေအနည်းငယ်မျှသာရသည်။

ဘုရင်သည် ရသေ့ကြီး ရှေ့သို့သွားကာ နှုတ်ဆက်စကားပြောသည်။
'အို... ပညာရှိရသေ့ကြီး၊ တပည့်တော် ရသေ့ကြီးထံလာခြင်းမှာ မေးခွန်းသုံးခုအတွက် အဖြေများရချင်လို့ဖြစ်ပါတယ်။ တပည့်တော်အနေနဲ့ မှန်ကန်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို မှန်ကန်တဲ့အချိန်မှာ လုပ်ဖို့အတွက် ဘယ်လိုနည်းနဲ့

သိနိုင်ပါမလဲ၊ တပည့်တော်အတွက် အလိုအပ်ဆုံး လူတွေဟာ ဘယ်သူတွေ ပါလဲ၊ ပြီးတော့ တပည့်တော် ဦးစားပေးသင့်တဲ့ အရေးကြီးဆုံး ကိစ္စတွေဟာ ဘာတွေပါလဲ' ဟု မေးသည်။

ရသေ့ကြီးသည် ဘုရင်ပြောသမျှကို နားထောင်နေသော်လည်း အဖြေ တော့မပေးချေ။ သူသည် သူ့လက်ဖဝါးထဲသို့ တံတွေးထွေးထည့်လိုက်ပြီး မြေကြီးကို ဆက်တူးသည်။

‘ရသေ့ကြီး အတော်မောနေပြီပဲ’ ဟု ဘုရင်က ပြောသည်။ ‘တပည့် တော်ကို တူရွှင်းပေးပြီး ခဏနားပါ။ တပည့်တော် တူးပေးပါရစေ’

‘ကျေးဇူးတင်တယ်’ ဟု ရသေ့ကြီးက ပြောကာ တူရွှင်းကို ဘုရင်အား ပေးပြီး မြေကြီးပေါ်၌ ထိုင်နားသည်။

ဘုရင်သည် မြေနွှစ်ကွက်မျှတူးအပြီးတွင် ခဏမျှ ရပ်နားကာ မေးခွန်း သုံးခုကို မေးပြန်သည်။ ရသေ့ကြီးက အဖြေမပေး။ ထိုင်နေရာမှထကာ သူ့ လက်ကို ကမ်း၍ တူရွှင်းကို ယူသည်။

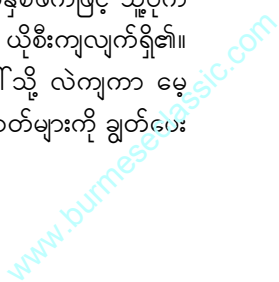
‘သင် . . . ခဏနားဦး၊ ကျွန်ုပ် တူးဦးမယ်’ ဟု ရသေ့ကြီးကပြောသည်။

သို့သော်လည်း ဘုရင်က တူရွှင်းကို မပေးပဲ ဆက်တူးနေသည်။ ဤသို့ဖြင့် အချိန်တစ်နာရီ ကုန်သွားသည်။ ထို့နောက် နောက်ထပ်တစ်နာရီခန့် ကုန်သွားပြန်၏။ နေသည် တောအုပ်တွင်းရှိ သစ်ပင်ကြီးများ၏နောက်သို့ လျှောဆင်းသွားလေပြီ။ နောက်ဆုံးတွင် ဘုရင်သည် လက်ထဲမှ တူရွှင်းကို မြေပြင်ထက်၌ စိုက်ထားလိုက်ပြီး ရသေ့ကြီးအား စကားပြောသည်။

‘တပည့်တော် အရှင့်ထံလာတာဟာ မေးခွန်းသုံးခုအတွက် အဖြေ လိုချင်လို့ပါ။ တကယ်လို့ ရသေ့ကြီးအနေနဲ့ အဖြေမပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပဲ ပြောပါ။ တပည့်တော် ပြန်ပါ့မယ်’

‘ဟော . . . ဟိုမှာ လူတစ်ယောက် ပြေးလာနေတယ်’ ဟု ရသေ့ကြီး က ပြောသည်။ ‘ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကြည့်ကြဦးစို့’

ဘုရင်က နောက်လှည့်ကြည့်သည်။ တောအုပ်တွင်းမှ ပြေးလာနေ သည့် မုတ်ဆိတ်နှင့် လူတစ်ယောက်။ ထိုလူသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ဗိုက် ကို ဖိထားသည်။ လက်နှစ်ဖက်အောက်မှ သွေးများသည် ယိုစီးကျလျက်ရှိ၏။ ဘုရင့်အနီးသို့ရောက်သောအခါ ထိုလူသည် မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျကာ မေ့ မြောသွားသည်။ ဘုရင်နှင့် ရသေ့ကြီးသည် ထိုလူ၏ အဝတ်များကို ချွတ်ပေး ကြသည်။ သူ၏ ဗိုက်တွင် ဒဏ်ရာကြီးတစ်ခု။

ဘုရင်သည် ထိုလူ၏ ဗိုက်မှ ဒဏ်ရာကို သူတတ်စွမ်းသရွေ့ ဆေးကြောသုတ်သင်ပေးပြီး သူ့လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ရသေ့ကြီး၏ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို အသုံးပြု၍ ပတ်တီးစည်းပေးသည်။ သို့သော်လည်း သွေးထွက်က မရပ်။ ဘုရင်သည် ပတ်တီးတွင် သွေးများစို့ရွဲလာသည့်အခါတိုင်း ပြန်ဖြည့်ကာ ဒဏ်ရာကို ထပ်မံဆေးကြောပေးပြီး ပတ်တီးပြန်စည်းပေးသည်။ နောက်ဆုံး သွေးထွက်ရပ်သွားသည့်အခါ လူနာသည် သတိရလာပြီး ရေတောင်းသည်။ ဘုရင်သည် ရေတစ်ခွက်သွားခပ်ပြီး လူနာအား တိုက်သည်။

ဤအတောအတွင်းမှာပင် နေသည် ဝင်သွားခဲ့လေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် အေးစိမ့်လာသည်။ ဘုရင်သည် ရသေ့ကြီး၏ အကူအညီဖြင့် လူနာအား သယ်ယူကာ ကျောင်းအတွင်းမှ အိပ်ရာပေါ်သို့ တင်ထားပေးသည်။ လူနာသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်ကာ ငြိမ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ လမ်းလျှောက်ခဲ့ရခြင်းနှင့် တပင်တပန်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ရခြင်းများအတွက် ပင်ပန်းနွမ်းဟိုက်လျက်ရှိသောဘုရင်သည် တံခါးခုံတွင်ခေါင်းတင်၍ လှဲနေရာမှ အိပ်မောကျသွားလေ၏။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျသွားခြင်းဖြစ်၍ ညတာတိုသော နွေညတွင် တစ်ညလုံး တစ်ရေးမျှမနိုး၊ မနက်မိုးလင်း၍ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်ရောက်နေမှန်းလည်းမသိ။ သူ့အား အိပ်ရာပေါ်မှ လှမ်းကြည့်နေသည့်မှတ်ဆိတ်နှင့်လူစိမ်းကိုလည်း ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မမှတ်မိ။

‘ကျွန်တော်မျိုးကိုခွင့်လွှတ်ပါ’ ဟု မှတ်ဆိတ်နှင့်လူက အလွန်အားနည်းသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ငါ မင်းကို မသိဘူး၊ ခွင့်လွှတ်စရာ အကြောင်း ဘာရှိလို့လဲ’ ဟု ဘုရင်က ပြန်မေးသည်။

‘အရှင်က ကျွန်တော်မျိုးကို မသိပေမယ့် ကျွန်တော်မျိုးကတော့ အရှင်ကို သိနေပါတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးဟာ အရှင်ကို ပြန်လက်စားချေဖို့ ကျိန်ဆိုထားတဲ့ အရှင်ရဲ့ရန်သူပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အရှင်ဟာ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အစ်ကိုကို သတ်ပြီး သူ့ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းယူခဲ့တဲ့လူမို့ပါ။ . .

‘အရှင်တစ်ယောက်တည်း ရသေ့ကြီးဆီ သွားတာကို ကျွန်တော်မျိုး သိခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ အရှင် အပြန်လမ်းကနေပြီး သတ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် နေသာကုန်သွားတယ်၊ အရှင်ပြန်မလာပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မျိုး ပုန်းနေရာကနေပြီး အရှင်ကိုလိုက်ရှာဖို့ ထွက်လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်မျိုးဟာ အရှင်ရဲ့ အစောင့်တွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

သူတို့က ကျွန်တော်မျိုးကို မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိကြတော့ ကျွန်တော်မျိုးကို ဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မျိုး ဒဏ်ရာရပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့ပါတယ်။ အရှင်ကသာဆီးပြီး ဒဏ်ရာကို ပတ်တီးစည်းမပေးရင် ကျွန်တော်မျိုးဟာ သွေးလွန်ပြီး သေဖို့ပဲရှိပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်မျိုးက အရှင်ကို သတ်ချင်နေပေမယ့် အရှင်က ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့ပါတယ်။ . .

‘အခုတော့ အခြေအနေက တစ်မျိုးဖြစ်သွားပါပြီ အရှင်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်မျိုးလည်း အသက်ရှင်မယ်၊ အရှင်ကလည်း ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်မျိုးအနေနဲ့ အရှင်ရဲ့ သစ္စာအစောင့်သိဆုံး ကျေးကျွန်တစ်ယောက်အဖြစ် အမှုတော်ထမ်းလိုပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ သားစဉ်မြေးဆက် သစ္စာရှိရှိ အမှုထမ်းသွားဖို့လည်း မှာထားခဲ့ပါမယ်။ ကျွန်တော်မျိုးကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါအရှင်’

ဘုရင်သည် သူ့ရန်သူနှင့် အခုလို လွယ်လွယ်ကူကူ ပြေအေးသွားသည့်အတွက် များစွာဝမ်းသာသည်။ သူ့ရန်သူအား မိတ်ဆွေအဖြစ်ရလိုက်ခြင်းအတွက် များစွာစိတ်ချမ်းသာသည်။ သူ့အနေဖြင့် သူ့ရန်သူအား ခွင့်လွှတ်ရုံမျှမက သူ့ကျေးကျွန်များနှင့် သူ့သမားတော်ကြီးအား သူ့ထံစေလွှတ်၍ ဆေးကုသပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သိမ်းယူထားသည့် ပစ္စည်းများကို ပြန်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးသည်။

ဘုရင်သည် လူနာအား နှုတ်ဆက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကာ ရသေ့ကြီးအား လိုက်လံရှာဖွေသည်။ သူ နန်းတော်သို့ မပြန်ခင် သူမေးထားသော မေးခွန်းများအတွက် အဖြေပေးရန် ထပ်မံမေတ္တာရပ်ခံလို၍ ဖြစ်၏။ ရသေ့ကြီးသည် မနေ့က တူးဆွထားခဲ့သည့် မြေကွက်များအနီး၌ ဒူးထောက်၍ ထိုင်ကာ မျိုးစေ့ကြလျက်ရှိသည်။ ဘုရင်သည် ရသေ့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ ‘နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ မေးခွန်းတွေကို အဖြေပေးဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ အရှင်ရသေ့’ ဟု ပြောသည်။

‘သင့်မေးခွန်းတွေကို သင်ဖြေခဲ့ပြီးပြီ’ ဟု ရသေ့ကြီးက ဒူးထောက်ထိုင်နေရာမှ သူ့ရှေ့၌ ရပ်နေသော ဘုရင်အား မော့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

‘ဘယ်လိုဖြေပြီးတာလဲ၊ အရှင်ရသေ့ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ’ ဟု ဘုရင်က ပြန်မေးသည်။

‘သင် မမြင်ပဲကိုး’ ဟု ရသေ့ကြီးက ပြန်ပြောသည်။ ‘တကယ်လို့ မနေ့က သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အားနည်းမှုအပေါ်မှာ သနားကရုဏာဖြစ်ပြီး

www.burmeseclassic.com

မြေတွေကို မတူးပဲနဲ့ ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ဟိုလူက သင့်ကို တိုက်ခိုက်တာ ခံရတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်နဲ့ မနေခဲ့မိတာ မှားလေခြင်းဆိုတဲ့ နောင်တရနေတော့ မှာ သေချာတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အရေးကြီးဆုံး အချိန်ဟာ သင်မြေတူးနေတဲ့ အချိန်ဘဲ။ ကျွန်ုပ်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးလူဘဲ။ ကျွန်ုပ်ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေတဲ့ အလုပ်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးအလုပ်ဘဲ...။

‘အဲဒီနောက် ကျွန်ုပ်တို့ဆီကို ဟိုလူပြေးလာတယ်။ အရေးအကြီးဆုံးအ ချိန်ဟာ ဟိုလူရဲ့ ဒဏ်ရာကို သင်ကြည့်ရှုပြုစုပေးနေတဲ့အချိန်ပဲ။ တကယ်လို့ သင်ကသာ သူ့ဒဏ်ရာတွေကို ပတ်တီးစည်းမပေးခဲ့ရင် သူဟာသင်နဲ့ ငြိမ်း ငြိမ်းချမ်းချမ်း မဖြစ်ဘဲ သေသွားမှာ။ ဒါကြောင့်မို့ သူဟာ အရေးအကြီးဆုံး လူဘဲ။ သူ့အတွက် သင်လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ အလုပ်ဟာ အရေးအကြီးဆုံး အလုပ်ဘဲ။ အဲဒီတော့ သင်သတိရပါ။ အရေးအကြီးဆုံး အချိန်ဟာ တစ်ချိန်ပဲရှိပါတယ်...။’

‘အခုအချိန်ဟာ အရေးအကြီးဆုံး အချိန်ပါဘဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီအချိန်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့လက်ထဲမှာ တန်ခိုးအာဏာရှိနေလို့ပါ။ အလိုအပ်ဆုံး လူကတော့ သင်နဲ့ အတူတူရှိနေတဲ့ လူပါဘဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့အနေ နဲ့ တခြားလူ တစ်ဦးတစ်ယောက်နဲ့ အမြဲတစေ ဆက်သွယ်မှုရှိ မရှိဆိုတာကို သူမှတစ်ပါး သိနိုင်တဲ့လူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိနိုင်လို့ပါ။ အရေးကြီးဆုံး အလုပ်က သူ့ကို ကောင်းအောင်လုပ်ပေးရမယ့် အလုပ်ပါဘဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ လူဟာ အဲဒီရည်မှန်းချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးဖို့လူ့ဘဝကို ရလာတာမဟုတ်လား’

THREE QUESTIONS (၁၉၀၃) ကို ပြန်ဆိုသည်။

မောင်ထွန်းသူ
၁၉. ၆. ၁၉၉၄